

3 1761 03521 7918

~~74~~ K.2
Orpheus. Orphica

(71)

9115

ORPHICORVM FRAGMENTA;

COLLEGIT

OTTO KERN

335054
1. 37.
19.

BEROLINI
APUD WEIDMANNOS
MDCCCCXXII

PA
H258
07
1922
cop.2

D ▼ M
HERMANNI DIELS

ΣΕΔΗΛΙΕΑΥΔΩΤΟΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΟΣ ΝΕΚΥΝ
ΝΥΝ ΔΕΕΝ ΘΕΟΙ ΣΝΑΙΟΝΤΑ ΜΕΤΑΣΟΦΩΝ ΣΟΦΟΝ

PRAEFATIO

Opere, quod me multos per annos in patriae rebus secundis et adversis comitatum est, tandem absoluto praefandi negotium mihi esset amoenissimum, nisi HERMANNI DIELS, praceptoris carissimi, suasoris benignissimi, amici paterni mors acerbissima incidisset. Quod vivo vovi, nunc exsolvo Manibus summi viri, *οὐ οὐδὲ αὐτεῖ τοῖσι κακοῖσι θέμις*, ut Aristotelis sui praedictetur verbis celeberrimis. Ei igitur ante omnes grates ago, quod hanc Orphicorum collectionem olim suasit, saepe postulavit, usque ad supremum vitae diem benevolentissime promovit.

Sunt autem etiam alii viri doctissimi mecumque familiaritate coniunctissimi, qui mihi in via longinqua ac nonnunquam ardua neque consilio neque re unquam defuerunt. Praeter eos, quorum nomina in ipso libro cum grata beneficiorum memoria edidi, inter quos eminent GVILELMVS KROLL Vratislaviensis, qui editionis Abelianaæ exemplar notis suis instructum mihi utendum comiter permisit, sunt ex amicorum dilectissimorum numero FRIDERICVS HILLER DE GAERTRINGEN, qui in plagulis corrigendis multisque aliis rebus administrandis fidissime me sublevavit, VDALRICVS WILCKEN, cuius consilium sapiens in papyris edendis lubentissime secutus sum, GEORGIVS WISSOWA, qui saepe rogatus semper prudentissime ac liberalissime me adiuvit, praeterea e collegarum Halensium spectatissimorum ac doctissimorum numero FRIDERICVS BECHTEL IOANNES FICKER CAROLVS PRAECHTER. Nec praetereunda est opera, quam et in plagulis emendandis et in indicibus perficiendis mihi strenue praestitit GVILELMVS GOEBER spei optimae iuvenis philologiae studiosus.

Denique gratias ago quam maximas cum ERNESTO
VOLLERT bibliopolae honestissimo atque amicissimo tum
societati ductu et auspiciis FRIDERICI SCHMIDT-OTT ad
sublevandas Germanorum litteras conditae, quae stipem lar-
gissimam praebuit, ut Orphicorum fragmenta typis mandarentur.
Hos viros omnes de Orphicis optime meritos esse scito qui hoc
libro utetur.

Halis Saxonum Kalendis Iuliis a. MDCCCCXXII.

OTTO KERN.

CONSPECTVS EORVM QVAE HOC LIBRO CONTINENTVR

	pag.
PARS PRIOR TESTIMONIA POTIORA	1—79
1. De Orphhei fabula (test. 1—172)	1—51
Nomen (test. 1—4)	1—2
'Ορφεῖς (test. 5—6)	2
Aetas et genus (test. 7—21)	3—8
Pater (test. 22—23)	8—9
Mater (test. 24—26)	9
Fratres (test. 27)	9—10
Sorores? (test. 28)	10
Filii (test. 29)	10
Thrax (test. 30—37)	10—12
Olympus et Pieria (test. 38—41)	12—13
Magistri (test. 42—44)	13—14
Apollinis et Solis cultor (test. 45)	14
Musices vis (test. 46—55)	14—16
Instrumenta musica (test. 56—58 a)	16—17
Coniuges (test. 59—67)	17—20
Anonyma (test. 59—60)	17—18
Agriope (test. 61)	18
Eurydice (test. 62—67)	18—20
Aristaeus (test. 68)	20—21
Apud inferos (test. 69—75)	21—22
Veneris contemptor (test. 76)	22
Amor puerorum (test. 77)	22—23
Argonauta (test. 78—80)	24
Isthmionica (test. 81)	24
Magus et medicus (test. 82—86)	25
Vates (test. 87—89)	26
Mysteria (test. 90—93)	26—27
Bacchi mysteriorum auctor (test. 94—101)	27—30
Mysteriorum Eleusiniorum conditor (test. 102—104)	30
Mystes Samothracius (test. 105)	31
Metri heroici auctor (test. 106)	31
Astrologus (test. 107)	32

	pag.
Templorum conditor (test. 108—110)	32
Agriculturae et morum auctor (test. 111—112)	33
Mors (test. 113—135)	33—41
Lyra inter sidera constituta (test. 136—137)	41—42
Apud inferos post mortem (test. 138—139)	42
Templa (test. 140)	43
Simulacra (test. 141—146)	43—44
Deus (test. 147)	45
Hominum nomina ab Orpheo deducta (test. 148)	45
Christiana (test. 149—159)	45—48
Discipuli (test. 160—172)	48—51
Midas (test. 160)	48
Hercules (test. 160 a)	48
Eumolpus (test. 161—162)	49
Thamyris et Linus (test. 163—165)	49—50
Musaeus (test. 166—172)	50—51
2. De Orphicis et Orpheotelestis (test. 173—219)	52—63
Orphici (test. 173—202)	52—58
Italiae et Siciliae (test. 173—181)	52—53
Graeciae (test. 182—196)	53—56
Onomacriti fragmenta (test. 191—195)	55—56
Thraciae (test. 197—199)	57
Insularum (test. 200)	57
Asiae (test. 201)	58
Ignotae originis (test. 202)	58
Orpheotelestae (test. 203—211)	58—61
Vita Orphica (test. 212—219)	61—63
3. De scriptis Orphicis (test. 220—227)	63—69
4. De scriptoribus veteribus (test. 228—252)	69—78
Auctores de Orpheo (test. 228—243)	69—74
Poetae et philosophi Orphei libris usi (test. 244—252)	74—78
Appendix de Orpheo in poesi celebrato (test. 253—257)	78—79
Addenda (test. 258—262)	79
PARS POSTERIOR FRAGMENTA ORPHICORUM	80—344
1. Fragmenta veteriora (frr. 1—46)	80—114
2. Carmina de raptu et reditu Proserpinæ (frr. 47—53)	115—130
I. Carmen Siculum (fr. 47)	117—118
II. Κάθοδος τῆς Κόρης? 1 (frr. 48—49)	118—125
III. [Κάθοδος τῆς Κόρης 2] (frr. 50—53)	125—130
3. Hieronymi et Hellanici theogonia (frr. 54—59)	130—140
4. Ἱεροὶ λόγοι ἐν δαψωιδίαις καὶ ἄλλοι (frr. 60—235)	140—248
5. Βασχικά (frr. 236—244)	248—255

	pag.
6. Διαθήκαι (fr. 245—248)	255—266
I. Redactio Iustiniana (fr. 245)	256—259
II. Redactio Clementina (Hecataei falsarii? fr. 246)	259—260
III. Redactio Aristobuliana (fr. 247—248)	260—266
7. Αστρολογικά (fr. 249—288)	267—296
I. Δωδεκαεπηρίδες (fr. 249—270)	268—274
II. Ἐφημερίδες (fr. 271—279)	274—279
III. Γεωργία (fr. 280—283)	279—281
IV. <i>{Περὶ δραπετῶν}</i> (fr. 284)	282
V. <i>Περὶ σεισμῶν</i> (fr. 285)	283—287
VI. <i>Περὶ ἐπεμβάσεων</i> (fr. 286—287)	287—293
VII. <i>Περὶ καταρχῶν</i> (fr. 288)	293—296
a) <i>Περὶ τροπικῶν ζωιδίων</i>	293—294
b) <i>Περὶ δισώμων</i> <i>{ζωιδίων}</i>	294—295
c) <i>Περὶ στερεῶν ζωιδίων</i>	295—296
8. Αστρονομία	296
9. Άμμοσκοπία	297
10. Δικτυον (fr. 289)	297
11. Ἐπιγράμματα (fr. 290)	297—298
12. Θρονισμοὶ μητρῶιοι	298
13. Θυηπολικόν	299
14. Ιερὸς λόγος [Αιγύπτιος]	299—300
15. Ιεροστολικά	300
16. Καθαροὶ (fr. 291—292)	300—304
17. Κατάβασις εἰς "Αἰδον (fr. 293—296)	304—307
18. Καταζωστικόν	307—308
19. [Κλήσεις κοσμικαῖ]	308
20. Κορυβαντικόν	308
21. Κρατήρ	308—309
22. Ο μικρότερος Κρατήρ (fr. 297—298)	309—311
23. Νεωτευκτικά	311
24. Ονομαστικόν	311
25. Ορκοί (fr. 299—300)	312—314
26. Πέπλος	314
27. Σφαῖρα	314—315
28. Σωτήρια	315
29. Τελεται (fr. 301—308)	315—317
30. Τριαγμοὶ	318
31. Υμνοι (fr. 304—308)	318—320
32. Εἰς τὸν ἀριθμὸν ὅμιλον θυμοῖς (fr. 309—317)	320—325
33. Φυσικά (fr. 318)	325—326

	pag.
34. <i>Περὶ φυτῶν βοτανῶν (λατρικῆς)</i> (frr. 319—331)	326—330
35. <i>Xοησμοὶ</i> (frr. 332—333)	330—333
36. <i>Ωἰοθυτικὰ ἢ Ωιοσχοπικά</i>	333
37. <i>Incertae sedis</i> (frr. 334—349)	334—339
38. <i>Spuria vel dubia</i> (frr. 350—363)	339—344
 LATERCVLVS POTIORVM DE ORPHEO ET ORPHICIS LIBRORVM	345—350
COMPARATIO NVMERORVM	351—353
CORRIGENDA ET ADDENDA	354—359
INDICES	360—407
I. Orphei libri et similia	360—362
II. Fontes fragmentorum	362—375
III. Nomina fragmentis inserta	375—382
IV. Verborum delectus	382—397
V. Epici ab Orphicis adhibiti	398
VI. Poetae et philosophi Orphicis usi	398—401
VII. Notabilia potissimum testimoniorum	401—407

Fragmentorum numeri uncis inclusi indicant in parte posteriore editionis Abelianaे numeros. <> additamenta, [] delenda includunt.

PARS PRIOR
TESTIMONIA POTIORA

1. DE ORPHEI FABULA

NOMEN.

1. Ὀρφεύς vulgo; Ορφας in metopa Sicyoniorum (an Syracusanorum? Dinsmoor *Bull. corr. hell.* XXXVI 1912, 495) thesauri Delphis effossi *Fouilles de Delphes, Sculpture* IV 4.

2. Ὄρφαλντὸν Ὀρφίν accus. Ibucus fr. 10 A Bergk⁴ ex Herodiano *Ζαθολ. προσωιδ.* I apud Priscian. VI 92 (GL II 276, 10 K.), quem in nominativum commutavit Bergkius Lentzio I 14 assentiente; tuetur accusativum Bechtel afferens Arcadum ἰερής (Bechtel *Griech. Dial.* I 354 § 69) et Cyprior. ἰερῆς (l. l. I 427 § 49).

3. Ὀρφης et Ὀρφηρ dorice Priscian. 276, 5.

4. Fulgent. mitolog. III 10 p. 77, 16 Helm (unde mythogr. Vat. III 8, 20; Raschke, De Alberico mythologo, *Bresl. philol. Abhdl.* 45, 1913, 87) *Orpheus dicitur oreafone, id est optima vox, Euridice vero profunda diiudicatio.*

Ορφεος Βαζανίκος v. nr. 150.

In nomine explicando permulti viri docti periclitati sunt, quorum conamina congessit Gruppe apud Rosch. III 1062. Qui nomen ex lingua Graeca interpretantur, afferunt etiam Ὀρφηρ, Dionis Laconum regis filiam (Serv. ampl. Verg. Eclog. VIII 29; Sam Wide *Lakon. Kulte* 211; Eitrem *Beitr. zur griech. Religionsgesch.* III 1920, 147; Robert *Heldens.* I 398 n. 3), Ὀρφόνδας nomen proprium Boeoticum (Pausan. X 7, 7; Bechtel *Histor. Personennam.* 508), ὄρφούς pisces vatidicos in Apollinis sacro Lyciae (Polycharm. ἐν δευτέρῳ Λυκιανῷ FHG IV 479 fr. 1 et Aelian. hist. anim. XII 1) vel componunt cum voce ὄρφρός,

ὅρφη, ὁρφαῖος ut Natalis Comes *Mythologia ed. Venet.* 1568 *nominum explicatio* 337 b ‘quasi ὁρφεός obscurus, ὁρφη enim nox est’, G. Curtius *Griech. Etymolog.*⁵ 480; S. Wide *Lakon. Kulte* 174. 244; Maaß *Orph.* 150 n. 42 (v. ὁρφηρά γάρ Ορπει in Argon. 965). Mihi maxime arridet nominis explicatio primum a Klausenio *Orph.* (Ersch et Gruber III 6) 12. 16 prolata, tum a Fickio (*Zeitschr. f. vergleich. Sprachforsch.* XLVI 1914, 97) et Bechtelio (l. l. 508) gravissimis causis defensa (Kern *Orph.* 16, ubi Bechtelii epistola ad me data invenitur). Qui viri sagacissimi nomen Ὁ. cum voce ὁρφαῖος (ὁρφός, latine *orbus*) conferentes Oeagri filium Thamyridi contraponunt coll. Hesychio s. θάμνως· παρήγνως· σύροδος. S. Reinach *Cult. myth. et relig.* II 1909, 122 n. 2 (*Rev. archéol.* 1902, II 279) temptat Ὁρφεῖς = Ὁρφεύς le sourcilleux.

ΟΡΦΕΙΣ.

5. Schol. Apollon. I 23 Ἡρόδωρος (FHG II 38 fr. 39) δέος εἶται Ὁρφεῖς φησιν, ὃν τὸν ἔτεον συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις, Φερεκίδης ἐν τῇ ζ (FHG I 87 fr. 63) Φιλάμψωρά φησι καὶ οὐκ Ὁρφέα συμπλευκένται. ἐστὶ δέ, ὡς Ἀσκληπιάδης (nr. 22), Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης· ἔνιοι δὲ ἀπὸ Οἰάρχου καὶ Πολυμύλας. Σητεῖται δὲ, διὰ τί Ὁ. ἀσθετῆσθαι τοῖς ἥρωσιν. ὅτι μάντις ὃν ὁ Χείρων ἔχοντεν δύνασθαι κατὰ τὰς Σειρῆνας παρελθεῖν αὐτοὺς Ὁρφέως συμπλέοντος. V. etiam ad v. 31 Πιερία ὅρος Θράκης, ἐν ᾧ διέτριβεν Ὁ., φησὶ δὲ Ἡρόδωρος (fr. 39), ὅτι παρήγνησεν ὁ Χείρων τῷ Ιάσονι, ὅπος τὸν Ὁρφέα σὺν τοῖς Ἀργοναύταις παραλέβητι v. nr. 79. Eustath. II. B 848 p. 359, 15 οἱ παλαιοί, οἱ καὶ δέος φασὶ γενέσθαι Ὁρφέας Κίζονας, ὃν δὲ τὸν Οἰάρχον παλαιὸς καὶ πολλῶς προγενέστερος τοῦ ἔστερον, καὶ ως αὐτοὶ φασιν, ἔρθεται γενεαῖς. Maaß *De biograph. Graec. quaest. sel.* (*Philol. Untersuch.* III) 126 n. 137.

6. Hermias Phaedr. 244 A 94, 22 Couvr. τρεῖς δὲ λέγοται Ὁρφεῖς παρὰ Θραιξὶ γενέσθαι.

Sunt autem Libethrius, Ciconaeus et Odryses, quos enumerat Hesychius (v. Suidas nr. 223) praeter Camarinaeum (nr. 176) et Crotoniatam (nr. 177). Maaß *De biogr. Graec.* 126, Wilamowitz ibidem 154 n. 3. F. G. Schoemann *Opusc. acad.* II 10 tres Orpheas secundum tres a Damascio De prim. princ. I 316 Rue. commemoratas theogonias inventos esse arbitratur, *scilicet ut suam cuique theogoniam ascriberent.*

AETAS ET GENUS.

7. Procl. vita Homeri 26, 14 Wilam. Ἐλλάνικος (FHG I 46 fr. 6; ἐν Φορονίδι fr. 5 Procl. Hes. op. 631) δὲ καὶ Δαμάστης (FHG II 66 fr. 10; Rohde *Rhein. Mus.* XXXVII 1881, 384 = Kl. Schr. I 6 n. 1) καὶ Φερενύδης (FHG IV 639) εἰς Ὁρφέα τὸ γένος ἀνάγονσιν (παράγονσιν Ε') αὐτοῦ. Μαῖορα γάρ φασι τὸν Ὄμηρον πατέρα καὶ Δῖον τὸν Ἡσίοδον γενέσθαι Ἀπέλλιδος (ἀπὸ Ἑλλίδος Ε') τοῦ Μελαρόπον τοῦ Ἐπιφράδεος τοῦ Χαριφήμου τοῦ Φιλοτέρηπεος τοῦ Ἰδμορίδα τοῦ Εἴκλεοντος τοῦ Δωρίστορος τοῦ Ὁρφέως.

8. Certam. Hom. et Hes. 436, 41 Rz.; 36, 8 Wilam. Ἀπόλλωνός φασι καὶ Θοόσης (θοόσης F, Αἴθούσης e Charace nr. 9 Rzach) τῆς Ποσειδόντος γενέσθαι Λίγον, Λίγον δὲ Πίερον, Πιέρον δὲ καὶ τέμφης Μεθώνης Οἰαγρον, Οἰαγρον δὲ καὶ Καλλιόπης Ὁρφέα, Ὁρφέως δὲ Ὅρτην (ὅρτην F, Λοῆρ Goettling e Charace, Τοῆρ Wilam.), τοῦ δὲ Ἀρμονίδην (ἄρμονίδην F, Ιαδμορίδην Nietzsche), τοῦ δὲ Φιλοτέρηπην, τοῦ δὲ Εἴρημον, τοῦ δὲ Ἐπιφράδην, τοῦ δὲ Μελάρωπον, τούτον δὲ Δῖον καὶ Ἀπέλληρ (Ἀπέλλαιον F), Δῖον δὲ καὶ Ηνυψήδης τῆς Ἀπόλλωνος θυγατρὸς Ἡσίοδον καὶ Πέρσην· Ἀπέλλον (Nietzsche) Πέρσον F) δὲ Μαῖορα, Μαῖορος δὲ θυγατρὸς καὶ Μέλητος τοῦ ποταμοῦ Ὄμηρον.

9. Charax ap. Suid. v. Ὄμηρος (FHG III 641 fr. 20; 33, 4 Wilam.) ἔστι δ' ἡ τοῦ γένοντος τάξις κατὰ τὸν ἴστορικὸν Χάρακα αὕτη· Αἴθούσης Θράσισης Λίγος, τοῦ δὲ Πίερος, τοῦ δ' Οἰαγρος, τοῦ δ' Ὅ., τοῦ δὲ Δρῆς, τοῦ δ' Εἴκλεης, τοῦ δ' Ἰδμορίδης, τοῦ δὲ Φιλοτέρηπης, τοῦ δ' Εἴρημος, τοῦ δ' Ἐπιφράδης, τοῦ δὲ Μελάρωπος, τοῦ δ' Ἀπέλληρ, τοῦ δὲ Μαῖορα, δε ἥδην ἄμα ταῖς Ἀμαζόσιν ἐν Σμύρνῃ καὶ γῆμας Εἴμητιν τὴν Εἴέποντος τοῦ Μελησιγένοντος ἐποίησεν Ὄμηρον cf. Suid. s. Ζ. nr. 223. Lob. I 323; Rohde l.l. 386 = Kl. Schr. I 7; Gruppe ap. Rosch. III 1075; A. de Blumenthal Hellanicea (De Atlantiade), diss. Hal. 1913, 16.

10. Herodotus II 53 Ἡσίοδον γάρ καὶ Ὄμηρον ἡλικίην τιτρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μεν πρεσβυτέρους γενέσθαι καὶ οὐ πλέοντι. οἵτοι δέ εἰσι οἱ ποιῆσαντες θεογορίην Ἑλλῆσι καὶ τοῖσι θεοῖσι τὰς ἐπωρυμίας δόντες καὶ τιμάς τε καὶ τέχνας διελόντες καὶ εἰδεῖς αὐτῶν σημιήσαντες. οἱ δὲ πρότερον (πρότεροι PRV) ποιηταὶ λεγόμενοι τούτων τῶν ἀνδρῶν γενέσθαι ὕστερον, ἔμοιγε δοκέειν, ἐγένοντο. τούτων τὰ μὲν πρῶτα αἱ Δωδωνίδες ἱέρειαι λέγονται, τὰ δὲ ὕστερα (ὕστερον PRSV) τὰ ἐς Ἡσίοδόν τε καὶ

"Ομηρον ἔχοντα ἐγὸς λέγω. Lob. I 347; Schuster 51. 73; Zeller *Zeitschr. wiss. Theol.* XLII 1899, 227 = *Kl. Schr.* II 148; Geffcken *Neue Jahrb. f. kl. Altert.* XXIX 1912, 594.

11. Ioseph. c. Apion. I 12 δὲ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν οὐδὲν διμολογούμενον εὑρίσκεται γράμμα τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρεσβύτερον. Sext. Empir. in mathemat. I 203 p. 645 Bekk. δεδοκιμασμένη δὲ καὶ ἀρχαιοτάτη ἐστὶν ἡ Ὁμήρου ποίησις. ποίημα γὰρ οὐδὲν πρεσβύτερον ἦκεν εἰς ἡμᾶς τῆς ἐκείνου ποιήσεως διαλεξόμεθα ὅπα τῇ Ὁμήρου κατακολονθοῦντες συνηθεῖσι. ἀλλὰ πρῶτον μὲν οὐχ ἐπὸ πάντων διμολογεῖται ποιητὴς ἀρχαιότατος εἴραι Ὁμηρος· ἐνιοι γὰρ Ἡσίοδον προσήκειν τοῖς χρόνοις λέγοντιν, Λίνον τε καὶ Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον καὶ ἄλλοντς πατηληθεῖς. Schol. Londin. in Dionys. Thrac. art. gramm. 490, 7 Hilg. = Bekk. Anecd. II 785, 15 φασί τινες ὅτι ἐώς τὸν Τρωικὸν οὐκ ἐγιρώσκετο γράμματα· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ μὴ σωθῆναι ποίημά τι τὸν κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν χρόνον, καὶ ταῦτα αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου εἰσάγοντος ποιητάς, τὸν τε Φίμιον καὶ Αημόδοζον, ιστορονμένου δὲ καὶ Ὀρφέως προγεγενῆσθαι καὶ Μουσαῖον καὶ Λίνον· ἀλλ' ὅμως πλὴν ὀρόματος οὐδὲν πλέον εἰς τὰ μετὰ ταῦτα διασωθῆναι συμβέβηκε πρὸ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, μηδὲ πρεσβύτερον τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὄδυσσείας σώιζεσθαι ποίημα.

12. Plutarch. De music. 1132 f, 49 p. 20 Rein. (auctore Glauco Regino Ed. Hiller *Rhein. Mus.* XLI 1886, 412) ἐξηλωσένται δὲ τὸν Τέρπανδρον Ὁμήρου μὲν τὰ ἔπη, Ὀρφέως δὲ τὰ μέλη· ὁ δ' Ὁ. οὐδέντα φαίνεται μεμιμημένος· οὐδὲντος γάρ πω γεγένητο, εἰ μὴ οἱ τὸν αὐλωιδικὸν (αὐλητικὸν Westph.) ποιηταί· τούτοις δὲ κατ' οὐδὲν τὸ Ὀρφικὸν ἔργον ἔστι. Ibidem 1134 d, 98 p. 40 Rein. Γλαῦκος γάρ μετ' Ἀρχίλοχον φάσκον γεγενῆσθαι Θαλήταρ (Wilamowitz *Griech. Verskunst* 330 n. 1. 502), μεμιμῆσθαι μὲν αὐτὸν φησι τὰ Ἀρχίλοχον μέλη . . . καὶ παίσια καὶ Κορητικὸν ὄνθυμὸν εἰς τὴν μελοποίαν ἐνθεῖται, οἷς Ἀρχίλοχον μὴ πεχοῦσθαι, ἀλλ' οὐδ' Ὀρφέα οὐδὲ Τέρπανδρον (v. etiam 1133 f, 84 p. 34 Rein. de Stesichoro).

παίσια Ritschl] μάρωνα codd. praeter Par. 5, qui κάρωνα praebet, Μαρωνέα Burette, τὸν ἐπιβατὸν παίσια Westph.

13. Cicero De natura deor. I 107 p. 251 Plasb.¹ *Orpheum poetam docet Aristoteles* (an in dialogo περὶ φιλοσοφίας? fr. 7 Rose) *numquam fuisse, et hoc Orphicum carmen Pythagorei ferunt cuiusdam fuisse Cercopis; at Orpheus id est imago eius ut vos vultis in animalium meum* (Cottae) *saepe incurrit, v. etiam infra s. Onomacrito.*

ceronis AGN] Cercopis P. Victorius ex Suida s. 'O. (v. nr. 223) et omnes editores praeter Plasberg, qui errorem Ciceronis subesse suspicatur.

Lob. I 348; Zeller I⁶ 64; Schuster 51. 55; Weber 3. 42; Susemihl Ind. VIII.

14. Septem sapientum numero ascriptus ap. Diogen. Laert. I 42 ex Arii Didymi compendio (Diels II³ 213, 27) Ἰππόβοτος δὲ ἐν τῇ τῶν Φιλοσόφων ἀναγραφῇ· Ὁρφέα, Λίνον, Σόλωνα, Περίανδρον, Ἀνάχαρσιν, Κλεόβουλον, Μύσωνα, Θαλῆν, Βίκυτα, Πιττακόν, Ἐπίχαρμον, Πυθαγόραν. Philosophus antiquissimus dicitur ap. Diog. Laert. Prooem. 5 et Clem. Alex. Strom. I 14, 59, 1 (II 37, 16 Staeh.) φασὶ δὲ Ἐλληνες μετά γε Ὁρφέα καὶ Λίνον καὶ τοὺς παλαιοτάτους παρὰ σορίσι ποιητὰς ἐπὶ σοφίαι πρώτους θαυμασθῆναι τοὺς ἔπτὰ τοὺς ἐπικληθέντας σοφοὺς κτλ., quae omnia ex Hippoboto pendere videntur Christ Abhdgn. bayer. Akad. XXI 1901, 491 n. 2; Howald Herm. LV 1920, 76. Julian. or. VII 215 B (I 279, 1 Hertl.) ἵσως δὲ ἡγεῖται καὶ ταύτης τῆς ἐγχειρίσεως ἐκείνη, ὅποια τινὶ φιλοσοφίαι προσήκει (Cobet] προσῆκεν vulg., προσῆκον Hertl.) ἡ μυθογραφία. φαίνονται γὰρ πολλοὶ καὶ τῶν φιλοσόφων αὐτὸν καὶ τῶν θεολόγων ποιήσαντες, ὥσπερ Ὁ. μὲν δὲ παλαιότατος ἐνθέως φιλοσοφήσας, οὐκ δὲ τοῖς μετ' ἐκείνον.

15. Tatian. adv. Graec. 41 p. 41, 14 Schw. ~ Clem. Alex. Strom. I 21, 128, 4 (II 81, 3 Staeh., v. Christ Abhdgn. bayer. Akad. XXI 1901, 501) ~ Euseb. Praep. evang. X 11, 27—30 (I 574, 24 Dind. v. nr. 183) τὸ δὲ νῦν συνέχον, σπενστέον μετὰ πάσης ἀκριβείας σαφηνίζειν, ὃς οὐχ Ὁμήρου μόνον πρεσβύτερός ἐστιν ὁ Μωσῆς, ἔτι δὲ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων, Λίνον Φιλάμμιονος Θαμύριδος Ἀμφίονος Ὁρφέως Μουσαίου Δημοδόκου Φημίου Σιβύλλης Ἐπιμενίδον τοῦ Κρητός . . . Λίνος | ⁴² Schw. μὲν γὰρ Ἡρακλέους ἐστὶ διδάσκαλος, δὲ δὲ Ἡρακλῆς μᾶι τῶν Τρωϊκῶν προγενέστερος πέφηνε γενεᾶν· τοῦτο δέ ἐστι φανερὸν ἀπὸ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Τληπολέμου τοῦ στρατεύσαντος ἐπὶ Ἰλιον. Ὁ. δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Ἡρακλεῖ γέγονεν . . . v. nr. 21. 43 . . . τοῦ δὲ Ὁρφέως Μουσαίος (Ὀρφέως Μουσαίου Eus.) μουσαίου δρφέως MPV) μαθητής (nr. 166). Theodoret. graecar. affection. cur. II 47 p. 50, 5 Raed. Ὁ. δέ, τῶν ποιητῶν δὲ πρώτος, μᾶι γενεᾶν πρεσβύτερος τῶν Τρωϊκῶν v. etiam 49 p. 50, 17. Clem. Alex. l. l. perperam habet: Ὁ. δὲ δὲ συμπλεύσας Ἡρακλεῖ, Μουσαίου μαθητής, ubi cum Lob. I 353 aut Μουσαίου διδάσκαλος aut cum Pottero Μουσαίος μαθητής legendum est; v. etiam

Christ l. l. 501 n. 1; cf. nr. 16. Ad hunc catalogum poetarum antehomericorum v. A. Kalkmann *Rhein. Mus.* XLII 1887, 509.

16. Tatian. *adv. Graec.* 39 p. 40, 23 Schw. ~ Clem. Alex. *Strom.* I 21, 103, 4 (II 67, 2 Staeh.) ~ Euseb. *Praep. ev.* X 11, 23 (I 574 Dind.) qui omisit cum Bacchum tum Orpheus et Musaeum κατὰ δὲ Ἀκρίσιος ἡ Πέλοπος ἀπὸ Φονγίας διάβασις καὶ (ἢ add. Schw.) Ἰωνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφιξις καὶ ὁ δεύτερος Κέχροψ αἱ τε Περσέως καὶ Λιονίσου πρόσεξεις καὶ Ὁρφέως μαθητῆς Μονσαῖος. Clem. Alex. *Strom.* I 21, 107, 4 (II 69, 6 Staeh.) ~ Euseb. *Praep. ev.* X 12 p. 500 A (I 580, 27 Dind.) καν τις ἡμῖν λέγηι φημονόην πρώτην χορομοιδῆσαι Ἀκρίσιοι, ἀλλ’ ἵστω γε διτι μετὰ φημονόην ἔτεσιν ὑστερον εἴκοσι ἑπτὰ οἱ περὶ Ὁρφέα καὶ Μονσαῖον καὶ Λιονος τὸν Ἡρακλέους διδάσκαλον et 108, 1 (II 69, 16 Staeh.; Maab *De Sibyll. ind.* 1. 58) καὶ οὕτι γε μόρος οὗτος (*Μονσῆς*), ἀλλὰ καὶ ἡ Σίβυνλλα Ὁρφέως παλαιοτέρα. V. nr. 15.

17. Porphyr. ap. Euseb. *Praep. ev.* X 4 p. 470 B (I 542, 2 Dind.) συνομολογοῦσί γέ τοι Ἐλλῆνες αἵτοι, μετά γε Ὁρφέα Λίνον τε καὶ Μονσαῖον, οἱ δὴ πάντων μάλιστα θεολόγων παλαιότατοι τε καὶ πρῶτοι κατηρξαν αἵτοις τῆς πολυθέου πλάνης, τοὺς ἑπτὰ παρ' αἵτοις ἀρδρας ἐπὶ σοφίαι θαυμασθῆται, οὓς δὴ καὶ ἐπονομάσαι σοφούνε. Idem ibidem V 4 p. 164 b (I 215, 17 Dind.) ἐμοὶ δὲ δοκοῦσι πλείονας λῦσαι καὶ μείζονας ἀπορίας οἱ τὸ τῶν δαιμόγορων γέρος ἐν μέσωι θεῶν καὶ ἀνθρώπων θέντες, καὶ τρόπον τιὰ τὴν κοινωνίαν ἡμῶν συνάργον εἰς ταῦτα καὶ συνάπτον ἐξενδόντες, εἴτε μάγων τῶν περὶ Ζωροάστρην ὁ λόγος οὗτός ἐστιν, εἴτε Θράκιος ἀπὸ Ὁρφέως, ἢ Αἰγύπτιος ἢ Φρύγιος, ὡς τεκμαριόμεθα ταῖς ἐκατέρωθι τελεταῖς ἀραιεμιγμέτρα πολλὰ θνητὰ καὶ πένθιμα τῶν δογματομέτρων καὶ δρωμένων ἴερῶν ὀρῶντες v. etiam nr. 99 a.

18. Euseb. *chron.* a. 749 (II 46 Schoe.; Hieronym. 56, 3 Helm) Ὁ. Θρᾶτις ἐγνωρίζετο· τούτον μαθητῆς Μονσαῖος ὁ Εὐμόλπον νίος. Λίνος διδάσκαλος Ἡρακλέους ἐγνωρίζετο. In praefatione Hieronymi II 7 Schoe. (13 b 2 Helm v. etiam 9 b 16): *Porro Liber et reliqui quos mox inferemus post CC annum Cecropis fuerunt, Linus scilicet et Zethus et Amphion, Musaeus, O., Minos, Perseus, Aesculapius, gemini Castores, Hercules, cum quo Apollo servivit Admeto.* Georg. Syncellus chronograph. 296, 7 Dind. Ὁ. Θρᾶτις ἐγνωρίζετο (sc. Amphionis temporibus). τούτων μαθητῆς Μονσαῖος ὁ Εὐμόλπον νίος. V. quoque Lactant. nr. 99.

19. Procl. in Rempubl. I 72, 1 Kr. ἐπεὶ δὲ πρὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὁ Σωκράτης αἰτιᾶται τὸν τῆς μυθοποίίας τρόπον, καθ' ὃν Ὁμηρός τε καὶ Ἡσίοδος τοὺς περὶ θεῶν παρέδοσαν λόγους, καὶ πρὸ τούτων Ὁ. καὶ εἰ δή τις ἄλλος ἐνθέωι στόματι γέγορε τῶν ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὀδσάντως ἐχόντων ἐξηγητής, ἀνάγκη δίπον καὶ ἡμᾶς . . . αὐτὴν τὴν τῶν Ὁμηρικῶν μύθων διάθεσιν προσήκουσαν ἐπιδεῖξαι τοῖς πράγμασιν, ὅντες δὴ καὶ παρέχονται (παρέχεται cod.) τὴν ἔρδειξιν.

20. Augustin. De civ. dei XVIII 14; II 285, 18 Hoffm. (~ Otto Frising. Chron. I 24 p. 56, 7 Hofmeist.) *per idem temporis intervallum (i. e. Hebraeorum iudicium) extiterunt poetae, qui etiam theologi dicerentur, quoniam de dis carmina faciebant, sed talibus dis, qui licet magni homines, tamen homines fuerunt aut mundi huius, quem verus Deus fecit, elementa sunt aut in principatibus et potestatibus pro voluntate Creatoris et suis meritis ordinati, et si quid de uno vero Deo inter multa vana et falsa cecinerunt, colendo cum illo alios, qui di non sunt, eisque exhibendo famulatum, qui uni tantum debetur Deo, non ei utique rite servierunt nec a fabuloso deorum suorum dedecore etiam ipsi se abstinere potuerunt — O., Musaeus, Linus. Verum isti theologi deos coluerunt, non pro dis culti sunt; quamvis Orpheum nescio quo modo infernis sacris vel potius sacrilegiis praeficere soleat civitas in piorum. Idem 24 (II 300, 19) eodem Romulo regnante Thales Milesius fuisse perhibetur, unus e septem sapientibus, qui post theologos poetas, in quibus O. maxime omnium nobilitatus est, σοφοὶ appellati sunt, quod est Latine sapientes et 37 (II 327, 2) soli igitur illi theologi poetae, O., Linus, Musaeus et si quis aliis apud Graecos fuit, his prophetis Hebraeis, quorum scripta in auctoritate habemus, annis reperiuntur priores.*

21. Malalas chronogr. IV 88 p. 72, 16 Dind. ~ Georg. Cedren. I 110 Bekk. ~ Suid. s. Ὁ. μετὰ δὲ βραχὺ ἥγήσατο τοῦ Ἰσραὴλ Γεδεών. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἦν Ὁ. ὁ Θρᾷις, ὁ λυρικὸς Ὀδρυσαῖος, ὁ σοφώτατος καὶ περιβόητος ποιητής . . . | ^{76, 6} Dind. ταῦτα δὲ πάντα ἐξέθετο ὁ σοφώτατος Τιμόθεος χρονογράφος, λέγων τὸν αὐτὸν Ὁρφέα πρὸ τοσούτων χρόνων εἰπόντα τριάδα ὄμοονσιον δημιουργῆσαι τὰ πάντα. Tzetz. Exges. in Iliad. 21, 17 Herm. πρὸς τούτοις δὲ (sc. ἐξελέγξω) καὶ Τιμόθεον τὸν τὸν Ὁρφέα ἐπὶ Γεδεὼν λέγοντα, ὡς οὐκ δρθῆσ περὶ τῶν χρόνων, ἀλλ' ἐψευδέμένως καὶ οὐχ ὑγιῶς καὶ ἡναγκασμένως καὶ ἐναρτίως ἔαντοις λέγονται. δεῖξω γὰρ τὸν Ὁμηρον οὐ πολὺ τῶν Τρωικῶν ἔστερι-

σαντα καὶ τὸν Ὄρφέα οὐχ Ἡρακλέοντος ὄντα διμόχοορον. Idem 24, 16 Herm. πῶς γὰρ ἀναιρεθεὶς ὁ Λίνος καὶ τὸν Ὄρφέα ἀν ἔξεπαιάδευσεν ὑστερον; πρὸ τῆς ἀναιρέσεως δὲ πάντως οὐκ ἀν εἶποι τις. διμόχοον γὰρ οὐκ ἦν ὁ Ὄ. Ἡρακλέοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Τρωικοῦ, ὃς ἐδεῖξαμεν, v. etiam 25, 15. 26, 1. 27, 1.

PATER.

22. *Ἀπόλλων* in oraculo ap. Menaechm. Sicyon. nr. 114, quem anteisse videtur Pindar Pyth. IV 176 (nr. 58); Asclepiades Trag. ἐν Ἑκτοι Τραγῳδονμέρων (FHG III 303 fr. 8, schol. Pind. IV 176, schol. Apollon. I 32 p. 304 K., schol. A Rhes. 895, II 343 Schw.) ιστορεῖ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης Ὑμέναιον, Ἰάλεμον, Ὄρφέα, Ovid. Metam. X 167 (v. etiam XI 7; Kern Orph. 7 n. 1), Apollodor. Bibl. I 14 Καλλιόπης μὲν οὖν καὶ Οἰάγρουν, κατ' ἐπίκλησιν δὲ Ἀπόλλωνος, Λίνος δὲν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε, καὶ Ὁ. ὁ ἀσκήσας πιθαροιδίαν, δις ἀιδων ἐκίνει λίθον τε καὶ δένδρα, schol. Ovid. Ibis 482 p. 84 Ellis Euridice uxor Orfei filii Oeagri et Calliopes, secundum alios filii Phoebi et Calliopes fugiens Aristaeum, a serpente percussa periit.

23. *Οἰάγρος* (de nomine v. Bechtelium ap. Kern l. l. 16) Pindar. fr. 139 a. b Schr. (schol. A Rhes. 895 cf. schol. Pind. nr. 22); Plato Sympos. 179 d nr. 60; Apollon. I 23 πρῶτά νυν Ὄρφῆος μηησόμεθα, τόν δια ποτ' αὐτὴν Καλλιόπη Θρήνοι φατίζεται εὐνηθεῖσα Οἰάγρωι σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἅγκι τεκέσθαι, (Ο.) Οἰάγριδης Nicandr. Ther. 462 nr. 51; Hermesianax nr. 61; Phanocles nr. 77; Ps.-Aristot. Peplus 48 nr. 124; Ovid. Ib. 480; Apollodor. Bibl. nr. 22; v. Gruppe ap. Rosch. III 1073 et Robert Heldens. I 410 n. 5.

De Oeagro Thraciae fluvio Serv. Aen. VI 645; Toepffer Att. Genealog. 34 n. 1. Oeagrus (*πέμπτος ἀπὸ Ἀτλαντος κατὰ Άλκνόνην* Suid. nr. 223) Pieri filius Hellanicus A. de Blumenthal l. l. 18 (nrr. 8, 9), Robert Heldens. l. l. et Charax fr. 20 (FHG III 641 nr. 9); Charopis (Maaß Orph. 153 n. 46) filius Diod. III 65, 6 (Lob. I 238) Χάροπος (Θάροπος eodd. cl. II) δ' νιὸν γενόμενον Οἰάγρον παραλαβεῖν τὴν τε βασιλείαν καὶ τὰς ἐν τοῖς μαστηρίοις παραδεδομένας τελετὰς, δις ὑστερον Ὄρφέα τὸν Οἰάγρουν μαθόντα παρὰ τοῦ πατρός, καὶ φύσει καὶ παιδείᾳ τῶν ἀπάντων διενεγκόντα, πολλὰ μεταθεῖναι τῶν ἐν τοῖς δογῖοις· διὸ καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ Διονύσου γενομένας τελετὰς Ὄρφικὰς προσαγορευθῆναι; Martis filius Nonn. Dionys. XIII 428 καὶ θρασὺς νιὸς Ἀρης ἐν τῷ Πιμπλειαν ἐάσας Βιστορίης Οἰάγρος ἐκώμασεν ἀστὸς ἀρούρης,

Ὄρφέα καλλείψας ἐπὶ γούναις Καλλιοπείης νήπιον ἀρτιχύτωι μεμελημένον εἰσέτι μαξῶι. Sithonius l.l. XXII 179; v. nr. 34.

Oeagrum Orpheo iuniorem esse opinatur Aelian. var. hist. XIV 21 ὅτι Οἰαγρός τις ἐγένετο ποιητὴς μετ' Ὄρφέα καὶ Μουσαῖον, ὃς λέγεται τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον πρῶτος ἀσαι, μεγίστης οὗτος ὑποθέσεως λαβόμενος καὶ ἐπιτολμήσας ταύτην. Οἰαγρος nomen humanum Aristophan. Vesp. 579 (histrionis tragicī, qui deest ap. Kirchnerum); IG XII 5, 978, 1 (Teni).

MATER.

24. *Καλλιόπη* saepissime (v. e. g. nr. 22. 23). Timoth. Pers. 234 (Diels II³ 166, 29 n. 12 a) πρῶτος ποικιλόμονος(ν) Ὄρφεὺς χέλων ἐτέκνωσεν, νίδις *Καλλιόπα*(ς) Πιεσίας ἔ(π)ι. (ΜΟΥΣΟΣΟΡΙΥΣΥΝΕΤΕΚΝ pap., em. Wilam. *Καλλιόπα* pap. ἐπι Wilam.) εινι pap.) Plat. Rep. II 364 e; Orph. hymn. XXIV 12 *Καλλιόπη* σὸν μητὸν καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι, LXXVI 10 *Καλλιόπη* σὸν μητὸν καὶ εὐδυνάτην θεᾶν Ἀγρῆν (v. Genethliakon für Robert 1910, 97), Argonaut. 77 Ὄρφεῦ, *Καλλιόπης* τε καὶ Οἰάγρον φίλε κοῦρε, Βιστονίῃ Κικόνεσσι πολνορήνοισιν ἀνάσσων et 682 μήτηρ ἡμετέρη κατέλεξε περίφρων *Καλλιόπεια*, Seneca Med. 625 ille vocali genitus *Camena*; Gruppe l.l. 1073; Wilamowitz Die *Plias und Homer* 474.

25. *Πολύμυνια* Schol. Apollon. I 23 nr. 5 ἔνιοι δὲ ἀπὸ Οἰάγρου καὶ *Πολυμνίας*.

25a. Eustath. in Iliad. K 442 p. 817, 31 *Καλλιόπης* μὲν γὰρ ἦ *Κλειοῦς* δὲ Ὄ. Clio Lini mater nr. 27.

26. *Μενίππη* Thamyridis filia Tzetz. Chil. I 12, 305 Ὄ. ἥν Θραῖς, ἐξ Οδρυσσοῦ πατρίδος Βισαλτίας, *Μενίππης* τῆς Θαμίδος νίδις καὶ τοῦ Οἰάγρου, κανὸν ἀλληγορικώτερόν φασι, τῆς *Καλλιόπης*, VIII 157, 9 (FHG II 10) Lob. Agl. I 328; Robert Helden. I 410 n. 2.

FRATRES:

27. *Hymenaeus, Ialemus* nr. 22.

Cymothon? Schol. Lycophr. 831 p. 266, 5 Scheer διότι πολλὰς αὐτῶν εἰς ἔρωτα κυρήσασα (Venus) ἐπεισεν ἀνδράσι μηγῆναι καὶ τεκεῖν οἶον *Καλλιόπην* ἐξ Οἰάγρου τεκεῖν Ὄρφέα καὶ *Κυμόθωνα* (s⁴] κυδρόθωνα a κυμόθω γ²; "Ημαθον vel Ἡμαθίωνα Lob. I 325 n. 1, cui assentitur Maaß Orph. 155 n. 49) *Τερψιχόρην* ἐκ Στρυμόνος 'Ρῆσον, *Κλειὼ* δ' ἐκ Μάγνητος Λίνον.

Linus Apollodor. Bibl. I 14 nr. 22 v. etiam Martial. IX 86, 5 *cum grege Pierio maestus Phoeboque querebar, ‘ipse meum flevi’ dixit Apollo ‘Linon’: respxitque suam quae stabat proxima fratri Culliopen et ait ‘tu quoque volnus habes’.* V. etiam nr. 25 a.

Marsyas *Oeagri filius, pastor, unus ex Satyris (tibias invent) Hygin. f. 165.*

SORORES?

28. [Theocr.] *Ἐπιτάφ. Βίοι.* (Mosch. III) 17 εἴπατε δ' αὖ κούρας Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσας Βιοτορίας Νύμφαισιν ‘ἀπόλετο Δώριος Ὁ’.

FILII (de coniugibus v. nr. 59—67):

29. *Μονσαῖος* v. nr. 97. 166 ss.

Λεωάς schol. Demosthen. LIV 7 (II 125 Bait.-Sauppe); Phot. Suid. s. *Λεωκόποιον*; Apostol. X 53 (Paroemiogr. II 500); Bekk. Anecdot. I 277; Toepffer *Att. Genealogie* 40 n. 2, qui hanc genealogiam Phanodemo vindicat; E. Curtius *Monatsber. preuß. Ak.* 1878, 78 = *Ges. Abhdlgn.* I 466; Robert *Heldens.* I 142 n. 2.

Δωρίων, Δρῆς, Όρτης nr. 7—9 et Maaß *Orph.* 153.

Rythmonius(?) filius Orphei et Idomenae nymphae Ismaricae (Lob. I 326) idomenae nymphae marice C; de Marica cf. Boll *Arch. f. Rel.* XIII 1910, 567) Nicocrates apud [Censorin.] fragm. de musica GL VI 608, 10 K. Contra Maassii *Orph.* 63 s. conjecturam Rhythmus bonus = *Εὐρυθμος* v. Rohde *N. Heidelb. Jahrb.* VI 1895, 2 = *Kl. Schr.* II 295. Idomene oppidum Macedoniae Oberhummer *RE*² IX 905; Br. Keil *Herm.* L 1915, 635 n. 1.

THRAX (v. etiam s. *Οἰαγρος* nr. 23).

30. Eurip. Alc. 967 nr. 82; Hypsipyle nr. 78. 79; anonymi Rhesus 944 Ὁ. αἰταρέψιος νεκροῦ (sc. Rhesi Thracis) nr. 91; Heraclid. Pontic. nr. 82; Hermesianax nr. 61; Phanocles nr. 77; Ps.-Aristotel. Pepl. 48 nr. 124; Diogen. Laert. prooem. I 4 nr. 125 multique alii et Graeci et Romani, v. Gruppe ap. Rosch. III 1078; cf. quoque Aenium(?) nr. 67; de Ciconaeo nr. 197; de Odrysia nr. 103. 160. 198, praeter quos Suidas etiam enumerat Ὁ. βασιλεὺς Θρατζῶν ἐφ' οὗ αἱ Άμαζόνες ἐδασμολόγησαν Φούγας. Num in Micythi baseos Olympiacae titulo nr. 143 Orphei ethnicon extiterit, dubium est, Kern *Orph.* 15. De vasculis Atticis Thracem monstrantibus v. praeter Gruppium F. Weber *Platon. Notiz. über*

Orpheus 30; Vürtheim *Mnemosyn.* XXIX 1901, 199; Kern l.l.; Robert Heldens. I 411 n. 1. De anaglypho celeberrimo nr. 59; de vasculis quae Orphea apud inferos repraesentant nr. 69.

31. Strab. X 471 (ex Apollodoro contra Demetrium Scerpium? v. Ed. Schwartz RE² I 2865) οἵ τ' ἐπιμεληθέντες τῆς ἀρχαίας μονσικῆς Θράκης λέγονται, Ὡ. τε καὶ Μουσαῖος καὶ Θάμνοις, καὶ τῶι Εὐμόλπωι δὲ τοῦνομα ἐνθένδε, καὶ οἱ τῶι Διονύσῳ τὴν Ἀσίαν διλήν καθιερώσαντες μέχρι τῆς Ἰνδικῆς ἐκεῖθεν καὶ τὴν πολλὴν μονσικὴν μεταφέροντι. Ovid. epist. ex Ponto II 9, 53 neve sub hoc tractu vates foret unicus O., Bistonis ingenio terra superba tuo est.

32. Aelian. var. hist. VIII 6 τῶν ἀρχαίων γαστὶ Θρακῶν μηδένα ἐπίστασθαι γράμματα . . . ἐνθεν τοι καὶ τολμῶσι λέγειν μηδὲ τὸν Ὄρφέα σοφὸν γεγονέται, Θρᾶκα δύτα, ἀλλ' ἄλλος τοὺς μέθοντας αὐτοῦ κατερεῦσθαι (Perizon.) καταφεύσασθαι codd.). ταῦτα Ἀνδροτίων (FHG I 375 fr. 36) λέγει, εἴ τοι πιστὸς ὑπὲρ τῆς ἀγραμματίας καὶ ἀπαιδενοίας Θρακῶν τεκμηριῶσαι. Diels II³ 170 n. 11; Robert Heldens. I 398 n. 2.

33. Pompon. Mela II 17 montes interior (sc. Thracia) ad tollit Haemon et Rhodopen et Orbelon, sacris Liberi patris et coetu Macnadum, Orpheo primum initiante, celebratos. O. in Thraciae nummis B. Pick Archaeol. Jahrb. XIII 1898, 135. Ad nummos Philippopolitanos v. Lucian. Δραπέται 29 (Pick l.l. 136 n. 6).

34. Plin. Nat. hist. IV 41 (~ Solin. 10, 7 p. 68, 7 Momms.²; Martian. Capell. VI 656) circa Ponti litora Moriseni Sitonique, Orphei ratis genitores, obtinent. Lob. I 294.

35. Themistius or. XVI 209 c. d p. 255, 5 Dind. ἦν ἄρα πάλαι τῇ Θράκῃ ἡ τῆς μονσικῆς δύναμις ἐπιχώριος μᾶλλον τῶν διπλων, καὶ ἀπιστεῖν οὐκέτι προσῆκε τοῖς κρούμασι τοῖς Ὄρφεως ἐπεσθαι μὲν κάπρους, συνυπολούσθεν δὲ καὶ δένδρα καὶ πέτρας, ὅπῃ ἀν ἐκεῖνος τοῖς μέλεσιν ἄγοι. ἀλλ' Ὡ. μὲρ, ὡς ἔουσε, θηρὰς κηλεῖν ἵκανὸς ἦν, ἀνθρώπων δὲ χαλεπότητα θέλγειν οὐκ εἰχεν, ἀλλ' ἡ διμήλεγξαν αὐτοῦ τὴν μονσικὴν Θρακίσσαι γναῖκες, οὐχ ὅπως ἀλοῦσαι τοῖς μέλεσιν, ἀλλ' ἐξαγριωθεῖσαι προσέτι καὶ δράσασαι τὸν μελωιδὸν αὐτὸν ἀπερ καὶ ἔδρασαν. δὲ τοῦ οὐρανόθεν Ὄρφέως ὑποφήτης καὶ θεραπευτής, δ τῇ θεοσδότῳ κρωμένος μονσικῆι, λόγοις ἐπαγωγοῖς καὶ γλέκιοι μέλιτος ὥστε σιν, οἷοις ἐστάλη παρὰ τοῦ πέμψαντος ἐσκενεασμένος, τούτοις ἐπάιδων, τούτοις κηλῶν, τούτοις παραυῶν, τὰς ἀγαθὰς ἐποιητεῖς ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἐλπίδας, ἀφαιρούμενος τῆς ἐφ'

οις ἡδίκησαν ἀποφίας, προσείσιν (Ruhnken] προσεσείσιν Α) ὥστερ
θαλλὸν τὴν βασιλέως φιλανθρωπίαν, (210 a) ἦγε τιθασοὺς καὶ
χειροήθεις, μονονού τὸ χεῖρε περιαγαγὼν εἰς τούπισον· ὥστε
ἀμφισβητήσιμον εἶναι, πότερον κατεπολέμησε τοὺς ἀνθρώπους ἢ
καθωμίλησε.

36. Himerius or. V 6 p. 482 Wernsd. (57, 15 Dübn.) ὅτερ
ἐγκαλῶ τοῦ Θραικίου μέθων καὶ μέμφομαι, διτὶ τὸν Ὁρφέα τῆσδε
ἀποσυλήσας τῆς πόλεως (sc. Θεσσαλονίκης) Θρηικοῖς ὄρεσι (τὸν
ins. Wernsd.) τῆς Καλλιόπης χαρίζεται. ταῦτά τοι καὶ σπάνει τοῦν
ἀκροασμόντων αὐτῷν θηρίον τὴν ἐκκλησίαν ἔργαζεται. Μααβ
Orph. 143; Rohde *N. Heidelb. Jahrb.* VI 1895, 303 n. 1 = *Kl. Schr.* II 303.

37. Schol. Euripid. Alcest. 968 (II 239, 10 Schw.) πρῶτος
‘Ο. μυστήρια θεῶν (B] εἶναι Α) παραδέδωκεν· ὅτερ καὶ θρησκεία
τὸ μυστήριον καλεῖται, ἀπὸ τοῦ Θραικὸς Ὅρφεως. Etymol.
magn. 455, 10 θρησκος, ἐτερόδιος· ἐκ τοῦ Θραικὸς Θραικός· καὶ
θρησκεία, παρὰ τὴν τῶν Θραικῶν ἐπιμέλειαν τὴν πρὸς τὸ θεῖον
καὶ τὴν Ὅρφεως ἱερονοργίαν· οὗτοι γὰρ πρῶτον ἐξεῦρον τὴν περὶ
τὸ θεῖον ἔρνοιαν. ἢ παρὰ τὸ τοὺς θεοὺς ἀρέσκεσθαι ἢ ἀρέσκειν, ὃ
ἐστιν ἐξεμενίζεσθαι· καὶ ὁ Θεολόγος (Gregor. Nazianz. or. XXXIX
Migne 36, 340) ‘Ον Θραικῶν ὄργια· παρ’ οὖν καὶ τὸ θρησκεύειν,
ὡς λόγος· Et. Gudian. 264, 51; 536, 14. Orion 73, 26. Suid. v.
θρησκεύει· λέγεται γὰρ ὡς ‘Ο. Θραικὸς πρῶτος ἐτεχνολόγησε τὰ
Ἐλλήνων μυστήρια, καὶ τὸ τιμᾶν θεὸν θρησκεύειν ἐκάλεσαν ὡς
Θραικίας οὕσης τῆς εὑρέσεως. V. etiam nr. 41.

OLYMPUS ET PIERIA.

38. Euripid. Bacch. 560 ἐν ταῖς πολυδένδρεσσιν Ὄλύμπου
θαλάμαις nr. 49; Schol. Pind. Pyth. IV (176) 313 a. De pictura
Pompeiana Helbig *Wandgem.* 893, *Atl. tab. X v.* Rodenwaldt *Kom-
position der pompeian. Wandgem.* 80 et Robert *Heldens.* I 411.
Ο. rex in Macedonia nr. 39. Apollon. Argonaut. I 32 Ὅρφέα μὲν
δὴ τοῖον ἐσν ἐπαρογὸν ἀέθλων Αἴσονίδης Χείρωνος ἐγημοσύνησι
πιθήσας δέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιτανέοντα v. nrr. 23. 24. 80.
126 et Oberhummer *RE*² III 504.

39. Conon f. 45 ὡς ‘Ο., ὁ Οἰλάρχος καὶ Καλλιόπης μᾶς τῶν
Μουσῶν ἐβασίλευε Μακεδόνων καὶ τῆς Ὀδρυσίδος, ἐπετήδενε δὲ
μουσικὴν καὶ μάλιστα κιθαρωιδίαν· καὶ (φιλόμουσον γὰρ τὸ
Θραικῶν καὶ Μακεδόνοις γένος) ἤρεσκεν ἐν τούτοις διαφερόγότως
τῶι πλήθει.

40. Strab. VII 330 fr. 18 ὅτι ἐπὸ τοῦ Ὀλύμπου πόλις Αἰον. ἔχει δὲ κόμην πλησίον Πίμπλειαν· ἐπαῖθα τὸν Ὁρφέα διατρῆψαι φασὶ τὸν Κίζορα, ἀγδρα γόρτα ἀπὸ μονσικῆς ἄμα καὶ μαρτικῆς καὶ τῶν περὶ τὰς τελετὰς ὁρμασμῶν ἀγνοτεύοντα τὸ πρότον, εἴτ' ἥδη καὶ μετέορα ἀξιοῦντα ἔντὸν καὶ ὅχλον καὶ δέναμον κατασκευαζόμενον· τοὺς μὲν οὖν ἔκουσίως ἀποδέσθαι, τιὰς δὲ ἕπιδομένοντας ἐπιβονλὴν καὶ βίαν ἐπισυστάτας διαφθεῖσαι αὐτόν. ἐπαῖθα πλησίον καὶ τὰ Λειβηθρα. De Libethris v. nr. 41.

41. Tzetz. Exges. in Iliad. 80, 2 Herm. Ὀλύμπος πραγματικῶς μὲν ὅρος ἐστὶν τῆς Μακεδονίας, ἐνθα καὶ τοὺς θεοὺς φασὶν εἶναι, διὰ τὸ τὸν Ὁρφέα, ἐκεῖθεν ὅτα, διδάξαι σεβασμοὺς καὶ θρησκείας θεῶν. Idem Chil. VI 91, 945 (Περὶ Λειβηθρίου) ὅρος καὶ τὸ Λειβήθριον ἐστιν, ἀλλὰ καὶ πόλις τῆς γῆς Θραικῶν τὸν Ὄδρουσσον, ὃν δὲ Ο. ἐπῆρχεν. γράπει γὰρ οὗτος δὲ ἀνὴρ ἐν τοῖς αἵτοις βιβλίοις· ‘Νέν δ’ ἄγε μοι, κούρῃ Λειβηθρίες, ἔγρεπε, Μοῆσα.’ Heeg Diss. 54; v. in parte posteriore.

MAGISTRI (de Apolline v. nr. 22).

42. Diodor. V 64, 4 (Diels II³ 167 n. 15) ἔτιοι δ' ἴστοροῖσιν, ὃντι ἐστὶ καὶ Ἐγορος (FHG I 253 fr. 65), τοὺς Ἰδαιονς Δακτύλους γερέσθαι μὲν κατὰ τὴν Ἰδην τὴν ἐρ Φοργίαι, διαβῆται δὲ μετὰ Μηγδόνος (μετ' αμάγδονος D, Μηγδόνος F, Μίρωος A) εἰς τὴν Εὐρώπην· ἐπάρξαντας δὲ γόρτας ἐπιτιθεῖσαι τὰς τε ἐποιδὰς καὶ τελετὰς καὶ μυστήρια, καὶ περὶ Σαμοθράκην διατρίψαντας οὖν μετρίως ἐρ τοίτοις ἐπαλήπτειν τοὺς ἐγχωρίους· καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ τὸν Ὁρφέα, γένει διαφόρους κεχορηγημένον πρὸς ποίησιν καὶ μελοτίαν, μαθητὴν γερέσθαι τούτων, καὶ πρῶτον εἰς τοὺς Ἐλληνας ἐξεργεῖν τελετὰς καὶ μυστήρια.

43. Diodor. III 67, 2 (Tzetz. Exges. in Iliad. 14, 11 Herm.) τὸν δὲ Αἴον τὸν ἐπὶ ποιητικῆι καὶ μελοτίαι θαυμασθέντα μαθητὰς σχεῖται πολλοίς, ἐπιφαρεστάτους δὲ τρεῖς, Ἡρακλέα Θαυμόρον (Θάμυρον CF) [καὶ del. Vog.] Ὁρφέα. . . . 4 τὸν δὲ οὖν Αἴον τοῖς Ηελασγικοῖς γράμμασι συνταξάμενον τὰς τοῦ πρώτου Αἰονίου πράξεις καὶ τὰς ἄλλας μυθολογίας ἀπολιπεῖται ἐρ τοῖς ἕπομενάμασιν. δύοις δὲ τοίτοις χοίσασθαι τοῖς Ηελασγικοῖς γράμμασι τὸν Ὁρφέα καὶ Ηεροαπίδην τὸν Ὁμήρον διδάσκαλον, εἴσηγη γεγονότα μελοποιόρ. πρὸς δὲ τοίτοις Θημοίτην τὸν Θημοίτον τοῦ Αιανέδοντος, κατὰ τὴν ἴλικεν γεγονότα τὴν (D) τοῦ vulg.) Ὁρφέως, πλανηθῆται κατὰ πολλοὺς τόπους τῆς οἰζουμένης κτλ. Suid. nr. 223 d.

44. Alexand. Polyhistor ex Artapano Iudeo (Christ *Abhdgn. bayer. Akad.* XXI 1901, 464) ap. Euseb. Praep. ev. IX 27 p. 432 a (I 499, 8 Dind.) ἐπὸ δὲ τῶν Ἑλλήρων αὐτὸν (*Μόνιμον*) ἀρδοφθέντα *Μονσαῖον* προσαγορευθῆναι, γενέσθαι δὲ τὸν *Μόνιμον* τοῦτον Ὁρφέως διδάσκαλον. ἀρδοφθέντα δ' αὐτὸν πολλὰ τοῖς ἀρθρόσποις εὑχογότα παραδοῦναι κτλ.

APOLLINIS ET SOLIS CULTOR.

45. Aeschyli *Βασσάραι* (Jessen *IKE²* III 104) secunda Lycurgiae tragoedia Nauck FTG² p. 9; G. Haupt Comment. archaeol. in Aeschyl. (Diss. Hal. XIII 1896) 146; Kern *Orph.* 6; Robert Helden. I 402; v. nr. 113.

MUSICES VIS.

46. Athen. XIV p. 632 c τὸ δ' ὄλον ἔοικεν ἡ παλαιὰ τῶν Ἑλλήρων σοφίᾳ τῇ μονοικῇ μάλιστ' εἴρει δεδομένη (ἐρθεδεμένη Casaubon.). καὶ διὰ τοῦτο τῶν μὲν θεῶν Ἀπόλλωνα, τῶν δὲ ἥμιθέων Ὁρφέα μονοικώτατον (ὅντα add. Kaib.) καὶ σοφώτατον ἔζουτον.

47. Simonides fr. 40 (PLG III⁴ p. 408) τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι ποτόντο ὅριθες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δ' ἵχθυες ὁρθοὶ κναρέον ἐξ ῥῖστος ἀλλούτο καλᾶ σὺν ἀοιδᾷ.

48. Aeschyl. Agamemn. 1629 Ὁρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐρατίαν ἔχεις· δὲ μὲν γάρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾶν.

49. Euripid. Bacch. 560 τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδέρδοεσσιν Ὄλύμπου θαλάμαις, ἔρθα πότ' Ὁ. κιθαρίζων σύναγεν δέρδεα μούσαις, σύναγεν θῆρας ἀγρότας v. nr. 38.

50. Iphig. Aul. 1211 εἰ μὲν τὸν Ὁρφέως εἶχον, ὃ πάτερ, λόγον πείθειν ἐπάιδονσ' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας, κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὖς ἐβονλόμην, ἐνταῦθ' ἀν ἤλθον, v. Alcest. 357 nr. 59; Stemplingen *Plagiat in der griech. Literatur* 254.

51. Apollon. Rhod. Argon. I 26 αὐτὰρ τὸν γ' ἐνέπονοιν ἀπειρέας οὕρεσι πέτρας θέλξαι ἀοιδάσιν ἐνοπῇ ποταμῶν τε ὁέεθρα. τηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείης ἔτι σήματα μολπῆς, ἀκτῆς Θοητικῆς Ζώνης ἐπὶ τηλεθότσαι ἴξείης στιχόωσιν ἐπίτριψοι, ἃς δγ' ἐπιπρὸ θελγομένας φόρμιγγι κατίγαγε Πιερίθεν, quem sequitur Pompon. Mela II 28. Nicandr. Ther. 461 Ζοναῖά τ' ὅρη χιόνεσσι φάληρα καὶ δρύες Οἰαγίδαρ.

52. Verg. Culex 117 *tantum non O. Hebrum restantem tenuit ripis silvasque canendo* cf. ibidem 278.

53. Horat. carm. I 12, 6 *gelidore in Haemo, unde vocalem temere insecutae Orpheus silvae et III 11, 12 tu potes tigris comitesque silvas ducere et rivos celeres morari; cessit inmanis tibi blandienti ianitor aulae* cum R. Heinzei commentario.

54. Conon f. 45 οὗτος δὲ θέλγειν καὶ κατακηλεῖν αὐτὸν οὐδεῖς εἶραι σοφόν, ὃς καὶ θηρία καὶ οἰωροὺς καὶ δῆ καὶ ξέλα καὶ λιθοὺς συμπεριουστεῖν ἐφ' ἡδονῆς. Apollodorus. I 14 ὁ ἀσκήσας κιθαριστίαν, ὃς ἄιδον ἔκινε λιθοὺς τε καὶ δέρδα. Pausan. VI 20, 18 ἡξιον δὲ οὔτος ὁ Αἰγύπτιος (ἀγυπτίουσος L, em. et suppl. Bekk.) εἶραι μὲν Ἀμφίτορα, εἶραι δὲ καὶ τὸν Θράκην Ὁρθέα μαχεῖσαι δεινόν (v. nr. 84 ss.), καὶ αὐτοῖς ἐπάιδοντι θηρία τε ἀφυκτεῖσθαι τοῦ Ὁρθέτη καὶ Ἀμφίτορι ἐς τὰς τοῦ τείχους οἰκοδομίας τὰς πέτρας.

55. Seneca Herc. fur. 572 *quae silvas et aves saxaque traxerat ars, quae praebuerat fluminibus moras, ad cuius sonitum constiterant ferae;* Medea 228. 626; Herc. Oet. 1036; Lucan. Orpheus fr. 6 Hos. Macrobius Somn. Scipion. II 3, 8 (~ myth. Vat. III 8, 20 v. Raschke De Alberico mythologo 86) *hinc aestimo et Orphei vel Amphionis fabulam, quorum alter animalia ratione carentia alter saxa quoque trahere cantibus ferebantur, sumpsisse principium quia primi forte gentes vel sine rationis cultu barbaras vel saxi instar nullo affectu molles ad sensum voluptatis canendo traxerunt.* Orph. Argonaut. 74. 260. Plura cumulavit Gruppe ap. Rosch. III 1115.

De vasculis inter quae eminent Atticum Archaeol. Zeit. 1884, 272 cum inscriptione Ὁρθέν χαῖρε aliisque artis monumentis Robert Helden. I 399.

De monumentis Christianis praeter ea, quae Robert I. I. 399 n. 5 enumeravit, scripserunt Th. Roller *Les Catacombes de Rome* I (s. a.) 244 pl. 36, II 1881, 26 pl. 55; Edg. Hennecke *Altchristl. Malerei* 1896, 288; F. X. Kraus *Geschichte der christl. Kunst* I 1896, 214; K. Michel *Gebet und Bild in frühchristl. Zeit* 1902, 50. 69 n. 3; Jos. Wilpert *Malereien der Katakomben Roms* 1903, 38. 241; Carl Maria Kaufmann *Handbuch der christl. Archäologie* 1905, 307. 451; L. von Sybel *Christl. Antike* I 1906, 246; H. Leclercq *Manuel d'archéologie chrétienne depuis les origines jusqu'au VIII. siècle* I 1907, 127. 163. 172; O. Wulff *Altchristl. und mittelalterl. byzantin. und italien. Bildwerke* (musei Berlinensis) I 1909, 23 n. 40; 32 n. 71; 234 n. 1146; Marcel Laurent *L'art chrétien primitive* I (1910) 63; R. Henning *Denkm. der*

elsässischen Altertums-Sammlung zu Straßburg 1912, 26 tab. 24; Aus' m Weerth-Witte Fundgruben der Kunst und Ikonographie in den Elfenbeinarbeiten des christl. Altertums und Mittelalters 1912, 1 tab. 4 (pyxis monasterii Bobbiensis); J. Ficker Altchristl. Denkmäler und Anfänge des Christentums im Rheingebiet ed. II 1914, 41 v. nr. 149. 150.

Fabulam Orphei respicere videtur etiam Zacynthiorum cantus neohellenicus ap. B. Schmidt Griechische Märchen, Sagen und Volkslieder 204 n. 60 Ἡ κόρη ἐτραγούδησε τοῦ Τοίχας τὸ γιοφύρι. Καὶ τὸ γιοφύρι ἐρράγισε, καὶ ὁ ποταμὸς ἐστάθη, καὶ τὸ λιοντάρι τ' ἄκουσε καὶ ἐστάθη καὶ ἀφονγζάστη· ἡ κόρη ποῦ ἐτραγούδησε νὰ ματαραγουδήσῃ.

INSTRUMENTA MUSICA.

56. Pindar. fr. 139 b Schr. e schol. Il. O 256 τὸν χρυσοῦν ἀρτῆρα περὶ τὴν κιθάραν ἔχοντα· καὶ Πίνδαρος χρυσάρα Όρφέα φησί. Platon Symp. 179 d nr. 60 κιθαρωιδός cf. Ion 533 b, ubi O. cum Thamyride et Phemio componitur, Conon f. 45 nr. 39 ἐπετίθενε δὲ μουσικὴν καὶ μάλιστα κιθαρωιδίαν, Agatharchid. de mar. rubr. 7 (GG I 115) κιθαρίζοτι διὰ φιλομονίαν τὰ ὅρη καὶ τὰς πέτρας ἀκολονθεῖν. Hygin. f. 273 nr. 81. Martian. Capell. I 3 Oeagrius citharista cf. IX 927, Lib. monstr. nr. 67 quintus citharista. Plin. Nat. hist. VII 204 Citharam Amphion (sc. invenit), ut alii, O., ut alii, Linus. Diodor. III 59, 5 (Dionys. Scytobrach.) Apollinem τῆς κιθάρας ἐκρήξαι τὰς χορδὰς καὶ τὴν εὐρημένην ἀρμονίαν ἀφανίσαι. (6) ταύτης δ' ὑστερον Μούσας μὲν ἀνευρεῖν τὴν μέσην, Λιγον δὲ τὴν λίχαρον, Όρφέα δὲ καὶ Θαμώνα (Θάμων cl. II) ὑπάτην καὶ παρυπάτην. Georg. Cedren. Histor. compend. I 53, 1 s. Bekker (Migne 121, 80) ὑστερον δὲ Μούσας καὶ Όρφέα ταύτην (sc. τὴν κιθαρίν) ἀνευρεῖν Λιγοι.

57. Ps.-Eratosthen. catasterism. 24 p. 138 Rob., 28 Ol. κατεσκενάσθη (sc. λέρα) δὲ τὸ μὲν πρότον ὑπὸ Ἐρμοῦ ἐκ τῆς χελώνης καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοσκῶν, ἔσχε δὲ χορδὰς ἐπτὰ ἀπὸ τῶν Ἀτλαντίδων (Ἀτλαντηρίδων codd.). μετέλαβε (Unger) μετέβαλε L, κατέβαλε O) δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων καὶ συναρμοσάμενος ὠιδὴν Όρφει ἔδωκεν, δει Καλλιόπης νίδιος ὅρ, μᾶς τῶν Μονσῶν, ἐποίησε τὰς χορδὰς ἐννέα ἀπὸ τοῦ τῶν Μονσῶν ἀριθμοῦ καὶ προίγαγεν ἐπὶ πλέον, ἵν τοις ἀνθρώποις δοξαζόμενος οὕτως, ὥστε καὶ ἐπόληψιν ἔχειν περὶ αὐτοῦ τοιαύτην, ὅτι καὶ τὰς πέτρας καὶ τὰ θηρία ἐκίλει διὰ τῆς ὠιδῆς v. nr. 136. Hygin. Astronom. II 7 Apollo

lyra accepta dicitur Orpheo docuisse, et postquam ipse citharam invenerit, illi lyram concessisse; Manil. Astron. I 324; V 325; Avien. 621 hanc (sc. chelyn) ubi rursum concentus superi complevit pulcher Apollo, Orpheo Pangaeo docuit gestare sub antro. hic iam filia novem docta in modulamina movit Musarum ad speciem Musa satus, ille repertor carmina Pleiadum numero deduxerat. at cum inopia Bassaridum carpsisset dextera vatem et devota virum tegerent Libethra peremptum, intulit hanc caelo miseratus Iuppiter artem praestantis iuvenis, pecudes qui et flumina vates flexerat. at nixi (Grotius] adnixi VA, ac nixi Breys.) qua semet sidera ponto (M. Haupt Herm. VII 1873, 13 = Opusc. III 573, porro YA) sustollunt, laevum propter chelys haec femur adstat. Nicomachus Geras. (Musici script. Gr. ed. Ian) 266, 2 τὴρ λύρας τὴν ἐκ τῆς χελώνης φασὶ τὸν Ἐρμῆν εἴδητέραι καὶ κατασκευάσαντα ἐπτέχοδον παραδεδοξέραι τὴν μάθησιν τῶι Όφει (nr. 163). Callistrat. ἐνεργέσ. 7 p. 59, 11 Schenkl-Reisch μετεχειοῦσετο δὲ (Ο.) τὴρ λύρας, ηδὲ ἰσαριθμοντες ταῖς Μούσαις ἐξηῆπτο τοὺς φθόγγους. Isidorus Etymolog. III 22, 8, 1 ss. Lindsay ad cuius (sc. testudinis) speciem Mercurius lyram fecit et Orpheo tradidit, qui eius rei maxime erat studiosus. Seneca Herc. Oet. 1033 aptans Pieriam chelyn.

58. Pindar. Pyth. IV 176 ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς δοιδᾶν πατήρ ἔμοιεν, εὐαίρητος Ο. c. schol. (II p. 139 s. Drachm.) v. nr. 22. 77. Apollon. Rhod. Argon. I 31 nr. 51; [Theocr.] Ἐπιτάφ. Βίονος (Mosch. III) 123 Όφεί ἀδέα φοριζούτι v. nr. 62.

58a. Servius in Vergilii Aeneid. VI 645 (*nec non Threicius longa cum veste sacerdos*) (~ myth. Vat. II 44; III 19. 20; v. Raschke De Alberico mythologo Bresl. philol. Abhdlg. 45, 86) *O. Calliopes musae et Oeagri fluminis filius fuit, qui primus orgia instituit, primus etiam deprehendit harmoniam, id est circulorum mundanorum sonum, quos novem esse novimus. e quibus summus quem anastron dicunt, sono caret, item ultimus, qui terranus est. reliqui septem sunt, quorum sonum deprehendit O., unde uti septem fingitur chordis... ‘sacerdos’ autem, quia et theologus fuit et orgia primus instituit.*

CONIUGES:

ANONYMA.

59. Euripid. Alcest. (annii 438) 357 (v. nr. 50) εἰ δ' Όφεός μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν, ὃστ' η (Reisk.] ὡς τὴν codd.) κόρην Δήματρος η κείηται πόσιν ἕμοισι κηλήσαντά σ' ἐξ Αἰδον

λαβεῖν κατῆλθοι ἀν v. Med. (a. 431) 543 μήτ' Ὑρφέως κάλλιον
νῦνησαι μέλος.

Eiusdem fere temporis anaglyphum pulcherrimum Reisch
Griechische Weihgesch. 132; Kern *Orph.* 13; Robert *Heldens.* I
400 n. 4.

60. Isocrat. XI 8 (*O.*) ἐξ Ἀιδον τοὺς τεθνεῶτας ἀρῆγεν.
Plat. *Sympos.* 179 d Ὑρφέα δὲ τὸν Οἰάγρον ἀτελῆ ἀπέπεμψαν
ἐξ Ἀιδον, φάσμα (B) φάντασμα TW) δείξαντες τῆς γυναικὸς ἐφ'
ἢν ἦκεν, αὐτὴν δὲ οὐ δόντες, ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει, ἀτε μὲν
κιθαροιδός, καὶ οὐ τολμᾶν ἔνεκα τοῦ ἔρωτος ἀποθνήσκειν ὥσπερ
Ἄλκηστις, ἀλλὰ διαμηχανᾶσθαι (BT) διαμηχανήσασθαι W) ξῶν
εἰσιέναι εἰς Ἀιδον. τοιγάρτοι διὰ ταῦτα δίκην αὐτῶν ἐπέθεσαν,
καὶ ἐποίησαν τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὸ γυναικῶν γερέσθαι cf.
Phaedon. 68 a ἢ ἀρθρωπίτων μὲν παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ
ἥτιν ἀποθανόντων πολλοὶ δὴ ἐκόντες ἡθέλησαν εἰς Ἀιδον μετελ-
θεῖν Weber 19 ss. 37; Kern 1.1. 13.

AGRIOPPE.

61. Hermesianax in Leontio ap. Athen. XIII 597 b οἵηρ
μὲν φίλος νίδις ἀνήγαγεν Οἰάγροιο Ἀγριόπην Θρῆσσαρ στειλά-
μενος κιθάρην Ἀιδόθεν· ἐπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον,
ἐνθα Χάρων τὸ ἀκοὴν ἐλκεται εἰς ἄκατον 5 ψυχὰς οἰχομένων,
λίμνης δ' ἐπὶ μακρὸν ἀντεῖ δεῦμα διὲκ μεγάλων ὑδομένης
δονάκων. πόλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος κιθαρίζων 'Ο.,
παντοῖον δ' ἔξαντεισε θεούς· Κοκκτόν τ' ἀθέμιστον ἐπ'
δρφρέσι μηνίσαντα 10 ἡδὲ καὶ αἰροτάτον βλέμμ' ὑπέμεινε κυνός,
ἐν πυρὶ μὲν φωτὶ τεθοιμένου, ἐν πυρὶ δ' ὅμμα, σκληρὸν
τριστοίχοις δεῖμα φέρον κεφαλαῖς. ἐνθεν ἀοιδιάων μεγάλονες
ἀνέπεισεν ἄνακτας Ἀγριόπην μαλακοῦ πτεῦμα λαβεῖν βιότου.

2. 14 Ἀργιόπην Ζοέγα, Μααβ *Orph.* 150 n. 41. 4 ἀκοὴν A] ἀκέων
Herwerd., ἀκένην Wilamowitz, μικρὸν Hiller v. G. 5. 6 λίμνη et ὑδο-
μένη A, corr. Ruhnk. 7 πόλλ' Kaib.] ἀλλ' A. μονόζωστον A, corr. Ruhnk.
9 μηνίσαντα Kaib.] μηδείσαντα A, μειδήσαντα Musur. 10 εἶδε καὶ Herm.
11 φωνὴν Lennep] φωνή A. 12 φέρον Ruhnk.] φέρων A. 13 λινδιάων A,
corr. Musur.

EURYDICE (de nominis origine Kern *Orph.* 13).

62. [Theocr.] Ἐπιτάφ. Βίων. (Mosch. III) 122 (v. nr. 58)
οὐκ ἀγέραστος ἐσσεῖθ' ἀ μολπά, χῶς Ὑρφέι πρόσθετερ ἐδωκεν
ἀδέα φρομίζοντι παλίσσοντος Εὐρυδίκειαν.

Ante Vergilium, qui Cul. 268—295 et Georg. IV 453 ss. fabulam notissimam narrat, poetas Alexandrinos fusius de Orpheo et Eurydice egisse certum est; attamen Vergilium in Georgicis Philitae vestigia pressisse Maassius *Orph.* 296 mihi non comprobavit (v. etiam Vollgraff *Nikander und Ovid* I 42; Malten *Kyrene* 31). Praeter Vergilium e poetarum Romanorum numero maxime afferendi sunt Ovid. Metam. X 1; Seneca Herc. fur. 569; Herc. Oet. 1061; Lucret. in Orpheo 328 Hos.

63. Apollodor. Bibl. I 14—15 Καλλιόπης μὲν οὖν καὶ Ολύγον
καὶ ἐπίκλησιν δὲ Ἀπόλλωνος (nr. 22), Λίτος, δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε
(nr. 27), καὶ Ό. ὁ ἀσκήσας κυθαριστὴς, δὲ ἄδων ἐκίνει λίθους
τε καὶ δένδρα. ἀποθανόντης δὲ Εὐρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ,
δηγθείσης ἡπὸ δόφεως, κατῆλθε εἰς Ἁιδονοῦν θέλων ἀνάγειν (corr.
Heyn.) ἀγαγεῖν Α. (ἀναγαγεῖν vulgo) αὐτήν, καὶ Πλούτωνα ἔπεισεν
(ἔπειθεν Herch.) ἀναπέμψαι. ὁ δὲ ἀπέσχετο τοῦτο ποιήσειν, ἀν
μὴ πορευόμενος Ό. ἐπιστραφῆι ποὺν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ (corr.
Faber, αὐτοῦ Α) παραγετέσθαι· ὁ δὲ ἀπιστῶν ἐπιστραφεὶς ἐθεά-
σατο τὴν γυναῖκα, ή δὲ πάλιν ἀπέστρεψεν. εὗρε δὲ Ό. καὶ τὰ
Λιονέσον μυστήρια καὶ τέθαπται περὶ τὴν Ηπείραν διασπασθεὶς
ἡπὸ τῶν Μαυράδων. Diodor. IV 25, 4 (nr. 97); Conon. f. 45 (nr. 39);
Pausan. IX 30, 4 (nr. 93); Plutarch. De sera num. vind. 22 p. 466 c;
v. Gruppe ap. Rosch. III 1160; Kern RE² VI 1322; *Orph.* 12. 24;
Robert Heldens. I 400.

64. Vergil. Georg. IV 460 *at chorus aequalis Dryadum
clamore supremos implerunt montes cum Servio ergo et Eurydice
Dryas et eodem 317 Eurydicens nymphān* (myth. Vat. II 44). Ful-
gentius mitolog. III 10 (unde myth. Vat. III 8, 20) *O. Euridicem
nimfam amavit; quam sono citharae mulcens uxorem duxit. Hanc
Aristeus pastor dum amans sequitur, illa fugiens in serpentem
incidit et mortua est.* Maass *Orph.* 149 n. 40 (Keseling De myth.
Vat. sec. font. diss. Hal. 1908, 88).

65. Myth. Vat. I 76 *O., Oeagri et Calliopae Musae filius,
ut quidam putant, Apollinis filiam (Apollinis filius Bode) habuit
uxorem Eurydicens. Quam dum Aristaeus, Cyrenes filius, pastor
cupidus, persecutur, volens eam stuprare, illa fugiens con-
cubitum, serpentem non devitavit; et haec ei causa mortis fuit.
O. coactus desiderio coniugis tentavit dulcedine cantus citharae
lenire Ditem et Proserpinam, si posset Eurydicens ad superos
revocare. Descendens igitur ad inferos in miserationem eos cantu
suo compulit; acceptaque lege, impetravit Eurydicens ita demum,*

si non ante respexisset, quam ad superos perveniret. Deinde ut est dura amantium perseverantia, O. timens ne non inesset pollicitis Ditis fides, respexit et irritum fecit suum laborem. Reversus deinde ad superos qui parum prosperas expertus erat nuptias, perosus omne genus femineum solitudinibus se dedit (v. nr. 76). Raschke De Alberico mythologo 86.

66. Albericus mythol. = myth. Vat. III 8, 21 (Raschke De Alberico myth. 87) Remigio (comm. in Martian. Capell.?) tamen de hoc figmento aliter videtur. Ait enim, *Eurydicens ideo Orphei dictam esse coniugem, quia facundiae comes debet esse discretio. Ipsa vero serpente laesa ad infernum descendit, cum terrenis inhiando commodis veneno iniquitatis ad sinistram partem inflectitur. Sed si respicit, retrahitur ad terrena, nec oranti Orpheo redditur. Nam cum terrenus animus saecularia nimis concupiscit, vix eum aliqua oratio ad statum rectitudinis erigit, quia a Proserpina, id est maxima vitiorum tenetur illecebra.*

67. Liber Monstror. I 6 cod. Pithoean. VIII. fere saec. (M. Haupt Opusc. II 224) *O. citharista erat Aeneae* (Aenius Berger v. nr. 30) *et quintus citharista in Graecia postmodum Eurydice* (erudita cod.), *uxor ipsius, a serpente percussa mortua erat, et paene insanus factus est et in silvis lyram percutiebat et bestiae ad audiendum lyram* (lira cod.) *ipsius veniebant.* Maaß *Orph.* 142; Rohde *N. Heidelb. Jahrb.* VI 1895, 9 = *Kl. Schr.* II 302. Lucano ascripsit Hosius Lucan. p. 329 fr. 6, quia in libro Monstror. prae-eunt verba: *fauni silvicolae, . . . quos poeta Lucanus secundum opinionem Graecorum ad Orphei lyram cum innumerosis ferarum generibus cantu deductos cecinit.*

ARISTAEUS.

68. Vergilius Georg. IV 453—558 Orphei fabulam cum Aristaei mytho contaminavit poetam aetatis Alexandrinae Maassio *Orph.* 283. 289 n. 88 iudice (contradixit Skutsch *Aus Vergils Frühzeit* 143, cui astipulatur Malten *Kyrene* 29) secutus; v. etiam Robert *Heldens.* I 403, qui Orphei cultum cum Aristaei religione unquam coniunctum fuisse iure negavit. Nam probant nec Vergilii versus l. l. 544 *post, ubi nona suos Aurora ostenderit ortus, inferias Orphei Lethaea papavera mittes et nigram mactabis orem lucumque revises: placatam Eurydicens vitula venerabere caesa* nec mons apud Cyrenen situs: Nigidius Figulus apud schol. Germanic. 154, 12 Breys. ab antiquis quidem dicitur Aristaeum

Apollinis filium fuisse, quem Apollo fertur ex Cyrena procreasse, quam conpressit in monte Orpheo, qui Cyrenis est appellatus. De Vergilii scholiastis et mythographis v. nr. 64—66 et Keseling ll. 87 s.

APUD INFEROS (v. nr. 59 ss.).

69. Pausan. X 30, 6 de Polygnoti Necyia: ἀποβλέψαντι δὲ αὐθίς ἐξ τὰ κάτω τῆς γραφῆς, ἔστιν ἐφεξῆς μετὰ τὸν Πάτροκλον οἷς ἐπὶ λόφου τινὸς Ο. καθεξόμενος, ἐφάπτεται δὲ καὶ τῇ ἀριστερᾷ κυθάρᾳ, τῇ δὲ ἑτέρᾳ χειρὶ εἰτέας φαίεται κλονές εἰσων ὃν φαίει, προσαγαπέτωται δὲ τοῖς δένδροις. τὸ δὲ ἄλσος ἔουσεν εἶται τῆς Ηερσερόης, ἐνθα αἴγειροι καὶ εἰτέαι δόξῃ τῆς Όμήρου περίπασιν. Ἐλληρικὸν δὲ τὸ σχῆμα ἔστι τῷ Όρφει, καὶ οὕτε ἡ ἐσθῆτος οὔτε ἐπίθημα ἔστιν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ Θράκιον. τοῖς δένδροις δὲ τῇ εἰτέαι κατὰ τὸ ἔτερον μέρος προσαγαπεῖται μέντος ἔστιν αὐτῆς Προμέδον. Robert Nekyia des Polygnot, XVI. Hall. Winckelmannsprogr. 1892, 49; R. Schoene Arch. Jahrb. VIII 1893, 213; Six Athen. Mitt. XIX 1894, 338; Robert Marathonschlacht in der Poikile, XVIII. Hall. Winckelmannsprogr. 1895, 122; Knapp Orpheusdarst. 11; Gruppe ap. Rosch. III 1157. De vasculis Italiae inferioris Aug. Winkler Die Darstellungen der Unterwelt auf unterital. Vasen (Bresl. philol. Abhdlyg. III 5) 1888; E. Kuhnert Jahrb. d. archaeol. Instituts VIII 1893, 104; Milchhoefer Philolog. N. F. VII 1894, 385; Kuhnert eodem loco VIII 1895, 193; Furtwaengler-Reichhold Griech. Vasenmalerei ad tab. X (I 47); Preller-Robert Myth. I⁴ 832; Robert Heldens. I 400 n. 4.

70. Vergil. Georg. IV 469 *ingressus manesque adit regemque tremendum nesciaque humanis precibus mansuescere corda. at cantu commotae Erebi de sedibus imis umbrae ibant tenues simulacraque luce carentum . . .* 481 *quin ipsae stupuere domus atque intima Leti Tartara caeruleosque implexae crinibus anguis Eumenides, tenuitque inhians tria Cerberus ora atque Ixionii vento rota constitit orbis.* Imitatus est praeter alios Lucan. in Orpheo fr. 3 Hos. nunc plenas posuere colos et stamina Parcae, multaque delatis (dilatis Baehrens) haeserunt saecula filis. G. Ettig Acheruntica Leipz. Stud. XIII 1891, 317 n. 6.

71. Horat. carm. III 11, 21 de Orphei lyra: *quin et Ixion Tityosque voltu risit invito; stetit urna paullum sicca, dum grato Danai puellas carmine mulces,* v. nr. 70. 72.

72. Ovid. Metam. X 11 *quam (sc. Eurydicen) satis ad superas postquam Rhodopeius auras deflevit vates, ne non temptaret et*

umbras, ad Styga Taenaria est ausus descendere porta perque leves populos simulacraque functa sepulcro Persephonen adiit inamoenaque regna tenentem umbrarum dominum pulsisque ad carmina nervis sic ait . . . 40 talia dicentem nervosque ad verba moventem exsangues flebant animae; nec Tantalus undam captavit refugam, stupuitque Ixionis orbis, nec carpsere iecur volucres, urnisque vacarunt Belides, inque tuo sedisti, Sisyphe, saxo. tunc primum lacrimis victarum carmine fama est Eumenidum maduisse genas, nec regia coniunx sustinet oranti nec, qui regit ima, negare, Eurydicensque vocant: umbras erat illa recentes inter et incessit passu de vulnere tardo. Alia congessit Gruppe ap. Rosch. III 1160.

73. Serv. Verg. Georg. IV 492 quasi exultarent umbrae reditu Eurydices. Lucanus in Orpheo (fr. 4 Hos.) dicit factum strepitum redeunte Eurydice ob hoc, quia ‘gaudent a luce relictam (reductam Burm.) Eurydicen iterum sperantes Orphea manes’.

74. Ovid. Metam. X 72 orantem frustaque iterum transire volentem portitor arcuerat: septem tamen ille diebus squalidus in ripa Cereris sine munere sedit; cura dolorque animi lacrimaeque alimenta fuere. esse deos Erebi crudeles questus, in altam se recipit Rhodopen pulsumque aquilonibus Haemum.

75. Vergil. Georg. IV 507 de Orpheo ex inferis reverso septem illum totos perhibent ex ordine menses rupe sub aëria deserti ad Strymonis undam fleuisse et gelidis haec evolvisse sub anbris mulcentem tigris et agentem carmine quercus.

VENERIS CONTEMPTOR.

76. Vergil. Georg. IV 516 nulla Venus, non ulli animum flexere hymenaei, unde mythogr. Vaticanus I 76 (nr. 65) reversus deinde ad superos, qui parum prosperas expertus erat nuptias, perosus omne genus feminineum, solitudinibus se dedit. Ovid. Metam. X 78 Tertius aequoreis inclusum Piscibus annum finierat Titan, omnemque refugerat O. feminineam Venerem, seu quod male cesserat illi, sive fidem dederat; multas tamen ardor habebat iungere se vati, multae doluere repulsae v. sequentia nr. 77. Hygin. Astron. VII 2 nr. 77; v. etiam Plato Resp. X 620 a nr. 139.

AMOR PUEGORUM.

77. Phanocl. ap. Stob. Eclog. IV 20, 47 (IV 461, 3 Hense) Anthol. lyr. ed. Bergk² p. 165 fr. 1: Ἡ ὥστις Οἰάζουσ πάντες Θρηίκιος

Ο. ἐκ θυμοῦ Κάλαιν στέρεσε Βοργιάδην, πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἀλλεσιν ἔζετ' ἀείδων ὃν πόθον, οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ, 5 ἀλλ' αἱρεῖ μιν ἄγονπνοι ἐπὸ ψυχῆι μελεδῶναι ἔτρυχον, θαλερὸν δερκομένον Κάλαιν. τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἐμφιγυθεῖσαι ἔκταρον εὐήκη φάσγανα θηξάμεραι, οὕτεκα πρῶτος ἔδειξεν ἐνὶ Θρήικεσσιν ἔρωτας 10 ἄρρενας, οὐδὲ πόθονς ἥιεσε δηλυτέρων. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλὴν χαλκοῦ τάμον, αὐτίκα δ' αὐτὴν εἰς ἄλα Θρηικίην ὅπαν δμοῦ χέλυν ἥλωι καρτύνασαι, ἵν' ἐμφορέοιτο θαλάσσῃ ἄμφω ἄμα, γλαυκοῖς τεγγόμεναι ὁφίοις. 15 τὰς δ' ἱερῆι Λέσβῳ πολιῇ ἐπέκελσε θάλασσα· ἥχι δ' ὡς λιγνοῆς πόντοι ἐπέσχε λέρης, τῆσδυν τ' αἰγαλούς θ' ἀλιμυρέας, ἔρθα λιγεῖαν ἀνέρες Όρφείην ἐκτέρισαν κεφαλὴν. ἐν δὲ χέλυν τύμβοι λιγνοῆν θέσαν, ἥ καὶ ἀναθόντες 20 πέτρας καὶ Φόρκουν στυγρὸν ἐπειθεν ἔθωρ. ἐκ κείρου μολπαὶ τε καὶ ἴμερτὴ κιθαριστὸν τῆσδυν ἔχει, πασέων δ' ἐστὶν ἀοιδοτάτη. Θρηικες δ' ὡς ἑδάρσαρ ἀρήσιοι ἔργα γυναικῶν ἄγρια, καὶ πάντας δεινὸν ἐσῆλθεν ἄχος, 25 ἀς ἀλόχοντες ἐστιζον, ἵν' ἐν χροῖ σήματ' ἔχονται κυάνεα στυγεροῦ μὴ λελάθουτο φόνον. ποιὰς δ' Όρφης οταμένοι στίζονται γυναικας εἰς ἔτι νῦν κείνης εἶνεκεν ἀμπλακίης.

1 θρηικίον codd., corr. A². 4 οὐδὲ οἱ ἦν Herm. Orph. p. 785. 8 εὐ μήκη Tr. 9 πρῶτος ἔδειξεν Nauck Mél. gréco-rom. IV 1879, 497 n.] πρῶτον (πρῶτος A²) δεῖξεν codd.; πρῶτον ἔδειξεν Gesn.¹. 11 αὐτὴν Gesn.¹ marg., inde A²] υπῆν S, ὑπῆν M, ἀπῆν A¹. 20 ἐπειθεν codd. praeter ἐπνθεν Tr.] ἐπεισεν (cf. Lob. Agl. II 865) Bergk l.l. p. XIX. 23 ἀρήσια Tr. 25 ἀς δ' vel ἀς τ' ἀλόχ. Bergk 26 πόνον A. 27 στίζονται S] στίζονται MA.

Phanoclem sequitur Ovidius Metam. X 83 (nr. 76) *ille etiam Thracum populis fuit auctor amorem in teneros transferre mares citraque iuventam aetatis breve ver et primos carpere flores; Preller Rhein. Mus. IV 1845, 402 = Ausgew. Aufs. 373; R. Heinze Ber. Sächs. Ges. Wiss. LXXI 1919, 90. Hygin. Astron. II 7 nonnulli aiunt, quod O. primus puerilem amorem induxerit, mulieribus visum contumeliam fecisse; hac re ab his imperfectum (DGN) fecisse illis ab hac re imperfectum vulgo). Philargyr. in Verg. Georg. IV 520 (II 346 Lion) O. autem quoniam post obitum Eurydices omnes feminas fastidiit, translato in pueros amore, disceptus est. Ad v. 25 v. Plutarch. De sera num. vind. 12 p. 557 d οὐδὲ γὰρ Θρᾶικας ἐπαινοῦμεν ὅτι στίζονται ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες Όρφετ, τὰς αὐτῶν γυναικας.*

Contra Apollon Orphei ἐραστής Apion ap. Clem. Rom. Hom. V 15 cf. Wilamowitzii Comment. grammatic. II 1879, 14, qui hoc ex Pindari de Orpheo loco (nr. 58) ortum esse iure opinatur.

ARGONAUTA.

78. Antiquissimus testis thesauri quem dicunt Sicyoniorum Delphici metopa, in qua O. (*Ορφας*) et Philammon (*Ειπηνη?*) emendavit Robert *Heldens*. I 416 n. 6) lyras manu tenentes inter Argonautas stant v. nr. 1. Pindar. Pyth. IV 1 76 v. nr. 58. Eurip. Hypsipyl. fr. I col. 3 v. 8 (de Arnim *Suppl. Euriped.* 51): μέσωι δὲ παρ' ιστοῖ Ασιὰς ἔλεγον ήτιοι 10 Θρῆισσ' ἐβόα κιθάρις Όρφεως μακροπόλων πιτέλων ἐρέτημοι κελεύσματα μελπομένα, τότε μὲν ταχίπλοοι τότε δ' εἰλατίρας ἀνάπταντα πλάτας.

9 ἔλεγον pap., corr. Wilamowitz. 11 μακροπόλων pap., μακροπόδων Wilam., μακροπόνων Wecklein. 12 μελπομεναν pap., corr. Hunt. Versus Euripideos imitatur Statius Theb. V 343 ss; v. A. Reußner De Statio et Euripide diss. Halens. 1921, 40.

79. Eurip. Hypsipyl. fr. LXIV col. 2 v. 35 ss. (de Arnim 66): Εἴνεως· Ἀργός με καὶ τόρδ' ἥγαν' εἰς Κόλχον πόλιν. Νψιπέλη· ἀπομαστίδιον γ' ἔμοι τεσέρων. Εἴρ.· ἐπεὶ δ' Ιάσον έθαν' ἔμος, μῆτερ, πατήρ — Υψ.· οἵμοι κακάς λέγεις, δάκρυνά τ' ὅμμασιν, τέκνον, ἔμοις δίδωσ. 40 Εἴρ.· Ό. με καὶ τόρδ' ἥγαν' εἰς Θράκης τόπον. Υψ.· τίτα πατέρι ποτὲ κάροιν ἀθλίοι τιθέμενος; ἐνεπέ μοι, τέκνον. Εἴρ.· μοῦσάρ με κιθάρας Ασιάδος διδάσκεται· τοῦτον δ' ἐς Ἀρεως ὄπλ' ἐκόσμησεν μάχῃ.

36 ἀπομαστίδιον? Diels II³ 165 n. 9 b. 38 κακῶν pap., corr. Murray. 43 κιθάραις pap., corr. Hunt.

Robert Herm. XLIV 1909, 376; Herodori testimonia v. nr. 5.

80. Apollon. Argonaut. I 32 Όρφεα μὲν δὴ τοῖοι ἐσν ἐπαρωγὸν ἀέθλοιν Αἰσονίδης Χείρωνος ἐφημοσύνημοι πιθήσας δέξατο, Πιερίη Βιστωνίδη κοινωνέοντα (v. praecedentia nr. 23 et 51), quem posteriores secuti sunt, quorum locos collegit Gruppe ap. Rosch. III 1155; Kern *Orph.* 27 et Robert *Heldens*. I. l. De Orpheo in Argonauticorum carmine Orphico v. etiam C. Hoffmann De Pseudo-Orphei catalogo Argonautarum diss. Erlang. 1888, 3 et Kern I. l. 33. De Orphei amore in Calain ap. Phanoclem nr. 77. V. quoque nr. 99. 105.

ISTHMIONICA.

81. Anonym. or. Corinth. = Dion. Prus. XXXVII 15 (II 20, 11 de Arnim) de ludis Argonautarum in Isthmo celebratis: Ό. κιθάραι, Ἡρακλῆς πίμμαχον κτλ.; Hygin. f. 273 v. p. II s. Επιγράμματα.

MAGUS ET MEDICUS (Lob. I 235).

82. Eurip. Alcest. 962 (anni 438) ἐγὼ καὶ διὰ μούσας καὶ μετίόδους ἥτησα καὶ πλείστων ἀψάμενος λόγων 965 χρεῖσσον οὐδέν τὸν Ἀράγκαν ἡρῷον, οὐδέ τι φάρμακον Θρήσσας ἐν σαρίσιι, τὰς Ὄρφεας κατέγραψεν γῆραν, οὐδέ τίς Φοῖβος ἡ (970) σκληπιάδαις ἔδωκε (Musgrave] παρέδωκε codd.) φάρμακα πολυπόροις ἀντιτεμόντι βροτοῖσιν. Diels II³ 165 n. 7, v. Wilamowitz *Herm. Unters.* 224 n. 22, qui confert Hel. 513 (a. 412) λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἔμος, σοφῶν δ' ἔπος, δειπῆς Ἀνάγκης οὐδὲν λοχέειν πλέον. Ad vs. 967 v. etiam Heraclid. Ponticum ap. schol. Eurip. Alcest. 968 (II 239 Schw.) δὲ φυσικὸς Ἡρακλείδης (O. Voss De Heraclid. Pontic. vita et scriptis diss. Rostoch. 1896, 91 fr. 100) εἶναι ὅντως φησὶ σανίδας τινὰς Ὄρφεως, γράψων οὕτως 'τὸ δὲ τοῦ Διονύσου κατεσκενάσται [ἐπὶ del. Wilam.] τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ καλομένου Αἴμου, ὅπου δὴ τινας ἐν σαρίσιι ἀραγραφὰς εἶναι φασιν Ὄρφεως add. Wilam.); v. p. II s. Χρησμοί. Susemihl Ind. XVI; Kern *Orph.* 33.

83. Eurip. Cycl. 646 (chorus Satyrorum) ἀλλ' οἰδ' ἐπωιδὴν Ὄρφεως ἀγαθῆν πάντιν, ὡς αὐτόματον τὸν δαλὸν εἰς τὸ κρατίον στείχονθ' ἔφάπτειν τὸν μορῶπα παῖδα γῆς Diels II. n. 9.

84. Strab. VII 330 fr. 18 (nr. 40) ἄνδρα γόντα ἀπὸ μουσικῆς ἄμα καὶ μαντικῆς καὶ τὸν περὶ τὰς τελετὰς δργιασμοῦ ἀγνοτείοντα. Plin. Nat. hist. XXX 7 *Orphea putarem e propinquuo primum pertulisse ad vicina usque superstitionem a medicina* (Gronov.) ac vel *ae medicinæ codd.) provectum, si non expers sedes eius tota Thrace magices fuisset.* Pausan. VI 20, 18 nr. 54.

85. Apollon. Tyan. epist. XVI p. 113 Herch. μάγους οἵει δεῖν ὀνομάζειν τοὺς ἀπὸ Πενθαγόρους φιλοσόφους, ὅιδε πον καὶ τοὺς ἀπὸ Ὄρφεως, Apuleius Apologia 27 p. 31, 21 Helm *qui providentiam mundi curiosius vestigant et impensis deos celebrant, eos vero vulgo magos nominent, quasi facere etiam sciant quae sciant fieri, ut olim fuere Epimenides et O. et Pythagoras et Ostanes, ac dein similiter suspectata Empedocli catharmoe, Socrati daemonion, Platonis τὸ ἀγαθόν* (Diels II³ 129 n. 12). Augustin. De civ. dei XVIII 14 (nr. 20).

86. Homerus in Aegypto didicit cum alias artes tum τὴν παρὰ τῶι Ὄρφετ μεγαλεγκομίαστον μαγικήν Tzetz. Exges. in Iliad. 17, 19 Herm.; Lob. I 751 v. nr. 95 ss.

VATES.

87. Clem. Alex. Strom. I 21, 134, 4 (II 83, 22 Staeh.) ἦδη δὲ καὶ Ὁρέα Φιλόχορος (FHG I 415 fr. 190; Tresp *Fragm. der griech. Kultschriftsteller* [RVV XV 1] 190) μάρτιν ἴστορεῖ γερέσθαι ἐν τῷ πρότοι Περὶ μαρτικῆς. Schol. Apollon. II 684 τὸν Ὁρέαν φασὶ καὶ μάρτιν εἶναι, v. P. II s. *Xοησμοί* nec non de Orphei capite vaticino nr. 134.

88. Ovid. Metam. XI 8 *vatis Apollinei* Kern *Orph.* 7 n. 1, Stat. Silv. V 1, 23 *licet ipse levando ad gemitus silvis comitatus et annibus O. adforet atque omnis pariter materterā vatem, omnis Apollineus tegeret Bucchique sacerdos* v. Raschke De Alberico myth. 86. Ὁ. Ἀπόλλωρος ἔταῖρος nr. 141.

89. Plin. Nat. hist. VII 203 *auguria ex avibus Car, a quo Caria appellata; adiecit ex ceteris animalibus O.*

MYSTERIA.

90. Aristophan. Ran. 1032 Ὁ. μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέβεισε φόρον τ' ἀπέκεοθαι, Μονσαῖος δ' ἐξακέσεις τε ρόσων καὶ χοησμούς. Diels II³ 166 n. 11. Schol. (Diels II³ 180 n. 6) ὅτι πολλὴ δόξα κατεῖχε περὶ Ὁρφέως, ὃς τελετάς συντετάχοι. τὸν Μονσαῖον παῖδα Σελήνης καὶ Εὑμόλπου Φιλόχορός (FHG I 416 fr. 200) φησιν. οὗτος δὲ παραλύσεις (?) ni fallor ortum ex Plat. Rep. II 364 εἴρα λέσεις τε καὶ καθαροὶ . . . ἀς δὴ τελετάς καλοῦσιν P. II fr. 3) καὶ τελετάς καὶ καθαροὺς συνέθηκεν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς (Nauck² fr. 1012) χοησμολόγον αὐτὸν φησι.

91. [Eurip.] Rhes. 943 (Musa) μιστηρίον τε τῶν ἀπορρήτων φαρὰς ἔδειξεν Ὁ., αὐταρέφιος τεκχοῦ (sc. Rhesi) τοῦδ' ὅτι κατακτείται σύ (Both.) τοῦδ' οὖτ' κατακτείτασα vel τοῦδ' οὔτεκα κτείτασι codd., τοῦδ' οὖτ' γελᾶται κτείτασα Reisk.). Μονσαῖόν τε, σὸν σεμπὼν πολιτηριν καὶ πλεῖστον ἄρδον ἔται οὐδότα Φοῖβος σύγγονοι τ' ἥσκησαμεν. Diels II³ 166 n. 10.

92. Platon Protagor. 316 δὲ τὴν δοφιστικὴν τέχνην φημὶ μὲν εἶναι παλαιά, τοὺς δὲ μεταχειριζομένους αὐτὴν τὸν παλαιῶν ἀρδοῦτ, φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς, πρόσχημα ποιεῖσθαι (πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ secl. Herwerden) καὶ προκαλύπτεσθαι (καὶ προκαλύπτεσθαι secl. Cobet.), τοὺς μὲν ποίησιν, οἷον Ὁμηρόν τε καὶ Ησίοδον καὶ Σιμωνίδην, τοὺς δὲ αἱ τελετάς τε καὶ χοησμωδίας, τοὺς ἀμφὶ τε Ὁρέα καὶ Μονσαῖον.

93. Pausan. IX 30, 4 πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἄλλα πιστεύοντις οὐκ ὅτα Ἔλληρες καὶ δὴ καὶ Ὀρφέα Καλλιόπης τε εἶραι Μοίσης καὶ οὐ τῆς Πιέρου καὶ οἱ τὰ θηρία ἵέραι πρὸς τὸ μέλος ψυχα γνωγόμενα, ἐλθεῖτε δὲ καὶ ἐς τὸν Ἅιδηρ ἕστητα αἰτὸν παρὰ τοῦ κάτω θεῶν τὴν γενεῖται αἰτοῦτα. δὲ δὲ Ὁ. εἴποι δοκεῖτε ὑπερεβάλλετο ἐπῶν κόδιμοι τοὺς πρὸς αὐτοῦ καὶ ἐπὶ μέγα ἥλθετε ἴσχος οἵα πιστευόμενος ενδηκέραι τελετὰς θεῶν καὶ ἔργων ἀροστῶν καθαριμοὺς νόσοιν τε λάματα καὶ τροπὰς μητριμάτων θείοιν.

BACCHI MYSTERIORUM AUCTOR.

94. Damagetus Anth. Pal. VII 9 nr. 126. Apollodor. Bibl. I 15 εὗρε δὲ Ὁ. καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια nr. 63. Procl. ad Platon. Remp. I 174 Kr. nr. 119. Hygin. Astron. II 6 n. 137. Cicero De nat. deor. III 58 p. 375, 3 Plash.¹ *Dionysos multos habemus — quartum Iove et Luna, cui sacra Orphica putantur confici.* Lyd. De mens. IV 51 p. 107, 10 W. τέταρτος δὲ Διὸς καὶ Σεμέλης, ὡς (corr. Creuzer, ὥρ X) τὰ Ὀρφέως μυστήρια ἐτελεῖτο, καὶ ὥρ' οὐδὲν οὔτος ἐκεράσθη. W. Michaelis De origine ind. deorum cognomin. diss. Berol. 1898, 60.

95. Diodor. I 23, 2, 3 ex Hecataeo Milesio (~ Euseb. Praep. evang. II 1, 23; I 58 Dind.) Ὀρφέα γὰρ εἰς Αἴγυπτον (sc. φασὶ) παραβαλότα καὶ μετασχότα τῆς τελετῆς καὶ τὸν Διονυσίακῶν μυστηρίων μεταλαβεῖν (μεταλαβόντα ΑΕ), τοῖς δὲ Καδμείοις φίλοις ὅτα καὶ τιμώμενοι ὥπ' αἰτῶν μεταθεῖται τοῦ θεοῦ τὴν γένεσιν ἐκείνοις χαριζόμενοι· τοὺς δ' ὅχλους τὰ μὲν διὰ τὴν ἄγρουιαν, τὰ δὲ διὰ τὸ βούλεσθαι τὸν θεὸν Ἐλλῆρα ρουμίζεσθαι, προσδέξασθαι προσηγῆς τὰς τελετὰς καὶ τὰ μυστήρια. ἀφοριμὰς δ' ἔχει τὸν Ὀρφέα πρὸς τὴν μετάθεσιν τῆς τοῦ θεοῦ γενέσεως τε καὶ τελετῆς τοιαύτας. — 6. 7 ἐν δὲ τοῖς ὑστερον χρόνοις Ὀρφέα, μεγάλην ἔχοντα δόξαν παρὰ τοῖς Ἐλλησιν ἐπὶ μελοιδίαι καὶ τελεταῖς καὶ θεολογίαις, ἐπιξερωθῆται τοῖς Καδμείοις καὶ διαφερόντως ἐρ ταῖς Θήβαις τιμῆθηται. μετεσχηκότα δὲ τῷ παρ' Αἴγυπτοις θεολογονυμένων μετενεγκεῖτε τὴν Όσιόδος τοῦ παλαιοῦ γένεσιν ἐπὶ τοὺς γεωτέρους χρόνους, χαριζόμενοι δὲ τοῖς Καδμείοις ἐνστήσασθαι καιρὸν τελετῆν, καθ' ἦν παραδοῦται τοῖς μυονυμένοις ἐκ Σεμέλης καὶ Διὸς γεγεννηθεῖται τὸν Διόρεσον. τοὺς δ' ἀνθρώπους τὰ μὲν διὰ τὴν ἄγρουιαν ἐξαπατούμενους, τὰ δὲ διὰ τὴν Ὀρφέως ἀξιοπιστίαν καὶ δόξαν ἐρ τοῖς τοιούτοις προσέχοντας (CG] καιροῖς ἔχοντος cet. codd.), τὸ δὲ μέριστον ἥδειν προσδεχομένους τὸν θεὸν Ἐλλῆρα ρουμίζόμενον, καθάπερ

προείρηται, χρήσασθαι τιὰς τελεταῖς. ἔπειτα παραλαβότων τῷ μυθογράφῳ καὶ πουητῷ τὸ γέρος, ἐμπεπλῆσθαι τὰ θέατρα, καὶ τοὺς ἐπιγυρούμενοις ἴσχυρας πίστιν καὶ ἀμετάθετον γενέσθαι.

De itinere Aegyptio v. praecipue nr. 98.

96. Diodor. I 96, 4—6 ex Hecataeo Milesio (~ Euseb. Praep. evang. X 8, 4. 5; I 555 Dind.) Ὁρσέω μὲν γὰρ τῷ μυστικῷ τελετῷ τὰ πλεῖστα καὶ τὰ περὶ τὴν ἑαυτοῦ πλάνην δογματίμενα, καὶ τὴν τῷ ἐν Ἀιδονού μυθοποίαν παρ' Αἰγυπτίων ἀπενέγνωσθαι. τὴν μὲν γὰρ Ὀσίριδος τελετὴν τῇ (καὶ τῇ D) Διορέσου τὴν αὐτὴν εἴται, τὴν δὲ τῆς Ἱσιδος τῇ τῆς Δίμητρος ὁμοιοτάτην ἐπάρχειται, τῷ δομάτῳ μόρων ἐγγέλλαγμένων· τὰς δὲ τῷ ἀσεβεῖ τῷ Ἀιδονού τιμωρίας καὶ τοὺς τῷ εἰσεβού λεψιῶν καὶ τὰς παρὰ τοὺς πολλοὺς εἰδωλοποίας ἀπαπεπλασμένας παρεισαγαγεῖται μηδσάμενος τὰ γιγάντεα τὰ περὶ τὰς ταφὰς τὰς κατ' Αἴγυπτον. τῷ μὲν γὰρ ψυχοπομπὸν Ἐρμῆν, κατὰ τὸ παλαιὸν ρόμπον παρ' Αἰγυπτίοις ἄγαγαντα τὸ τοῦ Ἀπιδος σῶμα μέχρι τινὸς παραδιδόνται τῷ περικειμένον τὴν τῷ Κερβέρου προτομήν. τῷ δὲ Ὁρσέως τοῦτο καταδείξαντος παρὰ τοὺς Ἑλλησι τῷ Ὄμηρον (Od. ο 1) ἀκολούθως τούτωι θεῖται κατὰ τὴν ποίησιν· Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήριος ἐξεναλεῖτο ἀρδοῦν ἥραν (μητρήρων Hom.). ἔχε δὲ ὁάβδος μετὰ χερσίν.

97. Diodor. IV 25, 1—4 πρὸς δὲ τοῦτον τῷ ἀθλοὶ ὑπολαβὼν (sc. Hercules) συνοίσειται αὐτῷ, παρῆλθεν εἰς τὰς Ἀθῆρας καὶ μετέσχε τῷ ἐν Ἐλευσίνῃ μυστηρίον, Μονσαίου τῷ Ὅρφεως νίον τότε προεστηκότος τῆς τελετῆς (v. nr. 166 ss.). ἐπεὶ δὲ Ὅρφεως ἐμρήσθημεν, οὐκέτι ἀροίκειόν ἐστι παρεκβάντας βραχέα περὶ αὐτοῦ διελθεῖται. οὗτος γὰρ ἦρ νίδος μὲν Οἰάγρον, Θρᾶτις δὲ τὸ γέρος, παιδεῖαι δὲ καὶ μελωιδεῖαι καὶ ποιήσει πολὺ προέχοντα μυημορενομένων· καὶ γὰρ ποίημα συνετάξατο θαυμασόμενος καὶ τῇ (add. Dind.) κατὰ τὴν ὕδην εὑμελεῖαι διαφέροντα. ἐπὶ τοσοῦτο δὲ προέβη τῇ δόξῃ ὡστε δοκεῖται τῇ μελωιδεῖαι θέλγειται τέ τε θηρία καὶ τὰ δέρδα. περὶ δὲ παιδείαν ἀσχοληθεῖς καὶ τὰ περὶ τῆς θεολογίας μυθολογούμενα μαθών, ἀπεδήμησε μὲν εἰς Αἴγυπτον, κακεῖ πολλὰ προσεπιμαθών μέγιστος ἐγένετο τῶν Ἑλλήρων ἐν τε ταῖς θεολογίαις καὶ ταῖς τελεταῖς (τελεταῖς καὶ ταῖς θεολογίαις vulgo) καὶ ποιήμασι καὶ μελωιδίαις. συνεστρατεύσατο δὲ καὶ τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ διὰ τὸν ἔρωτα τῷ πρὸς τὴν γυναῖκα καταβῆναι μὲν εἰς Ἀιδονού παραδόξως ἐτόλμησε, τὴν δὲ Φερεσεφόρην διὰ τῆς εὑμελείας (ἐμμελείας ΟΕ) ψυχαγωγήσας ἔπεισε συνεργῆσαι ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ συγχωρῆσαι τὴν γυναῖκα

αὐτοῦ τετελεντικεῖται ἀγαγαγεῖν ἐξ Ἀιδον παρεπλησίως τῷ Διογέστῳ καὶ γὰρ ἔκεινος μνθολογοῦσιν ἀγαγαγεῖν τὴν μητέρα Σεμέλην ἐξ Ἀιδον καὶ μεταδότα τῆς ἀθανασίας Θνώτην μετορμάσαι. ἥμετες δ' ἐπεὶ περὶ θρφέως διεληλύθαμεν, μεταβησόμεθα πάλιν ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα.

98. Euseb. Praep. evang. I 6 (I 20 Dind.) παρ' ὅν φασι πρῶτον θρφέα τὸν Οἰλύγον μεταστησάμενον τὰ περὶ Αἰγυπτίους Ἑλλησι μεταδοῦνται μυστήρια, ὃσπερ οὖν καὶ Κάδμον τὰ Φοινικικὰ τοῖς αὐτοῖς ἀγαγεῖται μετὰ καὶ τῆς τῶν γραμμάτων μαθήσεως. Ad Orphei iter Aegyptium v. quae R. Philippson Herm. LV 1920, 273 de Philodem. π. εὐσ. 52b Gomp. scite exposuit et P. II s. Ιερὸς Λόγος Αἰγύπτιος. Cf. etiam Ps.-Iustin. Coh. ad Gentil. 14 B p. 58 Otto οὐ γὰρ λαρθάρειν ἐνίοντας ἕμων οἶκαι, ἐτνχόρτας πάρτοις πον τῇ τε Διοδόρον ἴστορίαν (v. nrr. 95—97) καὶ ταῖς τῷρ λοιπῷ τῷρ περὶ τούτοις ἴστορησάντων, διτ καὶ θ. καὶ θμηρος καὶ Σόλων, δ τοὺς ρόμους Ἀθηναίοις γεγραφώς, καὶ Πνθαγόρας καὶ Ηλάτων καὶ ἄλλοι τινές, ἐν τῇ Αἰγύπτῳ γερόμενοι καὶ ἐκ τῆς Μούσεως ἴστορίας ὥφεληθέρτες, ἴστεροι ἐνταῖς τῷρ πρότερον μὴ καλῶς περὶ θεῶν δοξάντων αὐτοῖς ἀπεφίραντο, v. etiam nrr. 86. 95—97. 99 a. 100. 103.

99. Lactant. Divin. institut. I 22, 15—17 (I 90, 16 Br.) *sacra Liberi patris primus O. induxit in Graecia (graecciam SHP; Graecia Brandt nisus Epit. 17, 1, I 687, 23 Br.) primusque celebravit in monte Boeotiae Thebis ubi Liber natus est proximo; qui cum frequenter citharae cantu personaret, Cithaeron appellatus est. ea sacra etiamnunc Orphica nominantur, in quibus ipse postea dilaceratus et (91) carptus est; et fuit per eadem fere tempora quibus Faunus. sed quis aetate praecesserit dubitari potest, siquidem per eosdem annos Latinus Priamusque regnarunt, item patres eorum Faunus (picus SH) et Laomedon, quo regnante O. cum Argonautis ad Iliensium litus accessit.*

99 a. Euseb. Praep. evang. X 4, 4 (I 540 Dind.) οἵτις (sc. τοῖς παλαιοῖς Ἑλλησι) τὰ μὲν ἐκ Φοινίκης Κάδμος δ Ἀγήρος, τὰ δ' ἐξ Αἰγύπτου περὶ θεῶν, ἥ καὶ ποθερ ἄλλοθερ, μυστήρια καὶ τελετάς, ἔσορον τε ἰδρύσεις καὶ ἔμποντος, ὥιδάς τε καὶ ἐπωιδάς, ἥτοι δ Θράκιος θ., ἥ καὶ τις ἔτερος Ἑλλην ἥ βάρβαρος, τῆς πλάνης ἀρχηγοὶ γερόμενοι, συνεστήσαστο τούτοις γὰρ οἰδένας καὶ αὐτοῖς ἐν διολογήσαιεν Ἑλληνες παλαιοτέρους εἰδέναι. 5 πρῶτον γοῦν ἀπάντων θρφέα, εἴτα δὲ Λίτορ, κάπειται Μονσατορ, ἡμὶν τὰ Τρωϊκὰ γερομένους ἥ μικροῖς πρόσθετον ἥκμα-

κέραι φασίν. ἀλλὰ κατά γε τούτους πλέον οὐδὲν τῆς Φοιτίκων καὶ Αἰγυπτίων πολυπλανοῦς θεολογίας παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐποιεύετο. V. nr. 98.

100. Theodoret. Graecar. affection. curat. I 114 p. 31, 24 Raed. ταῦτα (phalli cultum) ἐκ τῆς Αἴγυπτου | ³² Raed. τὰ δόγμα μαθὼν δ Ὄδρεύς Ό. εἰς τὴν Ἑλλάδα μετήρεγκε καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἔορτὴν διεσκεύασεν v. etiam II 95 p. 62, 1 Raed.

101. Lyd. De mens. IV 53 p. 109, 18 W. Ἑλληνες δὲ τὸν Ὄρφεως Διόνυσον, ὅτι, ὡς αὐτοί φασι, πρὸς τῶν ἀδέντων τοῦ ἐν Ιερυσολύμοις ναοῦ ἐξ ἔκατέρων σταθμῶν τὸ πρὸς ἄμπελοι ἀπὸ χρυσοῦ πεποιημένοι ἀρίστελλοι τὰ παραπετάσματα ἐκ πορφύρας καὶ κόκκου πεποικιλμένα, ἐξ ὅρ καὶ ἐπέλαβον Διονύσου ἐλατὸν τὸ ιερόν.

MYSTERIORUM ELEUSINIORUM CONDITOR.

102. Procl. Resp. II 312, 16 Kr. δηλοῦ δὲ τὰ ἐν Ἀπολογίαι (41 A) ὑπέρτα παρὰ τοῦ Σωκράτους, ὡς ἂρα πολλοῦ ἀν τιμήσαι, τὸ ἐν Αἴδου συγχετέσθαι τοῖς Ὄρφεῦσιν, τοῖς Μονσαίοις, τοῖς Αἴλαισιν ἥκουεν γάρ πον καὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίον ἐξυμούντων τὸν τὰς ἀγιωτάτας ἐκφίγαντα τελετάς (v. Ps.-Demosth. XXV 11 nr. 103) cf. in Platon. Theolog. VI 11 p. 371, 11. Quae nostraræ aetatis homines hariolati sunt, iam refutavit Lob. I 239; v. etiam Kern Orph. 30. De Eumolpo nr. 161.

103. Theodoret. Graecar. aff. cur. I 21 p. 10, 10 Raed. ὅτι δὲ καὶ τῶν Διονυσίων καὶ τῶν Παραθηραίων, καὶ μέρτοι καὶ τῶν Θεσμοφορίων καὶ τῶν Ἐλευσιών τὰς τελετὰς Ό., ἀνὴρ Ὄδρεύς, εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκόμισε καὶ εἰς τὴν Οσίριδος εἰς τὰ τῆς Διονύσου (τοῦ διὸς Μ²) καὶ (τὰ add. BL) τοῦ Διονύσου μετατέθεικεν δόγμα, διδάσκει μὲν Ηλούνταρος (fr. 84 p. 55, 23 Duebn.) δ ἐκ Χαιρωνείας τῆς Βοιωτίας, διδάσκει δὲ καὶ δ Σικελιώτης Διόδωρος (I 96, 4—6 nr. 96), μέμρηται δὲ καὶ Δημοσθένης δ ὁρτῷ (XXV 11) καὶ φησι τὸν Ὄρφεα τὰς ἀγιωτάτας αὐτοῖς τελετὰς καταδεῖξαι (Ἐπιδεῖξαι §) v. nr. 102.

104. Apollinar. Sidon. c. VI 1 p. 275 Mohr Pallados armisoneae festum dum cantibus ortum personat Hismario Thracia vate chelys cf. v. 29 hinc sese ad totam genetricem transtulit O. et docuit chordas dicere Calliopam.

MYSTES SAMOTHRACIUS.

105. Diodor. IV 43 de Argonautis ἐπιγεομέρον δὲ μεγάλον χειμῶνος καὶ τὸν ἀριστέον ἀπογιγνωσκότων τὴν σωτηρίαν, φασὶν Όρφεα, τῆς τελετῆς μόρον τὸν συμπλεόντον μετεσχηκότα, ποιήσασθαι τοῖς Σεμοθράκαις τὰς ἑπέρ τῆς σωτηρίας εὐχάς cf. 48, 6. Orph. Argonaut. 466 (de codd. v. nr. 224) ζαθέηρ (corr. in ζαθέαν Vo) Σεμοθράκηρ (Σεμοθράκηρ codd.) Σεμοθράκηρ vulgo), ἔνθα καὶ ὄργια (ὄργια codd.) φρικτὰ θεῶν, ἀρρωτα (ἀρρωτα δὲ codd. praeter Vo qui ἀρρωτα δὲ praebet; δὲ del. Stephan.) βροτοτοῖσιν, ἀσμενοι εἰσεπέρησαν ἔματς (ἔμῆς codd.) ἡποθημοσεύησιν ἥρωες· μετὰ (μίγα in marg. Vo) γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀτθούποισι τῆσδε θυηπολίης ἀβολεῖτε (Herm.) ἀμοτον codd.) πλωτῆροις ἐκάστοις (ἐκάστος codd.). Aliter Valerius Flaccus II 437 *obvius at Minyas terris adytisque sacerdos excipit hospitibus reserans secreta Thyotes.*

In Cabirorum cultu Samothracio religionis Orphicae extant vestigia nulla (contra O. Rubensohn *Mysterienheiligtümer in Eleusis und Samothrake* 139; v. Kern *Orph.* 29); irrepsit autem in cultum Thebanum (Kern *Herm.* XXV 1890, 7; *RE*² X 1440).

De mysteriis Phrygiae v. nr. 160.

METRI HEROICI AUCTOR.

106. Mallius Theodor. De metris IV 1 p. 589, 20 (Keil GL VI) metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias (Diels II³ 314, 7) adserit cf. Marium Plot. Ars gramm. III 2 p. 502, 15 K. heroicum metrum et Delphicum et theologicum nuncupatur, heroicum ab Homero, qui hoc metro heroum facta composuit, Delphicum ab Apolline Delphico, qui primus hoc usus est metro, theologicum ab Orpheo et Musaeo, qui deorum sacerdotes cum essent, hymnos hoc metro cecinerunt, Marium Victorinum Ars gramm. I 12 p. 50, 23 K. in his enim (sc. dactylo et iambo) metrorum omnium fundamenta subsistunt. hoc quidam a Lino Apollinis antistita, alii ab Orpheo, nonnulli ab Homero inventum putant; v. etiam Damagetum Anth. Palat. VII 9 in epigrammate sepulcrali de Orpheo nr. 126 v. 6. Tzetz. Exeges. II. 47, 19 Herm. ἥρωϊκὸν δὲ μετωρομάσθη, ἐπειδὴ τὰ ἥρωις πάθη καὶ ἀριστεύματα Ο. τε καὶ ὁ Ὦμηρος ἐν τοῖς τοιούτοις μέτροι συνεγράφεισαν. Lob. I 234; Kern *Orph.* 28; Robert Helden. I 408.

De alphabeti inventione v. nr. 123 et 172.

ASTROLOGUS.

107. Ps.-Lucian. De astrologia 10 (v. F. Boll *N. Jahrb.* Suppl. XXI 1894, 151) "Ελληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιόποιον οὔτε παρ' Αἰγυπτίον ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἔχουσιν, ἀλλὰ σφίσιν θ. διάγρων καὶ Καλλιόπης πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάσι τὸν λόγον προήγεται, ἀλλ' ἐς γοητεύην καὶ ἴρολογίην, οἵη διαροΐη ἐκείνον· πηξάμενος γὰρ λέοντην δογμά τε ἐποίετο καὶ τὰ ἵρα ἔγειρεν· ηδὲ λέοντην ἐπτάμυτος ἐοῖσα τὴν τῶν κυνεομέρων ἀστέρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα θ. διξήμενος καὶ ταῦτα ἀραζιρέον πάρτα ἔθελγε καὶ πάρτον ἐξαρτεῖεν· οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λέοντην ἔβλεπεν οὐδέ οἱ ἄλλης ἔμελε μονονοργίης, ἀλλ' αὕτη θραύσεος η μεγάλη λέοντη. "Ελληνές τε τάδε τιμέοντες μολόγην αὐτέτην ἐν οὐρανῷ ἀπέκρινεν καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λέοντα θραύσεος. ηδὲ κατε θραύσεα ἰδηταις η χροῖται μεμιμημένορ, ἐν μέσωι ἔξεται ὕψελος ἀειδορτι μετὰ χερσὸν ἔχον τὴν λέοντην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶια μνοία ἔστηκεν, ἐν οἷς καὶ πάπρος (ἀπρος Birt Laienurteil über bildende Kunst bei den Alten. Marburger Rektoratsrede 1902, 34 n. 3, ἄρθροπος codd.) καὶ ταῦρος καὶ λέων καὶ τῶν ἄλλων ἐκαστον. εὗτ' ἂρ ἐκεῖται ἰδηταις, μέμητος μοι τοντέων, κοίη ἐκείνον ἀστερίην, κοίη δὲ καὶ η λέοντη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος η δοκοῖος λέων θραύσεας ἐπανίσσειν. εἰ δὲ τὰ λέγοντα αἴτια γροίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τοῖς οὐρανῷ δέρκεο ἐκαστον τοντέων.

TEMPLORUM CONDITOR.

108. Pausan. III 14, 5 in Spartae descriptione Δίημητρα δὲ Χθονίαν Λακεδαιμονίοις μὲν σέβειν φασὶ παρασόρτος σφίσιν θραύσεως, δόξῃ δὲ ἐμῆι διὰ τὸ ιερὸν τὸ ἐν Ἐρμιόνῃ κατέστη καὶ τούτοις Χθονίαν τομίζειν Δίημητρα. Wide *Lakon. Kulte* 174. 244. 295.

109. Pausan. III 13, 2 ibidem (nr. 108) Λακεδαιμονίοις δὲ ἀπαρτικὸν τῆς Όλυμπίας Ἀρροδίτης ἐστὶ ταῦς Κόρης Σωτείρας· ποιῆσαι δὲ τὸν Θρῶνα θραύσεα λέγονται, οἱ δὲ Ἀβαιοὶ ἀφικόμενοι εἰς Υπερβολέων. Wide I. l. 140. 175. 295.

110. Pausan. II 30, 2 θεῶν δὲ Αἰγυπτίαι τιμῶσιν Ἐκάτην μάλιστα καὶ τελετὴν ἀγονοῖν ἀνὰ πᾶν ἔτος Ἐκάτης, θραύσεα σφίσιν τὸν Θρῶνα καταστήσασθαι τὴν τελετὴν λέγοντες. Dieterich De hymn. Orph. 44 = Kl. Schr. 103.

AGRICULTURAE ET MORUM AUCTOR.

111. Horatius Epist. ad Pison. 391 *silvestris homines sacer interpresque deorum caedibus et victu foedo deterruit O., dictus ob hoc lenire tigris rabidosque leones,* v. nr. 144 βαρβάρους ἔτρεψε.

112. Themistius or. XXX 349 b p. 422, 10 Dind. οὐδὲ θρόνος τελετάς τε καὶ δργία γεωργίας ἐκτὸς συμβέβηκεν εἰραι, ἀλλὰ καὶ ὁ μῆθος τοῦτο αἰρίττεται, πάντα κηλεῖν τε καὶ θέλγειν τὸν θρόνα λέγοι, ἐπὸ τῷν καρπῶν τῷν ἡμέρων ὥρα γεωργία παρέχει πᾶσαν ἡμερῶσαν φύσιν καὶ θηρίοις δίαιταν, καὶ τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς θηριῶσις ἐπιζόψαι καὶ ἡμερῶσαι (Dind.) ἡμερώσεις Α). καὶ τὰ θηρία γὰρ τῷν μέλει κηλεῖν ἐπιστενθῆ θνοῖσας τε πάντας καὶ τελετάς διὰ τῶν ἐν γεωργίᾳ παλῶν εἰς θεοὺς ἀνάγον. πάντας γοῦν ἀρθρώπους ἐπῆλθε τῇ δόξῃ καὶ πάντες ἐδέσατο γεωργίας. Kern *Orph.* 32.

MORS (v. etiam Isoer. XI 39 P. II fr. 17).

113. Ps.-Eratosth. 24 p. 140 Rob.; 29 Ol. τὸν μὲν Διόνεσον οὐκ ἐτίμα (νέφ' οὐδὲ δεδοξασμένος add. cod. R), τὸν δὲ Ἡλιον μέγιστον τῷν θεῶν ἐρόμενον (ἐρόμενον εἰραι D), δὲ καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν· ἐπερειρόμενός τε τὴν τέντα κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ δρός τὸ καλούμενον Πάργαιον (ἀριὼν add. Wilam., τὼν Heyn.) προσέμενε τὰς ἀρατολὰς, ἵνα ἰδῃ τὸν Ἡλιον (τ. Η. om. R), πρῶτον· διέτερον δὲ διόγυσθεις αὐτῷ ἐπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ὃς φησιν Αἰσχύλος δ τῷν τραγουιδιῶν ποιητής (nr. 45)· αἱ διέσπασαν αὐτὸν (αἴτιοις αὐτὸν διέσπασεν D) καὶ τὰ μέλη ἔρωπαν (διέρρωπαν D) χωρὶς θαστον· αἱ δὲ Μοῆσαι συναγαγοῦσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς καλούμενοις Λειβήθροις. τὴν δὲ λέοντα οὐκ ἔχοντας διτοι δύσειν τὸν Δία ηὔπονταν καταστερίσαι, ὅπος ἐκείνον τε καὶ αὐτῷ μημόνευον τεθῆι ἐν τοῖς ἄστροις (τὴν δὲ λέοντα — ἄστροις om. R)· τοῦ δὲ ἐπιτείσατος οἵτοις ἐτέθη· ἐπισημασίαν δὲ ἔχει ἐπὶ τοῖς ἐκείνον συμπτώματι δυομέρην καθ' ὧν (συμπτώματι — καθ' ὧν om. R). Schol. Germ. BP 84, G 151; Anonymi II Arati epitom. cum schol. ed. Maab 231 s.; Hygin. Astron. II 7 nr. 117. Aeschylum sequi videntur Vergil. Georg. IV 521 *inter sacra deum nocturnique orgia Bacchi* et Ovid. Metam. XI 1 ss.; Robert Helden. I 402. 404 n. 3. De vasculis Orphei mortem exhibentibus v. eundem l. l. Phanoelis versio nr. 77.

114. Schol. Pind. 313 a (II 139, 25 Drachm.) δέ μέντοι Χαῖρις οὐκ ἀπιθάρως τούτους |¹⁴⁰ Drachm. φησὶν ὠνομάσθαι τοὺς ἐκ θεῶν γεγονότας, οἶορ Διοσκούρους καὶ Ἡρακλέα· οὗτοι δὴ καὶ Ὁφέα, διὰ τὸ Ἀπόλλωνος εἶραι νέον γόνον. παρατίθεται δὲ καὶ χρησμόν τινα, ὃρ φησὶ Μέραιχμον ἀγαγάφειν ἐν τῷ Πυθικῷ (Ser. rer. Alex. 146 fr. 11). ἔχει δὲ οὕτως· Πίερες ἀροπαθεῖς, στυγὴν ἀποτείσετε λώβῃ τὸν Ὁφέαν ἀποκτείνατες Ἀπόλλωνος φίλον νέόν. De Apollinis filio nr. 22.

115. Conon f. 45 (25, 14 Hoef.) τελευτᾶς δὲ διασπασμένων αὐτὸν τῶν Θραικίων καὶ Μακεδόνων γυναικῶν, ὅτι οὐ μετεδίδουν αὐταῖς τῶν δογίων, τάχα μὲν καὶ κατ' ἄλλας προφάσεις· φασὶ δ' οὖν αὐτὸν δυστυχίσαντα περὶ γυναικαὶ πᾶν ἔχθῆραι τὸ γένος (v. nr. 76). ἐφοίτα μὲν οὖν τακταῖς ἡμέραις ὠπλισμένων πλῆθος Θραικῶν καὶ Μακεδόνων ἐν Λιβύθῳ, εἰς οἰκημα ἐν συνεργόμενοι μέγα τε καὶ πρὸς τελετὰς εὖ πεποιημένον· δύπτε δ' δογιάζειν εἰσίσιι, πρὸ τῶν πυλῶν ἀπετίθεσαν τὰ δπλα. ὁ αἱ γυναικες ἐπιτηρήσασαι καὶ τὰ δπλα ἀρπασάμεναι ἐπ' δογῆς τῆς διὰ τὴν ἀπιλίαν τούς τε προσπίπτοντας κατειργάσατο, καὶ τὸν Ὁφέα κατὰ μέλη ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν σποράδην. λοιπῶι δὲ τῆς χώρας, ὅτι μὴ ἀπητήθησαν δίκην εἰ γυναικες, κακονυμένης δεόμεροι λοιφῆσαι τὸ δειρὸν ἔλαβον χρησμόν, τὴν πεφαλήν τὴν Ὁφέως ἥντα ἀτενθόρτες θάψασι, τυχεῖν ἀπαλλαγῆς. καὶ μόλις αὐτὴν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μέλητος δι' ἀλιέως ἀτενδορ ποταμοῦ, καὶ τότε ἀιδουσαρ καὶ μηδὲν παθοῦσαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, μηδὲ τι ἄλλο τῶν ὅσα κῆρες ἀτροπότιται τεκροῦν αἴσχη φέρουσιν, ἀλλ ἐπακμάζονσαρ αὐτὴν καὶ ξωκόδι καὶ τότε αἴματι (om. A) μετὰ πολὺν χρόνορ ἐπατθοῦσαρ. λαβόντες οὖν ὑπὸ σῆματι μεγάλου θάπτουσι, τέμενος αὐτῶι περιείρξατες, δ τέως μὲν ἡρῷοις ἥντι, ὕστερον δ' ἐξερίκησεν ίερὸν εἶραι. θυσίας τε γάρ καὶ δσοις ἄλλοις θεοὶ τιμῶνται γεραιότεται. ἔστι δὲ γυναιξὶ παρτελῶς ἀβατορ. An ex Hegesippo Mecybernaeo? Μααβ Orph. 139; v. etiam Hoefer Konon 103. 109; Robert Heldens. I 405 n. 2.

116. Pausan. IX 30, 5 τὰς δὲ γυναικάς φασι τῶν Θραικῶν ἐπιβούλευειν μὲν αὐτῷ θάρατον, ὅτι σφῶν τοὺς ἄρδεις ἀκολουθεῖν ἐπεισερ αὐτῷ πλανωμένοι, φόβωι δὲ τῶν ἀτροδῶν οὐ τολμᾶν· ώς δὲ ἐτεφορήσατο οἶτον, ἐξεργάζονται τὸ τόλμημα, καὶ τοῖς ἀτροδάσιοις ἀπὸ τούτου κατέστη μεθυσκομένονς ἐς τὰς μάχας χωρεῖν. Robert Heldens. I 405 n. 1.

117. Hygin. Astron. II 7 (O.) qui querens uxoris Eurydices mortem ad inferos descendisse existimatur et ibi deorum progeniem

suo carmine laudasse praeter Liberum patrem; hunc enim oblivione ductus praetermisit, ut Oeneus in sacrificio Dianam. postea igitur O., ut complures dixerunt, in Olympo monte, qui Macedoniam dividit a Thracia, sed ut Eratosthenes (nr. 113) ait, in Pangaeo sedens, cum cantu delectaretur, dicitur ei Liber obiecisse Bacchus, quae corpus eius discerperent imperfecti. sed alii dicunt, quod initia Liberi sit speculatus, id ei accidisse; Musas autem collecta membra sepulturae mandasse, et lyram quo maxime potuerunt beneficio, illius memoriae causa figuratam stellis inter sidera constituisse Apollinis et Iovis voluntate quod O. Apollinem maxime laudarat, Iupiter autem filio beneficium concessit (sequitur nr. 121). Robert Heldens. I 406, v. nr. 136.

118. Lucian. Adv. indoct. 109—111 ὅτε τὸν Ὁρφέα διεσπάσαρτο αἱ Θρακῖται, φασὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὲ τῇ λέγαι εἰς τὸν Ἐρυθρὸν ἐμπεσοῦσαν ἐκβιληθῆναι εἰς τὸν Μέλαρα κόλπον, καὶ ἐπιπλεῦν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λέγαι, τὴν μὲν ἄιδουνσαν θρῆνόν τηντα ἐπὶ τῶν Ὁρφεῶν, ὡς λόγος, τὴν λέγαι δὲ αὐτὴν ἐπηχεῖν τὸν ἀρέμονος ἐμπιπτόντων τὰς χορδαῖς, καὶ οὕτω μετ' ὠιδῆς προσερχθῆναι τῇ Λέσβῳ, κάκείρους ἀνελομέρους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵναπερ ῥῦν τὸ Βασιλεῖον αὐτοῖς ἐστι (v. nr. 134, 140), τὴν λέγαι δὲ ἀναθεῖναι ἐξ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ιερὸν καὶ ἐπὶ πολέ γε διώζεσθαι αὐτήρ. χρόνοι δὲ ἑστεροι Νέαρθροι τὸν τοῦ Πιττακοῦ τοῦ τεραρρού ταῦτα ἐπερ τῆς λέγαι πυρθαρόμερον, ὡς ἐκήλει μὲν καὶ θηρία καὶ γυνὴ καὶ λίθον, ἐμελώιδει δὲ καὶ μετὰ τὴν Ὁρφέως συμφορὰν μηδεὶς ἀπτομέρον, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν καὶ διαφθείρατα τὸν ιερέα μεγάλοις χορῆμασι πεῖσαι ἐποθέντα ἐτέραν δμοταν λέγαι δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὁρφέως λαβότα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χορῆσθαι οὐκ ἀσφαλές οἴεσθαι εἶναι, ρέγτωρ δὲ ὑπὸ κόλπον ἔχοτα μόροι προελθεῖν ἐξ τὸ προάστειον καὶ προχειρισάμενορ χρούειν καὶ συντεραΐττειν τὰς χορδὰς ἀτεχγον καὶ ἀμονούσορ τεαρίσκον, ἐλπίζοντα μέλι τιὰ τεσπέσια ἐπηχήσειν τὴν λέγαι, ἐφ' ὃν πάρτας καταθέλλειν καὶ κηλήσειν καὶ μακάριον ἐσεσθαι κληρονομίσαστα τῆς Ὁρφέως μορσικῆς ἄχρι δὴ συνελθόντας τοὺς ζέρας πρὸς τὸν ἥχον — πολλοὶ δὲ ἡσάκινοι αὐτόθι — διασπάσασθαι αὐτόρ, ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὁρφεῖ πεθεῖν καὶ μόρονς ἐφ' ἑαυτὸν ἔνγκαλέσαι τὸν ζέρας ὅτεπερ καὶ σαφέστατα ὄφθη ὡς οὐχὶ ἡ λέγαι ἡ θελγούσα ἦτο, ἀλλὰ ἡ τέλην καὶ ἡ ὠιδή, ἢ μόνα ἐξαίρετα τῷ Ὁρφεῖ παρὰ τῆς μητρὸς ἐπῆρχεν. ἡ λέγαι δὲ ἄλλως κτῆμα ἦτο οὐδὲν ἀμετρον τῷ ἄλλοι βαρβίτων. Μααβ Orph. 131;

Robert Heldens. I 406. De canibus Orpheus iuvenem servantibus v. Tzetzam Chiliad. IV 279 (130 K.) Lithica secutum Ὁ. δὲ τῆς Μερίπης παῖς, πατρὸς δὲ τοῦ Οἰάγρου, ἔτι τελῶτρος μειόπαιος, ὅρνις θηράσαι κρήνιζον ἥλθερ ὡς πρὸς ἀκρώρειαν, οὐπερ ἦρ δράκων μέγας. ὡς οὖρ Ὁ. ἀφώρα μὲν πρὸς πρὸς θηραν τῷρ δρύθον, δράκων ὄδημα καὶ αὐτοῦ, σπείρας συχράς ἐλίσσων. Ἐθάδες τούτοι κύρες δὲ δραμόντες βοῆι τούτον καὶ συμβαλόντες τῷι θηρί, ἀπέκτειναν ἐκεῖτο, τὸν δὲ Ὄρφεα ὁνταν στοργῇ τῇ πρὸς ἐκεῖτο, ὥσπερ αὐτὸς ἐν Λιθικοῖς (142 τοῦρεξεν ἀπολίοισιν ἀπόπροθι βοσκομέροισιν ἐσπομέρω δίο πατρὸς ἐμοῦ κίρε πεκλήγοντα γνότες ἐπεδραμέτηρ μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἔσορ) Ὁ. πον γράφει τοῦτο.

119. Procl. Respubl. I 174, 21 Kr. καὶ οὐχ Ὁμηρος μόρον καὶ Δημόδοκος ἐκεῖτος, ἀλλὰ καὶ Ὁ. μυθολογεῖται τοιαῦτα ἄπτα τραγικῶς παθεῖν διὰ τὴν ἐν μονσικῇ τελέαν ζωῆν· σπαραγκθεὶς γάρ καὶ μερισθεὶς πατοίως τὸν τῆιδε βίον ἀπολιπεῖται, ἐπειδὴ μερισθῶς οἶμαι καὶ διηγημέρως αὐτοῦ μετέσχον οἱ τότε τῆς μονσικῆς καὶ δλητ ἄμα καὶ πατελῆ τὴν ἐπιστήμην οὐδεδυργηται δέξασθαι. τὸ δ' οὖρ ἀκρότατοι αὐτῆς μέρος καὶ πρότιστοι οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες παρεδέξατο· καὶ πον διὰ τοῦτο καὶ τὴν κεφαλῆρ δ μῆδος τὴν ἐκείνον σπαραγκθέτος εἰς Λέσβον ἐξερεγθῆται φησιν. ἀλλ' Ὁ. μὲν ἄπε |¹⁷⁵ Kr. τῷρ Διορέσον τελετῷρ ἥγεμον γερόμερος τὰ ὅμοια παθεῖν ἐπὸ τῷρ μέθων ἐληγται τῷι σφετέρῳ θεῦι (καὶ γάρ δ σπαραγμὸς τῷρ Διορεσιακῷρ ἐν ἐστὶν συνθημάτῳ), Ὁμηρος . . . II 314, 24 ἀποχοῆσθαι μὲν τοίνυν ἔσικεν τῷι κατὰ τὸν Ὄρφεα μέθων δηλοῦντι τὴν ἐξηρημέρην αὐτοῦ μονσικῆρ ἀπὸ τῆς θηληπρεποῦς καὶ ὅγτως πεχαλασμένης — ἔνθεος γάρ ἦρ, εἰ καὶ |³¹⁵ Kr. μετὰ τὴν ἐκείνον τελευτῆρ μεμερισμέρως αὐτῆς μετέσχον (μετέσχειν Usen.) — διὰ τῷρ σπαραγμῶν οἱ μῆδοι δηλοῦνται — καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς ἡ Λέσβος ἑπεδέξατο — τοῦτο δὲ suppl. Schoell δὴ κεφαλῆρ Ὄρφεως προσειρήνασιν — ὅθεν καὶ ὄδομα ἔσχεν ἡ Λεσβία Μοῦσα καὶ τὸ μετὰ Λέσβιον ωἰδὸν εἰς παροιμίαν ἐξερίκησεν ν. nr. 135.

120. Pausan. IX 30, 6 ἄλλοις δὲ εἰοιμέροτ εστὶν ὡς προαποθαρούσης οἱ τῆς γυραικὸς ἐπὶ τὸ Ἀορορ δὲ αὐτῆρ τὸ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι ἀφίκετο· εἶται γάρ πάλαι τεκνομαρτεῖον αὐτόθι. τομιζοτα δέ οἱ ἐπεσθαι τῆς Εὔρωνδης τὴν ψυχὴν καὶ ἀμαρτόντα ὡς ἐπεστράγη, αὐτόχειρα αὐτὸν ἐπὸ λέπης αὐτοῦ γερέσθαι. M. Ninek Philolog. Suppl. XIV 2 (1921), 80.

121. Hygin. Astron. II 7 *nonnulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse cui earum Adonim concederet. quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphei est mater: itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni eorum unaquaeque possideret. Venerem autem indignatam, quod non sibi proprium concessisset, obiecisse omnibus quae in Thracia essent mulieribus, ut *Orphea amore inductae ita sibi quaeque appetenter, ut membra eius discerperent.* Robert Heldens. I 406 n. 1.*

122. Ps.-Plutarchi De fluv. III 4 p. 44 Herch. γεννᾶται δὲ καὶ ἐρ τῷ Παγγαῖοι δοει βοτάρη Κιθάρα καλονμένη διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. διασπαράξασι (εἰ ante διασπ. add. Wytt.) τὸν Ὄρφέα τὰ μέλη τοῦ προειδημέρου εἰς ποταμὸν ἔβαλον Ἔβρον· καὶ ή μὲρ κεφαλὴ τοῦ θυητοῦ κατὰ πρόσοντας θεοῦ εἰς δράκοντα μετέβαλεν τὴν μορφὴν τοῦ σώματος (τ. σχήματος Wytt.)· ηδὲ λόγα κατηστερίσθη (Natal. Comes, Wytt.) καταστηρίχθη P, κατεστηρίχθη ed. Lips. a. 1778 et cett. edd.) κατὰ προαιρεσίν Ἀπόλλωνος· ἐκ δὲ τοῦ ἡείσαρτος ἀμιστος ἀνεφάρη βοτάρη Κιθάρα καλονμένη· τῷρ δὲ Διονυσίων τελονμένων αὐτῇ κιθάρας ἀναδίδωσιν ἥχον· οἱ δ' ἐγχώριοι τεβρίδας περιβεβλημένοι καὶ θύρσους κρατοῦντες ὅμιλοι ἄιδουσιν (Salmas.) καὶ θ., ὁ. ἄιδ. κρ. καὶ τότε P) ‘μή τότε φρονήσῃς, ὅταν ἔσῃ μάτην φρονῶν’ (Haupt) καὶ τότε φρονήσει ὅταν εσηματητὸν φρονῶν P) καθὼς ἴστορει Κλειτώνυμος ἐρ τῷ γ' τῷν Θραικιῶν (Reinesius) Τραγικῶν P, τῷι ετ τῷν secl. Herch., FHG IV 367).

123. Alcidam. Ulix. 24 p. 190 Bl. γράμματα μὲρ δὴ πρῶτος Ὄρφος^{191 Bl.} φεύγει, παρὰ Μουσῶν μαθών, ως καὶ τὰ ἐπὶ τῷ μηῆματι αὐτοῦ δηλοτὲ ἐπιγράμματα· ‘Μουσάων πρόπολον τῆιδ’ Ὄρφέα Θοῆκες ἔθηκαν, δὲν κτάνει ἑψιμέδων Ζεὺς φολέειτι βέλει, Οἰάγρου φίλον νιόν, δὲς Ἡρακλῆ’ ἐξεδίδαξεν, ενδὼν ἀνθρώποις γράμματα καὶ σοφίην.’ Robert Heldens. I 409 n. 3.

1 Φρήνες X, Φράνες A. 2 βέλει Ald.] βαλών C, κεραυνῷ cett. codd. et γρ. C. 3 ὑάγρον A. Ἡρακλῆ Z cum Burneiano 96, Ἡρακλῆ A. ἐξεδίδαξεν Blassius cum plerisque libris] ἐδίδαξεν Preger Inscr. graec. metr. n. 26 cum AN Ald.

Ad vs. 2 v. Pausan. IX 30,5 εἰσὶ δὲ οἵ φασι κεραυνοθέρτι ἐπὸ τοῦ θεοῦ συμβῆναι τὴν τελευτὴν Ὄρφεῖ· κεραυνοθῆναι δὲ αὐτὸν τῷ λόγῳ ἔγειται ὡρ ἐδίδασκεν ἐν τοῖς μυστηρίοις οὐ πρότερον ἀκηκοότας ἀνθρώπους et nr. 125. Maas Orph. 140 n. 24. Iasionis mortem confert Robert Heldens. I 406 n. 2. Ad vs. 3 cf. nr. 160 a.

124. Ps.-Aristot. Peplus 48 (Rose³ p. 403) ἐπὶ Ὀρφέως κευμέρου ἐν Κίζοριαι· ‘Θρήνα χρυσολέραρ Οἰάγρου παῖδα θαυότα Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδε θέσαρ Κίζορες.’ Ad vs. 2 v. nr. 125.

125. Diogen. Laert. prooem. I 4 (unde Anth. Pal. VII 617) τοῦτο δὲ ὁ μὲν μῆθος ἡπὸ γυναικῶν ἀπολέσθαι φησι· τὸ δὲ ἐν Δίοι τῆς Μακεδονίας ἐπίγραμμα κεφανωθῆναι αὐτὸς λέγοι οὗτος· ‘Θρῆνα (θρῆνα Laertii B 2) χρυσολέρητ τῇδε’ Ὀρφέα Μοῆσαι ἔθαψεν, ὃν κτάρετ ἄψιμέδων (ἄψιμέδης Laertii F) Ζεὺς ψολόεντι βέλει.’ Epigramma compositum e nr. 124, 1 et 123, 2 v. Preger n. 26.

126. Damageti Anth. Pal. VII 9 Ὀρφέα Θρησκίησι παρὰ προμολῆσιν Ὀλέμπον τύμβος ἔχει, Μοέσης νέα Καλλιόπης, ὃι δρῦες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ συνάμ' ἐσπετο πέτρη ἄψιχος θηρῶν θ' ἄλονόμον ἀγέλα, 5 ὃς πότε καὶ τελετὰς μυστηρίδας εἴησετο Βάζκον καὶ στίχοις ἥρωῶις ζευκτὸρ ἔτενε ποδί, ὃς καὶ ἀμειλίκτοις βαρὺ Κλυμέροιο τόνημα καὶ τὸν ἀκίλητον θυμὸν ἔθελξε λέραι.

1—2 ἔχει Suid. s. προμολῆσιν. ὁρφέα θρησκίησι Α γρ.] ὁρφέα πιερικοῦ ser. C in m.s., Θρησκίου Dilthey, Θρῆνα τῆδε Stadtmuell. coll. nr. 125, 1. 3—4 ἄψιχος Suid. s. ἀπειθεῖν et s. ἀπίθανον; v. Eur. Iph. Aul. 1212 (nr. 50). 5. 6 a Suida neglectos spurius esse arbitratur Stadtmuell. 6 ἥρωά[η] C] ἥρων Ααρ, ἥρωφ PlM. 7. 8 Suid. s. ἀκίλητον et Κλύμερος. ἀκίλητον post ras. PlM Suid.] ἀμειλίκτον ante ras. PlM, ἀκολάκεντον interpretatur sch.B. 8 (depravatus bis ap. Zonaram legitur, v. Stadtmuell.) θυμὸν] κενθυμὸν Pierson, an δαιμόνιον vel φρονδόν? Stadtmuell.

Lob. I 234; Rohde *Psyche* II⁶ 103 n. 1.

Ad vs. 5 cf. nr. 94, ad vs. 6 nr. 106.

127. Antipatri Sidonii εἰς Ὀρφέα τὸν πουτήγ, τὸν Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης Anthol. Pal. VII 8 οὐκέτι θελγομέρας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας ἄξεις, οὐδὲ θηρῶν αὐτοτόμους ἀγέλας· οὐκέτι κοιμάσεις ἀτέμων βρόμον, οὐδὲν χάλαζαν, οὐδὲν νιφετῶν συρμούς, οὐδὲ παταγεῦσαν ἄλα. 5 ὥλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατοδύοντο θύγατρες Μναμοσένας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα. τι φθιμένοις στοραχεῦμεν ἐφ' νιάσιν, ἀντίκ' ἀλαλκεῖτ τοῦτο παίδων Αΐδαν οὐδὲ διεῖσ δίναμις.

1—2 ἄξεις Suid. s. δρῦς. 2 ἄλονόμον Μaehly v. nr. 126, 4. 4 Suid. s. συρμός. 5 Suid. s. βρόμος.

128. Anthol. Pal. VII 10 (an Antipatri Sidonii? Stadtmuell.) Καλλιόπης Ὀρφῆς καὶ Οἰάγρου θαυότα ἔκλαυσαν ξαρθαὶ μνοῖα Βιστορίδες· στικτοὺς δ' ἱμάξαντο βραχίονες ἀμφὶ μελαίνῃ δευόμεναι σποδιῇ Θρησκίοις πλόκαιοις· καὶ δ' αὐταὶ

στοραχεῦτι σὺν εὐφόρμιγγι Λαζείωι 5 ἔρρηξαν Μοῦσαι δάκρυα
Πιερίδες μυρόμεναι τὸν ἀοιδόν· ἐπωιδύραντο δὲ πέτραι καὶ
δρύες ἃς ἐρατῆι τὸ πρὸν ἔθελγε λύρη.

3 ἀμφιμελάνη Α, ἀμφιμελάνη Heck. 4 δενόμεναι] δαινόμεναι
vel χενόμεναι Heck., σειόμεναι Stadtmauer.

129. Pausan. IX 30, 9 ἥπαντα δὲ καὶ ἄλλον ἐν Λαρίσῃ
λόγον, ὡς ἐν τῷ Ὀλύμπῳ πόλις οἰκοῦτο Λιβηθρα, ἣι ἐπὶ¹
Μακεδονίας τέτραπται τὸ δρός, καὶ εἴραι οὐ πόρρω τῆς πόλεως
τὸ τοῦ Ὄρφέως μηῆμα ἐκ Θράκης, ἐπειδὴν ἵδη τὰ ὅστα τοῦ Ὄρφέως
ἡλιος, τηριακῶν ὑπὸ συδεῖσθαι Λιβηθρίοις τὴν πόλιν.
οἱ μὲν δὲ οὐ πολλῆς φροντίδος ἐποιοῦντο τὸν χρησμόν, οὐδὲ
ἄλλο τι θηρίον οὕτω μέγα καὶ ἀλκιμον ἔσεσθαι γομίζοντες ὡς
ἔλετρ σφίσι τὴν πόλιν, σὺν δὲ θρασύτητος μετεῖται μᾶλλον ἢ
ἰσχύος. (10) ἐπεὶ δὲ ἐδόκει τῷ θεῷ, σύνεβαινέ σφίσι τοιάδε.
ποιμήρ περὶ μεσοῦσαν μᾶλιστα τὴν ἡμέραν ἐπικλίνων αὐτὸν πρὸς
τοῦ Ὄρφέως τὸν τάφον, δὲ μὲν ἐκάθευδεν δὲ ποιμήρ, ἐπήιει δέ οἱ
καὶ καθεύδορτι ἔπη τε ἀιδειν τῷ Ὄρφέως καὶ μέγα καὶ ἡδὺ²
φωτεῖρ. οἱ οὖν ἐγγύτατα νέμοντες ἢ καὶ ἀροῦντες ἔκαστοι τὰ
ἔργα ἀπολείποντες ἥθροιζοντο ἐπὶ τοῦ ποιμέρος τὴν ἐν τῷ
ὑπαρχούσι τάφῳ καὶ ποτε ὠδοῦντες ἀλλήλους καὶ ἐρίζοντες δύτις
ἐγγύτατα ἔσται τοῖς ποιμέρι ἀγατηρέπονσι τὸν κίονα, καὶ κατεάγη
τε ἀπ' αὐτοῦ πεσοῦσα ἡ θήκη καὶ εἰδεν ἡλιος δὲ τι ἦν τῷ
ὅστῳν τοῦ Ὄρφέως λοιπόν. (11) αὐτίκα δὲ ἐν τῇ ἐπερχομένῃ
νεκτὶ δὲ τε θεῶς κατέχει πολὺ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ὅδωρ καὶ δὲ
ποταμὸς δὲ Σῆ — τῷ δὲ περὶ τὸν Ὀλυμπὸν χειμάρρον καὶ δὲ
Σῆς ἔστι —, τότε οὖν οὗτος δὲ ποταμὸς κατέβαλε μὲν τὰ τείχη
Λιβηθρίοις, θεῶν δὲ suppl. Musurus) ιερὰ καὶ οἰκους ἀνέτρεψεν
ἀνθρώπων, ἀπέπνιξε δὲ τούς τε ἀνθρώπους καὶ τὰ ἐρ τῆι πόλει
ζῶντα δμοίως τὰ πάντα. ἀπολλυμένων δὲ ἥδη Λιβηθρίον, οὕτως
οἱ ἐν Δίοι Μακεδόνες κατά γε τὸν λόγον τοῦ Λαρισαίου ξέρουν
εἰς τὴν ἑαυτῷ τὰ δύτα κομίζουσι τοῦ Ὄρφέως. Quae Archelao
regnante evenisse ex Diodoro XVII 16, 3 verisimile fit, Robert
Heldens. I 409 n. 3.

130. Antigon. Caryst. (Paradoxogr. ed. Westerm. p. 62) 5 δὲ
δὲ Μυρσίλος δὲ τὰ Λεσβιακὰ συγγεγραφῶς (FHG IV 459
fr. 8) φησίρ, τῆς Ἀρτισσαίας, ἐρ ὡι τόπῳ μυθολογεῖται καὶ
δείκνυται δὲ δὲ τάφος ὑπὸ τῷ ἐγχωρίων τῆς τοῦ Ὄρφέως
κεφαλῆς, τὰς ἀηδόνας εἴραι εὐφωνοτέρας τῷ ἄλλων. Pausan.
IX 30, 6 λέγονται δὲ οἱ Θράκιες, δύσαι τῷ ἀηδόνων ἔχονται

τεοσσιὰς ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ὀρφέως, ταύτας ἥδιον καὶ μεῖζόν τι ἄιδειν.

131. Phanocles nr. 77. Vergil. Georg. IV 523 *tum quoque, marmorea caput a cervice revulsum gurgite cum medio portans Oeagrius Hebris volveret, Eurydicen vox ipsa et frigida lingua, o miseram Eurydicen! anima fugiente vocabat, Eurydicen toto referebant flumine ripae.* Ovid. Metam. XI nr. 132 cum Ehwaldii commentario ad vs. 50. De S. Titi et S. Mauritii capitibus nantibus v. Luebeck *Adoniskult und Christentum auf Malta* 46 n. 1 et Robert Heldens. I 407 n. 2.

132. Ovid. Metam. XI 50 *membra iacent diversa locis, caput, Hebre, lyramque excipis: et (mirum!) medio dum labitur amne, flebile nescio quid queritur lyra, flebile lingua, murmurat exanimis, respondent flebile ripae. iamque mare invectae flumen populare relinquunt et Methymnaeae potiuntur litore Lesbi: hic ferus expositum peregrinis anguis harenis os petit et sparsos stillanti rore capillos. tandem Phoebus adest morsusque inferre parantem arcet et in lapidem rictus serpentis apertos congelat et patulos, ut erant, indurat hiatus.* V. Phanocles nr. 77 et Vergil. nr. 131.

133. Hygin. Astron. II 7 *cuius caput in mare de monte perlatum, fluctibus in insulam Lesbū est reiectum; quod ab his sublatum et sepulturae est mandatum. pro quo beneficio ad musicam artem ingeniosissimi existimantur esse.*

134. Philostrat. Heroic. V 3 (II 172, 12 Kays.) Λέσβον δὲ δλίγον ἀπεχούσης τοῦ Ἰλίου στέλλειτο ἐξ τὸ ἐκεῖ μαρτεῖον τοὺς Ἑλληρας. ἔχον δέ, οἷμαι, ἐξ Ὀρφέως, ἡ κεφαλὴ γὰρ μετὰ τὸ τῶν γυναικῶν ἔργον ἐς Λέσβον κατασχοῦσα ὁῆγμα τῆς Λέσβου ὅικησε καὶ ἐτοίμα τῇ γῆι ἐχρησιώθει. ὅθεν ἐχοῦστό τε αὐτῆι τὰ μαρτικὰ Λέσβοι τε καὶ τὸ ἄλλο πᾶν Αἰολικὸν καὶ Ἱωνες Αἰολεῖσι πρόσοικοι, χοησμοὶ δὲ τοῦ μαρτείου τούτου καὶ ἐξ Βαρυλῶντα ἀνεπέμποντο, πολλὰ γὰρ καὶ ἐξ τὸν ἄρω βασιλέας ἡ κεφαλὴ ἦιδε, Κύρωι τε τῶι ἀρχαῖοι χοησμὸν ἐτεῦθεν ἐκδοθῆραι λέγεται· ‘τὰ ἐμά, ὡς Κῦρος, σά’, καὶ ὁ μὲν οὗτος ἐγίγνωσκεν, ὡς Ὁδρύσας τε καὶ τὴν Ενδρώην καθέξων, ἐπειδὴ Ὁ. ποτε μετὰ τοῦ σοφοῦ καὶ δυνατὸς γερόμενος ἀρά τε Ὁδρύσας ἵσχυσεν ἀρά τε Ἑλληρας, δόποι τελεταῖς ἐθείασον, ὁ δὲ οἷμαι, τὰ ἑαυτοῦ πείσεσθαι ἐδίλλον τὸν Κῦρον· ἐλάσσας γὰρ Κῦρος ὑπὲρ ποταμὸν Ἱστρον (sic!) ἐπὶ Μασσαγέτας τε καὶ Ἰσηρόνας — τὰ δὲ ἐθῆρη ταῦτα Σκένθει — ἀπέθαρέ τε ὑπὸ γυναικός, ἡ τούτων ἥρχε τῷ βαρβάρων, καὶ ἀπέτεμεν ἡ γυνὴ τὴν Κύρου

κεφαλήν, καθάπερ αἱ Θρᾶιται τὴν Ὄρφέως. τοσαῦται, οὖτε, περὶ τοῦ μαρτίου τούτου Πρωτεῖλεω τε καὶ Λεσβίων ἥκουσα. X 7, (II 181, 17) πόλις Αἰολὶς Ανδρησσὸς ωἰκεῖτο τειχήρης τὴν φέου διαδὲ ἀτείχιστος, ἵνι φασὶ τὴν Ὄρφέως προσενεκθῆται λέγειν καὶ δοῦται τυρα ἡχὴν ταῖς πέτραις, καὶ μεμούσωται ἔτι καὶ τὸν τῆς Ανδρησσοῦ τὰ περὶ τὴν θάλατταν ὅπ' ὥιδης τῶν πετρῶν. Vita Apollon. Tyan. IV 14 (I 133, 27 Kays.) παρῆλθε καὶ ἐς τὸ τοῦ Ὄρφέως ἄδυτον προσορμισάμενος τῇ Λέσβῳ. φασὶ δὲ ἐγταῦθα ποτε τὸν Ὄρφέα μαρτικῆι χάρειν, ἔστε τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιμεμελῆσθαι αὐτὸν. ἐπειδὴ γὰρ μήτε ἐς Γρύνειον ἐφοίτων ἔτι ὑπὲρ χοησμῶν ἄγρωποι μήτε ἐς Κλάδον μήτ' ἔθα δὲ τοῖς πονοῖς δὲ Ἀπολλόρειος, Ο. δὲ ἔχοις μόρος ἀρτι εἰς Θράικης ἡ κεφαλὴ ἥκουσα, ἐφίσταται οἱ χοησμοιδοῦντι δὲ θεός καὶ ‘πέπανος’ ἔφη ‘τῶν ἔμῶν, καὶ γὰρ διὸ [καὶ add. Kays.] ἀιδοτά σε ἴκανῶς ἥρεγκα’. De imagine vasculi Attici ad Orphei caput vaticinans relata Robert Archaeol. Jahrb. XXXII 1917, 146; Kern Orph. 9.

135. Aristid. XXIV 55 p. 70, 7 K. ἀγρότες Λέσβιοι, ποῖ προηγήητε; οἵ φατὲ μὲν τὴν τῆσσαν ἀπασαρ ὑμῖν εἴται μονσικῆιν καὶ τούτου τὴν Ὄρφέως κεφαλὴν αἰτιασθε, αὐτοὶ δὲ οὐκ αἰσχύρεοις οὕτως ἀμούσως διακείμενοι; V. nrr. 118. 119. 133. 134 etc.

LYRA INTER SIDERA CONSTITUTA.

136. Ps.-Eratosth. 24 v. nrr. 57. 113. Schol. Arat. 269 p. 394, 6 Μααβ καὶ μετὰ θάρατον αὐτοῦ τὴν λέγειν αἱ Μοῦσαι ἔδωκαν Μονσάιωι ἀξιώσαντι (fort. ἀξιώσαντι Robert) τὸν Λία, ὅπως αὐτοῦ μημόσυνον εἴη ἐν τοῖς ἀστροῖς. Schol. Germ. BP 84 (Robert Eratosthen. p. 140) eiusque lyram Musaeo dederunt Iovemque rogavere, ut eius memoriam astris inferret. Hygin. Astron. II 7 (Robert p. 141) Musas autem collecta membra sepulturae mandasse et lyram quo maxime potuerunt beneficio, illius memoriae causa figuratam stellis inter sidera constituisse Apollinis et Iovis voluntate quod (V] quorum DG) O. Apollinem maxime laudarat (Bunte] laudaret libri); Iupiter autem filio (GV] filiae D) beneficium concessit. Manil. I 324 at Lyra diductis (Scal.] deductis O) per caelum cornibus inter sidera conspicitur, qua quondam ceperat O. omne quod attigerat cantu manesque per ipsos fecit iter domuitque infernas carmine leges. V 325 nunc surgente Lyra testudinis enatut undis forma per heredem tantum post fata sonantis, qua quondam somnumque feris (Bentl.] ferens O) Oeugrius O. et sensus scopolis et silvis addidit aures et Diti

lacrimas et morti denique finem. Avien. 618 est chelys illa dehinc, tenero quam lusit in aevo Mercurius, curva religans testudine chordas, ut Parnaseo munus memorabile Phoebo formaret nervis opifex deus. hanc ubi rursum concentus superi complevit pulcher Apollo, Orpheo Pangaeo docuit gestare sub antro. hic iam filia novem docta in modulamina morit Musarum ad speciem Musa satus, ille repertor carmina Pleiadum numero deduxerat. at cum inopia Bassaridum carpsisset dextera vatem et devota virum tegerent Libethra (Libenthra V) peremptum, intulit hanc caelo miseratus Iupiter artem praestantis iuvenis, pecudes qui et flumina vates flexerat. at nixi qua semet sidera ponto sustollunt, laevum propter chelys haec femur adstat (v. nr. 57). advolat ast aliud latus ales et ora canoros tenditur ad nervos, media est lyra sede dicata, cygneo capiti et curvo contermina signo. V. etiam Ps.-Lucian. De astrologia 10 nr. 107.

137. Hygin. Astron. II 6 de signo Engonasin: alii autem Thamyrim a Misis excaecatum, ut supplicem ad genua iacentem dicunt; alii Orpheo a Thraciis mulieribus interfici, quod viderit Liberi patris initia v. nr. 94.

APUD INFEROS POST MORTEM (v. etiam nr. 59—67, 69—75).

138. Platon. Apolog. 41a εἰ γάρ τις ἀφικόμενος εἴς Ἀΐδον, ἀπαλλαγεὶς τοντωὶ τῷ φαινόντων δίκαιοστῷ εἶραι, ενόησει τὸν δέ ἀληθῶς δίκαιοτάς, οὐπερ καὶ λέγονται ἐκεῖ δικάζειν, Μίρως τε καὶ Ραδάμασθνς καὶ Αἰακὸς καὶ Τριπτόλεμος καὶ ἄλλοι ὅσοι τῷ φαινόντῳ δίκαιοι ἐγέροντο ἐν τῷ έαυτῷ βίῳ, ἀρα φαύλῃ ἐν εἴη η ἀποδημία; ή αὖ Όρφετ συγγενέσθαι καὶ Μονσάιοι καὶ Ήσιόδοι καὶ Όμήροι ἐπὶ πόσῳ ἀν τις δέξατ' ἄν θύμον; Procl. Resp. II 312, 16 et 328, 19 Kr.; v. Sympos. 179d nr. 60.

139. Plato Respubl. X 620a ἵδετε μὲν γὰρ ψυχὴν ἔφη (Er) τὴν ποτε Όρφέως γενομένην κύρον βίον αἰρομένην, μίσει τοῦ γυραυκείου γέρους διὰ τὸν δέ τοις ἐκείνοις θάρατος οὐκ ἐθέλονσαν ἐν γυραυκὶ γεννηθεῖσαν γενέσθαι, v. Procl. in Remp. II 314, 11 Kr. et II 102, 28 Kr. ἐν μὲν γὰρ τοῖς κολαζομένοις δὲ Ἀρδιαῖος παρείληπται, τῷ τοις τεραττικῶς βεβιωκότοις, ἐν δὲ |¹⁰³ Kr. ταῖς αἰρέσεσι τῷ τοις ψυχῶν οἱ Όρφεῖς, οἱ Αἴαρτες, οἱ Όδυσσεῖς.

TEMPLA.

140. In Lesbo: Philostrat. Apollon. Tyan. IV 14 nr. 134 Ὄρφεως ἀδυτοῦ v. etiam nr. 118. Legem sacram Eresiam ap. Ziehenium n. 117 ad Orphei fanum pertinere Eitrem *Beitr. z. griech. Religionsgesch.* III 1920, 41 sine ulla causa coniecissee videtur nec plus valet mensis Ὄρφειος in tit. Magnet. n. 52, 38 a me illatus; nam [T]ερψείωι legendum esse evicit Bechtel *Aeolica Halle* 1909, 62. In Pieriae Libethris Conon f. 45, v. nr. 115.

SIMULACRA (v. nr. 1. 78. 107).

141. Titulus saec. II/III p. Chr. ad Haemi radices repertus *Bull. corr. hell.* II 1878, 401 (Kaibel *Rhein. Mus.* XXXIV 1879, 212; R. Schoell *Satura phil.* H. Saupio oblate 180). Τήρης Παθέων ⟨ῳδε τὸν⟩ Ἀπόλλωνος ἑταῖρος Ὄρφεις δαιδαλέης θῆκεν ἄγαλμα τέχνης· δις θῆρας καὶ δέρδας καὶ ἐρπετὸς καὶ πετεηρὰ φωτῆι καὶ χειρῶν κοίμισεν ἀρμορίην.

1 ΤΗΡΗ ΕΠΑ ΙΩΝΙ lapis; em. vestigia A. Dumontii *Bull.* I. I. pre-mens et suppl. ὥδε τὸν Schoell. Ad vs. 3 Orph. Argonaut. 74 κηλήσω δέ τε θῆρας ἦ δέ τερπετὰ καὶ πετεηρά.

142. In Helicone Pausan. IX 30, 4 Ὄρφεῖς δὲ τῶι Θραικὶ πεποίηται μὲν παρεστῶσα αὐτῶι Τελετή (cf. IG IV 676; Kern *Orph.* 50 n. 5), πεποίηται δὲ περὶ αὐτὸν λίθου τε καὶ χαλκοῦ θηρία ἀκούοντα ἀιδοτος. Callistrat. 7 ἔκφρασις εἰς τὸ τοῦ Ὄρφέως ἄγαλμα p. 58 Schenkl-Reisch: ἐτ τῷ Έλικοῦ, τέμενος δὲ τῷ Μονσῶν σπιερὸν ὁ χῶρος, παρὰ τοὺς Ὄλμειοῦ τοῦ ποταμοῦ δύνακας καὶ τὴν ιοειδέα Ηηγάσου κορήνην Ὄρφέως ἄγαλμα τοῦ τῆς Καλλιόπης παρὰ τὰς Μούσας είστηκει ἰδεῖν μὲν κάλλιστον . . . |^{59, 15} ύπὸ δὲ τῶν ποδῶν τὴν βάσιν οὐκ οὐρανὸς ἦτο τυπωθεῖς οὐδὲ Πλειάδες τὸν αἰθέρα τέμπουνσαι οὐδὲ Ἀρκτού περιστροφαὶ τῶν Ὡκεανοῦ λοντρῶν ἀμοιδοι, ἀλλ' ἦτο πᾶν μὲν τὸ δργίθων γένος πρὸς τὴν αἰδήρην ἐξιστάμενος, πάτερ δὲ δρειοὶ θῆρες καὶ δονοὶ ἐν θαλάττης μυχοῖς νέμεται καὶ ἵππος ἐθέλγετο ἀντὶ χαλκοῦ τῶι μέλει κρατούμενος καὶ βοῦς ἀφεῖς τὰς ρομάς τῆς λυρωιδίας ἤκουε καὶ λεόντων ἀτεγκτος φύσις πρὸς τὴν ἀρμορίαν κατηντάζετο. εἰδες ἂν καὶ ποταμοὺς τυποῦντα τὸν χαλκὸν ἐκ πηγῶν ἐπὶ τὰ μέλη δέοντας καὶ κῦμα θαλάσσης ἔρωτι τῆς ὡιδῆς ὑψούμενος καὶ πέρης αἰσθῆσι πληττομένας μουσικῆς καὶ πᾶσαν βλάστηην ὥριον ἐξ ηθῶν ἐπὶ τὴν μοῦσαν τὴν Ὄρφικὴν σπεύδουνσαν.

143. Olympiae Paus. V 26, 3 in Micythi Regini anathemate παρὰ δὲ τοῦ Ἀγῶνος τὴν εἰζόρα Διόνυσος καὶ ὁ Θρᾶτις ἐστιν Ὁ. καὶ ἄγαλμα Διός (Dittenberger-Purgold *Inschr. v. Olympia* 267—269). Kern *Orph.* 4; E. Preuner *Archaeolog. Jahrb.* XXXV 1920, 59 v. nr. 30.

144. In Pieriae Libethris Plut. Alex. 14 ἐπεὶ δὲ (Ἀλέξαρδος) ὥρμησε πρὸς τὴν στρατείαν, ἀλλα τε δοκεῖ σημεῖα παρὰ τοῦ δαιμονίου γερέσθαι, καὶ τὸ περὶ Λείβηθρον τοῦ Ὀρφέως σώματος (ἥτε δὲ κυπαρίστηρον) ἴδρωτα πολὺν ἐπὸ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀφῆκε. Arrian. Anab. I 11, 2 καὶ ἐρ τούτῳ ἀγγέλλεται τὸ Ὀρφέως τοῦ Οἰάζου τοῦ Θρακὸς ἄγαλμα τὸ ἐρ Πιερίδι ἴδρωσαι συντεχόε. Ps.-Callisth. (Aesopus) I 42, 6. 7 p. 47 Muell. ~ Iul. Valer. I 46 p. 56 Kue. (Ἀλέξαρδος) παραγίνεται οὖρ εἰς τὴν Πιερίαν πόλιν τῆς Βεβρυκίας (Ιππορίαν Β] Ἰππερίαν τῆς Εὐρυκίας Μ), ἔνθα ἥτε ταῦτα καὶ ἄγαλμα τοῦ Ὀρφέως καὶ εἰ Πιερίδες Μοῦσαι καὶ τὰ θηρία αὐτῶν περιεστῶτα τὰ σώματα. Βλέποντος δὲ τοῦ Ἀλεξάρδου εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀρφέως, ἴδρωσε τὸ σώματος αὐτοῦ ὅλον. Τοῦ δὲ Ἀλεξάρδου ἡγούμενος τί τὸ σημεῖον τούτο, λέγει αὐτῷ Μελάμπονς ὁ σημειολόγης. ‘Καμεῖτρ ἔχεις, Ἀλέξαρδος βασιλεῦ, μετὰ ἴδρωτων καὶ κόπων (7) τὰ τῶν βαρβάρων ἔθνη τὰς καὶ τῶν Ἑλλήνων πόλεις καθυποτάσσων. Ωσπερ γάρ ὁ Ὁ. λερῖστων καὶ αἰδων Ἑλλῆνας ἐπειδε, βαρβάρους ἔτρεψε (cf. nr. 111), τοὺς θῆρας ἡμέρωσερ, οὕτω καὶ σὺ κοπιάσας δόρατι πάντας ὑποχειρίους ποιήσεις.’ Baede De Macedon. sacr. 183.

145. Theris (Taygeti) in fano Cereris Eleusiniae Pausan. III 20, 5 καὶ Ὀρφέως ἐστὶν ἐρ αὐτῷ σώματος, Ηελασγῶν ὡς φαστινοῖς. Wide Lakon. Kulte 295.

De nummis Alexandrinis et Thraciis v. B. Pick *Archaeol. Jahrb.* XIII 1898, 135 tab. X (nr. 33); de gemmis Furtwängler *Antike Gemmen* II p. 69. 309.

146. Romae ad lacum Orphei (Huelsen-Jordan *Topogr. der Stadt Rom* I 3, 345; Richter *Topographie von Rom*² 308. 333) Martial. X 19, 4 *brevis est labor peractae altum vincere tramitem Suburæ. Illic Orpheus protinus videbis uidi vertice lubricum theatri, mirantesque feras avemque regis, raptum quae Phryga pertulit Tonanti* (i. e. Ganymedem).

De picturis Orpheus repraesentantibus v. nr. 30. 38. 55. 69 (Polygnoti Necyia). 107; de anaglypho celeberrimo nr. 59.

DEUS.

147. Tertullian. *De anim.* 2 p. 301 Reiff.-Wiss. *plerosque auctores etiam deos existimavit antiquitas, nedum divos . . . ut Orpheum, ut Musaeum, ut Pherecydem Pythagorae magistrum.* Ael. Lampridius Alexand. Sever. 29 (SHA rec. Peter I 248) *matutinis horis in larario (solario exc. Palat.) suo, in quo et divos principes sed optimos electos et animas sanctiores, in quis Apollonium et, quantum scriptor suorum temporum dicit, Christum, Abraham et Orfeum et huiuscemodi ceteros (Jordan] huius ceteros BP exc.¹, modi add. exc.², huiusce deos M) habebat ac maiorum effigies, rem dirinam faciebat* (Geffcken *Herm.* LV 1920, 282, qui Ael. Lampridium Firmico Materno Mathes. IV prooem. 5 p. 196, 21 Kroll-Skutsch vel alio Neoplatonicorum libro hic usum esse opinatur. 'O. ήμίθεος ap. Athen. XIV 632c (nr. 46).

HOMINUM NOMINA AB ORPHEO DEDUCTA.

148. Argi: W. Vollgraff *Mnemos.* N. S. XLVII 1919, 253, XXV A 15 in catalogo histriorum II. vel I. a. Chr. saec.: 'Ο. Όρφεως Αἰγαίστης.

Sami vel Cyzici: Mordtmann *Athen. Mitt.* X 1885, 19 n. 7 in laterculo aetatis imperator. Roman. Διορέσιος Όρφεος.

Adiungendus titulus dubius Maroniae: S. Reinach *Bull. corr. Hell.* V 1881, 90 n. 3 = Munro *Journ. Hell. Stud.* XVI 1896, 320 n. 23 (*cippe orné de palmettes aetatis Flaviorum*) *ΟΡΦΕΙΚΑΙΣΙΑΥ.* ή ἀδελφὴ Φλ. Ἀπολλωνία ὁ δῆμος Φλ. *Ρηγίλλει* ὁ δῆμος. Gruppe ap. Rosch. III 1086.

Hic addo etiam Crameri Anecd. Oxon. II 293, 32 Όρφειός (v. Όρφεος nr. 150). ἔστιν δὲ ὄρομα πουητοῦ διὰ στίχων ἐγράφη τὰ κατὰ Ήρακλέει (v. nr. 160a).

CHRISTIANA (v. etiam nr. 55).

149. O. Mithrae simillimus lyram in aram ponens in sarcophago Ostiensi nunc Romae in museo Lateranensi asservato (J. Ficker *Altchristliche Bildwerke des Lateran* n. 156) Marucchi *Monum. del museo Christiano Pio-Lateranense* 1910, 19 tav. 25, 2, Leclercq *Manuel d'archéologie Chrétienne* I 1907, 127.

150. Titulus *ΟΡΦΕΟΣ ΒΑΚΚΙΚΟΣ* invenitur in lapide signatorio crucifixum repraesentante, nunc in museo Berolinensi

2 : 1

(O. Wulff *Altchristliche Bildwerke* I 1909, 234 n. 1146 tab. 56) asservato. Edo ex delineatione Mariae Seidel, quam examinavit Curtius Regling.

151. Clem. Alex. Protr. I 3 (I 4, 22 Staeh.) ἐμοὶ μὲν οὐν δοκοῦσιν δὲ Θράτιος ἐκεῖνος [Ο. del. Wilamowitz] καὶ δὲ Θηβαῖος καὶ δὲ Μηθυμναῖος, ἀνδρες τινὲς οὐκ ἀνδρες, ἀπατηλοὶ γεγονέται (γεγονότες Reinkens), προσχήματί {τε add. Wilam.} μουσικῆς λυμητράμενοι τὸν βίον, ἔτεχροι τινὶ γοητείαι δαιμονῶντες εἰς διαφθοράς, ὕβρεις δργιάζοντες, πένθη ἐκθειάζοντες, τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τὰ εἴδωλα χειραγωγῆσαι πρῶτοι, ταὶ μὴρ λίθοις καὶ σύλοις, τοντέστιν ἀγάλμασι καὶ σκιαγραφίαις, ἀροτροδομῆσαι τὴν σκαιότητα τοῦ ἔθνους, τὴν καλὴν ὄντως ἐκείνην ἐλευθερίαν τὸν ἐπ' οὐρανὸν πεπολιτευμένων ὀιδαῖς καὶ ἐποιεῖσαις ἐσχάτηι δοντείαι καταζεύξαντες.

152. Clem. Alex. Paedagog. III 11 (I 270, 7 Staeh.) αἱ δὲ σφραγῖδες ἡμῖν ἔστων πελειὰς ἢ ἰχθὺς ἢ ταῦς οὐριοδομοῦσα ἢ λύρα μουσική, ἢι κέχοηται Πολυκρούτης, ἢ ἄγκυρα γαντική, ἢν Σέλευκος ἐνεχαράττετο τῇ γλυφῇ (Euphorion fr. 148 Scheidw.), καὶ ἀλιεύων τις ἦι, ἀποστόλον μεμρήσεται καὶ τὸν ἐξ ὕδατος ἀρασπωμένων παιδίον.

153. Euseb. εἰς Κωνσταντīr. τ. βασ. τριακονταετηρικός 14 p. 242, 17 Heik. Όφρέα μὲν δὴ μῆθος Ἑλλητικὸς πατοῦτα γέρη θηρίων θέλγειν τῇ ὥιδῃ ἐξημεροῦν τε τὸν ἀγρίων τοὺς θυμούς, ἐν δργάρωι πλήκτρῳ κρονομένων χορδῶν, παραδίδωσιν, καὶ τοῦθ' Ἑλλήρων ἀιδεται χορδῶι, καὶ πιστεύεται ἄψυχος λύρα τιθασεύειν τοὺς θῆρας καὶ δὴ καὶ [τὰ δέρδα secl. Heik.] τὰς φηγοὺς μεταβάλλειν μουσικὴν εἴκοντα. τουγαροῦν δὲ πάνσορος καὶ παραμόριος τοῦ θεοῦ λόγος ψυχαῖς ἀνθρώπων πολυτρόποις κακίαις

νποβεβλημέναις πατοίας θεραπείας προβαλλόμενος, μουσικὸν ὄργανον χερσὶ λαβόν, αὐτοῦ ποίημα σοφίας, τὸν ἀρθρωπον, οἰδάς καὶ ἐπωιδὰς διὰ τοῦτο λογικοῖς ἀλλ' οὐκ ἀλόγοις θηρσὶν ἀνερχούντο, πάντα τρόπον ἀρήμενον Ἐλλήρων τε καὶ βαρβάρων πάθη τε ἄγρια καὶ θηριώδη ψυχῶν τοῖς τῆς ἐρθέον διδασκαλίας φαρμάκοις ἔξιώμενος, καὶ τοσούσας γε ψυχᾶς ταῖς τὸ θεῖον ἐν γενέσει καὶ σώμασιν ἀραιζητούσαις οἴλα τις ἰατρῶν ἀριστος συγγενεῖ καὶ καταλλήλωι βοηθήματι θεὸν ἐν ἀρθρώποι παρίστη.

154. Athanas. cod. Reg. 1993 f. 317 (Migne PG 26, 1320) κατατλεῖ γάρ δοι γραῦς διὰ κ' ὀβολοὺς ἢ τετάρτην οὗτον ἐπαισιδὴν τοῦ Ὁρφέως (Ὀφεως cod.; em. A. Abt Arch. f. Religionsw. XII 1909, 412). Καὶ σὲ ἐστηκας ὡς ὄρος χασμόμενος, φορῶν δὲ ἐπὶ τὸν ἀνέρα τὴν ὁνπαρίαν τῷ τετραπόδῳ, παρακρονούσαμενος τὴν σφραγῖδα τοῦ σωτηρίου σταυροῦ. Ἡρ σφραγῖδα οὐ μόνον τοσήματα δεδοίκασιν, ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ στῆφος τῷ δαιμόνῳ φοβεῖται καὶ τέθηπερ. ὅθεν καὶ πᾶς γόης ἀσφράγιστος ἑπάρχει.

154a. Caesar. Dial. II 76 (Migne PG 38, 993) εἰ δέ τις ἀκούειν βούλεται τοὺς ἐκείνων (sc. paganorum) λίγους, πεθέσθω Ὁρφέως καὶ Παιόδον τῷ συγγραφέων τῆς ἐκείνων μυθοποιίας, ἐμοὶ τοῦ λοιποῦ σιωπᾶν χαριούμενος. Lob. I 378.

155. Gregor. Nazianzen. Or. in Julian. XXXIX 680 (Migne PG 36, 340 v. nr. 37) οὐδὲ Θραικῶν ὄργια τεῖτα, παρ' ὦτῃ καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος· οὐδὲ Ὁρφέως τελεταὶ καὶ μυστήρια, ὃς τοιοῦτον Ἐλλῆρες ἐπὶ σοφίᾳ ἔθαψασαν, ὥστε καὶ λέγων εὐτῷ ποιοῦσι πάρτι τοῖς κορύμβαις Ἐλκουσαν.

156. Hieronymus Presbyter Epigr. 63, 5 in appendice Epigr. Damasi rec. M. Ihm p. 66 *virtus regit omnia Christi, qui varias iunxit uno sub carmine linguas, ut pecudes volucresque deum cognoscere possint.*

157. Procop. Encom. in evangelist. Marcum 5 (Migne PG 100, 1192) Ὁ. τῷ μύθῳ πάρτως (πάντα?) θηρία κατακηλῶν τοὺς δμοκόρους οὐκ ἐπειθε Θραικας. καίτουγε πολλῶι ἑορτες λόγωι καὶ σοφίαι κενῆι βρενθέομεροι μέθης πάρτως διώλορτο, καὶ σιγῆς βυθοῖς συγκατέδυσαν· τοιοῦτον γὰρ ἡ φευθῆς δόξα καὶ ἀδρανῆς.

158. Ioannes Cameniata De excidio Thessalonicae 11 (anni 904 Tafel De Thessalonica 3 ss., 203; Bekk. p. 503, Migne PG 109, 541) τι γὰρ ἦν πρὸς τοῦτον τὸν ὅμιλον ὁ μυθικὸς Ὁ. ἢ Ὅμηρικὴ Μοῆσα ἢ τὰ τῷ Σειρήνων ληρήματα, τῷ φεύδει

τῷ πλασμάτωρ ἀγαγαφόμενα, οἵς λόγος μὲρ ἐπιάτωρ οὐδεὶς ἀληθής, φῆμι δὲ ψευδεῖς τοὺς ἀρθρώπους πλαστούς καὶ πρὸς ἀπάτην ἀγδαποδίζοντας; V. Krumbacher *Geset. d. byzantin. Litteratur*² 266 n. 1.

159. Epistolographus aetatis Alexii Comneni (1081—1118) cod. Barocc. 131 in Crameri Aneclot. Oxon. III 183, 24 καθάπερ ἐτοις ἀπορρέουσι τῷ πηγῷ ὅχετοι ἀράπαλιν· τὰ μὲρ διαιρετικὰ γένη πλεονάζει, τὰ δὲ ἐρωτικὰ τάξιν ὑφεμένην ἔλαχεν· εἰ δὲ οἱ ὑπεξωκότες Τιτᾶνες παρ' αὐτοῖς λέγονται· μήποτε ἢ ἐξ τούτων συνιστῶσιν Ἑλλῆνες τὴν Ὁρφικὴν θεολογίαν αὐτῶν; ἢ ἐξ Ὁρφέως οἱ βάροβεροι μυθοπλαστοῦντι τὴν κατ' αὐτοὺς τερατολογίαν; πολλὰ ἦν καὶ ἄλλα τῷ Χαλδαῖκῶν ληρημάτων εἰπεῖν· ἀλλ' εἰς τέλος ἐπιλθεῖται τοῖς διεξοῦσιν ἀμήχαρον. Kroll De orac. Chald. 5.

DISCIPULI: MIDAS.

160. Conon f. 1 πρῶτον τὰ περὶ Μίδα καὶ Βοιγῶν, ὅπως τε θησαυρῷ περιτυχὼν ἀθρόορ τε εἰς πλοῦτον ἥρθη καὶ Ὅρφεως κατὰ Πιέρειαν τὸ ὄρος ἀκροατὴς γενόμενος πολλαῖς τέχναις Βοιγῶν βασιλεύει. Ovid. Metam. XI 92 de Sileno ad regem duxere Midas, cui Thracius O. orgia tradiderat cum Cecropio Eumolpo. Clem. Alex. Protr. II 13, 3 (I 12, 9 Staeh.) εἴτε ὁ Φρὸν ἐγένετος ὁ Μίδας, ὁ παρὰ τοῦ Ὄδρύσον μαθώρ, ἐπειτα διαδούς τοῖς ὑποτεταγμένοις ἔτεχνος ἀπάτην (Arnob. Adv. nat. II 73). Iustin. Hist. Phil. epit. XI 7, 14 p. 82 Ruehl: post hunc (sc. Gordium) filius Mida regnavit, qui ab Orpheo sacrorum sollemnibus initiatus Phrygiam religionibus implevit, quibus tutior omni vita quam armis fuit. U. Hoefer Konon 84; Dieterich Philolog. LII 1893, 6 = Kl. Schr. 129; Kuhnert ap. Rosch. II 2959; Kern Herm. LI 1916, 567. Eodem spectat Strab. X 470 (ex Apollodoro Schwartz RE² I 2869, v. nr. 31) τούτοις (sc. τοῖς Φρονιακοῖς) δ' ἔστε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρασὶ τά τε Κοτύτια καὶ τὰ Βερδίδεια, παρ' οἷς καὶ τὰ Ὅρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε.

HERCULES.

160a. Epigr. sepulcrale nr. 123 vs. 3. Hercules (v. nr. 15. 16. 18. 163. 169). Orphoi auditor in pictura Pompeiana Helbig n. 893 Atlas tab. X (nr. 38). O. Herculis facta celebrans Clandian. De raptu Proserp. praef. libri II; Robert Heldens. I 411.

EUMOLPUS.

161. Marmor Par. A 27 ep. 15 p. 7 Jacoby (ἀφ' οὗ Εὔμολπος ὁ Μονσάίον τοῦ ὑπὸ Όρφεως τετελεσμένος (suppl. Diels) τὰ μνησήσια ἀνέγηρε ἐν Ἑλευσίνι καὶ τὰς τοῦ πατρὸς Μηουσαίον ποιήσεις ἐξέθηκε^r ἐπη ΧΗΔ βασιλεύοντος Αθηνῶν Ξερχθέως τοῦ Παρθίονος. Diels II³ 180 n. 8 v. nr. 102.

162. Ovid. Ex Ponto III 3, 39 *pro quibus exilium misero est mihi reddita merces, id quoque (idque et Ries.) in extremis et sine pace locis. at non Chionides Eumolpus in Orpheus talis, in Phryga nec Satyrum talis Olympus erat, praemia nec Chiron ab Achille talia cepit, Pythagoraeque ferunt non nocuisse Numam.* V. etiam Metam. XI 92 nr. 160. Kern RE² VI 1119.

THAMYRIS ET LINUS.

163. Nicomach. Musici scriptor. Graeci ed. Ian 266, 2 τὴν λύραν τὴν ἐκ τῆς χελώνης φασὶ τὸν Ἐρμῆν τὸν εὐηγέραιον καὶ κατασκευάσαντα ἐπτάχορδον παραδεδούσαντα τὴν μάθησιν τῶι Όρφει. Ο. δὲ ἐδίδασε Θάμυρον καὶ Λιτόν. Λιτός Ἡρακλέας, ὡφ' οὗ καὶ ἀνηριζέθη. ἐδίδασε δὲ καὶ Άμφιωνα τὸν Θηβαῖον, ὃς ἐπὶ τῶι ἐπτά χόρδων ἐπταπύλων τὰς θήβας ωἰκοδόμησεν. ἀναιρεθέντος δὲ τοῦ Όρφεως ὑπὸ τῶι Θραικικῶν γυραικῶν τὴν λύραν αὐτοῦ βληθῆναι (βληθῆναι) ἐκριφῆναι Ν) εἰς τὴν Φάλασσαν, ἐκβληθῆναι δὲ εἰς Ἀρτισσαν πόλιν τῆς Λέσβου. ενδόντας δὲ ἀλιέας ἐρεγκεῖται τὴν λύραν πρὸς Τέρπαρον, τὸν δὲ κομίσαι εἰς Αἴγυπτον. [ενδόντα δὲ αὐτὸν secl. Ian] ἐκπορήσαντα ἐπιδειξεῖται τοῖς ἐν Αἴγυπτῳ ιερεῦσιν, ώς αὐτὸν πρωθενερετὴν γεγενημένον. Τέρπαρος μὲν οὕτω λέγεται τὴν λύραν εὐηγέραιον, Άχαιοὺς δὲ ἐπὸ Κάδμου τοῦ Ἀγίροδος παραλαβεῖται.

164. Linus et O. saepissime componuntur (v. nr. 8—9. 15. 22. 27) e. g. Verg. Eclog. IV 55 *non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus nec Linus, huic mater quamvis atque huic pater adsit, Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.* Nemesianus Buc. I 24 *namque fuit dignus senior, quem carmine Phoebus, Pan calamis, fidibus Linus aut Oeagrius O. concinerent totque acta viri laudesque sonarent;* Nonn. Dionys. XLI 375 Ο. μυστιπόλοιο θεηγέραια χειμάστα μολπῆς καὶ Λιτός εὐεπίηρ Φοιβήιος. Contra Linus Orphei magister Diod. III 67, 2 nr. 43. De Orphei carmine Σφαιρα εἰς τὸν Λιτόν v. P. II s. Σφαιρα.

165. Tzetz. Exeges. in Iliad. 17, 9 Herm. Linus docet προσέτι δὲ Ὄφεα καὶ Προραπίδην (v. etiam 14, 12 Herm.). ὅντες δὲ μὲν Ὁ. Μονσαῖον διδάσκαλος γίνεται· δὲ δὲ Προραπίδης τὸν Ὄμηρον ἐξεπαίδευσεν· ὃς οὐκ ἀρεσθεὶς τοῖς τούτου διδάγμασι, ἐξεδήμησεν καὶ εἰς Αἴγυπτον, ὃς συγγένειο ταῖς τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ἐπὶ παιδείαι· ὥσπερ καὶ πρὸ αὐτοῦ Ὁ. καὶ μετ' αὐτὸν ὕστερον δὲ Ηνθαγόρας καὶ Ἐτεροι. ἐκεῖσε δὲ παιδευόμενος οὐκ ἔστιν ἦρ οὐκ ἐντέχρως λογικὴν τέχνην καὶ ἐπιστήμην μεμάθηκεν· οἶος λατρικήν, φυσικήν, μονσικήν, γεωμετρίαν, ἀστρονομίαν, οἰωνοσκοπίαν καὶ τὴν παρὰ τῷ Ὄφει μεγαλεγκωμίαστον μαγικήν (Λιθικά? Lob. I 751) καὶ ἀπλῶς εἰπεῖται, ὃσα ἡ τούτου ποίησις αὐτὸν ἤμετε εἰδένει νποδεικνύει v. nr. 86.

MUSAEUS.

166. Suidas Μονσαῖος Ἐλευσίνιος ἐξ Ἀθηνῶν νιὸς Ἀντιφῆμον τοῦ Εὐφῆμου τοῦ Ἐνεργάντον τοῦ Κερκυνόρος, διν κατεπολέμησεν δὲ Θησεύς, καὶ Σελήνης (ἐλήρης I V] ἐλένης BE [A?]) γυναικός. ἐποποιός, μαθητὴς Ὄφεως, μᾶλλον δὲ πρεσβύτερος· ἥκμαζε γὰρ κατὰ τὸν δεύτερον Κέκροπα καὶ ἔγραψε Υποθήκας Εὐβόλων τῷ νιῶι ἔπη δ' καὶ ἄλλα πλετστα. Hoefer ap. Rosch. II 3235; Diels II³ 179 n. 1; Robert Heldens. I 411; v. nr. 15. 16. 31. 90. 97. 102. 161.

166a. Pap. Berol. 44 (v. P. II), 4 de Orphei hymnis οὖς δλίγα Μονσαῖος ἐπαρροφθώσας κατέγραψεν.

167. Musaeus lyrae Orphei heres nr. 136. Diodor. IV 25, 1 nr. 169. Serv. Aen. VI 667 *theologus fuit iste (Musaeus) post Orpheum et sunt variae de hoc opiniones: nam eum alii Lunae filium, alii Orphei volunt, cuius eum constat fuisse discipulum; nam ad ipsum primum carmen scripsit quod appellatur Crater;* Diels II³ 180 n. 7; v. P. II s. *Κρατῆρες*.

167a. Cassiodor. Epist. Theoderic. var. II 40 p. 71, 9 Momms. *Musaeum etiam, et artis Orphei filium et naturae, Maronis (Aen. VI 667) praepotens lingua concelebrat.*

168. Ps.-Iustin. Coh. ad Graec. 15 (III 58 Otto) Ὁ. γοῦρ, δὲ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν, ὃς ἀτταὶ τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγονὼς, οἷα πρὸς τὸν νιὸν αὐτοῦ Μονσαῖον καὶ τοὺς λοιποὺς γηγορίους ἀναρρωτάς ὕστερον περὶ ἐνὸς καὶ μόρον θεοῦ κηρούττει λέγων, ἀναγκαῖον ὑπομνῆσαι ὑμᾶς· φθέγξομαι οἷς θέμις ἔστι· θέρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι πάντες δμῶς. σὺ δ' ἄκουε, φαε-

σφόδρους ἔχοντες Μήτης, Μονσαῖ'; v. P. II s. Διαθῆκαι. De Musaeo in multis Orphicorum carminibus appellato v. indicem nominum nec non Argonaut. 7 (λνροεργέ). 308 (φίλορ τέκος Ἀρτιοφήμου). 858. 1191 (Μονσαῖς δαιόροι). 1347 (θεηγερές) et Εὐχὴρ πρὸς Μονσαῖον 1.

169. Diodor. IV 25, 1 de Hercule (v. nr. 97. 160 a) πρὸς δὲ τοῦτον τὸν ἄθλον ἐπολαβὼν συνοίσειν αὐτῷ, παρῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας καὶ μετέσχε τῷν ἐρ Κλενούτι μνστηοίων, Μονσαῖον τοῦ Όρφέως νιοῦ τότε προεστηκότος τῆς τελετῆς.

170. Pausan. X 7, 2 Χρυσοθέμιδος δὲ ὑπερορ Φιλάμμιωνά τε ωιδῆι μηημονεύοντι γικῆσαι καὶ ἐπ' ἐκείνωι Θάμνῳ τὸν Φιλάμμιωνος. Όρφέα δὲ σειρολογίαι τῇ εἰτι τελεταῖς καὶ ὑπὸ φρονήματος τοῦ ἀλλον καὶ Μονσαῖον τῇ εἰς πάντα μηῆσει τοῦ Όρφέως οὐκ ἐθελῆσαι φασιν αὐτοὺς ἐπὶ ἀγῶνι μονσικῆς (sc. Pythiis) ἐξετάζεσθαι.

171. Herm. Phaedr. 244 a p. 88, 24 Couvr. οὐδένα γὰρ ἐρθονσιασμὸν ἄρεν τῆς ἐρωτικῆς ἐπιπτοίας συμβαίνει γίνεσθαι. ὡρᾶις πῶς Ὡ. (ό Σωκράτης A sed linea transversa deducta superscripsit eadem manus ὁρφεύς Couvr., οὐ Όρφεύς Gesn.) πάσας ἐπιπηδεύσας φαίνεται ὡς δεομέρας καὶ ἐχομέρας ἀλλήλων· τελεστικώτατον μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ παρτικώτατον παρηλέγμενον καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κιρούμενον, ἔτι ποιητικώτατον, ὅτι γε δι' αὐτὸν τοῦτο καὶ Καλλιόπης νίον γενέσθαι φασίν· ἐρωτικώτατός τέ ἐστιν ὡς αὐτὸς λέγων φαίνεται πρὸς τὸν Μονσαῖον καὶ προτέτιον αὐτοῖς τὰ θεῖα ἀγαθὰ καὶ τελειῶτα αὐτόν (Abel fr. 275).

172. Scholia Vaticana in Dionysii Thrac. artem grammaticam p. 183, 10 Hilg. = Bekk. Anecd. II 783, 11 ἔνιοι δὲ Μονσαῖον εὑρετὴρ (sc. τῶν στοιχείων) λέγοντι τὸν Μητίορος καὶ Στερόπης κατ' Όρφέα γενόμενορ. Cf. p. 190, 23 ss. Hilg. = Bekk. Anecd. II 786, 6. Ο. alphabeti inventor nr. 123.

Musaeus metri dactylici hexametri inventor nr. 201.

De Musaeo cum Mose confuso v. nr. 44.

Musaei fragmenta Kern De Musaei Atheniensis fragmentis Ind. Rostoch. aestiv. 1898; Diels II³ 180—184.

2. DE ORPHICIS ET ORPHEOTELESTIS

ORPHICI.

Catalogum Orphicorum praebent Clem. Alex. Strom. I 131, 3—5 (II 81, 7 Staeh.) nr. 222 et Suidas nr. 223 d haud dubie Epi-genem nr. 229 Dionysio Halicarnassense iuniore auctore (Rohde *Rhein. Mus.* XXXIII 1878, 195 n. 1 = *Kl. Schr.* I 151 n. 1 v. nr. 198) secuti, Rohde *Psyche* II⁶ 106 n. 2.

ITALIAE ET SICILIAE (Kern *Orph.* 2).

173. Brotinus (v. Nauck. ad Iamb. vit. Pyth. 96, 9) vel Brontinus Metapontinus Pythagoreus (*Πέπλος καὶ τὰ Φυσικά* Clem.; *Πέπλος καὶ Δίκτυον — καὶ Φυσικά* Suid.). Diels I³ 35 n. 7; Ed. Wellmann *RE*² III 890; v. Zopyrum nr. 179.

Cercon v. nr. 13.

174. Cercops Pythagoreus (*Ἐλς Ἀιδον κατάβασις* [v. Herodicum nr. 199, Orphea Camarinaeum nr. 176, Prodicum nr. 200] *καὶ ὁ Ἱερὸς λόγος* Clem.; *Ἱεροὶ λόγοι ἐν ὁμοιοδίαις κδ'* Suid. v. etiam s. Theognetus nr. 196). Cf. Diels l. l. n. 5.

175. Nicias Eleata (*Θρονισμοὶ μητρῶις καὶ Βακχικά* Suid.).

176. Orpheus Camarinaeus ἐποποιός, οὗ φασὶν εἶναι τὴν εἰς Ἀιδον κατάβασιν Suid.; v. Cercopem nr. 174; Herodicum nr. 199; Prodicum nr. 200.

177. Orpheus Crotoniates ἐποποιός, ὃν Πεισιστράτωι συνεῖναι τῷ τυράννῳ Ἀσκληπιάδης (Myrleensis v. Wilamowitz *Hom. Unters.* 261 n. 25; Kaibel in *Abhdl. Goett. Ges. d. W. N. F.* II 4 1898, 25 n. 2. 26) φησὶν ἐν τῷ ἔκτῳ βιβλίῳ τῶν Γραμματικῶν Λοδενεατηρίδας (Diels Tzetzam Chiliad. XII 399 vs. 1146 p. 445 K. [Lob. I 424] secutus] δεκαετηρίδα, δεκαετηρίας, δεκαετηρίαν codd.), *Ἀργοναντικὰ καὶ ἄλλα τινά* Suid. Diels II³ 164, 6; v. nr. 189.

178. Timocles Syracusanus Σωτήρια Suid. v. Persinum nr. 201.

179. Zopyrus Heracleota (FHG IV 533; Iamblich. vita Pythagor. 190, 5 N. [ex Aristoxeno]; Rohde *Psyche* II⁶ 106 n. 2; Diels *Antike Technik*² 23. 97, qui Z. medio IV. a. Chr. saeculo iuniorem fuisse iure negavit) *Κρατήρ* Clem.; *Κρατῆρες* Suid.; *Πέπλος καὶ Δίκτυον* idem; v. Brotinum et nr. 189.

180. Quibus accedunt et lamellae aureae Orphicae in sepulcris Italiae inferioris repertae, de quibus vide in P. II, et titulus Cymaeus a. 1903 repertus Comparetti *Laminette Orfiche* 47 (Latte De saltationibus Graecor. *RVV* XIII 3, 98); SGDI IV p. 851 n. 2 οὐδέμις ἐντοῦθα κεῖσθαι εἰ μὴ τὸν βεβαχχευμένον, quocum Georgius Wissowa confert inscriptionem Romae ad viam Nomentanam inventam quam pro Christiana habuerunt de Rossi et Mommsen: *monumentum Valeri Mercuri et Iulites, Iuliani et Quintilie Verecundes, libertis libertabusque posterisque eorum at religionem pertinentes meam* CIL VI 10412 = Dessau II 8337. V. etiam quae de Therone Agrigentino et Micytho Rheiensi *Orph.* 4 (E. Preuner *Archaeol. Jahrb.* XXXV 1920, 62) disputavi.

181. Forsitan quoque Empedocles Agrigentinus philosophi avus inter Orpheotelestas Siculos habendus est (Beloch *Griech. Gesch.* II 1², 238) Athen. I 3 e Ἐπιτεθοκλῆς δ' ὁ Ἀκραγαντῖνος ἡπτοις Ὄλύμπια γινήσας, Πινθαγορίκος ὃν καὶ ἐμψύχων ἀπεχόμενος, ἐκ σμύρης καὶ λιβανοτοῦ καὶ τῶν πολυτελεστάτων ἀρωμάτων βοῦν ἀναπλάσας διένεμε τοῖς εἰς τὴν πανήγυριν ἀπαρτήσασιν, eum Diogen. Laert. VIII 53 ἐγὼ δὲ εὑρον ἐν τοῖς ὑπομνήμασι Φαβωρίνου [FHG III 578 fr. 3], ὅτι καὶ βοῦν ἔθυσε τοῖς θεωροῖς δ' Ἔ. ἐκ μέλιτος καὶ ἀλφίτων idem referat ad nepotem.

De Tuscis v. F. Weege *Etruskische Malerei* 1921, 22.

GRAECIAE.

182. Onomacritus Atheniensis (an Lycomida? Brueckner *Athen. Mitt.* XVI 1891, 203) Herod. VII 6 Πεισιστρατιδέων οἱ ἀναβεβηκότες ἐς Σοῦσα, τῶν τε αὐτῶν λόγων ἔχόμενοι τῶν καὶ οἱ Ἀλενάδαι, καὶ δή τι πρὸς τούτοις ἔτι πλέον προσωρέγοντό οἱ (sc. τῷ Εὔρησῃ). ἔχορτες (δ' add. Hude) Ὄνομάκριτον, ἄνδρα Ἀθηναῖον χρησμολόγον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου, ἀνεβεβήκεσσαν, τὴν ἔχθρην προκαταλυσάμενοι· ἐξηλάσθη γὰρ ὑπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου (Πεισιστρατίδεω ABC) ὁ Ὄνομάκριτος ἐς Ἀθηνέων, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλοὺς ὑπὸ Λάσσον τοῦ Ἐρμιορέος ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν ὥσ τι ἐπὶ Λήμνῳ (Krueg.] Λήμνουν codd.) ἐπικείμεναι γῆσσοι ἀφανιζοίστο (ἀφανισθείστο Krueg.) κατὰ τῆς θαλάσσης. διὸ ἐξῆλασέ μιν δὲ Ἱππαρχος, πρότερον χρεώμενος τὰ μάλιστα. τότε δὲ συναναβὰς ὅκως ἀπίκοιτο ἐς ὅψιν τὴν βασιλέος, λεγόντων τῶν Πεισιστρατιδέων περὶ αὐτοῦ

σεμιροὺς λόγους κατέλεγε τῷρ χρησμῷ· εἰ μὲν τι ἐρέοι σφάλμα φέρον τῷρ βαρβάρωι, τῷρ μὲν ἔλεγε οὐδέρ, δὲ τὰ εὐτυχέστατα ἐκλεγόμενος ἔλεγε, τῷρ τε Ἑλλήσποντον ὡς ζευκθῆραι χρεὸρ εἴη ἄπ’ ἀνδρὸς Πέρσεω, τὴν τε ἔλασιν ἐξηγεόμενος. οὗτος τε δὴ χρησμοιδέων προσεφέρετο. E. v. Stern *Herm.* LII 1917, 362; Beloch *ibidem* LV 1920, 312.

183. Tatian. Ad Graec. 41 p. 42, 4 Schw. Ο. δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Ἡρακλεῖ γέγονεν, ἀλλως τε καὶ τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιφερόμενά φασιν ἐπὸν Ὁρομάχοιτον τοῦ Ἀθηναίον συντετάχθαι γενομένον κατὰ τὴν Πεισιστρατιδῶν ἀρχῇ περὶ τὴν πεντηκοστὴν δλυμπιάδα (580/1—577/6; exspectamus (πέμπτην καὶ) πεντηκοστὴν = 560 Diels II³ 171 n. 11 v. initium loci Tatianei nr. 15). Clem. Alex. Strom. I 21 (II 81, 1 Staeh.) Tatianum maxime secutus ~ Euseb. Praep. evang. X 11, 30 p. 575 Dind. καὶ μὴρ Ὁρομάχοιτος ὁ Ἀθηναῖος, οὐ τὰ εἰς Ὁρφέα φερόμενα ποιήματα λέγεται εἶναι, κατὰ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀρχῇ περὶ τὴν πεντηκοστὴν δλυμπιάδα ενδίσκεται . . . καὶ τοὺς μὲν ἀραγέρομένους εἰς Μονσαῖον χρησμοὺς Ὁρομάχοιτον εἶναι λέγονται Rohde *Psyche* I⁶ 112 n. 1.

184. Χρησμοί, οὓς ἀραγέρονται εἰς Ὁρομάχοιτον Suid. s. Ο. nr. 223 d.

185. Plutarch. De Pyth. orac. XXV 407 b Ὁρομάχοιτοι δ' ἐκεῖτοι καὶ Ἡρόδοτοι καὶ Κιραίθορες (Cobet] κυρέσωρες codd.) ὅσηρ αἰτίαρ ἡρέγκαρτο τῷρ χρησμῷ, ὡς τραχωιδίαρ αὐτοῖς καὶ ὅγκον οὐδὲρ δεομένοις προσθέρτες, ἐνδὲ λέγειν οὐδὲ προσίεμαι (Wytteneb.] προσεῆται codd.) τὰς διαβολάς (Wytteneb.] μεταβολάς codd.). Lob. I 334.

186. Τελεταῖ· ὄμοιώς δέ φασι καὶ ταύτις Ὁρομάχοιτον Suid. s. Ο. nr. 223 d. Pausan. VIII 37, 5 παρὰ δὲ Ὄμήρου Ὁρομάχοιτος παραλαβὼρ τῷρ Τιτάνων τὸ ὄρομα Διορέσωι τε συνέθηκεν ὅρμα πτλ. nr. 194. Lob. I 335. 384; Schuster 47; Maxim. Mayer *Giganten und Titanen* 240; Rohde *Psyche* II⁶ 106. 112 n. 3; N. Heidelb. Jahrb. VI 1895, 10 = Kl. Schr. II 304.

187. Ὁρομάχοιτος ἐρ τοῖς Ὁρφικοῖς Sext. Emp. (nr. 191) Pyrrhon. Hypot. III 30 (I 141 Mutschm.) et Adv. Physicos I 361 (II 287 M.). Pausan. VIII 31, 3 Ὁρομάχοιτός φησιν ἐρ τοῖς ἐπεσι nr. 193; idem IX 35, 5 κατὰ ταῦτα δὲ ἐρ ἐπεσίτ ἐστι τοῖς Ὁρομάχοιτον nr. 192.

188. Philoponus in Aristot. De anim. A 5 p. 186, 24 Hayd. λεγομένοις (ἐρ τοῖς Ὁρφικοῖς καλονυμένοις ἐπεσι ap. Aristotel.)

εἰπεν, ἐπειδὴ μὴ δοκεῖ Ὁρφέως εἶναι τὰ ἔπη, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Περὶ φιλοσοφίας (fr. 7 Rose³) λέγει· αὐτὸν μὲν γάρ εἰσι τὰ δόγματα, ταῦτα δέ φασιν (DR] φησίν Trincavell.) Ὄνομακριτος ἐν ἔπεσι κατατεῖναι (καταθεῖναι Cudworth; Lob. I 349 n. a). Rohde *Psyche* I⁶ 112 n. 1.

189. Tzetza in Aristophan. prooem. Ηεοὶ κωμωδίας Kaibel FCG I 20 (30. 32 et scholium q. d. Plautinum [ed. Ritschl *Diē alexandrin. Bibliothek.* etc., Breslau 1838 = Opusc. phil. I 1866, 5; Dziatzko *Rhein. Mus.* XLVI 1891, 349; Kaibel 31 n.; Cauer *Grundfragen der Homerkritik*³ 112]) καίτοι τὰς Ὁμηρικὰς ἐβδομήκοντα δύο γραμματικοὶ ἐπὶ Πεισιστράτου τοῦ Ἀθηναίου τυράννου διέθηκαν οὕτωσι σποράδην οὖσας τὸ πρίν· ἐπεκρίθησαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὑπὸ Ἀριστάρχου καὶ Ζηροδότου, ἀλλωρ ὅτων τούτων τοῦ ἐπὶ Πτολεμαίου διορθωσάντων. οἱ δὲ τέσσαροι τισὶ τὴν ἐπὶ Πεισιστράτου διόρθωσιν ἀραφέονσιν, Ὅρφει Κροτωνιάτῃ (nr. 177), Ζωπύρῳ Ἡρακλεώτῃ (nr. 179), Ὄνομακρίτῳ Ἀθηναίῳ καὶ Ἐπικογνύλῳ. Quae ex Procli *Xοηστομαθείαι γραμματικῆι*, qui Asclepiadis Myrleensis libro sexto τῶν Γραμματικῶν usus est (Suid. nr. 177), hausta esse Kaibel evicit *Abhdl. Goett. Ges. d. W. N. F.* II 4 1898, 26.

190. Ad Hom. Od. 2 602—604 (de Hercule) αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς καὶ ἔχει καλλίσφυρος Ηβῆν παῖδα Διὸς μεγάλου καὶ Ἡρῆς χρυσοπεδίλουν) adnotat schol. Y² (Ludwich) ἀθετοῦνται καὶ λέγονται Ὄνομακριτον εἶναι, ad 604 (= Hesiod. Theogon. 952) schol. H² τοῦτον ὑπὸ Ὄνομακρίτου ἐμπεποιῆσθαι φασιν. ἥθετηται δέ. Wilamowitz *Hom. Unters.* 199.

De Onomacrito Lob. I 332; C. O. Mueller *Prolegomena* 390 ss.; Ritschl Ersch et Gruber III (1833) 4 = Opusc. philol. I 1866, 238 et nr. 189; C. Eichhoff De Onomacrito comm. I *Progr. Elberfeld* 1840; Bergk *Griech. Literaturgesch.* II 85; Rohde *Psyche* II⁶ 111; Malten *Arch. f. Religionsw.* XII 1908, 427; v. etiam Kinkelium (ante nr. 191) p. 240.

ONOMACRITI FRAGMENTA.

Epicorum graecorum fragmenta coll. Godofr. Kinkel I 1877, 240.

191. [I (Ki. 1) Sext. Empiric. Pyrrhon. Hypotyp. III 30 (I 141 Mutschm.) v. Adv. Physic. I 361 (II 287 M.) Ὄνομακριτος

δὲ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ἔδωρ καὶ γῆν (sc. εἰπε τὴν πάρτων εἶραι ἀρχήν). Cf. Galen. histor. philos. 18 (Doxogr. 610, 15; v. etiam Dielesii Prolegomen. 249). Ausonius in gripho ternarii numeri vs. 74 p. 204 Peip. *Orpheos hinc tripodes, quia sunt tria: terra, aqua, flamma.* Lob. I 386; Ab. fr. 229; Schuster 55 n. 1; Rohde *Psyche* II⁶ p. 112 n. 1; Zeller I⁶ 125 n. 1; Diels II³ 163 ad 9. Falsario ante oculos versatur Heracliti fr. 36 (Diels I³ 85).]

192. II (Ki. 3) Pausan. IX 35, 5 Ήσίοδος δὲ ἐν Θεογορίᾳ (vs. 907) — προσιέσθω δὲ δύοι φίλοι τὴν Θεογορίαν —, ἐν δ' οὐτρὶ τῇ ποιήσει ταύτην τὰς Χάριτάς φησιν εἶραι Διός τε καὶ Εὐγνώμης καὶ σφιστρὸν δύομάτα Εὐφροσέρην τε καὶ Ἀγλαῖαν εἶραι καὶ Θαλίαν. κατὰ ταῦτα δὲ ἐν ἔπεσιν ἔστι τοῖς Ὀρουμάκοις. Lob. I 335; Schuster 54 n. 6; Rohde *Psyche* II⁶ 112 n. 1. Hymn. LX 2 θυγατέρες Ζηρός τε καὶ Εὐγνώμης (Schrader] Εὐρούμης codd.) βαθυκόλπον Ἀγλαῖη Θαλῆι τε (Herm.] τε θάλεια codd.) καὶ Εὐφροσέρη πολύολβε.

193. III (Ki. 4) Pausan. VIII 31, 3 de θεῶν ιερῷ τῷ Megalopolitano ἔστι δὲ καὶ Ηρακλῆς παρὰ τῇ Δήμητρι μέγεθος μάλιστα πῆχυς τοῦτον τὸν Ηρακλέα (ἡρακλῆν vulgo) εἶναι τῷ Ίδαιον καλονυμέρον Αισκτέλων Ὀρουμάκοις φησιν ἐν τοῖς ἔπεσι. Lob. I 335; Robert Helden. I 641.

194. IV (Ki. 2) Pausan. VIII 37, 5 παρὰ δὲ Ὄμήρου Ὀρουμάκοις παραλαβὼν τὸν Τιτάνων τὸ δρομικὸν Αιονέσων τε συρέθηκεν δόργια καὶ εἶραι τὸν Τιτάνας τοῦ Αιονέσων τὸν παθημάτων ἐποίησεν αὐτονομούν. Ad Tēλετάς non ad Theogoniam spectare videtur Rohdio *Psyche* I⁶ 112 n. 3.

195. V (Ki. 5) Pausan. I 22, 7 ἔτι δὲ τῷρ γραφῷ (Pinacothecae in arce Athenarum) παρέντι τὸν παῖδα τὸν τὰς ἔδριας φέροντα καὶ τὸν παλαιστὴρ δὲ Τιμαίρετος ἔγχαιρεν, ἔστι Μονσαῖος. ἐγὼ δὲ ἐπη μὲν ἐπελεξάμην, ἐν οἷς ἔστι πέτεσθαι Μονσαῖον ἐπδ (del. Herwerden) Βογέον (an. Ὑπερβορέων?) δῶρο, δοκεῖν δέ μοι πεποίηκεν αὐτὰ Ὀρουμάκοις. Kern De Musaei fragm. Ind. Rostoch. aestiv. 1898, 7. 11 n. XII; Diels II³ 180 n. 5.

Orpheus Arcas (cf. Bacidem Arcadem Kern RE² II 2802) s. Κικοναῖος nr. 197.

196. Theognetus Thessalus ιεροὶ λόγοι ἐν ἡμεριδίαις κόδ' (cf. etiam s. Cercops nr. 174) Suid.

THRACIAE (v. nr. 30 ss.).

197. *Orpheus Ciconaeus* ἦ Αρκάς $\langle\eta\rangle\langle\zeta\rangle$ ἐκ Βισαλτίας τῆς Θραικικῆς, ἐποποιός, γέγονε δὲ καὶ οὗτος πρὸ Όμήρου, δύο γενεῖς πρεσβύτερος τῶν Τρωικῶν. ἔγραψε δὲ μυθοποιίαν, ἐπιγράμματα, ὑμενίους Suid., v. Eustath. II. B 597 p. 299, 5 καὶ ὅτι Θράκικες ἡσαν οἱ ἐπιμεληθέντες τῆς ἀρχαίας μουσικῆς Ό. Μουσαῖος καὶ Θάμνοις· καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀκτῇ τῇ περὶ τὸν Ἀθων Θάμνοις δὲ Θράκις ἐβασίλευσε, τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων γερόμερος, ὃν καὶ διὰ Κίζων Ό., διὰ Ό. τὰ πρῶτα μὲν ἀγνοτεύοντα διέξη, εἴτα καὶ μειζόνων ἀξιῶν ἐαντὸν καὶ ὅχλον καὶ δέραμν περιποιούμερος διεφθάρη ἐξ ἐπισυντάσεως, ἀνὴρ γόης ἀπὸ μουσικῆς τε καὶ μαντικῆς καὶ τῶν περὶ τὰς τελετὰς δργιασμῶν (\sim Strab. VII 330 fr. 18 nr. 40).

198. *Orpheus Odryses* ἐποποιός. Διονύσιος (Halicarnassensis iunior δὲ μουσικός L. Cohn RE² V 986 n. 142 v. supra p. 52; de Phaselita cogitat Daub Stud. zu den Biographika des Suid. 148; Cohn l. l. 984 n. 136) δὲ τοῦτον οὐδὲ γεγονέται λέγει· δημος ἀναφέρονται εἰς αὐτὸν τίνα ποιήματα.

De Orpheo Odrysa v. e. g. nr. 103. 160, Maxim. Tyr. XXXVII 6 p. 432 Hobein Ό. ἐκεῖτος ἦρ μὲν Οἰάγρον παῖς καὶ Καλλιόπης αὐτῆς, ἐγένετο δὲ ἐν Θρᾳκῃ ἐν τῷ Παγγαίῳ ὅρε· ρέμορται δὲ τοῦτο Θραικῶν οἱ Ὀδρύσαι, ὅρειον γέρος, ληισταὶ καὶ ἄξεροι· ἀλλ' εἶποντό γε Ὀδρύσαι ἐξόντες ἥγεμονί Ορφεῖ, καλῆι κηλούμεροι τῇ ὠιδῇ, Celsum ap. Origin. I 16 (I 68, 7 Koetsch.) θαυμάζω δέ, πῶς Ὀδρύσαις μὲν καὶ Σαμοθρακίας καὶ Ἐλευσίνιος καὶ Ὑπερβορέους ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις καὶ σοφωτάτοις ἔταξεν ἔθνεσιν δὲ Κέλσος, II 55 (I 178, 16 K.) Ορφέα ἐν Ὀδρύσαις cf. 56 p. 180, 1 K. Lob. I 295.

199. *Herodicus Perinthius* Εἰς Ἀιδον κατάβασις Suid. v. Cercopem nr. 174, *Orphea Camarinaeum* nr. 176, *Prodicum* nr. 200.

INSULARUM.

200. *Prodicus Samius?* Εἰς Ἀιδον κατάβασις Clem., quae sola ex Herodici Perinthii carmine eiusdem argumenti nomine *ΗΡΟΔΙΚΟΥ* in *ΠΡΟΔΙΚΟΥ* depravato ethnicoque *Σαμίου* tum addito orta videtur esse (Tannery Rev. de philol. XXI 1897, 192 n. 2). Erravi *Orph.* 18. V. Cercopem nr. 174, *Herodicum* nr. 199, *Orphea Camarinaeum* nr. 176.

ASIAE.

201. Persinus Milesius quem Obrechtus (v. Lob. I 359; Rohde *Psyche* II⁶ 107 n.) non sine veri specie eundem esse putat ac Persinum poetam Eubuli Atarnitae familiarem (Poll. IX 93). Σωτήρια Suid. v. Timoclem nr. 178. Mallius Theodor. De metris IV 589, 20 K. *Metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias* (nr. 106) *adserit*, Democritus (Diels I³ 66 n. 16) *a Musaeo*, *Persinus a Lino*, *permulti ab Homero* Bergk PLG III⁴ 655.

IGNOTAE ORIGINIS.

202. Promedon Pausan. in Necyiae Polygnoticae descriptione X 30, 7 (v. nr. 69) τῶι δέρδωι δὲ τῇ εἰτέαι (sub qua Orpheus sedet) κατὰ τὸ ἔτερον μέρος προσαγανελιμέρος ἐστὶν αὐτῆι Προμέδων· εἰσὶ μὲν δὴ οἱ τομίζοντι καθάπερ ἐς ποίησιν ἐπεσῆχθαι τὸ (τὸ Korais) τοῦ codd. Προμέδοντος ὄρομα ἐπὸ τοῦ Πολυγνώτου, τοῖς δὲ εἰδημέροις ἐστὶν ἀρδα "Ελληρα ἐς τε τὴν ἀλληρ ἀπασαν γενέσθαι φιλήζοορ μονοτικὴν καὶ εἰπὶ τῇ ὠἰδῆι μάλιστα τῇ (τοῦ L¹) Όρφεως. C. O. Mueller Kleine deutsche Schr. II 403; Robert Nekyia des Polygnot 50; Duemmler Delphika 20 = Kl. Schr. II 145 n. 1; Maas Orph. 65 n. 78; Knapp *Orpheusdarstellungen* 12 n. 3; Kern *Orph.* 18.

ORPHEOTELESTAE (v. quoque nr. 212—219).

203. Plutarch. Apophthegm. Laconic. 224 ε Λεωτυχίδον τοῦ Ἀρίστωρος (Lacedaemon. rex 491—469) 3 πρὸς Φίλιππον τὸν Ὄρφεοτελεστὴν πατελῶς πτωχὸν ὄντα, λέγοντα δ' ὅτι οἱ παρ' αὐτῷ μυηθέντες μετὰ τὴν τοῦ βίου τελεντὴν εὐδαιμονοῦσι, 'τί οὖν, ὡς ἀρόητε' εἶπεν 'οὐ τὴν ταχίστην ἀποθνήσκεις, ἢν ἀραπαύσῃ (ἄμα παέσῃ Bern.) κακοδαιμοίων καὶ πειραὶ κλαίων;' Lob. I 644; C. O. Mueller Prolegomena 381; Rohde *Psyche* II⁶ 111 n. Eadem res a Diogene Laertio VI 1, 4 de Antisthene narratur (μυούμενός ποτε τὰ Όρφικά, τοῦ ἱερέως εἰπόντος, ὅτι οἱ ταῦτα μυούμενοι πολλῶν ἐν Ἀιδον ἀγαθῶν μετίσχοντι, 'τί οὖν', ἔφη 'οὐκ ἀποθνήσκεις;').

204. Athenag. Pro Christian. 4 p. 5, 3 Schw. Διαγόραι μὲν γὰρ εἰκότως ἀθεότητα ἐπεκάλουν Ἀθηναῖοι, μὴ μόρον τὸν Όρφικὸν εἰς μέσον κατατιθέντι λόγοιν καὶ τὰ ἐρ Ἐλευσῖνι καὶ τὰ τῶν Καβίρων δημεύοντι μυστήρια καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἵνα τὰς

γογγύλας ἔφοι κατακόπτοτι σόαροι, ἀρτικυνς δὲ ἀποφαιρομένωι μηδὲ δλως εἶναι θεόρ.

205. Demosthen. De corona XVIII § 259 de Aeschine ἀνὴρ δὲ γερόμενος τῇ μητρὶ τελούσηι τὰς βίβλους ἀρεγίγρωσκες καὶ τάλλα συνεσκευασθοῦ, τὴν μὲν τύκτα ρεβρίζω (v. Phot. s. ρεβρίζειν Lob. I 653) καὶ κρατηρόζω, καὶ καθαίρω τὸν τελονυμένους κάποιαττων τῷ πηλῶι καὶ τοῖς πιτέροις, καὶ ἀριστᾶς ἀπὸ τοῦ καθαροῦ κελεύσωρ λέγειν ‘ἔφυγον κακὸν, εὖρον ἄμεινον’, ἐπὶ τῷ μηδένα πώποτε τηλικοῦ δλολύξαι σεμνυνόμενος (καὶ ἔγωγε ρομίζω· μὴ γὰρ οὔεσθ’ αὐτόρ, φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, δλολύζειν δ’ οὐχ ὑπέρλαμπρον), (260) ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τὸν καλοὺς θιάσους ἄγον διὰ τὸν δδῶν, τὸν ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ, τὸν δρεις τὸν παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν εὗοι σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος ὅης ἀττῆς ἀττῆς ὅης, ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιττοφόρος καὶ λικροφόρος καὶ τοιαῦθ’ ἐπὸ τῶν γραιδίων προσαγορευόμενος, μισθὸν λαμβάρων τούτων ἐνθρονπτα καὶ στρεπτοὺς καὶ γεήλατα, ἐφ’ οἷς τίς οὐκ ἀν ὡς ἀληθῶς ἀντὸρ εὑδαιμονίσειε καὶ τὴν αἵτοῦ τύχην; v. etiam § 129.

καὶ ante καθαίρων delere mavult Blassius. ενσάβοι pr. Σ. ἡγεμὸν Aristid. p. 458 Walz (Rhet. Gr. IX). κιττοφόρος Harpoerat. s. κιττοφόρος et Schol. Patm.

Harpoerat. ad hunc locum s. ἀπομάττων· οἱ μὲν ἀπλοϊκοῖς τεορ ἀκονόνοσιν ἀντὶ τοῦ ἀποφῶν καὶ λυμαιρόμενος, ἄλλοι δὲ τειρεργότεορ, οἷον περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελονυμένοις, ὡς λέγομεν ἀπομάττεσθαι τὸν ἀρδοιάτα πηλῶν ἥλειφον γὰρ τῷ πηλῷ καὶ τῷ πιτύρῳ τὸν μυονυμένους, ἐκμιουμένοι τὰ μυθολογούμενα παρ’ ἐρίοις, ὡς ἀρα οἱ Τιτᾶνες τὸν Διόνυσον ἐλυμήναντο γύψῳ καταπλασάμενοι ἐπὶ τῷ πηλῷ μη γρόριμοι γερέσθαι. τοῦτο μὲν οὖν τὸ ἔθος ἐκλιπεῖται, πηλῶι δὲ ὑστεορ καταπλάττεσθαι ρομίμον χάριν.

Lob. I 646 ss. 695; Dieterich *Rhein. Mus.* XLVIII 1893, 279 = *Kl. Schr.* 121, qui Aristophanis Nubes 250 ad hos Orphicorum ritus refert (v. fr. 1). *Sacra Orphica a Demosthene significata esse negat Rohde Psyche II⁶ 110 n. 1.*

206. Plutarch. Alexand. 2 de Olympiade Alexandri matre ἔτερος δὲ περὶ τούτων ἐστὶ λόγος, ὡς πᾶσαι μὲν αἱ τῆιδε γυναικες ἔροχοι τοῖς Θρησκοῖς οὖσαι καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον δργιασμοῖς ἐκ τοῦ πάντα παλαιοῦ Κλώδωνές τε καὶ Μιμαλλόρες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι πολλὰ ταῖς Ἡδωρίστι καὶ ταῖς

περὶ τὸν Αἴμον Θρησκείας ὅμοια δρῶσιν, ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄγομα ταῖς κατακόροις γενέσθαι καὶ περιέργοις ἵερονογίαις, ἡ δὲ Ὄλυμπιὰς μᾶλλον ἐτέρων ζηλώσασα τὰς κατοχὰς καὶ τὸν ἐρθονοιασμοὺς ἐξάγοντα βαρβαρικότερον ὄφεις μεγάλους χειρογήθεις ἐφείλκετο τοῖς θιάσοις, οἱ πολλάκις ἐκ τοῦ κιττοῦ καὶ τῷ μιστικῷ λίκρων παραγαδύμενοι καὶ περιελιττόμενοι τοῖς θύραις τῷ γυραικῷ καὶ τοῖς στεφάροις ἐξεπληγτοῦντο τὸν ἄρδρας. De Clodonibus et Mimallonibus Baege De Macedon. sacris. Diss. Hal. XXII 1913, 81. 182; de θρησκεύειν nr. 37.

207. Theophrast. Charact. XVI 11 καὶ ὅταν ἐνύπτιον ἴδῃ (ὅ δεισιδαιμων), πορεύεσθαι πρὸς τὸν διειρροζότας, πρὸς τὸν μάρτυρας, πρὸς τὸν δρυιθοσκόπους, ἐρωτήσον, τίνι θεῶν ἡ θεᾶτι εὑχεσθαι δεῖ (12) καὶ τελεσθηδόμενος πρὸς τὸν Ὅρφεοτελεστὰς κατὰ μῆτρα πορεύεσθαι μετὰ τῆς γυραικὸς (ἐὰν δὲ μὴ σχολάξῃ ἡ γυνή, μετὸ τῆς τίτην) καὶ τῷ παιδιῳ.

Θεῶι ἡ θεᾶτι recc. (contra formulam); immo θεῶν [ἡ θεᾶτι] vel θεῶν ἡ θύειν (ἢ) scribe. Diels in ed. Theophrasti; τίνι θεῶν ἡ θεᾶτι II^a 167 n. 16.

208. Andromenides (e Chr. Iensenii litteris ad me datis) ap. Philodem. Περὶ ποιημάτων fr. 41 Hausr. (N. Jahrb. Suppl. XVII 1889, 257) δῆλογον λόγον οὗτος Ὅρφεοτελεστοῦ τυμπάνωι καὶ παιδαγωγοῦ καλαμίδι προσθείεις, διτὶ δεῖ τὰ φενδοφήμορα μὴ ἔνερόσ(τ)ομα μόρον ἐγλέγειν ἀλλὰ κάλλιστα κάλλιστα δ' εἰραι τὰ τὰς συλλαβὰς ἐχορτα πολλοῖς γράμμασιν ἐξπαθημέν(ας, ὥρ σχολῆτι δράξασθαι τὸ δικόμα) καὶ δίπτειν . . .

An post δεῖ exciderit μή, interrogat Hausr. ἐξπαθημέν(ας) rest. Usen. ὁν σχολῆτι δρ. Jensen. (εὐηχῆ ἀράξασθαι? Buechel.

209. Lucian. Περὶ δοκήσεως 79 ἡ μέρι γε Βακχικὴ δοκήσις ἐν Ἰορίαι μάλιστα καὶ ἐν Ηόρτῳ σπουδαζομένη, καίτοι σατυρικὴ οὖσα, οὗτοι κεχείρωται τὸν ἀνθρώπους τὸν ἐκεῖ, ὃστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἔκαστοι καιρὸν ἀπάντων ἐπιλαθόμενοι τῷ ἀλλωτ κάθηται δι' ἡμέρας Τιτᾶνας καὶ Κορέβαντας καὶ Σατύρους καὶ Βουκόλους δρῶτες· καὶ δοκοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι καὶ πρωτεύοντες ἐν ἐκίστῃ τῷ πόλεων οὐχ ὅπως αἰδονύμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγις φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον ἥπερ ἐπ' εὐγενεῖσις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς. De bubulcis Kern RE² III 1013, Genethliakon f. Robert 1910, 96. Βουκόλος etiam in libello rituali P. II fr. 31 vs. 25.

210. Titulus a Cyriaco Anconitano Perinthi exscriptus, primum editus a Dumontio *Inscriptions et monuments figurés de la Thrace* 1876, 38, integrius a Mommsenio Ephem. epigr. III 1877, 236. 332; Dieterich De hymn. Orph. 6 = *Kl. Schr.* 72. εὐτυχεῖτε. χρησμὸς Σιβύλλης. ἐπὰν δ' ὁ Βάκχος εὐάσσας πληγῆσεται, τότε αἷμα καὶ πῦρ καὶ κόρις μιγήσεται. Σπέλλιος Εὐήθις ἀρχιθουκόλος 5 Ἡρακλείδον Ἀλεξάρδον ἀρχιμυστοῦντος.

2 ΠΛΗΣΤΑΠΟΥΣ· Cyriacus, unde Kaibelius *Rhein. Mus.* XXXIV 1879, 211 vs. 3 τότε elicuit; reliquum enucleavit Dieterich 74. πλησθήσεται priores, v. imprimis R. Schoell Satura Saupp. 1879, 179. Spectat ad Zagrei mortem, de qua vide P. II.

211. Lyd. De mens. IV 2 p. 65, 20 W. δὲ Πρωτέξτατος ὁ ἱεροφάντης (Vettius Pr. † 384 p. Chr.), δὲ Σωπάτρωι τε τῷ τελεστῇ καὶ Κονσταντίνῳ τῷ αὐτοκράτορι συλλαβὼν ἐπὶ τῷ πολισμῷ τῆς εὐδαιμονος ταύτης πόλεως (sc. Byzantii) δύναμιν αὐτὸν (sc. Ιανὸν) εἶναι τινα βούλεται ἐφ' ἔκατέρας Ἀρχτον τεταγμένην καὶ τὰς θειοτέρας ψυχὰς ἐπὶ τὸν σεληνιακὸν χορὸν ἀποπέμπειν. Teuffel-Kroll III⁶ 302 n.; 430, 1.

VITA ORPHICA (Lob. I 244—255; Rohde *Psyche* II⁶ 125).

212. Plato Leg. VI 782c τὸ δὲ μὴν θύειν ἀνθρώπους ἄλληλονς ἔτι καὶ νῦν παραμέρον δοῶμεν πολλοῖς· καὶ τούρατίον ἀκούομεν ἐν ἄλλοις, ὅτε οὐδὲ βοὸς ἐτόλμων μὲν (Schanz] ἐτολμῶμεν codd.) γενέσθαι, θύματά τε οὐκ ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶια, πελαροὶ δὲ καὶ μέλιτι παρπόλι δεδεμένοι καὶ τοιαῦτα ἄλλαι ἄγνε θύματα, σαρκῶν δ' ἀπείχοντο (nr. 90) ὡς οὐχ ὅσιον δὲ ἐσθίειν οὐδὲ τοὺς τῷρ τεῶν βωμοὺς αἴματι μαίνειν, ἀλλὰ θρησκευτικοὶ τινες λεγόμενοι βίοι ἐγίγνοντο ἥμον τοῖς τότε, ἀψύχων μὲν ἔχόμενοι πάντων, ἀμφύχων δὲ τούρατίον πάντων ἀπεχόμενοι.

213. Euripid. Hippolyt. 952 (Diels II³ 165 n. 8) ἥδη νῦν αὔχει καὶ δι' ἀψύχων βορᾶς σιτ' ἐκκαπήλεν', Ορφέα τ' ἄγειτ' ἔχων βάκχενε πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπτούς.

σιτ' ἐκκαπήλεν' sc. τοῖς ἔσω βεβήλοις Diels fretus Philostrati Vit. Apollon. I 15 (I 15, 4 Kays.) τὸν γὰρ σιτὸν οἱ δυνατοὶ ἔνγκλεισαντες εἶχον, ἵνα ἐκκαπηλευθείη τῆς χώρας, σιτοῖς καπήλεν' codd. V. de loco conclamatissimo etiam Wilamowitzii commentarium 225.

214. Diogen. Laert. VIII 33 (Alexander Polyhistor Φιλοσόφων διαδοχεῖ) e Pythagoreo anonymo IV. a. Chr. saeculi (M. Wellmann Herm. LIV 1919, 225. 248) τὴν δὲ ἀγρείαν εἶραι διὰ καθαρῶν καὶ λοντρῶν καὶ περιφραγτηρίων καὶ διὰ τοῦ καθαρεύειν ἀπό τε κήδοντος καὶ λεζοῦς καὶ μάσματος πάντος

καὶ ἀπέχεσθαι βρωτῶν θηγειδίοις τε καὶ τριγλῶν καὶ μελανονύμων καὶ ωἰῶν καὶ τῶν ωιοτόκων ζώιων καὶ κυάμων καὶ τῶν ἄλλων ὡρ παρακελεύονται καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἐν τοῖς ιεροῖς ἐπιτελοῦντες. V. etiam Antiphonis Θ. fr. 180 K. βύστραι τινὲς ἐκ φύλλων τινῶν collato Hesych. s. βύστραι· αἱ τῶν λαζάρων ἐρθέσεις. ἔτιοι δὲ τοὺς ἐκ τῶν λαζάρων φωμούς. De fabis v. nr. 219.

215. Plutarch. Conviv. sept. sap. 16, 159 c τὸ δ' ἀπέχεσθαι σαρκῶν ἐδωδῆς, ὥσπερ Όφεις τὸν παλαιὸν ἴστοροῦντι, σόφισμα μᾶλλον ἢ φυγὴ τῶν περὶ τὴν τροφὴν ἀδικημάτων ἐστι.

216. De lanearum vestium usu repudiando Herodot. II 81 οὐ μέντοι ἔς γε τὰ ἱρὰ (Aegyptiorum) ἐσφέρεται εἰδίρεις οὐδὲ συγκαταθάπτεται σφι· οὐ γὰρ ὅσιον. δημολογέονται δὲ ταῦτα τοῖσι Όφικοισι καλεομένοισι καὶ Βαζικοῖσι, ἐνοῦσι δὲ Αἴγυπτοισι καὶ Πυθαγορείοισι. οὐδὲ γὰρ τούτων τῶν δογμῶν μετέχοντα ὅσιόν ἐστι ἐν εἰδινέοισι εἶμασι θαφθῆται. ἐστι δὲ περὶ αὐτῶν ἱρὸς λόγος λεγόμενος (Lob. I 244; Diels I³ 27 n. 1; Zeller I⁶ 64 n. 1, 391 n. 3; Rohde Psyche II⁶ 103, 107 et N. Heidelb. Jahrb. VI 1895, 10 = Kl. Schr. II 304 [contra Maassium]; Maas Orph. 164; Knapp Orpheusdarstellungen 1895, 5 n. 4; Kern Orph. 3 n. 5; 10). V. nr. 217.

217. Contra (nr. 216) Apuleius Apologia 56 p. 63, 15 Helm quippe lana, segnissimi corporis excrementum, pecori detracta iam inde Orphei et Pythagorae scitis profanus vestitus est (iam inde defendit Plasberg coll. 54, 15 iam inde antiquitus XII tabulis; iam inde <ab> Novák). Abt Apologie des Apuleius von Madaura 288 (RVV IV 2); Pley De lanae in antiquissim. rit. usu 96 (RVV XI 2).

218. Ad praecepta Orphica pertinere videtur etiam schol. Lucian. 280, 20 Rabe ἐρταῦθα οἶρος τε πολὺς πρόκειται καὶ τράπεζαι πάρτων τῶν τῆς γῆς καὶ θαλάσσης γέμουνσαι βρωμάτων πλήν τῶν ἀπειρημένων ἐν τῷ Μυστικῷ, δοιᾶς φημι καὶ μῆλουν καὶ δρῦθων κατοικιδίων καὶ ωἰῶν καὶ θαλαττίων τριγλης, ἐρυθίτρουν, μελανούρουν, γαλεοῦ, v. nr. 214.

219. Pausan. I 37, 4 ωἰκοδόμηται δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ταῦς οὐ μέγας καλούμενος Κυανίτου· σαφὲς δὲ οὐδὲν ἔχω λέγειν εἴτε πρῶτος κυάμους ἔσπειρεν οὗτος εἴτε τινὰ ἐπεφήμισαρ (ἐπεφήμισαρ Hemsterhuis] ἐπεφήμισαρ [ἐπενφήμισαρ γ] codd.) ἥρωα, ὅτι τῶν κυάμων ἀνερεγκεῖται οὐκ ἔστι σφίστιρ ἐς Δήμητρα τὴν εὑρεσιν. ὅστις δὲ ἥδη τελετὴν Ἐλευσῖνι εἰδερ ἢ τὰ καλούμενα Όφικά (v. nr. 216 τοῖσι καλεομένοισι καὶ Βαζικοῖσι) ἐπελέξατο,

οἶδεν δὲ λέγω. Ante Hymn. Orph. in Terram XXVI leguntur verba: θυμίαμα πᾶν σπέρμα πλὴν ωάμων καὶ ἀρωμάτων. De fabarum religione Lob. I 251, Wuensch *Frühlingsfest der Insel Malta* 32 et P. II s. *Καθαροί*. De aedibus mysticis (*ἱεροὶ οἶκοι*) v. Kern *Orph.* 25 n. 3.

3. DE SCRIPTIS ORPHICIS

220. Athen. IV 164 b. c. e Alexidis Lino (Kock CAF II 345 fr. 135) βιβλίον ἐντεῦθεν δὲ τι βούλει προσελθὸν γὰρ λαβέ (παράλαβε Erfurdt), ἔπειτ' ἀνεγνώσει πάντα γε διασκοπῶν ἀπὸ τῶν ἐπιγραμμάτων ἀτρέμα τε καὶ σχολῆι. Ό. ἔνεστιν, Ήσίοδος, τραγῳδίαι, Χοιρίλος, Ὄμηρος, Ἐπίχαρμος, συγγράμματα (ἔστ' Ἐπίχαρμος, γράμματα Herm.) παντοδαπά. De Alexidis fabula *Κράτεια* ἡ *Φαρμακοπώλης* ad Orphica pertinente v. Kaibel *Herm.* XXV 1899, 98; Kern *RE²* XX 1441.

Cf. Euripidis Hippolyt. 952 nr. 213 et Platonis philosophi de Orphei libris testimonium P. II fr. 3.

221. Chronicon Parium (IG XII 5, 444 [Hiller de Gaertringen]); Jacoby *Das Marmor Parium* 7. 68) A 25 ep. 14: *(ἀφ' οὐδὲ Ό. δὲ Ολάγχου καὶ Καλλιόπης) νιόδες τηγανητοῦ πόνησιν ἐξέθηκε, Κόρης τε ἀρπαγὴν καὶ Δήμητρος ζήτησιν καὶ τὸν αὐτοῦ (εὐρεθέντα ἐπ' αὐτῆς σπόρον καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπόν, ἐπη ΧΗΔΔΑΓ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Ἐρεχθέως.*

Multorum virorum doctorum tentamina collegit Iacobyus, e quibus haec eligo: *ἀφ' οὐδὲ — τηγανητοῦ* suppl. Boeckh. *(ἐκ)αντοῦ* Hiller de Gaetringen. *αὐτοῦ (εὐρεθέντα)* nuperrime idem per litteras] *τὸν αὐτονομηθέντα* ὑπ' αὐτῆς σπόρον καὶ τὸ ἐκεῖθεν ἔθος Diels ap. H. de G. p. 105, *τὸν αὐτ. σπ. ὃν ἐδιδασκει τὸ πλῆθος* idem II³ 173 n. 15: *καὶ τὴν αὐτοῦ κατάβασιν καὶ μύθον* Chndl., *τὸν αὐτοῦ (εἰς Ἀιδον καταβαθμὸν καὶ τὸ γῆθος* Boeckh. qui etiam καὶ τὸ θεῖον πάθος proposuit, cum τὸ πλῆθος primus invenerit Wilamowitzius de Triptolemi maxime expeditione cogitans (apud H. de G. p. 105).

222. Clem. Alex. Strom. I 21, 131, 3—5 (II 81, 7 Staeh.) καὶ τὸν μὲν ἀραφερομένον εἰς Μονσαῖον χρησμοὺς Ὄνομακρίτου εἴραι λέγονται, τὸν Κρατῆρα δὲ τὸν Όρφεως Ζωπίρου τοῦ Ηρακλεώτου (nr. 179) τὴν τε Εἰς Ἀιδον κατάβασιν Προδίκου τοῦ Σαμίου (nr. 200). *Ἴων* δὲ ὁ Χῖος (nr. 248) ἐν τοῖς Τριαγμοῖς καὶ Πυθαγόρας εἰς Όρφεα ἀνενεγκεῖ τινα ἴστορεν. *Ἐπιγένης* (nr. 229) δὲ ἐν τοῖς Περὶ τῆς εἰς Όρφεα ποιήσεως Κέρωπος (nr. 174) εἴραι λέγει τοῦ Πυθαγορείου τὴν Εἰς Ἀιδον κατά-

βασιτεὶς τὸν Ἱερὸν λόγον, τὸν δὲ Πέπλον καὶ τὰ Φυσικὰ Βροντίνον (nr. 173).

Κρατῆρα Canter; κράτητα L. Ηροδίκον τοῦ Σαμίου] ‘Ηροδίκον τοῦ Περιηθίου rectius Suid. s. 'Ο. nr. 223d; Bergk Opusc. philol. II 38 n. 18 et nr. 200. Τριαγμοῖς Reines.] τριγράμμοις L. ⟨ἀναφερομένης⟩ ποιήσεως Ed. Hiller. Κέρκοπος L. πνθαγοῖον L.

De Epigene nr. 229; Epigenis catalogus haud dubie etiam pro fundamento Suidiani (nr. 223 d) habendus est.

223. Suidas (Hesychius Milesius) Diels II³ 163 n. 1:

a) 'Ο. Καμαριάτος nr. 176.

b) 'Ο. Κικοράτος ἢ Ἀρκάς (ἢ ?) ἐκ Βισαλτίας τῆς Θραικικῆς nr. 197.

c) 'Ο. Κροτωριάτης nr. 177.

d) 'Ο. Λειβήθρων τῷν ἐρ Θράικηι (πόλις δέ ἐστιν ὑπὸ τῆι Πιερίαι), νῖδος Οἰλάρχον καὶ Καλλιόπης· δέ Οἰλαρχος πέμπτος ἢν ἀπὸ Ἀτλαντος, κατὰ Ἀλκνόνηι μίαν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ (A. de Blumenthal Hellanicae 17). γέγονε δὲ πρὸ οὐα' γενεῶν τῷν Τρωικῷν, καὶ φασὶ μαθητὴν γενέσθαι αὐτὸν Λίρον· βιώται δὲ γενεὰς θ' (v. nr. 7—9; Rohde Rhein. Mus. XXXVI 1881, 387 = Kl. Schr. I 8). οὐ δέ οὐα' φαστέ.

Ἐγραψε Τριαγμούς (Kuester) τριασμούς codd.)· λέγοται δὲ εἶναι Ἱερος τοῦ τραγικοῦ. ἐρ δέ τούτοις τὰ Ἱεροστολικὰ καλούμενα. Κλήσεις κοσμικαὶ (κτίσιν κόσμου Eschenbach Epigenes 199). Νεωτευκτικά (Νεοτευκτικά codd.: Ναοτευκτικά v. Lob. I 375). Ἱεροὺς λόγονς ἐρ δαψιοδίαις κό', λέγοται δὲ εἶναι Θεογγήτου τοῦ Θεσσαλοῦ (nr. 196), οἱ δέ Κέρκωπος τοῦ Ηνθαγορείου (nr. 174). Χρησμούς, οἵ ἀναφέρονται εἰς 'Ορομάκοιτον (nr. 184). Τελετάς, δμοίως δέ φασι καὶ ταύτας 'Ορομάκοιτον (nr. 186). ⟨Λιθικά add. Bernhardy⟩· ἐρ τούτοις δὲ ἔστι περὶ λίθων γλυφῆς, ἥτις Ὁγδοηκοτάλιθος ἐπιγράφεται. Σωτήρια· ταῦτα Τιμοκλέοντος τοῦ Συρακουσίου (nr. 178) λέγεται ἢ Περσίτου τοῦ Μιλησίου (nr. 201). Κρατῆρας· ταῦτα Ζωπύρον (nr. 179) φαστέ. Θρονισμοὺς μητρούιους καὶ Βανχικά· ταῦτα Νεζίου τοῦ Ἐλεάτου φαστέ εἶναι (nr. 175). Εἰς Ἀιδον κατάβασιν· ταῦτα Ἡροδίκον τοῦ Περιηθίου (nr. 199). Πέπλον καὶ Δίκτυον· καὶ ταῦτα Ζωπύρον τοῦ Ἡρακλεώτου (nr. 179), οἱ δέ Βροτίτου (Α) βροτίτου IBE, nr. 173). 'Ορομαστικόν, ἐπη ἀσ', Θεογορία, ἐπη ἀσ' (ex Lobone: Croenert Χάρτες für Friedrich Leo 1911, 126. 134). Αστρορομία. Αμμοσκοπία?

(Diels] ἀμοκοπίαι vel ἀμοκοπίαις codd.). Θυηπολικόν. Ὡτοθυτικά ἢ Ὡτοσκοπικά, ἐπικῶς. Καταξωστικόν. Υμνονές. Κορυβαντικά καὶ Φυσικά, ἢ Βροτίγον ταῖς [Α] βροτίγον ΙΒΕ, nr. 173, Croenert l.l. 127. 134).

e) Ὁ. Ὄδρέσης ἐποποιός v. nr. 198.

B. Giseke *Rhein. Mus.* VIII 1853, 70. Epigenis vestigia in catalogo d latere patet, v. nr. 222. 229. De librorum Orphicorum titulis et reliquiis v. P. II.

224. *Orphei Argonautica* 7—46 τὴν γάρ σοι, λυροεργέ,
φίλοι μέλοις δείδοτι θημὸς ἐποτρύνει λέξαι, τάπερ οὕποτε
πρόσθετερ ἔφραστ', ὅταν Βάζχοι καὶ Ἀπόλλωνος ἄνακτος
10 κέντρῳ ἐλαντόμερος φριτώδεις κῆλε πιφαέσκω θητοῖς
ἀνθρώποισιτ, ἀνήρατε δ' ὅργια μέσταις· ἀρχαῖον μὲρι πρῶτα
Χάρονς ἀμέγαρτος Ἀράγων καὶ Χόρος, ώς ἐλόχευσερ ἀπειρεσίοις
ἐπὸ κόλποις Αἴθέρα καὶ διφνῆ περιωπέα κνδρὸν Ἐρωτα
15 Νυκτὸς δειγνήτης πατέρα κλντόν, ὃτι ἡ Φάρητα δπλότεροι
καλέονται βροτοί· πρῶτος γάρ ἐφάρθη. Βρυμοῦς τ' εὐδενέτεοιο
γονᾶς ηδ' ἔργ' ἀτίθηλα Γηγερέων οἱ ληγόροι ἀπ' Οὐρανοῦ ἐστά-
ζετο σπέρμα γονῆς τό {τε} πρόσθετερ ὅθεν γέρος ἐξεγέροντο
20 θητοῖν, οἱ κατὰ γαταν ἀπείριτοι εἰὲν ἔστι· θητείατ τε Ζηρὸς
ὅρεσιδρόμον τε λατρείατ μητρός, ἀ τ' ἐτ Κυβέλοις ὅρεσι
μητίσατο κούρη Φερεφόρη περὶ πατρὸς ἀμιμακέτον Κροτίωνος·
καὶ ἡ Μήλου τε καὶ Ηρακλέος περίσημορ ἀμνῶν· 25 ὅργια
τ' Ίδαιων Κορυβάντων τ' ἀπλετον ἰσχέν· Δήμητρός τε πλάνητ
καὶ Φερεφόρης μέγα πένθος, θεομοφόρος θ' ώς ἡρ· ηδ' ἀγλαὰ
δῶρα Καβείροις χρησμοῖς τ' ἀρρήτους Νυκτὸς περὶ Βάζχον
ἄνακτος Δῆμιτορ τε γαθέητ ηδ' εἰναλίτ Σαμοθράκην· 30 α-
πειτήτ τε Κέπρορ καὶ Ἀθωτείην Ἀφροδίτην, ὅργια Πραξιδίκης
καὶ Ἀρείης μητρὸς Ἀθήνης θρήνους τ' Αἰγυπτίων καὶ Ὀσι-
γιδος ἱερᾶ κύτλα. ἀμφὶ δὲ ματείης ἐδάης πολυπείροντας οἵμονες
θηρῶν {τε} οἰωνῶν τε καὶ ἡ σπλάγχνων θέσις ἐστίν· 35 ηδ' δοκ
θεοπίζονται ὀνειροπόλουσιτ ἀταρποτες ψυχαὶ ἐρημερίων, ὑπτοι
βεβιολημέται ἡτογ· σημείων τεράτων τε λέσεις ἀστρων τε
πορείας· ἀγροπόλοι τε καθαρούρ, ἐπιχθονίοις μέγ' ὄγειαρ·
ἴλιομοντας τε θεοῦρ φθιμέρων τ' ἐπιτήχεται δῶρα. 40 ἄλλα δέ
σοι κατέλεξ, ἀπερ εῖσιδορ ηδ' ἐρόησε Τιτίραορ ἡρίζ' ἐθηρ
σοτοτίηρ ὅδον "Αἴδος εἶσω, ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρηι δέ ἐφετ'
ἄλλοιοι, ηδ' ὅτ' ἐτ Αἰγύπτωι ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα, Μέμφιτ
τε ἡγαθέην πελάσας ἱεράς τε πόλης 45 "Αἴδος, ἀς πέρι Νεῖλος

ἀγάρδοος ἐστεφάρωται· πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῷν στέρον
δεδάηκας.

De Argonauticorum codicibus F. Schubert *Sitz.-Ber. Wien. Akad.* XCVIII 1881, 449; F. Hillmann *De arte critica in Orphei Argonauticis factitanda capita duo diss.* Lips. 1883; A. Guttmann *Zur Handschriftenkunde der Orph. Argonautika I* (vs. 1—735) *Progr. Königshütte O.-S.* 1887; C. Wessely *Philolog. N.F.* II 1889, 379. 573; Guil. Weinberger *Quaestio. de Orphei quae feruntur Argonauticis Vindobon. 1891*, 2. Post Hermanni praeclaram editionem a. 1805 nova recensio valde necessaria est; *Abeliana* a. 1885 nihil valet. L = Lugdunensis; R = Ruhnkenianus; S = Strahoviensis; V = Vindobonensis; Vo = Vossianus; W = Vratislaviensis Rhedigeranus. 7 ἀειδοντι R] ἀειδοντα Vo, εἰσαειδοντι S. λυροεργός non Apollo, sed Musaeus esse videtur, cuius nomen demum v. 310 *Μονοστή,* φίλον τέχος Ἀντιοφίμου appareat, quamobrem Wielius in progr. Bedburgensi 1861, 20 temere coniecit νῦν γάρ σοι, λυροέργε, φίλον τέχος Ἀντιοφίμου. 9 ἔφραστ] δύρα σ' S. ὅταν ll.] ὅτε Heyn., ὅτ' ἐν Wiel. l. 1. 28. 10 κῆλα πιφανύσκω Herm.] κῆλ' ἐπιφανοκον VoWLS, κῆλ' ἐπιφανοκον R, κῆλα πιφανοκον Schneid. 11 ἀκήσατα δ' ὄργια collatis Lithic. 6 et 663 Wiel. Diss. Bonn. 1853, 32] ἀκη μετὰ δ' ὄργια vel ὄρχια ll., ἀκη μεγάλ' ὄρχια Pierson, ἀχείματα δ' ὄργια Herm. 12 Χάοντι] φάοντι Vo in marg. ἀμέγαστον ll.] ἀτέκμαστον Herm., v. Wielium in progr. Bedb. 31. 13 Χρόνον Ζοëγα *Abhdlg.* 229] κρόνον ll. ὡς ll.] δις vulgo ante Herm. ἀλόχησεν Vo in marg., RS. ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις Steuchus] ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὄλκοις VoWLS, ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὄλκοις V, ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὄλκοις R (ησιν in marg. Vo), ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ἀλκαῖς Wiel. Progr. Bedb. 1866, 4. Cf. Aristophan. *Av.* 694 (fr. 1) Ἐρέβονς δ' ἐν ἀπείροις κόλποις τίκτει . . . Νές. 14 περιωπέα ll. v. Kern *De Theogon.* 8 n. 15; Th. Gomperz *Deutsche Literaturztg.* 1888, 974 (Hellenika II 363)] πνησωπέα Ruhn., περιώσια Wiel. Progr. 1861, 26, πνησωπέα Ab. 15 πατέρα ll.] νιὸν Schneid., νῖα Herm., ἀνέρα vel πάρεδρον Wiel. Diss. 34; rectius iudicat idem Progr. Bedb. 1866, 4, παῖδα Seidenadel in progr. Bruchsal. 1873, 8. φανῆτα ll. 16 καλέοντο V in marg. et vulgo] κικλήσανονοι ceteri ll., κλήζοντο Herm., v. Ludwich. *N. Jahrb.* CIX 1874, 485. 17 βρομοσ ε βρομοσ corr. V. γονάς ll., ε γενάς corr. V. ἔογα vel ἔογι ll.] ἔοχ' L. 18 Γηγενέων VVo in marg.] γιγάντων ll., Τιτάνων Pierson. ἐστάξαντο ll., sed Vo corr. ex ἐστάξαντο] ειάξαντο V, ἐκμάξαντο Herm., επ' Οὐρανίους τάξαντο Wiel. Progr. 1861, 22. 19 γονῆς τὸ πρόσθεν VoI.] γονῆς τοπόσθεν R, γονῆς τὸ πρόσθεν δὲν W; τε add. Herm. 20 ἔασσι VVoW. 21 θητείαν τε Ζηνός ll.] θ. Τιτῆνος Wiel. Diss. 34, θητείην Παιάνος Ab.; an θηροκείαν τε Ζηνός? Cf. sequentia δρεσσιδρόμου τε λατρείαν μητρός. Plut. Alex. 2 et Etym. M. v. θρησκος· καὶ θηροκεία, παρὰ τὴν τῶν Θραικῶν ἐπιμέλειαν τὴν πρὸς τὸ θεῖον καὶ τὴν Ὁρφέως λερονογίαν (test. nr. 37. 206), τ' δρεσσιδρόμου Vo] δρεσσοι δρόμον R, δρεσσοι δρόμον W. λατρείην Ab., an ἀλιτρείαν? Lob. I 590, qui etiam sic temptat: μνηστείαν τε Ζηνός δρεσσιδρόμοιό τ' ἀλητόν. 22 ὁρεσσιν W] ὁρεσι μητίστο L. κούρη | Φεροεφόνη Schneid.] κούρην | Φεροεφόνη ll., κούρη | Φεροεφόνη I. H. Voss. v. Wiel. Diss. 35. 23 παρὰ S. 24 ἐν μήλον in textu, μήχον in marg. Vo, καὶ μήλον RV, μήλον WL, Μήλωνος Eschenbach. ἥρακλεός vulgo, ἥρακλης VoWL, Ἡρακλέον V, ἥ Βάκχον τε καὶ 'H. Schneid., Εὐθούλον τε καὶ 'H.

Herm., Καινῆος τε καὶ Ἡ. Wiel. Progr. 1861, 18, μηχανώσα Wiel. in Diss. 35, μαινομένον 9' Ἡ. Seidenadel p. 8, δαιμόνεν τε Ζευρῆος Ab. Lob. I 591 vs. 23. 24 ita legendos proponit: Περσεφόνην πέρι πατρὸς ἀμαιμακέτον Κρονίωνος μειλιχήν, καὶ Ζευρῆος περίφημον ἄμνξιν. Desperavimus. 25 δογια Schneid.] δρκια ll. Ἰδέων V. 26 δημήτερός τε RS. 27 θεομοφόρος 9' ὡς ἦν ll., v. Wiel. Progr. 1861, 31] θεομοφόρον 9' δοίην Pierson. Καβείρων] καθειλων V. 28 θεομον R. 29 σαμοθράκην RWVS] Σαμοθράκην Herm. 31 Ἀρείης μητρὸς Ἀθήνης] ὀρεινῆς ll.; νυκτὸς in textu, μητρὸς in marg. Vo, νυκτὸς RVWL, Ἀθήνης ll., Ἀρείης νυκτὸς (νύκτας Gesn.) Ἀθήνης Eschenbach. (cf. Pausan. I 28, 5 eum Bluemneri comm. 312), ὀρεινῆς (vel ὀρείης) μητρὸς ἀπήνην Herm., v. Wiel. Progr. Bedb. 1862, 20, ὀρεινῆς μητρὸς ἄθνομα Ab. 33 περὶ superscript. Vo. ἐδάης superscr. v Vo] ἐδάην WL. οὐμον Ruhn.] δρμον ll.; sed v. Schubert l. l. 472. 34 τ' post θηρῶν inser. Slothower. θέσις ll.] θέμις Wiel. Progr. Bedb. 1866, 4; Ab. 35 ἀταρπονὸς R] ἀταρποῖς ex ἀτερποῖς corr. V. 36 ἔφημερινοι R] ex eodem corr. ἔφημεριν Vo. 38 ἐπιχθονίης R. μέγ' ex μετὰ corr. Vo. 39 τ' ἐπὶ νῆκτα VoR, antea ἐπινήκντα in Vo. 43 δτ' ἐν I. H. Voss.] ὅσεν W, δοσον cett. Αἰγύπτῳ Schneid.] Αἰγύπτιον ll., ἥδε σοι Αἰγύπτιον Slothow. λόγον W] λόζον cett. 44 πελάσας superscr. ο ab altera manu i. e. περάσας Vo. 45 πέρι Gesner] περὶ ll.

Quibus ad Musaeum (nr. 168) dictis verbis haec Orphei opera significantur (Lob. Agl. I 589; Giseke *Rhein. Mus.* VIII 1853, 70): 9—11 Βαχικά? Τελεταὶ? 12—20 Θεογορία (19. 20 Ἀρθρωπογορία) cf. 24. 28. 30—32. 21—23 Θρονιδοὶ μητρῶι. 24 Θεογορία? 25 Κορυβαντικόν. 26 et init. vs. 27 Carmen de raptu Proserpinae? Θεογορία? 28 Θεογορία? 27. 29 Cabiriaca, quorum vestigia solum hic extant (vs. 28 haud scio an post vs. 29 collocandus sit). 30 Θεογορία? 31 Τελεταὶ? 32 Ἱερὸς λόγος Aegyptius? cf. 43—45. 33—36 libri vaticini. 37 Περὶ σεισμῶν vel similia? Ἀστροομία. 38 Καθαροὶ. 39 Ὑμοι. 40—42 Εἰς Ἄιδου κατάβασις. 43—45 Ἱερὸς λόγος Aegyptius cf. 32. Quae Theogoniae (et Anthropogoniae) vindicavi, ea in Neoplatonicorum Ἱεροῖς λόγοις collecta fuisse verisimillimum est; cf. P. II s. IEPOI ΛΟΓΟΙ qui cum Ἱεροῖ λόγοι Aegyptio non confundendi sunt.

225. Constantini Lascaris *Προλεγόμενα τοῦ οօροῦ Ὁρφέως* in Marmor. Taurinens. Augustae Taurin. 1743, 98 (Lob. I 356; Ab. p. 140) v. Suid. nr. 223 δ κατέλιπτε (O.) συγγράμματα μετρικά καὶ ὅσα καὶ αὐτὸς ἐν Ἀργοναυτικοῖς (vs. 7—46, nr. 224) κατ' ἐπανάληψιν ἀριθμεῖ, καὶ τὰ πλεῖστα μυθικῶς κατὰ τὸν ποιητικὸν τρόπον περὶ Θεῶν καὶ Κοσμογενείας, Ὑμνους διαφόρον εἰς Θεούς, Γεωργικά, Φυσικά, Ἀργολικά (αν Ἀστρολογικά?), Μετέωρα, Λιθικά, Μνοτήρια διάφορα, περὶ τῶν Φυτῶν,

*Βοτανῶν, Χωρογραφίας, Ιατρικῆς, Νόμων καὶ ἀπλῶς εἴπω,
περὶ παντὸς πράγματος παρ' Ἀλγυπτίων τὰ πλείω μετενέγκον.*
Τελευταῖα τὰ Ἀργοναυτικά, ἐν οἷς διηγεῖται ὅσα ἔπεισαν καὶ
ἔπαθον οἱ Ἀργοναῦται καὶ πῶς ἀρπάξαντες τὴν Μήδειαν καὶ τὸ
χρυσοῦν δέρας ἐπανῆκον πολλάκις *(κιν)δυνεύοντες.* . . . 99 . . .
γεγόνασι δὲ Ὁρφεῖς ἐξ πρῶτος οὗτος ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ Λει-
βήθρων τῆς Θράκης· δεύτερος *Κικονατός* ἐκ Βισαλτίας τῆς Θράκης
ἐποποιὸς πρὸ τοῦ (ἐποποιῶς πένθων Marm. Taur.) Τρωϊκῶν
καὶ αὐτὸς δὲ συνέρχομεν *Μυθοποιίαν, Ἐπιγράμματα, Υμνους·*
τρίτος Ὅδρύσης *Ἐποποιίαν τινὰ ποιήσας·* τέταρτος *Κροτω-*
νιάτης Ἰταλιώτης δὲ συνῆρ *Πεισιστράτῳ τῷ τυράννῳ,* συνέ-
ρχομεν δὲ *Δεκαετηρίαν, Ἀργοναυτικὰ καὶ ἄλλα·* πέμπτος
Καμαρινατός Σικελιώτης ἐποποιός, οὗ φασιν εἶναι τὴν εἰς Ἀιδηρ
κατάβασιν· ἔκτος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς *Θραικῶν*, ἐφ' οὐ
Ἀμάζονες ἐδασμόλογησαρ *Φρύγας.* 100 καὶ ταῦτα μὲν ἐκ πόλλοῦ
περὶ τοῦ σοφοῦ Ὁρφέως, ὃν ἔτιοι ἀλόγως ὡδε γεγονέναι φασίν,
ὅπερ ἀδύνατο δοκεῖ, ἐπειδὴ καὶ ποιηταὶ καὶ ἴστορικοὶ καὶ
χωρογραφεῖς αὐτὸν γεγονέναι φασὶ καὶ ποιητὴρ καὶ μουσικὸς
καὶ συμπλεῖν Ἀργοναύταις.

225a. Celsus ap. Origin. I 16 (I 68, 33 Koetsch.) *Αἴνοις δὲ*
καὶ *Μονσαῖον* καὶ *Ορφέα* καὶ τὸν *Φερεκύδηρ* καὶ τὸν *Πέρσην*
Ζωροάστρον καὶ *Πυθαγόραν* φήσας περὶ τῶνδε διειληφέναι, καὶ
εἰς βίβλους κατατεθεῖσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα καὶ πεφυλάχθαι
αὐτὰ μέχρι δεῦρο. καὶ ἐκώλ μὲν ἐπελάθετο τοῦ περὶ τῶν τομι-
ζομένων θεῶν μέθον τὸς ἀρθρωποπαθῶν, ἀναγεγραμμένον μά-
λιστα ὑπὸ Ὁρφέως.

226. Claudian. Carm. minor. XXIII 11 p. 226 Koch *Orpheos*
alii *libros impune lacesunt nec tua securum te, Maro, fama vehit;*
Epithalam. de nuptiis Honorii Augusti (X) vs. 229 p. 99 Koch
illa autem secura tori taedasque parari nescia divinae fruitur
sermone parentis maternosque bibt mores exemplaque discit prisca
pudicitiae Latios nec volvere libros desinit aut Graios, ipsa gene-
trice magistra, Maeonius quaecumque senex aut Thracius O. aut
Mytilenaeo modulatur pectine Sappho. Idem Carm. minor. XXXI 27
p. 247 K. commemorat Orphei Titanomachiam vel potius Gigantomachiam
proeliaque altisoni referens *Phlegraea mariti, Titanum*
fractas Enceladique minas et vs. 25. 33 hymnum Orphicum in
Iunonem. Dieterich *Nekyia*² 159 n. 1. O. Herculis facta celebrans
in praef. carm. De raptu Proserp. II; nr. 160 a.

227. Mich. Psellus Ἐγκώμ. εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ 84* (Sathas Μεσαιωνικὴ βιβλ. V 57) de se ipso πᾶσιν ἐντυχὼν βιβλίοις Ἐλληνικοῖς, εἰπεῖν δὲ καὶ βαρβαρικοῖς, ὅπόσα Ὁ. ἡ Ζωροάστρης ἡ Ἀμμοῦς συνέγραψεν δὲ Αἰγύπτιος, δόποςα τε Παρομενίδαι καὶ Συπεδοκλεῖς ἐν ἔπεσι συνεγράψαντο, Kern Herm. LIV 1919, 217. Cf. Ps. ibidem 85, V 59 (Krumbacher *Gesch. d. byzantin. Lit.*² 504).

4. DE SCRIPTORIBUS VETERIBUS.

AUCTORES DE ORPHEO.

228. Pherecydes Atheniensis πρεσβύτερος τοῦ Συρίου ὁ ν λόγος τὰ ὄρφεως συναγαγεῖν Suid. s. *Φ.* Lob. I 330; Schuster 80 v. nr. 7. Pro Pherecyde Pherecratem intelligendum esse Heynius olim iussit: Sturz Pherecydis fragmenta² 62.

229. Epigenes Περὶ τῆς εἰς ὄρφέα ἀναφερομένης add. Bergk) ποιήσεως vel Περὶ τῆς ὄρφεως ποιήσεως, quem librum citat Clem. Alexandr. Strom. I 21 (II 81, 11 Staeh.) et V 8 (II 360, 10 Staeh.) v. nr. 222. Ex Harpoeratione s. "Ιον" 103, 14 Bekk.: φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησιν ὡς Ἐπιγένους (ἐπὸν Ἐ. Bergk *Griech. Litgesch.* I 395 n. 235; ὡς (καὶ) Ἐπιγένης Diels I³ 285, 7; ὡς (ἐπὸν) Ἐπιγένους L. Cohn) eum Callimacho anteriorem fuisse certo evici nequit Lob. I 340. 384; Schuster 55; Bergk l. l.; Susemihl *Griech. Litgesch.* I 345 n. 96; Tannery *Rev. de philol.* XXI 1897, 191; L. Cohn *RE*² VI 64 n. 16.

230. Herodorus [Heracleota?] ὁ τὴν ὄρφεως καὶ Μονσαίου συγγράψας ἴστοριαν Olympiodor. in Photii Bibl. 80 p. 61 a 31 (λέγει δὲ ὅτι νῆσος [sc. Oasis] τὸ παλαιὸν ἦν καὶ ἀπεχερσώθη καὶ ὅτι ταύτην καλεῖ Ἡρόδοτος [III 26] 'μακάρων νήσους'. Ἡρόδωρος δὲ ὁ τ. Ὁ. κ. Μ. σ. ἴστοριαν Φαιακίδα ταύτην καλεῖ FHG II 27 b; IV 65 n. 33; Diels II³ 167 n. 13 a; F. Jacoby *RE*² VIII 986 v. nr. 5).

231. Nicomedes (Acanthius?) Περὶ ὄρφεως Athen. XIV 637a (οἶδα δὲ καὶ ἄλλο ὄργανον [nomen instrumenti intercidisse observavit Kaibelius] ὡς τῶν Θραικῶν οἱ βασιλεῖς ἐν τοις δεῖπνοις χρῶνται, ὡς φησιν N. ἐν τῷ Π. Ὁ.). FHG IV 465; Lob. I 342.

232. Apollonius Aphrodisiensis tertii fere a. Chr. saeculi: Α. Α. ἀρχιερεὺς καὶ ἴστορικὸς γέγραψε Καρικά, Περὶ

Τράλλεων, Περὶ Ὀρφέως καὶ τῷ τελετῶρ αὐτοῦ Suid. s. v. (FHG IV 310). Ed. Schwartz RE² II 135 n. 73.

233. Chrysippus apud Philodem. De pietate 80, 16 Gomp. (Doxogr. 547 b 16) = Stoicor. fragm. ed. ab Arnim. II 316 n. 1078 ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ (sc. Περὶ Θεῶν) τά τε εἰς Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον ἀραφεόδημενα καὶ τὰ παρ' Ὀμήλωι καὶ Ἡσιόδῳ καὶ Εὐριπίδῃ καὶ ποιηταῖς ἄλλοις, ὡς καὶ Κλεάνθης (fr. 539 Arn.), πειρᾶται σὺντοκεοῦντας δόξας αὐτῶν. Textum mihi e nova collatione suppeditavit Guil. Croenert v. fr. 30. Cicero De nat. deor. I 15, 41 p. 223 Plasb.¹ (Velleius) et haec quidem (Chrysippus, fr. 1077 Arn.) in primo libro de natura deorum; in secundo autem volt Orphei Musaei Hesiodi Homerique fabellas accomodare ad ea quae ipse primo libro de deis immortalibus dixerit, ut etiam veterrimi poetae, qui haec ne suspiciati quidem sint, Stoici fuisse videantur. Plutarch. De Iside et Osiride 25 p. 360 d. e βέλτιον οὖν οἱ τὰ περὶ τὸν Τυφῶνα καὶ Ὀσιόν καὶ Ἰστρὸν ιστορούμενα μήτε θεῶν παθήματα μήτ' ἀνθρώπων, ἀλλὰ δαιμόνων μεγάλων εἶναι ρομίζοντες, οὓς (Xyland. ut etiam sequentia ex Euseb. Praep. ev. V 5] ὡς codd.) καὶ Πλάτων καὶ Πνθαγόρας καὶ Σεροζάτης (fr. 24 Heinze) καὶ Χρύσιππος (fr. 1103 Arn.), ἐπόμενοι τοῖς πάλαι θεολόγοις, ἐρρομενεστέροις μὲν ἀνθρώπων γεγονέναι λέγονται καὶ πολὺ (Euseb.] πολλῆι codd.) τῇ δυνάμει τὴν φύσιν ὑπερφέροντας ἡμῶν, τὸ δὲ θεῖον οὐκ ἀμιγὲς οὐδὲ ἀχριτον ἔχοντας, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς φύσει καὶ σώματος αἰσθήσει [ἐρ ante αἰσθ. del. Xyland.] συνειληχός, ἥδοιηρ δεχόμενος (Euseb.] δεχομένηρ codd.) καὶ πόνον, καὶ δια ταντας ἐγγερόμενα ταῖς μεταβολαῖς πάθη τοὺς μὲν μᾶλλον, τοὺς δ' ἥπτον ἐπιταράττει. γίγνονται γὰρ ὡς ἐν ἀνθρώποις καὶ δαιμοσιν ἀρετῆς διαφοραῖς καὶ κακίᾳς. τὰ γὰρ Γιγαντικὰ καὶ Τιτανικὰ παρ' Ἑλλησιν ἀιδόμενα καὶ Κορόνος τινὲς (Euseb.] τινὸς codd.) ἀθεσμοι πράξεις καὶ Πόθωνος ἀντιτάξεις πρὸς Ἀπόλλωνα, φυγαί (Euseb.] φθόγγοι codd.) τε Διονύσου καὶ πλάναι Δήμητρος οὐδὲρ ἀπολείπονται τῷ τὸν Οσιόν καὶ Τυφῶνα, ἀλλων θ' ὅν πᾶσιν ἔξεστιν ἀνέδην μυθολογούμενον ἀκούειν. δια τε μυστικοῖς ἱεροῖς περικαλυπτόμενα καὶ τελεταῖς ἀρρητα διασώιζεται καὶ ἀθέατα πρὸς τοὺς πολλούς, δημοιον ἔχει λόγον. Galen. De placit. Hippocrat. et Platon. III c. 3 (V 308 Kuehn) 274, 14 Muell. ἐμπέπλησται γὰρ δι περὶ ἡγεμονικοῦ λόγος ἐπὸ Χρύσιππον (fr. 906 Arn.) γεγομένος ἐπῶν ποιητικῶν ἥτοι τὰ πάθη περὶ τὸν θώρακά τε καὶ τὴν καρδίαν συνίστασθαι μαρτυρούντων ἡ δύο εἶναι τῆς ψυχῆς | ²⁷⁵ Muell. δυνάμεις δλοι τοι γέρει δια-

φερούσας ἀλλήλων, τὴν μὲν ἀλογον, τὴν δὲ λογικήν. ὥσπερ γὰρ ἐξ Ὁμήρου καὶ Πητόδου βραχέα παρεθέμην ἀλλήλαι πρόσθεν ὃν ὁ Χρύσιππος ἔγραψεν, οὗτος ἐξ Ὁρφέως καὶ Ἐμπεδοκλέους καὶ Τυρταίου καὶ Στησιχόρου καὶ Εὐριπίδου καὶ ἑτέρων ποιητῶν μημονεύει παμπόλλων ὅμοιαν ἐχόντων ἀτοπίαν, οἷον καὶ ὅταν ἐπαινῆι (? Muell.] ἐπηι codd.) Τυρταῖον λέγοντα πτλ. (Bergk PLG II⁴ fr. 13 p. 404). Lob. I 342. Cf. etiam Galenum ibidem p. 281, 1 ss. Muell. ἐμπλήσας δὲ Χρύσιππος (fr. 907 Arn.) δἰον τὸ βιβλίον ἐπῶν Ὁμηρικῶν καὶ Ησιοδείων καὶ Στησιχορείων Ἐμπεδοκλείων τε καὶ Ὁρφικῶν. Minuc. Fel. Octavius XIX 11 p. 29, 8 Waltzing. Eadem fere Chrysippus: vim divinam rationalem, naturam et mundum, interim et fatalem necessitatem deum credit Zenonemque (fr. 162 Arn.) interpretatione physiologica (physiologica Bursian.] phylologiae P corr. ex physiologiae) in Hesiodi, Homeri Orpheique carminibus imitatur.

234. [Characis Pergameni Συμφωνία Ὁρφέως Ηὐθαγόρου καὶ Πλάτωνος περὶ τὰ λόγια (Eudocia FHG III 636 v. Kern *Orph.* 1 n. 1) commenticia est; sed v. nr. 9.]

235. Erytulus ἐν τοῖς Ὁρφικοῖς in papyro Leidensi W secundi fere p. Chr. saeculi Leemans *Pap. graec.* II 1885, 21 a 34. 35 p. 155 = Dieterich *Abrahas* 202, 16 (v. 165 et N. *Jahrb. Suppl.* XVI 1888, 754 = *Kl. Schr.* 6). Cf. Zosimus *Περὶ τοῦ θείου ὄντος* Berthelot *Coll. des anciens. alchimist. Grecqu.* II 1888 p. 144, 7 et I (*Introduction*) p. 17.

236. Theon Malal. Chron. XIII p. 343, 11 ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ (Γρατιανοῦ a. 367—383) Θ. ὁ σοφώτατος φιλόσοφος ἐδίδασκε καὶ ἡμήνεν τὰ ἀστροομικὰ καὶ τὰ Ἐρμοῦ τοῦ Τοισμεγίστον συγγράμματα καὶ τὰ Ὁρφέως Reitzenstein *Poimandres* 211 n. 1; Heeg *Festschr. für M. v. Schanz* 1912, 164.

237. Hierocles (c. a. 420) in Photii Bibliotheca 214 p. 173 a 13 ss. Bekk. (librorum *Περὶ προροίας*) δὲ δὲ τὰ λεγόμενα λόγια καὶ τοὺς ἴερατικοὺς θεσμοὺς εἰς συμφωνίαν συνάγειν οἱς Πλάτων ἐδογμάτισε βούλεται· δὲ εἴ εἰς Ὁρφέα καὶ Ὁμήρον, καὶ δοι ἄλλοι πρὸ τῆς Πλάτωνος ἐπιφανεῖς ἐγνωσίζοντο, τὴν Πλάτωνικὴν περὶ τῶν προκειμένων φιλοσοφίαν ἀνάπτει. Lob. I 345.

238. Syrianus (Procli magister; Academiae rector a. 431/2) Εἰς τὴν Ὁρφέως θεολογίαν βιβλία β' et Συμφωνία Ὁρφέως Ηὐθαγόρου καὶ Πλάτωνος Suid. Lob. I 344; Rohde *Psyche* I⁶ 414 ss.; Kroll De oraculis Chald. 7, qui iure addit Procl. Theolog. Platon. 215, 41 καὶ οὗτος τοίνυν ἐν τοῖς τῆς Συμφωνίας

(συγ?) γράμμασι. Syriani Ὁρφικαὶ συνομοῖαι ap. Procl. in Tim. I 315, 2 Diehl.

239. Proclus (a. 410—485) Marin. Procli vita 18 p. 160, 33 Boisson. γέντωρ τε καὶ μεθ' ἡμέρας ἀποτροπαῖς καὶ περιφραγή-
γίοις καὶ τοῖς ἄλλοις καθαροῖς χρόμερος, δὲ μὲν Ὁρφικοῖς, δὲ
δὲ Χαλδαϊκοῖς . . . c. 20 p. 161, 21 πιεζόμερος γὰρ ἐπὸ ταῦτης
(sc. τῆς τελευταίας ρόσου) καὶ περιωδυτίας συνεχόμερος, ἐκκρούειται
ἐπειρᾶτο τὰς ἀληθόρας. πιφεκελεύετο οὖν ἡμῖν ἐκάστοτε ὑψονταις
λέγειται, καὶ, λεγομένων τῷν ὅμιλοι, πᾶσαι εἰρήνη τῷν παθῶν
ἐγίγνεται καὶ ἀταραξία. καὶ ὅ γ' ἔτι τούτον παραδοξότερον, διτι
καὶ μηδίμητρ εἶχε τῷν λεγομένων, καίτοι τῷν ἀρθρωπίτων σχεδὸν
ἀπάντων ἐπιλειμμέρος, ἐπιβριδάσης αὐτῶν τῆς παρέσεως. ἀρχο-
μένων γὰρ ἡμῶν ὅμιλος ἐκεῖνος ἀρεταλήρους τοὺς ὑψονταις καὶ
τῷν Ὁρφικῷ ἐπῷ τὰ πλεῖστα· καὶ γὰρ ταῦτα ἔστιν δὲ ταῦταις
παρόντες ἀρετηγράσκομεν. c. 26 p. 163, 42 καὶ τοιαύταις μὲν
ἀρεταῖς συνεβίτο ἔτι συσχολάζων τῷν φιλοσόφων Σεμιαρῶν, καὶ
τὰς τῷν ἀρχαιοτέρων ἐπειδὴν προερματίας· τῆς δὲ Ὁρφικῆς
καὶ Χαλδαϊκῆς θεολογίας στοιχεῖα ἀτταὶ καὶ οἰοντεὶ σπέρματα
παρὰ τοῦ διδικάλου λαβών, διὰ τὸ μὴ φθῆναι καὶ ἐν τοῖς
ἔπεισιν αὐτῶν συγγενέσθαι (προέθετο μὲν γὰρ ἐξηγήσασθαι αὐτῶν
τε καὶ τῶν ἐκ τῆς Σεμιαρᾶς φιλοσόφων καὶ διεδόχων Δομήνιου
θάτερα τούτων, ἥτοι τὰ Ὁρφέως ἢ τὰ λόγια, καὶ αἱρεσίῃ αὐτοῖς
προστείτε τῷν ἐτέρων· ἐπειδὴ δὲ οὐ συγχθῆσαν, οὐδὲ τὰ
αὐτὰ εἴλορτο ἀμφότεροι, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὰ Ὁρφέως, ὁ δὲ
ἡμέτερος τὰ λόγια, τοῦτο τε αὐτὸν διεκόλυσεν καὶ τὸ μὴ πολὺν
ἐπιβιῶνται χρόνον τὸν μέγαν Σεμιαρόν), λαβὼν δ' οὖν, ὡς
εἴησται (164) παρὰ τοῦ καθηγεμόρος τὰς ἀφορμὰς, καὶ μετ' ἐκεῖνον
τοῖς τε εἰς Ὁρφέα αὐτῶν ὑπομημάσιν ἐπιμελῶς ἐντυγχάνων, καὶ
τοῖς Πορφυρίον καὶ Ἱαμβλίχον μνημονίαις δοσοῖς εἰς τὰ λόγια καὶ
τὰ σύστοιχα τῷν Χαλδαιοῖς συγχράμματι, αὐτοῖς τε τοῖς θεοῖς
λογίοις ἐντρεφόμερος, ἐπὶ τὰς ἀκροτάτας τῷν ἀρετῶν, ὡς πρὸς
ἀρθρωπίνην ψυχὴν, ἀρέδραιμεν, ἃς δὲ ἐρθοντες Ἱαμβλίχος ὑπερ-
φυῖς θεονομίας ἀπεκάλεσεν. c. 27 p. 164, 42 ἀρετηγράσκων δὲ
ἐγώ ποτε παρ' αὐτῶν τὰ Ὁρφέως, καὶ οὐ μόνον τὰ παρὰ τῶν
Ἱαμβλίχων καὶ Σεμιαρῶν ἀκούονται ἐν ταῖς ἐξηγήσεσιν, ἀλλὰ
πλείω τε ἄμειναι καὶ προσφυέστεραι τῇ θεολογίᾳ, ἥτησιν τὸν
φιλόσοφον μηδὲ τὴν τοιαύτην ἐρθεον ποίησιν ἀρετῆγητον ἔασαι,
ὑπομηματίασθαι δὲ καὶ ταῦτην ἐντελέστερον. Οὐ δὲ ἐφανερός
προθυμηθῆναι μὲν πολλάκις γράψαι, κωλεθῆναι δὲ ἐγράψως ἐν
τινοῖς ἐντυπίοις. αὐτὸν γὰρ ἐλεγεν θεάσασθαι τὸν διδέσκαλον,

ἀπειρογοτα αὐτὸν μετὰ ἀπειλῆς. μηχανὴν οὖρ ἐταῦθις ἀλλήρ
ἐπινοῶ, ηὔσισαι γὰρ παραγόμενιν αὐτὸν τὰ ἀρέσκοντα τοῖς
τοῦ διδασκάλου βιβλίοις· πεισθέντος δὲ τοῦ ἀγαθοειδεστάτου
καὶ παραγόμφατος τοῖς μετώποις τῷρ ἑπομη(165)μάτωρ, ἔσχομεν
συναγωγὴν εἰς ταῦτὸν ἀπάρτωρ, καὶ ἐγένετο εἰς Ὁρφέα
αὐτῷ σχόλιον καὶ ὑπομημάτα στίχων οὐκ διλέγων, εἰ
καὶ μὴ εἰς πᾶσαν τὴν θεομυθίαν ἢ πάσας τὰς φανω-
δίας ἐξεγένετο αὐτῷ τοῦτο ποιῆσαι. Ludwich Königs-
berger Stud. I 1887, 74 n. 16. Procli libri de Orpheo a Suida
ad Syriani praceptoris exemplum ficti sunt (R. Schoell Anecd.
varia II 5).

240. Σαραπίων Isidori Alexandrini (c. a. 490) amicus, Suid. s. v. ζητητικὸς δὲ ὡν τῆς ἀληθείας καὶ φύσει θεωρητικὸς οὐ
περὶ τὰ τεχνικά τερα τῆς φιλοσοφίας ηὔσιον διατοίβειν, ἀλλὰ τοῖς
ἀδροτέροις καὶ ἐνθονησιαστικωτέροις τοιμάσιν ἐνεργέτο. οὐδὲ
μόνον σχεδὸν τὸν Ὁρφέα ἐκέτητο καὶ ἀνεργήτωσεν, ἐρωτῶν ἐφ'
ἐκάστοις δεὶ τοῖς παραπίπονσι ζητήμασι τὸν Ἰσίδωρο, ἀνρα
ώς εἰπεῖν ἐπιστήμην ἐν θεολογίᾳ προβεβλημένον . . . οὗτος
μὲν κατερρόνει χρημάτων ὥστε πεπτῆσθαι μηδ' ὅτιον ἢ μόρα
δέον ἢ τρία βιβλία, ὡν ἢν καὶ ἡ Ὁρφέως ποίησις. Adde etiam
Damascii Isidori vitam 126 p. 132 Westerm. de Asclepiodoto (c. a. 475)
πρὸς δὲ τὴν Ὁρφικὴν τε καὶ Χαλδαικὴν τὴν ὑψηλοτέροις σοφίαις
καὶ τὸν ποιητὸν φιλοσοφίας τοῦρ ἐπεραιώνοντας ἔτι μᾶλλον ἐλεί-
πετο (Kroll De or. Chald. 8) et Suid. s. Ἡράκλεος de Asclepiade
Neoplatonico (non Mendesio v. Freudenthal RE² II 1631 n. 35)
ῳδημησεις γράφειν περιέχοντα τὸν θεολογιῶν ἀπασῶν τὴν συμ-
φωνίαν. Lob. I 344 s. Hoc loco posui quamquam neque Ascle-
piadem neque Asclepiodotum neque Sarapionem de Orpheo librum
condidisse inde non patet.

241. Sandon Hellanici (nr. 242?) filius, φιλόσοφος (ignotae
aetatis) ἔγραψε Ὑποθέσεις εἰς Ὁρφέα βιβλίον α' Suid. Lob.
I 337. 340; Schuster 86; Zeller I⁶ 128 n. 6.

242. Num Hieronymus (FHG II 450) et Hellanicus
(Damasc. De princip. I 317, 15 Rue.), de quorum aetate certi
adhuc nihil statui potest, peculiares de Orpheo libros scripserint,
dubium est, Schuster 99. V. P. II 3 de Theogonia Hieronymiana.
Pamphili Alexandrini Ὁρφικά ex Reinesii coniectura ap. Suid.
s. Πάμφιλος Ἀλεξανδρεύς (trad. Ὁπικά) orta sunt Lob. I 342.

243. Phot. Bibl. cod. 170 p. 117a Bekk. ἀνεργώσθη βιβλίον
πολύστιχον, μᾶλλον δὲ πολύβιβλον, ἐν λόγοις μὲν οὐ, τεύχεσι δὲ

ε', ἐν οἷς μαρτυρίαι δῆθερ καὶ χρήσεις διλοκλήρωτ λόγων, οὐχ Ἐλληνικὰ μόναι, ἀλλὰ καὶ Περσικὰ καὶ Θράκικοι καὶ Αἰγύπτιοι καὶ Βαβυλωνιακὰ καὶ Χαλδαϊκὰ καὶ δὴ καὶ Ἰταλοὶ ἐκ τῶν παιρ' ἔκάστοις δοκούντων λογίων κατεστρώθησαν, ἃς δὲ συγγραφεὺς συμφερομέτρας πειρᾶται δεικνύειν τῇ τῷ Χριστιανῶν ἀχράντωι καὶ ὑπερφυεῖ καὶ θειοτάτηι θρησκείαι κτλ. . . . περὶ τούτων Ἐλλησί τε καὶ Αἰγύπτιοις καὶ Χαλδαίοις καὶ τοῖς προειρημένοις πεφιλοδοφῆσθαι τε καὶ διακεκρυψθαι ἐν ἰδίοις αὐτῶν πειρᾶται δεικνύειν συγχράμμασιν . . . τὸ μέντοι ὄνομα τοῦ συντεταχότος τὰ τεέρη μέχρι νῦν οὐκ ἔχομεν εἰδέναι· οὐδὲ γὰρ ἐνερέστο τοῖς βιβλίοις, δύσι εἴδομεν, πλήν γε δὴ δτι Κωροτακτινούπολιν ὕπει, γυναικί τε νόμῳ γάμου συνώικει καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆς αὐτοῦ παισί, καὶ δτι μετὰ τοὺς Ἡρακλείου χρόνους (a. 610—641) τὸν βίον διήγεισεν. Lob. I 346.

Poetae et PHILOSOPHI ORPHEI LIBRIS USI.

244. Plato Ion 536 b ἐκ δὲ τούτων τῶν πρώτων διακτυλίων, τῶν ποιητῶν, ἄλλοι ἐξ ἄλλον αὖ ἡρημένοι (TF) ἀγηρημένοι W) εἰσὶ καὶ ἐνθονοδιάζονσιν, οἱ μὲν ἐξ Ὁρφέως, οἱ δὲ ἐν Μουσαῖον· οἱ δὲ πολλοὶ ἐξ Ὁμήρου κατέχονται τε καὶ ἔχονται. Diels II³ 167 n. 14 a.

245. Homerus Philostrat. Heroic. 301 (II p. 161, 19 Kays.) (τὸν Ὁμηρον) μεγαλορρημοσύνην τε γὰρ ὑπὲρ τὸν Ὁρφέα ἀσκῆσαι ἥδοντὶ τε ὑπερβαλέσθαι τὸν Ἡσίοδον καὶ ἄλλοι ἄλλοι . . . |^{162, 12 Kays.} Ὁρφέα δὲ ἐν πολλοῖς τῶν κατὰ θεολογίαν ὑπερῆρε, Μουσαῖον δ' ἐν ὀιδαῖς χρησμῶν, καὶ μὴν καὶ Παμφὼ σοφῶς μὲν ἐρθυμηθέρτος, δτι Ζεὺς εἶη τὸ ζωιογονοῦν καὶ δι' οὗ ἀρίσταται τὰ ἐκ τῆς γῆς πάγτα, εὐηθέστερον δὲ χρησμένον τῶι λόγωι καὶ καταβεβλημένα ἔπη ἐσ τὸν Δία ἀισαρτος· ἔστι γὰρ τὰ τοῦ Παμφὼ ἔπη· ‘Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, εἰλυμένε κόπρωι μηλείη τε καὶ ἵππείη καὶ ἡμιορείη’ (eosdem versus vindicat Gregorius Nazianzen. Or. in Julian. I 141 [Migne 35, 653] Orpheo, v. Nonn. Abbas Migne 36, 1028; Lob. I 745 II; Ab. fr. 289) . . . καὶ τὰς μάχας δέ, δπόσωι Ποσειδῶνι μὲν πρὸς Ἀπόλλω, Αητοῖ δὲ πρὸς Ἐρμῆν ἐγένοντο, καὶ ὡς ἐμάχοντο ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Ἄρει καὶ δὲ Ἡφαιστος τῷ ὑδατι, ταῦτα τὸν Ὁρφέως τρόπον πεφιλοδοφῆσθαι τῷ Ὁμήρῳ φησὶ καὶ οὐ μεμπτὰ εἰραι πρὸς ἐκπληξιν καὶ θεῖα, ὥσπερ τὸ ‘ἄμφι δὲ σάλπιγξε μέγας οὐρανός’ καὶ (ὧς add. Kays.) ‘ἀνεπήδησεν Ἀιδωρεὺς τοῦ θρόνου τινασσομένης τῆς γῆς ἐκ Ποσειδῶνος’. Orphei versus quos Homerus

mutuatus esse criticis veteribus videbatur concessit Hermannus *Orphica* 477, v. Geffcken *N. Jahrb.* XXIX 1912, 596.

246. Hesiodus Schol. Lycophr. 399 p. 149, 13 Sch. Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ (485 Rz.) τὴν Ὀρφέως ὑποκλέψας καὶ παρα-
φθείρας Θεογονίαν.

De Terpandro v. nr. 12.

247. Dialectus Dorica Iamblich. Vita Pythagor. 34, 243, p. 170, 1 N. (Metrodorus [Lob. I 722 n. b; Nauck p. 168; Rohde *Rhein. Mus.* XXVII 1872, 57 = *Kl. Schr.* II 167]) κεχρῆσθαι δὲ τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ τὸν Ὀρφέα, πρεσβύτατον (Cobet) πρεσβύτερον codd.) ὅντα τῷ ποιητῷ. Geffcken *N. Jahrb.* XXIX 1912, 610; v. nr. 28.

248. Pythagoras Diogen. Laert. VIII 8 Ἰων δὲ ὁ X. ἐν τοῖς Τριαγμοῖς φησιν αὐτὸν (Pythagoram) ἦνια ποιήσαντα ἀνε-
ργκεῖν εἰς Ὀρφέα. Clem. Alex. Strom. I 131 (II 81, 10 Staeh.) Ἰων δὲ ὁ X. ἐν τοῖς Τριαγμοῖς καὶ Πυθαγόρας εἰς Ὀρφέα ἀνεργκεῖν τινα ἴστορετ. Cf. Suid. s. Ὁ. nr. 223 d: ἔγραψε Τριαγ-
μούς, λέγονται δὲ εἶναι Ἰωνος τοῦ τραγικοῦ· ἐν δὲ τούτοις τὰ
Ιεροστολικὰ καλούμενα. Diels I³ 287 n. 2. Cf. P. II s. *ΤΡΙΑΓΜΟΙ*.

249. Iamblich. Vita Pythag. 28, 146, 147 p. 106, 1 N. ex Androcyde (Bertermann De Iamblichi vitae Pythagoricae fontibus diss. Regimont. 1913, 29. 32) πόθεν δὴ οὖν τὴν τοσαύτην εὔσεβειαν παρέλαβον οὗτοι οἱ ἄνδρες, εἴ τις βούλοιτο μαθεῖν, ὅητέον ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν θεολογίας παράδειγμα ἐγραφὲς ἔκειτο παρὰ Ὀρφεῖ.¹ οὐκέτι δὴ οὖν ἀμφίβολον γέγονε τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφέως λαβόντα Πυθαγόρας συντάξαι τὸν περὶ Θεῶν λόγον, διὸ καὶ Ιερὸν διὰ τοῦτο ἐπέγραψεν,² ὡς ἂν ἐν τοῦ μαστικωτάτου ἀπηρθισμέρον παρὰ Ὀρφεῖ τόπον — εἴτε ὅντως τοῦ ἀρδόσ, ὡς οἱ πλειστοι λέγονται, σύγγραμμά ἔστιν, εἴτε Τηλαύγονς, ὡς ἔνιοι τοῦ διδασκαλείον ἐλλόγιοι καὶ ἀξιό-
πιστοι διαβεβαιοῦνται ἐκ τῷ ὑπομνημάτων τῷ Λαμπτοῦ οὐδὲν τῆς θυγατρὶ, ἀδελφῆι δὲ Τηλαύγονς,³ ἀπολειφθέντων ὥπ' αὐτοῦ Πυθαγόρου, ἀπερ μετὰ θάνατον⁴ ἴστοροῦσι δοθῆναι Βιτάληι⁵ τε τῇ Δαμοῦς θυγατρὶ καὶ Τηλαύγει (ἐν)⁶ ἡλικίαι γενομέστοι, νίῶι μὲν Πυθαγόρου, ἀνδρὶ δὲ τῇ Δαμοῦς Βιτάλης κομιδῇ γάρ τεος ὑπὸ τὸν Πυθαγόρου θάνατον ἀπολειψιμένος ἦν παρὰ Θεαροῦ τῇ μητρὶ — δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ Ιεροῦ λόγου τούτου⁷ ἡ περὶ Θεῶν λόγον, ἐπιγράφεται γάρ ἀμφότερον,⁸ καὶ τίς ἦν δὲ παραδεδωκὼς Πυθαγόραι τὸν περὶ Θεῶν λόγον. λέγει γάρ· |¹⁰⁷ N. ‘λόγος’⁹ ὅδε¹⁰

περὶ θεῶν Πυθαγόρα τῷ Μητσάρχῳ,¹¹ τὸν ἔξεμαθορ, ὁριασθεὶς ἐρ Λιβήθροις¹² τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαιοφάμω τελεστᾶ¹³ μεταδόρτος,¹⁴ ὃς ἄρα Ὁ. δ Καλλιόπας κατὰ τὸ Πάγγαιον ὅρος ὑπὸ τᾶς ματρὸς πινεσθεὶς ἦσα, τὰς ἀριθμῷ οὐσίας¹⁵ ἀΐδιοις¹⁶ εἶται μὲν¹⁷ ἀρχὰς προμαθεστάτας τῷ πατρὸς ὡραῖον καὶ γῆς καὶ τᾶς μεταξὺ φύσιος, ἔτι δὲ καὶ θεῶν¹⁸ καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων διαιροῦσι φίγαρ.¹⁹ (147) ἐξ δὴ τούτων φαρερὸν γέγονεν ὅτι τὴν ἀριθμῶν²⁰ ὀδησμένην οὐσίαν τῷ θεῶν παρὰ²¹ τῷ Όρφικῶν παρέλαβεν. ἐποιεῖτο δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν καὶ θαυμαστὴν πρόγρωσιν καὶ θεραπείαν τῷ θεῶν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς²² ὅτι μάλιστα συγγενεστάτην.²³

1 ἔκειτο παρὸ δόρφει F, ἔκειτο (ἔκειντο pr.) περὶ (suprascr. pr. m. a et ἀ) δόρφει C, ἔκειτο πῶς (ἔκειτο πῶς P') ἐν δόρφει P, ἐπεγγάραμεν FC. 2 ἐπέγραψεν P, ἐπεγγάραμεν FC. 3 ἀδελφῆι δὲ Τηλαύγους post ὑπ' αὐτοῦ Πυθαγόρου FC, transpos. Cobet. 4 μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς exspectat Nauckius. 5 Βιστάλα Damonis filia in Epistolograph. Graec. 603, 9 Herch. 6 ἐν om. FC, add. Menag. 7 τούτου Nauck., τοῦτο F, om. C unde δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ ιεροῦ ἢ περὶ θεῶν λόγου elicere volebat Kiessling.; verba ἢ περὶ θεῶν — ἀμφότερον uncis secl. Nauck. 8 ἀμφότερον F, ἀμφότερα C. 9 λόγος add. Lobeck Agl. I 722 n. c. 10 ὅδε Valcken., ὁ δὲ FP, οἱ δὲ C. 11 Μνασάρχων Valcken. 12 λιβήθροις codd., Λειβήθροις Valcken. v. nr. 250. 13 τελεστᾶ Schneid., τελεντά FC, τέλεντα P, τελετᾶς Cuper. 14 μεταδιδόντος Cuper, Lob. v. nr. 250. 15 ὡσίαν Valcken., ἕσιαν Lob. 16 αἴδιαν Lob. 17 εἶναι μὲν FC, ἔμμεν Valcken. cf. Rohde Kl. Schr. II 154 n. 1. 18 καὶ θεῖαν codd. quod delere volebat Nauck., καὶ θεῖαν Rohde Rhein. Mus. XXXIV 1879, 267. 19·τὴν ἀριθμῷ F, τῷ ἀριθμῷ CP. 20 παρὰ F, περὶ CP. 21 κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς verba abesse mavult Nauck. 22 εὐσεβεστάτην pro συγγενεστάτην temptabat idem.

Lob. I 721; Rohde Rhein. Mus. XXVII 1872, 46 = Kl. Schr. II 154; Bertermann II.

249 a. Iamblich. Vita Pythagor. 28, 151 p. 110, 5 N. ὅλως δὲ φασὶ Πυθαγόραν ζηλωτὴν γενέσθαι τῆς Όρφέως ἐρμηνείας τε καὶ διαθέσεως, καὶ τιμᾶν τοὺς θεοὺς Όρφεῖ παραπλησίως, ἰσταμένους¹ αὐτὸνς ἐρ τοῖς ἀγέλμασι καὶ τῶι χαλκῷ, οὐ ταῖς ἥμετέραις συνεξευγμένονς μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἴδρυμασι τοῖς θεοῖς,² πάντα περιέχοντας καὶ πάντων προοοῦντας καὶ τῶι πατὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφὴν δύοις ἔχοντας. ἀγγέλλειν δὲ αὐτῶν τοὺς καθαριοὺς καὶ τὰς λεγομένας τελετάς, τὴν ἀκριβεστάτην εἰδῆσιν αὐτῶν ἔχοντα. ἔτι δὲ φασὶ καὶ σύνθετον αὐτῶν ποιῆσαι τὴν θεῖαν φιλοσοφίαν καὶ θεραπείαν | 111 N. ἂν μὲν μαθόντα παρὰ τῷ Όρφικῷ, ἂν δὲ παρὰ Χαλδαίων³ καὶ μάγοις, αἱ δὲ παρὰ τῆς τελετῆς⁴ τῆς ἐρ Ελευσῖνι γιγομένης, ἐρ Ἰμβρωι

τε καὶ Σεμιθράκιην καὶ Δήλου, καὶ εἴ τι⁵ παρὰ τοῖς κοινοῖς,⁶
καὶ περὶ τὸν Κελτούν⁷ δὲ καὶ τὴν Ἰβηρίαν ν. nr. 249.

1 ἴστάμενον Scalig. 2 θεοῖς Arcer., θεοῖς FC, totus locus admodum corruptus. 3 παρὰ Χειδαλων F, περὶ γαλικίδεων C. 4 περὶ τῆς τελευτῆς C. 5 καὶ εἴ τι Scalig., καὶ αἱ τι FC. 6 κοινοῖς F, v. Jos. Mohn. ap. Bertermann. I. l. 36 n. 1; λοιποῖς Kuster; Θούσκοις Longan., περιοίκοις Nauck. 7 περὶ τὸν Κελτούς C, παρὰ τὸν Κ. F.

250. Procl. Tim. V prooem. (III 168, 9 Diehl) Iamblichum (nr. 249) maxime secutus αὐται δέ εἰσιν αἱ Ὀφικαὶ παραδόσεις· ἀγαθὸς Ὁ. δι' ἀπορρήτων λόγων μνησικῶς παραδέδωκε, ταῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν δογμασθεὶς ἐν Λιβήθροις (Λεβήθροις codd.) τοῖς Θραικίοις Ἀγλαοφάμῳ τελεστᾶ (τελέστα codd.) τελετὰς Lob., alii, τελεστᾶ Diehl) μεταδόντος ἡρ περὶ θεῶν Ὁ. σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητρὸς ἐπιτύσθη· ταῦτα γὰρ αὐτός φησιν δι Πυθαγόρας ἐν τῷ Ιερῷ λόγῳ, in 40 E (III 161, 1 Diehl) τοιαῦτα μὲν ἀν τις ἀπὸ τῶν προκειμένων λάβοι δόγματα. Πυθαγόρειον δὲ καὶ τὸ ταῖς Ὀφικαῖς ἐπεσθαι γενεαλογίας· ἄρωθεν γὰρ ἀπὸ τῆς Ὀφικῆς παραδόσεως διὰ Πυθαγόρου καὶ εἰς Ἑλληνας ἡ περὶ θεῶν ἐπιστήμην προηλθεῖ, ὡς αὐτὸς δι Πυθαγόρας φησὶν ἐν τῷ Ιερῷ λόγῳ, Theolog. Platon. I 6 p. 13, 3 ἀπασα γὰρ ἡ παρ' Ἑλλησι θεολογία τῆς Ὀφικῆς ἐστὶ μνησικογίας ἔχονος, πρώτον μὲν Πυθαγόρου παρὰ Ἀγλαοφήμου τὰ περὶ θεῶν δόγμα διδαχθέντος. δευτέρου δὲ Πλάτωνος ὑποδεξαμένου τὴν παντελῆ περὶ τούτων ἐπιστήμην ἐκ τε τῶν Πυθαγορείων καὶ τῶν Ὀφικῶν γραμμάτων.

251. Heraclitus Clemens Alexandrin. Strom. VI 2, 27, 1 (II 443, 10 Staeh.) σιωπῶ δὲ Ἡράκλειτον τὸν Ἐφέσιον, δις παρ' Ὀφέως τὰ πλεῖστα εἶληφεν. Plutarch. De def. orac. 12 p. 415 f.; v. P. II. s. ΛΩΔΕΚΑΕΤΗΡΙΔΕΣ Diels Herakleitos² 32 n. 63; Nestle Philol. LXIV 1905, 367.

252. Hippias Eleus (in Συναγωγῇ Th. Gomperz) ap. Clem. Alex. Strom. VI 2, 15, 1. 2 (II 434, 19 Staeh. = Diels II³ 286 n. 6) ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλέον προΐη δι λόγος φιλοτιμομένων ἥμον τὸ εὐεπίφορον εἰς κλοπὴν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸν λόγον τε καὶ τὰ δόγματα ἐπιδεικνύει, φέρε ἀρτιζόντες μαρτυροῦντα ἥμεν Ἰππίαρ τὸν σοφιστὴρ τὸν Ἡλεῖτον, δις τὸν αὐτὸν περὶ τοῦ προκειμένου μοι σκέψιματος ἤκει λόγον,¹ παραστησώμεθα ὡδέ πιος λέγοντα· τούτων ἵσως εἴρηται τὰ μὲν Ὀφεῖ, τὰ δὲ Μουσαῖοι κατὰ βραχὺ² ἀλλωι ἀλλαχοῦ,³ τὰ δὲ Ἡσιόδῳ, τὰ δὲ Ὄμηροι, τὰ δὲ τοῖς ἄλλοις τῶν ποιητῶν, τὰ δὲ ἐρ συγγραφεῖς τὰ μὲν

Ἐλλησι, τὰ δὲ βαρβάροις ἐγὸς δὲ ἐκ πάντων τούτων τὰ μέγιστα καὶ δμόφυλα⁴ συνθεὶς τοῦτον⁵ καιρὸν καὶ πολυειδῆ τὸν λόγον πουῆσομαι'.

1 ὅς — ἥκεν L, ὅς — ἥκεν Diels, ὅς *(εἰς)* — ἥκει Staeh. 2 κατὰ βραχὺ del. Th. Gomp. *Hellen.* I 289 3 ἄλλως Geel., ἄλλωι *(ἄλλα)* ἄλλαχον post βαρβάροις Th. Gomp., ἄλλα ἄλλαχον H. Gomperz *Sophist. und Rhet.* 72 n. 155. τὰ δὲ συγγραφεῖσι Th. Gomp. 4 τὰ μάλιστα [καὶ] δμ. Nauck. *Bull. Acad. Petropolit.* XII 1868, 528; βέλτιστα καὶ Cobet *Λόγιος Έρμης* I 1866. 1867, 232; τὰ μέγιστα *(ἐκλεξάμενος)* καὶ *(τὰ μάλιστα)* δμόφυλα Th. Gomp. 5 οὕτω Th. Gomp.

APPENDIX DE ORPHEO IN POESI CELEBRATO

TRAGOEDIAE.

253. Aeschyli tetralogiae Lycurgeae secunda fabula *Βασσάραι* (vel *Βασσαρίδες*) cuius argumentum de Orphei morte agebat v. nr. 45.

Aristiae *'Ορφεύς* (Poll. IX 43) Nauck² p. 727 fr. 5.

COMOEDIA.

254. Antiphonis *'Ορφεύς* Kock CAF II 85 fr. 180.

EPYLLIA.

255. De Philita v. supra nr. 62. Num Bion Smyrnaeus carmen Orpheus celebrans condiderit, dubium; v. Knaack *RE*² III 481; Ehwaldium⁴ ad Ovidii Metam. XI 1. 44.

Lucani Orpheus: fragmenta in Hosii editione 328.

PANTOMIMUS.

256. Lucian. *Περὶ δρκήσεως* 51 ἔχει καὶ Θράκη πολλὰ τῶι δρκησομένωι ἀναγκαῖα, τὸν Ὁρφέα, τὸν ἐκείνου σπαραγμὸν καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπιπλέονσαν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴγανον καὶ τὴν Ῥοδόπην καὶ τὴν Δευκούνιον κόλασιν. Cf. *Ιάνχου σπαραγμόν* 1.1. 39; Kern *Orph.* 56.

IN AMPHITHEATRO.

257. Martialis Spect. 21 *quidquid in Orpheo Rhodope spectasse theatro dicitur, exhibuit, Caesar, harena tibi. repserunt*

scopuli mirandaque silva cucurrit, quale fuisse nemus creditur Hesperidum. affuit immixtum pecori genus omne ferarum et supra vatem multa pependit avis, ipse sed ingrato iacuit laceratus ab urso. haec tamen, haec res est facta ita, ficta prior et 21 b Orpheo quod subito tellus emisit hiatu, versa — miramur? — venit ab Eurydice. Friedlaender-Wissowa *Sittengesch. Roms* II⁹ 91.

ADDENDA

258. (v. nr. 46 ss.; 90 ss.) Tatian. Ad Graecos 1 p. 1, 9 Schw. in catalogo εἰρημάτων (cf. Clem. Alex. Strom. I 16, 74, 1 cum notis Staehlini I 47, 20). ποίησιν μὲν γὰρ ἀσκεῖν καὶ ἄδειν Ὁ. ἡμᾶς ἐδίδαξεν, δὲ δὲ αὐτὸς καὶ μνεῖσθαι.

259. (v. e. g. nr. 27. 164) Quintilian. Institut. I 10, 9 p. 58, 8 Raderm. quis ignorat, iuusicen . . . tantum iam illis antiquis temporibus non studii modo, verum etiam venerationis habuisse, ut idem musici et vates et sapientes iudicarentur, mittam alios, O. et Linus: quorum utrumque dis genitum, alterum vero, quia rudes quoque atque agrestes animos admiratione mulceret, non feras modo, sed saxa etiam silvasque duxisse posteritatis memoriae traditum est. Lob. I 270 n. p.

260. (v. nr. 67) Lib. Monstr. III 3 (Haupt II 246, 19) Hydra anguis armatus fuisse describitur, quae Eurydicen coniugem Orphei in ripa fluminis capite truncavit et demersit in gurgitem v. F. Boll Στοιχ. I 109.

261. Stephan. Alexandr. Περὶ χονδροποτίας σὲν θεῖον πρᾶξις δευτέρᾳ Phys. et med. Gr. min. ed. Ideler II 203, 11 Ὁφέα γάρ φησι λιχανὸν τοῖς (suppedavit benigne Wilamowitzius, postquam ipse λιχανὸνς conieci; λιχάνοντες Idel.) ὁνθμικοῖς ἐνηρμόσθαι φθόγγοις, ὥστε καὶ τῆς δύοταγονῆς οὔσιῶν πινήσεως ἢ συμφορία ἵπηχῆται, καὶ τὴν ἀιδονσαν ἐμμελῶς ἐκτελεῖ μελωδίαν.

262. Στίχοι εἰς τὸν θεῖον Δαβίδ (Ψαλτήριον. Venetiae 1494) v. Legrand Bibliogr. Hellén. I 1885, 23 Σίγησον, Ὁφεῦ· ὁίφορ, Ἐρμῆ, τὴν λέραν· τρίπονς δὲ Δελφοῖς, δύον εἰς λήθην ἔτι.

PARS POSTERIOR
FRAGMENTA ORPHICORUM

1. FRAGMENTA VETERIORA

1. Aristophanes Aves 690 (Avium chorus):

- 690 ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν δρόθως περὶ τῶν μετεώρων,
φύσιν οἰωνῶν γένεσίν τε θεῶν ποταμῶν τὸ Ἐρέβους τε
Χάους τε
εἰδότες δρόθως, Προδίκωι παρ' ἐμοῦ κλάειν εἴπητε τὸ λοιπόν.
Χάος ἦν καὶ Νῦξ Ἐρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος
εὐρύς,
γῆ δ' οὐδὲ ἀλλοι οὐδὲν δρόμος ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπειροσι
κόλποις
- 695 τίκτει πρώτιστον ὑπηρέμιον Νῦξ ἡ μελανόπτερος ὥιόν,
ἔξ οὖν περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἐρως δ ποθειός,
στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι
δίναις.
- οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίωι κατὰ Τάρταρον εὐρὺν
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς.
- 700 πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἐρως ξυνέμειξεν
ἀπαντα.
- ξυνμμειγνυμένων δ' ἐτέροις γένεται Οὐρανὸς Ὁχεανός τε
καὶ Γῆ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον.

692 παρ' ἐμοῦ Προδίκωι R, schol. Nub. 361 et Suid. 696 ποθειός
codd.] πετηνός Herwerd. coll. Platon. Phaedr. 252 b. 698 ἡερόεντι Hermann]
εὐρώεντι Kock, νύχιος Herwerd. 701 γένεται Ald.] ἐγένεται PVAG, γέγον
Kiehl Mnemosyn. II 1853, 104.

Diels II³ 166 n. 12; Kern De Theogon. 48. 72; Gruppe
Suppl. 744; Holwerda 304; Zeller I⁶ 125 n. 2; Susemihl Ind. IX.
XVII; Dieterich l. infra allato 123.

Errat Schol. 693 ταῦτα οὐκ ἀράγκατον ἀπενθύνειν πρὸς τὰ Παιόδον ἢ πρὸς τινὰ ἄλλον τινὸς γενεαλόγον. Immo Theogoniae Orphicae primum vestigium (a. 414); quo in libro narrata sit, ignoramus. Mysteria Orphica in Aristophanis Nubibus 250 ss. irrisa esse, Dieterich. *Rhein. Mus.* XLVIII 1893, 275 = *Kl. Schr.* 117 luculentius demonstravit v. test. nr. 205. Memoratu dignum est, etiam mythum Aristophaneum in Platonis Symposium 189 d doctrinam Orphicam sapere, ut Conr. Ziegler *N. Jahrb.* XXXI 1913, 529 recte quidem observavit, Wilamowitzius autem *Platon* I¹ 370 et Deubner *Arch. f. Religionsw.* XX 1920, 167 iniuria negavisse videntur; Kern *Orph.* 48.

Ad δρθῶς 690. 692 confert Dieterich Nubes 250 βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέται συφῶς, ὅττι ἔστιν δρθῶς; subaudiens vocem Orphicam.

2. Eurip. Hypsipyle (anni 409, Robert *Herm.* XLIV 1909, 401 n. 1) fr. LVII (p. 59 Arnim), v. W. Morel De Eurip. Hyps. diss. Moeno-Francofurt. 1921, 46.

⟨ω̄⟩ πότρια θεῶ̄
 ⟨φ⟩άος ἔσκοπον ⟨- - - - -⟩
 ⟨αὶ θ⟩έοι πρωτόγονο ⟨ς? ν? . . .⟩
 ⟨. . . Ε⟩ρως ὅτε Ν⟨ν̄ ξ? . . .⟩
 5 - - δη τοτε . . .
 . . . γερο . . .

Poetam doctissimum, qui Orphei multis fabularum locis mentionem facit (v. test. nr. 30. 38. 49. 50. 78. 79. 82. 83. 213) Theogoniam Orphicam in mente habuisse appareat; nam et Phanes πρωτόγονος, Aetheris filius, cui praeter alia etiam Amoris nomen inditum erat, et Νέξ eiusdem filia e laciniis miseris evadunt. ἐτι αὐθέοι φέγγος ἔελπτον habent Orphici v. infra s. *ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ*. Verisimilius autem vs. ⟨αἰολόχως (cf. Eurip. fr. 593 vs. 4 Nauck TGF²) Ν⟨ν̄ ξ? . . .⟩ supplendum esse comiter mihi per litteras indicat W. Morelius. Certa restitutio fragmenti praeberi nequit; at verba Orphica eluent.

3. Plat. Respabl. II 364e βίβλων δὲ δημαδον¹ παρέχονται (sc. ἀγύρται καὶ μάρτεις) Μουσαῖον καὶ Ὄρφέως, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐνγόνων,² ὡς φασι, καθ' ἃς θυητολοῦσιν, πειθούτες οὖς μόνον ίδιωτας ἄλλα καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν³ καὶ παιδιᾶς ἥδονῶν⁴ εἰσι μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ

τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἱ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς, μηδὲ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει.⁵ Cf. Schol. p. 398 Bekk. (Lob. I 751) βίβλων] περὶ ἐπωδῶν καὶ καταδέσμων καὶ καθαρίσιων καὶ μειλιγμάτων καὶ τῶν δμοίσιων.

1 ὁδομαθὸν Lob. et Diels coll. Theophr. char. VI 8 ὁδομαθὸν γραμματειδίων ἐν ταῖς χερσίν. 2 ἐγγόνων codd. 3 διὰ θυσίῶν AM, μετὰ F. 4 ἡδονῶν del. Madvig. 5 περιμένει A, περιμενεῖ F, περιμένειν Cob. Platonis verba respicit Schol. Aristoph. Ran. 1033 v. test. nr. 90.

Lob. I 643; Diels II³ 168 n. 5; Zeller I⁶ 123, 2; Schuster 7. 14; Gruppe Suppl. 713. 720; Susemihl Ind. XVII; Maas Orph. 76; Rohde N. Heidelb. Jahrb. VI 1895, 3 = Kl. Schr. II 295; Tannery Rev. de philol. XXV 1901, 317, qui contraponit II 364 b. c ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας λόντες πείθονται ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν πορίζουμένη θυσίας τε καὶ ἐπωιδᾶς, εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόρων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν, εάν τέ τινα ἐχθρὸν σημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν δμοίσι δίκαιον ἀδίκων βλάψει (ADM] βλάψῃ F, βλάψειν ser. Mon., βλάψαι Muretus) ἐπαγωγαῖς τισιν καὶ καταδέσμοις, τοὺς θεούς, ὡς φασιν, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν, ετ 366 a. b ‘ἀλλὰ γάρ ἐρ Αἰδον δίκην δώσομεν ὅν ἀν ἐνθάδε ἀδικήσωμεν, ἢ αὐτοὶ ἢ παῖδες (ἢ παῖδες suppl. Baiter v. fr. 4) παίδων’. ἀλλ’, ὡς φίλε, φήσει λογιζόμενος, αἱ τελεταὶ αὖ μέγα δύνανται καὶ οἱ λόντει θεοί (v. Διόνυσος Λυσένς Olympiodor. Phaedr. 87, 13 Norv. s. IEPOI ΛΟΓΟΙ), ὡς αἱ μεγίσται πόλεις λέγονται καὶ οἱ θεῶν παῖδες ποιηταὶ καὶ προφῆται τῶν θεῶν γερόμενοι, οἱ (del. Madv.) ταῦθ’ οὕτως ἔχειν μηρύονται. Phaedr. 244 d ἀλλὰ μὴν ρόσων γε καὶ πόρων τῶν μεγίστων, ἀ δὴ παλαιῶν ἐκ μηρυμάτων ποθὲν ἔρ τισι τῶν γενῶν (BT] γενῶν ἢν Herm.) μαρία ἐγγερομένη καὶ προφῆτεψασα, οἵς ἔδει ἀπαλλαγὴν ηὔρετο, καταφυγοῦσα πρὸς θεῶν εὐχάρις τε καὶ λατρείας, ὅθεν δὴ καθαριῶν τε καὶ τελετῶν τυχούσα ἐξαντη ἐποίησε τὸν [έαντης del. Burn.] ἔχορτα (αὐτὴν ἔχορτα Aristid.) πρὸς τε τὸν παρόντα καὶ τὸν ἐπειτα χρόνον, λόντι τῷ δρθῶς μανέντι τε καὶ κατασχομένῳ τῷ παρόντων κακῶν εὑρομένην v. Procl. in Tim. 22 d (I 118, 30 Diehl); Lob. I 639.

Ad θυηπολοῦσιν v. infra s. ΘΥΗΠΟΛΙΚΟΝ (Suid. test. nr. 223 d) et de librorum Orphicorum fama quarto saeculo volgata Alexin in Lino test. nr. 220.

4. (227, 267) Plat. *Respubl.* II 363 c. d *Μονσαῖος* δὲ τούτων (sc. Hesiodi et Homeri) *ρεατιζότερα τάγαθὰ* καὶ ὁ νίδος αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδόσασιν τοῖς δικαιοῖς· εἰς Ἀιδον γὰρ ἀγαγόντες τῷν λόγῳ καὶ κατακλίνατες καὶ συμπόσιον τῷν δόσιν κατασκευάσατες ἐστεφατομένους ποιοῦσιν τὸν ἀπαρτα τῷν ἔποιον ἥδη διάγειν μεθύντας,¹ ἥγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. οἱ δὲ ἔτι τούτων μακροτέρους ἀποτίνοντι² μισθοὺς παρὰ θεῶν παῖδες γὰρ παῖδων φασὶ καὶ γέρος κατόπισθεν λειπεσθαι τοῦ δόσιον καὶ εὐόρχον. ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσιν δικαιοσύνην· τοὺς δὲ ἀνοσίους αὖ καὶ ἀδίκους εἰς πηλότην κατοργύπτουσιν ἐν Ἀιδον καὶ κοσκίνοις ὑδωρ ἀραγκάζουσι φέρειν, ἔτι τε ἔσθιται εἰς κακάς θάξας ἄγοντες, ἀπερὶ Γλαύκων περὶ τῷν δικαιών δοσαζομένων δὲ ἀδίκων διῆλθε τιμωρήματα, ταῦτα περὶ τῷν ἀδίκων λέγονται, ἄλλα δὲ οὐτε ἔχονται. ὁ μὲν οὐντὶ ἔπαιρος καὶ ὁ φρόγος οὗτος ἔκατέρων.

1 μεθύνοντας seclus. Cobet. 2 ἀποτίνοντι (= ἀποτίνεσθαι φασιν Diels) Monac. B, ἀποτίνοντι A.

Lob. II 806; Diels II³ 168 n. 4; Gruppe *Suppl.* 719; Dieterich *Nekyia*² 72; Tannery *Rev. de philol.* XXV 1901, 315.

Qui filius Musaei dictus sit, dubium. Quamvis de Eumolpo certe cogitari possit (Maaß *Orph.* 111), tamen Orphicos a Platone significatos esse credimus (Rohde *Psyche* II⁶ 129 n. 3). Cf. Plutarch. *Compos. Cimon. et Luc.* c. 1 Πλάτον ἐπισκώπει τοὺς περὶ τὸν Ὁρφέα τοῖς εὖ βεβιωκόσι φέσοντας ἀποκεῖσθαι γέρας ἐν Ἀιδον μέθην αἰώνιον. Verba παῖδες γὰρ παῖδον κτλ. Homerum ex Orpheo mutuatum esse opinatur Serv. ad Vergil. *Aen.* III 98 (*et nati natorum et qui nascentur ab illis*) nati natorum propter illud ‘et mansuram urbem’. nam oraculum semper ad petita respondet.¹ sane hic versus Homeri (*Il.* V 308 καὶ παῖδοι παῖδες, τοι περ μετόπισθε γέρονται cf. Macrob. *Sat.* V 3, 8) est, quem et ipse de *Orpheo*² sustulit, item *O. de oraculo Apollinis Hyperborei*.

1 respondit FHE. 2 de *Orpheo* ME, *orpheos* F, *orpheo* LH.

Lob. II 952 n. X; Gruppe *Suppl.* 719 n. 1; Dieterich *Nekyia*² 131 n. 3; R. Hirzel *Der Eid* 111 n., qui cum verbis Platonis γέρος — τοῦ δόσιον καὶ εὐόρχον comparat Pindar. *Ol.* III 73 εὐσεβεῖ γρούμαι φυλάσσοντες μακάρων τελετὰς et carminis Orphici *ΟΡΚΟΙ* mentionem facit.

5. (228) Plat. *Phaedo* 69c καὶ κινθνεύονται¹ καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσατες οὐ φαῦλοι τιρες² εἰραι, ἄλλα

τῶι ὅτι πάλαι αἰρίπτεσθαι, ὅτι δὲ ἀμόητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἀιδον ἀφίκηται ἐν βορβόρῳ κείσεται, ὁ δὲ κεκαθαριμένος τε καὶ τετελεσμένος ἔκετος ἀφικόμενος μετὰ θεῶν οἰκήσει. εἰσὶν γάρ δι, [οὗ]³ φασιν οἱ περὶ τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάνκοι δέ τε παῦροι. οὗτοι δὲ εἰσὶν κατὰ τὴν ἐμῆν δόξαν οὐκ ἄλλοι ἢ οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς.

1 κυρδυνεύοντοι Β γρ W Iambl. Olympiodor., κυρδυνεύονται B²TW.
2 τινες B²TW, om. B Iambl. Stob. 3 ὡς B Clem. Stob., om. T Iambl.

Lob. II 809; Gruppe *Suppl.* 719; Dieterich *Nekyia*² 73; Tannery *Rev. philol.* XXV 1901, 316; Kern *Orph.* 45; Casel De philosophor. graecor. silentio mystico 36 (*RVV XVI* 2).

Sententia ἐν βορβόρῳ κεῖσθαι latet in Asii elegia v. 4 Bergk PLG⁴ II 406: ἐν δὲ μέσοισιν ἥρως είστηκει βορβόρον ἔξαναδίς. Maaß *Rektoratsprogr.* Marpurgi 1913, 47 n. 27. Versum πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάνκοι Orphicum esse testatur Olympiodor. in *Phaedon.* 67 c p. 43, 21 et in 70 c p. 58, 14 Norv.; laudat versum eiusdem formae etiam Hermias in *Phaedr.* 249 c p. 172, 10 Couvr.; v. infra s. *ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ*.

6. Plat. *Phaedo* 70 c σκεψώμεθα δὲ αὐτὸν τῇδε πη, εἴ ἄρα ἐν Ἀιδον εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευτησάντων τῶν ἀνθρώπων εἴτε καὶ οὐ. παλαιὸς μὲν οὖρ ἐστί τις λόγος (B) ὁ λόγος οὗτος B²TW Olympiod., λόγος οὗτος Stob.) οὗ μεμυήμεθα, ως εἰσὶν ἐνθέρδε ἀφικόμεναι ἔκει, καὶ πάλιν γε δεῦρο ἀφικροῦνται καὶ γίγνονται ἐκ τῶν τεθρεώτων. Olympiodor. interpretatur 60, 9 Norv. Ὄρφικὸς γάρ ἐστι καὶ Πυθαγόρειος.

7. (221) Plat. *Phaedo* 62 b ὁ μὲν οὖρ ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος, ως ἐν τινι φρονοῦσαι ἐσμεν (πάντες add. B²) οἱ ἀνθρώποι καὶ οὐ δεῖ δὴ ἐαντὸν ἐκ ταύτης λύειν οὐδ' ἀποδιδράσκειν, μέγας τέ τις μοι φαίνεται καὶ οὐ δάιμος διδεῖν. Schol. p. 379 Bekk. ἐτεῦθεν τὸ πρῶτον πρόβλημα τὸ μὴ δεῖν ἐξάγειν ἑαυτόν, οὐ ἐπιχείρημα μνητικὸν ἐξ Ὄρφεως ληρού et Procl. in *Remp.* I 85, 1 Kr. v. s. *ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ*.

Lob. II 795; Gruppe *Suppl.* 717; Rohde *Psyche* II⁶ 279 n. 1; Tannery *Rev. de philol.* XXV 1901, 314.

8. (221) Plat. *Cratyl.* 400 c καὶ γάρ σῆμα τινές φασιν αὐτὸν εἶναι τῆς ψυχῆς (sc. σῆμα), ως τεθαψμένης ἐν τῷτον τῷ παρόντι· καὶ διότι αὐτὸν σημαίνει ἀντὶ σημαίνη¹ ἡ ψυχή, καὶ ταῦτη σῆμα δρθῶς καλεῖσθαι. δοκοῦσι μέρτοι μοι² μάλιστα θέσθαι οἱ ἀμφὶ Ὄρφέα τοῦτο τὸ ὄγομα, ως δίκηρ διδούσης τῆς

ψυχῆς ὡν δὴ ἔνεκα³ σίδωσιν, τοῦτο δὲ περίβολον ἔχει, ἵνα σώμηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα· εἶναι οὖν τῆς ψυχῆς τοῦτο, ὥσπερ αὐτὸν⁴ ὀνομάζεται, ἐνος ἀντείσηι τὰ διφειλόμενα, [τὸ]⁵ σῶμα, καὶ οὐδὲν⁶ δεῖν οὐδὲν⁷ ἐν γράμμα.

1 οημήνη T. 2 μοι om. Stob. 3 ὡν δὴ ἔνεκα Heindorf, δὲ codd. 4 τοῦτο, ὥσπερ αὐτὸν BT, τοῦτο αὐτό, ὥσπερ Stob. 5 τὸ omis. recte Stob. 6 οὐδὲν BT Stob., οὐδὲ Gudian. 44. 7 οὐδὲν ἐν Diels, οὐδὲν Burnet, οὐδὲν B Stob., οὐδὲν T.

Lob. II 795; Diels II³ 168 n. 3; Gruppe *Suppl.* 718; Rohde *Psyche* II⁶ 108 n. 1; Tannery *Rev. de philol.* XXV 1901, 314.

Ab Orphicis Pythagoreos sententiam σῶμα — σῆμα mutuatos esse testatur Philolai fr. 14 (Diels I³ p. 315) μεστυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντιες, ὡς διά τινας τιμωρίας ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνέζενται καὶ καθάπερ ἐν σάματι τούτοι τέθαπται. Cic. Hortens. fr. 88 Bait. (fr. 85 Or.) *ex quibus humanae vitae erroribus et aerumnis fit, ut interdum veteres illi sive vates sive in sacris initiisque tradendis divinae mentis interpretes, qui nos ob aliqua scelera suscepta in vita superiore poenarum luendarum causa natos esse dixerunt, aliquid vidisse videantur, verumque sit illud, quod est apud Aristotelem* (fr. 60 Rose³ 71), *simili nos adfectos esse supplicio atque eos, qui quondam, cum in praedonum Etruscorum manus incidissent, crudelitate excogitata necabantur, quorum corpora viva cum mortuis, adversa adversis accomodata, quam aptissime (artissime Bernays) colligabantur, sic nostros animos cum corporibus copulatos ut vivos cum mortuis esse coniunctos.* Iamblich. Protrept. VIII 134 K p. 47, 21 Pistelli τις ἄρι οὖν εἰς ταῦτα βλέπων οἶοιο εὐδαιμονεῖται καὶ μαζάριος, οἱ πρῶτον² εὐθὺς φέσει συνέσταμεν, καθάπερ φισὶν οἱ τὰς τελετὰς λέγοντες, ὥσπερ ἀντὶ τιμωρίας πάντες; τοῦτο γὰρ θείως οἱ ἀρχαιότεροι λέγοντοι τὸ φάναι διδόναι τὴν | ⁴⁸ Pist. ψυχὴν τιμωρίαν καὶ ζῆν³ ἡμᾶς ἐπὶ κολάσει μεγάλων τινῶν ἀμαρτημάτων.

1 τις ἄν Vulcan., (πολὺ) τι. ἐὰν codd. 2 οἱ ante πρῶτον ex Cizens. Rose, οἱ codd., οἱ A. 3 ζῆν ἡμᾶς codd., ζημιας Platt *Journ. of philol.* Lond. XXVI 1899, 232.

9. Plat. Leg. III 701 b. εἴφεξῆς δὴ ταύτῃ τῇ τινευθερίατι ἡ τοῦ μὴ ἔθελειν τοῖς ἀρχοντοι δουλεύειν γίγνοιτ' ἄν, καὶ ἐπομένη ταύτῃ φεύγειν πατρὸς καὶ μητρὸς καὶ πρεσβυτέρων δουλείαν καὶ τονθέτησιν (L) τομοθέτησιν ΑΟ), καὶ ἐγγὺς τοῦ τέλους οὖσιν τόμων ζητεῖται μηδὲν πικρόντοις εἰται, πρὸς αὐτῶι δὲ ἥδη τῶι

τέλει δροκωρ καὶ πίστεωρ καὶ τὸ παράπταρ θεῶρ μὴ φροντίζειν, τὴν λεγομένην παλαιὰν Τιτανικὴν φύσιν ἐπιδεικνῦσι καὶ μημονεύοντες, ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ἔκετεν ἀφικομένοντες, χαλεπὸρ αἰώνα διάγοντας μὴ λῆσαι ποτε πανῶν.

Schuster 26; Kern De Theogon. 44.

Ad λεγομένην παλαιὰν Τιτανικὴν φύσιν v. Kern *Orph. 44* et infra s. *IEPOI ΛΟΓΟΙ*.

10. Plat. Epist. VII 335 a πείθεσθαι δὲ ὅγτως δεὶς χοῇ τοῖς παλαιοῖς τε καὶ ἱεροῖς λόγοις, οὐδὲ μηρέοντις ἡμῖν ἀθάρατοι φυχὴν εἴλαι δικαστάς τε ἵσχειν καὶ τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας, ὅταν τις ἀπαλλαχθῇ τοῦ σώματος.

De Orphicorum ἱεροῖς λόγοις v. infra s. *IEPOI ΛΟΓΟΙ*.

11. (254) Plato Leg. II 669 d πουρταὶ δὲ ἀρθρόπτιοι σφόδρᾳ τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγχυνόντες ἀλόγως, γέλωτ' ἀρ παρασκευάζοντες τῷρ ἀρθρώπτῳ ὅσονς φησὶν Ὁ. λαζεῖτρ ὁρατὰς τῆς τέρψιος.

Orphei sententia huiusmodi fuisse videtur: ὅσσοι ἥβης μέτρον ἴχοντο λάζον δέ τε τέρψιος ὁρην id est quicunque ad pubertatis annos et ad eam aetatem adoleverunt, quae Veneri matura habetur. hinc Plato transfert ad iudicii maturitatem, illudque musicae genus, de quo loquitur, omnibus, qui in his rebus aliquem sensum habeant veraeque voluptatis capaces sint, taedio fore dicit Lob. II 948.

Lob. I. l.; Diels II³ 169 n. 2; Tannery *Rev. de philol.* XXV 1901, 313.

12. Plat. Leg. VIII 829 d. ε μηδέ τινα τολμᾶτε ἄδειν ἀδόκιμοι μοῦσαις μὴ κοιτάντων τῷρ νομοφυλάκων, μηδ' ἀρ ἥδιον ἢ τῷρ Θαμύρον τε καὶ Ὄρφείον ὄμητον.

Lob. I 390; Diels II³ 169 n. 6 a; Tannery *Rev. de philol.* XXV 1901, 313.

Platonem in Legibus saepius quam in aliis dialogis Orpheus arcessere iam Schuster 26 monuit; v. test. nr. 212, frr. 9. 11. 19. 21 et III 677 d Cliniae verba τοῦτο ὅτι μὲν μυομάκις μόνοι ἔτη διελάνθανεν ἄραι τὸν τότε, χίλια δὲ ἀφ' οὐ γέγονεν (del. Herm.) ἢ δις τοσαῦται ἔτη, τὰ μὲν Δαιδέλωι καταφανῆ γέγονεν (del. Ast.), τὰ δὲ Ὄρφετ, τὰ δὲ Παλαμήδει, τὰ δὲ περὶ μονσικῆς Μαρσύαι καὶ Ὀλύμπωι, περὶ λόγων δὲ Ἀμφίτοι, τὰ δὲ ἄλλα ἄλλοις πάμπολλας, ὡς ἔπος εἰπεῖν χθὲς καὶ πρώτην γεγονότα. De omnibus Platonis ad Orphicos spectantibus locis v. F. Weber *Platon. Notizen über O. Progr. Monacense* 1899.

13. Plat. *Sypos.* 218 b πάντες γὰρ κεκοινωνήκατε τῆς φιλοσόφου μανίας τε καὶ βακχείας — διὸ πάντες ἀκούσεοθε· συγγράσσεοθε γὰρ τοῖς τε τότε πραχθεῖσι καὶ τοῖς νῦν λεγομένοις. οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις (τις TW Pap. Oxyr., τι B) ἄλλος ἐστὶν βέβηλός τε καὶ ἄγροικος, πύλας πάντας μεγάλας τοῖς ὡσὶν ἐπιθεσθε.

Diels II³ 169 n. 7; Kern *Archiv f. Gesch. d. Philos.* I 1888, 504; Gruppe *Suppl.* 711 n. 1. 713; Zeller *Zeitschr. wiss. Theolog.* XLII 1899, 269 = *Kl. Schr.* II 184; Casel *De philosophor. Graecor. silentio mystico* 29. 36 (*RVV XVI* 2).

V. infra s. ΔΙΑΘΗΚΑΙ.

14. (34) Plat. *Phileb.* 66 c ‘Ἐκτηι δ’ ἐν γενεᾶι’ φησὶν Ὁ. ‘καταπαύσατε κόσμον¹ ἀοιδῆς’. ἀτὰρ καθνεύει καὶ ὁ ἥμέτερος λόγος ἐν ἐκτηι καταπεπανμέρος εἰλαι κοίσει. Plutarch. *De E ap. Delph.* p. 391 d πέμπτον εἴ τις ἥδονὴ καθαρὰ καὶ πρὸς τὸ λυποῦν ἀκρατος, ἔνταῦθα λήγει τὸ Ὀρφικὸν ὑπειπόρ·

ἐκτηι δ’ ἐν γενεῇ καταπαύσατε θυμὸν ἀοιδῆς.

1 κόσμον Platon. codd. et Euseb. Praep. ev. XIV 22 (II 319, 9 Dind.) θυμὸν Plutarchi codd., θεσμὸν Badham; Rohde *Psyche* II⁶ 120 n. 1, οἶμον Kroll *Philol.* LIII 1894, 420 collato Hom. Hymn. in Mercurium 451 ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς.

Procl. in Plat. *Remp.* II 100, 23 Kr. ‘Ἐκτηι δ’ ἐν γενεῇ’ φησὶν Ὁ., τοὺς δημίους τοὺς κοσμικούς, οἵ τοὺς τυραννικῶς βεβιωκότας ἄγροι τινες ὄντες καὶ ἀπαράτητοι κολάζονται διαλαμψάνοντες· οἵ τις ὑπέστρωται τὰ τῆς τείσεως δεσμοτήρια καὶ τὸ ἐσχατον καὶ φρικωδέστατορ τῶν ψυχῶν οἰκητήριον καὶ κολαστήριον δέ Τάρταρος. Laudat ‘Ἐκτηι δ’ ἐν γενεᾷ’ vel simile saepius Damasc. *De princ.* 53 (I 107, 23 Rue.), 199 (II 80, 15), 253 (II 123, 5), 278 (II 150, 6) ἔκτον τοίνυν, πῶς καὶ κατ’ Ὀρφέα καὶ κατὰ τὰ λόγια τῆς ζωιογόρου θεοῦ ἐξῆπται ἡ φύσις, 381 (II 231, 26).

Lob. II 788; Diels II³ 167 n. 1; O. Mueller *Prolegom.* 385; Schuster 13. 67; Kern *De Theogon.* 46; Gruppe *Suppl.* 692. 745; Zeller I⁶ 124 n.; Susemihl Ind. XI.

15. (32) Plat. *Cratyl.* 402 b (cf. Procl. in Tim. III 176, 10 Diehl) ὥσπερ αὖ ‘Ομηρος ‘Ωνεανόν τε θεῶν γένεσιν’ φησὶν ‘καὶ μητέρα Τηθύρ’ (Il. Σ 201; v. *Theaetet.* 152 e). οἶμαι δὲ καὶ ‘Ηοίοδος’ (*Theog.* 337). λέγει δέ πον καὶ Ὡ. δτι

Ωκεαρὸς πρῶτος καλλίρροος¹ ἥρξε γάμου, διὸ δὰ κασιγγήτηρ δύο μήτορες Τηθὺν ὄπιει.²

1 καλλιρόονς Β] καλλιρόονς Τ, καλλίροος Stobaei (Ecl. phys. I 10, 8 [I 120, 10 Wachsm.] FP. 2 ὄπιει Τ] ὄπιει Β; cf. Schol. ad vocem ὄπιει (p. 370 Bekk.) ὀμιλεῖ, συνεγένετο κατά νόμον καὶ ἐμίγνυτο, συνώκει.

Lob. I 508; Diels II³ 168 n. 2; Schuster 4. 19; Kern De Theogon. 40; Zeller I⁶ 123 n. 2; Holwerda 314; Gruppe *Suppl.* 694; Susemihl Ind. XIX.

16. (31) Plato Tim. 40 d. ε περὶ δὲ τῶν ἄλλων δαιμόνων¹ (sc. praeter astra et terram) εἰπεῖτε καὶ γρῦπαι τὴν γένεσιν μετέζοντος ἡ καὶ θῆμας, πειστέον δὲ τοῖς εἰρηνικόσιν ἔμπροσθεν, ἐκγόνοις μὲν θεῶν οὐδίνιν, ως ἔφασαν, σαφῶς δέ που τούς γε αὐτῶν προγόνους εἰδόσιν² ἀδύνατος οὐρ θεῶν παισὶν ἀπιστεῖται, καίπερ ἄνετα τε εἰκότων καὶ ἀναγκαῖον ἀποδείξεων λέγονται, ἀλλ' ως οὐκέται φασκόντων³ ἀπαγγέλλειται ἐπομένοντος τῷ τόμῳ πιστευτέον. οὗτος οὖρ κατ' ἐκείνους ἡμῖν ἡ γένεσις περὶ τούτων τῶν θεῶν ἐχέτω καὶ λεγέσθω. Πῆγας τε καὶ Οὐρανοῦ παῖδες Ωκεαρός τε καὶ Τηθύς ἐγενέσθησαν, τούτων δὲ Φόρκυς Κρότορος τε καὶ Ρέα καὶ ὅσαι μετὰ τούτων, (41a) ἐκ δὲ Κρότορος καὶ Ρέας Ζεὺς Ἡρα τε καὶ πάρτες ὅσους ἵσμεν ἀδελφοὺς⁴ λεγομένους αὐτῶν, ἔτι δὲ τοίτων ἀλλοὺς ἐνγόντους.

1 δαιμον*ων A¹. 2 εἰδόσιν A², εἰδότων A¹, F Philopon. Clem. Euseb. 3 φασκόντων AF Procl. Euseb., φάσκοντιν Y Cyrill. Theodoret. 4 ἀδελφοὺς in rasura A.

Lob. I 510; Diels II³ 169 n. 8; Schuster 5. 25; Kern De Theogon. 41; Zeller I⁶ 123 n. 2; Gruppe *Suppl.* 702; Susemihl Ind. XVII.

17. Plat. Euthyphr. 5 e ΕΥΘΑ αὐτοὶ γὰρ οἱ ἀνθρώποι τυγχάνοντες νομίζοντες τὸν Αἴα τὸν θεῶν ἀριστον καὶ δικαιότατον, καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αἴτον πατέρα δῆσαι, διτι τοὺς ὑεῖς κατέπιεν οὐκ ἐν δίκηι, (6a) κακεῖτό γε αὐτὸν πατέρα πατέρα ἐκτεμεῖται δι' ἐτερα τοιαῦτα . . . ΣΩΚΡ . . . (6b) . . . ἀλλά μοι εἰπὲ πρὸς Φιλίου, σὺ ως ἀληθῶς ἡγῇ ταῦτα οὕτως γεγονέναι; . . . ΕΥΘΑ καὶ ἔτι γε τούτων θαυμασιώτερα, ως Σωκράτες, μὲν οἱ πολλοὶ οὐκ ἴσασι.

Quae ultima verba ('sed etiam alia atrociora, quae ignota plerisque Socrates ipse, si audiverit, vehementer sit admiraturus') ad Saturni exsectionem, Zagrei interfectionem aliorumque deorum facinora in carminibus Orphicis nec usquam alibi tradita spectare

Lob. I 602 professus est. Eodem spectat Isocrat. XI (IX Drer.) 38 τοιούτους δὲ λόγους περὶ αὐτῶν τῶν θεῶν (sc. poetae) εἰρήκασιν, οἵνος¹ οὐδεὶς ἀν περὶ τῶν ἔχθρων εἰπεῖν τολμήσειεν² οὐ γάρ μόνον πλοτὰς καὶ μοιχέας καὶ παρ' ἀνθρώποις θητέας αὐτοῖς ὠρείδισαρ, ἀλλὰ καὶ παῖδων βρόσεις καὶ πιτέρων ἐκτομὰς καὶ μητέρων δεσμοὺς³ καὶ πολλὰς ἄλλας ἀρούριας κατ' αὐτῶν ἐλογοποίησαν⁴ (cf. Xenophan. Diels I³ 59 fr. 11). (39) ὑπὲρ ὅτι τὴν μὲν ἀξίαν δίκην οὐκ ἔδοσαρ, οὐ μὴν ἀτιμώρητοι γε διέφυγον, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν ἀλῆται⁵ καὶ τῶν καθ' ἡμέραν ἐρθεῖται κατέστησαρ, οἱ δὲ ἐτυφλώθησαν, ἄλλοις δὲ φεύγων τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκειοτάτους πολεμῶν ἀπατα τὸν χρόνον διετέλεσεν, Ὁ. δὲ διάλιστα τούτων τῶν⁶ λόγων ἀφάμενος, διασπασθεὶς τὸν βίον ἐτελεύτησεν v. supra p. 33.

1 οἵνος Γ, δσονς Θ, οὖς Α. 2 τολμήσειν εἰπεῖν ΘΑ. 3 δεσμοὺς Γ¹, συννοοίας Γ²ΘΑ. 4 κατὰ τούτων ἐλογοποίησαν Θ, ἐλογοποίησαν κατὰ τούτων Α. 5 ἀλῆται Γ, πλανῆται ΘΑ Hesych. 6 τῶν τοιούτων ΘΑ.

Diels II³ 167 n. 14 b.

18. Plato Sophist. 242 c. d μῆθόρ τινα ἔκαστος φαίνεται μοι διηγεῖσθαι παιδίν ως οὖσιν ἡμῖν, ὁ μὲν ως τρία τὰ ὄντα, πολεμεῖ δὲ ἀλλήλοις ἐνίστε αὐτῶν ἄπται πη, ¹ τοτὲ δὲ καὶ² φίλα γιγρόμενα γάμους τε καὶ τόκους καὶ τροφὰς τῶν ἐκγόνων παρέχεται· δένο δὲ ἐτερος εἰπάτων, ὑγρὸν καὶ ἔγρον ἢ θερμὸν καὶ ψυχρόν, συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι· τὸ δέ παρ' ἡμῖν³ Ἐλεατικὸν ἔθρος, ἀπὸ Σεροφάρους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενορ, ως ἐνδες ὄντος τὸν πάντων καλονμένων οὕτω διεξέρχεται τοῖς μύθοις.⁴ Κάτιδες δὲ καὶ Σικελιά⁵ τινες ἔστερον Μοῦσαι συνεργόσαρ⁶ δτι συμπλέκειν⁷ ἀσφαλέστατον⁸ ἀμφότερα καὶ λέγεται ως τὸ δὲ πολλά τε καὶ ἐν ἔστιν, ἔχθραι δὲ καὶ φίλαι συνέχεται.

1 ἀγάπη B. 2 καὶ ante φίλα om. T. 3 ἡμῖν BTW, ἡμῖν Euseb., vulgo. 4 τὸν μύθον Theodoret. 5 σικελιά B Simplic., σικελικαι TW Euseb. 6 ἔννενόσαν T Euseb. Simplic., ἔννενοήκασιν B. 7 ἔμπλεκειν W. 8 ἀσφαλέστερον Euseb.

Lob. I 613; Diels I³ 49 n. 29; Schuster 15. 20; Kern De Theogon. 47; Gruppe *Suppl.* 715 s. 745; Susemihl Ind. XIV n. 97.

19. Plat. Leg. VII 796 b. c οὐδὲ ὅσα ἐν τοῖς χρονῖς ἔστιν αὖ μημήσατα προσήκοντα μημεῖσθαι παρετέορ, κατὰ μὲν τὸν τόπον τόρδε (sc. Athenas) Κονογήτων ἐνόπλια παιγνια, κατὰ δὲ Ακεδαιμονα Διοσκόρων. ή δὲ αὖ πον παρ' ἡμῖν κόρη καὶ δέσποινται, εὐφρατθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾶ (codd.) παιδεῖσι Euseb.), κερατις χερσὶν (κερατις χερσὶν post δεῖτ Euseb.) οὐκ οὐηθη

δεῖται ἀθέρειν, παροπλίαι δὲ παντελεῖ κοσμηθεῖσαι, οὕτω τὴν ὄρχησιν διαπεραίνειν· ἀλλὰ δὴ πάντως μιμεῖσθαι πρέπονταν ἢν εἴη κόρον τε ἄμα καὶ κόρις, τὴν τῆς θεοῦ χάριν τιμῶντας, πολέμου τ' ἐν χρείαι καὶ ἔορτὸν ἔρειν. τοτὲ δέ πον πασὶν εὐθέστη τε καὶ ὅσον ἢν χρόνος μήπω εἰς πόλεμον ἴστοιν, πᾶσι θεοῖς προσόδους τε καὶ πομπὰς ποιουμένους μεθ' ὄπλων τε καὶ ἵππων ἀεὶ κοσμεῖσθαι δέονται ἢν εἴη, θάττους τε καὶ βραδυτέρας ἐν δραχήσεσι καὶ ἐν πορείαις τὰς ἴκετείας ποιουμένους πρὸς θεούς τε καὶ θεῶν παῖδας.

Lob. I 541; Schuster 26; Kern De Theogon. 44; Gruppe Suppl. 714 v. s. *IEPOI ΛΟΓΟΙ*.

20. Plat. Phaedr. 248 c. d θεομός δὲ Ἀδραστείας ὁδε. ἥτις ἢν ψυχὴ θεῶν συνοπαδός γενομένη κατίθητι τι τῶν ἀληθῶν, μέχρι τε τῆς ἑτέρας περιόδου εἶται ἀπήμονα, καὶν ἀεὶ τοῦτο δύνηται ποιεῖται, ἀεὶ ἀβλαβῆται εἶται· ὅτερ δὲ ἀδνυτατίσσασα ἐπισπέσθαι μὴ ἰδῃ, καὶ τινι συντυχίᾳ χορηγομένη λήθης τε καὶ κακίας πλησθεῖσα βαρυρθῆται, βαρυρθεῖσα δὲ πτεροδρυίσῃ τε καὶ ἐπὶ τὴν γῆν πέσῃ, τότε ρόμος ταύτην μὴ φυτεῦσαι εἰς μηδεμιάν θήρειον (θῆρειαν B) φύσιν ἢν τῇ πρώτῃ γενέσει, ἀλλὰ τὴν μὲν πλεῖστα ἰδοῦσαν εἰς γονῆν ἀνδρὸς γενηδουμένου φιλοσόφου ἢν φιλοκάλου ἢν μονούκον τινος καὶ ἐρωτικοῦ, τὴν δὲ δευτέραν εἰς βασιλέως ἐγγόμονον ἢν πολεμικοῦ καὶ ἀρχικοῦ, τρίτην εἰς πολιτικοῦ ἢν τινος οἰκονομικοῦ ἢν χρηματιστικοῦ, τετάρτην εἰς φιλοπόρου (ἢ add. Badh.) γεμναστικοῦ ἢν περὶ σώματος ἱαστρί τινος (Herm.) τινα BT ἐσομένου, πέμπτην μαρτικὸν βίον ἢν τινι τελεστικὸν ἔξουσαν· ἔπτην ποιητικὸν ἢν τῶν περὶ μίμησίν τις ἀλλοιος ἀρμόσσει, ἐβδόμην δημιουργικὸν ἢν γεωργικός, ὀγδόην σοφιστικὸς ἢν δημοποιικός (δημοτικός B), ἑτάτην τυραννικός. Respubl. V 451 a προσκυνεῖται δὲ Ἀδράστεια, ὡς Γλαύκων, χάριν οὐδὲ μέλλω λέγεται.

Iam ap. Aeschyl. Prom. 936 οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοῖς cf. Eurip. Helen. 513 test. nr. 82, fr. 23 et infra s. *IEPOI ΛΟΓΟΙ*.

Lob. I 514; Schuster 26; Kern De Theogon. 45; Susemihl Ind. XVI.

21. (33) Plato Leg. IV 715 e δὲ μὲν δὴ θεός, ὥσπερ καὶ δὲ παλαιὸς λόγος, ἀρχήν τε καὶ τελευτὴν καὶ μέσα τῶν ὅντων ἀπέντων ἔχων, (716 a) εὐθείαι περιέται κατὰ φύσιν περιπορευόμενος.¹ τῶι δ' ἀεὶ συνέπεται Δίκη (v. fr. 22. 23) τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου ρόμον τιμωρός (cf. Crit. 121b; F. Kluge De Platonis Critia diss. Hal. 1909, 16), ἵστι δὲ

μὲν εὐδαιμονήσει μέλλων ἔχόμενος συνέπεται ταπειρὸς καὶ πεκο-
σημηέος, δέ τις² ἔξαρθεις ὑπὸ μεγαλανχίας, ἢ χρήμασιν ἐπαιρό-
μενος ἢ τιμαῖς, ἢ καὶ σώματος εὐμορφίαι ἄμα τεότητι καὶ ἀρίσται
φλέγεται τὴν φυχὴν μεθ' ὕβρεως, ὡς οὔτε ἀρχοτος οὔτε τινὸς
ἡγεμόνος δεόμενος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις ἴκαρος ὥν ἡγεισθαι, κατα-
λείπεται ἔρημος θεοῦ, (716 b) καταλειφθεὶς δὲ καὶ ἔτι ἄλλους
τοιούτους προσλαβὼν σκιαγράφους πάρτα ἄμα, καὶ πολλοῖς
τισιν ἔθοξεν εἰραι τις, μετὰ δὲ χρόνον οὐ πολὺν ὑποσχὼν
τιμωρίαν οὐ μεμπτήν τῇ δίκῃ ἔαντόν τε καὶ οἰκον καὶ πόλιν
ἀρδηρ ἀνάστατος ἐποίησεν. Cf. Tim. 69 b.

1 περιπορέομενος codd. cum Schol. Plutarcho Clemente Eusebio Stobaeo; πορευόμενος Ps.-Aristot. Περὶ κόσμου 7 (fr. 21 a qui in fine libri Platonis verba δὲ μὲν δὴ θεὸς ... εὐδ. μέλλων exscripsit). 2 δέ τις codd. cum Clem. Euseb. Stob.; εἰ δὲ τις Plut. Theodoret.

Adnotat Scholiasta p. 451 Bekk. Θεὸρ μὲν τὸν δημιουργὸν
συφῶς, παλαιὸν δὲ λόγον λέγει τὸν Ὀρφικόν, δεῖ εστιν οὗτος·

Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάρτα τένυκται.

Ζεὺς πνθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

καὶ ἀρχὴ μὲν οὗτος ὡς ποιητικὸν αἴτιον, τελευτὴ δὲ ὡς τελικόν,
μέσσα δὲ ὡς ἐξ ἵσου πᾶσι περών, καὶ πάρτα διαφόρως αὐτοῦ
μετέρητι. εὐθείαι δὲ τὸ κυτά δίκην σημαίνει καὶ ἀστέρ, καὶ
ἀπαρεγκλίτως, καὶ οἰονεὶ καρόνι ἐρί, τὸ δὲ περιπορευόμενος
τὸ αἰσθητόν. τὸ δὲι ὀδυσσάτως καὶ κυτά τὰ αὐτά· ἡ γὰρ περι-
φορὰ τοῦτο ἔχει ὡς ἐν αἰσθητοῖς. Cetera v. fr. 22.

21 a. (46) Hymnum Orphicum Plato (fr. 21) respexisse verisimilimum est (cf. Schol. fr. 21), cuius vestigia primum occurunt in Ps.-Aristotelis libello *Περὶ κόσμου* 7 p. 401 a 25 ὡς δὲ τὸ πᾶν
εἰπεῖν, οὐρανός τε καὶ κθόνιος, πάσης ἐπώνυμος ὥν φύσεώς τε
καὶ τύχης ἄτε πάντων αὐτὸς αἴτιος ὅρ. διὸ καὶ ἐρ τοῖς Ὀρφι-
κοῖς¹ οὐ κακῶς λέγεται.

Ζεὺς πρῶτος γένετο,² Ζεὺς ὕστατος ἀρχικέραυρος.³

Ζεὺς κεφαλῆ, Ζεὺς μέσσα.⁴ Διὸς δ' ἐκ πάρτα⁵ τελειται.⁶

Ζεὺς πνθμὴν⁷ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Ζεὺς ἀρσην γένετο,⁸ Ζεὺς ἀμβροτος ἔπλετο νύμφη.

5 Ζεὺς πνοῦ⁹ πάντων,¹⁰ Ζεὺς ἀκαμάτον πνρὸς δόμη.

Ζεὺς πόντον ὁτζα.¹¹ Ζεὺς ἥλιος ἥδε σελήνη.

Ζεὺς βασιλεύς, Ζεὺς ἀρχός¹² ἀπάντων ἀρχικέραυρος.¹³

πάντας¹⁴ γὰρ κονύμιας αὐθίς φάσις ἐς πολυγηθέες¹⁵

ἐξ ἱερῆς¹⁶ κραδίης¹⁷ ἀρετέγκατο, μέρμερα φέζων.¹⁸

1 τῷ ὀρφικῷ P. 2 ἐγένετο OQ. 3 ἀρχικέραννος PQ, ἀρχοκέρ. R 2494, v. Wilamowitz *Griech. Lesebuch II Erläut.* 133, ceteri melius ἀρχικέρ. de quo v. Bechtel *Lexilogus zu Homer* 54. 4 μέσος R 1603, μέσα OPQ. 5 πάντων P. 6 τελεῖται Diels e conjectura, quam comprobavit Schol. Galeni cod. Parisini bibl. nat. Suppl. gr. 634 ed. Helmreich *Ansbacher Progr.* 1910, 30; τέτακται codd. Apuleius Philopon. Tzetz., τέτακται R 1603, τέτμηται O, πέφυκε Procl. Theol. Plat. VI 8 p. 363, πέλονται Plut. De defectu orac. 48 p. 436 d. 7 πυγμὴ R 2992. 8 ἀρσην ἐγένετο Q, ἀρχιγενέτω O. 9 πνοή Q, ποιη R 2257. 10 πάντων] τούτων R 1603. 11 Ζεὺς — φίξα om. O. 12 ἀργὸς R 1603, ἀρχῆ PQ, ἀρχῆς R 2494, ἀρχηγὸς O. 13 ἀρχικέραννος R 2992, ceteri ἀρχικ. 14 πάντα O. 15 εἰς πολυγηθὲς P, εἰς πολυγηθὴ Q, ἐπηληγηθὲς R 2992. 16 ἀξιερῆς R 1603. 17 κραδίας O. 18 φέξων O.

Cf. etiam Apuleii librum *De mundo* 37 p. 173 Thom.

Herm. VI p. 460; Lob. I 523. 529; Diels II³ 169 n. 6; Schuster 26. 35 ss. 45 n. 1. 88; Kern *De Theogon.* 35; Gruppe *Suppl.* 703. 705. 710; Holwerda 325; Zeller *Zeitschr. wiss. Theolog.* XLII 1899, 234. 238. 269 = *Kl. Schr.* II 154. 157. 184 et I⁶ 135 n. 1; Weinreich *Triskaidekad. Studien* (*RVV XVI* 1) 88; M. Wellmann *Herm.* LIV 1919, 230 n. (5).

Respicit hymnum forsitan Aeschylus (Euphorion?) fr. 70 Nauck²:

Ζεύς ἐστιν αἴθιός, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός,
Ζεύς τοι τὰ πάντα χ' ὅπτι τῶνδ' ὑπέρτεορ.

Ad vs. 8 cf. Hesiod. Theog. 157 de Caelo πάρτις ἀπορέ- πτασκε καὶ ἐς φύσις οὐκ ἀρίστεσκε. Vs. 9 Ioann. Gaz. Descript. tabulae mundi I 49 p. 138 Friedl. novisse videtur, cum de Sole a Caelo evomito dicit ἐξ ζωαδίης ἥμησε πυρώθεος ἀρσενα δίσκον v. Gerh. Krahmer *De tabula mundi* ab Ioanne Gazaroe descripta diss. Halens. 1920, 20, qui Hesiodi Theogon. 497 de Saturno illo notissimo πρῶτον δ' ἐξήμησε ita utitur, ut iam Orphicum quendam poetam pro ἀνενέγκατο ad Hesiodi exemplum scripsisse arbitretur ἐξ ζωαδίης ἥμησ' ἵερῆς.

Citant hymnum Orphicum praeter scriptores serioris aetatis (v. s. *IEPOI ΛΟΓΟΙ*):

Ps.-Demosth. XXV 8 βουλοίμην δ' ἄν, ὡς ἀρδρες Αθηναῖοι, πρὸ τοῦ περὶ τῶν ιδίων ἐμὲ τῶν τοντονὶ λέγειν, σπουδάσαντας ὑμᾶς ἐξετάσαι διὰ βραχέων, εἰς δοσην αἰσχύνην καὶ ἀδοξιαν προῆχε τὴν πόλιν δημοσίᾳ πάντα τὰ τοιαῦτα θηρία, ὡς μέσος καὶ τελευταῖος καὶ πρωτός ἐστιν οὗτος (Gruppe 706; Holwerda 325; Rohde *Psyche* II⁶ 114 n. 2); Ps.-Plat. Epist. II 312 e περὶ

*τὸν πάντων βασιλέα πάντ' ἔστι καὶ ἐκείνον ἔνεκα πάντα καὶ
ἐκεῖνον αὐτοὺς ἀπάντων τὸν* (om. Clem. Euseb. Philopon.) *καλοῦν,*
Ps.-Archytas Περὶ σοφίας (cf. Diels I³ 338, 27) *ap. Iamblichum*
Protreptic. c. 4 p. 23, 3 ss. Pist. ὁ θεός ἀρχέ τε καὶ τέλος καὶ
μέσος ἀρτὶ (ἔστι Mullach FPHG I 559] ἔστι eodd.) *πάντων τῶν*
κατὰ δίκαια τε καὶ τὸν ὀρθὸν (v. ὀρθῶς fr. 1) *λόγον περιστομέ-*
ρων (Gruppe Suppl. 706); cf. Weinreich *Arch. Religionsw.* XVIII
1915, 604. Utitur iisdem versibus etiam Valerius Soranus († 82
a. Chr.: Cichorius *Herm.* XLI 1906, 63), cuius rei testis est
Augustin. *De civ. Dei VII 9: In hanc sententiam etiam quosdam*
versus Valerii Sorani exponit idem Varro in eo libro, quem
seorsum ab istis de cultu deorum scripsit (Riese Varr. Sat. Menipp.
rel. 252), qui *versus hi sunt* (Baehrens FPR 273 n. 4):

*Iuppiter omnipotens regum rerumque deumque
progenitor genetrixque deum, deus unus et omnes.*

*Exponuntur autem in eodem libro ita, ut eum marem existimarent
qui semen emitteret, feminam, quae acciperet; Iovemque esse
mundum et eum omnia semina ex se emittere et in se recipere:
'Qua causa, inquit, scripsit Soranus: Iuppiter progenitor genetrixque;
nec minus cum causa unum et omnia idem esse; mundus
enim unus, et in eo uno omnia sunt'.* (Lob. I 533; Schuster 37
n. 4; Zeller I⁶ 134 n. (4) et Zeitschr. wiss. Theolog. XLII 1899, 230
= *Kl. Schr.* II 150; Susemihl Ind. VI n. 22; Norden *Agnostos*
Theos 229 n. 1; Weinreich *Triskaidek. Stud.* [RVV XVI 1] 89 n. 1).

Cetera in Neoplatonicorum Orphicis composita sunt quae
hunc hymnum praebent ampliorem v. s. *IEPOI ΛΟΓΟΙ*.

22. (1) Aëtii Plac. II 13, 15 = Plut. de plac. philos. II 13;
Galen. histor. philos. 56 p. 624, 15 Diels; Stob. Eclog. I c. XXIV 1⁰
(I 204, 21 Wachsm., Doxogr. 343, 11) Ἡρακλείδης (Voss De Hera-
clidis Pontici vita et script. fr. 58 p. 65) καὶ οἱ Πυθαγόρεοι
ἔκαστον τῶν ἀστέρων κόσμον ἐπάρχειν γῆν¹ περιέχοντα ἀέρα
τε [καὶ αἰθέρα²] ἐν τῷ ἀπείρῳ αἰθέρι.. ταῦτα δὲ τὰ δόγματα
τὸν τοῖς Ὀρφικοῖς³ φέρεται.⁴ κοσμοποιοῦσι γὰρ⁵ ᔾκαστον τῶν
ἀστέρων.

1 γῆν Roeth, γῆν om. Plut. E. 2 καὶ αἰθέρα secl. Diels (cf. Stob.
et Galen.) ea verba pro varia lectione vocum ἀέρα τε habens. 3 ἐν ἑτοῖς
Ὀρφικοῖς Galen. 4 φέρεσθαι Stob. Gal., ἐμφέρεται Plut. E. 5 γὰρ om.
Plut. GE, ut κοσμοποιοῦσι ad Ὀρφικοῖς referendum sit ut apud Galenum
(v. Diels).

Lob. I 500; Zeller I⁶ 534 n. 1; P. Tannery *Rev. philol.* XXI 1897, 190; Kroll *De oraculis Chald.* 20; Heeg 11. 70; P. Capelle *De luna stellae lacteae orbe diss.* Hal. 1917, 3 n. 1.

23. Ps.-Demosth. XXV 11 τὴν τὰ δύται ἀγαπῶσαν Εὐρομίαν περὶ πλείστον ποιησαμένους, ἢ πάσας καὶ πόλεις καὶ χώρας σώισει· καὶ τὴν ἀπαράτητον καὶ σεμηῆτρ Δίκην, ἢν δὲ τὰς ἀγιωτάτας ἡμῖν τελετὰς καταδεῖξες Ὁ. παρὰ τὸν τοῦ Διὸς θρόνον φησὶ καθημένην πάντα τὰ τῶν ἀρθρώπων ἐφορᾶν, εἰς αὐτὸν ἔκαστον νομίσαντα βλέπειν οὕτω δεῖ¹ ψηφίζεσθαι, φυλαττόμενον καὶ προορώμενον μὴ καταισχῦναι ταύτην.

1 δεῖ add. A cum Blassius.

Lob. I 239. 391; Diels II³ 173 n. 14; H. Weil *Playdoyers pol. de Démosthène* II 1886, 311; Gruppe *Suppl.* 705; Susemihl Ind. XIV n. 96; Holwerda 327; Dieterich *Nekyia*² 139; Schläfke *De Demosthenis quae dicuntur adversus Aristogiton. oration. diss.* Gryphisw. 1913, 93.

Ad eundem Orphicorum locum spectat Hymn. LXII 1:

"Ομητα Δίκης μέλπω πανδερχέος, ἀγλαομόρφων,
ἢ καὶ Ζηνὸς ἄραντος ἐπὶ θρόνον ἴερὸν ἔγει
οὐρανοθέτειν καθορῶσα βίον θρητὸν πολυφύλων.

Cf. praeter Lob. I. l. imprimis Dieterich. l. l., qui Ps.-Dem. or. XXV auctorem scholae Orphicae asseclam fuisse haud improbabavit (v. etiam § 52 μεθ' ὥρ δ' οἱ ζωγράφοι τοὺς ἀσεβεῖς ἐν Ἀιδον γράφονται, μετὰ τούτων, μετ' Ἀράς καὶ Βλασφημίας καὶ Φθόρον καὶ Στάσεως καὶ Νείκους, περιέρχεται. εἰδ' ὅρ οὐδὲ τῶν ἐν Ἀιδον θεῶν εἰκός ἐστιν τυχεῖν θεων, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀσεβεῖς ὁδηγῆται διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ βίου [Schläfke l. l. 94] et § 37 καὶ Ἀδράστειαν (fr. 20) μὲν ἀρθρωπος ὥρ προσκυνεῖ, καὶ ἔχω τοῖς θεοῖς καὶ πᾶσιν ἑμῖν, ὃ ἀρθρεῖς Ἀθηναῖοι, τοῖς σώσασι με πολλὴν χάριν [Susemihl Ind. XVI n. 108]). Δίκη πάρα Διὸς πατρὶ καθεγομένη Κρονίου iam ap. Hesiod. Op. 259, quem ut Orphicus poeta multi alii secuti sunt, quos enumerat Lob. I 396.

Ante omnes autem Anaximander ex Simplicii testimonio (Diels I³ 15 n. 9) afferendus est: ἐξ ὥρ δὲ ἡ γέρεσίς ἐστι τοῖς οὖσι, καὶ τὴν φθορᾶν εἰς ταῦτα γέρεσθαι κατὰ τὸ χρεόν· διδόγαι γὰρ αὐτὰ δίκην καὶ τίσιν ἀλλήλοις τῆς ἀδικίας κατὰ τὴν τοῦ θρόνον τάξιν cf. Diels *Der antike Pessimismus* 11 n. 1.

24. Aristot. *Metaphys.* A 6, 1071 b 26 καίτοι εἰς ὡς λέγονται οἱ θεολόγοι οἱ ἐξ ρυντὸς γεννωταί, ἢ ὡς (om. E) οἱ φυσικοὶ

‘ἡρ (om. E) δμοῦ πάντα χρήματα’ (Anaxagoras Diels I³ 399 n. 1) φασί, τὸ αὐτὸ δύνατον. N 4, 1091 b 4 οἱ δὲ πουηταὶ οἱ ἀρχαῖοι ταῦτη δμοίως, ἡτι βασιλεύειν καὶ ἀρχεῖν φασὶν οὐ τοὺς πρώτους, οἶον Νέκτα καὶ (ἢ Susemihl) Οὐρανὸν ἢ Χάος ἢ Ωκεανόν, ἀλλὰ τὸν Δία. De Nocte v. *IEPOI ΛΟΓΟΙ*.

Diels II³ 170 n. 9; Schuster 17. 19; Kern De Theogon. 55. 56 n. 51; Zeller I⁶ 123 n. 1 et Zeitschr. wiss. Theolog. XLII 1899, 231 = Kl. Schr. II 151; Gruppe Suppl. 745; Susemihl Ind. VII.

25. Aristot. Metaphys. A 3, 983 b 27 εἰσὶ δέ τις οἱ καὶ τοὺς παμπαλαῖοντας (παλαιοὺς Α) καὶ πολὺ πρὸ τῆς νῦν γερέσεως καὶ πρώτους θεολογίσαντας οὕτως (ut Thales) οἴονται περὶ τῆς φύσεως ὑπολαβεῖν· Ωκεανόν τε γὰρ καὶ Τηθὺν ἐποίησαν τῆς γερέσεως πατέρας, καὶ τὸν ὄρκον τῶν θεῶν ὑδωρ, τὴν καλούμενηρ ἐπ’ αὐτῷ Στύγα τῶν πουητῶν (τ. π. del. Christ). τιμιώτατον μὲν γὰρ τὸ πρεσβύτατον, ὄρκος δὲ τὸ τιμιώτατόν ἐστιν. εἰ μὲν οὖν (984) ἀρχαῖα τις αὕτη καὶ παλαιὰ τετύχηεν οὖσα περὶ τῆς φύσεως ἡ δόξα, τάχ’ ἀτ δημολον εἴη.

Diels II³ 170 n. 10; Schuster 11.

26. (8) Aristot. De gener. anim. B 1, 734 a 16 ἡ γάρ τοι ἄμα πάντα γίγνεται τὰ μόρια, οἶον καρδία πλεύμων ἥπαρ ὁφθαλμὸς καὶ τῶν ἀλλων ἔκαστον, ἡ ἐφεσῆς, ὥσπερ ἐν τοῖς καλονμέροις Όρφέως ἐπεσιν· ἐκεῖ γὰρ δμοίως φησὶ γίγνεσθαι τὸ ζῶιον τῇ τοῦ σικτύου πλοκῆ.

Lob. I 381. 465; Diels II³ 170 n. 10 a; Schuster 54 n. 1; Kern Arch. f. Gesch. d. Phil. I 1888, 501; Gruppe Suppl. 716 n. 1.

Orphicos Empedocles sequitur Diels I³ 245 n. 57:

ἥτι πολλαὶ μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν,
γυμνοὶ δ’ ἐπλάζοντο βραχίονες εὔριδες ὄμοιοι,
ὅμιατά τ’ οἵ(α) ἐπλαράτο περηπεύονται μετώπων.

Cf. Kern 1.1.

V. s. *ΔΙΚΤΥΟΝ*.

27. (241) Aristot. De anima A 5, 410 b 19 φαίνεται γὰρ εἶναι τια μόρια τῶν ζῶιων κατὰ τόπον. καίτοι δοκεῖ γε ταῦτη μόρη τῶν κινήσεων κινεῖν ἡ ψυχὴ τὸ ζῶιον. δμοίως δὲ καὶ δύοι τὸν νοῦν καὶ τὸ αἰσθητικὸν ἐκ τῶν στοιχείων ποιοῦσιν· φαίνεται γὰρ τά τε φυτὰ ζῆται οὐ μετέχοντα φορᾶς οὐδέν αἰσθήσεως, καὶ τῶν ζῶιων πολλὰ διάρουνται οὐκ ἔχειν. εἰ δέ τις καὶ

ταῦτα παραχωρήσεις καὶ θείη τὸν τοῦ μέρος τι τῆς ψυχῆς, δύοις δὲ καὶ τῷ αἰσθητικόν, οὐδὲ ἀρ οὗτο λέγουεται καθόλον περὶ πάσης ψυχῆς οὐδὲ περὶ ὅλης οὐδεμιᾶς (οὐδὲ μᾶς E, οὐδὲ περὶ μᾶς Simplic.). τοῦτο δὲ πέπονθε καὶ ὁ ἐν τοῖς Ὁρφικοῖς ἔπεσι καλούμενοις λόγος· φησὶ γὰρ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ ὅλου εἰσιέναι ἀραπτεόντων, φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ad hunc locum Philopon. 186, 24 Hayd. λεγομένοις εἶπεν, ἐπειδὴ μὴ δοκεῖ Ὁρφέως εἶναι τὰ ἔπη, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Περὶ φιλοσοφίας (fr. 7 Rose³) λέγει· αὐτοῦ μὲν γάρ εἰσι τὰ δόγματα, ταῦτα δέ φασιν Ὄρομάχοιτον ἐν ἔπεσι κατατείναι (test. nr. 183). λέγει οὖν ἐκεὶ ὅτι ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἐκ τοῦ πατρὸς φερομένη ἀραπτεῖται ὑπὸ τῶν ζῴων. ὥστε καὶ οὗτος ὁ λόγος οὐ περὶ πάσης ψυχῆς λέγει· οὐ γάρ πάντα ἀραπτεῖ τὰ ἔμψυχα· οὐκον τὰ ἔπομα οὐδὲ τὰ φυτά. φασὶ δὲ αἰτίτεσθαι τὰ ἔπη διὰ μὲν τῆς ἀραπνοῆς τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ δεξομέρον τὴν ψυχὴν σώματος, διότι ἡ ἀραπνοή (προὴ R) καταψύχουσα τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς συμμετόισαν ἔχει, τοὺς δέ ἀνέμους φασὶ δυνάμεις τιράς σηματεῖται δι' ὃν κατάγεται ἡ ψυχὴ εἰς τὴν γένεσιν ἐκ τῆς ὀλικῆς ἐνεργείας, ὃν ἐνεργεῖ τοῦ μερικοῦ σώματος τούτου καὶ τῆς γερέσεως ἀπηλλαγμένη. Cf. 202, 1 Hayd. εἰπὼν οὖν ἐν τοῖς ἐπάρω καὶ τὰ φυτὰ ἔμψυχα εἶναι, ἐν οἷς ἔλεγεν ὅτι διαιρούμενα τὴν αὐτὴν κατ' εἶδος ἔχει ψυχὴν, καὶ ἔτι ἐνθα ἐνεκάλει τοῖς Ὁρφικοῖς ἔπεσι λέγοντοι τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ ὅλου φερομένην ἀναπτεῖται ἡμᾶς et in eundem Aristotelis locum Themistium 35, 17 Heinze τοῦτο δέ πέπονθε καὶ ὁ λόγος ὁ λεγόμενος ἐν τοῖς καλούμενοις Ὁρφέως ἔπεσι· φησὶ γὰρ τῆς ψυχῆς μεταλαμβάνειν τὰ ζῶα παρὰ τὴν πρόστην ἀραπνοήν et Simplicium 72, 12 Hayd. ἔοικε δὲ ὁ Ὁ. τὴν μὲν τῶν σωμάτων πρὸς ζωὴν ἐπιτηδειότητα ἀραπνοήν καλεῖται, τὰς δὲ ὀλικὰς κυρτικὰς αἵτιας ἀνέμους, ὃν οὐκ ἐν ποτε χωρὶς αἱ μερικαὶ ψυχώσεις τὰ ἐπιτήδεια σώματα.

Addē ex Iamblichō Περὶ ψυχῆς ap. Stob. Eclog. phys. I c. XLIX 32 (I 366, 17 Wachsm.) ὄσπερ Ἀριστοτέλης μὲν (μὲν del. Meinek.) ἐν τοῖς Ὁρφικοῖς (Gaisf. ex Aristot.] φυσικοῖς FP) ἔπεσι φησὶ λέγεσθαι τὴν ψυχὴν εἰσιέναι (Canter] ὡς εἰσὶ F, ὡς εἰσὶ P, πιὸς εἰσιέναι Meinek.) ἐκ τοῦ ὅλου ἀραπτεόρτων ἡμῶν φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων· ἔοικε γε μὴν αὐτὸς ὁ Ὁ. χωρὶς ὑπολαμβάνειν εἶναι καὶ μίαν τὴν ψυχὴν, ἀφ' ἣς πολλὰς μὲν εἶναι διαιρέσεις, πολλὰς δὲ καὶ ἀμέσους (Usen.] μέσας FP) ἐπι-

προίας καθήκειτον ἐπὶ τὰς μεριστὰς φυχὰς ἀπὸ τῆς ὄλης ψυχῆς et XLIX 38 (I 376, 2 Wachsm.) οἱ μὲν δὴ μίαρ οὐδέταρ τῆς ψυχῆς ἀριθμοῖ τιθέμενοι, πληθύνονται (Wachsm.] πληθύοντες FP) δὲ αὐτήρ, ὡς Ἀμέλιος οἴεται, σχέσεσι καὶ κατατάξεσιν, ἢ ὡς οἱ θρησικοὶ λέγονται, ἐπιπροίας ἀπὸ τῆς ὄλης, ἔπειτα ἀτασχέοντες (P¹] ἀταχέοντες FP², ἀταστοιχειοῦντες Lob. I 756, ἀγχοτες Usen. coll. Stob. p. 304, 18, ἀταστέλλοντες vel ἀταστρέφοντες temptabat Wachsm.) ἀπὸ τοῦ πλήθους τῆς ὄλης ἐπὶ τὴν μίαρ ψυχὴν ἀποθεμένην (corr. Usen.] ἀποθεμέρας FP) τὰς σχέσεις καὶ τὰς εἰς ἑτερον κατατάξεις καὶ (Cant., ἢ FP) ἀταλόντες ἀπὸ τῆς εἰς τὰ μεταλαβότα διαιρέσεως, ἀπολυομένης τῆς τῶν μετασχόντων διαιλήψεως (corr. Heer.] ἀποδιαλήψεως FP), τηροῦνται αὐτήρ ὄληρ παταχοῦ τὴν αὐτήρ, μίαρ οὐδέταρ (om. P) τε αὐτῆι διδόσαι καθ' ἓν πεπερασμένηρ.

Lob. I 349. 755; Diels II³ 170 n. 11; Schuster 54; Zeller Zeitschr. wiss. Theol. XLII 1899, 237 = Kl. Schr. II 156.

V. infra s. IEPOI ΛΟΓΟΙ.

28. (30) Eudem. (Spengel Eudemii Rhodii fragmenta² CXVII p. 169) ap. Damasc. De prim. princip. 124 (I 319, 8 Rue.) v. Kroll Rhein. Mus. LII 1897, 290 ἡ δὲ παρὰ τῷ Περιπατητικῷ Εὐδήμῳ ἀταγεγραμμένη ὡς τοῦ Ὁρούς οὖσα θεολογία πᾶν τὸ νοητὸν ἐσιώπησεν, ὡς πατατάπειρ ἀρρητόρ τε καὶ ἄγρωστορ τρόπωι (τῷ)¹ κατὰ διέξοδόρ τε καὶ ἀπαγγελταρ, ἀπὸ δὲ τῆς Νυκτὸς ἐποιήσατο τὴν ἀρχήν, ἀργ' ἡς καὶ Ὁμηρος,² εἰ καὶ μὴ συνεχῆ πεποίηται τὴν γενεαλογίαν, ὑπῆσιν.³ οὐ γάρ ἀποδεκτέον Εὐδήμου λέγοντος, διτι ἀπὸ Ὡκεαροῦ καὶ Τηθύος ἀρχεται (Il. Ξ 302), φαίνεται γάρ εἰδὼς καὶ τὴν Νέκτα μεγίστηρ οὔτω⁴ θεόν, ὡς καὶ τὸ Δία σέβεσθαι αὐτήρ· ‘ἀξέτο γάρ μὴ Νυκτὶ θοῆτι ἀποθύμια φέγοι (Il. Ξ 261)’. ἀλλ' Ὁμηρος μὲν καὶ αὐτὸς ἀρχέσθω ἀπὸ Νυκτός· Ησίοδος δέ μοι δοκεῖ πρῶτορ γενέσθαι τὸ Χάος ιστορῶν τὴν ἀσταληπτορ τοῦ νοητοῦ καὶ ἡρωμένηρ πατελῶς φέσιν κεκληγέντα Χάος, τὴν δὲ Γῆν⁵ πρώτηρ ἐκεῖθεν παράγειν ὡς τινα ἀρχὴν τῆς ὄλης γενεᾶς τῶν θεῶν· εἰ μὴ ἀρε Χάος μὲν τὴν δευτέραν τοτὲ δευτέρην ἀρχῶν, Γῆν δὲ καὶ Τάρταρο⁶ καὶ Ἔρωτα τὸ τριπλοῦν νοητόρ, τὸ μὲν Ἔρωτα ἀπτὶ τοῦ τρίτου, ὡς κατὰ ἐπιστροφὴν θεωρομένηρ.⁷ τοῦτο γάρ οὔτως ὀρομάζει καὶ δ⁸ Ὁ. ἐρ ταῖς ἡμεροιδίαις (v. s. IEPOI ΛΟΓΟΙ). τὴν δὲ Γῆν ἀπτὶ τοῦ πρώτου, ὡς πρώτηρ ἐρ στερεῶν τινι καὶ οὐδιώδει καταστήματι παγεῖσαι, τὸ δὲ Τάρταρον ἀπτὶ τοῦ μέσου, ὡς ἥδη πως εἰς διάκρισιν παραπειρημένον.

1. *ιφόποι τινι* Kroll, ἀνθρώπωι Diels ap. Kern. De Theogon. 54, *ιφόποι τινα* Mullach. 2 δὲ ante Ὁμηρος add. C (apogr.) et edd. 3 [την] ἐνίστησιν Kroll ap. Diels. 4 οὖτις M, οὖσαν Platt Journ. of philol. XXVI 1899, 230. 5 τὴν δὲ τὴν M, corr. Lob. 6 τὴν δὲ καὶ T. Mullach, qui etiam supra ταῦτην δὲ τὴν πρότην proposuit. 7 θεωρουμένην . . . παρακεκιγμένην M, θ. ov . . . π. ov Holwerda 298. 8 δὲ ante Ὁ. add. C et edd.

Eudemum Rhodium Aristotelis discipulum a Damascio adhuc esse demonstrat Diogenis Laert. I prooem. 9 δέ (sc. Θεόπομπος) καὶ ἀγαθιώσεσθαι κατὰ τὸν Μάγοντς φησὶ τὸν ἀνθρώποντος καὶ ἔσεσθαι ἀθαράτοντς καὶ τὰ ὄρτα ταῖς αὐτῶν ἐπικλήσεσι διαμένειν. ταῦτα δὲ καὶ Εὔδημος δὲ Ρόδιος ἴστορει cf. Damasc. 125 bis (I 322, 8 Rue.); Zeller I⁶ 122 n. 4. De Eudemis studiis theologicis v. Kern Arch. Gesch. d. Philos. I 1888, 507 n.; Martini RE² VI 898.

Lob. I 488; Diels II³ 171 n. 12; Schuster 16; Kern De Theogon. 53; Gruppe Suppl. 723; Susemihl Ind. V; Zeller I⁶ 122; Holwerda 298.

28 a. Chrysippus ap. Philod. De pietate 81, 18 Gomp. (Doxogr. 548, 18) = Fragm. Stoicor. ed. Arnim II 192 n. 636 καν τοι προστιθωτι (sc. Περὶ Φύσεως) τὴν Νέκτα θεάν φησιν εἰναι πρωτίστην.

Chrysippum Eudemii Theogoniam secutum esse censet Zeller I⁶ 90 n. 2. Ioa. Lyd. De mens. II 8 p. 26, 1 Wue. καὶ τρεῖς προστατεῖται τοῦ Ὄρφεα ἐξεβλάστησαν ἀρχαὶ τῆς γενέσεως, Νῦξ καὶ Γῆ καὶ Οὐρανός, θεῶν δὲ τῶν ἐν γενέσει τοῖα γένη, οὐρανίοις καὶ ἐπίγειοις καὶ τὸ μεταξὺ τούτων non ad hanc Theogoniam quadrat Kern De Theogon. 54. V. s. ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ ΥΜΝΟΣ.

29. (35) Apollon. Rhod. Argonaut. I 494

ἀντὶ δὲ καὶ Ὄρφεὺς

495 λαῆτι ἀγασχόμενος κιθαρίν πελαζεῖν ἀοιδῆς.

ἥσιδεν δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἥδε θάλασσα,

τὸ πρὸν ἐπ' ἀλλήλοισι μῆτι συναρρότα μορφῆι,

τείκεος ἐξ ὀλοοτο διέκοιθεν ἀμφὶς ἔκαστα·

ἡδ' ὡς ἔμπεδον αἱρὲ ἐν αἰθέρῃ τέκμαρο ἔχοντος

500 ἀστρα σεληγραίη τε καὶ ἥελιοιο κέλενθοι·

οἳρει δὲ ὡς ἀρέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες

αὐτῆισιν τέμφησι καὶ ἐρπετὰ πάρτ' ἐγέροντο.

ἥσιδεν δ' ὡς πρῶτον Ὁφίων Εὐρυνόμη τε

Ωκεανίς τιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·

505 ὡς τε βίηι καὶ χερσὶ δὲ μὲν Κρότων εἴκαθε τιμῆς,

ἥ δὲ Ρέμη, ἔπειτο δ' ἐν τῷ κέμασιν Ὡρευοῦ·
οἵ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄρασσον,
ὅφει Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ τήγμα εἰδὼς
Δικταῖον γαίεσσεν ἐπὸ σπέος, οἵ δέ μιν οὐπώ
510 γηρεέες Κύκλωπες ἐναρτύρατο περιερῶν
βροτῆι τε στεροπῆι τε· τὰ γὰρ Διὸς κῆδος ὀπάζει.

1 ἐν corr. Guelferb.] ἀνα L.

E scholiis Laurentiani notanda sunt: 496 τὴν πρότην σύγχεσιν τῶν στοιχείων ἀιδεῖν βούλεται, ὃς ἐξ τυρος φιλορεικίας τὸ ἴδιον ἔκαστον μετέσχειν καὶ τάξιν ἔλειψεν. οἰκεία δὲ καὶ τοῖς ἑποκειμένοις πράγμασιν ή ὀιδή, ὅτι πρέποντος ἐστὶ τῆς μάχης πάνθεσθαι καὶ εἰς τὴν οἰκείαν διάδεσθαι ἐπιτιένει. 498 Ἐμπεδοκλῆς φησίν ὅτι συγχεζεμένον ἀπέτωτο τὸ πρότερον τείκος καὶ φιλότης παραπεμφθέττα τὴν διάκρισιν ἐποιήσατο, χωρὶς δὲ τούτων οὐδὲν δένεται γενέσθαι· οὐδὲ ἔπειται, ὃς εἰκός, καὶ Ἀπολλόνιος. ὁ δὲ Θαλῆς ἀρχὴν ἑπεστήσατο πάντων ὥδοις, λαβὼν παρὰ τοῦ ποιητοῦ (Π. II 99) λέγοντος ‘ἄλλων ἵμετς μὲν’ πάντες ὥδοις καὶ γεῖται γένεσθε’. καὶ Ζήρον (fr. 104 Arn., cf. 105) δὲ τὸ παρ’ Ἡσιόδου¹ (Theog. 116) Χέος ὥδοις εἶναι φησίν, οὐδὲ συνιζάροντος ἵλετο γένεσθαι, ἷς πηγεμένης ἡ γῆ στερεμητοῦται· τρίτον δὲ Ἔρωτα γεγονέται καθ’ Ἡσιόδον (vs. 120), ἵνα τὸ πᾶν παραστήσῃ· πρωθυπότερον γὰρ πάθος Ἔρως. Ἀραζαγόρας (Diels I³ 391 n. 72) δὲ μέδοιος εἶναι τὸν ἥλιον φησίν, ἐξ οὗ τὰ πάντα γένεσθαι. διὸ καὶ Εὐριπίδης (Orest. 983, cf. Diogen. Laert. II 10) γράμμος αὐτῶν γεγονός² φησίν ζοντεῖν βῶλον τὸν ἥλιον εἶναι. τὴν δὲ σελήνην δὲ αὐτὸς Ἀραζαγόρας (Diels I. I. 392 n. 77) χώραν πλατεῖται ἀποφαίνει, ἐξ ηὗ³ δοκεῖ δὲ Νεμεατός⁴ λέον πεπτούσεται.

1 Ἡσιόδῳ P] ἡσιόδου L. 2 γεγονός FP] γέγονεν ὃς L. 3 ἀποφαίνει, ἐξ ηὗ Meineke Anal. Alexandrin. 85] ἀποφαίνεται ἐν γ̄ L. 4 νεμεατός L.

Diels II³ 175 n. 16; Schoemann Opusc. acad. II 12; Schuster 5 n. 3. 41; Susemihl N. Jahrb. XLIV 1874, 669; Max. Mayer Giganten und Titan. 234; Gruppe Kulte und Myth. I 640; Kern De Theogon. 57. 60; Gruppe Suppl. 697. 727. 739; Susemihl Ind. XXI; Zeller I⁶ 125. 134; Dieterich Nekyia² 101. 153; Heeg 8; Polites Ἀημώδ. ποσμογοριζοὶ μῆθοι Athenis 1894, 21; Ziegler N. Jahrb. XXXI 1913, 561.

Vs. 496—502 Empedoclei sunt (v. Schol.), v. etiam Tzetz. ad Iliad. 41, 21 Herm. Melanippae Euripideae fr. 484 N.² (vs. 2—4)

(v. Dieterich 101) allato καθά φησί το. τε δ παλαιὸς καὶ Ἡοίδος, Ἐμπεδοκλῆς τε σὺν αὐτοῖς δ Ἀρογαγαρτίος καὶ Ἀραξαγόρας δ Κλαζομένιος καὶ δ τοῦ Ἀραξαγόρου τοντονὶ μαθητὴς Εὐδοιτίδης, οὐτιρός εἰσιτ ἔπη καὶ οἱ ταῦτα ἐκτεθέρτες μοι ἱεροῖς cf. Syrian. in Aristotel. Metaph. B 1 p. 996 a 4 (11, 35 Kr.) ἐπεὶ καὶ Πυθαγόρειος ὡν Ἐμπεδοκλῆς πῶς ἀν τὰς Ὁρφικὰς ἢ τὰς Πυθαγορείους ἀρχὰς ἥθετησεν et B 4 p. 1000 a 19 (43, 6 Kr.) v. test. nr. 181. Unde Apollonius vs. 503—511 hauserit obscurum: Kern 1. l. 60; Malten Archaeol. Jahrb. XXVII 1912, 261 n. 3; Kern Herm. LI 1916, 556.

Imitantur praeter Ovid. Metam. X 145 et Apollinar. Sidon. c. VI 7 (v. nr. 104; cf. Lob. I 508, Max. Mayer 1. l.) Apollonium Orphei Argonaut. 419, sed omittunt Empedoclea et immiscent Hesiodeis vere Orphica ut e. g. 424 πολύμητιν Ἔρωτα et 429 anthropogoniam, de qua vide s. IEPOI ΛΟΓΟΙ

αὐτὰρ ἔρωτε μετ' αὐτὸν ἐλοὺρ φόρμιγγα λίγειαν
 420 ἐκ στόματος μελίγηρν ιεὶς ἀρέπεμπον δοιδήρ.
 πρῶτα μὲν ἀρχαῖον Χάεος μελανήφατον¹ ὄμρον,²
 ὃς ἐπάμευψε φύσεις, ὃς τ' οὐρανὸς ἐξ πέρας³ ἥλιος·
 γῆς τ' εὐρυστέρον γέρεσιν πυθμέρας τε⁴ θαλάσσης·
 πρεσβύτατόρ τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν Ἔρωτα,
 425 δόσσα τ' ἔφυσεν ἄπαντα,⁵ διέκριθεν ἀλλο ἀπ' ἄλλον⁶
 καὶ Κρότον αἰτολέτηρ, ὃς τ' ἐς Δία τερπικέραυνος
 ἥλυνθεν ἀθανάτων μακάρων βασιλῆιος ἀρχῆ.
 μέλπον θ' ὅπλοτέρων μακάρων γέρεσιν τε κοίσιτ τε·
 καὶ Βριμοῦς Βάζου Πηγάντων τ' ἔργ' αἴδηλα,
 430 ἀρθρώπων τ' διλιγοδοσαρέων πολυεθέας φύτληρ
 ἥειδον· στειρὸν δὲ διὰ σπέσος ἥλυνθεν αὐδή
 ἡμετέρης χέλυος μελιχοὴρ ὅπα γηρονύσης.

Cf. ad 428 Argonaut. 17 Βριμοῦς τ' εὐδυντάτου γορὰς ἥδ'
 ἔργ' αἴδηλα Πηγανέων, οἵ λυγχὸν ἀπ' Οὐρανοῦ ἐστάσαρτο σπέρμα
 γορῆς τό τε πρόσθετον δῆτερ γέρος ἐξεγέροτο θητῷτορ οἵ κατὰ
 γαῖαν ἀπελίτοτοι αὖτε ἔσιτ test. nr. 224 et Mayer 1. l. 237.

1 μελανήφατον (cf. παλαιφατον) codd., μελάνην φέτιν Wiel Progr. 1862, 21, μέλανα σκότον Ab. 2 ὄμρον codd., ὄμρεον Wiel, ὄμρουν Schenkl, Ab. 3 ἑσπέρας codd. 4 πυθμένα τε codd., corr. Herm. 5 ὃς θ' ἄττ' ἔφυσεν Wiel. 6 διέκριθεν δ' ἀλλο ἀπ' ἄλλον Vo, δ' ἔκριθεν ἀλλο ἀπ' ἄλλον R, διέκριθε δ' ἀλλον ἀπ' ἄλλον VWL, διέκριθε δ' (corr. ex διέκριθεν) ἀλλο ἀπ' ἄλλον S, τὰ δ' ἔκριθεν ἀλλον ἀπ' ἄλλο Herm., διέκριθεν ἄλλο πρὸς ἄλλον I. H. Voss (Ab.). 7 στειρὸν codd., corr. Stephan.

29 a. (248) Schol. Dan. in Verg. Bucol. IV 10 p. 46, 3 *Nigidius de diis lib. IV: quidam deos et eorum genera temporibus et aetatibus (dispescunt),¹ inter quos et O. primum regnum Saturni, deinde Iovis, tum² Neptuni, inde Plutonis; nonnulli etiam, ut magi, aiunt, Apollinis fore regnum: in quo videndum est, ne ardorem, sive illa ecyrosis appellanda est, dicant.*

1 dispescunt add. Lob. 2 tum . . . Plutonis Dan.] tunc neptunum inde apollinis L.

Zoëga *Abhdlyn.* 216; Lob. II 791; Hertz De Nigidii Figuli stud. atque oper. Berol. 1845, 28; Zeller I⁶ 126 n. 2, qui Nigidium eadem Theogonia ac Apollonium usum esse opinatur; Geffcken *Herm.* XLIX 1914, 327; J. Kroll ibidem L 1915, 143 n. 1.

30. Chrysippus ap. Philodem. De pietate 80, 16 Gomp. (Doxogr. 547 b 16; fr. 1078. 1081 Arnim v. etiam test. nr. 233) ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ (sc. περὶ Θεῶν) τά τε εἰς Ὁρφέα καὶ Μονσαῖον ἀραιφερόμενα καὶ τὰ παρ' Ὀμήρου καὶ Ησιόδω³ καὶ Εὐριπίδη⁴ καὶ ποιηταῖς ἄλλοις, ὡς καὶ Κλεάνθης (fr. 539 Arним), *(τι)ειρῆται σὺνρουκειοῦ ταῖς δόξαις αὐτῶν.* ἀπαρταὶ τοῦ ἔστιν αἰθήρ (= Ζεύς), δὲ αὐτὸς ὁν καὶ πατὴρ καὶ νέός, ὡς καὶ τῷ πρώτῳ⁵ μὴ μάχεσθαι τὸ τὴν Ρέαν καὶ μητέρα τοῦ Διὸς εἶναι καὶ θυγατέρα. τὰς δ' αὐτὰς ποιεῖται σὺνρουκειώσεις καὶ τῷ⁶ περὶ Ξερίτων ἐν ᾧ τὸν Δία ρόμορ φησὶν εἶναι καὶ τὰς Χάριτας τὰς ἡμετέρας καὶ τὰς ἀνταπόδοσεις τῶν εὐεργεσιῶν.

Usener *Rhein. Mus.* LV 1900, 293 = *Kl. Schr.* IV 313; Dieterich *Mithrasliturg.* 156; Norden *Agnostos Theos* 229 n. 1.

Cf. de Iove Valerii Sorani versus fr. 21 a p. 93.

31. Papyri tertii a. Chr. saec. fragmentum in vico Gurob repertum et editum cum commentario bonae doctrinae plenissimo a J. Gilbart Smyly *Greek Papyri from Gurob Dublin* 1921 n. 1 tab. I. II; edo ex tabulae imagine et apographo mihi a Smylyo comiter misso.

I (versuum exitus).

. ας ταε . . . τα εὐρη
ωμα . . . υν λεγε
διὰ τὴν τελετὴν
ἔτεμον ποινὰς πατέ-
5 σῶισομ με Βριμό με
Δημήτηρ τε Ρέα

II (versuum initia).

1—4 dubia vestigia.
5 παρα
μετ

<i>Κούρητές τε ἔρωπλοι</i>	<i>δροις</i>
<i>ομέρ.</i>	<i>πονο</i>
<i>Ἵγε ποιῶμεν ἵερὰ καλά</i>	<i>ουτεν</i>
10 . <i>γηι κοιός τε τραγός τε</i>	10 <i>φάζος κ</i>
<i>ἀπερίσια δῶρα</i>	<i>ενχεσθαι?</i>
. <i>ον καὶ ἐπὶ ποταμοῦ νομοι</i>	<i>ενχέσθω?</i>
<i>άροι τοῦ τράγον</i>	<i>ror π.</i>
<i>τὰ δὲ λοιπὰ κρέα ἔσθιέτω</i>	<i>μὴ ἔργη</i>
15 <i>ος μὴ ἔφορέτω</i>	<i>τι γηε</i>
<i>χον ἀραθεῖς εἰς τὸ ἄγημα-</i>	15 <i>θερ του</i>
<i>αλωρ εὐχή·</i>	<i>τραιζο̄τ</i>
	<i>Βλέπω</i>
<i>ror καὶ Εὐβοελέας καλῶ</i>	<i>ζα</i>
. <i>ας ενδρήας κακλήσκω</i>	<i>δωτ λοι</i>
20 . <i>πιοφίλονες σὺ ἀπανάρας</i>	20 <i>ε . . . αη</i>
<i>Δῆμητρος καὶ Παλλάδος ἡμῖν</i>	<i>δι</i>
<i>λεν Ισιεπατῆρε σῶμασι με</i>	<i>· θ . εισα</i>
<i>ητα εἰς Διόρεσος σέμβολα</i>	<i>γεν . . δ</i>
<i>νρα θεδε διὰ κάλπον</i>	<i>ξε . . .</i>
25 . . . <i>r ἔπιοι ὅρος βοεκόλος</i>	25 <i>πορθ . .</i>
<i>γιας σύνθεμα ἄρω κάτω τοῖς</i>	<i>διονλ</i>
<i>καὶ ὁσι εδόθη ἀμηλῶσαι</i>	
<i>εἰς τὸν κάλαθον ἐμβαλτε</i>	
<i>ζ>ορος όρμιθος ἀστραμάγελοι</i>	
30 <i>η ἔσοπτρος.</i>	

I 1 an (ἔ)αστα ἔ(γγο)να? Wilcken. Ad ενδρη cf. 19 ενδρήας. 3 διὰ τὴν τελετὴν Diels, διοτοκιν τελετὴν Smyly. 4 πατέ(ρος) verisimile i. e. Saturni. 5 μεγάλη Hunt. 10 (κρήνη) litterarum vestigiis vetatur; sed cf. 12 ποταμοῦ. 12 νόμωι vel νομῷ? 13 (τὰς δραχεις λαμβάνων Smyly collato Mich. Psell. Tίνα περὶ δαιμόν. δοξά). "Ελληνες 39 Boisson. τραγοσκελές μίμημα παθαινόμενον περὶ τοῖς διδύμοις, διτιπερ δ Ζεύς, δίκαιας ἀποτιννές τῆς βίας τῇ Δήμητρι, τράγον δραχεις ἀποτεμών, τῶι κόλπωι τανήτης κατέθετο ἀστερ δὴ καὶ ξενιον. 14 λοιπὰ difficile lectu, quia in vetustiorum litterarum vestigiis scriptum ut διὰ τὴν vs. 3. Benigne Smyly per litteras mecum communicavit haec *The letters written above the line are quite certainly πα, and the letter after δε is almost equally certainly λ; in this Dr. Hunt agrees with me. The two letters between have been corrected: neither λεπτὰ nor ἔργα, can be read. The only Greek word, as far as I can see, which can be reconciled with the writing is λοιπά. It also seems to me to be a natural word in this connection; τὰ λοιπὰ κρέα is found not only in Dittenberger Syll. II° 736, 96, but also in 1044, 40 and τὰ δὲ ἄλλα κρέα occurs in 1025, 23. 55: similarly in Latin Ovid. Metam. XII 154 *sacra tulere suam, pars est data cetera mensis.* 15 (ό δὲ βέβηλος*

Smyly. 16 *ζον* Wilcken, *λον* Smyly. Inter vs. 17 et 18 maius intervallum precationis initium indicans. 18 *(Πρωτόγονον)* Smyly. 19 εὐρίας (= εὐρειας) Wilcken (v. etiam vs. 1), cui Hunt assentitur, Εὐηνας Smyly; *μαιευτρίας* reliquiis non respondet. 22 *(βασιλεῦ)* vel *(Εὐβούλευ)*. Ἰοικεπατής = Ἡρικεπατής Wilcken, Πικεπατής Smyly. 23 ητα Wilcken, unde Φάνητα Diels; ητα Smyly qui Λικνήτα proponit. Inter . . . ητα et εἰς nullae litterae fuisse videntur. 24 νοα Wilcken, ηνα Smyly. 25 ψυχόδην litt. vestigiis vetatur. δρος certa lectio esse videtur; δσιος vel οίνος legi nequit. 27 καὶ δ οοι Wilcken, ο διο οοι Smyly. Etiam de ἀνήλωσαι (imperat. med. aorist.) cogitari potest. V. Croenert Mem. Hercul. 286. 30 post ἔσοπτρος nullae litterae.

II 10 δάχος cf. Phot. Lex s. δάχου· αἱ μνοῖναι δάχθοι, ‘δάχοισιν δραχάδος στέγης’. Σοφοκλῆς δὲ (λέγει corr. M. Schmidt) τὸνδις φραγμοὺς τῆς ποίμνης (Soph. fr. 743 Nauck²); δάχος praefert Wilcken. 12 an οὐληνον πιν? 13 ἐχέτω? Wilcken. 14 τετιημενν . . idem. 18 an καλῶς? Wilcken. Post vs. 2 et 26 paragraphos *very doubtful* indicat Smyly. vs. 17 ss. litterarum ἔκθεσις perspicua, quae orationem (*βλέπω* vs. 17) indicare videtur. 23 γενόσασθαι? Wilcken.

Orphicorum legis sacrae reliquiae cui partes metricae immixtae erant (maxime vs. 4—7. 10. 11. 21. 23 v. etiam II 14). Cum textus continuus restitui nequeat, bis precationem (vs. 5 et 18 ss.), vs. 9 ss. sacra ineunda, vs. 23 ss. σύμβολα Orphica indicari eluet. Vs. 20 et 27 sacerdos mystam alloquitur. Vs. 5 Βοιμός in Orphei Argonauticis 17 et 429 occurrit (v. fr. 29 et de hierophantae Eleusinii voce mystica ἱερὸς ἔτεκε πότνια κοῦρον Βοιμὸν Βοιμόν Kern RE² III 854 et Dieterichii *Mithrasliturgie* 213 n. II); vs. 6 ad Δημότηρο (cf. vs. 21) τε Ρέα vide infra in Carminibus de raptu Proserpinae et s. IEPOI ΛΟΓΟΙ; vs. 7 Κούρητες τε ἔρωπλοι in Εὐχῇ πρὸς Μονσαῖον 20 Κούρητάς τ' ἐνόπλους Κορύβαρτάς τ' ήδε Καβείρους et Κούρητες saepissime in Τεροτς λόγοις et Hymnis; vs. 18 Εὐβούλευς in lamellis aureis fr. c—e 2, g 2, in Carminibus de raptu Proserpinae, in Hymnis XXIX 8, XXX 6, XLI 8, XLII 2, LII 4, LVI 3, LXXII 3; vs. 21 Παλλάς v. s. IEPOI ΛΟΓΟΙ. De Baccho (vs. 24 εἰς Διόνυσος ex versu notissimo εἰς Ζεὺς εἰς Αΐδης εἰς Ἡλιος εἰς Διόνυσος cf. Weinreich *Neue Urkunden zur Sarapis-Religion* 27 et infra s. BAKXIKA) taceo, quia deus vere Orphicus est; vs. 18 Πρωτόγονος et vs. 23 Φάνης eiusdem dei figurae sunt velut vs. 22 Ἰοικεπατής, cuius nulla antiquior extat memoria. Nam latet haud dubie Ἡρικεπατής, Orphicorum deus clarissimus, cuius cultum testatur titulus secundi p. Chr. saeculi Hierocaesareae in Lydia a. 1906 ab Ios. Keilio et A. de Premersteinio (*Denkschr. Wien. Akad. Phil. hist. Kl.* LIII 1908, 54 n. 112) felicissime repertus: ἐπὶ ιεροφάντον |

Ἄρτεμιδόρου τοῦ Ἀπολλωνίου Μηρόσιλος, Περιγλίας(?) καὶ Σε-
ζοῦρδος Ἀπολλωνίου οἱ συγχετές Διογένεσοφ Ἡριτεπάρη τὸν
βούνορ (Kern *Genethliakon f. Robert* 1910, 93; *Herm.* LI 1916, 565
n. 2). Ad vs. 20 cf. fr. 32 b 1 δίψαι εὖος ἐγώ καὶ ἀπόλλεμαι, ad
vs. 24 θεὸς διὰ πόλης Ηymn. LII 11 ἔποντάτι (Εὐθοεῖν vs. 4),
fr. 32 c 8 Λεσσοπότας δὲ ἔπος πόλης ἐστιν et quae Dieterich
Mithraslitrugie 123, 136 exposuit; ad vs. 25 ὄρος ἐγώ μνησίδια
Aristophan. *Ran.* 159; ad vs. 28 symbolum Eleusinum ἐρήστεναι,
ἐπιορ τὸν πεντεῶντα, ἔλαυνος ἐξ ζιστῆς, ἐργασίμενος ἀπεθέμηντος
καλαθορ καὶ ἐξ παλάθοντος εἰς ζιστῆν Dieterich l. l. 212 n. I et
Epiphan. fr. 34; ad vs. 29 versus de Zagrei crepundiis ibidem.
Cetera apud Smylyum in commentario inveniuntur.

32. Lamellae aureae (v. etiam fr. 47) Peteliae (a), Eleuthernae (b), Thuriis (c—f), Romae (g) repartae, saepe editae, proxime a Domenico Comparetti *Laminette Orfiche Firenze* 1910 (v. Gruppe *Berliner philol. Wochenschr.* 1912, 103) et Alexandro Olivieri *Lamellae aureae Orphicae Kleine Texte* 133, Bonnae 1915, ubi p. 3 libellorum de eis scriptorum conspectum invenies, cui addimus Zeller *Zeitschr. wiss. Theol.* XLII 1899, 253 = *Kl. Schr.* II 170; P. Foucart *Recherches sur l'origine et la nature des mystères d'Éleusis* (= *Mém. de l'académ. des inscr.* XXXV 1895) 66—72 = *Les Mystères d'Éleusis* 1914, 425—431; Ian Herm. Wieten *De tribus laminis aureis quae in sepulcris Thurinensis sunt inventae* (c—f), Amstelodami 1915; E. Pfeiffer *Studien zum antiken Sternglauben* (*Στοιχεῖα* II) 1916, 129; C. Reinhardt *Parmenides und die Geschichte der griech. Philosophie* 1916, 198; Kern *Herm.* LI 1916, 555; W. Kroll *N. Jahrb.* XXXIX 1917, 149; S. Eitrem *Beiträge zur griech. Religionsgesch.* *Videnskappsselskapets Skrifter* II, *Hist.-filos. Kl. Kristiania* 1914 n. 1, 53 (*Opferritus und Voropfer*), 1920 n. 2, 19; Leisegang *Der Heilige Geist* I 1919, 111; Weege *Etrusk. Malerei* 1920, 112 ss.; C. Meuli *Odyssée und Argonautika* 1921, 27; Diels *Der antike Pessimismus* 1921, 13.

a) Peteliae (apud *Strongoli*) inventa, nunc Londini in museo Britannico. Saec. IV—III a. Chr. n. IG XIV 638; Comparetti 32; Diels II³ 175 n. 17; Olivieri 12 b, a¹; v. E. Curtius *Griech. Quell- und Brunneninschr.* 1859 (*Abhdlg. Ges. d. Wiss. Goett.* VIII), 17.

εὐρήσσεις δ' Ἀΐδαο δόμων ἐπ' ἀμιστερὰ κρίνην,
πᾶρ δ' αὐτῇ λευκὴν ἐστηκεῖν πυπάρισσον. |

ταύτης τῆς κοινῆς μηδὲ σχεδὸν ἐμπελάσειας. |
ενδρήσεις δ' ἔτέραν, τῆς Μηημοσύνης ἀπὸ λίμνης |
5 ψυχὸν ἔθωρ προρέον· φύλακες δ' ἐπίπροσθεν ἔσοιν. |
εἰπεῖν· 'Γῆς παῖς εἶμι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
αὐτὰρ ἐμοὶ γένος οὐράνιον· τόδε δ' ἵστε καὶ αὐτοί.
δίψῃ δ' εἴμ[ι] αὐ[τ]ὴν καὶ ἀπόλλημαι· ἀλλὰ δότ' αὖτα
ψυχὸν ἔθωρ προρέον τῆς Μηημοσύνης ἀπὸ λίμνης.
10 καντροῖσι σφονδοῖσι | πιεῖν θείης ἀπὸ κοινῆς,¹
καὶ τότε ἐπειτ' ἀλλοισι μεθ'² ηρούσεσσιν ἀνέξεις.³ |
. ιης το δειγ . . . 16 litt. . . . | θαρετοθαι
. τόδε ἐγραψα² |
τογλως?³ είπα . σούτος ἀμφικαλύψας.

1 Suppl. Goettling, ἀπὸ λίμνης Franz. 2 ἐγραψα suppl. Diels,
ἐγραψε (sc. θ.) Comp. 3 ΤΟΓΛΩΣ lam.] τὸ κλέος (= notitia) Ol. Sententia
versuum 12—14 obscura; tentamina invenies ap. Ol.

b) Eleutherna in insula Creta reperta, nunc in museo
Atheniensi, saec. II a. Chr. Comparetti 37; Diels II³ 176 n. 17a;
Olivieri 14 b¹.

I. A. δίψαι αὖσ εἶγὼ καὶ ἀπόλλημαι· B. ἀλλὰ πιέ μοι
κούρας αἰειρόω ἐπὶ δεξιά, τῇ κυράρισσος.
τίς δ' ἔστι; πῶ δ' ἔστι; A. Γᾶς νέός ήμι καὶ Ζηνῶν ἀστερό-
εντος.

II. A. δίψαι αὖσ εἶγὼ καὶ ἀπόλλην[μα]μαι· B. ἀλλὰ πιέ μοι
κούρας αἰειρόω ἐπὶ δεξιά, τῇ κυράρισσος.
τίς δ' ἔστι; πῶ δ' ἔστι; A. Γᾶς νέός ήμι καὶ Ζηνῶν ἀστερό-
εντος.

III. A. δίψαι αὖσ [αλ. σσ] εἶγὼ καὶ ἀπόλλημαι· B. ἀλλὰ πιέ μοι¹
κούρας αἰενάω² ἐπὶ δεξιά, τῇ κυράρισσος.
τίς δ' ἔστι; πῶ δ' ἔστι;³ A. Γᾶς νέός ήμι καὶ Ζηνῶν ἀστερό-
εντος.

Archetypus restitutio difficilis. Temptat Olivieri:

A. 'δίψαι αὖσ εἶγὼ καὶ ἀπόλλημαι.' B. 'ἀλλὰ πιέ μοι
κούρας αἰενάω ἐπὶ δεξιά, τῇ¹ κυράρισσος.
τίς δ' ἔστι; [πῶ δ' ἔστι;]' A. Γᾶς νέός ήμι καὶ Ζηνῶν ἀστερό-
εντος.

1 πιε μυου Murray, Oliv.] πι' ἔμ μον = πι' ἔγ μον W. Schulze ap. Dieterich *Nekyia*² 107 n. 2, πιεμ *μησι* = πιεῖν μοι δότε Compar. Diels, v. a vs. 8. 2 αλέραος (*ἀλένος*) κρήνη occurrit inde ab Hesiodo Op. 595 saepe (v. Croenert. ap. Passovium 117, ubi adde inscript. Magnes. 252 *καλλιπαρθένιος πηγὴ ἀλένος*, νῆμα *Νημφῶν ἀνέκλειπτον*, sed rario et melior lectio est *αλειρών* in I et II. 3 πῶ δ' ἔστι = πόθεν δ' ἔστι Wackernagel *Vorlesungen über Syntax* I 299; uncis inclusit Diels, cum C. Robertus apud Kernium *Herm.* LI 1916, 560 n. 1 Homericum illud τις πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς in mentem revocans tertiam exspectet interrogationem et quartum versum fingat: Ι^ημῆλας νιός ἡμι καὶ Ὡρανῶ ἀστερόεντος.

IV. Ad Cretensium religionem Orphicam spectat etiam epigramma conclamatissimum saec. II a. Chr. Phaesti quondam in lapide repertum et optime editum a G. de Sanctis *Monum. ant. d. r. Accademia dei Lincei* XI 1901, 542 (Blass *Griech. Dialektinschr.* III 2, 360 nr. 5112), de quo fusius egit Kern l. l. 557 (cf. etiam *Herm.* LII 1917, 475):

Θαῦμα μέγ' ἀνθρώποις | πάντων Μάτηρ¹ πρόσδικρυτι, |
τοῖς δότοις κίγκοντι καὶ οἱ γονεὰν ὑπέχονται,²
τοῖς δὲ παρεσβαίνοντοι θιῶν γέροντος ἀρτία πράττει.
πάντες δ' εὐσεβίες τε καὶ εὐγλωθῆ³ πάριθ' ἄγροι
5 ἔρθεορ ἐς | Μεγάλας Ματρὸς ραόρ, || ἔρθεα δ' ἔργα
γρωσῆ⁴ ἀθανάτας ἀξια τῷδε τοῦτο.

1 Eleuthernae portum nomen Παντομάτριον duxisse (Fick *Vorgriech. Ortsnamen* 12) monendum est. 2 οἱ γονεὰν ὑπέχονται ut mystae in tertio lamellarum versu faciunt dicentes: Γῆς νιός ἡμι καὶ Ὡρανῶ ἀστερόεντος, cf. infra g vs. 3; = τόκον ὑποσχνοῦνται Blass, v. Wackernagel *Glotta* VII *Suppl.* 217 n. 1. 3 εὐγλωθῆ³ Blass et Wilamowitz *Lit. Centralbl.* 1902, 1484; *ΕΥΓΛΩΤΙΟΙ* lapis v. Kern l. l. LI 557 n. 1 et LII 475.

c) Lamella Thuriis in agro Sybaritico reperta cum d. e. f; nunc in museo Neapolitano. Saec. IV—III a. Chr. n. IG XIV 641, 1; Comparetti 17; Diels II³ 176 n. 18; Olivieri 4 A cum imagine 26 supra.

ἔρχομαι ἐκ ποθαρῶ⁵ | ποθαρὰ¹ χθονίον² βασίλεια,
Εὐκλῆς Εὐβοί³ λεύς τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι·
καὶ γέροντοι⁴ | ἴμων γένος ὅλβιον εὐχομαι⁵ | εἰμεν,
ἄλλα⁶ με Μοιη⁷[α] ἐδάμασθε⁸ | καὶ αθάνατοι θεοὶ ἄλλοι²
5 ————— καὶ ἀστεροβλῆτα κεραυνόν.³
πέντελον⁹ | δ' ἔξεπταν βαρυπενθέος ἀργαλέοιο,
ἴμερτον¹⁰ δ' ἐπέβαν στεφάρον¹¹ ποσὶ καρπαλίμοισι,

Δεσσόποίνας δ[ε] νπὸ κόλποιο ἔδυτ χθοῖς βασιλείας·
ἱμερτοῖς δ' ἀπέβαν | στεφάνοις ποσὶ καρπαλίμοισι⁴
10 ὅλβιε καὶ μακαριστέ, θεὸς δ' ἐση ἀντὶ βροτοῖο·.
Ἐριγος ἐς γάλ τετοι.

1 *KOΘAPOKOΘAPA* lam. 2 καὶ ἀθέρατοι θεοὶ ἄλλοι ε versu 2
repetita esse Dieterichium *De hymn. Orphicis* 31 = Kl. Schr. 92 secuti
putaverunt Weilius, Radermacher, Comparetti, Olivieri; postea (in. vs. 5)
lacunam sumpserunt Murray et Diels. 3 καὶ ἀστεροβλῆται κεραννόν
Buecheler *Rhein. Mus.* XXXVI 1881, 333 (cf. Radermacher ibidem LXVII 1912,
472); καὶ ἀστεροβλῆται κεραννός Kaibel v. Meuli *Odyssee u. Argonautika* 28;
καὶ ἀστεροβλῆται κεραννῶν Dieterich. Vs. 9 = 7, at consilio ἀπέβαν pro
ἐπέβαν, de quo v. Eitrem *Opferritus u. Voropfer* 53; Weinreich *Goett. Gel.*
Anz. 1921, 136. 4 στεματο (στεφάνον) et καρπασίμοισι vitia fabricatoris.

d) Thuriis (v. c. e) reperta IG XIV 641, 2; Comparetti 21;
Diels II³ 176 n. 19; Olivieri 9 b cum imagine 26 infra.

Ἐοχομαὶⁱ ἡ^j καθαροῖς^k χθοῖς^l οὐ^m | καθαρά,ⁿ χθοῖς^oριοις^p
βασ^qλη^rει^s, |

Εὔκλε καὶ Εὐβουλεῦ^t καὶ ὁ^uσοι^v θεοὶ^w δειμοῖς^x ε^yς^z ἄλλοι·
καὶ γὰρ⁵ ἐγὼν ὑμῶν^y γένοις^z εὐχομαὶ^t δλβιο^v εἰναι,^w
πο^uρα^vε^y | δ' ἀνταπέ^tτε^u[σε]^vι^y | ἔργων^z ἐνεκ^u α^v οὕτι
δικαιο^yον, |

5 ἦ εἴτε με Mo^uρ^v[α] ἐδαμάσσοι^yατ^z | εἴτε^ε ἀστεροπῆται κερα-
ρῶν, |⁹

τε^ε δ' ικέτις^u ή^vκω^y πα^uδ^v ἀγ^uαν^vη^y Φε^uρ^vο^yσε^z φόρε^uα^vα^y,¹⁰
ο^ε με^t πρό^uρ^vο^y πε^uψη^v | ἐδρα^uι^v ε^uτ^vε^y ε^uαγέ^uι^vω^y.¹¹

Multa magna cum incuria a sculptore administrata
sunt (v. quoque e).

1 *EKAPΩΙΣΧΟΝΩΝ* lam. 2 initio vs. 2 in lam. ante *KAΘΑ* lineola
transversa exarata est, quam pro litterae fragmento habere dubito. 3 (θεοι)
add. Radermacher, Diels. 4 καὶ post θεοι add. Murray. 5 *ΓΡΑ* lam.
6 *OABIOIEINAI* lam. 7 *HONAI* lam. 8 *ΕΡΓΩΙ* lam. 9 versus
nondum sanatus: temptaverunt e. g. ε^εντε^ε με Mo^uρ^v ἐδαμάσσοι^yατ^z ο^ε τ^ε ἀστερο-
πῆται^ε κεραννῶν Weil, εἴτε με Mo^uρ^v[α] ἐδαμάσσοι^y εἴτε ἀστεροπῆται^ε κεραννῶν
Kaibel, εἴτε με Mo^uρ^v[α] ἐδαμάσσοι^yατο^z εἴτε^ε ἀστεροπῆται^ε κεραννῶν Olivieri,
qui alia conamina adnotat. Post ἐδαμάσσοι^y lacunam statuerunt Murray et
Diels, qui Radermacherum (v. c) secutus στεροπῆται κεραννῶι scripsit. οὖν
ἀστεροπῆται Κεραννῶι Wieten 82. 96. 10 ΔΙΚΕΤΙΙΚΩΠΑΙΑΓΝΗΦΕΣΕ |
ΦΟΝΕΑΝ lam.] πα^εδ^ε ἀγ^εαν^εη^εν^ε egregie Diels cf. Hymn. XLI 5; XLIV 6;
XLVI 6; ἀγ^εη^εν^ε ante ή^εκω transposuit Comparetti. 11 versus vitiosus; ε^ετ^εε^εγέ^εν^ετ^εω^εν^ε Diels, *ΠΕΙΡΗΕΔΡΑΙΣΕΣΕΥΑΓΕΙΩΙ* lam.

e) Thuriis (v. c. d) inventa, IG XIV 641, 3; Comparetti 19;
Diels II³ 176 ad n. 19; Olivieri 10 c cum imagine 27 supra.

ἐ[ι]ροζομαι ἐ^τ(z) ζαθαρῶ(ν) ζαθ[αρά, χθ]ονίοντων βασίλεια,
 [νρ]¹ Εὐχλεῖνα] ζαὶ^τ Εὐβοίοντεῦ ζαὶ θεοὶ δόσοι δάτυοντες
 ἀλλοῖ.
 ζαὶ γάρ ἐγώ ὁ^τω^ν τί^ν μοῦνο^ν | γέρος² εὐχοματί^ν εἰτί^νρατί^ν | ὅλβιοντε,
 ποιητὴν δέ δ' ἀνταπέτετο³ ἔργων νέεν^ν οὐ^ττι δικαίοντο,
 5 τὸ εἰτί^ντε με Μοί^το[ν] α[ρά]δεμασσο^ν | εἰτί^ντε[ε] λαστεροπῆτι^ν καὶ
 φαίνεται^ν.
 νῦν δέ^[ε] οὐ^ττις η^τκω | η^τκω παρ' ὀγανήν^ν Φεροφόρεται,
 ὡς με παρόδηρον πείμψηται^ν [ε]μ[ν] | Ξδρας ἐξ εὐ^ταγήν^ν οὐ^ττοντε.

Multae litterae supervacaneae, multae mancae, ut in n. d, multae vitiosae de quo v. quae Oliv. accurate adnotavit. 1 YP lam.; an *Kονόρη* supplendum? (Oliv.). 2 ΗΕΝΟΣ lam. 3 ΝΑΤΑΗ lam. pro *ΑΝΤΑΗ*.

De Gnosticorum mysteriis similia praebentibus v. Norden *Agnostos Theos* 193 n. 1.

f) Thuriis cum c—e reperta. Saec. IV—III a. Chr. n. IG XIV 642; Comparetti 6; Diels II³ 177 n. 20; Olivieri 15 c A² cum imagine 27 infra.

ἀλλ' ὀπόταμ ψυχὴ προλίπητι γάσος ἀελίοιο, |
 δεξιὸν ΕΞΟΙΑΣΔΕΕΕΝΑΙ¹ πεγνλαγμένον | ε[ι]ν̄ μάλα
 πάντα.
 ζαὶρε παθὼν τὸ πάθημα· τὸ δ' οὐπω πρόσθ[ε] ἐπεπόνθεις·
 θεὸς ἐγένου ἐξ ἀνθρώπου· ἔριφος ἐξ γάλα | ἔπειτες.
 5 ζαὶρε^ε, ζαὶρε, δεξιὰν ὀδοιπορῶν^ν |
 λειμῶνας τ[ε] οὐροὺς καὶ ἀλσεα | Φερσερούταις.²

Praetereo sculptoris vitia quae Olivieri accurate adnotavit. 1 desperavi; multa conamina extant e quibus eligo tria: δεξιὸν εἰσέται δεῖ τινα πεφ. Rohde, δεξιὸν ἔνθ', ἀς δεῖ τινα, πεφ. Diels qui interpretatur 'gelange auf die rechte Seite, bis wohin man (gelangen) darf', εἰτί^νοὐ^τμας δέ^ν ἔνθεων | . . . εἰτί^νται πεφ. Oliv. 2 Rohdii conjectura nova lamellae revisione (cf. imaginem) confirmatur ita ut ceterorum tentamina (λειμῶνάς τ[ε] οὐροὺς κατά τινας) ἀλσεα Diels) praeteream. ΦΕΡΣΕΦΟΝΕΦΑΣ lam.

g) Romae, ni fallimur, reperta, hodie Londini in museo Britannico; saec. II p. Chr. n. Comparetti 43; Diels *Philotesia für P. Kleinert* 1907, 39 et II³ 178 n. 19 a; Olivieri 18 B².

ἔρχεται ἐκ ζαθαρῶν ζαθαρά, χθονίων βασίλεια,
 Εὐχλεες Εὐβονλεῦ τε, Διὸς τέκος ἀγλά,¹ ἔχω δὲ
 Μνημοσύνης τόδε δῶρον² δοίδιμον ἀνθρώποισιν.
 'Καιπολία Σκουρδεῖτα,³ νόμοι τοι δια γεγῶσα.'⁴

1 τέκος ἀγλά = τέκος ἀγλαόν Diels, Olivier; δόλα δέ^ν ὥδε = 'hic recipe Memoriae arma' Murray. 2 Μνημοσύνης τόδε δῶρον lamellam

ipsam Orphicam esse docuit Diels; ad ἀοίδιμον confert idem II. Z 358. Cf. oraculum Phaestium (b IV) vs. 2 ὅτι γονεῖν ἑπέχονται. 3 propter metrum, Σεκ. edd. 4 νόμῳ ἦσι δῖα (cf. diva; θῖα Murray) γεγόνσα Diels, νόμῳ αὐτῇ διαγεγόνσα falso Comparetti.

33. (253) Clem. Alex. Strom. V 8, 49, 3 (II 360, 10 Staeh.)
 τί δ'; οὐχὶ καὶ Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὁρφέως ποιήσεως (test. nr. 229) τὰ ἴδιαζοντα παρ' Ὁρφετ ἐκτιθέμενός φησι 'κερ-
 κίσιοι καμπνλόχοισι'¹ τοῖς ἀρστροῖς μηρύεσθαι, 'στήμοσι' δὲ
 τοῖς αὐλαξι· 'μίτον' δὲ τὸ σπέρμα ἀλληγορεῖσθαι, καὶ 'δάκρυνα
 Διός' τὸν ὅμβρον δηλοῦν, 'Μοίρας' τε αὖ τὰ μέρη τῆς σελήνης,
 τριακάδα καὶ πεντεκαιδεκάτην καὶ νουμηρίαν· διὸ καὶ 'λευκο-
 στόλους' αὐτὰς καλεῖν τὸν Ὁρφέα φωτὸς οὖσας μέρη. πάλιν
 'ἄνθιον' μὲν τὸ ἔαρ διὰ τὴν φύσιν, 'ἀργίδα' δὲ τὴν νέκτα
 διὰ τὴν ἀνάπτανσιν, καὶ 'Γοργόνιον' τὴν σελήνην διὰ τὸ ἐν
 αὐτῇ πρόσωπον, 'Αφροδίτην' τὸν καιρὸν καθ' ὅν δεῖ
 σπείρειν, λέγεσθαι παρὰ τῷ θεολόγῳ.

τοιαῦτα καὶ οἱ Πυθαγόρειοι² ηγίσσοντο, Φερσεφόνης μὲν
 κύρας τοὺς πλανῆτας, Κρότου δὲ δάκρυναν τὴν θάλασσαν ἀλλη-
 γοροῦντες. καὶ μνοῖα ἐπὶ μνοῖοις εὑρουμεν ἀντὶ τε φιλοσόφων
 ὑπό τε ποιητῶν αἰνιγματωδῶς εἰρημένα, ὅπου γε καὶ δλα βιβλία
 ἐπικεκρυμμένην τὴν τοῦ συγγραφέως βούλησιν ἐπιδείκνυται,³ ὡς
 καὶ τὸ Ἡρακλείτον Περὶ φύσεως, ος καὶ δέ αὐτὸ τοῦτο Σκο-
 τεινδὸς προσηγόρευνται. δμοία τούτωι τῷ βιβλίῳ καὶ ἡ Φερε-
 κύδονος θεολογία τοῦ Συρίου.

1 καμπνλόχοισι Lob. II 838 ex Hesychio, καμπνλόχωσι L. 2 πυθα-
 γόριοι L. 3 ἐπιδείκνυνται idem.

Lob. II 836; Diels II³ 178 n. 22; Dieterich *Abraxas* 29. 102;
 Tannery *Rev. philol.* XXI 1896, 192; Heeg diss. 38.

De textura cum agro comparata v. Eitrem *Nordisk tidsskrift f. filologi*, 4de raek. VIII 32; ad μίτον v. vas celeberrimum in Cabirio Thebanō repertum (Kern *Herm.* XXV 1889, 7; RE² X 1440; M. Mayer *Herm.* XXVII 1892, 512), in quo *Mītōs* et *Krāteia* (*Arch. Religionsw.* XIX 1919, 552 n. 1). Quae de *Mītōi* = *Mītēi* exposuit Kaibel *Goett. Gel. Nachr.* 1901, 519, refutavit Kern RE² X 1441. Cf. Hippolyt. Περὶ τοῦ σωτῆρος ἥμεν
Ἴησ. χριστ. καὶ περὶ τοῦ ἀρτιχοίστ. 4 p. 4, 1 Lagarde ἔστι
 μὲν οὖν ὁ ἵστος τοῦ κυρίου τὸ πάθος τὸ ἐπὶ τοῖς σταυροῖς
 γεγενημένον, στήμων δὲ ἐν αὐτῷ ἡ τοῦ ἄγιον πτεύματος δύνα-
 μις, κρόκη δὲ ἡ ἀγία σάρξ ἐνυψαιομένη πτεύματι, μίτος δὲ ἡ
 δέ ἀγάπης χριστοῦ χάρις σφέγγοντα καὶ ἐροῦσα τὰ ἀμφότερα εἰς

Ἐρ, οὐδεὶς δὲ ὁ λόγος πτλ. Ad δάκωνα v. *(Κρότον)* δάκωνος Porphyr. Vit. Pyth. 41 (Diels I³ 357 n. 2), versus Hermeticos ap. Stob. Ecl. I 5 p. 77, 16 Wachsm. (δάκων μέρι ἐστι Κρότος) et infra s. *ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ*; Lob. II 926. Ad *Γοργόνιον* cf. Plut. De fac. in orbe lun. 29 p. 944 b (Lob. II 840; Heeg 1.1.).

34. (196) Clem. Alex. Protrept. II 17, 2—18, 1 (I 14, 7 Staeh.) ~ Euseb. Praep. ev. II 3, 23 (I 80, 26 Dind.) τὰ γὰρ Διονύσου μυστήρια τέλεοι ἀπάρθροι πάντα ὅτα εὐόπλωι κινήσει περιχορευόντων Κονφύτων, δόλοι δὲ ἑποδίντων Τιτάρων, ἀπατήσαρτες παιδαριώδεσιν ἀθέμωμασιν, οὗτοι δὴ οἱ Τιτᾶνες διέσπασαν, ἵτι τηπιεῖχον ὅτα, ² ὡς ὁ τῆς τελετῆς ποιητὴς θεός φησιν δὲ Θράκιος·

κῶντος καὶ δόμβος καὶ παιγνία καμπεσίγνια,
μῆλά τε κρίνεια καλὰ παρ' ἕσπερίδων λιγνοφόρων.

καὶ τῆσδε ἡμῖν ³ τῆς τελετῆς τὰ ἀχρεῖα σύμβολα οὐκ ἀχρεῖον εἰς κατάγνωσιν παραθέσθαι ἀστράγαλος, σφαῖρα, στρόβιλος, μῆλα, δόμβος, ἔσοπτρον, ⁴ πόνος.

1 τελέως Lob. 2 νηπιάζοντα Eus. H. 3 ἡμῖν Eus. IO. 4 εἴσοπτρον Dind.

Arnob. Adv. nation. V 19 p. 191, 3 Reiff. sed et illa desistimus Bacchanalia altera praedicare, in quibus arcana et tacenda res proditur insinuaturque sacratis, ut occupatus puerilibus ludicris distractus ab Titanis ¹ Liber sit, ut ab isdem membratim sectus atque in ollulas coniectus ut coqueretur, quemadmodum Iuppiter suavitate odoris inlectus, invocatus advolarit ad prandium compertaque re gravi grassatores obruerit fulmine atque in imas Tartari praecipitaverit sedes. cuius rei testimonium argumentumque fortunae suis prodidit in carminibus Thracius ² talos speculum turbines, volubiles rotulas et teretis pilas et virginibus aurea sumpta ab Hesperidibus mala.

1. titatis P; Titanibus Sabaeus. 2. thracios P; rates Thracius Gelenius; O. Thracius dubitanter Reiff.

Cf. Epiphan. Cathol. et Apostol. Eccles. fidei expos. 10 p. 506 Oehl. παρ' Ἑλλησι δὲ πόσα μυστήρια καὶ τελεταὶ; ὡς αἱ μεγαρίζονται (μητριάζονται Checoz., δημητρίζονται Lob. II 832) γυναικεῖς καὶ θεσμοφορίζονται ἀλλῆλαι πρὸς ἀλλῆλας διαφέρονται, ὅσα τὰ ἄλλα, τὰ τε ἐν Ἐλενστρὶ μυστήρια, Διοῦς καὶ Φερεφάττης καὶ τῶν ἐκεῖσε ἀδύτων τὰ αἰσχρονοργήματα, γυναικῶν ἀπογνωρόσεις, ἵνα σεμιρότερον εἴπω, τύμπανά τε καὶ πόταρα, δόμβος τε καὶ κάλαθος, ἐρέα ἐξειργασμένη καὶ κύμβαλον καὶ κυκεών (εἰν

suppl. Jahn) ἐκπόμπιτι κατεσκευασμέρος κτλ. V. R. van der Loeff *Mnemos.* XLV 1917, 361, Kern *Arch. Religionsw.* XIX 1916 — 1919, 433.

Herm. XVII; Lob. I 555. 699; Giseke 77; Schuster 48; Susemihl Ind. XI; Kern *Herm.* XXV 1890, 5, *RE²* X 1440, *Orph.* 51.

Hesiod. *Theog.* 215 ‘Ἐσπερίδας 9’, ἡς μῆλα πέρην πλευτοῦ Ὦκεανοῦ χρύσεα καλὰ μέλουσι κτλ. et vs. 518 πρόπταρ Ἐσπερίδων λιγνφώρων. Versibus Orphicis utitur libellus ritualis fr. 31 vs. 29. κάλαθος ibidem vs. 28.

35. (200) Clem. Alex. *Protr.* II 18, 1. 2 (I 14, 16 Staeh.) ~ Euseb. *Praep. ev.* II 3, 25 (I 81, 6 Dind.). Αθηρᾶ μὲν οὖν τὴν καρδίαν τοῦ Διονύσου ἔφελομένη Παλλὰς ἐκ τοῦ πάλλειν τὴν καρδίαν προσηγορεύθη· οἱ δὲ Τιτᾶνες, οἱ καὶ διασπάσαντες αὐτόν, λέβητά τινα τρίποδι ἐπιθέντες καὶ τοῦ Διονύσου ἐμβαλόντες¹ τὰ μέλη, καθίψουν² πρότερον· ἐπειτα ὀβελίσκοις περιπείραντες³ ἐπείρεχον Ἰηραίστοιο (sumpsit *Orphicus ex Il.* B 426). Ζεὺς δὲ ὑστερον ἐπιφανεῖς — εἰ θεὸς ἦν, τάχα πον τῆς κνίσης τῶν ὀπτωμένων κρεῶν μεταλαβόν, ἡς δὴ τὸ γέρας λαχεῖν⁴ [cf. *Il.* 4 49] ὀμολογοῦσιν ὑμῶν οἱ θεοί — νεραντῷ τοὺς Τιτᾶνας αἰκίζεται καὶ τὰ μέλη τοῦ Διονύσου Ἀπόλλωνι τῶι παιδὶ παρακατατίθεται καταθάψαι. ὁ δέ, οὐ γὰρ ἡπειθησε Διί, εἰς τὸν Παρνασσὸν φέρων κατατίθεται διεσπασμέρον τὸν τεκρόν.

1 ἐμβαλόντες Eus. H, ἐκβαλόντες Eus. O, βαλόντες Eus. BI, ἐμβάλλοντες P. 2 καθήψων Eus. BI. 3 ἀπείραντες (ut *Il.* B 426) Eus. H. 4 λαχεῖν post θεοί Eus. BIO.

Hanc fabulam Orphicam et Callimacho (fr. 171. 374 Schneid.) et Euphorioni (fr. 12 Scheidw.) notam fuisse testantur Schol. Lycophr. 207 (98, 8 Scheer); v. Lob. I 558; Maaß *Orph.* 118. Enarrata erat etiam in Ἱεροῖς λόγοις, ubi cetera invenies.

36. Philodem. *De pietat.* 44 p. 16, 1 Gomp. de triplici Bacchi ortu ⟨πρόστην τούτων τὴν ἐξ μῆτρός εἰ⟩, ἐτέραν δὲ τῇ(η) ἐκ τοῦ μηδοῦ, ⟨τρίτην δὲ τῇ(η) ὅτε διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων Ρέας τὰ μέλη συνθεῖσης ἀνεβίσθι]. καὶ ⟨ἐν⟩ Μοφοπίαι δ' Εἰρηφορίων (fr. 33 Scheidw.) ὀμολογεῖ ⟨τούτοις, ὁ δὲ Οφεὺς ἐν Ἀιδον>] καὶ πάντα ⟨χρόνον⟩ ἐνδιατρέψθειν.

Prioris enuntiati suppl. fere omnia Gomperzius; posterior pars Wilamowitz *Herm.* XXXIII 1898, 521 debetur excepto ἐνδιατρέψθειν quod iam G. invenit. R. Philippson (v. *Herm.* LV 1920, 266) nunc per litteras mihi commendat κανὸν ⟨τῇ(η) Μοφοπίαι δὲ Εἰρηφορίων δημολογεῖ τούτοις, ὁ δὲ Οφεὺς νέος εἰ⟩ καὶ πάντα ⟨χρόνον⟩ ἐνδιατρέψθειν φησίν vel ⟨ὁ δὲ Οφεὺς καὶ πάντα ⟨χρόνον⟩ ἐν Ἀιδον>] διατρέψθειν sc. φησίν.

37. (67) Schol. Apollon. Rhod. III 26 p. 451, 3 ex Apollodoro *Περὶ θεῶν* (Wendel *Abhdl. Ges. d. Wiss. Goett.* XVII 2, 1920, 63) "Ιβυκος (fr. 31 Bergk⁴) . . . δὲ Ἡσίοδος¹ (Theog. 120) ἐκ Χάοντος λέγει τὸν Ἔρωτα. ἐν δὲ τοῖς εἰς Ὁρφέα Χρόνον² αὐτὰρ Ἔρωτα Χρόνος καὶ πνεύματα πάντα" ἐπέκρουσε.

1 "Ιβυκος δὲ καὶ Ἡ. Bergk. 2 Χρόνον et Χρόνος Ζοέγα, χρόνον et χρόνος L.

Herm. XXII; Lob. I 482; Zoëga *Abhdlgn.* 229; Kroll *Philol.* LIII 1894, 561.

Orph. Argon. 13 καὶ Χρόνον ὡς ἐλόχενσεν ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλπους Αἰθέρα καὶ διγυνῆ περιουπέα κυνδὸν Ἔρωτα, Νυκτὸς ἀαιγρήτης πατέρα κλιτόν v. test. nr. 224 et infra c. 3 et 4 de Chrono. Ad πνεύματα cf. imprimis Eudem. ap. Damasc. De princ. I 321 Rue. de Pherecydis Pentemycho (Kern fr. I; Diels II³ 201 n. 8) τὸν δὲ Χρόνον ποιῆσαι ἐκ τοῦ γόρου αὐτοῦ (sc. Ζάρτος Kern De Theogon. 85. 98; ἕαντοῦ cod.) πῦρ καὶ πνεῦμα καὶ ὕδωρ, lamminam plumbeam Cumanam IG XIV 872, 4 δαιμονες καὶ πνεύματα οἱ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ θηλενσῶν καὶ ἀρρενικῶν, ἔσορχίζω ἵματς τὸ ἄγνοιο ὄρομ(α), Pap. mag. Paris. Suppl. 574 IV saec. p. Chr. (Dieterich *Mithrasliturgie* 96. 116 ss., Leisegang *Der Heilige Geist* I 254).

38. (259) Schol. Apollon. Rhod. III 1 p. 450, 7 ὅτι δὲ θαλιῶν τοῖς προστάτιδες αἱ Μοῦσαι, ἐν τοῖς Ὁρφικοῖς δεδήλωται.

οὐδέ τι λήθονται¹ Μονάέων βροτοῖ· αἱ γὰρ ἔστι
ζοίραροι, αἱστ² μέμηλε χορὸς θαλίαι τ' ἔρατειναι.

1 λήθονται Ruhnk., λήγονται L. 2 ἥσι Ab., οἵσι Lob.

Herm. XXI; Lob. I 593.

39. (258) Schol. Apollon. III 1 p. 450, 2 τινὲς μὲν οὖν,
ὅτι εὑρέτις ὀργήσεως ἐν τοῖς Ὁρφικοῖς παραδέδοται ἡ Ἐρατώ.
Lob. I 593.

40. (256) Schol. Euripid. Alcest. 1 (II 216 Schw.) Ἀπολλόδωρος (deest FHG I) δέ φησι κεραυνοθῆραι τὸν Ἀσπληνιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἰππόλυτον ἀραστῆσαι, Ἀμελησαγόρας (FHG II 22 fr. 2) δὲ ὅτι Γλαῦκον, Παρίασσις (fr. 19 Ki.) (δέ)¹ ὅτι Τυνδάρεων, οἱ δὲ Ὁρφικοὶ δέ τι Υμέραιοι, Στησίχορος (fr. 16 Bgk.) δὲ ἐπὶ Καπαρεῖ καὶ Λυκούργου, Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ η̄ τῷ τῷ Ιστοριῶν (FHG I 71 fr. 8) (διὰ τὸ)² τοὺς ἐν Δελφοῖς [φησι]³ θνήσικοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν, Φύλαρχος (FHG I 337 fr. 17) δὲ διὰ τοὺς Φιτείδας, Τελέσαρχος (FHG IV 508 fr. 1) δὲ δι'

*Ωρίωνα, Πολυάρχος*⁴ δὲ ὁ Κνομητός (deest FHG IV 479) διὰ τὸ τὰς Προίτου θυγατέρας αὐτὸν ιάσασθαι [κεραυνοθῆναι φησιν].

1 δὲ add. Schw. 2 διὰ τὸ add. idem. 3 φησι del. idem. 4 Πολύναρ-
γος Sext. Emp.

Eundem catalogum Apollodoreum (v. Muenzel Quaestio[n] mythogr. 1883, 3) praebent Philodem. De piet. 52, 131 Gomp.; Sext. Empir. Adv. math. I 260 p. 658 Bk.; Apollod. Bibl. III 121; Schol. Pindar. Pyth. III 96 (II 75, 17 Drachm.). De Amelesagora cf. Wilamowitzii *Ilias und Homer* 371 n. 2.

Lob. II 594; Robert Helden. I 523 n. 4.

41. (260) Schol. Apollon. Rhod. III 467 p. 463, 9 πότνα θεὰ Περσή[ι] τινὲς αὐτήρ[ι] φασι Διός εἴραι παιδα. ἐν δὲ τοῖς Ορφικοῖς Δίμητρος γενεαλογίται·

καὶ τότε δὴ Ἐκάτηρ Διὸς τέκει εἰπατέρειαν.

Βασχυλίδης δὲ Νυκτός φησιν αὐτὴν θυγατέρα· ‘Ἐκάτα δαιδοφόρε, Νυκτός μεγαλοζόλπου θύγατερ’ (fr. 40 Bergk⁴; 31 Blass—Suess). Μονσαῖος (cf. fr. 6 Kern, fr. 16 Diels) δὲ Άστερίας καὶ Διός, Φερεζύθης (fr. 10 FHG I 72) δὲ Άρισταίον τοῦ Παίσορος v. fr. 42.

Herm. 503 n. 6; Lob. I 544; Reitzenstein Ined. poet. Graec. fragm. III (Ind. Rostoch. 1892/93) 23; Malten Arch. Religionsw. XII 1909, 439 n. et Herm. XLV 1910, 549.

42. (219) Schol. Theocrit. II 12 p. 272, 18 Wend. Καλλίμαχος (fr. 556 Schneid.) ζατὰ λέξιν ὅδε φησιν¹ ‘τῇ Δίμητρι μειχθεὶς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἐκάτηρ διαγέρονταν ισχέι καὶ μεγέθει τῶν θεῶν’.² ἦν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς Περσεφόρης ξῆτησιν³ (φησίν vel φασίν· διὸ)⁴ καὶ νῦν Ἀρτεμις καλεῖται καὶ Φύλαξ⁵ καὶ Δαιδοῦχος καὶ Φωσφόρος καὶ Χθονία.⁶

1 Verba Καλλίμαχος — φησιν solum in cod. K extant, qui habet ζαταλέξιν δέ φησι. Emendavit post Schneid. Reitzenstein Ined. poet. Graec. fragm. III (Ind. lect. Rostoch. 1892/1893) 23. 2 τῶν θεῶν om. K. 3 ἀναζήτησιν UEAG. 4 φησιν· διὸ add. Reitzenstein; φασιν Schneid. 5 Φύλαξ K, φυλακὴ cett. Cf. Hesych. s. φυλάδα. 6 ή Χθονία pro καὶ X9. K.

Lob. I 545; Malten Arch. Religionsw. XII 1909, 439 n. et Herm. XLV 1910, 549, 3, qui Callimachi verba, quae usque ad Χθονία pertinere arbitratur, ex Apollodoro fluxisse Herm. l. l. 550 n. 1 non sine iure contendens fr. 42 cum 41 coniungit.

Callimachum Orphicorum auctoritate usum esse verisimile est, v. frr. 35 et 41 (Malten Herm. l. l. 550 n. 3).

43. (212) Schol. Hesiod. Theogon. 914 (Gaisford II 537) ἥρπάσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης (fr. 64 Bergk⁴; fr. 47 Blass—Suess) δὲ ἐκ Κορήτης, Ὁ. δὲ ἐκ τῶν περὶ τὸν Ὡρεαρὸν τόπων, Φαρόδημος (FHG I 369 fr. 20) δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, Δημάδης (v. l. Δημέας, Δημαίας cf. Hiller de Gaetringen ad IG XII 5, 445 p. 115; FHG IV 377) δὲ ἐν Νάπαις. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ οὐχ ἔκοῦσα ἡ γῆ δέχεται τὰ σπέρματα.

Lob. I 546; Malten *Arch. Religionsw.* XII 1909, 435 n. 2.

44. (214) Etym. Gud. ed. Sturz 395, 1. *Mήνθη*, ἦν τινες ἥδύσουμον καλοῦσι· ἔστι¹ δὲ καλάμιθος, ἄγριον ἥδύσουμον, ὅπερ λυπονυμένη ἡ Δημήτηρ ἰδοῦσα [ἰδοῦσα]² ἐμίσησε καὶ ἀκαρπον ἐποίησεν. Ὄρφεύς·

τὸ πρὸν ἐὸν μέγα δέρδον ἐπὶ χθονὶ καὶ φερέκαρπον.³

1 ἔστι Sturzius; corr. Lob. 2 seel. Lob. 3 φέρε καρπόν Sturzius; corr. Lob.

Lob. II 833; Kaibel *Herm.* XXX 1895, 439; Malten *Arch. Religionsw.* XII 1909, 417 n. 3.

45. (257) Schol. Apollon. II 946 p. 436, 16 ἐν δὲ τοῖς Ὄρφικοις (*Σινώπη*) Ἀρεως καὶ Αἰγίνης γερεαλογεῖται· κατὰ δέ τινας Ἀρεως καὶ Παρόάσσης· κατ' Εὔμηλον (Kinkel EGF 191 fr. 8; Wilamowitz Berlin. Klassikertexte V 2, 51) καὶ Ἀριστοτέλην (Rose³ fr. 581) Ἀσωποῦ.

Lob. I 594; Robert *Heldens.* I 77 n. 6.

46. (261) Schol. Eurip. Hecub. 3 (I 11, 19 Schw.) τὰ περὶ τῆς Ἐκάβης διαφόρως ἴστόρηται. Φιλόχορος μὲν γὰρ ἐν τῷ περὶ τραγουιδῶν συγγράμματι (FHG IV 648) Χοιρίλην αὐτήν φησι καλεῖσθαι, ἵσως δὲ διὰ τὸ πολύπαιδα γεγενῆσθαι· ἡ γὰρ χοῖρος πολλὰ τίκτει, καὶ ἐν τοῖς Ὄρφικοις οἱ χοῖροι¹ ἐνάβαι προσαγορεύονται. οἱ δὲ λοιποὶ τῶι κυρίωι αὐτὴν ὀνόματι προσηγόρευσαν..

1 αἱ χοῖροι Platt *Journ. phil.* Lond. XXVI 1899, 232.

Sittig *RE*² VII 2659.

2. CARMINA DE RAPTU ET REDITU PROSERPINAE

Marm. Par. test. nr. 221 'Ο. — τὴν ἐδαντοῦ πόησιν ἐξεῖ-
θηκε Κόρης τε ἀρπαγὴν καὶ Δήμητρος ζήτησιν καὶ τὸν αὐτοῦ
(εὔρεθέντα ὑπ' αὐτῆς σπόρον καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑποδεξαμένων
τὸν καρπόν, Argon. 26 test. nr. 224, Δήμητρός τε πλάνην καὶ
Φερσεφόνης μέγα πένθος, θεσμοφόρος θύσις ἦν. Pausan. IX
27, 2 Ὡλῆνος δὲ ὑστεροὶ Πάμφιοι τε ἔπη καὶ 'Ο. ἐποίησαν· καὶ
σηισιν ἀμφοτέροις πεποιημένα ἐστὶν ἐς Ἔρωτα, ἵνα ἐπὶ τοῖς
δρωμένοις Λυκομίδαι καὶ ταῦτα ἄιδωσιν· ἐγὼ δὲ ἐπελεξάμην
ἀρδρὶ ἐς λόγους ἐλθὼν (add. Sylburg) δαιδονχοῦντι.

Hymnorum hi loci ad raptum pertinent XVIII 12

Ἐνβούλ', ἀγροπόλου Δημήτερος, ὃς ποτε παῖδα
τυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδίην διὰ πόντον
τετράδροις ἵπποισιν ὑπ' Ἀτθίδος ἥγανες ἄντροι
δήμουν Ἐλευσῖτος, τόθι περ πέλαι εἰσ' Ἄιδαο.

XXIX (in Proserpinam) 9

Ωρῶν συμπαίκτειρα 12 λειμῶνιάσιν χαίροντα πνοῆσιν,
14 ἀρπαγματὰ λέχῃ μετοποριὰ τυμφευθεῖσα.

XLI (in matrem Antaeam cf. Lob. II 829) 3

ἢ ποτε μαστεύοντα πολυπλάγκτοι ἐν ἀνίηι
νηστείαν κατέπλανσας Ἐλευσῖνος γυάλοισιν¹

5 ἢ λαθές τ' εἰς Ἅιδην πρὸς ἀγανὴν Περσεφόνειαν²
ἀγρὸν παῖδα Δυσαύλου διδηγητῆρα λαχοῦσα,³
μηρυντῆρ' ἀγίων λέκτρων χθονίουν Διός ἄγρον,
Ἐνβούλον τέξασα θεὸν⁴ θυητῆς ὑπ' ἀνάγκης.

1 Ἐλευσῖνος ἐν γ. codd. 2 Φερσεφόνειαν Ab. 3 δύσαγνος παῖδ,
ἀγρὸν διδηγητῆρα λαβοῦσσα codd., corr. Herm. 4 cf. Dieterichium De hymn.
Orph. 28 = Kl. Schr. 89.

XLIIII (in Horas) 7

〈ἄγρης?〉¹ Περσεφόνης συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι²
καὶ Χάριτες κνελλοῖσι χοροῖς ποτὶ φᾶς ἀνάγονσι³
Ζητὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδότείση.

1 ἄγνης add. Ab. 2 Περσεφόνης συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι ταύτην
codd.; ταύτην secl. et εὗτέ ἐ pro ἡνίκα coni. Herm. 3 ἀνάγωσι codd.

Cf. etiam Argonaut. 1191

ὦν πέρι μῆθον ἀπαντ' ἔσλνες, Μουσαῖς δαιόδον,
ὦς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄρθεα χεροὶ δρέπουσαν
ἐξάπαφον συνόμαιοι ἀν' εὐρέ τε καὶ μέγα ἄλσος.

αὐτὰρ ἔπειθ' ὅς μιν Πλούτεὺς κνανότριχας ἡππονε^ς
 1195 ζενξάμενος κούρον ἐπεβήσατο δαίμονος αἴσηι·
 ἀρπάξας δ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.

Spectare videtur ad has res etiam Suidas s. βάραθρον ~ Schol. Aristoph. Plut. 431 (Abel fr. 213; Malten Arch. Religionsw. XII 1909, 421 n. 1) βάραθρον χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὅγκιτοι, οἱ μὲν ἀροῦροι οἱ δὲ κάτω. ἐταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν ἐτέβαλον ὡς μεμηρότα, ἔπειδὴ προέλεγεν ὅτι ἔρχεται ή μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς κόρης. η δὲ θεὸς ὁρισθεῖσα ἀκαρπίαν ἔπειψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνότες τὴν αἰτίαν διὰ χορηφοῦ τὸ μὲν χάσμα κατέχουσαν, τὴν δὲ θεὸν θυσίας Ήλαον ἐποίησαν cf. eundem s. μητραγένητης. ἐλθὼν τις εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμένει τὰς γυναικας τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐκεῖνοι φασιν. οἱ δὲ Αθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτόν, ἐμβαλόντες εἰς βάραθρον ἐπὶ κεφαλήν. λοιμοῦ δὲ γενομένου ἔλαβον χορηφὸν ἵλασσασθαι τὸν πεφορευμένορ, καὶ διὰ τοῦτο ὀικοδόμησαν βουλευτήριον ἐν ᾧ {τόποι?} ἀνεῖλον τὸν μητραγένητην, καὶ περιφράσσοντες αὐτὸν καθιέρωσαν τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, ἀναστήσαντες καὶ ἀνδριάντα τοῦ μητραγένητον. ἔχοδην δὲ τῷ Μητρώιοι ἀρχεῖσι καὶ ρυμοφυλακείσι, καταχόσαντες καὶ τὸ βάραθρον, cf. Thalheim RE² II 2853.

Poesin Orphicam (v. quoque infra s. ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ) sapiunt etiam Nonnus VI 155; XXVII 285; XLVII 50 et Claudianus De raptu Pros. I 229; II 18. 204. 223; III 48. 209.

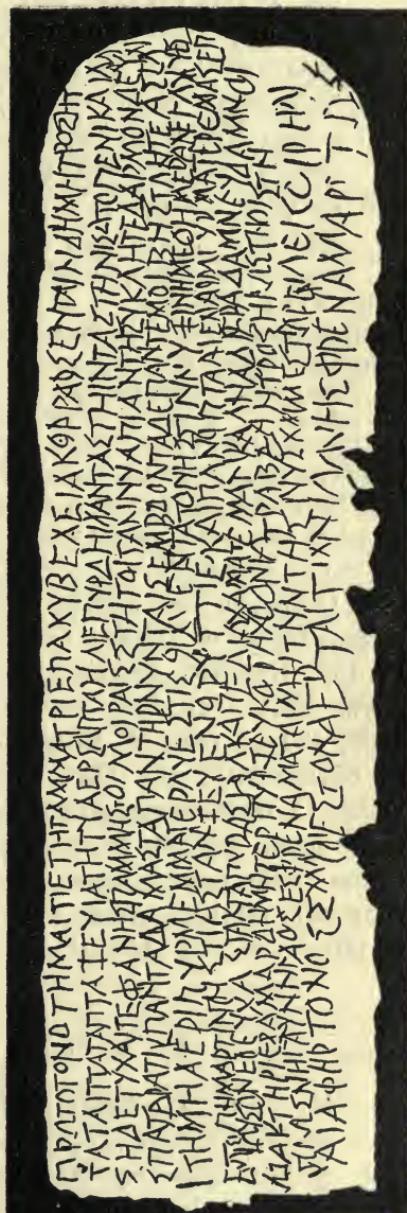
Haece de raptu carmina Orphica discernenda videntur esse: 1 carmen veterimum, quod sequi videtur Helenae Euripideae canticum 1301 a Wilamowitzio *Sitzungsber. Akad. Berlin* 1902, 871 (v. 872 n. 1) = *Griech. Verskunst* 215 restitutum et a Maltenio Arch. Religionsw. XII 1909, 419 egregie tractatum cuiusque fragmenta extare non videntur (sed cf. fr. 41—43); 2 (I) carmen Siculum, cuius vestigia etiam inveniuntur in lamella aurea Thuriis inventa (fr. 47); 3 (II) Hymni Homerici recensio Orphica in papyro Berolinensi (*Κάθοδος [τῆς Κόρης?]* fr. 49 vs. 120) servata; 4 (III) carmen senioris aetatis a Pausania et Clemente Alexandrino adhibitum (fr. 51—53).

Lob. I 546. II 818. 827; Schuster 76; R. Foerster *Raub und Rückkehr der Persephone* 1874, 39; Kern *Athen. Mitth.* XVI 1891, 15; Maaß *Orph.* 183 n. 20; Malten Arch. Religionsw. XII 1909, 285. 417 (cf. etiam *Herm.* XLV 1910, 506).

I. Carmen Siculum
servatum in lamella aurea

47. Lamella aurea Thuriis in agro Sybaritico a. 1879 inventa, nunc in museo Neapolitano s. III—IV a. Chr. n. (cf. fr. 32 c—f) Edd. Murray ap. Harrison *Prolegomena to the Study of Greek Religion*¹ 1903, 665 IV; Comparetti 10; Diels *Festschr. Th. Gomperz* 1902, 1; Vorsokrat. II³ 177 n. 21; Olivieri 22 d cum imagine 28.

Titulum difficillimum ex Dielesii (Vorsokr.) restitutione aliorum tentaminibus, quae Olivieri congescit, examinatis denuo edere e re esse mihi visum est. Quae Comparetti de hoc exemplo *τῶν λεγομένων ἀπορρίτων* sectae Orphicae conicere sibi visus est, silentio praeterire malo(v. etiam O. Gruppe *Berl. philol. Wochenschrift* 1912, 103); sed et ea, quae nuper Ol. suo Marte protulit, hic fusius exponere non licet, cum ipse restitutionem suam commendare vix videatur. Attamen bibliopolarum Bonnensium permissu liberali reddidi exemplar quod Ol. confecit; sequitur p. 118 Dielesii ingeniosa restitutio, quam omnibus numeris absolutam esse vir summus ipse cautissime negavit.

πρατογόρωι¹ Γῆι ματρὶ ἔφη Κυβελῆια² Κόρρα·
 . . . Δήμητρος . . . πανόπτα Ζεῦ
 Ὡλιε Πᾶν διὰ πάρτ' ἄστη³ ρίσεαι, ὅτε Νίκαιας·
 ἥδε Τύχαις ἐφάρης⁴ *(καὶ δύο)*⁵ παμμήστορι Μοίραι,
 5 τῇ τοι γάρννα⁶ πιάτεις τῇ σῆι, κλντὲ δαῖμον,⁷
 δεσποτεῖαι· τὸν πάντα⁸ δαμαστά, *(τὰ)* πάντα πρατεντά,
 ἐμβρόντητα δὲ πάντα· *(τὰ)* Μοίρης τλητέαι πάντη.⁹
 μητέρι Πᾶν μὲν μ' ἀγ[ε], εἰ νῆστις οὐδ',¹⁰ *(δύομετραι)*,
 ἐπτά τε νῆστιν τρεῖν ἦ μεθ' ἡμέραι (?), ἐλιτέερ.¹¹
 10 ἐπτῆμαρ τὸν νῆστις ἔηρ,¹² Ζεῦ Ὄλύμπιε¹³ καὶ πανόπτα
 Ἀλιε¹⁴

1 πρατογόρωι Diels] πρωτόγονε vel πρωτόγονο^(ς) ceteri. 2 Κυβελῆια Diels] KYBELEIA lam. 3 ἄστη Diels coll. Parmenide 1, 3 (I³ 148). 4 ἐφάρης Diels] Orphicorum Phaneta ceteri intellexerunt cf. Diels Festschr. 13. 5 *(καὶ δύο)* Diels. 6 γάρννα = γάρνα Buecheler. 7 ΤΗΣΥΚΛΗΤΕΔΑΡΜΟΝ leg. Diels, unde elicuit τῇ σῆι, κλντὲ δαῖμον. 8 ΤΙΣΠΑΝΗ idem, unde τὸν πάντα. 9 πάντη ε TEAPIH idem. 10 οὐδ' ex OLA¹ idem. 11 ΗΜΕΡΑΛΕΓΙΝΥΕΤ idem, cuius commentarium quaeso inspicias. 12 ΤΙΝΗΣΤΙΑΣΤΑΝ idem, unde τὸν νῆστις ἔηρ. 13 Ζεῦ ENOPYPIE lam., unde Diels Ὄλύμπιε, Olivieri ἔριοντε. 14 Post Ἀλιε sequuntur 19 litterae quae legi nequeunt; tum investigavit Diels δυσεβέ^(ς) ἄστακτα πνεὸς . . . πεδίον . . . Ραδαμ^(α)νθν . . . συμμήστορα Μοίρην.

Orphicam de raptu Proserpinae traditionem in Sicilia notam fuisse e Timaeo (Diodor. V 2—5, cf. Cicero in Verr. IV 106; Geffcken *Timaios' Geographie des Westens* 62; Malten *Herm.* XLV 1910, 521) coniecit Malten *Arch. Religionsw.* XII 1909, 426 cf. etiam O. Rossbach *Castrogiovanni das alte Henna in Sicilien* 1912, 15. Ceres voce raptae audita ex Sicilia advolans in tractatu papyraceo Berolinensi fr. 49 vs. 47. Ad vs. 1, unde hunc poetam Cererem Cybelen Terram Matrem Orphicorum modo commiscuisse patet, cf. quae Dielesius *Festschr.* 5 congessit (Malten *Arch. Religionsw.* XII 1909, 419 n. 2. 421) et infra s. *IEPOI ΛΟΙΓΟΙ*.

II. Κάθοδος *(τῆς Κόρης?)* 1

48. (209) Ps.-Iustin. Cohortat. ad Gentil. 17 b p. 66 Otto δὲ ποιητὴς *"Ομηρος, τῇ τῆς ποιήσεως ἀποχρώμενος ἐξουσίαι καὶ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς πολυνθεότητος Ὁρφέως ζηλώσας δόξα,* μυθωδῶς μὲν πλειόνων θεῶν μέμηται, ἵνα μὴ δόξῃ τῆς Ὁρφέως ἐπάιδειν ποιήσεως, ἢντος ζηλώσαι προΐθετο, ὃς καὶ διὰ

τοῦ πρότου τῆς ποιήσεως ἔπους τὴν πρὸς αὐτὸν σημῆναι σχέσιν.
τοῦ γὰρ Ὁρφέως.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Δημήτερος ἀγλαοκάρπου

ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκότος, αὐτὸς ‘*Μῆνιν ἄειδε, θεά,*
Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος’ γέγοναφε, ἐλόμενος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐν
ἀρχῇ καὶ τοῦ κατὰ τὴν ποίησιν ἐκπεσεῖν μέτρου, ἵνα μὴ δόξῃ
τοῦ τῶν θεῶν ὀνόματος μὴ μεμνῆσθαι πρῶτον.¹ Versum Orphi-
cum affert etiam Tzetz. Exges. in Iliad. 26, 14 Herm.

1 μὴ μεμνῆσθαι πρῶτον CE, μεμνῆσθαι πρῶτον F, μεμνῆσθαι πρῶτος
ABDG.

Herm. XVIII p. 478; Lob. II 827; Giseke 79; Buecheler
Berl. Klassikertexte V 1, 17.

49. Tractatus pap. Berol. 44 saec. I a. Chr. (Schubart et Wilcken; saec. II Diels) editus a W. Schubartio et F. Buechelero adiutis a Dielesio Berl. Klassikertexte V 1 p. 7 n. 2. Partim ed. etiam Diels II³ 173 n. 15 a. Egerunt de papyro quoque Croenert Lit. Centralbl. 1907, 442; T. W. Allen Classical Review XXI 1907, 97; K. F. W. Schmidt Wochenschr. kl. Phil. XXV 1908, 281; Ludwig Berl. philol. Wochenschr. 1919, 999. 1028. Utor quoque imagine lucis ope confecta, quam mihi benigne suppeditavit W. Schubart. Multa admodum obscura sunt. Ad meum usum papyrum nuper inspexit Udalricus Wilcken. Adhibui etiam schedulas mihi a Croenertio liberaliter traditas.

- I. *(Ορφεὺς νίδες ἦν Οἰάγρους καὶ Καλλιόπης τῆς
(Μούσης, δὲ δὲ Μονόσσν βασιλεὺς Ἀπόλλων τού-
(τοι επέπνευσεν, δθει) ἔρθεος γενόμενος
(ἔποιησεν τοὺς ἔμνονες,) οὓς δλίγα Μονσαῖος ἔπα-
5 (νορθώσας πατέργραψεν παρέδωκεν δὲ
(τὰ Ὁρφέως δργιά) σέβεσθαι Ἐλλησίν τε καὶ
(βαρβάροις, καὶ ςα(θ) ἔκαστον σέβημα ἦν ἐ-
(πιμελέστατος περὶ) τελετὰς καὶ μυστήρια καὶ
(καθαροὺς καὶ) μαντεῖα. τ(ὴ)ν Δ(ῆ)μητρα θε(ὰ)ν*
- 10 v . ας ἥ τ . σ . . π . τονσας
 τῆς Δήμητρος ετ . . .
 διάγοι α . . . καὶ . . .
 (τα)ντης ἔχθρ(ὸ)ς . . .
 ως . . .

sequuntur nonnulli versus qui legi nequeunt

- II. 15 *⟨δ Ὁρφεὺς . . . Διὸς ἀδελφὴν πάραδέδωκεν,*
οἱ δὲ μητέρα ὅν τῶν εὐθεῖούν-
των εἰς ἐπίμυησιν ⟨πεποίηται· ἔχει γὰρ ἐν
*Διὸς καὶ Δήμητρος⟩ θυγατρὸς ἀρχὴν Φερ-
*σεφόρης . . . εκού . η . συνπαρούσσων**
- 20 *τῶν ⟨Ωκεανοῦ θυγατέρων⟩, ὡρ ὄντα*
*ταῦτα ἐκ τῶν⟩ Ὅρφεως ἐπῶν· Λευκίππη
 Φανερή ⟨τε⟩ καὶ Ἡλέκτρη[ι] καὶ Ιάρθη[ι] Μηλο-
 βοσί[ι] τε Τύχη τε ⟨καὶ⟩ Θυνδόη καλυκῶπις[ι]
 Χρυσῆ[ι] τ' Ιάνειρά τ' Ἀκάστη τ' Ἀδμή[τη τε]
 25 καὶ Ποδόπη Πλουτώ τε καὶ ἴμερός εσσα Κα-
 λυψώ καὶ Στύξ Οὐδαειή τε Γαλαξία[ρη τ']
 ἐρατεινή· . . . καλλιερ . . . τ . ν δε . . .*
- · · · ·
 λε
 30 θυγατρ
 γνης
 · · · · ·
- deficit papyrus

- III. *ταρκίσσον, ἐφ' ὃν ή Κόρη θαυμάζεται επέδρα-
 μεν· καὶ ⟨δὴ ταύτης ταῖς χερσὶν βούλομένης*
- 35 *ἀρασπάσαι σθαι? αὐτόν, τότε⟩ λέγεται τὴν γῆν[τι]
 χειρ[εῖν καὶ ἐκ γῆς] τὸν Ἀΐδοντα ἀραβάντα
 ἐφ' ἄρματος καὶ ἐφ' ἵππον συναρπάσαται
 τὴν Κόρην ἀπαγαγεῖν· τὸν δὲ Δία βροταῖς
 καὶ ἀστροπαῖς καὶ ὑψοῖς ἐπαξορεῖν μελαίναις,
 40 *⟨αὕτη δίδονται ὡς νομαὶ Ἀρτέμιδος τοξεῖαι,⟩*
 Ἀθηνᾶς χοίρας μιᾶς· ὥρ
 τ . . . ον η βραβευτής δυσ-
 πι επὶ τῇ τοῦ . . .
 ν . . . νος ⟨χαῖ*
- 45 *⟨τῶν συνταῖχονσσῶν καταγελασθεῖται· ἐπει-*
*δὴ⟩ δὲ ⟨ῆκοντοςε⟩ τῆς γεγονούντιας ή Δημήτηρ,
ἐκ Στελίας ἐξελθοῦσα ἐπλανῆτο κατὰ
γῆν· ή δὲ περὶ τὴν πόλιν ἀφανῆς γέγονεν
 ουτι . . . εντ . ελ . ακ
 50 ειης δε ε*
- · · · ·

- IV. ειν τὴν συμφοράζουσαν στενάζειν ἔπειδ
τῆς θυγατρός· Καλλιόπης δὲ καὶ Κλείσιδης
καὶ Δαμωνίσθησης μετὰ τῆς βασιλίσσης ἐφ' ὃν
55 δρεῖαν ἐλθουσῶν πυνθάνεσθαι τῇσι Δήμητρι
τροις ὡς θητῆς τυρος, χρείας δέ εἰνεκά
τυρος αὐτὴν παραγεγονέναι δέ *Mονόσατος*
διὰ τὸν ἐπῶν αὐτοῦ λέγοντον ἐστίν . . . αντέν
μὲν τοῖς λιτοῖς δεῖ τὴν αἴτιαν αἴτετον μετ' εὐ-
60 εργεσίαν θεού . . . τομεν, ἕρθοθέντι δέ εἰν ταιρίᾳ
κρόκον μυάκαρθον καὶ ἀκαλλίδας εὐτεκνείας
ναῦν, ἐπειπλεκτόν ἀεὶ εἰνεκά πρόδεις αὐτοῦ . . .
. αὶ η. . . ‘καλνπώπιδι κόσούρη
(*Γαῖα Διὸς*ς βούλησι χαριζομένηνα *Πολυδέ-*)
65 καὶ την, θαυμαστὸν γανόωντα, σέβας τότε πᾶ-
σιν ἵδεσθαι αὐτονόμοις τε θεοῖς ηδὲ θρη-
τοῖς
(ἀνθρώποις, τοῦ καὶ ἀπὸ φίλησης ἐκατὸν κάρα
εξεγένει
deficit papyrus

- V. Νέοιςι τε δίον τὴν δρουσεν ἄναξ πολυδέ-
70 γμων ἴπποις ἀθανάταισι Κρότου πολυώρν-
μος νίδε. ὅφρα μὲν οὖν γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν
ἀστερόεντα λεῦσσε θεὰς (καὶ πόντον) ἀγάρο-
ρονν ἰχθυόεντα αὐγάσει τῷ ηελίον, ἔτι ηλίῳ πε-
το μητρέρας (κε)δνῆν (οὐ)ψεσθαι καὶ φῦλα θεοῖς
75 ἀειγενετάσιν . . . καὶ η Δημήτηρ ἔπο-
την εἴκατης? ὡς πρῶτον ηρωτήθη, ἐφη . .
οη
πα
αι
80 ἔξι τοιμ

sequuntur nonnulli versus qui legi nequeunt

- VI. ε, (δῆ)δωσι δέ αὐτῆι *B[ρ]ανθώτην* παιδίον, (δὲ τι)θηρή-
σεται,
(ἀγαπῆ)ῃ (δέ καὶ πάντην αὐτήν)η δὲ Δημήτηρος ηδη εἰς
καταιρέσασα καὶ τάξεισθαι σὺν τῷ παιδίῳ

οῖα δεῖ τιθῆνται, καὶ ἀμβροσίαι χρ^{τό}νυσα (τὸ) παιδίον
 85 ^{καθῆ}κεν ^{δι}τὰ ν^νκτὸς εἰς τὴν πνοάν, προὶ δὲ λ^{αθ}ηνύσα
^{τοὺς γονεῖς} ἀγέλαμβατεν· τοῦ δὲ παιδίον οὐ βον-
 λομέρον^ν θηλάζειν οὐδὲ προσφορὰν ἄλλην λαμβάνον-
 τος, ^{άλλ} δὲ τος εὐτρόφου καὶ καλοῦ, ἔκθαμβος γενη-
 θείσα

ἥ B^{αυβώ} ἐπὶ τῇ τοῦ παιδίον εὐτροφίᾳ, τυκτὸς
 90 αἴσθομένη ^{δι}τὰ τῆς θέρας τὴν μὴ νοήσασαν ἐγκρέ-
 π^{τον}σαν τὸ παιδίον εἰς πνοὰν καὶ ἑπολαβοῦσα
 ἀρρητα γείνε^τσθαι ἀτεβόα· τέκνον Δημοφόω,
 95 ^{ξείρη} σε πνοῆ ^έρι πολλῆ κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γέ^ορ
^{καὶ κήδεα λυγρὰ τ}ιθησιν· τότε δὲ ἡ Δημότηρ
 βαρὺ^ν

95 ^{δργισθεῖσα εἰπε}ε^ρ ‘ἄφροτε^ς ἀνθρωπῶποι, δυστλή-
 μορες
 (οὕτε κακοῖο ὕμιτιν ἐπε^ερ^{χομέρον πο}ογράμονες
 οὕτ^ετ’ ἀ-
 · ^γα^{θοῖο} . . . γ^άρ ἀφραδίη^η μος πολὺ^ν
 πείρατι νυ-
 κτὸς τη^ν ε^ν . α ἥρπασεν
 ἀγηρ^ν . .
 rēr δ’ οὐκ ἐσθ’ ὡς ^{κεν}
 θά^ρατορ

100 ^{καὶ κῆρας ἀλέξαι.} καὶ τὸ παιδίον ἐπι^επι . . . σα-
 καίει

VII. καὶ ἀποκτείνει ^{καὶ} δοθῆσε αὐτὴν διακαλύπτει·
 λέγει γάρ· ‘εἰμι δὲ Δημήτηρ φόρο^{ος} ἀγλαό-

δωρος. τίς θεὸς οὐρανίος ἡ^τε τρητῶ^ν πων^ν θρώ-

πων ἥρπασε Φερσερ^όρην καὶ ^έδον φίλον ἥπα-

105 φε θυμόν; τοῦ δὲ Κ^{ελε?}οῦ εἰς τὴν αὐλὴν ἀνα-

βάτος ἐξ ἀγροῦ τ α

ε . ε μὲν ἀφεικότος

τὴν μητέρα, τίς ἡ ξένη

τὴν θυγατέρα ξητ^ε ει-

110 πόντος τῇ μητ^ερὶ

ἡ δὲ Δημότηρ (. αε-)

βαστῆσ^ε? εἰπεῖν

. κύριον τῷ^ν πάντων λει-

- π(ο)μέρον φωνῆς
 115 ει . . . τὰς μελαίνας
 χ(. .)με . τι θεος α
 στημουνχοιαεν
 πέποται ἔως τῶν
 πρός Τοιπτ(όλ)εμον
 120 δθειρ Κάθοδος λέγ(ε)ται.)

Vs. 2—5 suppl. pleraque Diels, v. test. nr. 22 ss., 58. 77 (p. 23). 2. 3 τούτωι — δθειρ suppl. Steegmann ap. Dielesium. 6—26 suppl. pleraque Buech. 6 (τὰ Όρφεως δογι)α Diels ap. Buech., καὶ τὰ ιερὰ δογι)α Ludw. θεοὺς πλείστους Buecheleri vestigiis non respondet, ut mihi Croenert nuper scripsit. 9. 10 τὴν Δήμητρα θεὰν πρώτος ἦν ὁ μην?ύ(ο)ας ήτι(ε?)ς (τὰς?) π(ο?)νούσις Allen. 10—20 v. Ludwichii tentamina. 13 ταύτης (τὴς) ἔχθρ(α)ς Hiller de Gaetringen. 15 δ suppl. Wilcken, quia una littera tantum deest; idem (μὲν) improbat, cum duarum litterarum spatium extet. (ἢν Όρφεις (μὲν) improbabiliter igitur Croenert. παραδέδωκεν Croenert, ἡ διαδέδωκεν Buech. 16 οὐθεὶς Croenert, οὐθὲν confirmat Wilcken. 17 ποιηται Pap., (πε)ποιηται Schub. et Ludw., ποι(ε)ται Schm.; sed cf. Buech. ἔχει γάρ δτι Croenert. 19 φισκούσης vel πεκούσης vel πεκούσης Schub., (γάρ) φισκούσης εὑρισκούσης Diels, θρωισκούσης Buech., (ἀθν) φισκούσης Schm. coll. Hom. H. in Cerer. 16, (οὐχί) ἔκοι(ση)ς? Allen. coll. Hom. H. 19, (ἴα πλ)εκούσης Ludw. coll. Paus. IX 31, 9 Κόρην τὴν Δήμητράς φησιν ἀρπασθῆναι παῖζονσαν καὶ ἀνθη συλλέγονσαν, ἀρπασθῆναι δὲ οὐκ ἵσις ἀπατηθεῖσαν, ἀλλὰ νυρκίσσονται et Diod. V 3, 2 (Timaeus v. fr. 47) de Enna ἔστι δ' ὁ τόπος οὗτος πλησίον μὲν τῆς πόλεως, ἵσις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσι παντοδαποῖς ἐνδρεπής καὶ θέας ἔξιος. 26—31 temere suppl. Ludw. 32—40 suppl. pleraque Buech. 33 ναρ-
χίσ(ο)ν Wilcken; νάρχισ(ο)ν priores. 35 ἀνασπάσαι Wilcken, qui tertium σ addubitat. Cf. Herod. II 92 τὴν βύβλον . . . ἀνασπάσωσι εἰς τῶν ἑλέον. 37 ἐφ' ἀρμ(άτων) κ(ναν)ηπιων Schm. coll. Ovid. Fast. IV 445 hanc videt et visam patruus velociter aufert regnaque caeruleis in sua portat equis. 39 (καὶ
τοῦ) suppl. Buech.; sed contradixerunt Schm. 283 n. 2 et Malten 423 n. 1, ἀστραπαίς ίπποις . . . μελαίνα(ις) coni. Schm., τὸν δὲ Δια βρονταῖς καὶ ἀστραπαίς χοίρα?ς ἐπαξονεῖν μελαίνα(ις) αἰδεσάμενος ν?ομῶι Ἀρτέμιδος τοξεί(αν), Αθηνᾶς δ' ἔγχειαν vel εἰγμήν ἀντί? χοίρας μιᾶς Allen improbabiliter. 41 ὥν ε—? Wileken. 42 τελον(μέτρων) ἐπικατέστη Buech., παρέστη?η Allen. an βραβευτής Ανθα(άνλης)? cf. Hymn. XVIII 16 de Eubuleo (μονορος ἔφρες ἀφανῶν ἔργων. φανερῶν τε βραβευτής), Malten 433; βρ. δνσ(ρο-
μιας) Schm. 43. 44 (ἢ δὲ κόρη ἐπικάλεσεν? cf. Hom. H. 20), ἐπὶ τῇ τεγχη, μή, ἀκονόντος μηδε?γρός, (ἢν' αὐτοῦ? Allen. 47. 48 καταβόσαι δὲ περὶ Ludw., qui etiam cetera supplere conatus est 51—62 suppl. Buech.; sed pleraque obscura. 53 ΚΑ . . CIKHC Pap. 57 δ Μ(ονσα)το(ις) Ludw. 58 (αλτί)αν Buech., (άργι)αν Schm., (παν)αν Allen. 60 θεῶν τάτ(ομεν) Buech., θοὴν τάτ(ομεν) Ludw., οὐτω τάτ(ομεν) Schm., θεῶν ὥν σεβομεν Allen. ἐρασθέντι suppl. Buech., ἐρανισαντι Schm. 61 κρόκον ἥδ' νάχ(ι)νθον probabiliter Buech., καὶ inser. Schm., qui etiam ἀκαλλίδας conicit (Hom. H. 7 ἀγαλλίδας). ἀκανθίδης Allen. 62 ναῦν, ἔπει πλεκτέον

ἀεὶ ἐ(ν)στε(βεῖ) Schm. 284 n. 3 Buechelero partim praeente, ταῦτα ἀπι-
πλεκτέον ἀεὶ ἔσεσθαι) ἔνθα πρὸς αὐτοῖς ταρχίσσον φεστ? ἐ(νθ?)η (ἔφαρ?
καλνχώπιδι Allen. 63 (τάρχίσσον τ') ἀ(νέ)ηκ' ήντν καλνχώπιδι κ(ο)ύρη
suppl. Ludw. ex Hom. H. 8 τάρχίσσον 9' δν ἔφυσε δόλον καλνχώπιδι κονόη.
75. 76 suppl. Buech., sed cf. Malten 1.1. 439 n. et Schm. 285, qui coni. *(οὐτώ)*
κ(α)ι ἡ Δημήτηρ ὑπὸ τ(ῆ)ς βασιλισσῆς αἰτιαν ἥρωτήθη, ἔφη *(δὲ)*. ὑπὸ τ(ῆ)ς
Β(ανθοῦ) Allen, δθεν *κ(α)ι* ἡ Δημήτηρ, ὑπὸ τ(ῆ)ς ἐπελθούσης ἐπει ἥρω-
τήθη, ἔφη, *ως* σηκις κτλ. Ludw. quae omnia improbabilia sunt 82 init.
suppl. Ludw., sequentia fere omnia Buech.; sed *(ἄγαπη)* incertissimum esse
monet Wilcken. 83 extr. *(τρέψει)* suppl. Schm., *(τὰ καλὰ)* Ludw. 85 *λ(αθο)-*
να Diels, *λ(ον)να* Buech. 86 *(τοὺς γονεῖς)* suppl. Schm. coll. Hom. H. 240,
(ἔξ αντης ἀεὶ) Diels. 96 ἴμμιν Ludw., αἰσαν dubitans Buech., αἴσην Allen.
97 *ΑΒΡΑΛΙ* Buech., *ΑΦΡΑΛΙ* ego in imagine lucis ope confecta. 97. 98 *καὶ*
σὲ γάρ ἀφραδίην *ἡ?*μος πολὺ πειρατι νυκτὸς τηλανγεῖ φλόγ[?] *ἡδ?* ἔκη[?]α
ἥρωσεν ἀτη[?]οσσα[?] Allen, ἡ ὁν γάρ ἀφραδίη πρόδρομος πολὺ πειρατι
νυκτὸς τηλανγεῖ φλόγ[?] *ἡδ?* ἔκη[?]α ἥρωσεν, ἄγηφαν δν ἐποίησα ἢν ὑμῖν
Ludw. 100 ἐπισκέψασα Buech., ἐπισκέψασα Schm., Ludw. 101 ss. plera-
que suppl. Buech. 101 δ(ρτ)ως Ludw. διακαλύπτει Diels, διαγορεύει
Buech., διασαρετ[?] Ludw. 105 *Κ(ελε)οῦ* suppl. Schu.; sed valde lubri-
cum videtur Maltenio 432, qui Δισαύλον exspectat. αἰλὴν Malten, πόλιν
Buech. 106 extr. *ταῦτ' ἀκούσθωντος* suppl. Schm., *τηγνικαντ*α Ludw.
107 in. *βό*ε Allen. 110 extr. ως ἐωρακὼς εἴη suppl. Allen, qui etiam ut
Ludwichius sequentia supplere conatus est. 111. 112 an ὑπερβασίης?
117 Στηνίου χορος Ludw. nisus feriarum Στήνια (A. Mommsen Feste der
Stadt Athen 319) nomine; στήμον = *(μν)στηρίου* Hiller de Gaertringen.
120 Κάθοδος Diels, κάθοδος Bue. v. etiam Schm. 285; δθεν κάθοδος λέγεται
τῆς Κόρης αὐτη[?] Ludw. Die Schlußworte, die gewissermaßen den Titel, die
Subscriptio, umschreiben, sind offenbar nicht in einem Zuge mit dem Text
geschrieben; Schrift wohl von derselben Hand, aber späterer Nachtrag, viel
schräger Wilcken.

Versus hymni in Cererem Homerici Orphicus mutuatus est
hosce: vs. 20—27 = Hom. 418—424 Λευκίππη Φαιρώ τε (Φαεροί
τε Ορφ.) καὶ Ἰλέντοη καὶ Ἱάρθη καὶ Μελίτη Ἱέρῃ τε Ροδεία
τε Καλλιρρόη τε Μηλόβοσις τε Τύχη τε καὶ Ὥκυρόη καλν-
χώπις Χρυσής τ' Ἰάρεια τ' Ἀκάστη τ' Ἀδμήτη τε . καὶ
Ροδόπη Πλουτότε καὶ ἰμερόεσσα Καλνψώ καὶ Στήνη Οὐρανή
τε Γαλαξανόη τ' ἔρατεινή, Παλλάς τ' ἐγρεμάχη καὶ Ἀρτεμις
ἰοχέαρα. Desunt igitur 419, ut ap. Pausan. IV 30, 4, et 424,
v. Malten 423 n. 1. vs. 63—71 = Hom. 8(v. supra adn.)—18
(= 32); desunt 13—16 deficiente papyro. vs. 71—75 = Hom.
33—36. vs. 92—94 = Hom. 248. 249. vs. 95—100 = Hom.
256—262 ῥήδες ἔρθρωποι καὶ ἀφράδηοις οὐτ' ἄγαθοῖς αἴσαν
ἐπερχομένου προγρόμεναι οὔτε κακοῖο· καὶ σὺ γάρ ἀφραδίησι
τεῆτις τηγνεστορ ἀσθητ[?] ίστοι γάρ θεῶν (Διὸς Nauck Mél.
IV 443) δροκος, ἀμείλικτον Στυγός ὕδωρ, ἀθάνατον κέν τοι

καὶ ἀγήρασον ἥματα πάρτα παῖδα φίλον ποίησα καὶ ἀφθιτον
ὦπασα τιμήν. νῦν δὲ οὐκέτι ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας
ἀλλέξαι. vs. 102 = Hom. 268 εἰμὶ δὲ Δημήτηρ + 54 ὁρηφόρε,
ἀγλαόδωρε, vs. 103—105 = Hom. 55. 56 τίς θεῶν οὐρανίων
ἥξε θητῶν ἀρθρώπων ἥρπασε Περσεφόνην καὶ σὸν φίλον
ἥκαχε θυμόν; Adde fr. 48 = II. A 1. De ratione quae inter
hymnos Orphicum et Homericum intercesserit egerunt amplius
post Buechelerum l. l. 16 C. Vick *Untersuchungen zum Homer.
Demeterhymn. Progr. Doberan.* 1908; Malten *Arch. Religionsw.*
XII 1909, 303. 418 ss.; Ludwich *Berl. philol. Wochenschr.* 1919,
542. 1029. De Celeo (vs. 105) v. Kern *RE²* XI 140 s. et fr. 51.

Ad initium tractatus cf. Celsum ap. Origin. VII 41 (II 192, 1
Koetsch.) εἰτ' οὖτος Ὁρφέα βούλεται ἔρθεον εἰται ποιητὴν εἴτε
Παρμενίδην εἴτε Ἐυπεδοκλέα εἴτε καὶ αὐτὸν Ὅμηρον ἢ καὶ
Ἡσίοδον et VII 53 (II 203, 12 Koetsch.) φέρε, εἰ μὴ ἥρεσκεν
Ἡρακλῆς καὶ Ἀσκληπιὸς καὶ οἱ πάλαι δεδοξασμένοι, Ὁρφέα
εἴχετε, ἄνδρα δύολογον μέρως δύσιοι χρησάμενος πτεύματι καὶ
αὐτὸν βιαίως ἀποθανότα (cf. 54 p. 204, 9).

III. [Κάθοδος τῆς Κόρης 2]

50. Clem. Alex. Protr. II 17, 1 (Staeh. I 14, 1) βούλει καὶ
τὰ Φερεφάττης ἀνθολόγια διηγήσωμαι σοι καὶ τὸν κάλαθον καὶ
τὴν ἀρπαγὴν τὴν ὑπὸ Ἀΐδωνίως καὶ τὸ χάσμα τῆς γῆς καὶ τὰς
ἥς τὰς Εὐβουλέως τὰς συγκαταποθείσας ταῖν θεαῖν, δι' ἣν αἰτίαν
ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μεγαρίζοντες χοίρους ἐμβάλλονται. Cf.
schol. Lucianeum p. 275 Rabe et fr. 49 vs. 39. 41. 115. 117.

Lob. II 831; Kern *Athen. Mitt.* XVI 1891, 16; Malten *Arch.
Religionsw.* XII 1909, 428.

51. (217) Paus. I 14, 3 ἔπη δέ ἀιδεται Μονσαίον (Diels
II³ 182 n. 10) μέρ, εἰ δὴ Μονσαίον καὶ ταῦτα, Τριπτόλεμον
παῖδα Ὦκεανοῦ καὶ Γῆς εἶναι, Ὁρφέως δέ, οὐδὲ ταῦτα Ὁρφέως
ἔμοι δοκεῖν ὅτα, Εὐβουλεῖ καὶ Τριπτόλεμοι Δυσαύλητοι
πατέρα εἶναι, μητέσασι δέ σφισι περὶ τῆς παιδὸς δο-
θῆται παρὰ Δήμητρος σπεῖραι τὸν καρπούς. Schol.
Aristid. Panathen. 105, 11 p. 53 Dind. (Δημήτηρ) παρὰ Κελεοῦ
καὶ Τριπτόλεμον τὸν ἥρπακότα μαθοῦσα μισθὸν αὐτοῖς ἀπο-
δίδωσι τῆς μηνύσεως τὸν σῖτον. Κελεοῦ πρὸ Δυσαύλων sicut
fr. 49 vs. 105.

Lob. I 335; Dieterich *Philolog.* LII 1893, 2 n. 2 = *Kl. Schr.* 126 n. 2; Diels *Festschr. Th. Gomperz* 6; Malten *Arch. Religionsw.* XII 1909, 428. 434.

Vide *Hymnorum locos* p. 115.

52. (215) Clem. Alex. Protr. II 20, 1—21, 1 (I 15 Staeh.)

~ Euseb. Praep. ev. II 3, 30—34 (I 82 Dind.) καὶ τί θαυμαστὸν εἰ Τυρρηνοὶ οἱ βάρβαροι αἰσχροῖς οὕτως τελίσκονται παθήμασιν, ὅπου γε Ἀθηναῖοι καὶ τῇ ἀλλῃ Ἑλλάδι, αἰδοῦμαι καὶ λέγειν, αἰσχύνης ἔμπλεως ἡ περὶ τὴν Δημό μυθολογία; ἀλομένη γὰρ ἡ Δημό κατὰς ἕγητοις τῆς θυγατρὸς¹ τῆς Κόρης περὶ τὴν Ἐλευσῖνα — τῆς Ἀττικῆς δέ ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον² — ἀποκάμψει καὶ φρέατι ἐπικαθίζει λυπούμενη. τοῦτο τοῖς μνονέμοις ἀπαροφεύεται εἰσέτι νῦν, ἵνα μὴ δοξοτεροὶ οἱ τετελεσμέροι μιμεῖσθαι τὴν ὀδυρομένην. ὄστιον δὲ τηρικάδε τὴν Ἐλευσῖνα οἱ γηγενεῖς· ὀνόματα αὐτοῖς Βαυβὼ |¹⁶ Staeh. καὶ Δυσανῆς καὶ Τριπτόλεμος, ἔτι δὲ Εὔμολπός τε καὶ Εὐβουλεύς· βονκόλος δὲ Τριπτόλεμος ἦτορ, ποιμὴν δὲ δὲ Εὔμολπος, συνώτης δὲ δὲ Εὐβουλεύς· ἀφ' ὅτρ τὸ Εὔμολπιδῶν καὶ τὸ Κηρύκων³ τὸ ἱεροφαρτικὸν δὴ τοῦτο Ἀθήνησι γέρος ἥρθησεν. καὶ δὴ — οὐ γὰρ ἀνήστι μὴ οἵχι εἰπεῖν — ξερίσασα ἡ Βαυβὼ τὴν Δημό δρέγει κυκεοῦτα αὐτῆι· τῆς δὲ ἀγαυομένης λαβεῖν καὶ πιεῖν οὐκ ἐθελούσης — πενθήσης γὰρ ἦτορ — περιαλγῆς ἡ Βαυβὼ γερομένη, ὡς ἑπεροραθεῖσα δῆθεν, ἀναστέλλεται τὰ αἰδοῖα καὶ ἐπιδεικνύει τῇ θεῷ· ἢ δὲ τέρπεται τῇ δψει ἡ Δημό καὶ μόλις ποτὲ δέχεται τὸ ποτόν, ησθεῖσα τοι θεάματι. ταῦτ' ἐστι τὰ κρύφαια τῶν Ἀθηναίων μυστήρια. ταῦτά τοι καὶ Ὁ. ἀναγράφει. παραθήσομαι δέ σοι αὐτὰ τοῦ Ὀρφέως τὰ ἔπη, ἵνα ἔχημι μάρτυρα τῆς ἀναισχυτίας τὸν μυσταγωγόν.

ὅς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρετο,⁴ δεῖξε⁵ δὲ⁶ πάντα σώματος οὐδὲ⁷ πρέποτα τύπον· παῖς⁸ δ' ἡ⁹εν Ἱακχος, χειρὶ τέ μιν⁹ φίπτασκε¹⁰ γελῶν Βαυβοῦς¹¹ ὑπὸ κόλποις.¹² ἢ δ' ἐπεὶ οὖν μείδησε¹³ θεά, μείδησ¹⁴ ἐτὶ θυμοῖ, 5 δέξατο δ' αἴόλορ ἄγγος, ἐτὶ ὅτι κυκεών ἐνέκειτο.¹⁵

1 τῆς θυγατρὸς del. Cobet. 2 τῆς Ἀττικῆς . . . χωρίον del. Reinkens; sed cf. Eusebium et Arnobium. 3 καὶ τὸ Κηρύκων del. Maas. 4 ἀτεσύρετο (α superser. P³) P, ἀνεσύρετο M, ἀνεσύρατο Euseb., Herm. 5 δεῖξαι P; Eusebii cod. H; δεῖξε δ' ἄφαντον Herwerden. 6 δὲ codd. praeter Eusebii H qui omisit; τε Lob. 7 οὐδὲ codd., οὐχὶ Struve, οὐ τι Herm. 8 παῖς νηπίακος δὲ Leopoldus et Herwerd., παῖδης δὲ θεός Dan. Heinsius, παῖς εἶδεν Ἱακχος Struve, πρὸς δ' ἡ⁹εν (ἡ⁹εν Wakefield et I. H. Voss) Ἱακχος Platt Journ. philol. Lond. XXVI 1899, 231, παῖς δ' ἡ⁹εν λαλλος Ludw. 9 χειρά τε ἦν Struve, χειρ' Ιταμήν Herwerden. 10 φίπτεσκε Gesner, τύπτεσκε

Foerster, κατέρρεξε Platt. 11 Δηοῦς Holwerda. 12 ὑπὸ Κόλπους Struve, ὑπὸ κόλπους praecedente Heinsio Herwerden, ἐγέλων Βαυβοῦς ὑπὸ κόλπου Ludw. 13 ἡ δ' ἐπὶ τῷ μειδησε Herward., μειδησε (μειδησε) codd., ἐνόησε Herm. et Struve; μν ἔδεσσε Ludw. 14 μειδησ' ἐν codd., γήθησ' ἐν Mullach FPhG I 175. 15 ἐνέκειτο codd., ἐνεχεῖτο Struve, ἐμέμικτο vel ἐτέτυχτο Herward.

Clementem sequitur Arnob. Adv. nation. V 25 p. 196, 3 Reiff. *In istius conquisitionis errore Eleusinios¹ (sc. Ceres) etiam pervehitur fines. pagi istud est nomen regione in Attica constituti. quinque² illud temporis has partes incolebant terrigenae, quibus nomina haec fuerant: Baubo Triptolemus Eumolpus Eubuleus Dysaules: boum iugator Triptolemus,³ capellarum Dysaules⁴ custos, Eubuleus⁵ porcorum, gregis lanitii Eumolpus,⁶ a quo gens⁷ ecfluit⁸ Eumolpidarum et ducitur clarum illud apud Cecropios nomen et qui postea floruerunt caduceatores, hierophantae atque praecones. igitur Baubo illa, quam incolam diximus Eleusinii⁹ fuisse pagi, malis multiformalibus fatigatam accipit hospitio Cererem, adulatur obsequiis mitibus, reficiendi¹⁰ corporis rogat curam ut habeat, sientis¹¹ ardori¹² oggerit potionem cinni,¹³ cyceonem quam nuncupat Graecia: aversatur et respuit humanitatis officia maerens dea nec eam fortuna¹⁴ perpetuit valetudinis meminisse. comis¹⁵ rogat illa atque hortatur contra, sicut mos est in huiusmodi casibus, ne¹⁶ fastidium suae humanitatis adsumat: obstinatissime durat Ceres et rigoris indomiti pertinaciam retinet. quod cum saepius fieret neque ullis quiret obsequiis ineluctabile propositum fatigari, vertit Baubo artes et quam serio non quibat¹⁷ allicere ludibriorum statuit exhilarare¹⁸ miraculis: partem illam corporis, per quam secus femineum¹⁹ et subolem prodere et nomen solet |¹⁹⁷ Reiff. adquirere generi, tum²⁰ longiore ab incuria liberat, facit sumere habitum puriorem et in speciem levigari nondum duri atque hystriculi²¹ pusionis. redit ad²² deam tristem et inter illa communia quibus moris est frangere ac temperare maerores retegit se ipsam atque omnia illa pudoris loca revelatis monstrat inguinibus. atque pubi adfigit²³ oculos diva et inauditi specie²⁴ solaminis pascitur: tum diffusior facta per risum aspernatam sumit atque ebbit potionem, et quod diu nequivit verecundia Baubonis exprimere propudiosi facinoris extorsit obscenitas. calumniari nos improbe si quis forte hominum suspicatur, libros sumat Threicii ratis, quos antiquitatis memoratis esse divinae, et inveniet nos nihil neque callide fingere neque quo sint risui deum quaerere atque efficere sanctitates. ipsos namque in medio*

ponemus versus,²⁵ quos Calliopae²⁶ filius ore edidit Graeco et cantando²⁷ per saecula iuri²⁸ publicavit humano:

*sic effata simul²⁹ vestem contraxit ab imo
obiecitque oculis formatas³⁰ inguinibus res:
† quas cava succutiens Baubo manu³¹ — nam puerilis
ollis³² vultus erat — plaudit, contrectat amice.³³*
5 *tum dea defigens augusti luminis orbes
tristias³⁴ animi paulum mollita reponit:
inde manu poculum³⁵ sumit risuque³⁶ sequenti
perducit totum cyceonis laeta liquorem.*

1 *Eleusinios Salmas., eleusionios P, eleusinos Sab.* 2 *quinq[ue] Livineius,*
qui P. 3 *Eubuleus . . . Triptolemus om. Sab.* 4 *disavles P.* 5 *eubo-*
leus P. 6 *Eumolpus Sabaeus, r, euolpus P.* 7 *et gens Gelenius.* 8 *effluit*
Canter, Ursinus, et fluit P, fluit Gelenius, ducit? Reiffersch. 9 *eleu-*
sini P. 10 *reficiendi Sab., r, repiciendi P.* 11 *sipientis Oehler, sipienti P,*
sitiendi Meursius. 12 *ardori P, adoris Salmas.* 13 *cinni Reiffersch.,*
cynum P, cinnum r, Elmenhorst. 14 *fortuna Gel., fortunam P.* 15 *comis*
Oehler, communis P. 16 *ne Sab., ane P, anus, ne Heraldus, ut ne Oehler.*
17 *quibat Sab., r, quibat P.* 18 *exilarare P.* 19 *sexus foemineam Sab.*
20 *generi, tum Salm., generi. cum P, generi: eum Sab., generi: eam Gel.,*
genericum Urs., genericum Livin. 21 *hystriculi Reiffersch., striculi P.*
22 *redit ad Sab., r, redita ad P, reddit ita ad Stewechius.* 23 *affigit Sab.,*
adficit P. 24 *specie Sab., species P.* 25 *versus Sab., versos P.* 26 *Calli-*
opae Hildebrand, calliope P, Calliopes Sab. 27 *cantandos Orellius.*
28 *generi Urs.* 29 *sinu Lambinus.* 30 *formatas inguinibus Sab., formata*
sanguinib, P. 31 *Baubus manu' N. Heinsius, Bacchi manu' Ioannes*
Auratus. 32 *oli Sab.* 33 *amice Gel., amicae P, concata miae Sab.*
34 *tristias P corr.* 35 *poculum Sab., poculum P.* 36 *risuque Sab., risu-*
quem P.

Arnobii versus (Baehrens FPR 404) Lucano (v. test. nr. 255)
vindicare videtur Manitius *Philolog.* LI 1892, 706. Easdem res
tangit Arnobius etiam V 27 p. 198, 22 R. *quidnam quaeso specta-*
culi (Vahlen] in speciali P, in specu tali Sab., spectaculo in tali
Urs., in spectu tali Stewech., in specu anili Zinkius), quid in
pudendis fuit rei verendisque (Stewech.] reverendisque P, veren-
disque Canter) Baubonis, quod feminei sexus deam et con-
*simili formatam membro in admirationem converteret |*¹⁹⁹ Reiff.
atque risum, quod obiectum lumini conspectuque divino et ob-
livionem miseriarum (corr. Sab. e miserarum P) daret et habitum
in laetiorem repentina hilaritate traduceret? nec non 29 p. 201, 1 ad
verecundiam Baubonis impellere atque ad pudicas Cereris voluptates;
35 p. 206, 2 *Baubonis tugurium atque hospitium rusticatum etc.,*

39 p. 209, 7 illud *spectaculum maximum Baubonis in inguinibus risit* (sc. *Ceres*). Cf. etiam Schol. Lucian. 219, 22 Rabe ἢ οὐκ οἰσθα τὴν Βαυβὼν καὶ ὅσα σοι τὰ Ἐλευσῖν μνησικά, μᾶλλον δὲ μνησικά, ἐποβάλλει θεάματα;

Foedissime commutavit vs. 1 Gregor. Nazianz. Or. in Julian. I 141 (Migne 35, 653; Abel fr. 290):

ὅς εἶπονσα θεὰ δοιοὺς ἀτεσέρατο μηδούς,

ad quod Nonnus Abbas (Migne 36, 1028) adnotat: *τοῦ δὲ περὶ τῆς Δίημητρος ἔπους ὁ τοῦς ἔστιν οὗτος· ὅτι ἐπαιρομένη ἡ θεὰ τοὺς ἑαυτῆς μηδοὺς ἀτεσέρετο — λέγει δὲ περὶ τῶν ἴματίων — ἵνα, φησί, τοὺς ἐρῶντας αὐτῆς ἀξιώσῃ τῆς συνονότας, quaes verba spectant ad Gregorii verba ἵνα τελέσῃ τοὺς ἐραστάς, ἃ καὶ τοῦ ἔτι τελεῖ τοῖς σχήμασιν.*

Herm. XVI; Lob. II 818; Struve Opusc. sel. II 1854, 198; R. Foerster *Raub und Rückkehr der Persephone* 282; Schuster 77; Herwerden *Herm.* V 1871, 143; Ludwig *Jahrb. class. Philol.* CXLI 1890, 51; Kern *Athen. Mitt.* XVI 1891, 15; *RE*² III 151; J. A. Roehricht *De Clemente Alex. Arnobii auctore diss.* Kiliens. 1892, 10. 34; Holwerda 377, 1; Dieterich *Philolog.* LII 1893, 3 = *Kl. Schr.* 127; Maaß *Orph.* 183 n. 20; Malten *Arch. Religionsw.* XII 1909, 442 n. 2; W. Kroll *Rhein. Mus.* LXXII 1917. 1918, 78 n. 1.

Ad Clementis locos frr. 50. 52 v. Epiphan. Cathol. et Apostol. Ecclesiae fidei expos. 10 p. 506 Oehl. fr. 34.

53. (216) Mich. Psell. ap. Leon. Allat. *De Graecor. hodie quorundam opinat. ad Paull. Zacciam Colon. Agrippin.* 1645, 140 (Sathas *Μεσαιωνικὴ βιβλ.* V 571). *Ο μέρ τοι Βαβοντζιάριος ἐξ Ἑλληνικῆς φλυαρίας παρεισεφθάρη¹ τῷ βίοι· ἔτεστι γάρ πον τοῖς Ὄφεις οὐτε Βαβὼν τις ὀρομαζομένη δαίμων τυκτεριή, ἐπιμήκης τὸ σχῆμα καὶ σκιώδης τὴν ἕπαρξιν. ίστορεῖ δὲ καὶ Πορφύριος ὁ φιλόσοφος περὶ τούτων (sc. ἐν ταῖς ἀγνοτικαῖς βίβλοις v. Leon. Allat. l. l. 117; desunt ap. J. Bidez *La vie de Porphyrie* 1913, 65 ss. in laterculo scriptorum Porphyrianorum). ἔθνος δὲ οὗτος (λέγει)² βόρειόν τε καὶ βάρβαρον πολλοῖς τοιούτοις ἐπ(ιτε)τυχηρέσται³ τυκτεριοῖς φάσμασιν, ἃ δή φασι τυκτὸς μὲν ἐπικαίειν, ἡμέρας δὲ ἐτυγχάνειν τοις ἐπικανθεῖσι λεπτοῖς τιοι καὶ ἀμαρροῖς σώμασιν νήμασιν ἀραχνίοις προσεπικόσιν.*

1 προσεφθάρη Lob. 2 λέγει add. Kern; 3 θνος δὲ οὗτοι βόρειόν τε Sathas. 3 ἐπ(ιτε)τυχηρέσται vel ἐγντετυχηρέσται Kern.

Ad nomen *Bαθώ* = *Bαυβώ* cf. titulum Parium IG XII 5, 227, ubi vs. 3 littera *Y* verbi *Bαυβοῦ* postea inserta est; cf. ἔατοῦ = ἔαντοῦ quod Augusti fere aetate divulgatur.

Lob. II 823; Rohde *Psyche* II⁶ 408; Dieterich *Philolog.* LII 1893, 4 = *Kl. Schr.* 128; Kern *RE*² III 150; *Herm.* LIV 1919, 217.

3. HIERONYMI ET HELLANICI THEOGONIA

Ante Neoplatonicorum Ἱεροὺς λόγους posui quia Damascius Eudemo Rhodio usus est cf. fr. 28. Num Hieronymus idem sit ac Ἱερὸς Ἀιγύπτιος ὁ τὴν Ἀρχαιολογίαν τὴν Φοινικὴν συγγραψάμενος Ioseph. Antiqu. Iud. I 94 (Schuster 100; Ed. Hiller Satura philologa Hermanno Sauppio obl. 1879, 118; Diels II³ 172, 7) dubium est, v. test. nr. 242. Ad Hieronymum referri solent (Abel p. 158 n. 1) quae Iriarte Reg. Bibl. Matrit. Codd. Graeci MSS. I 1769, 346 ex cod. LXXXIV n. 180 edidit Σαχωνιάθων (sic) ὁ Βηρούτιος τὴν Φοινίκων θεολογίαν ἐξέδωκεν, ἦν Ὁ. μετήνεγκεν εἰς τὴν ἑλλάδα φωνὴν καὶ τὰς τελετὰς τῶν Αἰγυπτίων. De Hieronymi et Hellanici Theogonia Zeller I⁶ 126; Schuster 81; Abel p. 158; Kern De Theogon. 28; Susemihl Ind. IV; Gruppe ap. Rosch. III 2251.

54. (36) Damasc. De princ. 123 bis (I 317, 15 Rue.) ἡ δὲ κατὰ τὸν Ἱερόνυμον φερομένη καὶ Ἑλλάνικον (sc. Ορφικὴ θεολογία), εἴπερ μὴ καὶ ὁ αὐτὸς ἐστιν, οὗτος ἔχει „ὑδωρ ἥν, φῆσιν, ἐξ ἀρχῆς, καὶ ὑλη,¹ ἐξ ἡς ἐπάγη ἡ γῆ“, δύο ταύτας ἀρχὰς ὑποτιθέμενος πρότας,² ὕδωρ καὶ γῆν, ταύτην μὲν ὡς φύσει σκεδαστήν, ἐκεῖτο δὲ ὡς ταύτης κολλητικόν τε καὶ συνεκτικόν, τὴν δὲ μίαν πρὸ τοῦ δυεῖν ἀρρητον ἀφίσιν· αὐτὸν γὰρ τὸ μηδὲ φάναι περὶ αὐτῆς ἐνδείκνυται αὐτῆς τὴν ἀπόρρητον φύσιν· τὴν δὲ τρίτην ἀρχὴν μετὰ τὰς δύο γενηθῆται μὲν ἐκ τούτων, ὕδατος φῆμι καὶ γῆς, δράκοντα δὲ εἶναι κεφαλὰς ἔχοντα προσπεφυκίας ταύρου καὶ λέοντος, ἐν μέσωι δὲ θεοῦ πρόσωπον, ἔχειν |³¹⁷ Rue. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὅμιων πτερού, ὥρομάσθαι δὲ Χρόνον ἀγήραον³ καὶ Ἡρακλῆα τὸν αὐτόν· συνεῖναι δὲ αὐτᾶι τὴν Ἀνάγκην, φύσιν οὖσαν τὴν αὐτὴν καὶ Ἀδράστειαν ἀσώματον⁴ διωργυιωμένην ἐν παντὶ τῷτι κόσμῳ, τῷν περάτων αὐτοῦ ἐφαπτομένην. ταύτην οἷμαι λέγεσθαι τὴν τρίτην ἀρχὴν κατὰ τὴν οὐσίαν ἐστῶσαν, πλὴν

ὅτι ἀρρενόθηλυν αὐτὴν ὑπεστήσατο πρὸς ἔνδειξιν τῆς πάντων γεννητικῆς αἵτίας. καὶ ὑπολαμβάνω τὴν ἐν ταῖς ὁμοφοιδίαις (v. s. IEPOI ΛΟΓΟΙ) θεολογίαν ἀφείσαν τὰς δύο πρώτας ἀρχὰς μετὰ τῆς μιᾶς πρὸ τῶν δνεῖν τῆς σιγῆς⁵ παραδοθείσης ἀπὸ τῆς τρίτης μετὰ τὰς δύο ταύτης ἐνστήσασθαι τὴν ἀρχήν, ὡς πρώτης ἄντος τι ἔχουσῆς καὶ σύμμετρον πρὸς ἀνθρώπον ἀκοάς. οὗτος γὰρ ἦν ὁ πολυτίμητος ἐν ἐκείνῃ Χρόνος ἀγήραος Αἰθέρος καὶ Χάοντος πατήρ· ἀμέλει καὶ κατὰ ταύτην ὁ Χρόνος οὗτος ὁ δράκων γεννᾶται τριπλῆν γορήν⁶ Αἰθέρα, φησί,⁷ ροτερὸν⁸ καὶ Χάος ἀπειρον, καὶ τρίτον ἐπὶ τούτοις Ἐρεβος ὁμιχλῶδες, τὴν δευτέραν ταύτην τριάδα ἀνάλογον τῇ πρώτῃ παραδίδοσιν δυναμικὴν οὖσαν ως ἐκείνην πατρικήν. διὸ καὶ τὸ τρίτον αὐτῆς Ἐρεβός ἐστιν ὁμιχλῶδες, καὶ τὸ πατρικόν τε καὶ ἀκρον Αἰθήρ, οὐχ ἀπλός, ἀλλὰ ροτερός.⁹ τὸ δὲ μέσον αὐτόθεν Χάος ἀπειρον, ἀλλὰ μὴν ἐν τούτοις, ως λέγει,¹⁰ ὁ Χρόνος οὐδὲ τέλος ἐγέννησεν, τοῦ Χρόνου ποιῶνα γέννημα καὶ αὕτη ἡ παράδοσις, καὶ ἐν τούτοις τικτόμενον, ὅτι καὶ ἀπὸ τούτων ἡ τρίτη πρόσεισι ροητὴ τριάς. τίς οὖν αὕτη ἐστί; τὸ ωιόν, ἡ δυάς τῶν ἐν αὐτῷ φύσεων, ἀρρενος καὶ θηλείας, καὶ τῶν ἐν μέσῳ πατριού τοπεμάτων τὸ πλῆθος· καὶ τρίτον ἐπὶ τούτοις θεὸν ἀσώματον,¹¹ πτέρυγας ἐπὶ τῶν ὄμοιων ἔχοντα χρυσᾶς, διὸ μὲν ταῖς λαγόσι προσ |³¹⁸ Rue. πεφυκνίας εἶχε ταύρων κεφαλάς, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς δράκοντα πελώριον πατριδαπατές μορφαῖς θηριών ἱεραλλόμενον. τοῦτον μὲν οὖν ως ροῦρ τῆς τριάδος ὑποληπτέον, τὰ δὲ μέσα γένη τά τε πολλὰ καὶ τὰ δύο τὴν δίραμνην, αὐτὸ δὲ τὸ ωιόν ἀρχὴν πατρικὴν τῆς τρίτης τριάδος τὸν τρίτον θεόν· καὶ ἥδη ἡ θεολογία¹² Πρωτόγονον ἀνιμεῖ καὶ Δία καλεῖ πάντων διατάκτορα καὶ δὲν τοῦ κόσμου, διὸ καὶ Πᾶρα καλεῖσθαι. τοσαῦτα καὶ αὕτη περὶ τῶν ροητῶν ἀρχῶν ἡ γενεαλογία παρίστησι.

1 Ὄλη Μ, Ηὔς Ζοëga Abhdlyg. 240 (Gruppe Suppl. 726), quod refutavit Diels ap. Kernium De Theogon. 28. 2 πρώτας Kroll Rhein. Mus. LII 1897, 290, πρώτος Μ, πρότον apogr. unde hoc cum Rue. etiam Diels. 3 ἀγήραον v. infra ὁ πολυτίμητος ἐν ἐκείνῃ Χρόνος ἀγήραος et Kern De Theogon. 4 n. 9, ἀγήραον Μ. 4 ἀσώματον Μ; δισώματον Gruppe ap. Rosch. III 2251; Zeller I⁶ 127 n. 2; εδσώματον dubit. Rue. 5 σιγῆ ex σιγῆς corr. M, v. Lob. I 485 n. t et Kroll. 6 τριπλῆν γορὴν Μ (Kroll) ut iam emendaverat Ζοëga Abhdlyg. 241. 7 φημι Lob. 8 ροτερὸν Μ (Kroll) ut iam coniecerat Lob., v. Holwerda 297, ροτερὸν apogr. (quod tuetur Kroll Philol. LIII 1894, 561). 9 ροτερός Μ, ροτερῶς apogr. 10 in verbis ως λέγει vitium latere censem Holwerda 296. 11 θεὸν ἀσώματον . . . ἔχοντα Μ, θεὸς δισώματος (quod

recepit Zeller) . . . ἔχων Lob., ενσώματος dubit. Rue., v. Beth Wien. Stud. XXXIV 1912, 288 n. 12 ήδε ή θεολογία αριστ. B, ήδε ή θ. M. (Kroll).

Cum hoc Theogoniae Hieronymiana exordio Ἱερῶν λόγων mundi creatio comparanda est; cf. imprimis virorum doctorum locos quos supra p. 130 attuli. Ad Ἀδράστειαν ἀσώματον διωργινιωμένην ἐν παντὶ τῷ οὐρανῷ περάτων αὐτοῦ ἐφαπτομένην cf. Plat. Remp. X 616 c ἐκ δὲ τῷ ἄκρῳ τεταμένον Ἀράγκης ἀτρακτορ, δι' οὗ πάσας ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφοράς (Diels ap. Kern. De Theogon. 33) et Plutarch. De sera num. vind. 22 p. 564 e, f, Dieterich *Nekyia*² 145 (*Ἀδρῆστεια ἀνασσα*: Εὐχ. πρ. Μούσ. 36; ἀρχαίον μὲν πρῶτα Χάοντος ἀμέγαρτον Ἀράγκην Argon. 12 [test. nr. 224]; πότνια Ἀράγκη Argon. 879), ad *Πρωτόγονον* v. *ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ* et Hymn. VI *Πρωτογόνον* (Gruppe ap. Rosch. III 2257 n. 4), ad Panem Hymn. in Pan. XI 11 οὐρανοκάτωρ, αὐξητά, φαεσφόρε, κάρπιε *Παιάν* Kern Herm. XXIV 1889, 504, Eckinger *Festgabe für Hugo Bluemner* 1914, 170.

55. (37. 38) Apion ap. Clem. Roman. Homil. VI 3. 4 (2, 198 Migne; P. de Lagarde Clementina 74, 15 ss.). Cf. versionem Syriacam Theodori bar Chōnī Nestoriani VIII saeculi exeuntis tractatam a Th. Noeldeke *Zeitschrift Deutsch. Morgenländ. Gesellsch.* LIII 1899, 501.

Ἡσίοδος δὲ ἐν τῇ Θεογονίᾳ (vs. 116) λέγει· ‘ἥτοι μὲν πρώτιστα Χάος ἐγένετο’. τὸ δὲ ‘ἐγένετο’ δῆλον ὅτι γεγενῆσθαι ὡς γενητὰ |¹⁹⁹ Mign. σημαίνει, οὐ τὸ ἀεὶ εἶναι ὡς ἀγένητα. καὶ Ό. δὲ τὸ Χάος ωἱῶν παρεικάζει, ἐν ὧι τῶν πρώτων στοιχείων ἦν ή σύγχυσις. τοῦτο Ἡσίοδος Χάος ὑποτίθεται, δπερ Ό. ωἱὸν λέγει γενητόν, ἐξ ἀπείρου τῆς ὅλης προβεβλημένον, γεγοὸς δὲ οὕτω· (4) τῆς τετραγενεῖος¹ ὅλης ἐμψύχου οὖσης καὶ ὅλου ἀπείρου τιρὸς βυθοῦ ἀεὶ δέοντος² καὶ ἀκρίτως φερομένου καὶ μυρίας ἀτελεῖς κράσεις [εἰς] ἀλλοτε ἀλλας³ ἐπαταχέοντος⁴ καὶ διὰ τοῦτο αὐτὰς ἀναλόντος τῇ ἀταξίᾳ, καὶ κεχηρότος ὡς εἰς⁵ γέρεσιν ζώιον δεθῆται μὴ δυναμένου, συνέβη ποτέ, αὐτοῦ τοῦ ἀπείρου πελάγους ὑπὸ ίδιας φύσεως περιωθούμενου, κινήσει φυσικῆι εἰτάκτως ὁνῆται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸν ὕσπερ ἔλιγγα καὶ μεῖξαι τὰς οὖσίας καὶ οὕτως ἐξ ἀκονστοῦ⁶ τῶν πάρτων τὸ νοστιμώτατον, δπερ πρὸς γένεσιν⁷ ζώιον ἐπιτηδειότατον ἦν, ὕσπερ ἐν χώρῃ κατὰ μέσου ὁνῆται τοῦ παρτὸς καὶ ὑπὸ τῆς πάντα φερούσης ἔλιγγος χωρῆσαι εἰς βάθος καὶ τὸ περικείμενον πνεῦμα ἐπισπάσασθαι, καὶ ὡς εἰς γονιμώτατον συλληφθὲν ποιεῖν κριτικὴν σύστασιν. ὕσπερ γάρ ἐν ἔγρῳ φιλεῖ γίνεσθαι πομ-

φόλυς, οὗτος σφαιροειδὲς πανταχόθεν συνειλήθη⁸ κέτος.⁹ ἔπειτα αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ κυηθὲν ὑπὸ τοῦ παρειληφότος¹⁰ θειώδους πτεύματος ἀγραφεόμενον προέκυψεν εἰς φῶς μέγιστόν |⁷⁵ Lag. τι τοῦτο ἀποκόμημα, ὡς ἂν ἐκ παντὸς τοῦ ἀπείροντος βυθοῦ ἀποκεκυημένον ἔμψυχον δημιούργημα, καὶ τῇ περιφερείᾳ τῷρ τῷρ ωἰων¹¹ προσεικός καὶ τῷρ τάχει¹² τῆς πτήσεως.

1 τετραγενοῦς] πρόσβιν? — πρωτο —? Kroll in notis mihi traditis. an πετραγενοῦς? Hiller de G. 2 δέοντος] ἔχοντος? bar Chōnī. 3 κράσεις ἀλλοτε ἀλλας Daviesius, κράσεις τεις ἀλλοτε ἀλλως P, κράσεις bar Chōnī. 4 ἐπαναχέοντος] ἐπανέχοντος? bar Chōnī. 5 ὡς εἰς P] καὶ εἰς O. 6 ἐξ ἀκοντοῦ] ἐξ ἐκάστον Daviesius probante Lob. 7 γέννησιν Cotelierius. 8 συνειλήθη Lob.] συνειλήθη codd., quod bar Chōnī legisse non videtur cf. Noeldeke 506 n. 10. 9 κύτος Cot., ρυκτὸς codd. 10 παρειληφότος] κατειληφότος Lob. 11 τῶν ωἰων] an τῶι ωἰωι? Kroll. 12 τῶι τάχει] τῇ τάξει bar Chōnī.

Cf. Rufin. Recognit. X 30 (Ed. Basil. 161; Migne PG 1, 1436) *omnis sermo apud Graecos, qui de antiquitatis origine conscribitur, cum alios multos, tum duos praecipuos auctores. habet, Orpheum et Hesiodum. horum ergo scripta in duas partes intelligentiae dividuntur, id est, secundum litteram et secundum allegoriam, et ad ea quidem quae secundum litteram sunt, ignobilis vulgi turba confluxit. ea vero quae secundum allegoriam constant, omnis philosophorum et eruditorum loquacitas admirata est. O. igitur est, qui dicit primo fuisse Chaos sempiternum, immensum, ingenitum, ex |¹⁴³⁷ Migne quo omnia facta sunt; hoc sane ipsum Chaos non tenebras dixit esse, non lucem, non humidum, non aridum, non calidum, non frigidum, sed omnia simul mista, et semper unum fuisse informe; aliquando tamen quasi ad ovi immanis modum, per immensa tempora effectam peperisse ac protulisse ex se duplicem quandam speciem, quam illi masculofeminam vocant, ex contraria admistione huius modi diversitatis speciem concretam; et hoc esse principium omnium, quod primum ex materia puriore processerit, quodque procedens discretionem quatuor elementorum dederit, et ex duobus quae prima sunt elementis fecerit coelum, ex aliis autem terram, ex quibus iam omnia participatione sui invicem nasci dicit et gigni. Haec quidem O. Cf. fr. 56.*

Lob. I 475. 536; Ziegler N. Jahrb. XXXI 1913, 564. 569.

56. (38) Apion ap. Clem. Roman. Homil. VI 5—12 (Migne 2, 200; P. de Lagarde Clementina 75, 3). Cf. versionem Syriacam Theodori bar Chōnī indicatam fr. 55. Κρότορον οὐρ τὸν κρότορον μοι

νόει, τὴν δὲ Ρέαν τὸ ὄντος τῆς ὑγρᾶς οὐσίας, διτὶ χρόνῳ φερομένη ἡ ὑλη ἀπασαὶ ὥσπερ ὠἰδὸς τὸν πάντα περιέχοντα σφαιροειδῆ ἀπεκένησεν οὐδαερόν· ὅπερ κατ’ ἀρχὰς τοῦ γονίου μυελοῦ πλῆρες ἦν ὡς ἀντὶ στοιχείων καὶ χρώματα παντοδαπά ἐκτεκεῖν δυνάμειον, καὶ ὅλως¹ παντοδαπήν ἐκ μιᾶς οὐσίας τε καὶ χρώματος ἔρδος ἔφερε τὴν φαντασίαν. ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ τοῦ ταὸν γεννήματι ἐν μὲν τοῦ ὕλιοῦ χρῶμα δοκεῖ, δυνάμει δὲ μηδία ἔχει ἐν ἑαυτῷ τοῦ μέλλοντος τελεσφορεῖσθαι χρώματα, οὕτως καὶ τὸ ἐξ ἀπειρούν ὑλῆς ἀποκυηθὲν ἔμψυχον ὠἰδὸς ἐκ τῆς ὑποκειμένης καὶ ἀεὶ φεούσῃς ὑλῆς κυνούμειον παντοδαπάς ἐκφαίρει τροπάς. ἐνδοθεν γὰρ τῆς περιφερείας ζῶιόν τι ἀρρεγόθηλν εἰδοποιεῖται προνοίαι τοῦ ἐνόρτους ἐν αὐτῷ θείον πνεύματος, ὃν Φάνητα Ὁ. καλεῖ, διτὶ αὐτοῦ φαρέντος τὸ πᾶν ἐξ |²⁰² Μ. αὐτοῦ ἐλαμψεν, τῷ διέγγει τοῦ διαπρεπεστάτου τῷν στοιχείων πυρὸς ἐν τῷ υγρῶι τελεσφορούμενον. καὶ οὐκ ἀπιστορ, διτὶ καὶ ἐπὶ λαμπροίδωρ δείγματος ἔρεια ἡ φύσις ἡμῖν δρᾶν υγρὸν φῶς ἐδωρήσατο. (6) τὸ μὲν οὖν πρωτοσύστατον ὕλιον ὑποθερμανθὲν ὑπὸ τοῦ ἔσωθεν ζῶιον δήγνυται, ἔπειτα δὲ μορφωθὲν προέρχεται διοτόρ τι καὶ Ὁ. λέγει·

† κρατίου² σχισθέντος³ — πολυχαρδέος ὕλιον.

καὶ οὕτω μεγάληι δυνάμει αὐτοῦ τοῦ προεληλυθότος φαρέτος⁴ τὸ μὲν κύτος τὴν ἀρμοίαν λαμβάρει καὶ τὴν διακόσμησιν ἰσχει,⁵ αὐτὸς δὲ ὥσπερ ἐπ’ ἀκρωφείας οὐδαεροῦ προκαθέζεται καὶ ἐν ἀπορρήτοις τὸν ἀπειρον περιλάμπει⁶ μῶρα. ἡ δὲ τοῦ κύτους ἐνδοθεν γόνιμος ὑπολειφθεῖσα ὑλη, ὡς ἐν πολλῷ τῷ χρόνῳ ὑποκειμένης ἔως φυσικῆς⁷ ὑποξέουσα ἡ θερμότης, τὰς⁸ πάντων διέκριτεν οὐσίας. τὸ μὲν γὰρ κατώτερον αὐτῆς πρώτον ὥσπερ ὑποστάθμην ὑπὸ τοῦ βάρους εἰς τὰ κάτω ὑποκεχώρηκεν,⁹ ὃ διὰ τὴν δικτύητα καὶ διὰ τὸ ἐμβιθὲς καὶ πολὺ τῆς ὑποκειμένης οὐσίας πλῆθος Πλούτωνα προσηγόρευσαν, Ἄιδους τε καὶ τεκρῶν βασιλέα εἶναι ἀποφηράμενοι. (7) ταύτην μὲν οὖν τὴν πρώτην καὶ πολλήν,¹⁰ δύπαράν καὶ τριτεῖν οὐσίαν ὑπὸ Κρόνου τοῦ χρόνου καταποθῆναι λέγουσιν φυσικῶς διὰ τὴν κάτω ὑποστησιν αὐτῆς. μετὰ δὲ τὴν πρώτην ὑποστάθμην τὸ συρρεὺν ὑδωρ καὶ πρώτηι ἐπιπολάσσεν ὑποστάσει Ποσειδῶνα¹¹ προσηγόρευσαν. τὸ δὲ λοιπὸν τρίτον τὸ καθαρώτατον καὶ κορυφαιότατον ἄτε διανγές ὃν πῦρ Ζῆτα ὠρόμασαν διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ζέουσαν φύσιν· ἀνωφερὲς γὰρ ὃν τὸ πῦρ πρὸς μὲν τὰ κάτω

νπὸ χρόγον τοῦ Κρότου οὐ κατεπόθη, ἀλλ', ὡς ἔφη, ή πυρούδης οὐδία ξωτική τε καὶ ἀνωφερῆς οὔσα εἰς αὐτὸν ἀρέπτη¹² τὸν ἀέρα, ὃς καὶ φρονιμώτατός ἐστι διὰ τὴν καθα |²⁰³ Migne ρότητα. τῇ οὖν ιδίᾳ θεομότητι ὁ Ζεὺς |⁷⁶ Lag. — τουτέστιν η̄ ζέονσα οὐδία — τὸ καταλειφθὲν ἐν τῷ ὑποκειμένῳ ὑγρῷ τὸ ίσχρότατον¹³ καὶ θεον ἀνιμᾶται¹⁴ πνεῦμα, ὅπερ Μῆτιν ἐκάλεσαν. (8) κατὰ κορυφῆς δὲ αὐτοῦ ἐλθὼν τοῦ αἰθέρος καὶ συμποθὲν ἵπ' αὐτοῦ ὥσπερ ὑγρὸν θεομῷ μιγέρ, τὸν ἀεικίνητον παλμὸν ἐμποιῆσαν, γεννᾷ τὴν σύνεσιν, ἥν καὶ Παλλάδα ἐπονομάζουσι διὰ τὸ πάλλεσθαι, τεχρικωτάτην οὖσαν φρόνησιν, η̄ι χρώμενος τὸν πάντα ἐτεχρήσατο κόσμον δὲ αἰθέριος τεχνίτης. ἀλλ' αὐτοῦ δὲ τοῦ διήκοντος Διὸς, τοῦ θεομοτάτου αἰθέρος, δὲ ἀλλοί μέχρι τῶν ἐνταῦθα δικυνεῖται τόπων, ἥν ἐπονομάζουσιν Ἡραν. καὶ ὡς δὴ τῆς τοῦ αἰθέρος καθαρωτάτης οὐδίας ὑποβεθηκνία, ὡς θήλεια τὴν καθαρότητα, πρὸς σύγκρισιν τοῦ κρείττονος ἀδελφὴ Διὸς κατὰ τὸ εἰκὸς ἐνομίσθη, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς οὐδίας γεγενημένη· γαμετὴ δὲ διὰ τὸ ὡς γυναῖκα ὑποκείσθαι. . . . (12) |²⁰⁵ Migne. |⁷ n. 7 Lag. κάγῳ (sc. Κλήμης) ἀπεκρινάμην· παρίμην τοῦ ἐπ' ἀκριβὲς λέγειν τὸ ἐκ τῆς ἀπείρου ὑλῆς κατὰ ἐπιτυχίαν¹⁵ κράσεως ἀποκυηθὲν ἔμψυχον ὠιόν, οὐδὲ διαγέντος κατά τινας ἀρρενόθηλν ἐξέθορεν, Φάρνης.¹⁶ καὶ πάντ' ἐκεῖνα ἐπιτέμνομαι, μέχρις οὗ τὸ διαγένερον κύτος τὴν ἀρμοτίαν ἔλαβεν, ὑπολειφθείσης αὐτοῦ μυελώδους ὕλης.

1 δλως ego] δμως codd. et edd. 2 κραναῖον O, κρανάιον P, κεραμεῖον S; om. bar Chōnī; ἀκμαῖον Lob., Ἀρικαπαῖον Herm., ἀρχαῖον Duentz. 3 post σχισθέντος add. ὑπὲκ Lob. 4 Φάνητος Schenkl. 5 ἰσχει in marg. schol. ἀνατέλλει P. 6 περιλάμπων Lagard. 7 ὑποκειμένη ἡως φυσικῶς O. 8 τὰς O, της P. 9 ὑποκεχώρηκεν O, ὑπεχώρηκεν P. 10 πολλὴν P, πολὺ O. 11 ποσιδῶνι P. 12 ἀνενέπτη P. 13 ίσχρούταν O. 14 ἀνιμᾶται Dav., ὄντιμαι P, ὄνόματι O. 15 ἐπ' ἐπιτυχίαν S. 16 ἀρρενόθηλν ἐξέθορεν, Φάρνης Lagard.; ἀρρενόθηλνς ἐξέθορεν Φάρνης priores. An Φάνητα?

Cf. Rufin. Recognit. X 17—20 (Ed. Basil. 156, Migne PG 1, 1429) aiunt ergo qui sapientiores sunt inter gentiles, primo omnium Chaos fuisse: hoc per multum tempus exteriores sui solidans partes, fines sibi et fundum quendam fecisse, tanquam in ovi immanis modum formamque collectum, intra quod multo nihilominus tempore, quasi intra ovi testam, fotum vivificatumque esse animal quoddam; disruptoque post haec immāni illo globo processisse speciem quandam hominis duplicitis formae, quam illi masculofeminam vocant; hunc etiam Phaneta[m] nominarunt, ab apparendo, quia cum appa |¹⁵⁷ Bas. ruisset, inquiunt, tunc etiam

lux effulsit. et ex hoc dicunt progenitam esse substantiam, prudentiam, motum,¹ coitum: ex his factum Coelum et Terram. ex Coelo sex progenitos mares, quos et Titanas appellant; similiter et de Terra sex feminas, quas Titanidas vocitarunt, et sunt nomina eorum quidem qui ex Coelo orti sunt, haec: Oceanus, Coeus, Crius, Hyperion, Iapetus, Cronos, qui apud nos Saturnus nominatur. similiter et earum quae e Terra ortae sunt nomina sunt haec: Theia, Rhea, Themis, Mnemosyne, Tethys, Phoebe.² (18) *ex his omnibus qui primus fuerat e Coelo natus, primam Terrae filiam accepit uxorem, secundus secundam et caeteri similiter per ordinem. primus ergo qui primam duxerat, propter eam deductus est deorsum; secunda vero propter eum cui nupserat, ascendit sursum; et ita singuli per ordinem facientes, manserunt in his qui eis nuptiali sorte obvenerant locis.* (Cf. J. Kroll Lehren d. Herm. Trismeg. 237.) *ex istorum coniunctionibus* alios quoque innumeros asserunt progenitos. sed de illis sex maribus unus, qui dicitur *Saturnus*, in coniugium accepit *Rheam*, et cum responso quodam commonitus esset, quod qui ex ea nasceretur for¹⁴³⁰ Migne tior ipso futurus esset regnoque eum depelleret, omnes qui ei nascerentur filios devorare instituit. *huic ergo primus nascitur filius, quem Aiden appellant, qui apud nos Orcus nominatur, quem pro causis quibus supra diximus assumptum devorat pater.* post hunc secundum genuit, quem *Neptunum* dicunt, quemque simili modo devoravit. novissimum genuit eum, quem *Iovem* appellant, sed hunc mater miserans *Rhea*, per artem devoraturo substrahit patri, et primo quidem ne vagitus pueri innotesceret, *Corybantas* quosdam cymbala fecit ac tympana percutere, ut obstrepente sonitu vagitus non audiretur infantis. (19) *sed cum ex uteri imminutione intellexisset pater editum partum, expetebat ad devorandum; tunc Rhea lapidem ei offerens magnum ‘hunc genui’ inquit. at ille accipiens absorbuit, et lapis devoratus eos quos primo absorbuerat filios, trusit et coëgit exire. primus ergo procedens descendit Orcus, et inferiora, hoc est inferna, occupat loca. secundus utpote illo superior super aquas detruditur, is quem Neptunum vocant. tertius qui arte matris Rhea superfuit, ab ipsa caprae superpositus in coelum emissus est.* (20) *Hactenus anilis gentilium fabula et genealogia processerit; sine fine enim est, si velim omnes generationes eorum quos deos appellant, et impia gesta proferre.*

1 motum] pothum dubitanter Lob. 2 Phoebe Migne] Hebe codd.

Lob. I 478. 535; Holwerda 313; Ziegler l.l. XXXI 1913, 564.

57. (39) Athenag. Pro Christianis 18 p. 20, 12 Schw. οὐκ ἐξ ἀρχῆς, ὡς φασιν, ἥσαν οἱ θεοί, ἀλλ' οὗτος γέγονεν αὐτῶν ἔκαστος ὡς γιγνόμεθα ἡμεῖς· καὶ τοῦτο πᾶσιν αὐτοῖς ἔνυμφωνεῖται,¹ Ὄμηρον (Π. Ξ 201 = 302) μὲν [γὰρ]² λέγοντος· ‘Ωκεαρόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν’, Ὄφρεως δὲ, δις καὶ τὰ δύο ματα αὐτῶν πρώτος ἐξηνὸν καὶ τὰς γενέσεις διεξῆλθεν καὶ ὅσα ἐκάστοις πέπρακται εἶπεν καὶ πεπίστευται παρ' αὐτοῖς ἀληθέστερον θεολογεῖν (cf. Herod. II 53, test. nr. 10), ὡς καὶ Ὅμηρος τὰ πολλὰ καὶ περὶ θεῶν μάλιστα ἔπειται (v. test. nr. 245), καὶ αὐτοῦ τὴν πρώτην γένεσιν αὐτῶν ἐξ ὕδατος συνιστάντος· ‘Ωκεανός, ὅπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται’ (Π. Ξ 246). ἦν γὰρ ὕδωρ ἀρχὴ κατ' αὐτὸν τοῖς δλοις, ἀπὸ δὲ τοῦ ὕδατος ἵλὺς κατέστη, ἐκ δὲ ἐκατέρων ἐγεννήθη ζῶιον δράκων προσπεφυκυῖαν ἔχων κεφαλὴν λέοντος,³ διὰ μέσου δὲ αὐτῶν θεοῦ πρόσωπον, ὅρομα Ἡρακλῆς καὶ Χρόνος. οὗτος δὲ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ὑπερομέγεθες ὥιστον, διὸ συμπληρούμενορ ἐπὸ βίας τοῦ γεγεννηκότος ἐκ παρατοιβῆς εἰς δύο ἐρράγη. τὸ μὲν οὖν κατὰ πορνφήρ αὐτοῦ Οὐρανὸς εἶραι ἐτελέσθη, τὸ δὲ |²¹ Schw. κάτω ἐρεχθὲν⁴ Γῆ· προηῆθε δὲ καὶ θεός τις δισώματος.⁵ Οὐρανὸς δὲ Γῆι μειχθεὶς γεννᾶις μὲν Κλωθὼ Λάχεσιν Ἀτροπον,⁶ ἄνδρας δὲ⁷ Ἐκατόγχειρας Κόττορ⁸ Γύγην⁹ Βοιάρεων καὶ Κύκλωπας Βρόντην¹⁰ καὶ Στερόπην καὶ Ἀργην.¹¹ οὓς καὶ δῆσας κατεταρτάρωσεν, ἐκπεσεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν παῖδων τῆς ἀρχῆς μαθών. διὸ καὶ δργισθεῖσα ἡ Γῆ τοὺς Τιτᾶνας ἐγέννησεν·

κούρους δ' Οὐρανίωνας ἐγείνατο πότνια Γᾶι,
οὓς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέοντιν,
οῦνεκα τεισίσθηρ¹² μέγαν Οὐρανὸν ἀστερόεντα.

1 ἔνυμφωνεῖται Schw., ἔνυμφωνεῖ A. 2 γὰρ del. Schw. 3 καὶ ἄλλην ταύρον post λέοντος add. Zoëga e Damascio (fr. 54); contradixit iure Norden Herm. XXVII 1893, 614 collato scholio in Gregor. Nazianz. Or. 31 c. 16 τοὺς δὲ Φάνητας πλὴν ὀλίγων οἷμαι πολλοὺς ἀγροεῖν, διτὶ εἰς μὲν οὗτος, καλὸν πληθυντικὸς λέλεκται, ὑπὸ δὲ τινων ἐμυθολογήθη θεολογούντων δῆθεν, ὡς ἐξ ὕδατος καὶ ἥλυος ἀναδοθέντος δράκοντος προσπεφυκυῖαν ἔχοντος λέοντος κεφαλὴν, διὰ μέσου δὲ αὐτῶν θεοῦ πρόσωπον, διὸ Ἡρακλῆν φασι (Nord.) φησι codi.) καὶ τούτων ὀιδὸν γεννηθῆναι, διπερὸ δὲ τοῦ γεγεννηκότος (Μ'¹] γεννηθέντος Ο) ἐκ παρατοιβῆς διελοδσα, δύναμις, Φάνης ἡμῖν οὗτος θεός ἐξ αὐτοῦ ἐφάνη, δις τὸ μὲν τοῦ κελύφους ὡς γῆν κατατιπών, τὸ δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς (Μ'¹] ὑπὲρ κεφαλῆν Ο) αἰωρήσας τὸν οὐρανὸν απετέλεσεν. 4 κάτω ἐνε-

χθὲν Schw., κατὰ πατερεγέθὲν Α. 5 τις δισώματος Lob. I 486*, πιηνός τις δισώματος Zeller cf. Diels ap. Kernium De Theogon. 25 n. 32 et Susemihl Ind. V; γη [γῆι α] διὰ σώματος Α quam lectionem defendit Schuster 32 n. 1 premens verba καὶ θεός non solum terra naturalis (γῆ) sed etiam dea Terra οὐκ ἔξ ἀρχῆς ἦσαν, sed sicut nos ex corpore quodam ortae sunt. Μῆτις ἀσώματος Kern I. 1. 25 cf. Platt Journ. of Philol. Lond. XXVI 1899, 280; τρίτος (γῆ) ἦδη ἀσώματος Th. Gomperz Deutsche Literaturzeitung 1888, 974 (Hellenika II 368); προηλθε δὲ καὶ θεός. Γῆ δὲ ἀσώματος Beth Wien. Stud. XXXIV 1912, 299 n. 3. 6 ἄτοπον Α. 7 ἄνδρας δὲ] ἡ τε Α. 8 κόττων Α. 9 Γύγην γύνη Α, γύνην α. Γύ[γην? cf. Hesiod. Theog. 149. 10 χροτην Α, corr. α. 11 ἄργον Α. 12 οὐνεκατι τιμωρήσωσιν ἢ τιμήσωσιν σασθην Α.

Zoëga Abhandlg. 239; Lob. I 386. 466. 504. 506; Schuster 31. 81; Kern De Theogon. 23; Gruppe Suppl. 725; Zeller I⁶ 127 n. 2; Geffcken Zwei griech. Apologeten 198; Nilsson Arch. Religionsw. XI 1908, 543.

Cum vers. Orphicis cf. Hesiod. Theog. 207

τοὺς δὲ πατήρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκε
παῖδας νεικείον μέγας Οὐρανός, οὐδέ τέκεν αὐτός.
φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ὁέσαι
ἔργον, τοῦ δὲ ἐπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.

Ad vs. 2 ἐπίκλησιν καλέουσιν cf. Pl. Σ 487 ἄρχτορ θ', ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

58. (41) Athenag. Pro Christian. 20 p. 22, 10 Schw. εἰ μὲν οὖν μέχρι τοῦ φῆσαι γεγονέναι τοὺς θεοὺς καὶ ἔξ ὕδατος τὴν σύστασιν ἔχειν τὸ ἀπίθατον ἢν αὐτοῖς τῆς θεολογίας, ἐπιθετειχώς ὅτι οὐδὲν γενήτον δὲ οὐ καὶ διαλυτόν, ἐπὶ τὰ λοιπὰ ἀν παρεγενόμην τῶν ἐγκλημάτων. ἐπεὶ δὲ τοῦτο μὲν διατεθείκασιν αὐτῶν τὰ σώματα, τὸν μὲν Ἡρακλέα ὅτι θεός δράκων¹ ἐλικτός, τοὺς δὲ Ἐκατόγχειρας εἰπόντες, καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Λιός, ἢν ἐκ τῆς μητρὸς Ρέας καὶ Δίμητρος τὸ δημήτορος² τὸν αὐτῆς ἐπαιδοποιήσατο, δόνο μὲν κατὰ φύσιν [εἰπον]³ ἔχειν δρθάλμονς καὶ ἐπὶ τῷ μετώπῳ δόνο καὶ προτομὴν κατὰ τὸ δημισθερ τοῦ τραχύλου μέρος, ἔχειν δὲ καὶ κέρατα, διὸ καὶ τὴν Ρέαν φοβηθεῖσαν τὸ τῆς παιδὸς τέρας φυγεῖν οὐκ ἐφεῖσαν αὐτῇ τὴν θηλίην, ἔνθεν μυστικῶς μὲν Ἀθηλᾶ κοιτῶς δὲ Φερεφόρη καὶ Κόρη πέκληται, οὐχ ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Αθηρᾶι τῇ ἀπὸ τῆς κόρης λεγομέγηι⁴ τοῦτο δὲ τὰ πραχθέντα αὐτοῖς ἐπ' ἀκριβὲς⁵ ὡς οἴονται διεξεληλύθασιν, Κρότος μὲν ὡς ἐξέτεμεν τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρὸς καὶ κατέρριψεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀρμάτος καὶ ὡς ἐτεκρυκτόνει καταπίων⁶ τῶν παιδῶν τοὺς ἄρσενας, Ζεὺς δὲ ὅτι τὸν μὲν πατέρα δήσας κατεπαράρωσεν, καθὰ καὶ τοὺς νιεῖς δ

Οὐρανός, καὶ πρὸς Τιτᾶνας περὶ τῆς ἀρχῆς ἐπολέμησεν καὶ | 23 Schw. ὅτι τὴν μητέρα Ρέαν ἀπαγορεύουσαν αἰτοῦ τὸν γάμον ἐδίωκε, δρακαιήης δ' αἰτῆς γενομένης καὶ αὐτὸς εἰς δράκοντα μεταβαλὼν συρδήσας αἰτὴν τῷ καλουμένῳ Ἡρακλειωτικῷ ἀματι ἐμίγη — τὸν σχῆματος τῆς μείζεως σύμβολον ἢ τὸν Ἐρμοῦ φάβδος —, εἴθ' ὅτι Φερδεφόνη τῇ θυγατρὶ ἐμίγη βιασάμενος καὶ ταύτην ἐν δράκοντος σχήματι, ἐξ ἣς παῖς Διόνυσος αὐτῷ ἀράγκη καὶ τοσοῦτον εἶπεν· τί τὸ σεμιτὸν ἢ χορστὸν τῆς τουαέτης ἴστορίας, ἵνα πιστεύσωμεν θεοὺς εἶναι τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τὴν Κόρην, τοὺς λοιπούς; αἱ διαθέσεις τῶν σωμάτων; καὶ τίς ἂν ἀνθρώπος τὴν κεκριμένοντας καὶ ἐν θεωρίαι γεγονὼς ἐπὸν γεννηθῆται πιστεύσαι ἔχιδναν [Ὀρφεὺς]⁸

ἄν δὲ Φάνης⁹ ἄλλην γενεὴν τεκνώσατο δεινὴν
νηδύος ἐξ ἱερῆς, προσιδεῖν φοβερωπὸν Ἔχιδνα,
ἥς χαῖται μὲν ἀπὸ κρατὸς¹⁰ καλόν τε πρόσωπον
ἢν ἐσιδεῖν, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη φοβεροῦ δράκοντος

5 αὐχέρος ἐξ ἄκρου

ἢ αὐτὸν τὸν Φάνητα δέξαιτο, θεὸν ὅντα πρωτογόνον — οὗτος γάρ ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ ὀιωνὸς προχρυστεῖς —, [ἢ σῶμα]¹¹ ἢ σχῆμα ἔχειν δράκοντος ἢ καταποθῆται ἐπὸ τοῦ Διός, ὅπως ὁ Ζεὺς ἀχώρητος¹² γένοιτο; εἰ γὰρ μηδὲν διενηρόχασιν τῶν φαντοτάτων θηρίων — δῆλον γὰρ ὅτι ὑποδιαλλάσσειν¹³ δεῖ τῶν γηέρων καὶ τῶν ἀπὸ τῆς ὑλῆς ἀποχρινομένων τὸ θεῖον —, οὐκ εἰσὶν θεοί. τί δὲ¹⁴ καὶ πρόσωπεν αὐτοῖς, ὃν κτηνῶν μὲν δίκηρ ἔχει ἡ γένεσις, αὐτοὶ δὲ θηριόμορφοι καὶ δυσειδεῖς;

1 *καὶ λέων καὶ* δράκων Schw. 2 καὶ Δῆμητρος ἢ δημήτορος τὸν ἀντῆς Α] καὶ Δῆμητρος ἥδη προσ(α)γορευθεῖσης Schw., ἦν καὶ Δῆμητρος ἀκτὴν λέγοντιν vel ἢ Δῆμητρος τῆς ἀδελφῆς dubitanter Geffck. 3 εἰπον del. Schw. 4 Κόρης λεγομένη Α] κόρσης γενομένη p in mg. m. rec. quam coniecturam repetiuit Lobeck, sed historiola de nominis Παλλὰς Ἀθήνη origine tangit Schw. 5 αὐτοῖς ἐπ' ἀκριβὲς Schw.] ἐπακριβὲσ αὐτοῖς Α. 6 καταπεινων Α corr. a. 7 ἀντος κεκριμένος Α; νοῦν κεκτημένος Schw.; νοῦν vel λόγῳ κεκριμένος Wilamowitz; ἀ. ἡκριβωμένος? Geffck. 8 Ὄρφεὺς del. Schw. 9 αὐτὲς Φάνης vel potius ἔνθα Φ. Duentzer: σὸν δὲ Φάνης Mullach, σὺν δὲ Φάνητος Schuster 32 n. 5. 83; πρὸς δὲ Φάνης Herward. 10 ἥς χαῖται μὲν παρθενικῆς Herward. 11 ἢ σῶμα del. Wilamowitz. 12 ἀχώρητος cf. Geffck. 202 n. 6, ἀκόρητος Gesn.; ἀχώριστος Lob.; ἀλόχεντος Schenkl. 13 πολὺ διαλλάσσειν Schw. cf. Geffck. l.l. 14 τί δαὶ Α.

Herm. VIII vs. 7; Lob. I 493. 548; Zoëga *Abhdlg.* 254; Herwerden *Herm.* V 1871. 140; Schuster 31. 83; Kern *De Theogon.* 29; Zeller I⁶ 126; Geffcken *Zwei griech. Apologet.* 202.

Cf. ad vs. 1 ss. Hesiod. Theogon. 295:

ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμύχαρον, οὐδὲ ἐοικὸς
θυητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,

σπῆι ἔρι γλαιφυρῷ θείην ψατερόφρον' Ἐχιδραν,
ἡμισύν μὲν τύμφην ἐλικώπιδα καλλιπάρημον,

ἡμισύν δ' αὐτε πέλωρον ὅφιν δεινόν τε μέγαν τε
300 αἰόλον ὡμηστήριν ζαθέης ὑπὸ πεύθεσι γαίης

304 ἡ δ' ἔρντ' εἶν 'Αρέμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴν Ἐχιδραν,
ἀθάρατος τύμφη καὶ ἀγήρας ἡματα πάντα.

Ad. vs. 2 *τηγόνος* ἐξ Ἱερῆς cf. Hesiod. Theogon. 460.

59. (47) Athenag. Pro Christian. 32 p. 42, 18 Schw. τοὺς
μὲν οὖν θαυμαστὸν οὐδὲν λογοποιεῖν περὶ ἡμῶν ἀ περὶ τῶν
σφετέρων λέγοντοι θεῶν — καὶ {γὰρ}¹ τὰ πάθη αὐτῶν δεικνέοντι
μνοτήρια· χρῆν δ' αὐτούς, εἰ δειπὸν τὸ ἐπ' ἀδείας καὶ ἀδια-
φρόως μείγνυσθαι κοίτειν ἐμελλον, ἢ τὸν Δία μεμισηκέραι,
ἐκ μητρὸς μὲν Ἄρεας θυγατρὸς δὲ Κόρης πεπαιδοποιη-
μένον, γυναικὶ σὲ τῇ ἰδίᾳ ἀδελφῆι² χρώμενον, ἢ τὸν
τούτων ποιητὴν Ὄρφέα, ὅτι καὶ ἀρόσιον ὑπὲρ τὸν Θνέστην
καὶ μιαρὸν ἐποίησεν τὸν Δία· καὶ γὰρ οὐτος τῇ θυγατρὶ πατὰ
χρησμὸν ἐμίγη, βασιλεῦσαι θέλων³ καὶ [Θνέστης]⁴ ἐκδικηθῆναι —
ἡμεῖς δὲ τοσοῦτοι . . .

1 γὰρ add. Wilamowitz. 2 γυναικὶ διαδελφὴ Α, ἢ in ἡι corr. a;
emend. Schwartz. 3 βασιλεῦσαι θέλων s. βασιλεὺς ἐθέλων Α. 4 Θνέστης
del. Dechair.

Lob. I 548; Geffcken Zwei griech. Apologet. 231; Kern RE²
IX 621.

Cf. Tatian. Or. ad Graec. 8 p. 9, 10 Schw. Ζεὺς τῇ (Μνε.)
καὶ MPV) θυγατρὶ συγγίνεται, καὶ ἡ θυγάτηρ ἀπ' αὐτοῦ πνεῖ.
μαρτυρήσει μοι τὸν Ἐλευσίν καὶ δράκων δ μνοτικὸς καὶ Ὁ. δ
‘θέρας δ' ἐπιθεσθε βεβήλοις’ λέγων v. infra s. ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ
et ΔΙΑΘΗΚΑΙ.

4. ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΝ ΡΑΦΩΙΔΙΑΙΣ ΚΑ'

Titulum praebet Suid. test. nr. 223d. Hoc carmine Neoplatonici usi sunt, qui maxime inde a Syriani aetate id interpretantur. Compositum est e singulis Ιεροῖς λόγοις, quorum numerus non traditur, et dispositum in viginti quattuor rhaps.

sodias ad Homeri carminum exemplar. Ab Ἱερῷ λόγῳ ab Epigene Cercopi (test. nr. 174) ascripto distinguendum est nec demonstrari potest Ἱεροὺς λόγοις ἐν Ραψωιδίαις χδ' cum Suida Cercopi vel Theogneto Thessalo (test. nr. 196) assignandos esse (Rohde *Psyche* II⁶ 415). Quo tempore hoc magnum carmen varios Orphicorum λόγους comprehendens compositum sit, obscurum est. Quod quamvis multo ante Neoplatonicorum aetatem factum esse negem, tamen veterum carminum vestigia in eo conservata esse mihi extra omnem dubitationem positum est. Rhapsodiarum laudant quartam Aristocritus Manichaeus Theosophiae Tubingensis auctor (A. Brinkmann *Rhein. Mus.* LI 1896, 273) fr. 61, duodecimam Malalas fr. 62 vs. 4; Ἱερῷ λόγοις citat quinquagesimum (?) Etymologicum M. fr. 63. Haec fragmenta initio collocavi ne quis me reliquias ordine genuino disponere ausum esse opinetur; nam hoc fieri nequit. Desunt permulta, desunt normae; nam Neoplatonici semper eadem citare, eadem tractare solent. Addendum est, multa in Ἱεροὺς λόγοις diversis carminis permagni locis repetita esse ut Noctis partes, Titanum καταταρταρώσεις, Veneris ortum alia. Aliquoties Ἱεροὶ λόγοι etiam ex argumento afferuntur ut Θεογονία, Διονύσου ἀφανισμός, τὸ περὶ Διὸς καὶ Ἡρας, οἱ περὶ τῆς Ἰπτας λόγοι. Hos locos infra eo delegavi quo res postulare videbatur. Versum celeberrimum ἔκτη δ' ἐν γενεῇ κατατάνσατε νόσους ἀουθῆς, iam a Platone fr. 14 (adde Tannery *Arch. Gesch. Philos.* XI 1898, 15) laudatum, post sex deorum genera enarrata positum fuisse eluet.

Orphei carmen theogonicum quod haud dubie Ἱερῷ λόγοι pars erat testantur Athenagoras πρεσβ. περὶ Χριστιανῶν c. 18, 12 Schw., Clem. Alex. Strom. VI 2, 26, 1 (II 442 Staeh.), Genethl. De encom. VI 144 (Rh. Gr. III 338, 5 Sp., cf. III 340, 27), Ioannes Malalas Chron. IV (fr. 62), Fulgentius Mitolog. III 9 p. 74, 8 Helm; cf. Simplic. in Aristotelis libros De Caelo I 3 p. 93, 11 Heib. διὰ τοῦτο τὰς θεογονίας ἡμῖν οἱ θεῖοι ἄνδρες παραδεδόχασι θεοῦ μὲν πλήθος ἐν τῷ ἐρὶ μέρος [spectat ad Phanesis cataposin], Macrob. in Somn. Scipion. I 2, 9 *narratio fabulosa, non fabula, ut sunt caerimoniarum sacra, ut Hesiodi et Orphei quae de deorum progenie actuve narrantur, ut mystica Pythagoreorum sensa referuntur*, Michael. Syncell. in Vit. Dionysii Areopagitae p. 362 (Migne 4, 622) τὰς κατ' Ὁρφέα τὸν πάντα τοῖς μονσικοῖς ἔλ |⁶²³ Migne κοντα χρούμασι μυθώδεις θεολογίας ἀσπαζόμενος καὶ τὴν γραοπρεπῆ παρ' Ησιόδοι Θεογονίαν ἀσμεν-

ζόμενος, Gregor. Or. II contra Iulianum 168 (Migne 35, 704) κατάβαλε τοὺς Τριπτολέμους σου καὶ τοὺς Κελεοὺς καὶ τοὺς μυστικοὺς δράκοντας· αἰσχύνθητί ποτε ταῖς τοῦ θεολόγου σου βίβλοις Ὁρφέως· δέξαι τοῦ καιροῦ τὸ δῶρον, τὴν ἀσχημοσύνην σοι συγκαλύπτοντος. εἰ δὲ ταῦτα μῆδοι καὶ πλάσματα, ἐγὼ σου τὰ τῆς νυκτὸς ἀποκαλύψω μυστήρια.

Ε Peripateticorum et Neoplatonicorum farragine addo hic Alexand. Aphrodis. in Aristotel. Meteor. B 353 a 32 p. 66, 12 Hayd. τοὺς μὲν οὐρὶ ἀρχαιοτέρους τε καὶ περὶ τὰς θεολογίας καταγινομένους — θεολόγους δὲ λέγει τοὺς περὶ θεῶν ἐπαγγελλομένους λέγειν, ὡρὶ ἦρ Ὄμηρος καὶ Ὅ. καὶ Ησίοδος, δὲς καὶ θεογορίαν συνέγραψε —, τούτους δή φησι ποιεῖν τιτας τῆς Θαλάσσης πηγάδας, ἵνα αὐτοῖς ὥστιν ἀρχαὶ τε καὶ δίξαι δημοίως γῆς τε καὶ θαλάσσης, καὶ μὴ ἐξ ἀλλων τιτοῦν μεταβαλλόντων ἢ τούτων γέρεσις ἦι, ἀλλ’ οἰκεῖας ἀρχὰς ἔχωσιν, eundem ap. Ioann. Philopon. De aeternit. mundi VI 27 p. 212, 16 Rabe (cf. Simplic. in Aristot. De caelo I 10, 279 b 12 p. 293, 11 Heib.) περὶ μὲν οὐρὶ τοῦ γεγονέται τὸν κόσμον πάντας φησίν (sc. Ἀριστοτέλης Περὶ οὐρανοῦ Γ 1, 298 b 28) ἀλλήλοις δημογρυμοεῖν τούτους τε θεολόγους καὶ τοὺς φυσικούς, ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα εἶναι τὴν διαφορίαν αὐτοῖς. τοὺς μὲν γὰρ τῶν γεγονέται λεγόντων ἀΐδιον φάσκειν αὐτὸν εἶναι· Ὅ. τε γὰρ καὶ Ησίοδος καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν θεολόγων ἐπὶ ταύτης ἐγένοντο τῆς δόξης καὶ μετὰ τούτους Πλάτων, Simplic. in Aristotel. De caelo III 1, 298 b 24 p. 560, 19 Heib. τοῦτον (sc. Hesiodum) μὲν οὐρὶ μάλιστα πάντα γενητὰ ποιεῖν φησίν, ὅτι καὶ τὸ πρῶτον (sc. τὸ Χάος) παρ’ αὐτῷ γενέσθαι λέγει· τῶν δὲ ἀλλων πρώτους φυσιολογῆσαι τοὺς περὶ Ὁρφέα καὶ Μουσαῖον λέγειν εἰκός, οἵτινες πλὴν τοῦ πρώτου πάντα γενέσθαι λέγουσι. δῆλον δέ, ὅτι διὰ μύθων οὗτοι θεολογοῦντες γέρεσιν ἐκάλουν τὴν ἀπὸ τῶν αἰτίων πρόσδοσον· διὸ καὶ τὸ πρῶτον αἰτιον πάντες ἀγένητον φύλαττονσι. Procl. in Plat. Tim. III 143, 33 Diehl ἔτι τοίνυν |¹⁴ Diehl θεατέον τὴν ἀγαλογίαν τῆς γῆς, ὃν ἔχει πρὸς τὴν ροερὰν γῆν· ὡς γὰρ ἐκείνη περιέχει τάξεις θεῶν καὶ ἄφιστησι τελεσιονοργούς, φρουροπτικάς, Τιτανικάς, ὥρας αἱ Ὁρφικαὶ θεολογίαι πλήρεις, οὕτως δὴ καὶ αὕτη δυνάμεις ἔχει ποικίλας . . . , Theolog. Plat. I 4 p. 9, 38 ἔστι δὲ ὁ μὲν διὰ τῶν συμβόλων τὰ θεῖα μηρύειν ἐφιέμενος (sc. τρόπος) Ὁρφικὸς καὶ δλως τοῖς τὰς θεομυθίας γράφουσιν οἰκεῖος, ὁ δὲ διὰ τῶν εἰκόνων Πυθαγόρειος, in Plat. Parmenid. 130 b p. 801, 14 Cous.² καὶ πολλὰ ἄρ τις ἀλλα περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν θείων τούτων ροημάτων βαθύνας θεωρή-

σειεν· ἀλλὰ νῦν τόγε τοσοῦτον ἐν τῷ παρόντι ληπτέον, ὅτι καὶ οἱ θεοὶ ταῖς τοῦ Πλάτωνος ἐπιβολαῖς ἐμαρτύρησαν, ἰδέας τε καλέσατες τὰς νοερὰς ταύτας αἰτίας, καὶ κατ' αὐτὰς τετυπῶσθαι τὸν κόσμον εἰπόντες. εἰ τοίνυν καὶ οἱ λόγοι πείθουσιν ἡμᾶς πρὸς τὴν περὶ τούτων ὑπόθεσιν, καὶ οἱ σοφοὶ περὶ αὐτῶν συνηνέθησαν Πλάτων, Πυθαγόρας, Ὁ. καὶ οἱ θεοὶ τούτοις ἐναργῆς ἐμαρτύρησαν, συμφόρησις φροντιστέον τῶν σοφιστικῶν λόγων, αὐτῶν ὑψ' ἔαντον ἐληλεγμένων, οὐδὲν ἐπιστημονικὸν οὐδὲν ὑγίες λεγόντων, cf. Kroll De oracul. Chald. 7 n. 1.

Nonnullos Ιεροὺς λόγους sicut Hymnos, Argonautica, Lithica alia Musaeo dedicatos fuisse fr. 61 docet. Apollinis acclamatio fr. 62 conferri potest cum Argonauticis 1 Ὡραῖς Πυθῶνος μεθέων, ἐκατηβόλε, μάντι.

'Ιρδὸς λόγος Orphicorum iam ap. Herod. II 81 test. nr. 216; v. etiam Plat. Epist. VII 335 a fr. 10 παλαιοῖς τε καὶ ἱεροῖς λόγοις. Neque praeterire volo Philodem. De pietat. 51, 2—11 p. 23 Gomp. Σοφοκλῆς ἐν Ἰράχοι (TGF² 193 fr. 268) τὴν γῆν μητέρα τῶν θεῶν φησιν, ἐν Τριπτολέμῳ (ibidem 266 fr. 558) δὲ καὶ Ἐστίαν εἰραν· Κλείδημος δὲ μητέρα θεῶν, δὲ κάν τοῖς Ιεροῖς λόγοις τινὲς ἐξεργήηταις. Cf. etiam Plut. Quaest. Sympos. II 3, 1 p. 636 d 'ἀείσω ἔντετοῖς' (v. s. ΔΙΑΘΗΚΑΙ) τὸν Ορφεῖον καὶ ἱερὸν λόγον, ὃς οὐκ ὅρνιθος μόνον τὸ ωἰὸν ἀποφαίνει πρεσβύτερον, ἀλλὰ καὶ συλλαβών ἀπασαν αὐτῶι τὴν ἀπάντων ὄμοι πρεσβυγένειαν ἀνατίθησι. Ιερὸν λόγον de Aegypto commemorant Argonaut. 43 test. nr. 224 p. 67 vs. 32. 43—45 (v. infra s. ΙΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ [ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ]).

De Hieronymi et Hellanici Theogonia multis modis cum Ιεροῖς λόγοις consentiente cf. p. 132.

60. (48) Damasc. De princ. 123 (I 316, 18 Rue.) ἐν μὲν τοῖν ταῖς φερομέταις ταύταις ὁμοιοδίαις (v. fr. 54) Ορφικᾶς ἡ θεολογία ἥδε¹ τίς ἐστιν ἡ περὶ τὸ νοητόν,² ἥν καὶ οἱ φιλόσοφοι διεμηρεύουσιν, ἀντὶ μὲν τῆς μιᾶς τῶν δλων³ ἀρχῆς τὸν Χρόνον τιθέντες, ἀντὶ δὲ τοῦ δυεῖν⁴ Αἰθέρα | ³¹⁷Rue. καὶ Χάος, ἀντὶ δὲ τοῦ ὄτος ἀπλῶς τὸ ωἰὸν ἀπολογιζόμενοι, καὶ τριάδα ταύτην πρωτηγονοῦντες· εἰς δὲ τὴν δευτέραν⁵ τελεῖν ἦτοι τὸ κυνόμενον καὶ τὸ κίνον ωἰὸν τὸν θεόν, ἢ τὸν ἀργῆτα χιτῶνα,⁶ ἢ τὴν νεφέλην,⁷ ὅτι εἰ τούτων ἐκθρώσκει ὁ Φάρνης· ἀλλοτε γὰρ ἀλλὰ περὶ τοῦ μέσου φιλοσοφοῦσιν. τοῦτο μὲν [οὖν]⁸ δύοτον ἀντὶ, ὡς τὸν νοῦν,⁹ ὡς δὲ πατέρα καὶ δύραμιν, ἀλλὰ τινὰ προσεπιποντες οὐδὲν τῷ Ορφεῖ προσήκοντα, τὴν

δὲ τρίτην¹⁰ τὸν Μῆτιν ὥστε γοῦν,¹¹ τὸν Ἡρικεπαῖον¹² ὡς δύραμιν, τὸν Φάρνητα αὐτὸν ὡς πατέρα. μήποτε δὲ καὶ τὴν μέσην τριάδα θετέον κατὰ τὸν τρίμορφον θεόν ἔτι κυνόμενον ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ γὰρ¹³ τὸ μέσον ἀεὶ φαστάζει συγαμφότερον τῷν ἄκρων, ὥσπερ καὶ τοῦτο ἄμα καὶ οὐλὸν καὶ τρίμορφος θεός.¹⁴ καὶ δρᾶς ὅτι τὸ μὲν οὐράνιον ἔστιν τὸ ήγρωμένον, δὲ τρίμορφος καὶ πολύμορφος τῷ οὐρανῷ θεός τὸ διακεκριμένον τοῦ νοητοῦ, τὸ δὲ μέσον κατὰ μὲν τὸ οὐράνιον ἔτι ήγρωμένον, κατὰ δὲ τὸν θεόν ηδη διακεκριμένον, τὸ δὲ δύλον εἰπεῖν¹⁵ διακριτόμενον. τοιαύτη μὲν ἡ συνήθεις Ὁρφικὴ θεολογία.

1 ἥδε Diels; τοιάδε Kroll *Rhein. Mus.* LII 1897, 289; δὲ M, δὴ εἰς apographo Oxon. Bentley Epist. ad Mill. Opusc. phil. Lips. 1781, 454. 2 περὶ τὸν νοητὸν sc. διάκοσμον Bentl. 3 τῶν δύλων om. idem. 4 ἀντὶ γὰρ ταῖν δυοῖν idem. 5 εἰς γὰρ τὴν δ. Bentl. 6 τὸν ὁμοίαν χ. coni. Bentl. 455 collato Damasc. 98 (I 253, 12 Rue.) οὐχὶ δὲ καὶ Ὁ. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ παράγει καὶ τῆς νεφέλης ὁμοίας τὸν πολυτύμονον Φάρνητα, πρόσοδον καὶ ἐκεῖνος ἐν τῷ νοητῷ οὐποτησάμενος; 7 νεφέλην] κελύφην Schuster 82 n. 5 'h. e. testam id quod Dam. verborum τὸν ἀργῆτα χ. explicandorum causa addere potuit'. 8 οὖν om. recte M v. Kroll 289. 9 ὡς (μὲν) τὸν νοῦν dubit. Rue. 10 εἰς δὲ τὴν τρίτην falso Lob. et Heitz ap. Kernium De Theog. 6; v. Kroll 290. 11 ὡς νοῦν M in marg. quod Lob. iam suppleverat. 12 de lectione Ἡρικεπαῖον v. fr. 31. 13 καὶ post γὰρ perperam add. Rue., v. Kroll 290. 14 ὁ ante θεός scr. quidem M, sed puncto supra positō delevit Kroll. 15 εἰπεῖν M; ἔτι Kroll.

Lob. I 483; Diels II³ 171 n. 12; Schuster 20 ss.; Kern De Theogon. 2 ss.; Gruppe *Suppl.* 689 et passim; Susemihl Ind. III; Zeller I⁶ 129; Holwerda 294.

61. Aristocrit. Manich. Θεοσοφία Tubing. 61 p. 116, 15 Bur. (cf. supra p. 141) ὅτι ἐν πολλοῖς Φάρνητα φερονύμως ὁ Ὁ. προσαγορεύει τὸν μορογενῆ, τὸν νέὸν τοῦ θεοῦ. οὔτεται γὰρ αὐτῷ πρέπειν¹ τὸ δρομαῖον ὡς ἀδίδιος καὶ ἀοράτως πανταχοῦ φείροτι καὶ ὡς πᾶσι τὸ ἐκ μὴ ὄρτων φανῆται παρασχομένωι.² μεμημένος³ οὖν πολλαχῆι τοῦ μυθενομένου Διὸς |¹¹⁷ Bur. καὶ τοῦ Διογένου, ὃν Φάρνητα προσαγορεύει, δημιουργὸν πάντων αὐτὸν εἰσάγει τὸν Φάρνητα ὥστε τὸν τοῦ θεοῦ νέόν, δι' οὗ τὰ πάντα ἐφάρη, διὸ καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ ὁμοιώσιαι πρὸς Μονσαῖον οὕτω λέγει·

ταῦτα νόσι πεφύλαξο, φίλον τέκος, ἐν πραπίδεσσιν,
εἰδώς περ μάλι πάντα πελαῖφατα καπὸ⁴ Φάρνητος.

1 πρέπειν Bur.] τρέπειν T. 2 παρασχομένῳ εἰς παρασχομένον corr. T (Weinreich). 3 μεμημένος Bur.] μεμημένον T (Weinr.). 4 καπὸ Bur.] καὶ T, τ' ἀπὸ Hiller de Gaetringen.

62. (49) Ioann. Malal. Chronograph. IV 88—92 p. 72, 16 Dind. (test. nr. 21) ~ Georg. Cedren. Histor. compend. I 101, 11 Bekk. vs. 1—3 etiam ap. Tzetz. Exges. in Iliad. 53, 17 Herm. μετὰ δὲ βραχὺ ἡγήσατο τοῦ Ἰσραὴλ Γεδεώρ. ἐν αὐτῷ δὲ τοῦ χρόνου ἦρ Ὁ. δὲ Θρᾶμξ, δὲ λυριζὸς Ὄδρυσατος (v. test. nr. 223 e), δὲ σοφότατος καὶ περιβόητος ποιητῆς ὅστις ἐξέθετο θεογορίας καὶ κόσμου κτίσιν καὶ ἀρθρόποτον πλαστονοργίαν, εἰρηκὼς ἐν τῇ αρχῇ τοῦ συντάγματος αὐτοῦ, ὅτι ἐκ τῆς ἴδιας αὐτοῦ ἐνθυμήσεως οὐκ ἐξέθετο τί ποτε περὶ θεοῦ ἢ τῆς κοσμικῆς κτίσεως, ἀλλ᾽ εἰπεῖ, ὅτι |¹³ Dind. αὐτησαμένος διὰ ἴδιας αὐτοῦ εὐχῆς μαθεῖν παρὰ τοῦ Φοίβου Τιτάνος Ηλίου τὴν θεογορίας καὶ τὴν κόσμου κτίσιν καὶ τις ἐποίησεν αὐτήν. ἐμφέρεται γὰρ ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει διὰ ποιητικῶν στίχων οὕτως·

Ὦραξ,¹ Αητοῦς νῦν, ἐκατηβόλε, Φοίβε κραταιέ,
οὐδὲ σποτα, ἡμέρας νύν, δὲ τὰ πάρτα πόρρωθεν ταῖς ἀκταῖς σου
τοξεύοντ, ἀμιαντε καὶ δυρατέ,

πανδερόκες,² θηγτοῖοι καὶ ἀθανάτοιοι ἀράσσων,
δὲ τὰ πάρτα ἐπιβλέποντ, θηγτῷ καὶ ἀθανάτῳ βασιλεύοντ,
Ἡέλιε,³ χρονούσιον⁴ ἀειρόμενε⁵ πτερύγεσσιν,

Ἡλιε τιμίας εἰς τὸν παρὰ σον ἥκουσα θείαν φωρή,

δωδεκάτην δὴ ταύτην παρὰ σον ἥκουσα θείαν φωρή,
δωδεκάτην δὴ ταύτην παρὰ σον ἥκουσα θείαν φωρή,

οὐδὲ φαμέρον⁶ σὲ δέ γ⁷ αὐτόν, ἐκηβόλε, μάρτυνος θείην.⁸
οοῦ εἰρηκότος μοι, σὲ δὲ αὐτόν τὸν ἀπὸ μακρόθεν λάμποντα τίθημι. καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς περὶ τούτου εἰπεῖ στίχους δὲ αὐτός Ὁ.· ἔφρασε δὲ ὡς ἐκ τοῦ προειρημένου στίχου ποιητικῶν ἐξέθετο· καὶ οὐκ ἐνεδέχετο ἐντάξαι τὸ πλῆθος τῶν στίχων |¹⁴ Dind. ἐν τῇ συγγραφῇ ταύτη. Vs. 1—3 praebet etiam ex eodem fonte Μαρτύρ. τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης III 11 p. 51 Viteau ἐπειτα Ὁ. δὲ περιβλέπτος ἐν τῇ αὐτοῦ θεογορίᾳ οὕτω ποιεῖ ἀπενχαριστῶν τῶι Ἀπόλλωνι. Ὡ ἀρά . . . πτερύγεσσιν.

1 ὁ ἄναξ Mal., ὥραξ Scaliger] Ὡ ἄνα Cedren. Martyr. Tzetz. cf. Bentl. Epist. ad Millium Opusc. phil. Lips 1781, 456. 2 πανδερόκης Martyr. 3 Ἡέλιε Cedren. Tzetz.] Ἡέλιε Martyr. Ἡλιε Mal. 4 χρονούσιον Oxon., χρονούσιον Tzetz.; χρονούσιον Herm. 5 ἀειρόμενε Cedren. Tzetz.] ἀειρόμενε Mal. 6 παρὰ σέο Bentl.] παρὰ σέο Mal., περὶ σον Cedren., πνοίσσον Scaliger, περισσὴν Herward. Herm. V 1871, 141. 7 σεῦ φαμένον Bentl.] σεῦ φαμένον codd. 8 σὲ δέ γ⁷ Bentl.] σὲ δὲ αὐτόν codd. 9 θείην codd., θείμην Herward.

Herm. XXXII; Lob. I 417. 468; Schuster 24; Rohde *Psyche* II⁶ 113 n. 1; Gruppe *Suppl.* 694; Maaß *Orph.* 185 n. 24.

Ad vs. 1 v. Theophil. ad Autolyc. III 17 p. 128 b (230 Otto) οὐχὶ καὶ ὁι ποιητὰς Ὄμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ Ὁ. ἐφασαν ἔντονες ἀπὸ θείας προροής μεμαθηκέναι et fr. 49 init.; ad vs. 3 cf. cod. Monac. 70 Hermeticum ab Heegio Catal. codic. astrol. graec. VIII 2, 156, 6 editum δραζίσω σε Ἡλιε ἄφανστε, ἀκατέργαστε, ἡμεροφεγγής, εἰς τὸν χρονικόν σου κύκλον καὶ εἰς τὸν τέσσαράς σου καιροὺς καὶ εἰς τὴν ὅδον σου καὶ εἰς τὰς ἀκτῆράς σου καὶ εἰς τὰς πτέρυνγάς σου καὶ εἰς τὰς ἐφεγγέας σου κτλ.

63. (44) Etymol. M. 231, 21 s. *Πίγας* (Natalis Comes Mytholog. Ven. 1568, 194). Edo ex Etym. genuin. (A [Vat. 1818], B [Marc.]), cuius lectionem mecum comiter communicavit R. Reitzenstein. *Πίγας παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς λέγεται· οὗτος*

οὗς καλέουσι *Πίγαττας* ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,¹

οὐρεζα *Γῆς* ἐγέροντο καὶ αἴματος Οὐραρίοι.

οὐτως Ὁ. ἐν τῷ *Ἀριθμοῦ λόγον.*

1 MAK ... cod. B, qui quae sequuntur non habet. 2 ἐν τῷ *Ἀριθμοῦ λόγον* praebet Sylb. numerus haud dubie depravatus, ἐν τῷ ὅδῳ τοῦ λέρου λόγον praebet Sylb.

Lob. I 469. 508. 714; Susemihl Ind. III n. 2.

Cf. Hesiod. Theogon. 105 κλείετε δ' ἀθανάτων λερὸν γένος εἰλεν ἐόντων, οἱ *Γῆς* τ' ἐξεγένορτο καὶ Οὐραρίον ἀστερόεντος, Νυκτός τε δροφερῆς . . .; fr. 32 a vs. 6; b I—III vs. 3; Hymn. XXXVII (*Τιτάνων*) vs. 1 *Τιτῆνες, Γαῖης τε καὶ Οὐραρίον ἀγλαὰ τέκνα.*

64. [Damasc. De princ. 111 (I 285, 7 Rue.) τί δέ; δὲ θεῖος Ὁ. οὐ πολλοὺς θεοὺς ἐφίστησιν ἀπὸ τοῦ Χρόνου μέχοι τοῦ πρωτογόνου Φάγητος; αὐτὸς δὲ ὁ πολυτίμητος ἡμῖν φιλόσοφος δὲ Πλάτων οὐχὶ τοῖς συμπεράσματα συμπεραίνεται ἐπὶ τοῦ ἐνδού δῆντος; ταῦτὸν δὲ εἰπεῖν, οὐ τοῖς ροητὰς παραδίδωσι θείας τάξεις ἀλλήλων διαφερούσας; ὅστε ζητητέον, ὅπως ταῦτα (αν ταῦτα;) ροοῦντες οἱ τε θεοὶ καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι ἀρδετοὶ παραδεδώκασιν· αὐτίκα τοῖς θεονομοῖς οἱ θεοὶ πῶς τὰς ροητὰς ἐκδεδώκασιν τοιάδας;

Lob. I 470; Holwerda 303.

65. (56) Ioann. Malal. Chronogr. IV 89 p. 74 Dind. ~ Georg. Cedren. I 102, 8 Bekk. (v. etiam I 148, 7) ~ Suid. s. *Ὀρφεύς.* ἔστι δὲ ἀπερ ἐξέθετο Ὁ. ταῦτα. ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀνεδείχθη τῷ *Χρόνῳ* δὲ *Ἄλθηρ* ἀπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθεὶς καὶ

ἐρτεῦθεν κακετθερ τοῦ Αἰθέρος ἢν Χάος καὶ Νῦξ ζοφερὰ πάντα κατεῖχε καὶ ἐνάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν Αἰθέρα, σημαίνων τὴν Νέκτα πρωτεύει, εἰρηκὼς ἐρ τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει ἀκετάληπτόν τυρ καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι καὶ προγενέστερον δὲ καὶ δημιουργὸν ἀπάρτων καὶ τοῦ Αἰθέρος αὐτοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ πάσης τῆς ὑπὸ τὸν Αἰθέρα οὖσης καὶ καλυπτομένης κτίσεως· τὴν δὲ Γῆν εἶπεν ὑπὸ τοῦ σκότουν ἀρρατορ οὐδαε· ἔφρασε δὲ ὅτι τὸ φῶς ὅησαρ τὸν Αἰθέρα ἐφότισε τὴν Γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν, εἰπὼν ἐκεῖνον εἶναι τὸ φῶς τὸ ὅησαρ τὸν Αἰθέρα τὸ προειρημένον τὸ ὑπέρτατον πάντων, οὗ δρομεῖ ὁ αὐτὸς Ὁ. ἀκούσας ἐκ τῆς μαρτείας (v. fr. 62) ἐξείπε Μῆτιν Φάνητα Πρικεπαῖον·¹ δτερ ἐρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ βονλή, φῶς, ξωιοδοτήρ·² εἰπὼν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει τὰς αὐτὰς τρεῖς θείας τῷ δρομέτῳ δυνάμεις μίαν εἶναι δύναμιν καὶ κράτος τοῦ μόρον θεοῦ, δι τοῦδεις δρᾶι, ηστίος δυνάμεως οὐδεὶς δύναται γνοῦσαι ιδέαν ἢ φύσιν, εξ αὐτῆς δὲ τῆς δυνάμεως τὰ πάντα γεγενῆσθαι, καὶ ἀρχὰς ἀσωμάτους καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, ἐσονδιάς καὶ ἀστρας πάντας καὶ γῆν καὶ θάλασσαν, τὰ δρόμενα ἐν αὐτοῖς πάντα καὶ τὰ δόρατα.

1 Μῆτιν Φένητα Ηρικεπαῖον Bentl.] μή τινα φάναι τὰ ἐρικεπεώ Οχον.; Φ. H. om. Cedren. Suid. 2 ξωή Cedren. I 147; δπερ ὄφρόμεσσε βονλήν, φῶς, ξωήν Suid.

Lob. I 479; Roeper Lection. Abulpharag. I (Progr. Danzig 1844), 8. De Ericepaei nomine ac vi v. Waser RE² VI 452; addendum est titulus arae Hierocaesareensis fr. 31 p. 103 s. De significatione ξωιοδοτήρ v. Beth Wien. Stud. XXXIV 1912, 292.

66. (52). Proel. in Plat. Rempubl. II 138, 8 Kr. (v. Kroll Philol. LIII 1894, 561) τίτεις δῆ οὐρανοῖς δύναμεσ αὐταῖς; πρῶτον μὲν οὐρανοῖς δύναμεσ μοι δοκεῖ μὴ παρέργως δη Πλάτων δρομέσαι χάσματα τὰς δύναμεις, ἀλλ' εἰδόμενες καὶ τὸν θεολόγον Ὄρρεα τούτοις τῷ δρόματι κελοῦστα τὴν πασῶν κυρήσεων καὶ προσδόκων πρωτονοργὸν ἐρ τοῖς νοητοῖς αἰτίας, ηγροὶ οἱ Πενθαγόρειοι δύναμεις νοητὴν καὶ ἀριστορ προσηγόρευον·

α Αἰθέρα μὲν Λεόρος οὐτος ἀγήροεος,¹ ἀφθιτόμητις γείρατο καὶ μέγα χάσμα πελόρων ἐρθα καὶ ἐρθα καὶ μικρὸν ὄστεον fr. 72.

Vs. 2 καὶ μέγα . . . ἐρθα citant etiam Syrian. in Aristot. Metaph. B 4 p. 1000 b 14 (43, 30 Kr.), Simplic. in Aristot. Phys. IV, 1 p. 208 b 29 (I 528, 12 Diels) ἔοικε δὲ τοιαύτη τις τότε τῷ

‘Ησιόδου ἐπιώτερον ἐπιπολάζειτο ἐξήγησις τὸ Χάος εἰς χώραν μεταλλαγμάτων σα. δηλοῦ δὲ οὐ χώραν ἀλλὰ τὴν ἀπειροειδῆ καὶ πετληθυσμένην τῶν θεῶν αἴτιαν, ἦν Ὁ. ‘χάσμα πελώριον’ ἐκάλεσε. μετὰ γάρ τὴν μίαν τῶν πάντων ἀρχήν, ἦν Ὁ. Χρόνος ἀνυψωτὸς μέτρος οὐδεαν τῆς μυθικῆς τῶν θεῶν γενέσεως, Αἰθέρα καὶ τὸ ‘πελώριον χάσμα’ προελθεῖν φησι, τὸν μὲν τῆς περατοειδοῦς προόδου τῶν θεῶν αἴτιον, τὸ δὲ τῆς ἀπειροειδοῦς, καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ·

b οὐδέ τι πεῖρας² ὑπῆρχε, οὐ πυθμήν, οὐδέ⁴ τις ἔδρα.

Procl. laudat in Platon. Parmenid. 137 d VI p. 1120, 28 Cous.² οὐδέ τι πεῖρας ὑπῆρχε, in Tim. 30 a (I 385, 29 Diehl) χάσμα μὲν γάρ ἐστιν ὡς χώρα τῶν εἰδῶν καὶ τόπος, οὐτε δὲ πεῖρας οὔτε |³⁸⁶ Diehl πυθμῆν οὔτε ἔδρα περὶ αὐτήν ἐστιν, ὡς ἄστατον καὶ ἀπειρον καὶ ἀόριστον οὐδεαν· ἀγηγήσεις δὲ αὖ σκότος καὶ αὐτὴ ὡς ἀνείδεον λαχοῦσα τὴν φύσιν ὀρομάζοιτο ἀν — ὥστε καὶ Ὁ. κατὰ τοῦτο τὸν λόγον ἀπὸ τῆς πρωτίστης τῶν γοητῶν ἐποστάσεως παράγει τὴν ὑλην· ἐκεῖ γάρ τὸ ἀγηγήσεις σκότος καὶ τὸ ἀπειρον, καὶ ταῦτα μὲν κρειττόρως τῶν ἐφεξῆς, τῇ δὲ ὑλῃ τὸ ἀλαμπτὲς δι' ἔρθειαν καὶ τὸ ἀπειρον, οὐ κατὰ δυνάμεως περιουσίαν, ἀλλὰ κατ' ἔλλειψιν, in Tim. 30 c. d (I 428, 4 Diehl) ἦν δὲ τὸ ωιόν ἐκεῖτο τοῦ τε Αἰθέρος ἔγγονον καὶ τοῦ Χάοντος, ὃν δὲ μὲν κατὰ τὸ πέρας ἴδονται τῶν γοητῶν, τὸ δὲ κατὰ τὸ ἀπειρον. ὁ μὲν γάρ ἐστι δίζωμα τῶν πάντων (v. Empedocl. fr. 6, 1 Diels I³ 226), τῶι δὲ οὐδὲν πεῖρας ὑπῆρχε (v. fr. 79). Nihil addunt Syrian. in Aristot. Metaph. B 1 p. 996 a 1 (10, 12 Kr.), B 4 p. 1000 a 19 (43, 12 Kr.), N 4 p. 1091 b 4 (p. 182, 18 Kr.) et Procl. in Tim. 24 e (I 176, 13 Diehl), in Parmenid. 137 d VI p. 1121, 27 Cous.²; Damasc. De princ. 50 (I 100, 19 Rue.).

1 ἀγήρας non ἀγήρατος v. fr. 54 n. 3. 2 πεῖρας Simplic. EF Procl. in Tim. 30 a; πεῖρας Simpl. Ald.; πεῖρας Procl. in Parm. 137 d. 3 ὑπῆρχε Simpl. E Procl.; ἦν Simpl. F, ἦν Simpl. Ald. 4 οὐ Simpl. EF; οὐδέ Ald.

Lob. I 472; Kern De Theogon. 3; Holwerda 290, 292. 300, 306.

Hesiod. Theogon. 386 τῶν οὐκ ἔστιν ἀπάρευθε Λιὸς δόμος οὐδέ τις ἔδρη.

67. (52) Procl. in Plat. Parmen. 139 b VII p. 1175, 7 Cous.² ἀδιακρίτων πάντων ὅρτων κατὰ σκοτόεσσαν ὁμίχλην, φησὶν δὲ θεολόγος cf. Hieronymi Theogon. fr. 54. Huc etiam quadrat ἀγηγήσεις σκότος fr. 66.

Lob. I 474; Kern De Theogon. 10; Holwerda 307, qui coniungit cum fr. 71 a.

Imitantur Hymn. VI [v. fr. 87] (*Πρωτογόρου*) vs. 6 ὅσσων
ὅς σκοτόεσσαν ἀπημάνθωσας ὁμίχλην et Argonaut. 521 ἐρ ὁ
ἔπεισαν (sc. Δολιεῖς) Μινύμισι κατὰ σκοτόεσσαρ ὁμίχλην.

68. (50) Procl. in Plat. Cratyl. 396 b. c p. 59, 14 Pasqu.
ὅτι τὸν Κρότον διὰ τὸ ἀμέριστον αὐτοῦ καὶ ἑραῖον καὶ πατρι-
κὸν καὶ ἀγαθονογὴν ἐν τοῖς νοεροῖς εἰς ταῦτὸν τινες ἄγονοι τῇ
μιᾷ τῶν πάντων αἴτιαι, οὐ καλῶς λέγοντες· ἀγαλογεῖ γὰρ αὐτῆι
μόνον, ὃς καὶ Ὁ. τὴν πρώτην πάντων αἴτιαν Χρότον καλεῖ
ὅμωνέμως σχεδὸν τῷ Κρότῳ, αἱ δὲ θεοπαράδοτοι φῆμαι (Kroll
De or. Chald. 16 s.) τὴν θεότητα ταῦτην τῷ ἄπαξ χαρακτηρί-
ζοντινούς λέγονται ἄπαξ ἐπέκεινα· τὸ γὰρ ἄπαξ τῷ ἐνὶ συγγερέσ,
cf. 396 c p. 66, 28 Pasqu. ὅτι δὲ μὲν Ὁ. πολὺ τῆς τῶν μύθων
ἔξοντίας ἀπολέλαυκεν, καὶ πάντα τὰ πρὸ τοῦ Οὐρανοῦ μέχρι
|⁶⁷ Pasqu. τῆς πρωτίστης αἴτιας ὀνόμασιν ἐθήλωσεν, καὶ αὐτὸν τὸ
ἄρρητον καὶ τῶν νοητῶν ἐνάδων ἐκβεβηκὸς Χρότον προσείρηκεν,
εἴθ' ὅτι πάσης γενέσεως αἴτιον προοῦπάρχον, εἴτε [ὅτι del. Pasqu.;
εἴθ' ὅτι codd.] τὰ ὄντας ὅντα γινόμενα παραδίδονται (παραδίδωσι
Kroll, qui ὅτι servat), ἵνα τὴν τάξιν ἐνθείηται αὐτῶν καὶ τὴν
τῶν ὀλικωτέρων πρὸς τὰ μερικάτερα ὑπεροχήν, ἵνα ἢ ταῦτὸν
τὸ κατὰ χρότον τῷ κατ' αἴτιαν, ὥσπερ ηγέρεσις τῇ τεταγ-
μένῃ προόδῳ, in Parmenid. 141 a VII p. 1224, 33 Cous.²; in
Tim. 28 b (I 280, 22 Diehl), 30 a (I 385, 20 Diehl); Theolog.
Plat. I 28 p. 68, 2 τοῖς μὲν γὰρ Ὁρφικοῖς καὶ διὰ τοῦτο τὸ
πρώτιστον αἴτιον Χρότος προσείρηκεν; Syrian. in Aristotel.
Metaphys. B 4 p. 1000 a 19 (43, 23 Kr.) Χρότον δὲ καὶ Ὁ. τὸ
πρῶτον ἐκάλει.

Lob. I 470.

69. Ioann. Philopon. De aeternitate mundi IX 4 p. 332, 19
Rabe ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς πολλοῖς ἥδη τῶν ἡμετέρων ἀπο-
δεδειγμένα παρίημι τοσοῦτον αὐτῶν ἐπιμνησθείς, ὡς δεῖξαι, ὅτι
κάντανθα τῇ τῶν μύθων ἀπάτηι συνενεγκθεῖς ὁ Πλάτων θεὸν
εἶναι τὸν κόσμον ἐκ τῶν Ὁρφέως λαβὼν ἀπεφήνατο; idem
XVIII 7 p. 631, 25 ὥστε, καν λέγηι θεὸν εἶναι τὸν κόσμον, ἐκ
τῶν Ὁρφικῶν λαβὼν δέ |⁶⁸² Rabe Πλάτων τῇ τῶν ποιητῶν συνη-
θεῖαι μυθικώτερον ἀκολουθήσας θεὸν αὐτὸν εἴρηκεν.

70. (53) Damasc. De princ. 55 (I 111, 17 Rue.) καὶ γὰρ Ὁ·

ἐπειτα δ' ἔτεντε μέγας Χρότος¹ Αἴθερι δίωι
ωὲδον ἀργύφεον.

|¹¹² Rue. τὸ γὰρ ἔτενες δηλοὶ τι τεχμητόρ, ἀλλ' οὐ γέρνημα· τὸ
δε τεχμητόρ, ἀλλ' οὐ γέρνημα,² πάμικτόρ ἐστιν ἐκ δειτροῦ τοῦ λά-
χιστορ, ὥλης καὶ εἰδους, ἢ τῶν τούτοις ἀναλογούντων.

1 Κρόνος Μ; corr. Zoëga et Lob. 2 ἄλλον γέρνημα Ε, ἄλλον
γέρνα Μ.

ωεὸρ (φὶ ἐὸρ codd.) ἀργέψεων Orphei laudat etiam Simplic.
in Aristot. Phys. I 3 p. 187 a 1 (I 147, 1 Diels); v. Procl. in
Tim. I 30 c. d (I 428, 8 Diehl) ταῦτὸν τὸ τε Πλάτωνος ὅν καὶ
τὸ Ὀρφικὸν ὡτόρ. Achill. Isag. in Arati Phaen. 4 p. 33, 17
Maaß (Diels II³ 172 n. 12 v. de fonte [an Posidonius?] R. Reeh
De Varrone et Suetonio quaest. Ausonianae Diss. Hal. 1916, 40)
τὴν δὲ τάξιν, ἢν δεδώκαμεν τῶι σφαιρώματι, οἱ Ὀρφικοὶ λέγοντες
παρατησίαν εἶραι τὴν ἐν (Maaß) τὴν ἐν V; om. M) τοῖς ὀιοῖς·
ὅν γὰρ ἔχει λόγον τὸ λέπνυον ἐν τῶι φύσῃ, τοῦτον [ἔχειν add. M]
ἐν τῷ πατρὶ ὁ οὐρανός (τὸν οὐρανὸν VM; em. Maaß), καὶ ὡς
ἔξήρτηται (ἔξερνήται V) τοῦ οὐρανοῦ κυκλοτερῶς ὁ (om. V) αἴθιός,
οὗτος τοῦ λεπνύον ὁ ἔμπνυς, ibidem 6 p. 37, 8 σχῆμα δὲ κόσμου
οὐ μὲν κωροειδές [εἰπον add. M], οὐ δὲ σφαιροειδές, οὐ δὲ ωιο-
ειδές, ἡς δόξης ἔχονται οἱ τὰ Ὀρφικὰ μνησήμια τελοῦντες.
σαφηρείας δὲ ἵτεκα πιθανῆς παρελήφθη τοῦ φύσης ἡ (om. V)
εἰκόνων.

Zoëga Abhdlyg. 229; Lob. I 474; Kern De Theogon. 10;
Gruppe Suppl. 726 n.; Holwerda 304.

71. (54. 55) Procl. in Plat. Tim. 33 b (II 70, 3 Diehl)
τῶι δὲ δημιουργῶι συγγενὲς τὸ σφαιρικόν, ὡς καὶ αὐτῶι τοερῶς
ἐν αὐτῶι τὰ πάντα πεφιέχοντι. τῶι δὲ παραδείγματι, διότι προ-
τῶς ἀπ' ἐκείνον πρόεισι. προγονικὸν οὖν τὸ σχῆμα τοῦτο ἐστι
τῶι κόσμῳ φαίνεται μὲν καὶ ἐν αὐτῶι τῶι κρυψίωι διεκόσμουν
(v. Kroll De orac. Chald. 18 n. 2). τὸ γὰρ

a *(τὸ δ' add. Procl. in Cratyl.)* ἀπειφέσιον κατὰ κύκλον
ἀτρέπτως ἐφορεῖτο
κατ' ἐκείνην εἰρηται τὴν τάξιν· ἐμαργέστερον δὲ ὀφθὲρ καὶ ἐν
τῶι παντελετεῖ ζώισι· τὸ γὰρ

b ὀδημήθη δ' ἀνὰ κύκλον ἀθέσφατον
περὶ ταύτης εἰρηται τῶι θεολόγωι τῆς θεότητος· ἐστι δὲ μᾶλλον
ἐν τοῖς τοεροῖς θεοῖς.

a legitur etiam ap. Procl. in Cratyl. 397 d p. 74, 29 Pasqu.,
in Parmenid. 138 c p. 1161, 24 Cous.² qui δ' δ' initio habet, in
Euclid. Elem. II p. 43, 34 (ed. Basil. a. 1533).

Herm. XXXIII; Lob. I 475; Holwerda 306, qui sine veritatis specie versus ad Chaos aut Chaos cum Aethere refert et fingit a 2 ἀτρύτως ἐφορεῖτο κατὰ σκοτόεσσαν ὁμίχλην (fr. 67). De ovo Orphico cf. etiam fr. 57 et Plutarch. Quaest. sypos. II 3, 1 p. 635 e ἐξ ἐρυτρίον τινὸς ἀπειχόμην τινῶν πολὺν ἥδο (.) περὶ τοῦτο ποιούμενος, ἐν ᾧ τοῦτο παθάπερ ἐν Καρί διάπειραν λαβεῖται τῆς ὄψεως ἐρεγοῦντος μοι πολλάκις γενομένης· ἀπόροιαν μέρτου παρέσχον . . . ἐρέζεσθαι δόγμασιν Ὀρφικοῖς ἢ Πυθαγορικοῖς, καὶ τὸ ὕδωρ, ὃπερ ἔριοι παρδίαν καὶ ἐγκέφαλον, ἀρχὴν ἥρων μένετος γενέσεως ἀριστούνθαι (cf. test. nr. 214 et infra s. *ΚΑΘΑΡΜΟΙ*).

72. Procl. in Plat. Rempubl. II 138, 18 Kr. v. fr. 66:

χάσμα δ' ἐπ' ἡέριον καὶ νήρεμος ἐρράγη αἰθῆρος
ορυνμένοιο Φάρητος.

73. (57) Lactant. Divin. instit. I, 5, 4—6 p. 13, 13 Brandt.
O. qui est vetustissimus poetarum et aequalis ipsorum deorum, siquidem traditur inter Argonautas cum Tyndaridis et Hercule navigasse, deum verum et magnum πρωτόγονον¹ appellat, quod ante ipsum nihil sit genitum, sed ab ipso sint cuncta generata. eundem etiam Φάρητα² nominat, quod cum adhuc nihil esset, primus ex infinito³ apparuerit et extiterit. cuius originem atque naturam |¹⁴ Brandt quia concipere⁴ animo non poterat, ex aëre inmenso natum esse dixit:

*πρωτόγονος⁵ Φαέθων περιμήκεος⁶ Αἰθέρος⁷ νέός⁸
aliut enim amplius quod diceret non habebat.*

1 *Πρωτογονων* B, corr. B³, *πρωτοτονον* RV, *urototonon* M. post aut ante graecum in nonnullis codicibus invenitur *primogenitum*, in mg. V² *primigenitum*. 2 *φανετα* BS; *φανητα* P, *phanetā* M. post graecum *prima apparitio* P, ante *quod est illuminatorem* S. 3 *nihil finito* PV, *in* *finito* B⁸. 4 *conspicere* BS. 5 *πρωτοτονος* M. 6 *πηριμηκ(εος)* P, *περιμηκ(εος)* B, *περιμακεος* S, *περιμεκεος* M. 7 *(η)ρως* B, *ιερος* R, *θερος* M, *αιθέρος* Lob.; *ηέρος* Struve. 8 *σιος* R, *συιος* S, *νος* M. *interpretatio Latina in SP.*

Herm. 465 n. 2; Lob. I 480; J. Th. Struve Fragm. Graec. ap. Lactant. examin. in progr. gymn. Regimontani 1822 = Op. sel. I 1854, 124.

Vide *περικαλλέος Αἰθέρος νέός* fr. 74.

74. (58) Procl. in Plat. Tim. 31 a (I 433, 31 Diehl) διὸ καὶ παρ' Ὀρφεῖ κατὰ ταύτην τὴν |⁴³⁴ Diehl τάξιν τοερῶς ἐκφαιτεται, ὡς τοῦ κάλλους ἥδη προόντος ἐν τοῖς ροητοῖς τοῖς πρώτοις ἥρωμένως καὶ συνέχεως δὲ Φάρης

περικαλλέος Αιθέρος νίδς

ծրոμάζεται¹ καὶ ἀβρὸς Ἐρως (fr. 83), ὅτι δὴ τῆς οὐρανού καὶ ἀρρήτου καλλονῆς² πρῶτος οὗτος ὁ θεὸς πεπλήρωται. διὸ καλλιστος ծրομάζεται, τῷ μετεχόντων τὸ πρώτιστον ὄρ, καὶ εἰ πάρτα τὰ ροητὰ ἥρωται ἀλλήλοις· οὐ γὰρ δεῖ διαφεῦται αὐτὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἀπ' ἀλλήλων, ὃρ τὰς ροερὰς τάξεις, ἀλλὰ μίαν αὐτῶν καὶ ἀδιαίρετον τὴν ἔρωσιν θεωρεῖν.

1 περικαλλῆς θεὸς ծրομάζεται omissis ceteris CN fort. recte cum Phanes re vera non sit Aetheris filius sed ex ovo procreatus Diehl; περιβαλλέσθαι θέρος νίδς ծրομάζεται M. 2 καλλονῆς καὶ ἀρρήτου P.

Lob. I 480; Holwerda 301.

75. (40) Etymolog. M. p. 787, 29 ss. s. Φάρης· Φάρης Φάρητος· τὸν δὴ καλέοντι Φάρητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς¹ ἐγένετο· Ὁ. οὐτως Ὡρος.

1 φαντάς A, αὐτός B (R. Reitzenstein per litteras).

Herm. LII; Lob. I 481; Schoemann Op. acad. II 10 n. 13.

Unde Orphei versus restituerunt; v. e. g. Hermanni ad Argon. p. 10 et Abelii tentamina. Ad eundem Ἱερῶν λόγον locum spectant haud dubie Argonautica 15 (test. nr. 224):

Νεκτὸς δειγνύτης πατέρα κλετόν, ὃρ φα Φάρητα
διπλότεροι καλέοντι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφέρθη.

Cf. etiam fr. 85. Nomina Φάρης ε Φαλῆς et Μῆτις (fr. 65. 83. 85) ε Μῖτος (fr. 33) ficta esse infeliciter coniecit Kaibel Goett. Nachr. 1901, 515.

76. (64) Herm. in Plat. Phaedr. 246 e p. 138, 11 Couvr. ἐπειδὴ δὲ ὁ δωδέκατος ἀριθμὸς ἐκ (τοῦ)¹ τελείον ἀριθμοῦ τοῦ τρίτου καὶ τοῦ γενεσιωνογοῦ τοῦ τετάρτου κατὰ σύγχρονον² ἀπεγεννήθη, ὅλον τὸν τῶν θεῶν περιέχον θεῖον διάκοσμον, τοῦ δὲ τρίτου καὶ τετάρτου ἀρχαὶ μονάς καὶ δυάς, εἴη ἂν μονάς μὲν ὁ Αἰθέρος, δυάς δὲ τὸ Χάος, τριάς δὲ τὸ ὕδωρ — τέλειον γάρ ἐστι —, τετράς δὲ ὁ Φάρης, ὡς καὶ³ Ὁ. φησι·

τετράσιν διεθαλμοῖσιν ὄρομενος⁴ ἐρθα καὶ ἐρθα.

Cf. eundem ibidem 244 a p. 91, 5 Couvr. τὸν δὲ δέκα πάρτα εἶναι τὸν ἀριθμὸν καὶ ὅλως τετρόμυματον καὶ τετραπρόσωπον αὐτὸν ἡ θεολογία καλεῖ.

1 τοῦ add. Couvr. 2 σύγχρονον M. 3 καὶ om. M. 4 ὄρη αὐτὸς A.

Herm. p. 505 n. 5; Lob. I 490; Rohde Psyche II⁶ 109 n.

Sumpsit hunc versum Orphicus ex Aegimio fr. 188, 2 Rz.³ (ed. a. 1913) de Argo; Kern *Herm.* XXIII 1888, 482 n. 1; Wilamowitz *Ilias und Homer* 412 n. 1.

77. Procl. in Remp. II 169, 28 Kr. ἔστι τὸ δὲ τετράς ἡ Διονυσιακὴ θεότης, τετρανύχεα τετραπέρατος μυριάζεις τῆς Ὄρφικῆς θεολογίας τὸν θεὸν νύμφον σης.

τετρανύχεα haud dubie ad Phanetem (fr. 76) spectat, cum Zagrea τετραπέρατος significatum esse Rohdius *Psyche* II⁴ 108 n. 2 suspicatus sit.

78. (65) Herm. in Plat. Phaedr. 246 e p. 142, 13 Couvr. πρώτῳ γὰρ τούτῳ (sc. τῷ Φάρητι) ἡ θεολογία παρέχει τὸν διπλούς, ἀτε πρώτῳ ἐνθοίτισαντι τῷ οἰκείων ἀρχῶν, ἐπεὶ καὶ πρώτως¹ ἐν τούτῳ γίνεται γάμος· καὶ ἀπλῶς ὃι ἐρέογειαν δίδωσι, τούτῳ καὶ ὑπονομέας παρέχει. αὐτῷ δὲ τούτου πρώτῳ τῷ δεσπότῃ Φάρητι καὶ πτερόνυχας δίδωσι·

χρυσεῖαις² πτερόγυρεσσι φορεύμενος ἔρθα καὶ ἔρθα.

1 πρῶτος M. 2 χρυσεῖαις Lob.; χρυσέαις codd.

Cf. eundem ibidem 246 a p. 122, 19 Couvr. οὐδὲ πρῶτος δὲ ὁ Πλάτων ἡρίοχος καὶ ὑπονομέας παρέλαβεν, ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ οἱ ἔρθει τῷ ποιητῷ Ὄμηρος (Il. Θ 438), Ὁ., Ηαρμειόδης (Diels I³ 148 fr. 1, 1). ἀλλ' ἐπ' ἐκείνων μὲν ἄπει ἔρθεων ἄρεν αἵτις (αἵτια Ast) ἐληγται· ἔρθοντοισῶντες γὰρ ἔλεγον.

Herm. 505 n. 3. 4; Lob. I 491; Kern De Theogon. 49 et *Herm.* XXIII 1888, 482 n. 1; Gruppe *Suppl.* 731 n. 1; Immisch N. *Jahrb.* XXXV 1915, 566 n. 19; Pohlenz *Goett. Gel. Anz.* 1916, 273 n. 1.

Aristophan. Av. 696 (fr. 1) Ἔρως δὲ ποθεινός, στίλβων (v. fr. 86) νῦντος πτερόγυρον χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμόκεσι δίσαις, Hymn. VI (Πρωτογόνον fr. 87) vs. 2 ωιογενῆ, χρυσέαισιν ἀγαλλόμενον πτερόγυρεσσιν, LXXXII (Νότον) vs. 2 ωκείαις πτερόγυρεσσι δονούμενον ἔνθα καὶ ἔρθα. Cf. Argonaut. 340 λαυφηρούς τ' ἀρέμονος αἴρας μήτε χρυσεοτάρσοις.

79. (63) Procl. in Plat. Tim. 30 c. d (I 427, 20 Diehl) τοιαῦτα γὰρ περὶ αὐτοῦ καὶ δὲ Ὁ. ἐρθείκνυνται περὶ τοῦ Φάρητος θεολογῶν. πρῶτος γοῦν δὲ θεὸς παρ' αὐτῷ ζώιων κεφαλᾶς φέρει πολλάς.

βρίμας¹ ταναρέιον² ἀφιεὶς³ χαροποῦ τε λέοντος,
καὶ πρόεισιν ἀπὸ τοῦ πρωτογενοῦς ωιοῦ, ἐν ὃι σπερματικῶς τὸ
ζῶιόν ἔστι, δὲ καὶ δὲ Πλάτων συνιδὼν αὐτοζῶιον | ⁴²⁸ Diehl

προσῆγόφενος τὸν μέριστον τοῦτον θεόν· τί γάρ διαφέρει ἢ τὴν κούνιον αὐτίαν ωὶον καλεῖται ἢ τὸ ἐκφανὲν ἀπ' ἐκείνης ζῶιον; τί γάρ ἄντεξ ἐξ ὧντος γένοιτο τῶν πάντων πλὴν ζώιον; ἢτι δὲ τὸ ωὶον ἐκεῖτο τοῦ τε Αιθέρος ἔγγονον καὶ τοῦ Χάους, ὃν δὲ μὲν κατὰ τὸ πέρας ἴδονται τῶν γοντῶν, τὸ δὲ κατὰ τὸ ἀπειρον· δὲ μὲν γάρ ἐστι φίζωμα τῶν πάντων (v. Empedocl. supra p. 148), τῷ δὲ οὐδὲν πειραρχόντην fr. 66 b.

1 βρούμας Diehl collato Hes. s. βρούμαξων· τῇ τοῦ λέοντος χωρίερος φωνῇ, βρούμας C, βρούμας M, βρούμον N. 2 ταυρέονς Diehl, ταυρίονς C, ταυρίονς M, ταυροῖς P, ταύρον τ' N. 3 ἀφιεὺς Diehl collato Proel. in Remp. II 181, 7 Kr. τὰ δὲ τάνδον ὥχοντος ἀφιέντα. ἀφίει CMP, ὅφιας ζ., ἥδ' ὅφιος N; κριοῦ καὶ ταύρου τὸ ὅφιον χαροποῦ τε λέοντος Lob., κριας, ταυρέονς, ὅφιος, χαροποῦ τε λέοντος Herm., κριοῦ καὶ ταύρου κεφαλᾶς (s. κορυφᾶς) χαροποῦ τε λέοντος Herweld. Herm. V 1871, 139; v. etiam fr. 81 διὸ καὶ δλικώτατον ζῶιον δὲ θεολόγος ἀναπλάττει κριοῦ καὶ ταύρου καὶ λέοντος καὶ δράκοντος αὐτῶι περιτιθεὶς κεφαλάς.

Herm. 503 n. 9; Lob. I 490.

Hymn. VI (*Πρωτογόνον* fr. 87) vs. 3 ταυρόβοα (fr. 54 p. 131); τετρακέρατος fr. 77.

80. (66) Nonn. Abb. ad Gregorii Orat. in Julian. I 141 n. 78 (Migne 36, 1028) ~ Suid. s. Φάρης

Περὶ Φάνητος καὶ Ἡρικεπαίον.¹

Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ποιήμασιν εἰσηγένθη τὰ δύο ταῦτα ὄντα μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν· ὃν τὸν Φάνητα εἰσφέρει αὐτοῖσιν ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγῆν. λέγονται δὲ αὐτὸν ἔφορον εἶναι τῆς ζωιογόρου δυνάμεως· ὅμοίως δὲ καὶ τὸν Ἡρικεπαίον¹ λέγονται εἴτερας ἔφορος εἶναι δυνάμεως. περὶ δὲ τοῦ² δὲ πάντας καταπίνων θεούς (Or. XXXI 16; Kern De Theogon. 44), οὐδὲ λέγει περὶ τοῦ Ἡρικεπαίον, ἀλλὰ περὶ τοῦ Κρόνου. λέγεται γὰρ οὐδος, οὐδὲ ἔτεκεν νίοντος, πάλιν καταπιεῖται, καὶ ἐμέσαι οὐδὲ ἥδη κατέπιε. λέγεται λίθον καταπιεῖται ἀρτὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ λίθου κατελθόντος ἐμέσαι πάντας.

1 Ἡρικεπαῖον et Ἡρικεπαῖον eodd. 2 τὸ δὲ Ζοέγα.

Lob. I 491; Zoëga Abhdlg. 264; Beth Wien. Stud. XXXIV 1912, 288 n. 1.

81. (62) Proel. in Plat. Tim. 30 c. d (I 429, 26 Diehl) διὸ καὶ δλικώτατον ζῶιον δὲ θεολόγος ἀναπλάττει κριοῦ καὶ ταύρου καὶ λέοντος καὶ δράκοντος αὐτῶι περιτιθεὶς κεφαλάς, καὶ ἐν αὐτῶι πρότοι τὸ θῆλυ καὶ τὸ ἄρρεν ως ζῶιοι πρότοι·

θῆλυς καὶ γενέτωρ κρατερὸς θεὸς Ἡρικεπαῖος,¹

|⁴³⁰ Diehl φησὶν δὲ θεολόγος αὐτῶι δὲ καὶ αἱ πτέρυγες πρῶτοι (v. fr. 78) καὶ τὶ δεῖ πολλὰ λέγειν; εἰ γὰρ ἐκ τοῦ πρωτόγενοντος ωἰον τὴν πρόσοδον ἔσχε, δῆλοι καὶ ὅδε δὲ μῆθος, δτι τὸ πρώτιστον ζῶιόν ἔστιν, εἴπερ τὴν ἀναλογίαν προσήκει φυλάττειν· ὡς γὰρ τὸ ωἰον τὴν σπερματικὴν αἵτιαν τοῦ ζῶιου προείληφεν, οὕτως δὲ κρέφιος διάκοδος ἔνοειδῶς περιέχει πᾶν τὸ ροητόν, καὶ ὡς τὸ ζῶιον ἥδη διηρημένος ἔχει, ὅσα ἦτορ τῶι ωἰοι σπερματικῶς, οὕτω δὴ καὶ δὲ θεός ὅδε προάγει τὸ ἄρρεντον καὶ ἀληττον τῷ πρώτῳ αἵτιον εἰς τὸ ἐμφατές. Θῆλυς καὶ γενέτωρ (sc. δὲ Φάρνης ἀνυψεῖται) in Tim. 31 a (I 450, 24 Diehl). Lactant. Divin. inst. IV 8, 4 p. 296, 2 Brandt nisi forte existimabimus (existimavimus RV, existimabamus H) deum, sicut O. putavit, et marem esse et feminam, quod aliter generare non quiverit (nequierit H), nisi haberet vim sexus utriusque, quasi aut ipse secum coierit aut sine coitu non potuerit procreare.

1 ἡρισκεπαῖος C cf. Diehlī adnotat. ad Procl. in Tim. I 324, 29.

Lob. I 490; Herwerden Herm. V 1871, 139.

82. (68) Procl. in Plat. Tim. 33 c (II 85, 23 Diehl) οὔτε ἀραι δημάτων δεῖται πρὸς τὴν ὄρασιν οὔτε ὕπτων πρὸς τὴν ἀκοήν, καὶ ἔχει καὶ τοῦτο τὸ ἀρόματον κατ' εἰκότα τοῦ ροητοῦ θεοῦ, πρὸς ὃν ἀπείκασται· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀρόματον Ἔρωτά φησιν ἔχειν 'Ο·

ποιμαίτων πρατίδεσσιν ἀρόματον ωκὺν ἔρωτα.

οὕτω δὴ οὖν καὶ τὸ πᾶν συνῆπται δι' ἔρωτος τοῖς πρὸς αὐτοῦ, τὸ ἐν ἐκείνοις κάλλος διὰ τοῦ ἐν ἑαυτῷ βλέπον, τοῦτο δὲ οὐ μεριστεῖς αἰσθήσεσιν ὄρεται. Idem in Plat. Tim. 39 e (III 101, 9 Diehl) διὸ δὴ καὶ 'Ο. Φάνητά τε τὸν θεὸν τοῦτον προσηγόρευσεν ὡς ἐκφαίνοντα τὰς ροητὰς ἐνάδας καὶ ζῴων αὐτῶι μορφὰς ἀρέθηκεν ὡς ἐν αὐτῷ τῆς πρώτης αἵτιας τῷ ροητῷν ζῶιοιν ἐνφανεῖσης καὶ ίδεις πολυειδεῖς ὡς τῷ ροητῷν ίδεων πρώτως περιληπτικῶι, καὶ πληῆς νόου προσειπὼν κλεῖν [τε del. Schneid.] αὐτὸν ἐκάλεσε τοῦ ροῦ, διότι περατολαΐσαν τὴν ροητὴν οὐδίσσειν καὶ συνέχει τὴν ροεράν ζωμήν. πρὸς δὴ τοῦτον τὸν τοσοῦτον θεὸν δὲ δημιουργὸς ἀρήστηται τοῦ παντός, ροῦς μὲν καὶ αὐτὸς ὃν, ὥσπερ εἴπομεν πρότερον, ἀλλὰ ροέρδος ροῦς ὡς ροῦ διαφερόντως αἵτιος. διὸ καὶ δρᾶν λέγεται τὸ αὐτοζῶιον· ίδιον γὰρ τὸ δρᾶν τῷ ροερῷ θεῶν, ἐπεὶ τὸν γε ροητὸν ροῦν καὶ ἀρόματον δὲ θεολόγος προσηγόρευσε· λέγει γοῦν περὶ αὐτοῦ· ποιμαίτων — ἔρωτας ἔστι γὰρ αὐτοῦ· καὶ τὸ ἐνέργημα

ροητόρ. τοῦς δὲ ὁ δημιουργὸς ὡρ οὐκ ἔστι τῶν μετεχομένων, ἵνα τῶν ὅλων ἦτι δημιουργὸς καὶ ἵνα σύνηται πρὸς τὸ αὐτοῖςιν ὅρᾶν· ἀμέθετος δὲ ὥρ ὄρτως τοερός ἔστι τοῦς, καὶ διὰ μὲρ τῆς ἀπλῆς τοήσεως συνήνωται πρὸς τὸ ροητόρ, διὰ δὲ τῆς ποικίλης εἰς ἀπογέρρησιν σπεύδει τῶν δευτέρων. ἐκείνην μὲρ αὐτοῦ τὴν τούσιν ὅρασιν προσείρηκεν δ λόγος, ὃς διὰ τῆς ἀπλῆς τοήσεως προτοῦσαν καὶ εἰς ἀπογέρρησιν τῶν δημιουργικῶν ἔργων |¹⁰² Diehl προκωφοῦσαν. καὶ δὲ μὲν Πλάτων ὅρᾶν αὐτὸν εἰς τὸ αὐτοῖςιν εἶπεν, δὲ 'Ο. καὶ ἐπιτηδᾶν αὐτῷ καὶ καταπίειν δεξάσῃς μέντοι (μέσης? Diehl) τῆς Νευτός· ἀπὸ γὰρ ταύτης τοητῆς οὔσης ἀμα καὶ τοερᾶς δ τοερός τοῦς συνάπτεται πρὸς τὸ ροητόρ. Citant eundem versum etiam idem in I Alcibiad. 103 a p. 373, 9 Cous.² et Olympiodor. in Plat. Phaedon. 78 b p. 75, 15 Norv. (δ καὶ 'Ο. ἐσημήνατο, ροητὸρ βονλόμενος εἶπεν τὸν Ἐρωτα· ἔφη γὰρ κτλ.).

Lob. I 494; Holwerda 302; Kroll De orac. Chald. 25.

Num de Phanete cogitandum sit, valde dubium; haud scio an versus ad Iovem referendus sit; cf. Holwerda.

Hymn. LVIII (*'Ἐρωτος*) vs. 4 διφυῆ, πάντων κλητας ἔχοντα. Cf. Theocr. XI 80 οὗτοι τοι Πολύφαμος ἐποιμαίνειν τὸν Ἐρωτα, Anon. Anthol. XII 99 ηγρεύθην ἐπ' Ἐρωτος, δ μηδ' ὄντα οὐδὲ μαθών πω (Duebn.] περι cod.) ἀρσενα ποιμαίνειν θεσμὸν ὑπὸ κραδίας ηγρεύθην.

83. (70) Procl. Plat. I Alcibiad. 103 a p. 376, 10 Cous.² καὶ μοι δοκεῖ καὶ δ Πλάτων ενδὼν παρ' Ὁρφετ τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν καὶ Ἐρωτα καὶ δαιμονα μέγαν (v. fr. 85) ἀποκαλούμενον, ἀρνυμῆσαι¹ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Ἐρωτος τὸν τοιοῦτον ὄμονον· περὶ μὲν γὰρ τοῦ ροητοῦ τοῦ λέγων δ θεολόγος ἀβρὸς Ἐρως — φησί — καὶ Μῆτις ἀτάσθαλος καὶ πάλιν· .

οἶσιν ἐπεμβεβαώς δαιμονα μέγας αἰὲν ἐπ' ἔχην²

1 ἀνυμνησαι Holwerda; ἀγαπήσειν A, ἀγαπῆσαι cett. codd., ἀγαπήσειαι Herm. 2 ἐπ' ἔχην Bentl. Epist. ad Mill. (Opusc. Lips. 1781), 455, ἐποιχην codd., ἐποιχητ Lob.

Herm. 508 n. 15; Lob. I 495; Holwerda 304.

Hymn. LII (*Τριετηρικοῦ*) vs. 10 (cf. R. Keydell Quaest. metr. de epicis Graec. recent. diss. Berlin 1911, 30 et Ludwich Berl. phil. Wochenschr. 1912, 1339) Εὖχ. πρὸς Μονσ. 31 Δαιμονά τ' ηγάθεον καὶ Δαιμονα πήμονα θνητῶν, Δαιμονας οἰρατίους τε καὶ ηερίους κτλ. et Hymn. LXXIII (*Δαιμονος*) vs. 1 Δαιμονα

πικλήσκω μεγάλωρ (μεγάλας codd.) ἥγήτορα φρικτόν. κτλ. Parmenidis Δαιμονα Orphicorum religionem sapere censem Erwin Pfeiffer Studien zum antiken Sternglauben Στοιχεῖα II 1916, 126.

84. Damasc. De principiis 189 (II 65, 14 Rue.) τοῦτο δὴ τὸ ἄπειρον οὗ τε θεοὶ πεκλήκασιν ὑπέροχοσμον βυθόν ‘οὐ τὸν ὑπέροχοσμον πετρικὸν βυθὸν ἔστε ροοῦντες’ (Kroll De orac. Chald. 18), καὶ ὁ Ἐλλήνων ἔτι θεολόγος· ὅμιλον ὁ θέσφατον καταχεῦει τὸν Φάνητα λέγων ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ ἄκρας κορυφῆς.

Kern Herm. XXIII 1888, 483 n. IV; Holwerda 308.

85. (61)

δαιμονα σεμνόν,

Μῆτιν σπέρμα φέροντα θεῶν πλυντόν, ὃν τε Φάνητα πρωτόγονον μάκαρες πάλεον κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον

compositum ex Procl. in Plat. Tim. 31 a (I 451, 6 Diehl) δὲ ἄρα τὸ δημιουργικὸν αἰτιον δμοιοῦται μὲν τῷ παραδειγματικῷ, πόρεισι δὲ εἰς πλῆθος ἀπὸ τῆς ροητῆς ἐρώσεως. ταῦτα μὲν οὖν καὶ ἐν ἄλλοις. ὅτι δὲ τὸ αὐτοζῶιον μορότητι χάρει, δεδίλωται καὶ διὰ τῶν Ορφικῶν θεολογιῶν· καὶ¹ γάρ ὁ κατὰ τὸ οὐλὸν θεός, δηλοντί ζῶιον ἀφ' ἑαυτοῦ, καλεῖ δὲ δμως αὐτὸν

δαιμονα² σεμνόρ,

Μῆτιν σπέρμα φέροντα θεόκλυτον³

et in Plat. Cratyl. 391 d. e p. 32, 29 Pasqu. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ τελεστικὴ πᾶσα μέχρι ταύτης ἄρεισι τῆς τάξεως ἐνεργοῦσα θεουργικῶς, |³³ Pasqu. ἔπειτα καὶ Ὁ. πρότην ταύτην δρόματι φησιν ὑπὸ τῶν ἄλλων καλεῖσθαι θεῶν· τὸ γάρ ἀπ' αὐτῆς προϊόν φῶς γρωστὴν αὐτὴν τοῖς ροεοῖς καὶ δρομαστὴν ἀπέφηνεν· λέγει δ' οὕτως· ‘Μῆτιν . . . Ὀλυμπον’· ἀλλ' ἔπι μὲν τῶν θεῶν ἥρωται τό τε δρομάζειν τοῦτο καὶ τὸ ροεῖν, καὶ ἀμφότερα διὰ τὴν τοῦ φωτὸς αὐτοῖς ὑπάρχει μετονομασία, ὁ προΐεται πᾶσιν ὁ μέγιστος Φάνης et p. 33, 20 ἔστιν δ' οὖν καὶ μένοντά τινα δρόματα ἐν τοῖς θεοῖς, δι' ὃν οἱ καταδεέστεροι τοὺς προτέρους καλοῦσιν, ὥσπερ ἔπι τοῦ Φάνητός φησιν Ὁ. Vs. 2 Μῆτιν σπέρμα φέροντα θεῶν, πλυντὸν (πλυντὸν codd.; corr. Bentl.) Ἡρικεπατον habet Damasc. De princ. 98 (I 251, 20 Rue.); idem Μῆτιν—θεῶν. 89 (I 217, 27 Rue.) et 53 (I 107, 13); σπέρμα—πλυντὸν Procl. in Tim. 31 a (I 450, 11 Diehl). Vs. 2. 3. ὃν τε Φ.—“Ολυμπον” Procl. Crat. 395 a p. 48, 16 Pasqu. et ὃν τε Φ.—πάλεον idem in Tim. 41 a (III 209, 1 Diehl). Cf. Damasc. De princ. 111 (I 286, 15 Rue.) εἰ δὲ ὁ παρ' Ορφεῖ πρωτόγονος

θεὸς δὲ πάρτων σπέρμα φέρων τῷ θεῷ ἀπὸ τοῦ ωιοῦ πρῶτος ἐξέθορε καὶ ἀνέδομε, τίς μηχανὴ τὸ μὲν ωἰὸν ἐξηγεῖσθαι τὸ δὲ, τὸν δὲ ἀπὸ τοῦ δότος ἐκθορότα πρωτόγονον θεὸν ἀνυνεῖν; πῶς δὲ ἔχει λόγον οὐδίας μὲν διπτὰς ὑποτίθεσθαι, καὶ ζωὰς δομοῖς, εἰ δὲ μή, τός τε καὶ ψυχάς, τοὺς μὲν ἀμεθέκτους, τοὺς δὲ μεθεκτούς, ἐνάδας δὲ πάσας μεθεκτάς, ἐν αἷς μάλιστα τὸ ἀμέθεκτον ἔπειτε, Procl. in Tim. 29 a. b (I 336, 15 Diehl) αὐτὸς δὲ (sc. ὁ Μῆτις) ὁ Λιόνεσος καὶ Φάρνης καὶ Ἰφικεπατος συνεχῶς δομάζεται. πάρτα ἄρα μετείληψεν ἀλλήλων τὰ εἴτια καὶ ἐν ἀλλήλοις ἔστιν, ὥστε καὶ ὁ τὸν δημιουργὸν λέγον ἐν αὐτῷ τὸ παράδειγμα περιέχειν ἔστιν ὅπῃ φησὶ δρθῆσε, καθάπερ ὁ θεὸς Ἰάμβλιχος διατάττεται καὶ ὁ τὸ παράδειγμα δημιουργὸν ἀποφαιρόμενος, ὥσπερ ὁ γερραῖος Ἀμέλιος. ἐώδη γὰρ δὲ μὲν ἐν τῷ παραδείγματι δημιουργικὸν ἰδίωμα προστάρχον· ἐπεὶ γὰρ ὁ πρωτίστος ἔστι Ζεὺς καὶ διὰ τοῦτο ἐποίει τὸν Φάρνητα δημιουργόν· ὃ δὲ ἐν τῷ δημιουργῷ τὸ παράδειγμα· ἵνα γὰρ καὶ ἐν τούτῳ καταποθεῖται ὁ Μῆτις· καὶ διὰ τοῦτο εἰς ταῦτὸν ἥγε τῷ δημιουργικῷ τὸ παραδειγματικὸν εἴτιον.

1 κύνει N cum Damascio (fr. 60), κλύνει CMPC. 2 (εὐ)δαλμορα Lob.
3 θεοκλυντῷ τῷ M, θεω κλυντῷ τῷ C., θεῶν κλυντόν in Cratyl.

Herm. VIII 12; 461 n. 19; Lob. I 481; Schuster 90 n. 1;
Kern De Theogon. 34; Zeller Zeitschr. wiss. Theol. XLII 1899, 241
= Kl. Schr. II 160.

Oft. fr. 75.

86. (59) Herm. in Plat. Phaedr. 247 c p. 148, 25 Couvr.
καὶ πρῶτος καταλάμπεται ὁ οὐρανὸς ὑπὸ τοῦ θείου φωτὸς τοῦ
Φάρνητος· τὴν γὰρ Νύκτα ἡρῶσθαι αὐτῷ φησι· |¹⁴⁹ Couvr.

Πρωτόγονόν γε μὲν οὕτις¹ ἐσέδρακεν δρθαλμοῖσιν,
εἰ μὴ Νῦξ ἱερὴ μούρη· τοὶ δὲ² ἄλλοι ἀπαντεῖς³
θαύμασον⁴ καθοδῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἀελπτον⁵
τοῖον ἀπέστραπτε⁶ χροὸς ἀθαράτοιο Φάρνητος.

Vs. 3. 4 laudat Procl. in Tim. 30 d (I 435, 3 Diehl), qui
vs. 4 ἀπέστιλβε legit ut Damasc. De princ. 133 (II 12, 13 Rue.
v. Addend. p. 384) τοητὸν ἄρα ἐστὶν τὸ πρῶτον παράδειγμα καὶ
τὸ πρῶτον τῇ τοήσει σύμμετρον· διὸ καὶ εἶδος ἥδη καὶ κάλλι-
στον τῶν τοουμένων, οὐχ ὅτι πρῶτον, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἐκφαντεῖται
καὶ στίλβον ἐναργέστατα, καὶ τὸν Φάρνητα αὐτοῦ ἐρδεικνύμενον·
‘τοῖον ἀπέστιλβε χροὸς (χρόνος cod.) ἀθαράτοιο Φάρνητος’

γησὶν Ὁ. Cf. etiam Procl. Theol. Plat. III 21 p. 161, 46 τοῦτο γάρ ἐστι τὸ φανότατον τῷν ροητῷν δὲ ροῆς δὲ ροητὸς καὶ τὸ ἀποστίλβον φῶς τὸ ροητὸν, δὲ καὶ τοὺς ροεροὺς θεοὺς ἐκπλήττει φαὲται καὶ ποιεῖ θαυμάζειν τὸν πατέρα (sc. Αἴθηρν v. in Tim. 41 a (III 208, 29 Diehl), καθάπερ φησὶν δὲ Ὁ. Iovem intelligit Damasc. De princ. 113 (I 291, 18 Rue.) Ὁ τε γὰρ Ἐλλήνων θεολόγος Ὅ. πρῶτον ἐποίησε τὸν Φάρητα καθοράμενον ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀλλως τε καὶ τῷν ροερῷν, ὥν ἐστι καὶ δὲ δῆμιον οὗτος οἵ τε ἐκδεδωκότες θεοὶ τὰ πολυτίμητα λόγια τὰς πρώτας ἡμῖν τριάδας παραδεδώκασι ταύτας τὰς ροητάς, ὥν τὸν ὑπεροχόσμιον βυθὸν (v. fr. 55) εἰδέρει (καὶ add. BF) ροοῦνται ἀπαγγέλλουσι τοὺς ροεροὺς θεούς quem iniuria sequitur Holwerda. Procl. in Plat. Tim. 39 b (III 82, 31 Diehl) δικῶς ἄρα θεωρήσομεν τὸν ἥλιον, καὶ ὡς ἔτει τῷν ἐπτά καὶ ὡς |⁸⁸ Diehl ἡγεμόνα τῶν ὅλων καὶ ὡς ἐγκόσμιον καὶ ὡς ὑπεροχόσμιον, καθὸ καὶ προσλάμπει τὸ θεῖον φῶς ὡς τάγαθὸν τὴν ἀληθειαν τὴν ἐκθεοῦσαν τοὺς τε ροητοὺς καὶ τοὺς ροεροὺς διακόσμους, ὡς δὲ Φάνης παρὰ τῷν Ὅρφετι προΐησι τὸ ροητὸν φῶς, δὲ πληροῖ ροήσεως πάντας τοὺς ροεροὺς θεούς, ὡς δὲ Ζεὺς ροερὸν καὶ δῆμιον οὐρανὸν ἀνάπτει φῶς εἰς πάντας τοὺς ὑπεροχόσμιους. Cf. 30 c. d (I 428, 9 Diehl).

1 οὕτις codd., δοτις Gesn., εἴ τις Schneid. ad Procl. in Tim. 2 τοῦ δὲ codd. cf. Koechly Opusc. philolog. I 287; οἱ δὲ M Gesn. 3 ἀπαντεῖς om. Gesn., unde οἱ δέ τοι ἀλλοι Schneid. 4 θαύμαζον codd., ἐθαύμαζον Gesn. 5 ἀληπτον codd., Bentley; ἀληπτον Gesn., ἀληπτον Schneid. 6 ἀπέστραπτε codd., ἀπέστραπται Gesn., ἀπαστράπτε Schneid., ἀπέστριψε Procl. Damasc. quod commendat etiam Aristophanes Av. 697 (fr. 1).

Herm. 506 n. 7; Lob. I 480; Schuster 22; Kern De Theogon. 14; Herm. XXIII 1888, 481 n. I; Holwerda 301. 311.

Ad hos versus (vel similes) spectare videtur Eurip. Hyps. fr. LVII (fr. 2).

87. Hymn. VI Πρωτογόνου, θυμίαμα συνόνταν.

Πρωτόγονον καλέω διφυῆ, μέγαν, αἰθερόπλαγκτον
φύιογενῆ, χρυσέαισιν ἀγαλλόμενον πτερούγεεσιν,
ταυροβόαν, γένεσιν μακάρων θρητῶν τ' ἀρθρώπων,
ὅς τε πολύμηντον, πολυόργιον τέ εὑρηκε παιᾶν¹

5 ἀρρητον, κρόνιον, διοιζότορα, παμφαὲς ἔρνος,

ὅσσων ὃς σκοτόεσσαν ἀπημαίνωσας δύχλην

πάντη δινηθεὶς² πτερούγων διπαῖς κατὰ κόσμον

λαμπρὸν ἄγων φάος ἀγρότη, ἀφ' οὗ σε Φάνητα κι-
κλήσκῳ

ἡδὲ Πολέμον ἀρετα καὶ Ἀρταύγην³ ἐλίκωπον.

10 ἀλλά μάκαρ, πολύμητι, πολυνόσπορε, βαῖνε γεγηθός
ἐς τελετὴν ἄγιαν⁴ πολυποίκιλον δρυοφάνταις.

1 ἡδὲ τε πολύμητον, πολυόργιον εὐρηκε παιάν codd. v. Kern Herm.
LI 1916, 565 n. 2; σπέρμα πολύμητον, πολυόργιον Ἡρικεπαῖον vulgo, v.
Gesneri adnotat. ap. Herm. p. 260 n.; εὗρε παιάνα Hiller de Gaertringen.
2 διηγεῖται Herm., διηγεῖται codd. 3 Ἀρταύγην Herm., ἀρτανγῆ vulgo,
αντανγῆ Gesn. 4 ἄγιην Herm.

Cf. Herm. XXIV 1889, 501, ubi Rhapsodiarum locos con-
sentientes composui.

Ad vs. 1 cf. LII 6 Πρωτόγορον, Ἡρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἡδὲ
καὶ νίξ.

88. Lactant. Divin. institut. I 5, 13—14 p. 15, 18 Br. Ovidius
(Metam. I 21) quoque in principio praeclarari operis (carminis R)
sine ulla nominis dissimulatione a deo, quem fabricatorem mundi,
quem rerum opificem vocat, mundum fatetur instructum. quodsi
vel O. vel hi nostri quae natura ducente senserunt in perpetuum
defendissent, eandem quam nos sequimur doctrinam comprehensa
veritate tenuissent; idem Epitom. 3 p. 678, 14 Br. O. princi-
palem deum dicit, qui caelum solemque cum ceteris astris,
qui terram, qui maria condiderit.

Phanetem intelligendum esse per se patet; principalis πρω-
τόγορος (v. fr. 86) est.

89. (75) Lactant. Divin. instit. I 5, 4—6 p. 14 Br. hunc
(sc. Φάνητα) ait (sc. Orpheus fr. 73) esse omnium deorum paren-
tem, quorum causa caelum condiderit liberisque prospexerit, ut
haberent habitaculum sedemque communem:

Ἐπιτοερ ἀθαράτοις¹ δόουον² ἀρθιτορ.³

natura igitur et ratione ducente intellexit esse praestantissimam
potestatem,⁴ caeli ac terrae conditricem. non poterat enim dicere
Iovem esse principem rerum, qui erat Saturno genitus, neque
ipsum Saturnum, qui caelo natus ferebatur; caelum autem tam-
quam deum primum constituere non audebat, quod videbat elemen-
tum esse mundi, quod ipsum eguerit⁵ auctore. haec eum ratio
perduxit ad deum illum primogenitum, cui adsignat et tribuit
principatum.

1 θανατοις Σ; απανατοις Μ; αθιαρνατοις Ρ. 2 (δο)μον Β; λομον ΣΜ. 3 αφεισον Μ. interpretatio latina in P. 4 potentiam Μ. 5 eg^{en}erit B³, egeret B¹, gナーit SM.

Herm. 465 n. 2; Lob. I 496; cf. J. Th. Struve Fragm. graec. ap. Lactant. examin. in programm. gymn. Regimontani 1822 = Op. sel. I 125; Holwerda 307.

90. (116) Procl. in Platon. Cratyl. 396 b. c p. 60, 26 Pasqu. ἦ δῆλον ὡς δὲ ὑπερουράνιος τόπος καὶ ἥ add. Pasqu. ε Platone) ἀχρώματος καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀγαθῆς οὐσία καὶ πᾶν τὸ νοητὸν πλάτος, ὡς μὲν ἐν δὲ Πλάτων (Tim. 31 a) εἴποι, τά τε νοητὰ ζῶια περιέχον (Pasqu.) περιέχων codd.) καὶ τὴν | ⁶¹ Pasqu. μίαν τῶν αἰωνίων πάντων αἰτίαν καὶ τὰς κρυφίους τούτων ἀρχάς, ὡς δ' ἐν οἱ Ὁρφικοὶ φαῖεν, ἀρωθεν μὲν δριζόμενος τῷ Alθέρῳ, κάτωθεν δὲ τῷ Φάνητι — πάντα γὰρ τὰ μεταξὺ τούτων συμπληροῦ τὸν νοητὸν διάκοσμον. Herm. in Plat. Phaedr. 247 c (τὸν δὲ ὑπερουράνιον τόπον οὕτε τις ὑμηρέσ πω τῶν τῆιδε ποιητῆς οὕτε ποτὲ ὑμήσει κατ' ἀξίαν) p. 146, 28 Couvr. εἰ μὲν ποιητὰς ἀκούοιμεν τοὺς τρίτους ἀπὸ τῆς ἀληθείας, τοντέστι τὸ πλῆθος τῶν τῆιδε ἀνθρωπικῶν ποιητῶν, ὃστε ἔξαιρεῖσθαι τοῦ λόγου Ὅμηρον καὶ Ὁρφέα — εἴρηται γὰρ αὐτοῖς περὶ τοῦδε τοῦ τόπουν, καὶ Πισιόδωι καὶ Μουσάιῳ —, πρόδηλον τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, δῆτι τῶν τοιούτων ποιητῶν τῶν πολλῶν καὶ τεχνικῶν (τεχνίτων Μ) | ¹⁴⁷ Couvr. οὐδεὶς ἐφικνεῖται (ἀφικνεῖται Μ) ἐκείνων ἀξίως, ἀλλὰ τῶν ἐνθέων ποιητῶν οἷος Ὅμηρος καὶ Ὅ. εἰ δὲ πάντας ἀπλῶς ἀκούοιμεν τοὺς ποιητὰς ὃστε καὶ Ὅμηρον καὶ Ὁρφέα περιλαμβάνεσθαι, δῆλον δῆτι καὶ ἔαυτὸν συμπεριλαμβάνει, ὡς οὐδὲ αὐτὸς ἀξίως εἴπειν δυνησόμενος· ὡς δὲ οὖν εἰ ἔλεγε τὸν δὲ ὑπερουράνιον τόπον οὐδεὶς μὲν τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐν τῇ ποιήσει ἀξίως ὑμηρήσει, μόρος δὲ δὲ Απόλλων καὶ δὲ τῶν Μουσῶν χορός'.

Cf. frr. 99. 107.

91. (81) Procl. in Plat. Tim. 32 b (Π 48, 15 Diehl) οἱ δὲ Πινθαγόρειοι ἔλεγον ἐν τῷ οὐρανῷ θεωρεῖσθαι τὰ στοιχεῖα διχῶς, ἀλλως μὲν πρὸ ἡλίου, ἀλλως δὲ μετὰ ἡλιον. γῆ μὲν γὰρ αἰθερία ἡ σελήνη· τοῦτο μὲν οὖν καὶ δὲ θεολόγος εἴρηκε σαφῶς.

μήσατο τ'¹ ἀλλην γαῖαν² ἀπείριτον, ἦν τε σελήνην
ἀθάνατοι κλήιζουσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην,
ἥ πόλλ' οὔρε' ἔχει, πόλλ' ἀστεα, πολλὰ μέλεθρα.³

1 μήσατο δ' Q. 2 αἰαν δ' ἄλλην γαῖαν Μ, αἰαν ἄλλην P. 3 μέλα-
θρα P. Vs. 1. 2 praebet Procl. etiam in Tim. 40 b. c (III 142, 12 Diehl) in-
cipiens μήσατο δ' sicut supra Q.

Cf. eundem in Tim. 36 d (II 282, 11 Diehl) καὶ τῶν θεο-
λόγων τὴν σελήνην καλούντων γῆν διὰ τὴν τῆς γῆς ταύτης
οἰκείότητα πρὸς αὐτήν· κοινὸν γοῦν αὐτοῖς τὸ ἀποκρύπτειν τὸ
φῶς ετ 40 e (III 172, 20 Diehl).

Herm. IX; Lob. I 499; Kern De Theogon. 53; Susemihl
Ind. XV; Holwerda 308; Tannery Rev. philolog. XXI 1897, 191;
Zeller Zeitschr. wissensch. Theologie XLII 1899, 235 = Kl. Schr.
II 155; P. Capelle De luna stellis lacteo orbe animarum sedibus
Diss. Hal. 1917, 3 n. 1.

Cf. fr. 22 et Plutarch. De Is. et Osir. 367 c. d οἱ δὲ τοῖσδε
τοῖς φυσικοῖς καὶ τῶν ἀπ' ἀστρολογίας μαθηματικῶν ἔνια μει-
γνύντες Τυφῶνα μὲν οἴονται τὸν ἥλιακὸν κόσμον, "Οσιοιν δὲ τὸν
σεληνιακὸν λέγεσθαι. τὴν μὲν γὰρ σελήνην γόνυμον τὸ φῶς καὶ
ὑγροποιὸν ἔχουσαν εὑμενῆ καὶ γοναῖς ζώιων καὶ φυτῶν εἶναι
βλαστήσεσιν· τὸν δ' ἥλιον κτλ.

92. (82) Procl. in Plat. Tim. 38 c (III 56, 4 Diehl) διὸ καὶ
ῶσπερ τὸν ἥλιον κατὰ ὥραν καὶ κατὰ ζωιδίον εἰρήκασιν ἀμείβειν
τὰς μορφάς, οὕτω καὶ τὴν σελήνην κατὰ ἐκάστην ἡμέραν,

ὅφρ' ἐν μηνὶ τρέπῃ ὄπερ [ό del. Diehl] ἥλιος εἰς ἐνιαυτόν,
ῶς φησιν ὁ θεολόγος (cf. in Tim. 22 c [I 107, 29 Diehl] οὕτω
γὰρ οἱ τε μῆδοι φασιν οἱ παρ' Ἑλλησιν, ἣ τε τῶν Αἰγυπτίων
ἐνδείκνυνται παρά |¹⁰⁷ Diehl δοσις [καὶ del. Diehl] περὶ ἥλιον λέγοντα
μυστικῶς ὡς διαφρόνος ἐν τοῖς ζωιδίοις ἀμείβοντος μορφάς et
Iamblich. De myster. VII 3 p. 253 Parth.). Procl. in Plat. Rempubl.
II 58, 10 Kr. καὶ δὸς ἐνιαυτοῖς κύκλος διήμορται εἰς αὖξη-
σιν καὶ μείωσιν· διὸ καὶ δὸς μηνιαῖς τῆς σελήνης κύκλος ἐτει-
κονίζεσθαι λέγεται τὸν ἐνιαύσιον τοῦ ἥλιον δρόμον· καὶ δὸς γε
Ὦ. ἐν τῷ μηνὶ τρέπειν αὐτήν φησιν, ὄπερ ἥλιος ἐν ἐνιαυ-
τῷ, τὸ (Schoell] τὰ cod.) ἀνάλογον ἐπ' ἀμφοτεν θεώμενος.

Lob. I 499.

93. (81) Procl. in Plat. Tim. 40 e (III 172, 20 Diehl) καὶ γὰρ
οὐρανὸν οἱ μαθηματικοὶ λέγουσι περὶ τοῦ μὴ πᾶν κλίμα γῆς
ἀνθρώπους ἔχειν, ἀλλὰ καὶ Ὡ. οὕτωσι διορίζων.

γῆ αἰθερία ἡ σελήνη fr. 91.

94. (77) Procl. in Plat. Tim. 22 e (I 123, 2 Diehl) καὶ γὰρ
οὐ μόνον οἱ μαθηματικοὶ λέγουσι περὶ τοῦ μὴ πᾶν κλίμα γῆς
ἀνθρώπους ἔχειν, ἀλλὰ καὶ Ὡ. οὕτωσι διορίζων.

διώρισε δ' ἀνθρώποισι
χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἔδος, ἢ μέσος ἄξων
ἥελίου τρέπεται ποτινεύμενος¹ οὐτε τι λίην
ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς οὐτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσηγύς.

¹ δινεύμενος sive δινευμένου Herwerd. Herm. V 1871, 141 collato fr. ap. Macrob. Sat. I 18 p. 105, 17 Eyss.² (v. infra s. BAKXIIA).

Herm. XIX p. 480; Lob. I 497; Holwerda 309; Zeller *Zeitschr. wissenschaftl. Theol.* XLII 1899, 235 = *Kl. Schr.* II 155.

95. (83) Procl. in Plat. Tim. 21 d (I 94, 13 Diehl) οὗτοι γὰρ καὶ παρ' Ὁρφεῖ τὰ τῆς φύσεως ἔργα κλυτά προσαγορεύεται· καὶ φύσεως κλυτά ἔργα μένει¹ καὶ ἀπέιριτος αἰών.

¹ μένηι Lob.

Herm. XIX; Lob. I 500.

96. (79) Procl. in Plat. Tim. 41 c (III 227, 31 Diehl) τοῦτον (sc. Ἡλιον) γὰρ ἐπέστησε τοῖς ὅλοις ὁ δημιουργός (sc. Φάνης)· καὶ φύλακ' αὐτὸν ἔτενε κέλευσέ τε πᾶσιν ἀνάσσειν, ὡς φησιν Ὁ.

Herm. XXV p. 485; Lob. I 497; Holwerda 308 contra quem ad Iovem versum referentem affero Procl. in Tim. 28 c (I 306, 10 Diehl) τούτους οὖν τὸν τρεῖς νόας καὶ δημιουργοὺς ὑποτίθεται (sc. Ἀμέλιος) καὶ τὸν παρὰ τῷ Πλάτωνι (Tim. 40 e) τρεῖς βασιλέας καὶ τὸν παρ' Ὁρφεῖ τρεῖς, Φάνητα καὶ Οὐρανὸν καὶ Κρότον, καὶ ὁ μάλιστα παρ' αὐτῷ δημιουργὸς ὁ Φάνης ἐστίν et in Tim. 30 a (I 390, 6 Diehl) ὁ δέ γε Πλάτων Ὁρφεῖ συνέπομενος ἐν τῷ δημιουργῷ πρῶτον εἶναι φησι τὴν τάξιν καὶ τὸ πρὸ τῶν μερῶν ὅλον.

97. (84) Procl. in Plat. Tim. (I 312, 5 Diehl) κρεῖττον δὲ τοῦ ποιητικοῦ τὸ πατρικόν· διόπερ ἐν τοῖς μέσοις, εἰ καὶ ἀμφοτελέρον, ἀλλὰ μᾶλλον μὲν πατήρ ὁ πρότερος· ἔστι γὰρ πέρας τοῦ πατρικοῦ βυθοῦ (Kroll De orac. Chald. 18) καὶ ἡ πηγὴ τῶν νοερῶν· μᾶλλον δὲ ποιητὴς ὁ δεύτερος· ἔστι γὰρ μονάς τῆς ὅλης δημιουργίας. ὅθεν, οἷμαι, καὶ ἐκεῖνος μὲν καλεῖται Μῆτις, οὗτος δὲ Μητιέτης, καὶ δοῦται μὲν ἐκεῖνος, δοῦται δὲ οὗτος, καὶ καταπίνεται μὲν ἐκεῖνος, ἐμφορεῖται δὲ οὗτος τῆς ἐκείνου δυνάμεως, καὶ ὅπερ ἐκεῖνος ἐν τοῖς νοητοῖς, τοῦτο οὗτος ἐν τοῖς νοεροῖς ἔστι· πέρας γὰρ ὁ μὲν τῶν νοητῶν, ὁ δὲ τῶν νοερῶν ἔστι θεῶν· καὶ περὶ ἐκείνουν μέν φησιν Ὁ·

ταῦτα πατήρ ποιησε κατὰ σπέος ηεροειδές.

Herm. VI vs. 1; Lob. I 501; Kern De Theogon. 15. 105; Holwerda 310; Dieterich *Nekyia*² 159 n. 1.

Cf. Or. Chald. ταῦτα πατήρ ἐνόησε, βροτὸς δέ οἱ ἐψύχωτο Kroll De orac. Chald. 46. Dieterich l. l. confert Hymn. XIII Κρόνου vs. 5 αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ. Ad πατὰ σπέος explicandum Pherecydis μυχούς iam affert Lob. I 501 n. d. v. Kern De Theogon. 105.

98. (73) Procl. in Plat. Tim. 31a (I 450, 22 Diehl) ὁ δέ γε Φάνης μόνος τε πρόεισι καὶ ὁ αὐτὸς ἀνυμνεῖται θῆλυς καὶ γενέτωρ (fr. 81), παράγει δὲ τὰς Νύκτας, καὶ τῇ μέσῃ σύνεστιν ὡς πατήρ.

αὐτὸς ἔης γὰρ ¹ παιδὸς ἀφείλετο κούριον ² ἄνθος.

1 ἔης γὰρ Gesen.] γὰρ ἔης codd., παιδὸς γὰρ Diehl; αὐτῆς γὰρ τεῆς Damasc. 2 κούριον CM et Damasc.; v. infra p. 165; correetit Herm.

Damasc. De princ. 244 (II 115, 24 Rue.) καὶ μὴν πρὸς τὸ τέταρτον ἀπαντῆσαι φάιδιον ὅτι μετὰ τὴν νοητὴν καὶ ἀδιάκριτον ἐνώσιν ἔδει τινὰ προβληθῆναι διωρισμένην διάκρισιν τῶν προϊόντων ἥν εἰσῆγεν δὲ ἀριθμὸς καὶ μετὰ ταύτην φανῆναι τινὰ διοριζομένων συνέχειαν, οὐκ ἀφανίζουσαν τὴν πρόοδον ὡς ἡ ἐνώσις, ἀλλὰ συνεχίζουσαν καὶ εἰς συναφῆν τὴν πρὸς ἀλληλα συνάγουσαν τὰ διακριθέντα, ἵνα καὶ ἐν τῇ | ¹¹⁶ Rue. διακρίσει ἡρωμένα πως φαίνηται· καὶ τοῦτο μὲν ἀρρενωπόν, ὡς ἐν διακρίσει πρὸ τούτου δέ, τὸ θῆλυ, οὐ τοῦ ἀρρενος τούτου θῆλυ ὅν, ἀλλὰ τοῦ νοητοῦ ἀρρενος καὶ πατρός.

αὐτῆς γὰρ τεῆς παιδὸς ἀφείλετο κούριμον ἄνθος·

καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἀλλην διακόσμησιν προάγει τὰ ἐκείνου γεννήματα, ὡς ἡ Γῆ τὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἡ Ρέα τὰ τοῦ add. Rue.) Κρόνου καὶ Ἡρα τὰ τοῦ Διός, ibidem 202 (II 84, 28 Rue. cf. Add. 385) διὸ καὶ παρ' Ὁρφεῖ τὰ μὲν ἀλλα γένη ἐκ μητρὸς καὶ πατρός, ἡ δὲ πρώτη τῶν μητέρων ¹ ἀπὸ μόρου τοῦ πατρὸς πρόεισιν ὡς ἀπὸ μονάδος μοράς, ibidem 209 (II 92, 22 Rue. cf. 95, 12) ἔτι δὲ Ὁ. ὡς ἀρρενοι τῷ Φάνητι συνοικίζει τὴν Νύκτα· ἔτι δὲ καὶ τὰ λόγια ‘πατρικὰς συνάμεις’ ἀποκαλεῖ τὰς Ἰνγκας (Kroll De orac. Chald. 40). ἀλλὰ μὴν ἔχειν καὶ πατρικὸν αὐτὰς οἱ θεοὶ διδάσκουσιν, ὥσπερ καὶ Ὁ., εἴπερ βασιλεύει μόνη θηλεῖσιν ἡ Νύξ· καὶ βασιλεύει πάντων γερῶν οὐκ ἀν εἰ μή τι καὶ ἀρρενωπὸν εἶχεν καθ' ἑαυτὴν καὶ ταύτηι συνετάττετο τοῖς ἀρρεσι βασιλεῦσιν· οὐδαμοῦ γὰρ ἡγεῖται τὸ θῆλυ, ηἱ θῆλυ.

1 ἡμετέρων Μ; μητέρων Kern Herm. XXIII 1888, 484 n. VIII cf. Ruelle Add. 385.

Herm. VIII vs. 16; Lob. I 493; Kern De Theogon. 16. 43.

Cf. versum in Schol. V et Eustath. ad Iliad. N 433 ὄφελλε δὲ κούριον ἀνθος et Argonaut. 1339 καὶ τότε παρθείης νοσφίζετο κούριον ἀνθος αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινήτοις ὑμεναῖοις.

99. (60) Herm. in Plat. Phaedr. 247 d p. 154, 15 Couvr. οὐ μάτην δὲ οὐδὲ τὰ τοία ταῦτα δνόματα παρέλαβεν, αὐτὴν δικαιουσύνην, αὐτὴν σωφροσύνην, αὐτὴν ἐπιστήμην. τοιῶν γὰρ παραδεδομένων¹ Νυκτῶν παρ' Όφελ, τῆς μὲν ἐν ταῦται² μενούσης τῆς πρώτης, τῆς δὲ τρίτης ἔξω προελθούσης, τῆς δὲ³ μέσης τούτων, τὴν μὲν πρώτην μαντεύειν (fr. 103) φησίν, ὃ ἐστι τῆς ἐπιστήμης, τὴν δὲ μέσην αἰδοίαν⁴ καλεῖ, ὃ ἐστι τῆς⁵ σωφροσύνης, τὴν δὲ τρίτην ἀποτίκτειν φησὶ τὴν Δικαιοσύνην.

Neoplatonicorum nugas extant etiam ap. Procl. in Plat. Tim. 39 b. c. d (III 88, 18 Diehl) καὶ γὰρ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας τάξεις πολλαῖ, ροηταὶ καὶ νοεραὶ καὶ ὑπεροχόσιοι καὶ οὐράνιοι καὶ ὑπὸ σελήνην, ὡς καὶ ἡ Ὁφικὴ διδάσκει θεολογία, καὶ αἱ μὲν πρὸ τῆς δημιουργίας, αἱ δὲ ἐν αὐτῇ περιεχόμεναι, αἱ δὲ ἀπ' αὐτῆς προϊοῦσαι, καὶ αἱ μὲν ἀφανεῖς, αἱ δὲ ἐμφανεῖς, ἐπεὶ καὶ ὁ μὴν καὶ ὁ ἐριαντὸς ἄλλος μὲν ὁ ἀφανῆς καὶ ὁ μετρητικὸς καὶ συροχεκός καὶ τελεσιουργὸς τῶν νοερῶν τε καὶ σωματικῶν περιόδων, ἄλλος δὲ ὁ ἐμφανῆς, ὃς περάτωσίς ἐστι καὶ μέτρον τῆς ἡλιακῆς περιπολήσεως et Damasc. De princ. 192 (II 69, 20 Rue. cf. Add. 385) οὐδὲ ἄρα ἡ ἐτερότης αὐτὴ ἀνούσιος· καθ' ἑαυτὴν δὲ ὑφεστῶσα, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἀκροῖς δρᾶται καὶ πως ἐν τῷ ἐνὶ κατὰ τὴν αἰτιώδη προβολήν· πάντα γὰρ ἦν ἐν ἀλλήλοις ἴδιως· ἔτι δὲ προϋπάρχει καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς ἡ ἐτερότης κούρφιος. ἐκεῖθεν οὖν εἰς τάσδε τὰς μονάδας μερίζεται κατὰ τὴν προϊοῦσαν μέθεξιν ἀπὸ τῶν προτέρων εἰς τὰ δεύτερα. ἐπεὶ καὶ τόδε εἰπών τις οὐ πόρρω βαλεῖ τῆς θεολόγου συνηθείας, ὅτι αἱ τρεῖς δόμοταγεις πώς εἰσιν κατὰ τὴν τριάδα συνυποστᾶσαι, καὶ ὡς (καὶ πῶς M., corr. Ruelle.) ἐν μιᾷ τριάδι, ἡ μὲν πρώτη ἐστίν, ἡ δὲ μέση, ἡ δὲ τρίτη. καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν ἀντιμεταδιδόναι αἱ λλήλαις αὐτὰς τῶν οἰκείων ἴδιωμάτων. ἀλλ' ἔτι γὰρ πρὸς τοῖς εἰλημένοις, αἱ τρεῖς αὗται μονάδες αἱ Ἰνγγές (cf. Kroll De orac. Chald. 39) εἰσι καὶ αἱ νύκτες αἱ τρεῖς. οὐκοῦν ἡ μὲν πρώτη πατρική ἐστιν καὶ τῷ πατρὶ σύνεστιν, ἡ δὲ γονιωτάτη καὶ κατὰ τὴν δύναμιν τῆς τριάδος ἐστῶσα, ἡ δὲ ὡς νοῦς τῆς τριάδος καὶ ἥδη συντεταγμένη τοῖς πολλοῖς θεοῖς. καὶ ἡ μέση ἄρα τελεία φύσις ἐστὶ τῷ διακριτικῷ μάλιστα χαίρουσα· αὐτῇ δὲ ἦν ἡ ἐτερότης.

1 παραδεδομένων codd., παραδιδομένων Ast. 2 ἐν ταύται Σouvr., ἐν αὐτῷ Ab. 3 δὲ om. Gesn. 4 αλδοῖην Gesn. 5 τῆς om. Ab.

Herm. 506 n. 8; Lob. I 502; Schuster 22; Kern De Theogon. 6; Holwerda 311.

100. Damasc. De princ. 213 (II 95, 6 Rue.) διὰ τοῦτο καὶ Ὁ. Νύκτα αὐτὴν (sc. τήνδε τὴν διακόσημην) προσηγόρευσεν ὡς ὑπὲρ (ὑπὸ? Rue.) τὴν ἐμφανῆ τοῦ οὐρανοῦ ἐκείνου μαρμαρυγήν. Ἰσως δὲ καὶ διὰ τῆς νυκτὸς δὲ κῶνος εἰς δεῦ λήγει, καθάπερ καὶ αὐτῇ εἰς τὸ ἀμερέστατον ἀποκορυφοῦται τῆς τοερᾶς οὐσίας.

μαρμαρυγή vox Orphica? Cf. Hymn. VII 10 de stellis αὐγάζοντες δεὶ Νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον, μαρμαρυγαῖς στίλβοντες. κῶνον astronomice intellegendum esse monuit Dielesius apud Kernium Herm. XXIII 1888, 485 n. XII coll. Cleomed. Cycl. theor. p. 139 Bake: ή οὖν γῆ φωτιζομένη ύπ' αὐτοῦ (sc. ἥλιον) σκιὰν ἀποπέμπει ἀναγκαῖος καθάπερ καὶ ἄλλα δύσσα φωτίζεται τῶν στερεῶν σωμάτων· αὕτη τοίνυν κωροειδῶς σχηματιζομένη ὅλον μὲν οὐκ ἐπιλαμβάνει τὸν ζωιδιακὸν οὐδὲ παντὶ τῷ πλάτει αὐτοῦ συμπαρεκτείνεται διὰ τὸ εἰς δεῦ ἀποκορυφοῦσθαι.

101. (86) Procl. in Plat. Cratyl. 396 b (54, 21 Pasqu.) ἢ διὰ τῆς βασιλικῆς τῶν θεῶν σειρᾶς ἀρχομένης μὲν ἀπὸ Φάρητος, καταντώσης δ' εἰς τὸν δεσπότην ἡμῶν τὸν Διόνυσον καὶ τὸ αὐτὸν σκῆπτρον ἀντιθεν ἄχρι τῆς ἐσχάτης βασιλείας προαγούσης, μόρος δὲ Κρόνος, τὴν τετάρτην βασιλικὴν τάξιν κληρωσάμενος, παρὰ πάντας τὸν δὲ ἄλλους ὑβριστικῶς δοκεῖ κατὰ τὸ μυθικὸν πρόσχημα προσδέχεσθαι καὶ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ τὸ σκῆπτρον καὶ μεταδιδόναι τῷ Διὶ· καὶ γὰρ η Νὺξ παρ' ἐπόντος αὐτὸν λαμβάνει τὸν Φάρητος. |⁵⁵ Pasqu.

σκῆπτρον δ' ἀριθείκετον εἴο χέρεσσιν¹
θῆκε² θεᾶς Νυκτός, *(ἵν' ἔχη)*³ βασιληῖδα τιμήν.

καὶ δὲ Οὐρανὸς παρὰ τῆς Νυκτὸς ἐκούσης ὑποδέχεται τὴν ἐπικράτειαν τῶν δλων.

1 εἴο χέρεσσιν (χέρεσιν) codd.] εἰνὶ χέρεσσιν Platt Journ. phil. Lond. XXVI 1899, 230. 2 θῆκε Lob., ἔθηκε codd. 3 *(ἵν' ἔχη)* add. Lob., *(ιερῆς)* add. Werfer.

Lob. I 502; Zeller I⁶ 123.

Ἄδ vs. 2 cf. Hesiod. Theogon. 461 ἵρα μή τις ἀγαυῶν Οὐρανιώνων ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληῖδα τιμήν.

102. (87) Alexand. Aphrod. in Aristot. Metaph. N 4 p. 1091 b 4 (821, 19 Hayd.) μεθ' δν (sc. Ἡρικεπαῖον fr. 107) Νῦσ·

σκῆπτρον ἔχονσ' ἐν χερσὶν ἀριτρεπὲς Ἡρικεπαίον.¹

Eundem versum omisso ἀριτρεπὲς habet Syrian. in eundem Aristot. loc. p. 182, 15 Kr. fr. 107.

1 Ἡρικεπαῖον Syrian.] Ἡρικεπαῖον Alex.

103. (88) Herm. in Plat. Phaedr. 247 c p. 147, 20 Couvr. ὁ γάρ τοι Ὁφεὺς περὶ τῆς Νύκτὸς λέγων ‘θεῶν γὰρ ἔχει,¹ φησὶ . . .’² καὶ

μαντοσύνην δ' οἱ³ δῶκεν ἔχειν ἀφευδέα πάντη.⁴

καὶ αὐτῇ λέγεται μαντεύειν τοῖς θεοῖς.

1 ἔχει codd., ἄρχει Kern Herm. XXIII 1888, 484 n. 1. 2 φησὶ
(βασιλῆδα τιμὴν) Ab. 3 δὲ οἱ codd., δὲ del. Ab. 4 πάντων Hermias infra.

Eundem versum laudat idem 150, 9 ὁ δὲ Πλάτων ὅπερ μὲν εὗρε καταφατικῶς ὑπὸ τοῦ θεολόγου δηθέρ, τοῦτο αὐτὸς ἀποφατικῶς προηνέγκατο — ὁ γὰρ ἔκεινος Νύκτα εἰπε, τοῦτο οὗτος ἀχρώματον —, ὁ δὲ ἔκειτος ἀποφατικῶς ἀφευδέα (secl. Couvr.) εἰπών· μαντοσύνην . . πάντων, τοῦτο οὕτως καταφατικῶς εἰπε ‘περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος, οὐσίᾳ ὅντως οὖσα’ et 151, 5 οὐ τὴν κατὰ συμφωνίαν ἀλήθειαν λέγει, ἀλλ’ ἥτις σύνδομον ἔχει τῷ ἀληθεῖ τὸ εἶναι αὐτῆς καὶ τὴν οὐσίαν, καὶ τοῦτο ἔστιν αὐτῆς τὸ εἶναι η ἀλήθεια, η ὅπερ καὶ ὁ θεολόγος εἰπε· μαντοσύνην δέ οἱ δῶκεν (ἔχειν) ἀφευδέα πάντων.

Herm. 506 n. 6; Lob. I 502; Ninck Bedeutung des Wassers Philolog. Suppl. XIV 1921, 64 n. 3.

104. (72) Procl. in Plat. Tim. E prooem. III 169, 15 Diehl ἔνιοι μὲν οὖν φασιν, δτι τοὺς μὲν ἀνὰ λόγον τοῖς δύο βασιλεῦσιν ἐν οὐρανῷ καταλέλοιπε ζητεῖν, Φάνητι¹ λέγω καὶ Νύκτι¹. δετ γὰρ τοὺς² ἐν ὑπερτέραι τάξει ποιεῖν καὶ ἐν τοῖς ἐγκοσμίοις, διότι δὴ καὶ πρὸ τοῦ κόσμου τῶν νοερῶν ἥγοῦνται θεῶν, ἐν τῷ αὐτέρῳ διαιωνίως ἰδρυμένοι, καθά φησιν Ὁ., αὐτοῦ τοῦ Φάνητος, τὴν κρύφιον αὐτῶν τάξιν καὶ ἀνέκφαντον ἔκεινος ἀδυτον ἀποκαλῶν. εἴτε οὖν τὴν ταύτον περιφορὰν καὶ τὴν θατέρουν τάπτειν (ἐθέλοι τις)³ εἰς τὴν τούτων ἀναλογίαν ὡς ἀρρεν καὶ θῆλυ καὶ πατρικὸν καὶ γεννητικόν, οὐκ ἀν ἀμαρτάνοι τῆς ἀληθείας, εἴτε ἥλιον καὶ σελήνην ὡς ἐν τοῖς πλανωμένοις ἀντιθέτους ὁ μὲν ἥλιος τὴν δύοιότητα (τὴν) πρὸς τὸν Φάρητα διασώσει, η δέ> σελήνη τὴν πρὸς τὴν Νύκτα. (ει δὲ τοῦτο)

ἀληθέες, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸν ἔνα τῶν δλων δημιουργὸν ἀνὰ λό¹⁷⁰ Diehl γον ιδρύσας τῷ πατρὶ τῷ Φάνητι ροερὸν⁴ . . . καὶ αὐτὸν — καὶ γὰρ . . . ταύτης ἔστι τῶν κόσμων . . . ποιεῖν ὁ θεολόγος,⁵ ὡσπερ οὗτος τοῦ τε Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς — τὸν δὲ κρατήρα τὸν ζωιογόνον τῇ Νυκτὶ τῇ πᾶσαν ἐκ τῶν ἀφαρῶν παραγούσην ζωὴν μετὰ τοῦ Φάνητος, ὡς καὶ ὁ κρατήρα πᾶσαν λοχεύει τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ ψυχήν· βέλτιον γὰρ ἄμφω πρὸ τοῦ κόσμου ροεῖν καὶ τὸν μὲν δημιουργὸν αὐτὸν ἀνὰ λόγον τῷ Φάνητι τάττειν, ἐπειδὴ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφομοιοῦσθαι λέγεται κατὰ τὴν ποίησιν τῶν δλων, τὴν δὲ συνεξενγμένην αὐτῷ καὶ γεννητικὴν τῶν δλων δύναμιν τῇ Νυκτὶ ἀφαρῶς τὰ πάρτα ἐκ τοῦ πατρὸς προαγούσην, μετὰ δὲ τούτους τὰς λοιπὰς παραδιδόντας βασιλείας διακεκοδμημένας ἀν` λόγον τὰς ροεατές. καὶ εἰ καὶ αὐτὸν τοῦτο ζητοίμεν, διὰ τί μὴ καὶ τὰς δύο διαρρήθην βασιλείας ἔλαβεν ἀνὰ λόγον, προσεχέστερόν ἔστι λέγειν, ὅτι καὶ ἐκείνους⁶ μὲν ἡ Ὁρφέως εἰχε παράδοσις . . . δι' οὐ τὴν Οὐρανοῦ πρώτην καὶ Γῆς ἐξυμρεῖ βασιλείαν, συνηθεστέρα τοῖς Ἑλλησιν οὖσα, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Κρατύλῳ (396 c) λέγει

1 an *τῶι πρώτωι* Φάνητι? Diehl. 2 τοὺς Kroll; αὐτὸν codd. 3 add. Diehl. 4 ροερὸν *(ἀποδείξει)* Diehl. 5 καὶ γὰρ *(ἐκ τῆς συστοιχίας)* ταύτης ἔστι *(τὴν vel τὸν)* τῶν κόσμων *(ἀπογέννησιν vel ἀριθμὸν)* ποιεῖν, *(φησὶν)* ὁ 9. temptat Diehl; aliter Kroll: καὶ γὰρ *(ἐκεῖνος τῆς φαινομένης)* τ. ἐ. τ. κ. *(γενέσεως αἵτιος· καὶ γὰρ . . . εἴωθε).* 6 ἐκείνας? Diehl.

Procl. in Plat. Parm. 134 c p. 965, 10 Cous.² ἐπὶ δὲ τούτων ροητῶν εἰδῶν ἀληθέες καὶ τὸ μὴ ‘πρὸς ἡμᾶς αὐτὰ τὴν δύναμιν ἔχειν, μηδὲ ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα’· καὶ γὰρ ἡμῖν ἄγνωστά ἔστι καὶ ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν ἴδενται νόησιν, ἐν τῷ ἀδύτῳ κεκρυμένα τοῦ πατρός, καὶ ὡς φησιν ὁ θεολόγος, μόνη γνώριμα τῇ προσεχῶς μετὰ ταῦτα τάξει τῶν θεῶν.

Lob. I 494.

Ad κρατήρα cf. infra s. *KRATHPEΣ* De ἀδύτοι v. fr. 105.

105. (109. 110) Herm. in Plat. Phaedr. 248 c p. 161, 15 Couvr. ἡ δὲ Ἀδράστεια μία ἔστι καὶ αὕτη θεὸς τῶν μενονόσων ἐν τῇ Νυκτὶ, γενομένη¹ ἐκ Μέλισσον καὶ Ἀμαλθείας. ὁ μὲν οὖν Μέλισσος κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν δευτέρων καὶ πρόγοιαν εἴληπται· ἡ δὲ Ἀμάλθεια κατὰ τὸ ἀκλινὲς καὶ μὴ μαλθάσσεσθαι. ἐκ τῆς οὖν προνοίας τῆς ἀκλινοῦς γέγονεν ἡ Ἀδράστεια, ἥτις ἀδελφή ἔστι τῆς *Ιδης*.

a *“Ιδη² τ’ εὐειδῆς καὶ διμόσπορος Ἀδρήστεια,*³

ἡ πάντων διοῦ τῶν νόμων τῶν τε ἐγκοσμίων καὶ ὑπερκοσμίων, τῶν τε εἰμαρμένων καὶ διὸν — εἰσὶ γὰρ καὶ δῖοι νόμοι καὶ κρότοι, θεοί τε⁴ καὶ ὑπερκόσμιοι καὶ ἐγκόσμιοι —, ἡ πάντων οὖν τούτων τὰ μέτρα⁵ ἐνιαίως ἐν ἔαυτῃ συλλαβοῦσα καὶ συνέχουσα. αὕτη ἐστὶν ἡ θεός Ἀδράστεια διὰ |¹⁶² Σουγ. τοῦτο κεκλημένη διὰ τὸ τὰ ὑπὲρ αὐτῆς τεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδραστα εἶναι· διὸ καὶ πρὸ τοῦ ἄντρου τῆς Νυκτὸς ηχεῖν λέγεται·

b παλάμηισι δὲ χάλκεα φόπτρα

δῶκεν⁶ Ἀδρηστείαι.⁷

ἐν τοῖς προθύροις γὰρ τοῦ ἄντρου τῆς Νυκτὸς ηχεῖν λέγεται τοῖς κυμβάλοις, ἵνα πάντα αὐτῆς⁸ τῶν νόμων κατήκοα γένηται. ἔνδον μὲν γὰρ ἐν τῷ ἀδύτῳ τῆς Νυκτὸς καθήται ὁ Φάνης· ἐν μέσῳ δὲ ἡ Νύξ μαντεύοντα (v. fr. 103) τοῖς θεοῖς· ἡ δὲ Ἀδράστεια ἐν τοῖς προθύροις πᾶσι νομοθετοῦσα τοὺς θείους θεσμούς. διαφέρει δὲ τῆς ἐκεῖ Δίκης ὡς νομοθετικὴ δικαιοτικῆς· καὶ ἡ μὲν ἐκεῖ Δίκη θυγάτηρ λέγεται⁹ τοῦ Νόμου τοῦ ἐκεῖ¹⁰ καὶ Εὔσεβείας, αὕτη δὲ ἡ¹¹ Ἀδράστεια ἐκ Μελίσσου καὶ Ἀμαλθείας οὖσα περιεκτική ἐστι καὶ τοῦ Νόμου. αὗται δὴ καὶ λέγονται τρέφειν τὸν Δία ἐν τῷ ἄντρῳ τῆς Νυκτὸς, ἄντικρος τοῦ θεολόγου τοῦτο¹² λέγοντος δὲ καὶ Πλάτων περὶ αὐτοῦ φησι· καὶ γὰρ δημιουργοῦντα καὶ αὐτὸν ποιεῖ καὶ διαθεσμοθετοῦντα. θεσμὸς δὲ ἐρδίδοται μὲν παρὰ τῆς Ἀδραστείας καὶ εἰς τοὺς θεούς — ἡ γὰρ ἐν αὐτοῖς τάξις ἐπὸ ταύτης ἐστὶ τῆς θεοῦ —, ἐρδίδοται δὲ καὶ εἰς τοὺς ὄπαδοὺς τῶν θεῶν καὶ κοιτῆι πᾶσι καὶ ίδιαι ἔκάστωι.

1 γενομένον M. 2 Εἴδη vulgo, 'fort. "Idη legendum" Ab.; v. etiam Wilamowitz Herm. LIV 1919, 60. 3 Ἀδράστεια M schol. 4 θεῖοι τε Ast, θεοὶ τε codd. 5 κέντρα M, in marg. A¹ ut videtur, DE. 6 δῶκεν⁶ A. v. Neustadt. 7 Ἀδραστεία M; Ἀδραστείη schol.; Ἀδρηστείη Gesn. 8 τὰ αὐτῆς M; πάντα αὐτῆς Herm.; πάντα τὰ αὐτ. Ab.; v. Platt Journ. of phil. Lond. XXVI 1899, 230. 9 λέγεται εἶναι schol. 10 τοῦ ἐκεῖ Νόμου M. 11 αὕτη ἡ om. δὲ AM. 12 τοῦτο τοῦ θεολόγου M.

Herm. 506 n. 9; Lob I 514. Perperam ego de hoc loco egi Archaeolog. Jahrb. III 1888, 235 (Brueckner LXII. Berl. Winckelmannsprogr. 1907, 17); refutavit Gruppe Suppl. 746; v. etiam Neustadt De Iove Cretico diss. Berol. 1906, 5.

Vide fr. 152. *Immensi spelunca aevi, quam cum incolis Claudian.* De consul. Stilichon. II 426 describit, forsitan Orphicorum antri Noctis imitatio est: Dieterich *Nekyia*² 159 n. 1. Contradixit Wilamowitz in litteris ad Diet. datis ibidem p. XII. De Claudio Orphicorum imitatore v. supra test. nr. 226.

106. (99) Procl. in Plat. Cratyl. 404 b p. 92, 9 Pasqu. ὅτι ἡ Δημήτηρ, ὥσπερ πᾶσαν ζωὴν προχέει, οὕτως καὶ πᾶσαν τροφὴν ἔχει δὲ παράδειγμα τὴν Νύκτα, — θεῶν γὰρ τροφὸς ἀμβροσίη Νῦξ λέγεται —, ἀλλ’ ἔκεινη μὲν νοητῶς.

Lob. I 501.

Sine auctore hoc fragmentum a Proclo allatum esse iure monuit Lob.; attamen Orphicum esse probant Proclus fr. 104 τὸν δὲ κρατῆρα τὸν ζωιογόνον τῇ Νυκτὶ τῇ πᾶσαν ἐκ τῶν ἀφανῶν παραγούσην ζωὴν μετὰ τοῦ Φάρνητος et infra fr. 129. Sequitur ap. Procl. in Cratyl. fr. 91.

107. (85) De deorum regnis hi loci extant: Alexandr. Aphrodis. in Aristot. Metaphys. N 1091 b 4 (821, 5 Hayd.) εἰπὼν ὅτι τινὲς τῶν νῦν θεολόγων διαρρήθην ἀνακηρύττοντο, ὅτι τὸ ἀγαθὸν καὶ ἄριστον ὑστερόν ἔστι τῆς τῶν ὄντων φύσεως, ἐπιφέρει δὲ τοῦ παραπλησίως τούτοις περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἀριστού λέγοντοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί. αἰρίττεται δὲ τὸν Ὁρφέα· καὶ οὗτος γάρ φησιν ὅτι τὸ ἀγαθὸν καὶ ἄριστον ὑστερόν ἔστι τῶν ἀλλων. ἐπεὶ γὰρ τὸ βασιλεῦν καὶ κρατοῦν τῆς τῶν ἀπάρτων φύσεώς ἔστι τὸ ἀγαθὸν καὶ ἄριστον, ὁ δὲ Ζεὺς βασιλεύει καὶ κρατεῖ, ὁ Ζεὺς ἀρέστι τὸ ἀγαθὸν καὶ ἄριστον. καὶ ἐπεὶ πρῶτον μὲν κατ’ Ὁρφέα τὸ Χάος γέγονεν, εἰτ’ ἀθαράτων βασιλεὺς θεῶν ὁ Ζεύς, δῆλον ὅτι καὶ οὗτος τὸν Δία, ταντὸν δ’ εἰπεῖν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἄριστον, ὑστερον ρομίζει καὶ τοῦ Χάους καὶ τοῦ Ὡκεανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἦτοι τοῦ κόσμου. ἀλλ’ οὗτοι μέν, φησιν, οἱ ποιηταὶ διὰ τὸ μεταβάλλειν καὶ ἄλλοτε ἄλλους ποιεῖν τοὺς ἀρχοντας τῶν ὄντων — πρῶτον μὲν γὰρ ‘βασίλευσε περίκλυτος Ἡρικεπαῖος’¹ (fr. 108) φησὶν ἡ ποίησις, μεθ’ ὃν Νῦξ ‘σκῆπτρον ἔχονσ’ ἐν χερσὶν ἀριπρεπὲς Ἡρικεπαῖον (fr. 102) μεθ’ ἧν Οὐρανός, ‘ὅς πρωτος βασίλευσε θεῶν μετὰ μητέρα Νύκτα (fr. 111) —, οὗτοι δὴ διὰ τὸ τοὺς ἀρχοντας μεταβάλλειν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἄριστον ὑστερον ποιοῦσιν.

1 Ἡρικεπαῖος et Ἡρικεπαῖον Brandis] Ἡρικεπαῖος et Ἡρικεπαῖον codd. v. fr. 31 p. 103.

Alexandrum potissimum sequitur Syrian. in Aristot. Metaphys. N p. 1091 b 4 (182, 9 Kr.) οὐδὲ ταῦτα (κατὰ add. Lob.) τὸ ἀληθὲς ἰστόηται περὶ τῶν θεολόγων· ἔκεινοι γὰρ Νύκτα μὲν καὶ Οὐρανόν φασι βασιλεύειν καὶ πρὸ τούτων τὸν μέγιστον αὐτῶν πατέρα· ‘τὸν τόθ’¹ ἐλών διένειμε θεοῖς θυητοῖσι τε

κόσμον, οὗ πρῶτος βασίλευσε περικλυντὸς Ἡρικεπαῖος,² (fr. 108) μεθ' ὄν τὴν Νύξ 'σκῆπτρον ἔχουσ' ἐν χερσὶν (ἀριπρεπὲς)³ Ἡρικεπαῖον⁴ (fr. 102) μεθ' ἦν δὲ Οὐρανός 'δες πρῶτος βασίλευσε θεῶν μετὰ μητέρα Νύκτα' (fr. 111). τὸ δὲ Χάος ὑπὲρ τὴν τοῦ βασιλεύοντός ἐστι σχέσιν· τὸν δὲ Δία οὐ πρῶτον ἀλλὰ πέμπτον βασιλέα σαφῶς ὄνομάζουσιν οἱ πρὸς αὐτὸν παρὰ τῆς Νυκτὸς δοθέντες χρησμοί· 'ἀθανάτων⁵ βασιλῆα θεῶν πέμπτον σε γενέσθαι'. ἡ πρωτίστη οὖν ἀρχὴ καὶ παρ' αὐτοῖς ἐν καὶ τάγαθόν, μεθ' ἦν ἡ δυάς ἡ κρείττων τοῦ βασιλεύειν, Αἴθηρ μὲν καὶ Χάος⁶ * * * κατὰ τὸν Πυθαγόραν· εἶτα τὰ πρώτιστα καὶ κρύφια τῶν θεῶν γένη· ἐφ' οἷς δὲ πρῶτος ἀναφανεῖς τῶν ὅλων πατήρ καὶ βασιλεὺς, ὃν διὰ τοῦτο Φάνητα προσεπιπον. οὕτ' οὖν οἱ ἀριστοὶ τῶν φιλοσόφων ἀφίστανται τῶν θεολόγων οὐδὲν οἱ θεολόγοι τὰ δεύτερα δυνατώτερα καὶ ἀμείνω τῶν ἀρχηγικωτέρων φασὶν εἶναι, ἀλλὰ μία ἡ παρὰ πᾶσιν αὐτοῖς ἀλήθεια.

1 τὸν τόθ' C; τοῖν Simpl. v. fr. 108, τοῦτό θ' (sc. μέτρον) coni. Usen. 2 ἥρισκεπαῖος C. 3 ἀριπρεπὲς ex Alex. (fr. 102) add. Brandis. 4 ἥρισκεπαῖον C. 5 ἀθανάτων Lob., ἀθάνατον C. 6 'post Xáos et hiare orationem manifesto appareat et supplere satis probabiliter hiatum licet Aἴθηρ μὲν καὶ Χάος κατ' ἔκεινος (sive κατὰ τὸν Ὀφέα sive κατὰ τὸν θεολόγους μανίς), Πρωτεὺς δὲ καὶ Χάος κατὰ τὸν Πυθ.' Usen.

Procl. in Plat. Tim. prooem. Ε (III 168, 15 Diehl) τίνες οὖν αἱ Ὀρφικαὶ παραδόσεις, ἐπειδήπερ εἰς ταύτας ἀναφέρειν ολόμεθα χρῆναι τὴν τοῦ Τιμαίου περὶ θεῶν διδασκαλίαν; θεῶν βασιλέας παραδέδωκεν Ὁ. κατὰ τὸν τέλειον ἀριθμὸν τῶν ὅλων προεστηκότας Φάνητα Νύκτα Οὐρανὸν Κρόνον Δία Διόνυσον· πρῶτος γὰρ δὲ Φάνης κατασκευάζει τὸ σκῆπτρον· καὶ πρῶτος βασίλευσε (βασιλεὺς codd.) περικλυντὸς Ἡρικεπαῖος (fr. 108)· δευτέρα δὲ ἡ Νύξ, δεξαμένη παρὰ τοῦ πατρός, τρίτος δὲ (δὲ add. Diehl) Οὐρανὸς παρὰ τῆς Νυκτός, καὶ τέταρτος δὲ Κρόνος, βιασάμενος, ὡς φασι, τὸν πατέρα, καὶ πέμπτος δὲ Ζεύς, κρατήσας τοῦ πατρός, καὶ μετὰ τοῦτον ἔκτος δὲ Διόνυσος. οὕτοι δὴ πάντες οἱ βασιλεῖς ἀνωθεν ἀπὸ τῶν νοητῶν καὶ νοερῶν ἀρξάμενοι θεῶν χωροῦσι διὰ τῶν μέσων τάξεων καὶ ἐς τὸν κόσμον, ἵνα καὶ τὰ τῆιδε κοσμήσωσι· Φάνης γὰρ οὐ μόνον ἐστὶν ἐν τοῖς νοητοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς νοεροῖς, ἐν |¹⁶⁹ Diehl τῇ δημιουργικῇ τάξει καὶ ἐν τοῖς ὑπερκοσμίοις καὶ τοῖς ἐγκοσμίοις, καὶ Νύξ καὶ Οὐρανὸς δύοις· αἱ γὰρ ἰδιότητες αὐτῶν διὰ πάντων χωροῦσι τῶν μέσων. αὐτὸς δὲ δὲ μέγιστος Κρόνος οὐχὶ καὶ πρὸ

τοῦ Διὸς τέτακται καὶ μετὰ τὴν Δίου βασιλείαν, μετὰ τῶν ἀλλων Τιτάρων τὴν Διονυσιακὴν μερίζων δημιουργίαν, καὶ ἄλλος μὲν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἄλλος δὲ ἐν τοῖς ὑπὸ σελήνην, καὶ ἐν μὲν τῇ ἀπλανεῖ ἄλλος, ἐν δὲ ταῖς πλανομέναις ἄλλος, καὶ Ζεὺς δμοίως καὶ Διόνυσος; ταῦτα μὲν οὖν καὶ διαρρήθη εἴρηται τοῖς παλαιοῖς. Cf. Schol. in Procl. Tim. 28 c = I 314, 28 (I 474 Diehl) πρῶτος βασιλεὺς ὁ Φάρνης· ὁ γὰρ αἰών καὶ η πρώτη τριάς ὑπὲρ τὴν τοῦ βασιλέως εἰσὶ τάξιν. δεύτερος βασιλεὺς η Νύξ, η πρώτη τῶν νοητῶν ἄμα καὶ νοερῶν τριάδων τριάς. τρίτος βασιλεὺς ὁ Οὐρανός, η δευτέρα τριάς τῶν αὐτῶν, *(τῶν)* νοητῶν ἄμα καὶ νοερῶν τριάδων. τέταρτος ὁ Αἰθήρ, η τετρη τῶν αὐτῶν τριάς. πέμπτος ὁ Ζεύς et Procl. in Plat. Cratyl. 396 b. c p. 59, 11 Pasqu. καὶ ἔστιν ὁ μὲν πρῶτος Φάρνης, ὁ δὲ δεύτερος, ὁ καὶ κινούμενος καὶ ἔστηκώς, Οὐρανός, ὁ δὲ μόγον κινούμενος Κρόνος (cf. in Tim. 28 c [I 306, 10 Diehl]) τούτους οὖν τὸν τρεῖς νόας καὶ δημιουργοὺς ὑποτίθεται (sc. Ἀμέλιος) καὶ τὸν παρὰ Πλάτωνι (Tim. 40 e) τρεῖς βασιλέας καὶ τὸν παρ' Ὁρφεῖ τρεῖς, Φάρνητα καὶ Οὐρανὸν καὶ Κρόνον, καὶ ὁ μάλιστα παρ' αὐτῷ δημιουργὸς ὁ Φάρνης ἔστιν.

Olympiodor. in Plat. Phaedon. 61 c p. 3, 9 Norv. ὥσπερ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἔλεγε τὸν νοητὸν καὶ τὸν αἰσθητὸν παρὰ μέρος γίνεσθαι κόδμονς,¹ οὐχ ὅτι ποτὲ μὲν οὗτος γίνεται, ποτὲ δὲ ὁ νοητός, ἀεὶ γὰρ εἰσὶν, ἀλλ' ὅτι η ἡμετέρα ψυχὴ ποτὲ μὲν κατὰ νοητὸν ζῆι καὶ λέγεται τότε γίνεσθαι ὁ νοητὸς κόδμος, ποτὲ δὲ κατὰ αἰσθητὸν καὶ λέγεται ὁ αἰσθητὸς γίνεσθαι κόδμος, οὕτως καὶ παρὰ τῷ Ὁρφεῖ αἱ τέσσαρες βασιλεῖαι αὗται οὐ ποτὲ μὲν εἰσὶ, ποτὲ δὲ οὖ, ἀλλ' ἀεὶ μὲν εἰσὶ, αἰνίττονται δὲ τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῶν ἀρετῶν, καθ' ἃς η ἡμετέρα ψυχὴ (ἐνεργεῖ)² σύμβολα ἔχοντα πασῶν τῶν ἀρετῶν τῶν τε θεωρητικῶν καὶ καθαρικῶν καὶ πολιτικῶν καὶ ηθικῶν. η γὰρ κατὰ τὰς θεωρητικὰς ἐνεργεῖ, ὥν παράδειγμα η τοῦ Οὐρανοῦ βασιλεία, ἵνα ἄνωθεν ἀρξάμεθα· διὸ καὶ Οὐρανὸς εἴρηται παρὰ τὸ τὰ ἄρω ὄρāν. η καθαρικῶς ζῆι, ης παράδειγμα η Κρονία βασιλεία, διὸ καὶ Κρόνος εἴρηται, οἷον κορόνους³ τις ὥν διὰ τὸ ἔαντὸν ὄρāν· διὸ καὶ καταπίνειν τὰ οὐκεῖα γεννήματα λέγεται, ὡς αὐτὸς πρὸς ἔαντὸν ἐπιστρέψων. η κατὰ τὰς πολιτικάς, ὥν σύμβολον η τοῦ Διὸς βασιλεία, διὸ καὶ δημιουργὸς ὁ Ζεύς, ὡς περὶ τὰ δεύτερα ἐνεργῶν. η κατὰ τὰς ηθικὰς καὶ φυσικὰς ἀρετάς, ὥν σύμβολον |⁴ Norv. η τοῦ Διονύσου βασιλεία, διὸ καὶ σπαράττεται, διότι οὐκ ἀντακολούθοσιν ἀλλήλαις αἱ ἀρεταί,

καὶ τὰς σάρκας μασῶνται οἱ Τιτᾶνες, τῆς μασήσεως δηλούσης τὸν πολὺν μερισμόν, διότι τῶν τῆιδε ἔφορός ἐστιν, ἐνθα δὲ πολὺς μερισμὸς διὰ τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σόρ, καὶ ὑπὸ τῶν Τιτάνων σπαράττεται, τοῦ τὸ μερικὸν δηλοῦντος σπαράττεται δὲ τὸ καθόλου εἶδος ἐν τῇ γενέσει· μονὰς δὲ Τιτάνων δὲ Λιόνυσος. λέγεται δὲ σπαράττεσθαι ὑπὸ τῆς γενέσεως, τῶν αἰτίων ταύτης ἀκούοντων. κατ' ἐπιβούλην δὲ τῆς Ἡρας, διότι κινήσεως ἔφορος ἡ θεός καὶ προόδου ν. etiam antea 2, 21 Norv.

1 τούτους M. 2 ἐνεργεῖ add. Norv. 3 κορόνους Finckh, δὲ κορόνους M.

Herm. in Plat. Phaedr. 247 c p. 152, 15 Couvr. νοήσωμεν τούτων τέσσαρα ταῦτα· τὸ ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχῇ· τὸν Φάνητα¹ ὅπερ ἐστὶ πέρας τῶν νοητῶν θεῶν, ἀρχὴ δὲ τῶν νοερῶν θεῶν² ἐξηιρημένη — αἱ γὰρ Νύκτες ἀρχαὶ αἵς ὡς³ συντεταγμένη ἡ ἀρχὴ —· τὸν Δία δὲ τῶν ὑπερκοσμίων ἐστι βασιλεύς,⁴ πέρας δὲ τῶν ἰδίως νοερῶν θεῶν· τὸν ἥλιον δὲ βασιλεύς ἐστι τοῦ αἰσθητοῦ⁵ . . . πάλιν δὲ Ζεὺς φῶς ἐλλάμπει⁶ τοῖς ὑπερκοσμίοις νοερόν· πάλιν δὲ Φάνης φῶς ἐπιλάμπει τοῖς νοεροῖς θεοῖς νοητόν· ἡ δὲ πάντων ἀρχὴ καὶ τοὺς νοητοὺς καὶ πάντα τοῦ ἀπ' αὐτῆς⁷ θείου πληροῦ φωτός.

1 τὰ τέσσαρα ταῦτα τὸ ἐν, τὸν Φάνητα Ab. 2 θεῶν om. Ab. 3 ὡς om. A. add. in marg. a. 4 ὃς ἐστι τῶν ὑπερκοσμίων θεῶν β. Ab. 5 τῶν αἰσθητῶν M Ab. 6 ἐπιλάμπει M. 7 ἀπ' αὐτῶν M.

Lob. I 576; Schoemann Opusc. academ. II 11 n. 14; Kern De Theogon. 46; Gruppe Suppl. 693; Susemihl Ind. XIX n. 137; Maaß Orpheus 97 n. 124.

108. (78) Syrian. in Aristot. Metaphys. N 4 p. 1091 b 4 (182, 9 Kr.) οὐδὲ ταῦτα (κατὰ add. Lob.) τὸ ἀληθὲς ίστορηται περὶ τῶν θεολόγων· ἐκεῖνοι γὰρ Νύκτα μὲν καὶ Οὐρανόν φασι βασιλεύειν καὶ πρὸ τούτων τὸν μέγιστον αὐτῶν πατέρα.

τὸν τόθ' ἔλων διένεμε θεοῖς θητοῖσι τε κόσμον,
οὐδὲ πρῶτος βασίλευε περικλυτὸς Ἡρικεπαῖος.

Simplic. in Aristot. Phys. IV (coroll. de loco) I 641, 28 Diels καὶ γὰρ αἱ νοηταὶ τάξεις ὡς τόπους διαφόρους ἐκληρώσαντο τὰς τοῦ νοητοῦ κόσμου διαφόρους ὑποδοχάς· λέγει γοῦν Ὁ. περὶ ἐκείνου τοῦ τὰς τῶν λήξεων διαφορὰς ἔχοντος· τοῖον ἔλων — κόσμον, καὶ ἡ περιοχὴ δὲ τόπος ἐκεῖ λέγεται πολλάκις. Alexand. Aphrodis. in eundem Metaph. loc. 821, 18 Hayd. πρῶτον μὲν γὰρ βασίλευε π. Ἡ. (v. supra p. 170).

Varias lectiones v. fr. 107. Cf. etiam Damasc. De princ. 190 (II 67, 8 Rue.) διὸ καὶ παρ' Ὁρφεῖ ὁ Φάρνης ἀσύντακτός ἐστι πρὸς τοὺς ἄλλους θεούς. εἰ δὲ βασιλεύει, πάντως ὅτι (cf. Kroll *Philol.* LIII 1894, 424) τῶν ἐν αὐτῷ (*Herm.* XXIII 1888, 483 n. V) βασιλεύει. τῶν γοῦν μετ' αὐτὸν ἡ Νύξ ἀφηγεῖται. Lob. I 577; Holwerda 307. 310.

109. (89) *Herm.* in *Plat. Phaedr.* 247 d (154, 23 Couvr.) πρὸς δὴ τοῦτο εἶπεν ὅτι γεννήματά ἐστι ταῦτα τῆς Νυκτὸς μέροντα ἐν αὐτῇ. ἐστι δὲ καὶ Οὐρανὸς ὑπερονθάνιος, καὶ ταῦτα πάντα μένει ἐν τῇ Νυκτὶ.

ἢ δὲ πάλιν Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν εὑρὸν ἔτικτε.¹
δεῖξεν τ'² ἐξ ἀφανῶν φαρεροὺς οἵ τ' εἰσὶ γενέθλην.

1 Vs. 1 laudat quoque Procl. in Tim. (v. etiam infra) 31 a (I 450, 15 Diehl). 2 δεῖξαι τ' Μ, δεῖξαι τ' Α.

Idem in *Phaedr.* 247 c (148, 17 Couvr.) ἢ σφόδρα παρηκολούθηκὼς δὲ Πλάτων τοῖς ὑπὸ τῶν θεολόγων εἰρημένοις, κατ' ἐκείνους καὶ αὐτὸς διατίθησι τὸν λόγον. μετὰ γὰρ τὴν τῶν Νυκτῶν τάξιν τρεῖς εἰσὶ τάξεις (τῶν add. M) θεῶν, Οὐρανοῦ, Κυκλώπων, Ἐκατογχείων, ὃν αὐτὸς (Ast) αὐτῆς codd.) ἀποφάσκει τὰ οἰκεῖα τούτων ὀνόματα. ἐπειδὴ γὰρ τῶν ἔρδον ἐν αὐτῷ (ταὐτῷ M) μειράντων τῶι Φάνητι πρῶτος (πρῶτως M) φανερῶς (αν φανερός? Couvr.) δὲ Οὐρανὸς ἐξ αὐτοῦ (ἐξ Φάνητος Gesn.) γέγονεν — ἐξω γὰρ προηλθον πρῶτοι ἀπ' αὐτοῦ Οὐρανὸς καὶ Γῆ, δεῖξεν (δεῖξαι codd. ut supra MA) — γενέθλην καὶ πρῶτος καταλάμπεται δὲ Οὐρανὸς ὑπὸ τοῦ θείου φωτὸς τοῦ Φάνητος.

Aliter Proclus his versibus utitur in *Plat. Tim.* 30 c. d (I 430, 11 Diehl) ὡς δὲ τῶν ὁρατῶν πάντων ὁ κόσμος οὗτός ἐστι περιεκτικός, οὗτοι τῶν ροητῶν ἐκεῖτος. ἄλλος δὲ δὲ τρόπος τῆς περιοχῆς, ὥσπερ εἴπομεν, καθ' ἐκάτερον, ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸς τὸ ὁρατὸν τούτοις κατ' ἀναλογίαν ὑπάρχει τὴν πρὸς ἐκεῖνα καὶ γὰρ ἐκείνοις ἀριθμεῖν δὲ Φάρνης ἐπιλάμπων τὸ ροητὸν φῶς πάντας ὁρατοὺς ποιεῖ καὶ δείκνυσιν ἐξ ἀφανῶν φανερούς, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα διὰ τοῦ φωτὸς τὰ χρώματα πάντα γεννώμενα τοῖς σώμασι παρέχεται τὸ ὁρατοῖς εἶται et in 41 a (III 192, 17 Diehl) δὲ μὲν γὰρ Οὐρανὸς περατοῖ πᾶσαν τὴν γένεσιν, ἡ δὲ Γῆ δυναμοῦ, κινεῖ δὲ δὲ Ὁχεανός, ἐδράζει δὲ ἡ Τηθὺς ἐκαστον ἐπὶ τῆς ἴδιας κινήσεως, τῆς νοερᾶς τὰ νοερά, τῆς ψυχικῆς τὰ μέσα, τῆς φυσικῆς τὰ σωματικά, τοῦ Ὁχεανοῦ πάντα κινοῦντος ἀθρόως· διαιρεῖ δὲ νοερῶς μόνον δὲ Κρόνος,

ζωιοποιεῖ δὲ ἡ Ρέα, λόγοις δὲ σπερματικοῖς δὲ Φόρκυς διακοσμεῖ, φανερὰ δὲ ἐξ ἀφανῶν δὲ Ζεὺς ἀποτελεῖ, ἔξελίττει δὲ ἡ Ἡρα κατὰ πατοίας τῶν ἐμφανῶν μεταβολάς. Cf. etiam Iamblich. De myster. VIII 3 (263, 6 Parth.) ἐπὶ δὲ τούτοις τῶν ἐμφανῶν δημιουργίας ἄλλοι προεστήκασιν ἡγεμόνες. δὲ γὰρ δημιουργικὸς νοῦς καὶ τῆς ἀληθείας προστάτης καὶ σοφίας, ἐρχόμενος μὲν ἐπὶ γένεσιν, καὶ τὴν ἀφανῆ τῶν κεκρυμμένων λόγων δύναμιν εἰς φᾶσις ἄγων, Ἀμοῦν (ἀμοῦν ACD) κατὰ τὴν τῶν Αἰγαίων γλασσαν λέγεται κτλ.

Herm. 506 n. 7; Lob. I 503; Schoemann Opusc. academ. II 10; Kern De Theogon. 16.

110. (93) Procl. in Plat. Parmenid. 647, 9 Cous.² ἡ δὲ τῶν Ὁρφικῶν (sc. ἐφερμήνευσις) τῆς Ἑλληνικῆς οὖσα θεολογίας Ἰδία Κρόνον καὶ Δία (x. 4. an delendum?) καὶ Οὐρανὸν καὶ Νύκτα καὶ Κύκλωπας (fr. 109) καὶ Ἐκατόγχειρας (ibidem) ἐπιφημίζουσα (ευφημίζουσα B) ταῖς ἀκροτάταις τῶν πάντων ἀρχαῖς. Herm. in Platon. Phaedr. 247 e p. 150, 2 Couvr. διὰ δὲ τοῦ ἀναφῆς (ἀναφοῦς codd.; corr. Couvr.) ὅτι καὶ ὑπὲρ τοὺς Ἐκατόγχειράς ἔστι δηλοῖ· οὗτοι γὰρ πρῶτοι οἶνον ἐφάπτονται τῆς πάσης δημιουργίας· διὸ καὶ Ἐκατόγχειρας αὐτοὺς ἡ θεολογία προσαγορεύει· διὰ γὰρ τῶν χειρῶν πάντων ἡμεῖς ἐφαπτόμεθα καὶ ποιοῦμεν καὶ διακρίνομεν· ἔτι καὶ ἡ ἀφὴ διὰ παντὸς πεφοίτηκε (cf. Couvr. p. 271 n. 9) τοῦ σώματος. συμβολικῶς οὖν Ἐκατόγχειρας ὠνόμασε τούτους ἡ θεολογία ὡς πάσης ἐφαπτομένους τῆς δημιουργίας καὶ αἰτίους αὐτῆς δυντας. ἔστι δὲ ἡ τοιάς τῶν Ἐκατογχείρων φρουρητική.

111. (85) Alexand. Aphrodis. in Aristot. Metaphys. N 1091 b 4 (821, 19 Hayd.). Cetera v. supra fr. 108. μεθ' ἦν (sc. Νύκτα) Οὐρανός.

ὅς πρῶτος βασίλευσε θεῶν μετὰ μητέρα Νύκτα.

112. (91) Procl. in Plat. Tim. 40 e (III 176, 10 Diehl) ἀπὸ δὲ τούτων δευτέρα πρόεισι δυάς, Ὦκεανὸς καὶ Τηθύς, οὐ κατὰ συνδυασμὸν γενεσιουργὸν οὐδὲ κατά τινα σύνοδον τῶν κεχωρισμένων οὐδὲ κατὰ μερισμὸν οὐδὲ κατά τινα ἀποτομὴν τῆς ἀπογεννήσεως ταύτης γενομένης — πάντα γὰρ ταῦτα ἀλλοτρίως τῶν θεῶν διαδοξάζουσι τινες —, ἀλλὰ κατὰ μίαν ἔνωσιν καὶ συμπλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον, (δν add. Schneid.) καὶ εἰώθασι γάμον οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν· οἰκεῖος γὰρ καὶ διγάμος τῇ τάξει ταύτῃ, καθά πησιν δὲ θεολόγος πρώτην

γὰρ νύμφην ἀποκαλεῖ τὴν Γῆν καὶ πρώτιστον γάμον τὴν ἔνωσιν αὐτῆς τὴν πρὸς τὸν Οὐρανόν· οὐ γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα ἡρωμένοις δὲ γάμος, διὸ Φάνητος οὐκ ἔστι γάμος καὶ Νυκτός, ἡρωμένων ἀλλήλους ροητῶς, ἀλλ' ἐν τοῖς μετατῆσι ἐνώσεως καὶ τὸ διηρημένον τῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν ἐπιδεικνυμένοις. καὶ ἔοικε διὰ ταῦτα καὶ Οὐρανῷ τούτῳ καὶ Γῆι *(ταύτῃ add. Diehl)* προσήκειν δὲ γάμος, ὡς ἐκεῖνον οὐρανὸν καὶ γῆν ἔκεινην ἐνεικονίζομένοις. δὲ δὴ καὶ οἱ θεομοὶ τοῦ Ἀθηναίων εἰδότες προσέταττον Οὐρανῷ καὶ Γῆι προτελεῖν τὸν γάμοντος κτλ., idem in Plat. Cratyl. 402 b (83, 1 Pasqu.) διτι γαμεῖν λέγεται δὲ τε Ὁκεανὸς τὴν Τηθὺν καὶ Ἡραν δὲ Ζεὺς καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς κατὰ τὴν τῶν ὑφειμένων ἀπογέννησιν τὴν πρὸς αὐτὴν κοινωνίαν ἐνστησάμενος· ή γὰρ ὅμοροητικὴ σύρταξις τῶν θεῶν καὶ η διμοφυὴς συνέργεια πρὸς τὰς ποιήσεις γάμος ἀποκαλεῖται παρὰ τοῖς θεολόγοις. Cf. etiam in Tim. 41 d (III 248, 5 Diehl).

Lob. I 503; Schuster 11; Kern De Theogon. 43; Gruppe Suppl. 696. 701; Dieterich *Nekyia*² 105.

113. (90) Damasc. De princ. 257 (II 125, 24 Rue.) καὶ δὲ τοῦ Ὁρφέως Οὐρανὸς ‘οὐρος πάντων καὶ φύλαξ¹ εἶναι βούλεται· | ¹²⁵ Rue. καὶ Φοίνικες δὲ καὶ Αἴγυπτοι τῇδε τῇ τάξει τὸ φροντικὸν ἐγκατοικίζοντιν.

1 ἀπάντων καὶ φύλαξ Diels apud Kernium.

Lob. I 503 qui Damascii locum falso Tatio in Arat. p. 85 (v. infra) attribuit; Holwerda 313; Kern Herm. XXIII 1888, 486 n. XV.

Cf. fr. 96 de Sole.

Hymn. IV Οὐρανοῦ vs. 5 αἰθέριος χθόνιός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς. Cornuti Ἐπιδρομή 1, 4 Lang (οὐρανὸς) οὐρος ὃν ἄνω πάντων καὶ δρίζων τὴν φύσιν· | ² L. ἔνιοι δέ φασιν ἀπὸ τοῦ ὥρετον η ὥρεύειν τὰ δύτα, δὲ ἔστι φυλάττειν, οὐρανὸν κεκλησθαι. Achill. Tat. Isag. Arat. 36, 13 Μααβ οὐρανὸς δὲ ἡτυμολόγηται, ἵτοι ἐπεὶ δρος παλαιός ἔστιν η ἐπεὶ σφαιροειδῆς ὃν ἔνδοθεν αὐτοῦ ήμας οὐρεῖ, δὲ ἔστιν φυλάσσειν.

114. (95) Procl. in Plat. Tim. 40 e (III 184, 1 Diehl) δόξειε γὰρ ἂν (sc. δὲ Πλάτων) τοῦτο λέγειν οὐχ ἐπομένως ταῖς Ὑρφικαῖς¹ ἀρχαῖς· ἐκεῖ γὰρ ἀδελφοὶ λέγονται τούτων, ἀλλ' οὐ γεννήτορες· τίκτει γὰρ η Γῆ λαθοῦσα τὸν Οὐρανόν, ὡς φησιν δὲ θεολόγος·

ἐπτὰ μὲν εὐειδεῖς² κούρας {έλικώπιδας, ἄγνάς,}

ἐπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας {έγείνατο λαχνήεντας}.

θυγατέρας μὲν {τίκτε?} Θέμιν³ καὶ ἐνφροντα Τηθὺν
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον Θείαν τε μάκαιραν,

5 ηδὲ Διώνην τίκτεν ἀριτρεπὲς εἶδος ἔχουσαν

Φοίβην τε Ρείην τε, Διὸς γενέτειραν ἄνακτος·

παῖδας δὲ ἄλλους τοσούτους·

Κοτόν τε⁴ Κρῖόν τε⁵ μέγαν Φόρκυν τε κραταιὸν
καὶ Κρόνον Ὡκεανόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε.

τούτων οὖν παρὰ τῷ θεολόγῳ προαγαγεγραμμένων πῶς ὁ
Τίμαιος ἔξι Ὡκεανοῦ καὶ Τηθύος (de Tethye v. etiam in Tim. 40 e
[III 179, 8 Diehl]) παράγει Κρόνον τε καὶ Ρέαν;

1 {Ορφικαῖς} dubitanter Diehl. 2 εὐώδεις Procl. hoc loco; sed cf.
eundem in Tim. 31a (I 450, 16 Diehl) κατὰ γὰρ τὴν τοίτην γονῆν ἡ Γῆ
προΐγαγεν· ἐπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἔλικώπιδας, ἄγνάς, ἐπτὰ δὲ
παῖδας ἄνακτας ἔγείνατο λαχνήεντας unde vs. 1. 2 supplevi. 3 μὲν
Θέμιν codd., μὲν {τίκτε} Θ. Mullach, μὲν {πρῶτα} Θ. Lob. 4 κοῖόν τε
vulgo; κοίόν τε Q, κοινὸν τε D. 5 κροῖόν τε, κροῖον τὲ Q vulgo, κροιόντε D;
Κρῖον θ' Hesiod. (v. infra p. 178), Κρεῖον Procl. p. 189, 4 Diehl v. infra.

Idem in Tim. 40 e (III 189, 2 Diehl) δόμοίως δὲ καὶ ἐπὶ
τῷν ἄλλων τῷν κρειττόνων γενῶν τῷν ὑπ' αὐτοὺς τεταγμένων
ἔοικε τὸ 'δσοι μετὰ τούτων' δηλοῦν τούς τε λοιποὺς Τιτᾶνας,
Κρῖον καὶ Ὑπερίονα, Κρεῖον, Ἰαπετόν, Φόρκυν, καὶ τὰς λοιπὰς
Τιτανίδας, τὴν Φοίβην, τὴν Θείαν, τὴν Μνημοσύνην, τὴν Θέμιν,
τὴν Διώνην, μεθ' ὧν ὁ Κρόνος καὶ ἡ Ρέα προηλθον, καὶ τοὺς
ἄμα τῷ Φόρκυι προελθόντας, τὸν Νηρέα, τὸν Θαύμαντα, τὴν
κινητικωτάτην Εὐφορβίαν, καὶ τοὺς μάλιστα τὴν γένεσιν δλὴν
συνέχοντας. ἐκεῖνο μὴν γινώσκειν ἀξιον, ὃς οὐ προσῆκεν ἀκρι-
βολογεῖσθαι περὶ τῆς ἐν αὐτοῖς τάξεως, πότερον ὁ Κρόνος ἐστὶν
ὑπέρτερος ἢ ὁ Φόρκυς. ἔρωσις γὰρ αὐτῶν ἐστι καὶ δόμοιότης.
De eodem Platonis loco dicit Chalcidius 127 p. 192, 3 Wrobel
simil exponit ea, quae O. et Linus et Musaeus de divinis pote-
statibus vaticinati sunt, non quo delectaretur aut crederet, sed
quod tanta esset auctoritas vaticinantium, ut iis (ut hisque CU^{1. 2})
adseverantibus parcus non oporteret. Spectat huc etiam
Damasc. De princ. 265 (II 131, 11 Rue.) et 267 (II 134, 24 Rue.);
v. Kroll Philol. LIII 1894, 419 n. 4. De Themide cf. Procl. in
Remp. II 94, 18 Kr. τὴν παρὰ τοῖς θεολόγοις Θέμιν, ibidem
p. 345, 4 Kr. ἀλλὰ καὶ ὅτι τῇ Θείᾳ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ

Ἀράγκην ταύτην οὐητέον, οὐ μόνον ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν θεογονιῶν πιστόν ετ fr. 126. 144.

Herm. VIII vs. 21; Lob. I 505; Schuster 8; Gruppe *Suppl.* 702; Holwerda 316; J. Kroll *Lehren des Hermes Trismegist.* 239.

Vide fr. 16.

Hesiod. Theogon. vs. 133 de Terra

Οὐρανοῦ εὖνηθεῖσα τέκ' Ὡκεανὸν βαθυδίνην,
Κοτόν τε Κοτόν θ' Ὑπεριονά τ' Ἰαπετόν τε
Θείαν τε Ρείαν τε Θέμιν τε Μημοσύνην τε
Φοίβην τε χρυσοστέφανον Τηθύν τ' ἐρατειρήν.

115. (220) Eustath. ad Dionysium Perieget. 1 (GG II 217, 15) πάντως γὰρ Ὡκεανὸς ἀψόρροος δὲ εἰς ἑαυτὸν δρούων, ἥγονν¹ ἐπαριών καὶ εἰς κύκλου σχῆμα περιαγόμενος,² καὶ οὕτως ἑναποκλείων ἑαυτῷ³ τὴν γῆν· καθὰ καὶ Ὁ. ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἡρας (v. supra p. 141) φησὶ λέγων·

κύκλον δ'⁴ ἀκαμάτον καλλιρρόον⁵ Ὡκεανοῖο,⁶
δὲ γαῖαν δίηγισι πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας
ὡς τοῦ ὥκεανοῦ περιειληφότος τὴν γῆν.

1 εἴτε Κ. 2 εἰς κύκλου περιαγ. var. lect. ap. R. Stephan. et Hudson. 3 ἑαυτῷ om. d. 4 κύκλον δ' cod. Politi, κύκλον cett. codd.; κύκλον τ' Pape. 5 καλλιρρόον om. KPU. 6 ὥκεανοῦ PUY.

Procl. Tim. 40 e (III 178, 16 Diehl) πανταχοῦ γὰρ διορίζειν (θεῖν add. Diehl) τὰς πρώτας τάξεις ἀπὸ τῶν δευτέρων, οὐκ ἀλόγως καὶ τῶν ποιητῶν Ὡκεανὸν καλούντων τὸν δοίγοντα τῆς γῆς.

Herm. XLIV; Lob. I 607; Giseke 79; Schuster 4; Holwerda 318; Maaß Aratea 185.

Hymn. LXXXIII Ὡκεανοῦ vs. 3 δὲ περικυμαίνει γαῖης περιτέρμονα κύκλου, Dionys. Perieget. vs. 27 πάντη δ' ἀκαμάτον φέρεται φόος Ὡκεανοῖο.

116. Procl. in Plat. Tim. 40 e (III 180, 8 Diehl) δηλοῦσι δὲ οἱ θεολόγοι τὸν Ὡκεανὸν ἀπάσης εἶναι κυνήσεως χορηγόν, δέκα λέγοντες αὐτὸν ἐκπέμπειν δχετούς, ὡς ἐπὶ θάλατταν τοὺς ἐννέα χωρεῖν.

Holwerda 318.

117. (104) Procl. in Plat. Tim. 40 e (III 186, 7 Diehl) οἱ δὲ ἄλλοι Τιτᾶνες εἰς διάκοισιν ἐπείγονται καὶ πρόσοδον, ἥγεται δὲ αὐτῶν δὲ μέγιστος Κρόνος, ὡς φησιν δὲ θεολόγος (cf. fr. 135). καίτοι γε ὅτι δὲ Κρόνος ὑπέρτερός ἐστι τοῦ ὥκεανοῦ, δεδήλωκεν

ὁ θεολόγος πάλιν λέγων τὸν μὲν Κρόνον αὐτὸν καταλαμβάνειν τὸν οὐράνιον "Ολυμπον κακεῖ θρονισθέντα βασιλεύειν τῷν Τιτάνων, τὸν δὲ Ὡκεανὸν τὴν λῆσιν ἀπασαν τὴν μέσην· ναίειν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς θεοπεσίοις ἡείθροις τοῖς μετὰ τὸν "Ολυμπον καὶ τὸν ἐκεῖ περιέπειν Οὐρανόν, ἀλλ' οὐ τὸν ἀκρότατον, ὡς δέ φησιν ὁ μῦθος, τὸν ἐκπεσόντα τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἐκεῖ τεταγμένον. τούτων δ' οὖν οὕτως ἔχόντων ὁ Ὡκεανὸς καὶ ἡ. Τηθὺς καθ' ὅσον μένουσι καὶ ἥρωνται πρὸς τὸν Οὐρανὸν συμπαράγοντες αὐτῷ τὴν τῶν προϊόντων βασιλείαν, Κρόνον τε καὶ Ρέας, καὶ καθ' ὅσον {ἐν}ίδρυνται τῇ μονίμῳ δυνάμει τῆς μητρός, κατὰ τοσοῦτον τὸν Φόρκυν μετ' αὐτῆς· αὕτη (sc. Tethys) γὰρ αὐτὸν παράγει Πόντου φιλότητι μιγεῖσα μετὰ Νηρέως καὶ Θαύμαστος.¹ οὐ γάρ ἐστιν ὁ Φόρκυς {ὅ} Οὐρανίδης, ἀλλὰ ὁ Φόρκυς {ὅ} Πόντιος,² ὡς ἐστι δῆλον ἐκ τῆς Θεογορίας (Hesiod. 233. 237). καὶ καθ' ὅσον ἡ Τηθὺς τῆς Γῆς ἐστι πλήρης, κατὰ τοσοῦτον οἷον Γῆ τις οὖσα λέγοιτ' ἀν τὸν Φόρκυν τοῦτον παράγειν μετὰ τοῦ Ὡκεανοῦ, καθ' ὅσον καὶ οὗτος ἐν ἑαυτῷ τὸν νοητὸν³ περιείληφεν· ὥσθ' ἡ μὲν καθ' ὅσον ἐστὶ Γῆ κατὰ μέθεξιν, ὁ δὲ καθ' ὅσον ἐστὶ Πόντος κατ' αἰτίαν ὑφιστᾶσι μετὰ Κρόνου καὶ Ρέας τόνδε τὸν θεόν.

1 Θαύμαστα D vulgo; corr. Taylor. 2 ἀλλὰ ὁ Φόρκυς {ὅ} Πόντιος Diehl, ἀλλὰ Πόντου Lob., ἀλλὰ ὁ Ὡκεανὸς Taylor; ἀλλὰ ὁ Φ. del. Schneid. 3 τὸν νοητὸν codd., τὸν Πόντον Holwerda.

Lob. I 509; Schuster 7; Holwerda 317.

118. Proel. in Plat. Tim. 23 d (I 133, 7 Diehl) προηγεῖται μὲν οὖν τὸ θαῦμα, διότι καὶ ἐν ἡμῖν ἀρχὴ τοῦτο ἐστι τῆς τῶν ὅλων γνώσεως, ἐν δὲ τοῖς θείοις συνάπτει τῷ θαύμασι μένεντοι τὸ θαύμαζον. ὅτεν καὶ Θαύμαστα θεόν τινα μέγιστον ὑμήκασιν οἱ τὰ θεῖα σοφοί, τὸν διὰ τοῦ θαύματος ὑποκατακλίνοντα τὰ δεύτερα τοῖς πρώτοις et idem in Tim. 25 b (I 183, 10) καὶ ἔοικεν ὁ Πλάτων καὶ διὰ τοῦτο μεγάλην καὶ θαυμαστὴν καλέσαι τὴν δύναμιν τῶν Ἀτλαντίων, ἐπειδὴ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ τάξει παραδέδοται τις Θαύμας καλούμενος καὶ Βίας ἄλλος τις ὑπὸ τῶν πάλαι θεολόγων. V. etiam fr. 117.

119. (102) Proel. in Plat. Tim. 24 e (I 175, 9 Diehl) αὕτη (sc. ἡ ὑβρίς) γάρ ἐστιν ἡ ὡς ἀληθῶς ἀπειρία καὶ τὸ αἰσχος, διὸ καὶ τὸ συνεγγίζον αὐτῇ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πως ὃν ἔξυβρίζειν λέγουσιν, ἐπεὶ παράδειγμα αὐτῶν διὰ τούτων παρὰ τῷ θεολόγῳ δηλοῦνται τῶν ὄνομάτων.

Τιτῆνες κακομῆται, ὑπέρθινον ἵτορ ἔχοντες.

Herm. VIII vs. 47 p. 469; Lob. I 507.

Hesiod. Theogon. 139 de Terra γείνατο δ' αὗταις Κέκλωπας ὑπέρβιον ἥτορ ἔχοντας.

120. (103) Procl. in Plat. Tim. 25 b (I 187, 4 Diehl) οὗτοι γάρ ή τε δημιουργική πέρας ἵσχει βούλησις καὶ τὰ χείρω κρατεῖται ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων, ἐν μὲν τοῖς μερικοῖς Ἀτλαντίτοις ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐν δὲ τοῖς ὅλοις οἷς Τιτᾶνες ὑπὸ τῶν Ὄλυμπίων, καὶ κρατεροί περ ἔόντες ἀμείρονος ἀντιάσαντες,

ὑβριος ἀντ' ὀλοῆς καὶ ἀτασθαλίης ὑπερόπλουν,
φησὶν δὲ θεόλογος, διν καὶ δὲ Πλάτων ζηλώσας ὑβρει πορεύεσθαι
τοὺς Ἀτλαντίτοις εἰπεν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους.

Herm. VIII vs. 38 p. 468; Lob. I 508.

Hesiod. Theogon. 516 εἴνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἥγορέντος
ὑπερόπλουν.

121. (97) Procl. in Plat. Tim. 40 e (III 185, 20 Diehl)
μᾶλλον δὲ πάντων τῶν οὐρανίων γερῶν τὰ μὲν μόνον ἐν
ταῖς ἀρχαῖς, ὡσπερ αἱ δύο πρῶται τριάδες — ὡς γάρ ἐνόησε,
φησὶν [sc. δὲ θεολόγος], αὐτοὶς δὲ Οὐρανὸς

ἀμείλιχον¹ ἥτορ ἔχοντας
καὶ φύσιν ἐκρομίην

ὅπερ βαθὺν γαίης ἐς Τάρταρον.
κρύπτονται οὖν ἐν ἀφαρεῖ δι' ὑπεροχὴν δυνάμεως —, τὰ δὲ καὶ
μένει καὶ πρόεισιν, ὡσπερ δὲ Ὁχεανὸς καὶ ἡ Τηθύς. (sequitur
fr. 135).

1 ὡς ἐνόηστος αὐτοὺς παναμείλιχον suppl. Lob., ὡς δὲ αὐτοὺς ἐνόησεν ἀμ.
Koechly Opusc. philol. I 237 n. 35.

Herm. VIII vs. 28 p. 468; Lob. I 506; Mayer Gigant. u.
Titan. 239.

Hesiod. Theogon. 868 ὅπερ (sc. Ζεὺς) δέ μιν (sc. Τυφωέα)
θυμῷ ἀκαχῶν ἐς Τάρταρον ενδρύν. Pherecyd. fr. 5 (Diecls II³ 204, 4) κείνης δὲ τῆς μοίρας ἔνερθρον ἐστιν ἡ ταρταρίη μοίρα·
φυλάσσοντο δὲ αὐτὴν θυγατέρες Βορέους Ἀρπυιαί τε καὶ Θύελλα·
ἐνθα Ζεὺς ἐκβάλλει θεῶν, δταν τις ἐξυβρίσηται.

122. (205) Procl. in Plat. Tim. 25 c. d (I 188, 24 Diehl)
ὅτι δὲ καὶ ταῦτα θαυμαστὴν ἐνδειξιν ἔχει τῆς τοῦ παντὸς δια-
κοσμήσεως, πιστοῦμεν ἀναμνήσαντες ἡμᾶς αὐτοὺς τῶν παρὰ
τῷ Όρφετος λεγομένων πρὸς τῷ πέρατι τῆς δημιουργίας κατα-
ταρταροώσεων. | ¹⁸⁹ Diehl καὶ γάρ ἐκεῖτος τὴν τῶν Ὄλυμπίων
θεῶν καὶ τὴν Τιτανικὴν παραδοὺς δημιουργικὴν ἀντιθεσιν (cf.

in Tim. 24 e p. 174, 12 Diehl) ἀποπερατοῦ τὴν δλην διακόσμησιν ἄχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ πατός, μεταδιδοὺς καὶ ἐκείνοις τῆς τῶν θεῶν ἀχράντου προοίμιος. ταῦτ' οὖν καὶ ὁ Πλάτων εἰδὼς ἐν εἰκόσι τὰ δλα παραδιδοὺς διατείνει καὶ κατάγει καὶ ὑπὸ τὸ ἀφανὲς τὰ διττὰ ταῦτα γένη καὶ σιὰ τῆς ἀφανίσεως ταύτης μιμεῖται τὴν Ὀρφικὴν καταταρτάρωσιν. Cf. eundem in Remp. I 93, 22 Kr. πάντως γάρ πον (Hom. Il. Ξ 203 et B 781) τὸν πρὸς Δία πόλεμον ἐν τούτοις αἰτίσσεται τὸν Τιτανικὸν καὶ τὰς καλούμενας καταταρταρώσεις παρὰ τοῖς Ὀρφικοῖς. Damasc. De princ. 205 (Π 88, 11 Rue.) μετὰ τῆς πρεπούσης διακρίσεως, οἵαν καὶ Ὁ. παραδίδωσιν, τῶν τε υψήσιν ἀπάντων γερῶν καὶ τῶν ἐν οὐρανῷ δεδεμένων Οὐρανιδῶν et 400 (Π 254, 11, 25 Rue.).

123. (155) Olympiodor. in Plat. Phaedon. C III οἱ³ p. 202, 12 Norv. ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν τοῖς ὑπογείοις ἀναλογοῦσι τέσσαροι στοιχεῖοις τε καὶ κέντροις κατὰ δύο ἀντιθέσεις, ὁ μὲν γάρ Πυριφλεγέθων τῶι πυρὶ καὶ τῇ ἀγατολῆι, ὁ δὲ Κωκυτὸς τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει, ὁ δὲ Ἀχέρων δέρι τε καὶ μεσημβρίαι. τούτους μὲν Ὁ. οὕτω διέταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὡκεανὸν τῶι ὕδατι καὶ τῇ ἄρκτῳ προσοικειοτ cf. C III λβ' p. 192, 21 Norv. et eundem in Aristot. Meteor. II 2 p. 355 b 20 (141, 26 Stueve) et Procl. in Tim. 32 b (Π 49, 9 ss. Diehl).

124. Ps.-Galen. (= Porphyr.) ad Gaurum ed. Kalbfleisch (Abh. Akad. Berlin 1895) 34, 26 κάνταῦθα πολὺς ὁ Νομῆγριος καὶ οἱ τὰς Πυθαγόρου ὑπονοίας ἔξηγούμενοι, καὶ τὸν παρὰ μὲν τῶι Πλάτωνι (Respubl. X 621 a) ποταμὸν Ἀμέλητα, παρὰ δὲ τῶι Ησιόδῳ (e. g. Theogon. 361) καὶ τοῖς Ὀρφικοῖς τὴν Στύγα, παρὰ δὲ τῶι Φερενύδῃ (Diels Π³ 204 fr. 7) τὴν ἐκροήν ἐπὶ τοῦ σπέρματος ἐκδεχόμενοι.

125. (156) Olympiodor. in Platon. Phaed. D ρμε' p. 241, 5 Norv. ὅτι οἱ τέτταρες ποταμοὶ τὰ τέτταρα στοιχεῖα ἔστι τὰ ἐν τῶι Ταρτάρῳ, ὁ μὲν Ὡκεανός, φησι, τὸ ὄδωρ, ὁ δὲ Κωκυτὸς ἥτοι Στύγιος ἡ γῆ, ὁ δὲ Πυριφλεγέθων τὸ πῦρ, ὁ δὲ Ἀχέρων ὁ ἀήρ. ἀντικεῖσθαι δὲ τῶι μὲν Πυριφλεγέθοντι τὸν Στύγιον, ὡς θεομὸν ψυχῶν, τῶι δὲ Ὡκεανῷ τὸν Ἀχέροντα, ὡς ὑδραῖον ἀερίωτον διὸ καὶ Ὁ. τὴν Ἀχέρονσίαν λίμνην δερίαν καλεῖ.

126. Procl. in Plat. Rempubl. II 207, 14 Kr. τίτα οὖν ἡμεῖς τὴν θεὸν ταύτην εἶναι φήσομεν; ἢ δῆλον ὅτι τοῖς φήμασιν ἐπόμενοι, μητέρα μὲν αὐτὴν τῶν Μοιρῶν ὑμνοῦμένην ἀκούοντες, ἥγεμόρα δὲ τῆς κοσμικῆς ἀπάσης τάξεως, τῆς ἐν ψυχαῖς, τῆς ἐν

φύσεσιν, συνέχουσαν δὲ ἀκλιτῶς τὰ πάντα καὶ δρίζοντα, ὅπου τεθὲν ἔκαστον συμπληρώσει τὸν κόσμον ἐν τοῖς πρέποντι σχήματι, ταύτην ἐκείνην εἶναι τὴν παρὰ τοῖς θεολόγοις καλούμένην Θέμιν (Hesiod. Theogon. 901); ἦν τὸ ὑπερβαίνειν ἐγχειροῦν ἀθέμιτον μὲν εἶναι λέγομεν, ὑπερβαίνειν δὲ ὅμως μὴ δύνασθαι. τίνα γάρ ἄλλην μητέρα Μοιρῶν ἡ ταύτην ἐκείνων ἔμπονταν ἥκουόσαμεν; οὐδα μὲν οὖν, ὅτι καὶ Μοίρας ἄλλας Ὁ., εἰ καὶ τοῖς αὐτοῖς ὀρόμασι χρόμενος, ἀπ' αὐτῶν προελθεῖν φησιν τῶν πρωτίστων θεῶν, ἐπέκεινα καὶ τῆς Κρότου βασιλείας καὶ τῶν νοερῶν δλως διακόσμων· ἄλλα κάκετος ἄλλην Ἀνάγκην παρήγαγεν πρὸ τῶν Μοιρῶν, στυγερῶπα τε Ἀνάγκην λέγων προελθεῖν ἀπ' ἐκείνων.

127. (101) Procl. in Plat. Cratyl. 406 c p. 110, 15 Pasqu. παράγει οὖν αὐτὴν (sc. Venerem) ὁ Οὐρανὸς ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν γορίμων ἐαυτοῦ μορίων ἡφέντων¹ εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς φησιν Ὁρφεύς.

μήδεα δ' ἐς πέλαγος² πέσεν ὑφόθεν, ἀμφὶ δὲ τοῖσι λευκὸς ἐπιπλώσουσιν ἐλίσσετο πάντοθεν ἀφρός· ἐν δὲ περιπλομέναις ὤραις Ἔνιαντὸς³ ἔτικτεν παρθένον αἰδοίην, ἦν δὴ παλάμαις ὑπέδεκτο

5 γεινομένην τὸ πρῶτον ὅμοῦ Ζῆλός τ' Ἀπάτη τε.

1 ἡφέντων Platt Journ. philol. Lond. XXVI 1899, 230; ἡφέντος codd. 2 ἐς πέλαγος Α; ἐνπέλαγος Β; ἐπέλαγος Φ; ἐνπέλαγος Ρ. 3 ἐνιαντοῦ Platt. Lob. I 542.

Hesiod. Theogon. 188

μήδεα δ' ὡς τὸ πρῶτον ἀποτμῆσας ἀδάμαντι πάββαλ' ἀπ' ἡπέριοι πολυκλίστωι ἐνὶ πόντῳ, ὡς φέρετ' ἂμ πέλαγος ποντὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς ἀφρός ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὥρνυτο· τοῖς δ' ἐνι κούρῃ 5 ἐθρέψθη κτλ.

Ad vs. 3 cf. Eὐχ. πρ. Μονσ. 18 Ὡρας ἡδ' Ἔνιαντόν, Procl. in Plat. Tim. 37 e (III 40, 31 Diehl) ἐπεὶ καὶ οὐ τὸν χρόνον μόνον ὡς θεὸν ὑμρήκασιν, ἄλλὰ καὶ ἡμέραν αὐτὴν καὶ νύκτα καὶ μῆνα [θεὸν del. Diehl] καὶ ἐνιαντόν, 49 d (III 89, 29 Diehl); v. Waser RE² V 2568. Ad vs. 5 γεινομένην τὸ πρῶτον cf. Hesiod. Theogon. 202 γεινομένη τὰ πρῶτα. Ζῆλος Theogon. 384; Ἀπάτη Theogon. 224.

128. Procl. Theolog. Plat. IV 5 p. 188, 22 καὶ πρὸ τούτων (sc. Plotini et Iamblichii) ὁ Πλάτων αὐτὸς ἐν τοῖς Κρατέλωι

(p. 396 b ὡς λόγος) ταῖς Ὁρφικαῖς θεογονίαις (cf. supra p. 141) ἔπομενος τοῦ μὲν Διὸς πατέρα τὸν Κρόνον (cf. fr. 139), τοῦ δὲ Κρόνου τὸν Οὐρανὸν ἀποκαλεῖ.

Lob. I 368.

129. (99) Procl. in Plat. Cratyl. 396 b. c p. 62, 3 Pasqu. ὡς δ' Ὁ. ἐρθέωι στόματι λέγει, καὶ καταπίει τὸν πρόγονον αὐτοῦ τὸν Φάρητα καὶ ἐγκολπίζεται πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις ὁ Ζεὺς καὶ γίνεται πάντα ροερῶς ὅσπερ ἦν ἐκεῖνος ροητῶς, καὶ ὁ Κρόνος πάσης τῆς δημιουργίας ἐρδίδωσι τῷ Διὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τῆς εἰς τὰ αἰσθητὰ προοίμιας, καὶ ἐαντὸν ροῶν ἥρωται τοῖς πρωτίστοις ροητοῖς καὶ πεπλήρωται τῶν ἐκεῖθεν ἀγαθῶν. διὸ καὶ τρέφεσθαι φῆσιν αὐτὸν ὁ θεολόγος ἐπὸ τῆς Νύκτος.

ἐκ πάρτων δὲ Κρόνον Νὺξ ἔτρεφεν ἥδ' ἀτίταλλεν.

Idem versus etiam ap. Damasc. De princ. 67 (I 146, 17 Rue.) post fr. 131.

Lob. I 506; Kern De Theogon. 18. 57.

130. (245) Procl. in Hesiod. Opera 113 (Gaisf. II 115, 9) καὶ τοῦτο Κρούιόν ἔστι· καὶ γὰρ τὸν Κρόνον δεὶ μελαίνας ἔχειν τὰς ἐπὶ τοῦ γενείου τρίχας φησὶν Ὁ.: Πλάτων (Polit. 270 d. e) δὲ τοὺς ἐπὶ τῆς Κροίας περιόδουν ἀποβάλλειν φησὶ τὸ γῆρας, καὶ δεὶ γίνεσθαι νεωτέρους.

Lob. I 511; M. Mayer Gigant. u. Titan. 238.

Cf. fr. 142.

131. (99) Damasc. De princ. 67 (I 146, 12 Rue.) ἔοικε δὲ καὶ Ὁ. τὸν Κρόνον εἰδὼς ροῦν, ὡς δηλοὶ ὁ τε σύμπας μῆθος ὁ περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ ἀγκυλομήτης¹ (καὶ add. Lob.) τὴν Νύκτα ὡς πρώτην οὐσίαν καὶ τροφὸν πάντων (v. fr. 106) διὰ τοῦτο ἀνυμρούμενην αὐτὸν μάλιστα τὸν Κρόνον πεποιηκέναι (πεποίηκε Lob.) τρέφονταν, ὡς τοῦ ροῦ οὖσαν τὸ ροητόν, ἐπειδὴ τῶι ροοῦντι τροφὴ τὸ ροούμενόν ἔστι κατὰ τὸ λόγιον (Kroll De orac. Chald. 19 n. 1).

1 καὶ τὸ ἀγκυλομήτης Usen. in Schoellii Proclo ad Remp. p. 38, 15.

Lob. I 506; Kern De Theogon. 57.

Hymn. XIII Κρόνου vs. 9 ἀγκυλομῆτα, φέριστε.

132. Damasc. De princ. 422 (II 277, 5 Rue.) εἶτα ἐπὶ τούτοις καὶ εἰς τὸ χινούμενον προέρχεται καὶ ἐστώς, ἐπεὶ διὰ τοῦ δημιουργοῦ καὶ ἡ ἐσχάτη φύσις ἐδρᾶσται τῶν ἄλλων ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ρέας, ὡς ποιεῖ Ὁρφεύς· καὶ ὥλως ὁ δημιουργικὸς

ἀπασιγ^η δρμος, ηδέ εστιν ή θεὸς ή καὶ πρώτη προάγει τὴν δημιουργίαν εἰς ὅλην. Procl. in Plat. Tim. 18 c (I 46, 27 Diehl) ή τε οὖν Ἡρα συμπρόσισι τῷ Διὶ πάντα ἀποτίκτουσα σὺν τῷ πατρὶ· διὸ καὶ ἴσοτε ληγής (fr. 163) αὐτῷ |⁴⁷ Diehl προσαγορεύεται· καὶ ή Ρέα τῷ Κρόνῳ· πάσης γάρ εστι τῆς Κρονίας δυνάμεως κόλπος ή θεὸς αὕτη· καὶ ή Γῆ τῷ Οὐρανῷ· πάντων γάρ η Γῆ μήτηρ, ὥν ὁ Οὐρανὸς πατήρ. Cf. Orac. Chald. apud Krollium p. 30 (Ab. fr. 305):

‘Ρείη τοι ροερῶν μακάρων πηγή τε δούρη τε·
πάντων γὰρ πρώτη δυνάμεις κόλποισιν ἀφράστοις
δεξαμένη γενεὴν ἐπὶ πᾶν προχέει τροχάσονσαν

ubi vs. 2 cum Krollio vix πατρὸς legendum est.

Kern Herm. XXIII 1888, 488 n. XXVI.

133. Damasc. De princ. 284 (II 157, 12 Rue.) ὁ μὲν γὰρ Ό. δοκεῖ μᾶλλον τὴν ἄχρι φυτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν ὑποστρωνύναι φύσιν ὑπὸ τὴν Ρέαν. εἰ μὴ ἄρα καὶ τὴν Γοργόνα νοοῦμεν ἄχρι τῶν λίθων αὐτῶν ἐκτείνονσαν τὴν ἔαντῆς ζωιογονίαν.

134. Procl. Theolog. Plat. V 11 init. p. 265, 25 ταῖς δὲ αὐτεροὶ τοῦ βασιλέως τῶν ροερῶν θεοῖς ὑπομήσεσι πέρας ἐπιθέντες, ἔχομένως δὴ πον τὴν βασιλίδα Ρέαν ὑμηῆσομεν. ταύτην γὰρ δὴ μητέρα τοῦ δημιουργοῦ τῶν ὅλων, δευτέραν δὲ τοῦ Κρόνου θεόν, Πλάτων τέ φησι καὶ Ὁρφεός.

135. (100) Procl. in Plat. Tim. 40 e (III 185, 28 Diehl) [anteit fr. 121]] τῶν γὰρ ἀλλων Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τοῦ πατρὸς ἐπιβοντὴν ἱεμένων ὁ Ὠκεανὸς ἀπαγορεύει τε πρὸς τὰς τῆς μητρὸς ἐπιτάξεις καὶ ἐνδοιάζει περὶ τῆς πράξεως.

Ἐνθ' αὐτ'¹ Ὠκεανὸς μὲν ἐνὶ μεγάροισιν ἔμικτεν
δρματίνων, ποτέρωσε νόον τράποι, ἥ² πατέρα ὃν |¹⁸⁶ Diehl
γνιψώσῃ³ τε βίης καὶ ἀτάσθαλα λωβήσαιτο
σὺν Κρόνῳ ηδ' ἀλλοισιν ἀδελφοῖς, οὐ πεπίθοντο
5 μητρὶ φίληι, ἥ τούς γε λιπῶν μέροι ἐνδορ ἔκηλος.
πολλὰ δὲ πορφύρων μένεν ἥμενος ἐν μεγάροισι,
σκυζόμενος ηἱ μητρὶ, κασιγνήτοισι δὲ μᾶλλον.

μένει οὖν οὗτος ἄμα καὶ πρόσισι μετὰ τῆς Τηθύος· συνέγενεται γὰρ αὐτῷ κατὰ τὴν πρώτην ἀπογέννησιν. οἱ δὲ ἄλλοι Τιτᾶνες εἰς διάκοσιν ἐπειγοται καὶ πρόσθον, ηγεται δὲ αὐτῶν ὁ μέγιστος Κρόνος, ὡς φησιν ὁ θεολόγος (sequitur fr. 117).

1 οὖν vulgo. 2 ἡ Herm., ἡ codd. 3 γνωσθη Lob., γνιώσεις Duenzs., γνώση QD, γνώση vulgo, γνωρώση Gesn.

Herm. VIII vs. 31 p. 468; Lob. I 507.

136. (103) Schol. Hesiod. Theogon. 209 (Gaisford II 491) (*Τιτᾶνες*) παρὰ τὸ τετάσθαι καὶ ἔξαπλωθῆναι. ἢ δτι — ὡς λέγει οὗτος (sc. Hesiodus) ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ Ὁρφέως λαβὼν τοῦτο — δτι πάλιν τιμωρῆσαι μέλλει ὁ Κρόνος τοὺς θεούς, καὶ λαβεῖν τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ἥγονν πάλιν ἐπικρατῆσαι μέλλει τὸ σκότος ἐκεῖνο τὸ ἀρχαιότατον τοὺς ζωιδιακοὺς κύκλους, τοὺς ἔχοντας τοὺς ἀστέρας.

Lob. II 793.

Ad τὸ σκότος ἐκεῖνο τὸ ἀρχαιότατον cf. Plin. Epist. VI 20 p. 162, 22 Kuk. *multi ad deos manus tollere, plures nusquam iam deos ullos aeternamque illam et novissimam noctem mundo interpretabantur.*

137. (114) Procl. in Plat. Cratyl. 396 b p. 55, 11 Pasqu. μόρος δ' ὁ Κρόνος καὶ ἀφαιρεῖται τὸν Οὐρανὸν τὴν βασιλείαν τελέως, καὶ τῷ Δὶ παραχωρεῖ τῆς ἡγεμονίας, τέμυρων καὶ τεμνόμενος, ὡς φησιν ὁ μῦθος. ἐπεὶ τοίνυν τὴν τοιαύτην διαδοχὴν ὑβριστικὴν οὖσαν ἐπὶ Κρόνου λεγομένην ἔωρα ὁ Πλάτων παρὰ τοῖς θεολόγοις, μηδίης ἡξίωσεν καὶ τὴν ἐρ τῷ ὄροματι φατασίαν τῆς ὑβρεως, ἦν καὶ ταύτην προσῆκον ἀποφήγητι τὸ ὄρομα τῷ θεῷ, καὶ εἰκότα φέρον τῆς περὶ ἐκείνον μυθευμένης ὑβρεως, ἡμᾶς δ' ἀναδιδέξῃ καὶ τὰ μυθικὰ πλάσματα πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπανάγειν, ὡς προσήκει περὶ θεῶν καὶ τὴν φαινομένην τερατολογίαν εἰς ἐπιστημονικὴν ἔντοւς ἀραπέμπειν.

Lob. I 507; Dieterich Abraxas 76; M. Mayer ap. Rosch. II 1470.

Lyd. De mens. IV 64 p. 116, 21 W. τεχθῆναι δ' αὐτὴν (sc. Ἀφροδίτην) ἀξιοῦσιν ἀπὸ τῶν Κρόνου μηδέων, τοντέστιν ἀπὸ τοῦ αἰόνος. Calixto? ap. Schol. G falsarii Ovid. Ib. 273 p. 51 Ellis (*Saturnus*) *parte est laesus eadem poenamque a nato quam dedit ipse tulit.*

138. Procl. in Plat. Rempubl. II 297, 9 Kr. καὶ ταῦτα (καὶ οἱ θεολόγοι γιγνώσκοντες τὸν βίαιον λαβόντα τὴν βασιλείαν καὶ τοὺς ἔαντον παῖδας ἐσθίειν ἐμυθολόγησαν, ὡς δέον δὲν τὸν βιασάμενον (τὸν) πατέρα καὶ περὶ τοὺς παῖδας εἶραι τοιοῦτον· τοῦτο δέ ἐστιν τὸν δι' ὑπεροχὴν δυνάμεως ἐτέρας ἡγησάμενον βασιλείας καὶ δσα γεννᾶν παρ' ἔαντοι κατέχειν.

Supplementa Schoellii (p. 90, 1) sunt; nonnulla autem eo rectius Kr. in cod. legit.

139. (243) Lactant. Divin. instit. I 13, 11 (I 52, 3 Br.) *O. qui a temporibus eius fuit recentior, aperte Saturnum in terra et apud homines regnasse commemorat:*

πρώτιστος¹ μὲν² ἄνασσεν ἐπιχθονίων³ Κρότος ἀρδοῶν·
ἐκ δὲ⁴ Κρότου⁵ γένετ' αὐτὸς⁶ ἄναξ μέγας εὐρυόπτα Ζεύς.⁷

Graeca om. R, in mg. interpretat. latin. add. man. rec. 1 πρώτιστος P, προτιστος V. 2 μην P. 3 ἄναξεν V; ἄναξ ἐκ ἐπιχθονίων ed. prior.; ἄναξ ἀπ' Herm.; ἄνασσεν corr. Walch. (et Gust. Wolff) v. Lob. I 510 n. e. Protiston menanar cenepis tonionchro nos andron H. 4 καὶ S, δὲ om. P. 5 χρονος PV. 6 γενετατος S, γηνετατος P, γένετ' αὐτῖς Lob. 7 ecdechro nugenete aut cesarax megas europazaeus H. Interpretationes latinae diversae in S et P.

Herm. XLVII; Lob. I 510; C. L. Struve Op. sel. I 131; Gust. Wolff Philolog. XVI 1860, 527 n. 5; Holwerda 309.

140. Procl. in Rempubl. II 74, 26 Kr. ὁ μὲν θεολόγος 'Ο. τρία γένη παραδέδωκεν ἀρθρώπων· πρώτιστον τὸ χρυσοῦν, ὅπερ ἔποστῆσαι τὸν Φάνητά φησιν· δεύτερον τὸ ἀργυροῦν, οὗ φησιν ἀρξαι τὸν μέγιστον Κρότον· τρίτον τὸ Τιτανικόν, ὁ φησιν ἐκ τῶν Τιτανικῶν μελῶν τὸν Δία συστήσασθαι (cf. Olympiodor. in Phaedon. 68 c p. 48, 25 Norv.). συντροήσας ὡς |⁷⁵ Kroll ἐν τρισὶν ὅροις τούτοις πᾶν εἰδος περιέχεται τῆς ἀρθρωπίης ζωῆς. ἢ γὰρ νοερόν ἔστιν καὶ θεῖον, αὐτοῖς τοῖς ἀκροτάτοις τῶν ὄντων ἐριδρυμένον, ἢ πρὸς ἑαυτὸν ἐπέστροπται καὶ νοεῖ ἑαυτὸν καὶ ἀγαπᾷ τὴν τοιαύτην ζωήν, ἢ πρὸς τὰ χείρονα βλέπει καὶ μετ' ἐκείνον ἐθέλει ζῆν ἀλόγων ὄντων. τριτῆς οὖν οὕσης τῆς ἀρθρωπίης ζωῆς τὸ μὲν πρώτιστον ἀπὸ τοῦ Φάνητός ἔστιν, ὃς πᾶν τὸ ροῦν συράπτει τοῖς νοητοῖς, τὸ δὲ δεύτερον ἀπὸ τοῦ Κρότου τὸ πρώτον, φησιν ὁ μῆδος, ἀγκυλομήτον (v. fr. 131) καὶ πάρτα πρὸς ἑαυτὰ ποιοῦντος ἐπιστρέφειν, τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ Δίος τοῦ τῶν δευτέρων προνοεῖν καὶ διακοσμεῖν τὰ χείρονα διδάσκοντος. τοῦτο γὰρ ἵδιον δημιουργίας.

Lob. I 510; Vári Wien. Stud. XII 1890, 222 n. 1; Dieterich Abraxas 127; Heeg 51 n. 1.

141. (244) Procl. Hesiod. Op. et Dies 126 (Gaisf. II 121, 18) ὁ μὲν 'Ο. τοῦ ἀργυροῦ γένους βασιλεύειν φησὶ τὸν Κρότον, τοὺς κατὰ τὸν καθαρὸν λόγον ζῶντας ἀργυροῦς λέγων ὥσπερ τοὺς κατὰ ροῦν μόνον χρυσοῦς· ὁ δὲ 'Ησίοδος (Opera 127) ἐθέλων

τὴν μεταβολὴν ἐνδείξασθαι τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς τὸ ἀργυροῦ γέρος τῶν ἀνθρώπων ποιεῖ ὁμόνυμον.

Lob. I 510; Holwerda 309.

142. (245) Procl. Theolog. Plat. V 10 p. 264, 20 τῶν δὲ θεολόγων τὸ ἀγήρων τῇ τάξει ταύτῃ (sc. τῇ Κρονίᾳ) προσήκειν λεγόντων, ὡς οὐ τε βάρβαροι φασι, καὶ δὲ τῶν Ἑλλήτων θεολόγος Ὁ. — καὶ γὰρ οὗτος δὲ μελαίνας τὰς τοῦ Κρονίου προσώπου τρίχας μυστικῶς λέγει, καὶ μηδαμῶς γίγνεσθαι πολιὰς (v. fr. 130) — θαυμάζω τὸν τοῦ Πλάτωνος ἔνθεον νοῦν τὰ αὐτὰ περὶ τοῦ θεοῦ τούτου τοῖς κατ' (καθ' Port.) ἵχρος αὐτοῦ πορευομέροις ἐκφαίνοντα. ἐν γὰρ τῇ Κρονίᾳ περιόδῳ τὸ γῆρας ἀφιέραι φησὶ τὰς ψυχάς, ἐπὶ δὲ τὸ νέον ἀγακάμπτειν, καὶ τὸ πολιὸν μὲν ἀφαιρεῖν, τὰς δὲ τρίχας μελαίνας ἔσχειν. τῶν γὰρ πρεσβυτέρων (φησὶν sc. Plat. Polit. 270 d. e) αἱ λευκαὶ τρίχες ἐμελαίνοντο. τῶν δὲ γενειώντων αἱ παρειαὶ λειαινόμεναι, εἰς τὴν παρελθοῦσαν ὥραν καθίσταντο. ταῦτα μὲν δὲ οὐλέας σένος. δέ γε Ὅ. τὰ τούτοις ὅμοια περὶ τοῦ θεοῦ (sc. Κρότου) διατάττεται.

----- ύπὸ Ζηνὶ Κρονίωνι

ἀθάνατον αἰῶνα καμεῖν, καθαροῦ γενείον

--- διερὰς χαίτας εὐώδειας, οὐδὲ

--- ἡπεδαροῦ μηχίμεναι ἀνθεῖ λευκῶι.

5 ----- ἀλλ' ἐριθηλέα λάχνην.

Unde restituendum esse videtur:

----- ύπὸ Ζηνὶ Κρονίωνι²

ἀθάνατον *(τ')* αἰῶνα³ λαχεῖν⁴ καθαροῦ γενείον

(καὶ) διερὰς⁵ χαίτας εὐώδειας, οὐδέ *(τι πάμπαταρ)*⁶

*(γῆρας)*⁷ ἡπεδαροῦ μηχίμεναι ἀνθεῖ λευκῶι,

5 ἀλλὰ περὶ προτάροισιν ἔχειν⁸ ἐριθηλέα λάχνηρ.

1 τοῖσι πάλαι πέπρωται suppl. Lob.; ἀλλὰ Κρότονος φάσκονοι Mullach.

2 ύπὸ Ζηνὸς Κρονίωνος mavult Lob. 3 *(τ')* αἰῶνα Duentz. 4 λαχεῖν Hermann ap. Lob., qui ipse νέμειν praeferit; καμεῖν ed. Porti. 5 καθαροῖσι γένειον καὶ διεροῖς Herwerd. Herm. V 1871, 143; καὶ add. Herm. 6 οὐδέ *(τι τὸν γέ)* idem; Lob. pronomen aut participium plurale postulat, οὐδέ *(ποτ'* αὐτοῖς) Duentz.; οὐδέ *(τι πάμπαταν)* Herwerd. 7 γῆρας add. Gesn. 8 suppl. Hermann.; ἀλλ' αἰεὶ ἐ. λ. Duentzer.

Herm. ap. Lob. I 511; Duentzer 79 fr. IX; Mayer Gigant. u. Tit. 238; Vári Wien. Stud. XII 1890, 224.

Spectat Orphicos forsitan Pindar. Ol. II 68 Schr. ὅσοι δὲ ἐτόλμασαν ἐστρὶς ἐκατέρωθι μετραντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὄδὸν παρὰ Κρότονος τέρσιν (ἥν ἔταξε τοῖς

δικαιοις schol. I 93, 16 Dr.). Cf. etiam Pindar. Pyth. IV 291 λῦσε δὲ Ζεὺς ἄρθιτος Τιτᾶνας.

143. Procl. in Plat. Rempubl. II 53, 2 Kr. δεῖ δέ, ὥσπερ ἐκατέρας εἰσὶν ἡγεμόνες, οὗτοι καὶ τὸν ἔρα προστάτην τῆς συναμφοτέρας νοεῖν ἀνόδου τε καὶ καθόδου καὶ τῆς διπλῆς ἐν τῇ γενέσει ζωῆς εὐγονίας τε καὶ δυσγονίας· ὅν, εἰ δεῖ τῇ ἐμῇ μαντείᾳ προσέχειν, οὐκ ἄλλον ἢ τὸν Προμηθέα δεῖ νομίζειν, ὃν καὶ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ (320 d), τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἔφορον, ὥσπερ τὸν Ἐπιμηθέα τῆς ἀλόγου φησίν, καὶ Ὁ. καὶ Ἡσίοδος (Theogon. 565) διὰ τῆς αἰλοπῆς τοῦ πυρὸς καὶ τῆς εἰς ἀνθρώπους δόσεως ἐνδείκνυνται τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ νοητοῦ κατάγειν εἰς τὴν γένεσιν, ὡς τῆς ἀνθρωπίνης περιόδου κύριον καὶ τῶν ἀμειωτῶν καὶ χειρόνων γενέσεων. Cf. Olympiodor. in Plat. Phaed. B φῆσθαι p. 122, 13 Norvin.

144. (105. 129) Procl. in Plat. Tim. 30 a (I 396, 29 Diehl) ἡ Θέμις εἰκότως ἐν ἀρχαῖς παραλαμβάνεται τῆς δημιουργίας· αὕτη γάρ ἔστιν ἡ τῶν δημιουργικῶν θεσμῶν αἴτια, |³⁹⁷ Diehl καὶ ἀπὸ ταύτης ἀδιαλύτως ἡ τάξις συνέστη τοῦ παντός.. διὸ καὶ μένει μὲν παρθένος πρὸ τῆς τοῦ δημιουργοῦ προόδου κατὰ τὸν ζητησιόν τῆς Νυκτός·

ἔστι ἄρ τείη παῖδα τέκην Κρότωι¹ ἐρ φιλότητι.

συμπαράγει δὲ τῷ Διὶ τὴν τριάδα τῶν Ωρῶν (v. Hymn. XLIII)· ταῖς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε, ἦμερ ἀτακλῆται πυκνὸν τέφος ἥδ' ἐπιθεῖται (Hom. Il. E 750).

1 παῖδα τέκην Κρότωι Herwerd. Herm. V 1871, 138; τέκοι παῖδα Κρότωι Herm.; τε καὶ παῖδα κρόνῳ Μ, τε καὶ κρόνῳ παῖδα Ρ, τέκεν παῖδα κρόνῳ Ν.

Herm. p. 503 n. 1; Lob. I 539; Holwerda 290.

Hesiod. Theogon. 453 Τείη δὲ δημητεῖσα Κρότωι τέκε φαίδιμα τέκνα.

145. (106. 128) Procl. in Plat. Cratyl. 403 e (90, 28 Pasqu.) ὅτι τὴν Δήμητραν Ὁ. μέν, τὴν αὐτὴν λέγων τῇ Τείῃ πρέπει εἶναι, λέγει ὅτι ἄνω μὲν μετὰ Κρότου οὖσα ἀν⁹¹ Pasqu. εκφοίτητος Τεία εἰστίν, προθιάλλουσα δὲ καὶ ἀπογεννῶσα τὸν Δία Δημήτηρ. λέγει γάρ.

Τείη τὸ πρὸν ἑοῦσα,¹ ἐπεὶ Διὸς ἐπλετο μήτηρ,
Δημήτηρ γέγονε²

1 φείη—ἑοῦσα Werf.; φείη—ἑοῦσαν codd.; ἑοῦσα (γ') Mullach. 2 γέγονε Δημήτηρ codd.; transp. Boisson., γίγνετο Δ. Werf.; γεγονέται Δημήτηρ Lob.

qui haec duo verba Proclo relinquenda esse censet et 'Ρείην—έονσαν servans Orpheo πίκλησον Δήμητρα vel simile quid scripsisse opinatur. Res dubia est.

Idem in Cratyl. 401 c p. 80, 10 Pasqu. δ' Ὁ. τρόπον μέν τινα τὴν αὐτὴν εἶναι τὴν Δήμητρα τῇ δλῃ ζωιογονίᾳ, τρόπον δ' ἄλλον οὐ τὴν αὐτὴν· ἀντὶ μὲν γὰρ οὖσα 'Ρέα ἐστί, κάτω δὲ μετὰ τοῦ Διὸς Δημήτηρ· καὶ γὰρ τὰ παραγόμενα¹ ὅμοιά εἰσιν τοῖς παραγόντοις καὶ σχεδὸν τὰ αὐτά.

1 παραγόμενα Werf.; παραγενόμενα codd.

Theolog. Plat. V 11 p. 267, 38 καὶ δὴ καὶ (sc. Plato) ἐν Νόμοις τὰς Θεομοφόρους θεὰς ἀνυμνῶν εἰς τὴν ἔνωσιν τῆς τε Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης ἀναπέμπει πᾶσαν τὴν ἔνθεσμον ζωὴν. ἐπει τατ' Ὀρφέα τῷ μὲν Κρόνῳ συνοῦντα κατὰ τὴν ἀκρότητα τὴν ἑαυτῆς ή μέση θεὸς 'Ρέα καλεῖται, τὸν δὲ Δία παραγόντα καὶ μετὰ Διὸς ἐκφαίνοντα τούς τε δλοντας καὶ τοὺς μερικοὺς διακόσμους τῶν θεῶν Δημήτηρ. καὶ ἔστιν ὁ σύμπας τῆς μέσης ζωῆς διάκοσμος περιληπτικὸς τῶν τε ἄλλων Τιτανίδων, καὶ δὴ καὶ τῆς Δήμητρος. ταύτην γὰρ προεστήσατο μονάδα συναγωγὸν μέσην τῶν ἐν αὐτῇ πασῶν τάξεων, τῶν τε κρυφίων καὶ τῶν μεριζομένων περὶ τὰς γεννητικὰς τῆς θεοῦ δυνάμεις. τοιτταὶ δέ εἰσιν ἐκάτεραι. καὶ τὴν μὲν ἀντὶ τριάδα συνάπτει τῷ Κρόνῳ, τὴν δὲ κάτω συνυφαίνει τῇ δημιουργικῇ τάξει. |²⁶⁸ μέσην δὲ οὖσαν τὴν Δημητριακὴν μονάδα συντεταγμένην, ἀμα καὶ ἔξιηρημένην ἀποφαίνει τοῦ δημιουργοῦ τῶν δλων. καὶ γὰρ ὑφίστησι Δία μετὰ τῆς δλης καὶ συναπογεννᾷ τὴν Κόρην μετὰ τοῦ Διός. ή μὲν οὖν μέση τῶν πατέρων πρόγονος θεὸς διὰ τούτων ἀνυμνείσθω τῶν λόγων.

Lob. I 537; Gruppe Griech. Mythol. II 1169 n. 7.

Cf. Pherecyd. fr. 1 (Diels II³ 202, 3) Ζὰς μὲν καὶ Χρόνος ἥσαν δεὶ καὶ Χθονί· Χθονίη δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζὰς γῆν γέρας διδοῖ.

146. Damasc. De princ. 267 (II 134, 17 Rue.) καὶ γὰρ διαρχὴν Κρότος, δια Τιτάν¹ ἐστι κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ὑπεξωκότα, καὶ καταπίνει τὰ οἰκεῖα γεννήματα κατὰ τὸν ἀμείλικτον. Cf. Procl. in Plat. Remp. II 61, 22 Kr.

1 τι πᾶν cod. B.

Cf. Hymn. XIII Κρόνου vs. 2 ἄλκιμε Τιτάν.

147. (108) Schol. Lycophr. 399 p. 149, 11 Sch. δίσκον δὲ τὸν Δία λέγει διὰ τὸν λίθον τὸν ἀντὶ Διὸς ὑπὸ 'Ρέας σπαργανωθέντα καὶ ὑπὸ Κρότου καταποθέντα, ὡς φησιν Ἡσίοδος ἐν

τῇ θεογονίᾳ (vs. 485) [τὴν Ὁρφέως ὑποκλέψας καὶ παραφθεῖ-
γας θεογονίαν].

Quae extrema uncis inclusi, ex Tzetzae classe II sumpta sunt.

Lob. I 516.

Cf. Ioann. Gaz. Descript. tab. mundi I 49 de Sole a Caelo
evomito supra fr. 21 a p. 92.

148. (115) Procl. in Plat. Remp. I 138, 23 Kr. καὶ γὰρ
ἐκεῖνος καθεύδων πρώτιστος παραδέδοται τῶν θεῶν·

Ἐνθα Κρόνος μὲν ἔπειτα φαγὼν δολόεσσαν ἐδωδήν
κεῖτο μέγα φέγχων.

Lob. I 516; Dieterich Abraxas 76 n. 5.

149. (45). Clem. Alex. Strom. VI 2. 26, 2 (II 442, 12 Staeh.)
Ἐν τε τῇ θεογονίᾳ (v. p. 141) ἐπὶ τοῦ Κρόνου Ὁρφετ πεποίηται·

κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, καὶ δέ μιν ὑπος
ἥιρει¹ πανδαμάτωρ,

ταῦτα δὲ Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος μετέθηκεν (Od. i 372). Anteit
fr. 206 ἐκ τοῦ Διονύσου ἀφανισμοῦ.

1 ἥρει L.

Herm. XVIII vs. 3 p. 478; Lob. I 517; Schuster 49; Stemp-
linger Plagiat in der griech. Lit. 68.

150. Damasc. De princ. 278 (II 150, 22 Rue.) τέταρτον καὶ
δέκατον, αὐτὸν καθ' αὐτὸν ζητήσωμεν διὰ τί ὁ μὲν πρῶτος πατὴρ
(sc. Phanes) καὶ ὁ τρίτος (sc. Iuppiter) οὐ παράγει Κονρητικὴν
τάξιν παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, μόνη δὲ ή Ρέα τὸν Κούροντας ἀπο-
γεννᾶι, οὓς ἀμειλίκτους (v. frr. 146. 151) εἰρατι φαμεν· ὅλως δὲ
διὰ τί αὐτῆι συντετάχθαι¹ τρεῖς, ἐνὸς ὄντος αὐτῆς ἀμειλίκτουν
κατὰ τὴν θεοπαράδοτον φήμην.

1 συντετάχθαι <φαμέν> suppl. dubitanter Rue.

Holwerda 312.

151. (112. 194. 210) Procl. in Plat. Cratyl. 396 b p. 58, 1
Pasqu. τοσαύτη γάρ ἐστιν η τοῦ θεοῦ τούτου (Saturni) πάσης
τῆς πρὸς τὰ καταδέστερα συντάξεως ὑπερβολὴ καὶ η πρὸς τὸ
νοητὸν ἄχραντος ἔνοσίς, ὥστε μηδὲ τῆς Κονρητικῆς αὐτὸν δει-
σθαι φρονρᾶς, ὥσπερ τὴν Ρέαν καὶ τὸν Δία καὶ τὴν Κόρην·
πάντες γάρ οὗτοι διὰ τὰς εἰς τὰ δεύτερα προσόδους τῆς ἀτρέπτου
φυλακῆς τῶν Κονρήτων ἐδείθησαν· ὁ δὲ Κρόνος, ἐν ἑαυτῷ
μονίμως ἴδρυμένος καὶ ἀφ' ὅλων τῶν δευτέρων ἀρπάσας ἑαυτόν,
τῆς παρὰ τῶν Κονρήτων ὑπερίδηνται φρονρᾶς, ἔχει δὲ καὶ τού-

των ἔνοειδῶς ἐν ἔαντοι τὴν αἰτίαν· τὸ γὰρ καθαρὸν τοῦτο καὶ τὸ ἄχραντον ὑπόστασιν παρέχεται πάσαις ταῖς τῶν Κουρῆτων προόδοις. Idem in Plat. Tim. 28 c (I 317, 11 Diehl) ὥσπερ γὰρ ὁ θεολόγος περὶ ἀντὸν (sc. Ιονεμ) ἵστησι τὴν Κουρητικὴν τάξιν, οὕτω δὴ καὶ ὁ Πλάτων (Protag. 321 d) ‘φυλακὰς φοβερὰς’ εἶναι φησι περὶ αὐτὸν, καὶ ὡς ἔκεινος ἐπὶ τῆς τοῦ Ὀλύμπου κορυφῆς αὐτὸν ἴδρυει, οὕτως καὶ οὗτος ‘τὴν ἀκόπολιν’ ἀνήκεν αὐτῷ, ἐν ᾧ διαιωνίως ἴδρυμένος διὰ τῶν μέσων τάξεων κοδυεῖ τὰ πάντα. τίς μὲν οὖν διημιουργός εἴστι καὶ ὅτι νοῦς θεῖος τῆς ὅλης ποιήσεως αἴτιος, εἰρηνίσθω διὰ τούτων, καὶ δύποτε ὑπό τε Ὁρφέως καὶ Πλάτωνος διὰ τὸν ἀνυμνεῖται διημιουργὸς Ζεύς, ἀπὸ τούτων ὑπεμυήσθω (Diehl] απὸ πομεμυήσθω? ὑπομυήσθω P). Idem Theolog. Plat. V 3 p. 253, 36 ἀλλὰ μὴν καὶ τριάδα τὴν ἀμείλικτον καὶ ἄχραντον τῶν νοερῶν θεῶν διαρρήθην διὰ τούτους ἀπόμενος τῷ Ὁρφεῖ Κουρητικὴν ἀποκαλεῖ, καθάπερ ἐν Νόμοις (VII 796 b) φησὶν διὰ θηραῖος ἔνεος τὰ τῶν Κουρῆτων ἐνόπλια παίγνια καὶ τὴν ἐνρυθμὸν (ἐρρυθμὸν Port.) χορείαν αὐτῶν ἀνυμνῶν. καὶ γὰρ Ὁ. τοὺς Κούρητας φύλακας τῶι Διὶ παρίστησι τρεῖς ὄντας. καὶ οἱ θεσμοὶ τῶν Κορητῶν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ πᾶσα θεολογία τὴν καθαρὰν καὶ ἄχραντον ζωὴν καὶ ἐνέργειαν εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀναπέμπονται· οὐδὲ γὰρ ἄλλο τι τὸ κορὸν ἢ τὸ καθαρὸν καὶ ἀκήρατον ἐνθείκνυται. Cf. eundem I. I. V 35 init. p. 322, 23 ἦθι δὴ οὖν ἀπὸ τῆς ἀριστούς ταύτης καὶ κοινῆς περὶ τῶν θεῶν τούτων διδασκαλίας καὶ τὴν Ἑλληνικὴν περὶ αὐτῆς φήμην ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἡμῖν παραδοθεῖσαν εἰς μέσον ἀγάγωμεν καὶ ἐπιθείξωμεν αὐτὸν καὶ μέχρι τῶν ὄνομάτων ἐπόμενον τοῖς παρ’ Ἑλλησι θεολόγοις, καθάπερ ἐν τῇ τῶν τριῶν βασιλέων μυστικῇ θεωρίαι, κάν τηι τῶν ἀχράντων θεῶν ἐξηγήσει, τῆς ἐκείνων οὐκ ἀφιστάμενον ὑφηγήσεως. τίς γὰρ οὐκ οἴδε τῶν καὶ σμικρὰ τῆς Ἑλληνικῆς θεοσοφίας ἀκηρούτων ἐν τε ταῖς ἀρρήγτοις αὐτῶν τελεταῖς καὶ ταῖς ἄλλαις περὶ τῶν θεῶν πραγματείαις τὴν τῶν Κουρῆτων τάξιν παρ’ αὐτοῖς διαφερόντως ὑμημένην ὡς τῆς ἀχράντου προεστῶσαν ἰδιότητος, τῆς θεᾶς ἡγεμονοῦσαν καὶ τὴν φρουρὰν τῶν ὅλων εἰς αὐτὴν ἀναδησαμένην; οὗτοι (αὐτοὶ Port.) γοῦν οἱ θεοὶ καὶ τὴν βασιλίδα Ρέαν λέγονται φρονοεῖν καὶ τὸν τῶν ὅλων δημιουργόν, καὶ μέχρι τῶν αἰτίων τῆς μεριστῆς ζωιογονίας τε καὶ δημιουργίας προϊόντες, τὴν τε Κόρην ἐν ἐκείνοις καὶ τὸν Διόνυσον, ἐξηρημένους τῶν δευτέρων φυλάττειν, ὥσπερ ἐνταῦθα τὰς τῆς ὅλης ζωῆς ζωιογονίας καὶ τῆς παντελοῦς δημιουργίας (δημιουργήας

Port.) πρωτουργοὺς ἀνέχουσι μονάδας· ταύτην δὴ οὖν τὴν Κονομητικὴν τάξιν οὐ μόνον Ὅ. καὶ οἱ πρὸ τοῦ Πλάτωνος ἔγνωσαν θεολόγοι καὶ γνόντες ἐθρήσκευσαν, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀθηναῖος ξένος ἐν Νόμοις (VII 796 b) ἀνύμιησε. τὰ γὰρ ἐν Κρήτῃ τῶν Κονομήτων ἐνόπλια πάγηνα, πάσης τῆς εὐρύθμου κινήσεως εἶναι φησιν ἀρχηγικὰ παραδείγματα. καὶ νῦν οὐδὲ τοῦτο ἀπέχοντεν αὐτῷ τὸ τῆς Κονομητικῆς μηδεθῆναι ταύτης τάξεως, ἀλλὰ καὶ προστίθησι καὶ τὴν μίαν αὐτῶν ἑτάδα, τὴν δέσποιναν ὑμῶν Ἀθηνᾶν, |³²³ ἥς καὶ ἡ παρὰ τοῖς πρὸ αὐτοῦ θεολόγοις μυσταγογίᾳ τὴν ὅλην ἐξάπτει τῶν Κονομήτων πρόσδοτον, ἄνω μὲν αὐτοὺς περιστρέφουσα τοῖς Ἀθηναϊκοῖς συμβόλοις, ὡς τῆς ἀειθαλοῦς ζωῆς καὶ τῆς ἀκμαίας νοήσεως προστάτας, κάτω δὲ περιφανῶς ὑποτάττουσα τῇ τῆς Ἀθηνᾶς προνοίᾳ. οἱ μὲν γὰρ πρώτιστοι Κούροιτες, ἀτε τῆς νοητῆς ὄντες θεοὶ καὶ χρυφίας διπαδοί, τοῖς ἐκεῖθεν προϊοῦσιν ἀρχοῦνται συνθήμασιν. οἱ δὲ ἐν ταῖς δευτέραις καὶ τρίταις τάξεσι τῆς νοερᾶς Ἀθηναϊκῆς ἐξήρτηνται μοράδος. . . . διθερ ὅτι καὶ οἱ Κούροιτες τῇ ἐπωνυμίᾳν ἔλαχον τῆς ἀρχαντον προεστῶτες καθαρότητος τῶν θεῶν et VI 18 p. 382, 11. Olympiodor. in Plat. Phaedon. B ορεί p. 110, 24 Norv. καὶ οἱ Κούροιτες περὶ τοὺς δημιουργικοὺς θεούς, δτι νενεύκασι πρὸς τὸ χειρον.

Lob. I 546; Gruppe Suppl. 715 et Griech. Mythol. II 1169 n. 7; Maaß Orpheus 96 n. 124; Poerner De Curet. et Corybant. diss. Hal. XXII 1913, 372.

Πέας Κούροιτες Mesomedes (Hadriani aequalis) Εἰς τὴν Ἱσιρ vs. 16 ed. Wilamowitz Griech. Verskunst 598.

152. (111) Procl. Theolog. Plat. IV 16 p. 206, 4 τοῦ δὲ τῆς Ἀδραστείας θεομῷ πάντα ὑπήκοα, καὶ πᾶσαι διαρουμαὶ θεῶν, καὶ μέτρα πάντα καὶ φρονραὶ διὰ τοῦτον ὑφεστήκασι. παρ' Ὀρφεῖ δὲ καὶ φρονρεῖν λέγεται τὸν ὅλον δημιουργὸν,¹ καὶ

χάλκεα² δόπτρα λαβοῦνσα
καὶ τύπαρον † αὔγηκες³

οὕτως ἦχεῖν, ὥστε πάντας ἐπιστρέφειν εἰς αἰτὴν τοὺς θεούς. δὲ καὶ Σωκράτης ἀπομιμούμενος, τὸν ἥχον λέγω τὸν μυθικὸν τὸν ἐπὶ πάντα διατείνοντα κηρύγματι, παραπλησίως τὸν θεομὸν τῆς Ἀδραστείας ἐπὶ πάσας προάγει τὰς ψυχάς. θεομὸς δὲ Ἀδραστείας δόθε· ἥτις ἀν ψυχὴ κατίδοι τι τῶν ἀληθῶν μέχρι [τε]⁴ τῆς ἐτέρας περιόδου, εἶναι ἀπήμορα μόνον, οὐχὶ τὸν Ὀρφικὸν ἥχον ἀποτυπωσάμενος διὰ τοῦτον κηρύγματος καὶ οἰον ὑμον

τινὰ τοῦτον τῆς Ἀδραστείας ἀναφθεγξάμενος. πρῶτον μὲν γὰρ θεσμὸν αὐτὸν ἀλλ' οὐ νόμορ προσείρηκεν, ὥσπερ τὸν Κρόνιον καὶ τὸν Διῖον.

1 τὸν τῶν δλων δ. Ab.; sed cf. e. g. Proel. in Tim. 28 c (I 315, 14 Diehl) τὴν Δικην δλην ὄπαδὸν αὐτοῦ. 2 χάλκια Wilamowitz Herm. LIV 1919, 60. 3 τ. αἴγηκες (non αἴγηκες [Wilam.]) ed. Porti quae vertit *tympano ex pelle caprina facto*. τύμπανα ἡχήεντα Lob. conferens Nonn. XLIV 139 κύμβαλα δ' ἡχήεντα, τύπανον λιγύηκες Wilam., v. etiam Neustadt De Iove Cretico diss. Berol. 1906, 6. 4 delevi.

Lob. I 515; Kern *Archaeol. Jahrb.* III 1888, 235; Gruppe *Suppl.* 746.

Vide fr. 105 b.

153. (308) Martyrium Theodoti Ancyranī et septem cum eo virginum *Acta S. S.* 18 Maii c. 24 d. e (IV p. 160 Boll.) Ό. γὰρ ὁ ὑμέτερος ποιητὴς λέγει, ὅτι Ζεὺς τὸν Κρότον τὸν ἤδιον πατέρα ἐφόνευσε καὶ ἔσχε τὴν ἤδιαν μητέρα τὴν Ρέαν, καὶ ἐξ αὐτῶν γεννᾶται ἡ Περσεφόνη, ἦν καὶ αὐτὴν¹ ἐμίανεν· ἔσχε δὲ καὶ τὴν ἤδιαν ἀδελφὴν Ἡραν γυναῖκα. καὶ Ἀπόλλων δὲ τὴν ἤδιαν ἀδελφὴν ἔσχεν Ἀρτεμιν, ἦν καὶ ἐμίανεν ἐν Δήλῳ παρὰ τῷ βωμῷ. καὶ δὲ Ἡρῆς δὲ τὴν Ἀφροδίτην. καὶ ὁ Ἡφαιστος τὴν Ἀθηνᾶν.

1 ἦν καὶ αὐτὸς fort. recte Lob.

Lob. I 593.

154. (114) Porphyr. De antro nymphar. 16 p. 67, 21 Nauck² παρὰ δὲ τῷ Όρφει δὲ Κρότον μέλιτι ὑπὸ Διὸς ἐνεδρεύεται· πλησθεὶς γὰρ μέλιτος μεθύει καὶ σκοτοῦται ὡς ὑπὸ οἴνου¹ καὶ ὑποτοι ὡς παρὰ Πλάτωνι (*Sympos.* 203 b) δὲ Πόρος τοῦ νέκταρος πλησθεὶς· οὕπω γὰρ |⁶⁷ Nauck οἶνος ἦν. φησὶ γὰρ παρὰ Όρφει δὲ Νῦξ τῷ Διὶ ὑποτιθεμένη τὸν διὰ μέλιτος δόλον²

εὗτ' ἄν δὴ μιν ἤδηται ὑπὸ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἔργοισιν μεθύοντα μελισσάων ἐριθόμβων,
δῆσον

αὐτόν.³ δὲ καὶ πάσχει δὲ Κρότον καὶ δεθεὶς ἐκτέμνεται ὡς δὲ Οὐρανός, τοῦ θεολόγου δι' ἡδονῆς δεσμεῖσθαι καὶ κατάγεσθαι τὰ θεῖα εἰς γένεσιν αἰνισσομένου ἀποσπερματίζειν τε δυνάμεις εἰς ἡδονὴν⁴ ἐκλυθέντα. ὅθεν ἐπιθυμίαι μὲν συνονοσίας τὸν Οὐρανὸν κατιώντα εἰς Γῆν ἐκτέμνει Κρότον· ταῦτὸ δὲ τῇ ἐκ συνονοσίας ἡδονῇ παρίσταται αὐτοῖς ἡ τοῦ μέλιτος, ὡφ' οὐδὲν δολωθεὶς δὲ Κρότον ἐκτέμνεται. πρῶτος γὰρ τῶν ἀντιφερομένων τῶι Οὐρανῷ δὲ Κρότον ἐστὶ καὶ ἡ τούτον σφαλρα· κατίσαι⁵ δὲ δυνάμεις ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τῶν πλαγωμένων. ἀλλὰ τὰς μὲν

ἔστιν οὐρανοῦ δέχεται Κρόνος, τὰς δ' ἀπὸ τοῦ Κρότου Ζεύς. Procl. Tim. 35 b (II 208, 30 Diehl) παραδειγματικὰ δὲ αἱ τομαὶ τοῦ πατρὸς καὶ οἱ δεσμοὶ· καὶ γὰρ τέμνει πρώτη²⁰⁹ Diehl τῶς ἐκεῖνον καὶ δεσμοὺς τοῖς ἀρρήκτοις δεσμοῖς, ταῦτα καὶ τὸν θεολόγων αἰνισσομένων, δόπταν λέγωσι τάς τε Κροίας ἐκτομὰς καὶ τὸν δεσμούς, οἷς ἔαντὸν λέγεται περιβάλλειν δὲ τοῦ πατρὸς ποιητής, ὃν καὶ δὲ ἐν Κρατύλῳ (404 a) διαμνημονεύει Σωκράτης.

1 ὑπὸ οἴνου Lob., ἀπὸ οἴνου vulgo ante Nauckium. 2 δόλον Nauck, λόγον M. 3 *〈αὐτίκα μν〉* δῆσον Barnes. 4 εἰς *〈τὴν〉* ἡδονὴν Nauck; ἥστ' ἡδονὴν M. 5 κατίσαι Herch., κάτεισι priores.

Herm. XLIX; Lob. I 516; Dieterich Abraxas 76; M. Mayer ap. Rosch. II 1470; Pohlenz N. Jahrb. XXXVII 1916, 591 n. 2.

Saturnus mellis et fructuum repertor apud Cyrenenses Macrob. Sat. I 7, 25. Allegorice Saturni vinculis utitur Hymn. XIII Κρότου vs. 2:

ποικιλόθυον, ἀμίαντε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν,
ὅς δαπανᾶς μὲν ἀπαντᾷ καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός,
δεσμοὺς ἀρρήκτους ὃς ἔχεις κατ' ἀπειρονα κόσμον
αἰῶνος, Κρόνε παγγενέτωρ

magicamque vim eis inesse iubet pap. mag. Paris. vs. 2326 (Dieterich 1.1. 77):

ποίησον, δὲ λέγω, Ταρταροῦχε παρθένε,
ἔδησα δεσμοὺς τοῖς Κρότον τὸν σὸν πόλον.

155. (118) Procl. in Plat. Cratyl. 391 a (27, 21 Pasqu.) καὶ γὰρ δὲ μέγιστος Κρότος ἄκρωθεν τὰς τῶν νοήσεων ἀρχὰς ἐρδίδωσι τῷ δημιουργῷ καὶ ἐπιστατεῖ τῆς δλῆς δημιουργίας· διὸ καὶ δαίμονα αὐτὸν δὲ Ζεὺς καλεῖ παρ' Ὁρφεῖ.

ὅρθον δὲ ἡμετέροην γενείην, ἀριθείκετε δαῖμον.

καὶ ἔοικεν τῶν συναγωγῶν καὶ τῶν διαιρέσεων τὰς ἀκροτάτας αἰτίας ἔχειν παρ' ἔαντῷ δὲ Κρότον, διὰ μὲν τῶν οὐρανίων τομῶν προάγων εἰς τὰ μέρη τὴν δλότητα τὴν νοερὰν καὶ προόδων γεννητικῶν καὶ πολλαπλασιασμῶν αἴτιος γινούμενος καὶ δλῶς τῆς |²⁸ Pasqu. Τιτανικῆς γενεᾶς ἡγούμενος, ἀφ' οὗ διαίρεσις τῶν ὅντων, διὰ δὲ τῶν καταπόσεων συνάγων τὰ ἔαντοῦ πάλιν γεννήματα καὶ ἐρίζων πρὸς ἔαντὸν καὶ ἀναλύων εἰς τὴν ἔαντοῦ μοροειδῆ καὶ ἀμέριστον αἴτιαν. ἐπεὶ καὶ δὲ δημιουργὸς Ζεὺς παρ' αὐτοῦ προσεχῶς ὑποδέχεται τὴν ἀλήθειαν τῶν ὅντων καὶ νοεῖ τὰ ἐν αὐτῷ πρώτως· μαρτεῖν μὲν γὰρ αὐτῷ καὶ ή Νύξ (fr. 103), ἀλλ' δὲ πατὴρ προσεχῶς, καὶ πάντα τὰ μέτρα τῆς δλῆς

δημιουργίας αὐτῶι ἐνδίδωσιν. Eundem versum praebet idem in Tim. B prooem. (I 207, 11 Diehl) πρὸς δὲ τὸν Κορόν πάλιν μετὰ τοὺς δεσμοὺς μόρον οὐκ εὐχόμενός φησιν· ὅρθον—δαῖμον, καὶ διὰ πάντων τῶν ἔχομέτων τὴν τοῦ πατρὸς εὐμένειαν προκαλούμενος et in Plat. Alcibiad. I 103 a p. 384, 3 Cous.²; Olympiodor. in Alcibiad. I c. 3 p. 15 Creuz. καὶ Ὁ. τὸν Δία ποιεῖ πρὸς τὸν οἰκεῖον πατέρα λέγοτα· ὅρθον—δαῖμον; Damasc. De princ. 270 (II 136, 27 Rue.) οὐχὶ δὲ καὶ Ὁ. ἐν τοῖς Κρότωι ἐξάπτει τὰ πείσματα τῆς ὀλης δημιουργίας, δὲ γέ τοι δημιουργικός, καὶ εὑχεται πρὸς αὐτόν· ὅρθον—δαῖμον; | ¹³⁷ Rue. ἀπενθύνει ἄρα καὶ ἀπορθοτι τὴν ὀλην κοσμοποιίαν. ἔτι τοίνυν σαφέστερον οἱ Φοίνικες ταῦτα περὶ αὐτοῦ ἀξιοῦσιν, πρῶτον μὲν δαῖμονα αὐτὸν ποιοῦντες εἰληχότα τὸν δημιουργόν.

Herm. X vs. 4; Lob. I 518; Kern Herm. XXIII 1888, 487 n. XIX; Holwerda 319.

156. (183) Procl. in Plat. Tim. 22 d. e (I 118, 21 Diehl) καὶ γὰρ καθαρὸς δὲ μὲν γίνεται δι' ὑδατος, δὲ διὰ πυρός, πανταχοῦ δὲ ἡ καθαρότης τοῖς δευτέροις ἀπὸ τῶν πρώτων, διὸ καὶ παρὰ τῷ Ὁρρετῷ τὰ καθάρσια κομίζειν ὁ Ζεὺς ἀπὸ τῆς Κρήτης παρακελεύεται· τὴν γὰρ Κρήτην ἀπὸ τοῦ νοητοῦ τάττειν εἰώθασιν οἱ θεολόγοι.

Kern Herm. LI 1916, 564.

157. (116) Procl. Cratyl. 396 b (52, 26 Pasqu.) καὶ γὰρ (Iuppiter) διττοὺς ὑφίστησι διακόσμους, τὸν τε οὐρανὸν καὶ τὸν ὑπερουράνιον (Lob., ὑπουράνιον codd.), ὅθεν αὐτοῦ καὶ τὸ σκῆπτρον εἴραι φησιν δὲ θεολόγος

πισύρων καὶ εἶκοσι μέτρων,

ώς διττῶν ἀρχοντος δυωδεκάδων. Idem in Tim. 20 a (I 69, 29 Diehl) τῷ δὲ τὰς μεγίστας ἀρχὰς μετακεχειρίσθαι τὸ βασιλικὸν ἐκείνον καὶ κρατητικὸν τῶν ὀλων, οὗ καὶ τὸ | ⁷⁰ Diehl σκῆπτρον πισύρων—μέτρων ἐστὶ κατὰ τοὺς θεολόγους et ibidem 31 a (I 451, 2 Diehl) ἀλλ' δὲ μὲν Φάνης διττὰς ὑφίστησι τριάδας, δὲ Ζεὺς διττὰς δυωδεκάδας· καὶ γὰρ διὰ τοῦτο τὸ σκῆπτρον αὐτοῦ λέγεται· πισύρων—μέτρων.

Lob. I 517; Holwerda 327.

158. (125) Procl. in Plat. Remp. II 144, 29 Kr. διὸ καὶ τῷ Διὶ τοῖς Τιτᾶσιν τὰς ἐγκοσμίους | ¹⁴⁵ Kr. διατέμειν παρασκευα-ζομένωι λήξεις ἐπεσθαι τὴν Δίκην δὲ Ὁ. φησιν·

τῷ δὲ Δίκῃ πολύποιος ἐφέσπετο ¹ πᾶσιν ἀρωγός.

εἰ γὰρ πᾶσιν ἀρωγὸς πολύποιος, εἰ τῶι δημιουργῶι τοῦ παντὸς συνδιακοσμεῖ τὰ πάντα, θεῶν ἄρχει (v. fr. 103), δαιμοσιν συνεπιστατεῖ, ψυχὰς διαδικάζει καὶ ἀπαξαπλῶς διὰ πασῶν διέρχεται τῶν ψυχῶν ἡ κρίσις et Theolog. Plat. VI 8 p. 363, 15 praemissis ὁ δὲ Ὁ. καὶ διαρρήδην εἰς τὸν ὄλον ἀναπέμπει δημιουργόν. ἥδη γὰρ αὐτῷ βασιλεύοντι καὶ διακοσμεῖν ἀρχομένῳ τὸ πᾶν, ἐπεσθαί φησι τὴν ὄλην² Δίκην. τῶι — ἐφέσπετο etiam Procl. in Tim. 41 c (III 232, 31 Diehl). Vide etiam frr. 159. 160.

1 πολύπονος ἐφέπετο cod. Gottorp. Theol. et D5 Tim.; πολύπονος ἐφείπετο Portus. 2 v. Procl. in Tim. 28 c (I 315, 14 Diehl) frr. 152. 160.

Lob. I 396; Schuster 27; Kern De Theogon. 52; Diels *Parmenides Lehrgedicht* 11; Dieterich *Archiv Religionsw.* XI 1908, 159 = *Kl. Schr.* 412; Kern *Orpheus* 40 n. 2.

Cf. *vetustiorum fragmentorum* nr. 23.

Parmenid. fr. 1 vs. 14 (Diels II³ 149, 7) τῶν δὲ Δίκη πολύποιος ἔχει κληῆδας ἀμοιβούνς.

Plotin. Ennead. V 8, 4 (II 236, 24 Volkm.) καὶ ἡ οὐδία αὐτὴ σοφία, ἀλλ' οὐκ αὐτός, εἴτα σοφός. διὰ τοῦτο δὲ οὐδεμίᾳ μείζων, καὶ ἡ αὐτοεπιστήμη ἐνταῦθα πάρεδρος τῶι νῷ τῷ συμπροφαίνεσθαι, οἷον λέγοντι κατὰ μίμησιν καὶ τῷ Διὶ τὴν Δίκην. H. F. Mueller *Herm.* LII 1917, 151 Sophoclis Oed. Col. vs. 1381 εἴπερ ἔστιν ἡ παλαιότατος Δίκη ἔννεδρος Ζηνὸς ἀρχαῖοις νόμοις Plotino in mentem venisse suspicatur, cum et Sophoclem et Plotinum Orphicorum doctrinam sequi verisimilius esse mihi quidem videatur (*Orph.* 41 n.). Cf. Aelian. fr. 25 (II p. 197 Herch.) et Arrian. *Anabas.* IV 9, 7.

159. Hermias in Plat. Phaedr. 247 d p. 154, 14 Couvr. παράγεται δὲ ἡ Δίκαιοσύνη παρὰ τῶι θεολόγωι ὑπὸ Νόμου καὶ Εὐσεβείας. Cf. ibidem p. 162, 9 ἡ μὲν ἔκει Δίκη θυγάτηρ λέγεται τοῦ Νόμου τοῦ ἔκει καὶ Εὐσεβείας (fr. 105 p. 169).

Vide frr. 158. 160.

160. (126) Procl. in Plat. Alcibiad. I p. 499, 2 Cous.² πάλιν, ἐπειδήπερ ἡ πρὸ τοῦ κόσμου Δίκη συνέπεται τῶι Διὶ (πάρεδρος γὰρ ὁ Νόμος τοῦ Διός, ὡς φησιν ὁ Ὁ.). Idem in Plat. Tim. 28 c (I 315, 8 Diehl) ἐν δὲ τῷ Γοργίαι (523 a) συντάττον τε αὐτὸν (sc. Iovem) τοῖς Κρονίδαις καὶ ἔξαιρον ἀπ' αὐτῶν, ἵνα καὶ πρὸ τῶν τριῶν ἦι καὶ μετέχῃται ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὸν Νόμον αὐτῷ (sc. Iovi) συγκαθιδρίων, ὥσπερ καὶ ὁ Ὁ. κατὰ γὰρ τὰς ὑποθήκας τῆς Νυκτὸς καὶ παρ' ἔκεινοι πάρεδρον ποιεῖται τὸν Νόμον· ἔτι δὲ τὴν Δίκην ὄλην (v. fr. 158

π. 2) ὀπαδὸν αὐτοῦ τιθέμενος ἐν Νόμοις (IV 716 a fr. 21), ὥσπερ καὶ ὁ θεολόγος.

Lob. I 396, 533; Kern *Orpheus* 40 n. 2.

Hymn. LXIV Νόμου vs. 1 ἀθανάτων καλέω καὶ θνητῶν ἄγρον ἀνακτα, οὐράνιον Νόμον κτλ.

161. Damasc. De princ. 283 (II 156, 17 Rue.) ἔτι δὲ κατ' Ὁρφέα δύο προβάλλεται (sc. ἡ τῶν ἀμειλίκτων προβολὴ) ζωιογόνους θεότητας, τὴν μὲν κατὰ τὸ κυνούμενον μᾶλλον, τὴν δὲ μᾶλλον κατὰ τὸ {έστος}, Ἡραν (v. fr. 163) φῆμι καὶ Ἐστίαν· ταύτην μὲν ἐδράζουσαν τοὺς εἰς τόδε τὸ πᾶν προϊόντας θεούς, ἐκείνην δὲ πάντας εἰς πρόσδον ἐκκαλονμένην. Cf. Procl. in Tim. 41 d (III 249, 16 Diehl).

1 τὸ σηρᾶν φῆμι καὶ ἐστιαν M; corr. Rue.

162. (110) Procl. Tim. 41 e (III 274, 17 Diehl) καὶ γὰρ ὁ δημιουργός, ὡς ὁ Ὁ. φῆμι, τρέφεται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀδραστείας (fr. 105), σύνεστι δὲ τῇ Ἀνάγκῃ (cf. fr. 54. 126 p. 132), γεννᾶτι δὲ τὴν Είμαρμένην.

Lob. I 514; Holwerda 328.

163. Procl. in Plat. Tim. 31 a (I 450, 20 Diehl) δὲ δὴ δημιουργὸς αὐτός, δὲ μέγιστος Ζεύς, συζυγεῖ τῇ {Ἡραῖ} διὸ καὶ ἰσοτελῆς αὐτῶι καλεῖται, καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν προειληλύθασι πατέρων. Cf. in Tim. 18 c (I 46, 27 Diehl) fr. 132 et 41 d (III 248, 30 Diehl) πηγὴ πάσης τῆς τῶν ψυχῶν προόδου καὶ ἀπογεννήσεως . . . πᾶσαν μὲν τὴν |²⁴⁹ Diehl ὑπερφόδιμον ἀπογεννῶσα ψυχήν, πᾶσαν δὲ τὴν ἐγκόδιμον, προϊοῦσα δὲ ἐπὶ πάντα καὶ ζωιοποιοῦσα καὶ τὸν ὅλον κόσμον, ἦν δὲ μὲν ὁ Ὁ. ἰσοτελῆ τῷ δημιουργῷ (Schneid.) δημιουργικῶι codd.) καλεῖ καὶ συνάπτει καὶ συζεύξας μίαν ποιεῖ μητέρα πάντων ὡν δὲ Ζεὺς πατήρ . . .

Lob. I 539.

Ὁ. ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἡρας fr. 115; cf. Dion. Prus. XXXVI 56 (II 15, 24 Arn.) τοῦτον ὑμροῦσι παῖδες σοφῶν ἐν ἀρρήτοις τελεταῖς Ἡρας καὶ Διὸς εὐδαιμονα γάμον et Procl. in Plat. Tim. 18 c. d. (I 49, 12 Diehl) ἐπεὶ καὶ τὸ τὴν αὐτὴν ἐτέροις ἢ τὸν αὐτὸν πλείοσι συζεύγνυσθαι λάβοις ἀν ἀπὸ μυστικῶν λόγων καὶ τῶν ἐν ἀπορρήτοις λεγομένων ἱερῶν γάμων, οἷς καὶ ὁ Πλάτων εἰς σόναμιν ἐξομοιῶν τὰ περὶ τοὺς πολίτας καὶ τοὺς τούτων γάμους ἱεροὺς γάμους προσηγόρευσε (Resp. V 458 e).

Lob. I 366, 539, 607; Giseke 79; Schuster 15 n. 2; Gruppe *Suppl.* 701; Dieterich *Nekyia*² 104 n. 3.

164. (117) Procl. in Tim. B prooem. (I 206, 26 Diehl) πρὸις δὲ ἄψηται (sc. Socrates) τῆς ὅλης πραγματείας, ἐπὶ θεῶν παρακλήσεις καὶ εὐχὰς τρέπεται, μιμούμενος καὶ ταύτηι τὸν παντὸς πουητήρ, ὃς πρὸ τῆς ὅλης δημιουργίας εἰς τε τὸ χρηστήριον εἰσιέναι λέγεται τῆς Νυκτὸς κακεῖθεν πληροῦσθαι τὸν θείων νοήσεων καὶ τὰς τῆς δημιουργίας ἀρχὰς ὑποδέχεσθαι καὶ τὰς ἀπορίας ἀπάσας, εἰ θέμις εἰπεῖν, δια³ 207 Diehl λέγειν καὶ δὴ καὶ τὸν πατέρα παρακαλεῖν εἰς τὴν τῆς δημιουργίας σύλληψιν. πρὸς μὲν γὰρ τὴν Νύκτα τῷ θεολόγῳ πεποίηται λέγων·

μαῖα, θεῶν ὑπάτη, Νὺξ ἀμβροτε, πῶς, τάδε φράζε,¹
πῶς χρὴ μ' ἀθανάτοιν ἀρχὴν κρατερόφρονα θέσθαι;
καὶ ἀκούει παρ' αὐτῆς fr. 165 vs. 2 — vs. 3 οὐρανόν. Vs. 1
etiam in Tim. 40 e (III 179, 10 Diehl).

1 φράζεις in Tim. 40 e.

Cf. ibidem 41 c (III 228, 12 Diehl) ὥσπερ γὰρ Ὁ. τὴν τοερῶν οὐδίαν ἐνθεὶς τῷ Διὶ τὴν δημιουργικὴν ἀπετέλεσεν κτλ. et Νυκτὸς χρησμούς fr. 107 p. 171, frr. 165, 168 p. 202.

Lob. I 517.

165. (122) Procl. in Plat. Tim. I 28 c (I 313, 31 Diehl) τὰ τοίνυν δλα περιέχων δ Ζεὺς καὶ πάντα μοναδικῶς καὶ | ³¹⁴ Diehl τοερῶς κατὰ τούτονς¹ τὸν δημοσιὸν τῆς Νυκτὸς ὑφίστησι πάντα τὰ ἔγκόσμια, θεούς τε καὶ τὰς μοίρας τοῦ παντός. λέγει γοῦν πρὸς αὐτὸν ἡ Νὺξ ἐρωτήσαντα·

πῶς δέ μοι ἐν τε² τὰ πάντα ἔσται καὶ χωρὶς ἔκαστον;
αἰθέρι πάντα πέροις ἀφάτωι³ λάβε, τῷ δὲ ἐνὶ μέσσωι
οὐρανόν, ἐν δέ⁴ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἐν δὲ⁵ θάλασσαν,
ἐν δὲ τὰ τείρεα⁶ πάντα τὰ τ' οὐρανὸς ἔστεφάνωται.⁷

1 om. C. 2 ἐν τι Herm., Lob. 3 om. C. 4 ἐν δέ P, ἡδὲ C,
ἐς δέ N. 5 ἐν δὲ CN, ἡδὲ P. 6 πείρεα N. 7 ἔστεφάνωται CN, ἔστε-
φάνωτος; P (nisi erravi Diehl).

Vs. 1 habent etiam idem in Tim. 36 c (II 256, 21 Diehl), Olympiodor. in Plat. Phaed. C II οὗτος p. 162, 30 Norv., vs. 2 αἰθέρι — 3 οὐρανόν Procl. in Tim. I 207, 9 Diehl, Simplic. in Aristot. Phys. IV coroll. de loco I 643, 27 Diels ἐπεὶ οὖν ἡ Ἀσσύριος θεολογία καὶ ἐπὲρ τόνδε τὸν κόσμον ἄλλο σῶμα θειότερον τὸ αἰθέριον παραδέδωκεν, οἴδε δὲ αὐτὸν καὶ Ὁ. ἐν οἷς φησιν αἰθέρι — οὐρανόν.

Herm. X vs. 5; Lob. I 521 n. V; Holwerda 318.

Vs. 4 ex II. Σ 485 sumptus est.

166. (122) Procl. in Plat. Tim. 31 c (II 24, 23 Diehl) καὶ οὗτος ἔστιν δὲ χρατερὸς δεσμός, ὃς φησιν δὲ θεολόγος, διὰ πάντων τεταμένος καὶ ὑπὸ τῆς χρυσῆς σειρᾶς συνεχόμενος· ἐπ' αὐτῷ¹ γάρ δὲ Ζεὺς τὴν χρυσὴν ἔφιστησι σειρὰν κατὰ τὰς ὑποθήκας τῆς Νυκτός (v. fr. 160).

αὐτὰρ ἐπὴν δεσμὸν χρατερὸν περὶ² πάντα ταῦνόσσης,
σειρὴν χρυσείην ἐξ αἰθέρος ἀρτίσαντα.

1 παρ' αὐτῷ Kroll. 2 περὶ MP; ἐπὶ Q; ἐπὶ πᾶσι in Tim. 28 c (v. infra), ubi περὶ πάντα MP, ἐπὶ πάντα Q; περὶ πᾶσι in Tim. 32 c et in Cratyl. 395 e.

Vs. 1 legitur etiam apud eundem in Tim. 28 c (I 314, 12) et 32 c (II 53, 24 Diehl), in Cratyl. 395 e p. 50, 26 Pasqu.; vs. 2 apud eundem in Tim. 28 c (I 314, 17 Diehl), ubi sequuntur verba σειρᾶς χρυσῆς Ὁμηρικῶς (II. Θ 19) τῶν θείον τάξεον τῶν ἐγκοσμίων κεκλημένης, cf. etiam in Tim. 34 b (II 112, 3 Diehl) et Damasc. De princ. 205 (II 87, 2 cf. Add. 385 et rectius W. Kroll Philol. LIII 1894, 426).

Herm. X vs. 9; Lob. I 521 n. VI; Holwerda 319.

Procl. Hymn. in Minerv. VII 2 ἀχροτάτης ἀπὸ σειρῆς (Ludw. p. 150), Kroll De orac. Chald. 22; Wilamowitz Sitzungsber. Akad. Berlin 1907, 273. 285.

167. (120, 121) Procl. in Plat. Tim. 29 a (I 324, 14 Diehl) ταῦτα δὲ καὶ δὲ Ζεὺς ἐνδεικνύμενος καταπίνεσθαι τὸν νοητὸν θεὸν ἔφατο παρὰ τοῦ δημιουργοῦ τῶν ὅλων· καὶ δὲ μὲν Πλάτων βλέπειν εἰς τὸ παράδειγμα τὸν δημιουργὸν ἐπέθετο, τὴν νόησιν διὰ τῆς δράσεως ἐνδεικνύμενος, δὲ δὲ θεολόγος καὶ οἶον ἐπιτηδᾶν αὐτὸν τοῦ νοητῶν καὶ καταπίνειν, ὃς δὲ μῆθος ἔφησεν· ἔστι γάρ, εἰ χοὴ διαρρήδην τὰ τοῦ καθηγεμόνος λέγειν, δὲ παρὰ τῷ Ορφεῖ πρωτόγονος θεός κατὰ¹ τὸ πέρας τῶν νοητῶν ἴδρυμένος παρὰ τῷ Πλάτωνι τὸ αὐτοζῶιον· διὸ καὶ αἰώνιόν ἔστι καὶ τῶν τοούμενων κάλλιστον, καὶ τοῦτ' ἔστιν ἐν νοητοῖς, διερ οὐδὲ Ζεὺς ἐν νοεροῖς· πέρας γάρ ἐπάτερος τῶνδε τῶν τάξεων, καὶ δὲ τῶν παραδειγματικῶν αἰτίων τὸ πρώτιστον, δὲ δὲ τῶν δημιουργικῶν τὸ μοραδικώτατον· διὸ καὶ ἐνοῦται πρὸς ἐκεῖνον δὲ Ζεὺς διὰ μέσης τῆς Νυκτός καὶ πληρωθεὶς ἐκεῖθεν γίνεται κόσμος νοητὸς ὃς ἐν νοεροῖς.

αἱ ὥς τότε πρωτογόνοιο² χαδὼν³ μέρος Ἡρικεπαῖον⁴

| 325 Diehl τῶν πάντων δέμας εἶχεν ἔηι ἐν γαστέρι κοίλη,

μετέξε δὲ εἰοῖς μελέεσσι θεοῦ δύναμιν τε καὶ ἀλκήν,

τοῦνεκα σὺν τῷ πάντα⁵ Λιὸς πάλιν ἐτὸς ἐτύχη.

Vs. 4 v. etiam b vs. 1, qui ea, quae in Orphicis secuta sunt, praebet.

1 θεὸς ὁ κατὰ dubit. Kroll. 2 προτογόνοιο C, πρωτογόνων P, πρωτόγονος N. 3 χαδὼν Rohde, χανὼν codd. 4 ἡρικαῖπαιον P, ἡρισκεπαιον C, ἡρισκεπαῖος schol. C bis, ἡρισκαπαῖον N. 5 πάντα Holwerda (cf. etiam Lob. I 320 n. 1), Diehl, v. infra b vs. 1, ubi traditum πάντα, παρὰ codd., παντὶ edd. prior.

Zoëga *Abhdlg.* 262; Herm. VIII vs. 3; Lob. I 519; Rohde *Psyche* II⁶ 114 n. 1; Holwerda 320; Kroll *Philolog.* LIII 1894, 561.

Procl. in Plat. Tim. 28 c (I 312, 26 Diehl) ὁ μὲν οὖν Πλάτων τοιοῦτον ὑποστησάμενος δημιουργὸν ἀρρητὸν αὐτὸν καὶ ἀκατονόμαστον εἴασεν, ὡς ἐν τάγαθοῦ μοίραι (Phileb. 54 c) προτεταγμένον |³¹³ Diehl τῶν ὅλων· ἔστι γὰρ ἐν πάσῃ τάξει θεῶν τὸ ἀναλογοῦν τῷ ἐνī. τοιοῦτον γοῦν ἡ ἐν ἔκαστῳ κόσμῳ μονάς. ὁ δέ γε Ὁ. καὶ ὄνομα αὐτῷ προσήνεγκεν, ἀτε ἐκεῖθεν κινούμενος, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων ἡκολούθησεν ἐν ἄλλοις· ὁ γοῦν παρ' αὐτῷ Ζεύς, ὁ πρὸ τῶν τριῶν Κρονιδῶν, οὐτός ἔστι¹ τῶν ὅλων δημιουργός. μετὰ γοῦν τὴν κατάποσιν τοῦ Φάνητος αἱ ἰδέαι τῶν πάντων ἐν αὐτῷ πεφήγασιν, ὡς φησιν ὁ θεολόγος·

τοῦνεκα σὺν τῷ πάντα Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη,

(= a vs. 4)

b αἰθέρος εὐρείης ἥδ' οὐρανοῦ ἀγλαὸν ὄφος,
πόντον τ' ἀτρυγέτον γαῖης τ' ἐρικυνδέος ἔδρη,
Ωκεανός τε μέγας καὶ νείata Τάρταρα² γαῖης
καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπειρίτος ἄλλα τε πάντα
5 πάντες τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ ἥδε θέαιναι,
ὅσσα τ' ἔην γεγαῶτα καὶ ὑστερον ὀππόσ' ἔμελλεν,

(v. fr. 169)

ἐνγένετο,³ Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σύρρα πεφύκει.

Cf. I 314, 22 ss. Diehl et in Parmenid. 130 b p. 799, 27 Cous.² ὁ μὲν γὰρ Ὁ. μετὰ τὴν κατάποσιν τοῦ Φάνητος ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησίν, ἐπειδὴ πρώτος μὲν καὶ ἡρωμένως ἐν ἐκείνωι, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τὰ πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἴτια· ἐκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς καὶ τὰ στοιχεῖα καὶ ὁ Ἔρως ὁ ἐνοποιὸς καὶ πάντα ἀπλῶς ἐν γεγονότα Ζηνὸς . . . πεφύκει et in Tim. 28 c (I 308, 2 Diehl), ubi idem versus citatur. Vide quoque in Plat. Tim. 34 a (II 93, 18 Diehl) αἱ γὰρ παρὰ τοῖς θεολόγοις καταπόσεις περιοχαὶ τινὲς εἰσιν, ἀλλ' αἱ μὲν

προγονικὰ τὰ νοητὰ περιλαμβάνοντι νοερῶς, αἱ δὲ τῶν παιδῶν τὰ νοερὰ νοητῶς, Herm. in Plat. Phaedr. 247 c p. 148, 10 Couvr. πρὸς δὴ τοῦτο εἴρηται, ὅτι δεῖ ἄχρι τινὸς εἶναι τὴν συναφήν. διὰ τί δὲ ἄχρι τούτου; ὅτι δὴ οὐδὲ οἱ ὑπὸ τὸν Δία θεοὶ λέγονται ἐνοῦσθαι τῷ Φάνητι, ἀλλὰ μόνος ὁ Ζεὺς καὶ αὐτὸς διὰ μέσης τῆς Νυκτός. Vs. 6 v. etiam fr. 169 p. 208.

1 ἔστιν *(δ)* Kroll. 2 τάρταρος C. 3 ἐγγένετο Gesn., ἐν γένετο Holwerda.

Herm. VI vs. 2—8; Lob. I 520 n. III; Holwerda 320.

Ad vs. 5 cf. Hesiod. Theogon. 109 καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος (cf. Od. 2 195) et 878 κατὰ γαῖαν ἀπείριτον.

168. (123. 43) Porphyr. ap. Euseb. Praep. ev. III 9 p. 100 a — 105 d (I 121, 12 Dind.). Versus Orphici etiam ap. Stob. Eclog. I 23 (I 29, 10 Wachsm.). Vs. 17—20 quoque Euseb. l. l. III 11 (I 130, 28 Dind.); vs. 20 extr. etiam I 129, 29 Dind.; vs. 31. 32 l. l. XIII 13 (II 216, 1 Dind.) v. quoque fr. 169. ὅρα δὲ τὴν τῶν Ἑλλήρων σοφίαν οὐτωσὶ διασκοπούμενος. τὸν γὰρ Δία τὸν νοῦν τοῦ κόσμου ὑπολαμβάνοντες, ὃς τὰ ἐν αὐτῷ ἐδημιούργησεν ἔχων τὸν κόσμον, ἐν μὲν ταῖς θεολογίαις ταύτην περὶ αὐτοῦ παραδεδώκασιν οἱ τὰ Ὁρφέως εἰπόντες.

Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος ἀργυρέαντος·

Ζεὺς κεφαλῆ, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται.¹

Ζεὺς ἀρσην γένετο, Ζεὺς ἀμβροτος² ἐπλετο νύμφη·

Ζεὺς πυθμῆν³ γαῖης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·

5 Ζεὺς βασιλεύς, Ζεὺς αὐτὸς ἀπάντων ἀρχιγένεθλος·

ἐν κράτος, εἰς δαιμον γένετο,⁴ μέγας ἀρχὸς ἀπάντων,⁵

ἐν δὲ⁶ δέμας βασίλειον, ἐν ᾧ τάδε πάντα κυκλεῖται,⁷

πῦρ καὶ ὑδωρ καὶ γαῖα καὶ αἰθήρ, υῦξ τε καὶ ἥμαρ,

καὶ Μῆτις, πρῶτος γενέτωρ καὶ Ἐρως πολυτεφρῆς·

10 πάντα γὰρ ἐν Ζηρὸς μεγάλῳ⁸ τάδε σώματι⁹ κεῖται·

τοῦ δὴ τοι κεφαλῇ¹⁰ μὲν ἰδεῖν καὶ καλὰ πρόσωπα

οὐρανὸς αἰγλήεις, ὃν χρύσεις ἀμφὶς ἔθειται

ἀστρῶν μαρμαρέων περικαλλέες ἡερέθονται,

ταύρεα δ' ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια κέρατα,

15 ἀντολὴν τε δύσις τε, θεῶν δοῖον οὐρανιώνων,

δόματα δ' ἡέλιος τε καὶ ἀντιόωσα¹¹ σελήνη·

νοῦς δέ οἱ ἀψευδῆς βασιλῆϊος¹² ἀρθίτος αἰθήρ,

ῶι δὴ πάντα κλύει¹³ καὶ φράζεται· οὐδέ τις ἔστιν

αὐδὴ οὐδ' ἐνοπὴ οὐδὲ κτύπος οὐδὲ μὲν ὅσσα,¹⁴

- 20 ἦ λίθει Διὸς οὐας ὑπερμενέος Κρονίωνος.
 ὥδε μὲν ἀθανάτην κεφαλὴν ἔχει ἥδε νόμα¹⁵
 σῶμα δέ οἱ περιφεγγές,¹⁶ ἀπείριτον, ἀστυφέλικτον,
 ἄτρομον,¹⁷ ὁβριμόγυιον,¹⁸ ὑπερμενὲς ὥδε τέτυκται·
 ὅμοι μὲν καὶ στέργα καὶ εὐρέα νῦντα θεοῖ
 25 ἀὴρ εὑρυθίης, πτέρυγες δέ οἱ ἔξεφύνοντο,
 τῆις ἐπὶ πάντα ποτᾶθ', οἰρὴ δέ οἱ ἔπλετο νηδὲς
 γαῖα τε παμμήτωρ¹⁹ δρέων τ' αἰτειὰ κάρηνα·
 μέσση δὲ ξώνη βαρυνηχέος²⁰ οἰδμα θαλάσσης
 καὶ πόντον· πυράτη δὲ βάσις, χθονὸς ἔρδοθι φίζαι,²¹
 30 Τάρταρά τ' εὐρώεντα καὶ ἔσχατα πείρατα γαῖης.
 πάντα²² δ' ἀποκούψας αἴθις²³ φάσις ἐς πολυγηθὲς
 μέλλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πάλι, θέσκελα φέγγων.²⁴

1 Vide fr. 21 a ad vs. 2. 2 ἀμβροτος Stob., ἄφθιτος Eus. 3 λιμὴν Stob. F. 4 γενέτωρ cod. N Procl. in Tim. 28c et 31a (v. infra); ἐγένετο Eus. 5 πάντων CMP Procl. in Tim. 31a, μέγας οὐρανὸν (οὐρανὸς Eus.) αἴθων Clem. Alex. V 14, 128, 3 (II 413, 9 Staeh.). 6 δὲ om. Stob., ἐν δέμας ἐν Heringa. 7 ἐν (Eus., ἐν Clem., ὡi Heyse) δὲ τὰ πάντα τέτυκται, ἐν ὧi τάδε πάντα κυκλεῖται Clem. Alex. I. l. cf. Norden Agnostos Theos 247. 8 ἐν μεγάλῳ Ζηνὸς Eus.; μεγάλον Procl., fortasse recte. 9 δώματι Procl. 10 κεφαλὴν Eus. 11 ἀντανγοῦσα Heringa; παμφανώσα Koechly Opusc. phil. I 237 (Boll Στοιχ. I 43) collato Quinto Smyrnaeo X 457, cf. Eisler Weltmantel u. Himmelszelt II 403 n. 2, Beth Wien. Stud. XXXIV 1912, 290 n. 12 οὗς δέ οἱ ἀγενδὲς βασιλήιον Heringa. 13 κλένει Stob. Procl., κυκλεῖ Eus. 14 Stob., cuius F in fin. οὐδὲν οὐ μένος habet; οὐτ' ἐνοπὴ οὐτε κτύπος οὐτε μὲν δύσσα Eus., οὐδὲ ἐνοπὴ οὐδὲ αὖ κτύπος οὐδὲ μὲν δύσσα Procl. 15 ἔχει ἥδε νόμα Eus., ἔχειν. ἥδε ἐνι σῆμα Stob. F, qui etiam vs. 22 init. σῆμα habet, unde ἔχει ἥδε ἐπίσημον Heringa. 16 πυριφεγγές Procl. 17 ὁβριμον Eus. 18 ὀμβριγνιον Stob. F, fort. ὀμβριμόγυιον v. fr. 169 vs. 12. 19 παμμήτειρα Eus. 20 βαρυνηχέος Procl., cuius P βαρυνηχέος ut ceteri. 21 φίζαι Procl. P (Tim. 32b); φίξαι Stob. F. 22 πάντας γάρ κρύψας Ps.-Aristot. fr. 21a vs. 8, Eus. XIII 13 (II 216, 1 Dind.), Clem. Alex. V 14, 122, 2 (II 409, 6 Staeh.); πάντα τάδε κρύψας Procl. in Tim. 28c (I 325, 9 Diehl). 23 καὶ post αὐθις add. Clem. Alex. I. l. 24 ἔμελλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πάλι θέσκελα φέγγα Procl. in Tim. B prooem. I 207, 20 Diehl. ἐξ ιερῆς κραδίης ἀνενέγκατο, μέρμερα φέγγων Ps.-Aristot. fr. 21a vs. 9, Clem. Alex. I. l.

Vs. 1—8 omissio vs. 3 habet Procl. in Plat. Tim. 28c (I 313, 17 Diehl) qui citat post fr. 167 b τῶν δέ ιδεῶν πλήρης ὅν διὰ τούτων ἐν ἑαυτῷ τὰ δόλα περιείληφεν, ὡς καὶ τοῦτο ἐνδεικνύμενος ὁ θεολόγος ἐπίγαγε. Ζεὺς—ἡμαρ. τὰ τοίνυν δόλα περιέχων ὁ Ζεὺς καὶ πάντα μοραδικῶς καὶ |³¹⁴ Diehl νοερῶς κατὰ τούτους τοὺς κρητικοὺς τῆς Νεκτὸς (fr. 164) ὑφίστησι πάντα τὰ

έγκόσμια, θεούς τε καὶ τὰς μοίρας τοῦ παντός. Sequitur fr. 165. Apud eundem legitur etiam vs. 6 in Tim. 31 a (I 451, 15 Diehl) et 34 b (II 112, 12 Diehl). Idem affert vs. 9 in Plat. Tim. 24 d (I 169, 18 Diehl) ἦν γὰρ ὁ δημιουργὸς καὶ Μῆτις . . . πολυτελεπήζεις, καὶ ὡς μὲν Μῆτις τίκτει τὴν Ἀθηνᾶν, ὡς δὲ Ἐρως ἀπογεννᾷ τὴν ἐρωτικὴν σειράν, in eundem 32 c (II 54, 24 Diehl) ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς (sc. ὁ δημιουργὸς) ἐν ἑαυτῷ τὴν τοῦ Ἐρωτος αἴτιαν· ἔστι γὰρ καὶ Μῆτις . . . πολυτελεπήζεις. εἰκότως ἄρα φιλίας ἔστιν αἴτιος τοῖς δημιουργήμασι καὶ ὅμολογίας. καὶ ἵσως πρὸς τοῦτο ἀποβλέπων καὶ ὁ Φερεκύδης (Diels II³ 203, 8 fr. 3) ἔλεγεν εἰς Ἐρωτα μεταβεβλῆσθαι τὸν Δία μέλλοντα δημιουργεῖν (v. etiam fr. 170), in Alcibiad. I 103 a p. 376; 19 Cous.² (cf. Lob. I 529). Vs. 10 πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλον τάδε σόματι κεῖται in Tim. 28 c (I 307, 30 Diehl). Vs. 11 init. τοῦ δὴ τοι κεφαλὴ μέν, vs. 12 init. (οὐρανὸς αἰγλήεις) et vs. 16 habet in Tim. 24 c (I 161, 24 Diehl); vs. 17 νοῦς — vs. 20 οὖς in Tim. 33 c (II 82, 13 Diehl) praemissis verbis οὐδὲ τῶν παρ' Ἑλλησιν οὖν σοφῶν ἀγνοούντων τὰς θείας αἰσθήσεις οὐδὲ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ παραιτούμενων λέγειν, vs. 22—25 εὐρυβίης omisso vs. 23 in Tim. 32 b (II 45, 7 Diehl); vs. 28 μέσση — 29 δίξαι omisso καὶ πόντου ibidem 45, 10 Diehl; vs. 29 πνυμάτη — 30 γαῖης in Tim. 36 b (II 231, 27 Diehl); vs. 31. 32 ibidem 28 c (I 325, 9 Diehl) et prooem. B (I 207, 20 Diehl).

Ad hunc Ἱερῶν λόγων hymnum spectat Procl. in Tim. 28 c (I 310, 7 Diehl) ἔστι τοίνυν ὁ δημιουργὸς ὁ εἰς κατ' αὐτὸν ὁ τὸ πέρας τῶν νοερῶν θεῶν ἀφορίζων θεὸς καὶ πληρούμενος μὲν ἀπὸ τῶν νοητῶν μονάδων καὶ τῶν τῆς ζωῆς πηγῶν, προϊέμενος δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ὅλην δημιουργίαν καὶ προστησάμενος μερικωτέρους τῶν ὅλων πατέρας, αὐτὸς δὲ ἀκίνητος ἐν τῇ πορνοφῆτι τοῦ Ὄλύμπου διαιωνίως ἴδρυμένος καὶ διττῶν κόσμων βασιλεύων ἐπερονρανίων τε (τε Kroll; δὲ codd.) καὶ οὐρανίων, ἀρχὴν δὲ καὶ μέσα καὶ τέλη τῶν ὅλων περιέχων, ibidem 317, 17 et 318, 20 Diehl εἰ δὲ ταῦτα ὁμοφόνως λέγεται τῷ τε Τιμαίῳ καὶ τοῖς λογίοις, πηγαῖός ἔστιν οὗτος δημιουργός, φαῖτεν ἀν οἱ ἐκ τῆς θεοπαραδότου θεολογίας ὄρμωμενοι, κατὰ τὰς ἰδέας καὶ αὐτὸς δημιουργῶν τὸν ὅλον κόσμον καὶ ὡς ἔνα καὶ ὡς πολὺ (ὡς πολὺν fort. recte Kroll) καὶ ὡς καθ' ὅλα δημιουργένον καὶ ὡς κατὰ μέρη, καὶ εἰς ὑπό τε Πλάτωνος καὶ Ὄρφέως καὶ τῶν λογίων ποιητῆς καὶ πατήρ ὑμνεῖται τοῦ παντός; πατήρ ἀνθρώπων τε θεῶν τε, γεννῶν μὲν τὰ πλήθη τῶν θεῶν, ψυχὰς δὲ πέμπων

εἰς γενέσεις ἀνδρῶν, ὡς καὶ τοῦτό φησιν |³¹⁹ Diehl δὲ Τίμαιος. Idem in Plat. Parmenid. 130 b p. 799, 27 Cous.² δὲ μὲν γὰρ ὁ. μετὰ τὴν κατάποσιν τοῦ Φάνητος ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησίν· ἐπειδὴ πρώτως μὲν καὶ ἡρωμένως ἐν ἑκένωι, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιουργῶι τὰ πάντων ἀνεφάνη τῶν ἔγκοσμίων αἴτια· ἐκεῖ γὰρ δὲ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς καὶ τὰ στοιχεῖα καὶ ὁ Ἔρως ὁ ἐνοποιὸς καὶ πάντα ἀπλῶς ἐν γεγονότα, Ζηνὸς δὲ ἐνὶ γαστέρι σύρρα πεφύκει (fr. 167 b vs. 7)· καὶ οὐκ ἡρκέσθη τούτοις μόνοι, ἀλλὰ καὶ τὴν τάξιν τῶν εἰδῶν τῶν δημιουργικῶν παραδίδωσι, δι' ἣν καὶ τὰ αἰσθητὰ τουαντην ἔλαχε τάξιν καὶ διακόσμησιν et Theol. Plat. VI 8 p. 363, 23 citato vs. 1: καὶ μοι δοκεῖ καὶ δὲ Πλάτων εἰς ἄπασαν τὴν Ἑλληνικὴν θεολογίαν ἀποβλέπων καὶ διαφερόντως (εἰς) τὴν Ὀρφικὴν μυσταγωγίαν, ἀνειπεῖν, ὡς ἀρά δὲ παλαιὸς λόγος κτλ. (cf. fr. 21). Idem in Tim. 41 a (ΠΙ 209, 3 Diehl) ποιητῆς δὲ καὶ πατήρ δὲ Ζεύς, ὃς καὶ νῦν λέγεται δημιουργὸς ὑφ' ἑαυτοῦ πατήρ τε ἔργων, φαῖεν ἀν οἱ Ὀρφικοί. ποιητῆς δὲ μόνως δὲ τῆς μεριστῆς ἐστι δημιουργίας αἴτιος, ὡς ἀν οἱ αὐτοὶ φαῖεν. τῷ μὲν οὖν πατρὶ μόνως ὑπόκειται τὰ νοητὰ πάντα, (τὰ νοερὰ πάντα om. QD), τὰ ὑπεροχόσμα, τὰ ἔγκόσμια· τῷ δὲ πατρὶ καὶ ποιητῇ τὰ νοερὰ πάντα, τὰ ὑπεροχόσμα, τὰ ἔγκόσμια· τῷ δὲ ποιητῇ καὶ πατρὶ νοερῷ ὅντι τὰ ὑπεροχόσμα, τὰ ἔγκόσμια· τῷ δὲ ποιητῇ μόνως τὰ ἔγκόσμια. καὶ ταῦτα πάντα ἡμᾶς ἡ Ὁρφέως ἐδίδαξεν ὑφῆγησις· καθ' ἑκάστην γὰρ ἰδιότητα τῶν τεττάρων πλῆθος ὑποτέτακται θεῶν. τίνα δὲ τὰ ἔργα τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρός; ἡ δῆλον ὅτι τὰ τε σώματα πάντα καὶ ἡ τῶν ζώιων σύστασις καὶ δὲ τῶν ψυχῶν τῶν μεθεκτῶν ἀριθμός. ταῦτα οὖν πάντα ἀλιτά ἐστι διὰ τὸ θέλημα τοῦ πατρός· τοῦτο γὰρ καὶ αὐτοῖς ἐνδέδωκε δύναμιν τῆς ἀτρέπτου διαμονῆς, συνεκτικὸν αὐτῶν καὶ φρουρητικὸν ὑπάρχον ἐξηιρημένως. οἱ δὲ τόποι οἱ ταῖς ψυχαῖς ἀναθεν ἐπιβεβηκότες οὐκ ἀν λέγοντο ἔργα τοῦ πατρός· οὐδὲ γὰρ γένεσιν ἔσχον, ἀλλ' ἀγενήτως ἔξεφάνησαν, οἷον ἐντὸς ἀδύτων τεχθέντες καὶ οὐ προελθόντες ἐξ αὐτῶν· ἑκένων γὰρ οὐδὲ παραδείγματά ἐστιν, ἀλλὰ τῶν μέσων τε καὶ τῶν τελευταίων· ψυχὴ γὰρ πρώτη τῶν εἰκόνων, τὰ δὲ ὅλα, οἷον τὰ ζῶια καὶ ἔμψυχα καὶ ἔννοια καὶ γενητὰ καὶ (ἀγένητα add. Kroll) ἐκ τῶν νοητῶν ὑπέστη παραδειγμάτων, ὡν καὶ τὸ αὐτοξῶιον ἦν περιληπτικόν. Idem Cratyl. 395 a (48, 22 Pasqu.) [καὶ del. Pasqu., ἡδη Croenert] ἀναφαίνεται πᾶν τὸ δημιουργικὸν τῶν θεῶν γένος ἀπὸ πάντων μὲν τῶν προειρημένων ἀρχικῶν αἰτίων καὶ βασι-

λικῶν, προσεχῶς δ' ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν Τιτανικῶν διακόσμων ἥγεμόνος καὶ πρὸ τῶν ἄλλων |⁴⁹ Pasqu. δημιουργῶν δὲ Ζεύς, τὸ ἔνιατον κράτος τῆς ὅλης δημιουργικῆς σειρᾶς κληρωσάμενος καὶ τὰ τε ἀφανῆ πάντα καὶ τὰ ἐμφανῆ παράγων καὶ ὑφιστάς, νοερός μὲν αὐτὸς ὑπάρχων κατὰ τὴν τάξιν, τὰ δ' εἰδη τῶν ὄντων καὶ τὰ γένη προάγων εἰς τὴν τῶν αἰσθητῶν διακόσμησιν, καὶ τῶν μὲν ὑπὲρ ἑαυτὸν θεῶν πεπληρωμένος, τοῖς δ' ἐγκοσμίοις πᾶσιν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν εἰς τὸ εἶναι πρόσοδον παρέχων. διὸ δὴ καὶ Ὁ. δημιουργοῦντα μὲν αὐτὸν τὴν οὐρανίαν πᾶσαν γενεὰν παραδίδωσιν καὶ ἥλιον ποιοῦντα καὶ σελήνην καὶ τοὺς ἄλλους ἀστράφωντας θεούς, δημιουργοῦντα δὲ τὰ ὑπὸ σελήνην στοιχεῖα καὶ διακρίνοντα τοῖς ἔλεσιν ἀτάκτως ἔχοντα πρότερον, σειρᾶς δ' ὑφιστάντα θεῶν περὶ ὅλον τὸν κόσμον εἰς αὐτὸν ἀνηρτημένας καὶ διαθεσμοθετοῦντα πᾶσι τοῖς ἐγκοσμίοις θεοῖς τὰς κατ' ἀξίαν διανομὰς τῆς ἐν τῷ παντὶ προοίμιας. καὶ Ὅμηρος δ' ἐπόμενος Ὁρφελ πατέρα μὲν αὐτὸν ἀνυμνεῖ κοινῇ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων καὶ ἥγεμόνα καὶ βασιλέα καὶ ὑπατον κρειόντων . . . Cf. Procl. in Tim. 35 a (II 145, 4 Diehl) ἔτι δέ, ἵνα καὶ ταῦτα συνάιδοντα ταῖς Ὁρφικαῖς παραδόσεσι λέγωμεν· οὐ γὰρ πάσης τάξεως νοητῆς ἢ νοερᾶς καὶ ἐκείνος κατηγορεῖ τὸ ἀμέριστον, ἀλλ' εἶναι τίνα καὶ τοῦτο τοῦ ὀνόματος κρείττω, καθάπερ ἄλλων ὀνομάτων ἄλλα· καὶ γὰρ τὸ βασιλεὺς καὶ τὸ πατήρ οὐ πάσις ἐφαρμόζει τάξεσι.

His Procli locis adde Simplic. in Aristot. de Caelo I 3 p. 270 a 12 (93, 11 Heiberg) διὰ τοῦτο τὰς θεογονίας ἡμῖν οἱ θεῖοι ἀνδρεῖς παραδεδώκασι θεῶν μὲν πλῆθος τὸ ἐν τῷ ἐν μένον καί, ως ἀν εἴποι τις, κατὰ πολλαπλασιασμὸν ἐκείνου προϊόν, γένεσιν δὲ ὑμνοῦντες αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὑφέστηκεν, ὥσπερ καὶ ἀριθμῶν γένεσιν τὸν ἀπὸ τῆς μονάδος θεωροῦμεν προποδισμόν (Lob. I 467); Damasc. De princ. 311 (II 177, 10 Rue.) qui citat vs. 1 (Ζεὺς πρ. γ., Z. δ' ὑστατος ἀρχικέραυνος), vs. 3 (Z. ἀ. γ., Z. δ' ἀμβροτος ἐπλετο νύμφη), vs. 4 coniunctum cum vs. 16, vs. 6 et pergit καὶ τάδε περὶ ἄλλου οὐδενὸς ἀπεφήνατο τῶν θεῶν δὲ θεολόγος, κατὰ δὲ αὖ τὴν θεοπαράδοτον σοφίαν, τῆς μὲν διπλότητος αὐτοῦ σύμβολον τῆς τε πρὸς τὰ αὐτὰ ἔκαστα καὶ τῆς πρὸς τὰ ἄλλα τῷ νῷ μὲν κατέχειν τὰ νοητά, αἰσθησιν δ' ἐπάγειν κόσμοις.

Cf. praeter ea quae e Neoplatonicorum farragine contuli Porphyrii et Eusebii explicaciones huius hymni locis supra allatis.

Herm. VI vs. 9 p. 457; Lob. I 521. 523 ss. 530; G. F. Schoemann Opusc. acad. II 19; Schuster 35 ss.; Jac. Freudenthal *Ueber die Theologie des Xenophanes* Breslau 1886, 29. 48; Kern *De Theogon.* 35; Th. Gomperz *Griech. Denker* I³ 75; F. Duemmler *Arch. Gesch. Philos.* VII 1894, 147 = *Kl. Schr.* II 155; Gruppe *Suppl.* 705; Holwerda 326; Maaß *Orpheus* 276 n. 64 (ad vs. 15); Zeller *Zeitschr. wiss. Theol.* XLII 1899, 238 = *Kl. Schr.* II 157 (cf. p. 235 = II 154); Boll *Aus der Offenbarung Johannis Στοιχεῖα* I 43 (ad vs. 14 ss.).

Hymni in Iovem iam a Platone et auctore libri *Περὶ κόσμου* adhibiti (fr. 21 et 21 a) forma amplior et recentior, cui simile fr. 169. Horum versuum celeberrimi erant priores, qui saepissime laudantur. Quae fr. 21 a collegi, facile augeri possunt, cf. praeter ea quae ex Neoplatonicis congesta sunt, Plutarch. *De def. oracul.* 48 p. 436 d οἱ μὲν σφόδρα παλαιοὶ θεολόγοι καὶ ποιηταὶ τῇι κρείττονι μόνῃ τὸν νοῦν προσέχειν εἴλοντο, τοῦτο δὴ τὸ κοιτὸν ἐπιφθεγγόμενοι πᾶσι πράγμασι· Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται (v. fr. 21 a n. 6); Achill. Tat. *Comment. in Arati Phaenom.* fragm. 81, 29 Maaß διὸ καὶ ὁ Θεόκριτος (XVII 1) ‘ἐκ Διὸς ἀρχώμενος’ φησὶ ‘καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῦσαι’, δὲ Ὁ. πάντα καιρὸν ἀνατίθησι Διὶ λέγον· ‘Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσος, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται’. Θεοὶ ἀκολούθως καὶ τῶι ἔθει τῶι παλαιῶι καὶ τῇι υποκειμένῃ υποθέσει ἀπὸ Διὸς πεποίηται τὴν ἀρχήν. Tzetz. Schol. Lycophr. p. 3, 29 Scheer (Lob. I 356) γράφει δὲ Ὁ. χωρὶς τῶν ἀστρολογικῶν καὶ ἐπωιδικῶν καὶ μαγικῶν καὶ τῶν ἐτέρων καὶ ὑμνους εἰς Δία καὶ τοὺς λοιποὺς οὐτῶς (vs. 1. 2) Ζεὺς πρῶτος . . . τέτυκται.

E Christianorum horreis exhibeo Synesii imitationem Hymn. II 63 σὺ πατήρ, σὺ δ' ἐσθὶ μάτηρ· σὺ δὲ ἄρρεν, σὺ δὲ φωρά, σὺ δὲ σιγά, φύσεως φύσις γονῶσα, σὺ δ' ἄναξ, αἰώνος αἰών, τὸ μὲν εἰ θέμις βοῶσαι· μέγα χαῖρε, φίξα κόσμον, μέγα χαῖρε, κέρτον ὄντων, μονάς ἀμβρότων ἀριθμῶν προανονοίων ἀράκτων et III 180 ἐν καὶ πάντα, ἐν δὲ ἀπάντων ἐν τε πρὸ πάντων σπέρμα τὸ πάντων, φίξα καὶ ὄρπαξ, φύσις ἐν τοεροῖς θῆλυν καὶ ἄρρεν (Norden *Agnostos Theos* 229 v. etiam fr. 30; Geffcken *Ausgang des griech.-roem. Heidentums* 317 n. 216) et Didym. Alexandr. *De Trinit.* II 5 p. 140 (Migne 39, 494) ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἔξω λέγεται· εἰς θεὸς αὐτοπάτωρ, ἐξ οὐ τάδε πάντα γένοντο et ibidem III 2 p. 322 (Migne 39, 788) (sc. οἱ “Ἐλληνες”)

εῖς θεός ἔστιν ἄναξ πανυπέρτατος, αὐτὸς ἀπάντων καὶ γενέτης πάμπρωτος ἔφυ καὶ ὅλα καὶ ἀρχή et paulo post p. 323 (Migne 789) αὐτὸς πάντα φέρει θεός ἀμβροτος, αὐτὸς ἐαντοῦ καὶ γενέτης καὶ ὅλα πέλει καὶ τέρμα καὶ νέός et c. 21 p. 402 (Migne 913) πάντα θεοῦ μεγάλοιο ρόου ὑπὸ τείματι κεῖται ἀρχὴ πηγὴ τε γενῆς καὶ ὑπερίσκοντος εὐχὸς καὶ κράτος ἥδε βίη καὶ ἴσχυς ἀφθιτος ἀλκὴ καὶ δύναμις κρατερὴ καὶ ἀμφιέλικτος ἀνάγκη (Lob. I 444). Quibus addimus (cf. Synes.) Clem. Alex. Quis dives salvetur 37, 2 (III 184, 1 Staeh.) καὶ τὸ μὲν ἀρρητον αὐτοῦ πατήρ, τὸ δὲ εἰς ἡμᾶς συμπαθὲς γέγονε μήτηρ et Euseb. De Laud. Constantini I p. 198, 33 Heikel δὲ πάντων καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν δρωμένοις τε καὶ ἀφανέσιν ἐπιπορευόμενος τοῦ θεοῦ λόγος (v. Plat. Leg. IV 716 a fr. 21).

Orphicam poesin hi quoque sapiunt Tiberiani versus Platonis de Graeco in Latinum translati qui ex nonnullis codd. editi sunt post M. Hauptium a Riese Anthol. Latin. II 46 p. 490, e quibus exhibeo praeter vs. 7. 8 maxime vs. 21—25

tu genus omne deum, tu rerum causa vigorque,
tu natura omnis, deus innumerabilis unus,
tu sexu plenus toto, tibi nascitur olim
hic deus, hic mundus, domus hic hominumque deumque,
lucens, augustae stellatus flore iuventae.

169. (124) Aristocritus Manich. in Theos. Tubing. 50 p. 109, 23 Bur. ὅτι δὲ Συριανὸς ἐν τοῖς ἐαντοῦ πορήμασιν (test. 238) ἀναφέρει χρησμὸν τοιοῦτον·

|
1¹¹⁰ Bur. Ἐν κράτος, εἰς δαίμων γενέτης¹ μέγας, ἀρχὸς ἀπάντων,
ἐν δὲ δέμας βασίλειον, ἐν ὅλῃ τάδε πάντα κυκλοῦται,²
πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆς καὶ αἰθήρ, νύξ τε καὶ ἡμέρα
καὶ Μῆτις, πρώτη γένετεις,³ καὶ Ἐρως πολυτερπής.
5 πάντα γάρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῳ⁴ τάδε σώματι⁵ κεῖται,
πάντα μόνος δὲ τοετ πάντων προοετ τε⁶ θεονδῶς.
πάντηι⁷ δὲ Ζηνὸς καὶ⁸ ἐν ὅμμασι⁹ πατρὸς ἀνακτος
ταῖονσ' ἀθάρατοι τε θεοὶ θητοὶ τε ἀνθρώποι,
θῆρες τ' οἰωνοὶ θ' ὀπόσα πτείει τε καὶ ἔρπει.
10 οὐδὲ ἐ πον λήθονσιν¹⁰ ἐφήμερα φῦλ' ἀνθρώπων,
ὅσσ' ἀδίκως φέγουσί περ, οὐδ' εἰν οὐρεσι θῆρες
ἄγριοι, τετράποδες, λασιότριχες, διμβριμόθυμοι.¹¹

Vs. 1—5 = fr. 168, 6—10. 1 γένετο fr. 168 vs. 6. 2 κυκλεῖται ibidem vs. 7. 3 γενέτωρ ibid. vs. 9. 4 ἐν μεγάλῳ Ζηνὸς ibid. n. 8 Eus.

5 σώματι ibid. vs. 10; σώματα T(ub.). 6 προνοεῖ τε Bur.; προνοεῖται T. Vs. 7. 8 v. infra Procl. in Parmen. IV. 7 αὐτὴ Procl. 8 Ζηνὸς καὶ ibid., Ζηνὸς κεν T. 9 ἐν δύματι Eschenb. Epigen. 78 e Procli cod. Augustano. 10 ἐπουλήθονοι T (Bur.), ἐπον λήθονσιν T (Weinr.). 11 ὁμοφωμόθυμε ε. g. Εὐχὴ πρὸς Μούσ. 10 cf. Orac. Sibyll. I 104 p. 11 Geffek. v. Bur.

Citat vs. 7. 8 Procl. in Plat. Parmen. IV 959, 21 Cous.² καὶ οὐκ ἀν θαυμασαίμεθα τῶν Ὀρφικῶν ἀκούοντες ἐπῶν, ἐν οἷς φησιν δὲ θεολόγος· αὗτη δὲ Ζηνὸς καὶ . . . ἀνθρωποι,

ὅσσα τ' ἔην γεγαῶτα καὶ ὑστερον δππόσ' ἔμελλεν

(fr. 167 b vs. 6)

πάντων γάρ ἐστι πλήρης τῶν νοητῶν καὶ πάντων ἔχει τὰς διηρημένας αἰτίας, ὥστε καὶ ἀνθρώπους καὶ τάλλα πάντα γεννᾶι κατὰ τὰς αὐτῶν ἴδιότητας, οὐ καθόσον ἔκαστον θεῶν ἐστιν ὥσπερ δὲ πρὸς αὐτοῦ πατήρ δὲ νοητός.

Herm. XXXV; Lob. I 526.

170. (71) Procl. in Plat. Tim. 29 a. b (I 336, 6 Diehl) πάλαι γὰρ δὲ θεολόγος ἔν τε τῷ Φάρητι τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνύμνησεν· ἔκει γὰρ ἦν τε καὶ προῆν, ὥσπερ ἔφη καὶ αὐτός.

Βρόμιός τε μέγας καὶ Ζεὺς δὲ πανόπτης,

ἵνα δὴ τῆς διττῆς δημιουργίας ἔχῃ τὰς οἰονεὶ πηγάς· καὶ ἐν τῷ Διὶ τὴν παραδειγματικήν· Μῆτις γὰρ αὖ καὶ οὐτός ἐστιν, ὡς φησι· καὶ Μῆτις . . . πολυτελεπήσ (fr. 168 vs. 9), αὐτὸς δὲ δὲ Διόνυσος καὶ Φάρης καὶ Ἡρικεπαῖος συνεχῶς ὄνομάζεται. Idem in I. Alcibiad. 109 e p. 509, 9 Cous.² κάλλιον δὲ συνάπτειν ἀμφοτέρους τοὺς λόγους· ἐν γὰρ τῷ Διὶ δὲ Ἐρως ἐστί. καὶ γὰρ Μῆτις ἐστι πρώτως (ι. πρῶτος) γενέτωρ καὶ Ἐρως πολυτελεπής, καὶ δὲ Ἐρως πρόεισιν ἐκ τοῦ Διός καὶ συνυπέστη τῷ Διὶ πρώτως ἐν τοῖς νοητοῖς· ἔκει γὰρ δὲ Ζεὺς δὲ πανόπτης ἐστὶ καὶ ἀβρός Ἐρως (fr. 83), ως Ὁ. φησιν. συγγενῶς οὖν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, μᾶλλον δὲ ἥντονται ἀλλήλοις καὶ φίλιος αὐτῶν ἐκάτερος ἐστι.

Herm. VIII; Lob. I 495.

171. Gregor. Nazianz. Or. XXXI 16 (Migne 36, 149) οὐ τε παρ' Ἑλλήνων σεβόμενοι θεοί τε καὶ δάιμονες, ως αὐτοὶ λέγοντες, οὐδέν ήμῶν δέονται κατηγόρων, ἀλλὰ τοῖς σφῶν αὐτῶν ἀλλοκονται θεολόγοις, ως μὲν ἐμπαθεῖς, ως δὲ στασιώδεις, ὅσων |¹⁵² Migne δὲ κακῶν γέμοντες καὶ μεταβολῶν· καὶ οὐ πρὸς ἀλλήλους μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς πρώτας αἰτίας αὐτιθέτως ἔχοντες· οὓς δὴ καὶ Ὡκεανοὺς καὶ Τηθύνας καὶ Φάρνητας

καὶ οὐκ οἶδα οὖστιν αἱ δρομάζουσι· καὶ τελευταῖόν τινα θεὸν μισθίζεται διὰ φιλαρχίαν, πάντας καταπίνοντα τὸν ἄλλον ἐξ ἀπληστίας, ἵνα γένηται πάντων ἀνδρῶν τε θεῶν τε πατῆρ (fr. 168 p. 205) δυστυχῶς ἐσθιομένων καὶ ἐμονμένων. Cf. Abel fr. 66 n. 1.

Lob. I 468; Kern De Theogon. 44; Gruppe *Suppl.* 695.

172. (273) Procl. Theol. Plat. VI 12 p. 376, 21 πρῶτον δὴ τοῦτο κατανοήσωμεν, ὅπως καὶ αὐτὸς (sc. Plato) ὥσπερ Ὁ. τὸν ἥλιον εἰς ταύτον πως ἄγει τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ως τὴν κοινωνίαν πρεσβεύει τούτων τῶν θεῶν. ἐκεῖνος μὲν γὰρ διαρρήμην λέγει καὶ διὰ πάσης, ως εἰπεῖν, τῆς ποιήσεως.

Lob. I 614; Kern *Herm.* XXIV 1889, 501 et *Orph.* 7 n. 2.

Hymn. VIII Ἡλίου et XXXIV Ἀπόλλωνος.

Platonis verba Leg. XII 945 ε κατ' ἐριαντὸν ἔκαστον μετὰ τροπᾶς ἥλιον τὰς ἐκ θέρους εἰς χειμῶνα συνιέναι χρεὸν πᾶσαν τὴν πόλιν εἰς Ἡλίου κοινὸν καὶ Ἀπόλλωνος τέμενος ad Orphicorum doctrinam de Apolline—Sole refert Wilamowitz *Platon*¹ I 416 n. 3. Cautius iudicat Lob. I. l. *Solque ipse permiscetur cum Apolline, nisi suum nobis somnum narrat Proculus.* De Apolline Orphicorum cf. etiam Serv. ad. Verg. Aen. III 98 fr. 4 et fr. 194.

173. (310) Fulgentius Mitologiar. III 9 p. 74, 8 Helm ~ Myth. Vat. III 10, 7 (Raschke De Alberico myth. 103) *nunc ergo huius mysticae fabulae* (sc. Apollinis et Marsyae) *intiorem cerebrum inquiramus.* *a musicis haec reperta est fabula, ut Orfeus in teogonia scribit; musici enim duos artis suae posuerunt ordines, tertium vero quasi ex necessitate adicientes, ut Ermes Trismegistus ait, id est: adomenon, psallomenon, aulumenon, hoc est: aut cantantium aut citharidiantium aut tibizantium.*

Reitzenstein *Poimandres* 210.

174. (132) Procl. in Plat. Tim. 24 d (I 166, 21 Diehl) διὸ καὶ δὸς Ὅ. περὶ αὐτῆς (sc. Ἀθηνᾶς) τικτομένης φησίν, διτὶ ἀρά αὐτὴν δὲ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς.

ὅπλοις λαμπομένην χαλκήιον ἄρθος ἰδέσθαι.

Herm. XXIX vs. 3; Lob. I 540.

175. (136) Procl. in Plat. Tim. 24 d (I 170, 3 Diehl) οἰκεῖον γὰρ τὸ τῆς ἀρετῆς γέρος πρὸς τὴν μεγίστην ταύτην θεόν, ως καὶ αὐτὴν ἀρετὴν οἶσαν· ἐν γὰρ τῷ δημιουργῷ μέρουσα σοφία καὶ νόησις ἐστιν ἀτρεπτος, καὶ ἐν τοῖς ἡγεμονικοῖς θεοῖς ἐκφένει τὴν τῆς ἀρετῆς δύναμιν,

Ἄρετῆς τ' ὄνομ'¹ ἐσθλὸν

κλήτεται,²

φησὶν Ὁ. Cf. eundem in Plat. Tim. 25 b (I 185, 3 Diehl) καὶ γὰρ ἄλλῃ θεολογίᾳ τις, οὐχ ἡ Ὀρφικὴ μόρον, Ἄρετὴν αὐτὴν (sc. Minervam) ἀπεκάλεσε.

1 τε οὐνομ' codd.; em. Lob. 2 κλητέται C.

Herm. XXIX ad vs. 4; Lob. I 541; Kern *Orpheus* 50.

De Ἄρετῇς cultu v. Deubner ap. Rosch. III 2, 2128.

176. (131) Procl. in Plat. Tim. 24 d (I 169, 1 Diehl) λέγει γοῦν καὶ ὁ θεολόγος, ὅτι παρήγαγεν αὐτὴν (sc. Minervam) ὁ πατήρ.

ὅφρ' αὐτῶι μεγάλων ἔργων κράντειρα¹ πέλοιτο.²

1 κρήτειρα C, κρήτειρα M. 2 γένοιτο Lob.

Herm. XXIX vs. 4; Lob. I 540.

Cf. fr. 177.

177. (133) Procl. in Plat. Rempubl. I 102, 11 Kr. de Minerva δεινὴ γὰρ Κρονίδαο νόου κράντειρα τέτυκται

φησὶν Ὁ.

Herm. XXIX vs. 5; Lob. I 540.

Cf. fr. 176.

178. (135) Procl. in Plat. Crat. 389 b. c (21, 13 Pasqu.) εἰ δέ τις αὐτὰς τὰς ποιητικὰς καὶ γονίμους δυνάμεις τῶν θεῶν, ἃς εἰς τὸ πᾶν προάγοντι, τέχνας προσαγορεύοι δημιουργικὰς καὶ νοερὰς καὶ γεννητικὰς καὶ τελεσιουργούς, οὐκ ἀν οὐδὲν ἡμεῖς ἀποδοκιμάσαιμεν τὴν τουαύτην προσηγορίαν, ἐπεὶ καὶ τοὺς θεολόγους εὐδίσκομεν διὰ τούτων τὰς θείας ποιήσεις ἐνδεικνυμένους, καὶ τοὺς μὲν Κύκλωπας ἀπάσης τεχνικῆς ποιήσεως αἰτίους λέγοντας, οὐ καὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἡφαιστον ἐδίδαξαν (fr. 179 vs. 3), τὴν δ' Ἀθηνᾶν τῶν τ' ἄλλων τεχνῶν καὶ διαφερόντως τῆς ὑφαντικῆς προστατεῖν, τὸν δ' Ἡφαιστον ἄλλης ἴδιως ἔφορον τέχνης, αὐτὴν δὲ τὴν ὑφαντικὴν ἀρχομένην μὲν ἀπὸ τῆς δεσποίνης Ἀθηνᾶς —

ἥδε γὰρ ἀθανάτων προφερεστάτη¹ ἐστὶν ἀπασέων
ἐστὸν ἐποίχεσθαι² ταλασήμα τ' ἔργα πινύσσειν —

| 22 Pasqu. φησὶν Ὁ., προϊοῦσσαν δ' εἰς τὴν ζωιογόνον τῆς Κόρης σειρὰν — καὶ γὰρ αὕτη καὶ πᾶς αὐτῆς ὁ χορὸς ἀνω μενούσης ὑφαίνειν λέγονται τὸν διακόσμον τῆς ζωῆς (v. fr. 192) —, μετεχομένην δὲ ὑπὸ πάντων τῶν ἐν κόσμῳ θεῶν — καὶ γὰρ ὁ εἰς

δημιουργὸς τοῖς νέοις δημιουργοῖς προσυφαίνειν τῷ ἀθανάτῳ παρακελεύεται (Plat. Tim. 41d) τὸ θυητὸν εἶδος τῆς ζωῆς —, περατούμενην δ' εἰς τὸν τῆς γενέσεως προστάτας θεούς, ὃν ἔστιν καὶ ἡ παρ' Ὁμήρῳ Κίρκη πᾶσαν ὑφαίνοντα τὴν ἐν τῷ τετραστοίχῳ ζωὴν καὶ ἄμα ταῖς ὠιδαῖς ἐναρμόνιον ποιοῦσα τὸν ὑπὸ σελήνην τόπον. ἐν ταύταις οὖν ταῖς ὑφαντικαῖς καὶ ἡ Κίρκη³ ὑπὸ τῶν θεολόγων παραλαμβάνεται, χρυσῆ μέντοι, καθάπερ φασίν, ἐνδεικνύμενοι τὴν νοερὰν αὐτῆς καὶ ἀχροντὸν οὐσίαν καὶ ἀνλον καὶ ἀμιγῆ πρὸς τὴν γένεσιν, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς διακρίνειν τὰ ἔστωτα τῶν κινούμενων καὶ χωρίζειν κατὰ τὴν ἐτερότητα τὴν θείαν. Cf. eundem in Parmenid. 130 c p. 829, 9 Cous.² θαυμαστὸν δὲ οὐδὲν καὶ τὸ εἶναι τινας ἐν δαίμοσιν αἵτιας, οὐ καὶ ἔφοροι λέγονται τῶν τεχρῶν οἱ μὲν ἄλλων οἱ δὲ ἄλλων ὑπάρχειν, καὶ ἀνθρώποις δεδωρῆσθαι ταύτας, καὶ ἐν θεοῖς συμβολικῶς εἶναι, οἷον χαλκείας εἶναι μέν τις δαίμων Ἡφαιστος λεγέσθω προστάτης καὶ τὸ εἶδος ἔχων, αὐτὸς δὲ ὁ μέγας Ἡφαιστος συμβολικῶς ἀν λέγοιτο χαλκεύειν τὸν οὐρανόν (fr. 180)· καὶ ὑφαντικῆς ὀδσαύτως Ἀθηναῖκή τις δαιμονὶς ἔφορος, αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς ἄλλως καὶ δημιουργικῶς ὑφαίνειν τὸν διάκοσμον τῶν νοερῶν εἰδῶν ὑμρούμενης v. etiam in Tim. 24 d (I 168, 30 Diehl): Ἐργάνη δὲ ὡς τῶν δημιουργι- |¹⁶⁹ Diehl κοῦν ἔργων προστάτις.

1 προφερεστάτη P, προφανεστάτη C Procl. Tim. v. n. 2 2 ίστὸν ἐποίχεσθαι Procl. in Tim. 23 d (I 135, 9 Diehl), qui citat ἥδε . . . ἀπασῶν — ίστὸν ἐποίχεσθαι, cf. Herwerd. Herm. V 1871, 141, ὑφήνασθαι Cratyli codd. v. fr. 193. 3 De Circe ap. Orphea nil notum; haud scio an vitium lateat et Κόρη (v. fr. 192. 193) intellegendum sit.

Herm. XXIX vs. 1; Lob. I 541.

Hesiod. Theogon. 79 *Καλλιόπη θ' ἦ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.* Orphei *Εὐχ. πρὸς Μούσ.* 2 εὐχήν, ἦ δή τοι προφερεστέρῃ ἐστὶν ἀπασέων. Hom. Il. A 31 ίστὸν ἐποιχομένην, Od. x 222 (de Circe) ίστὸν ἐποιχομένης.

179. (92) Procl. in Plat. Tim. 29 a (I 327, 23 Diehl) ὡς γάρ φησιν ὁ θεολόγος, οἱ πρῶτοι τεκτονόχειρες τοῦ Διὸς τὰς δημιουργικὰς δυνάμεις ἔδοσαν πάσης τῆς ἐγκοσμίου ποιήσεως.

οἱ Ζηνὶ βροντήν τε πόρον¹ τεῦξάν τε κεραυνόν,
πρῶτοι τεκτονόχειρες, ἤδ'² Ἡφαιστον καὶ Ἀθήνην
δαίδαλα³ πάντ' ἔδιδαξαν, δούς οὐρανὸς ἐντὸς ἔέργει.

1 δόσαν Damasc. De princ. 256 (II 125, 5 Rue.). Cf. Hesiod. infra.
2 ἤδ' codd., οἱ priores Hermiam (cf. infra) secuti. 3 δαίδαλα om. Hermias.

Hermias in Plat. Phaedr. 247 c p. 149, 9 Couvr. διὰ μὲν¹ τοῦ ἀχρωμάτος² ἐθήλωσεν (sc. ὁ Πλάτων), ὅτι ὑπὲρ τὴν Οὐρανοῦ βασιλείαν ἔστιν ὁ τῶν Νυκτῶν τόπος· διὰ δὲ τοῦ ἀσχημάτιστος,³ ὅτι καὶ ὑπὲρ τὴν τῶν Κυκλώπων τάξιν· ἐν γὰρ πρώτοις τούτοις τὸ σχῆμα ἐκφαίνεσθαι ή θεολογία φησί καὶ πρώτας ἀρχὰς καὶ αἰτίας τῶν πανταχοῦ σχημάτων τούτους εἶναι τοὺς θεοὺς Κύκλωπας.⁴ διὸ καὶ τεκτονόχειρας αὐτοὺς η θεολογία καλεῖ.⁵ αὗτη γὰρ τριάς ἔστι τελεσιουργικὴ τῶν σχημάτων· κυκλοτερηγές δοφθαλιμὸς ἔεις⁶ ἐνέκειτο μετώπῳ (Hesiod. Theogon. 145) καὶ ἐν Παρμενίδῃ (137 e) δὲ ἐὰν λέγηι ὁ Πλάτων ‘εὐθὺν καὶ περιφερὲς’, ταύτην τὴν τάξιν αἰνίττεται. οὗτοι δὲ καὶ [τὴν]⁷ Ἀθηνᾶν καὶ Ἡφαιστον διδάσκουσι τὰ ποικίλα τῶν σχημάτων εἴδη, ὡς πρῶτοι αἰτίοι τῶν σχημάτων· πρῶτοι τεκτονόχειρες οἱ Ἡφαιστον καὶ Ἀθηνᾶν πάντα^τ ἐδίδαξαν. ἐὰν οὖν ἀκούωμεν καὶ τὸν Ἡφαιστον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν αἰτίους τῶν σχημάτων, οὐδὲ θαυμασόμεθα. ὁ μὲν γὰρ Ἡφαιστος τοῦ ἐν τοῖς σώμασι καὶ τοῦ ἐγκοσμίου παντὸς σχῆματος αἰτίος⁸ η δὲ Ἀθηνᾶ τοῦ ψυχικοῦ τε καὶ |¹⁵⁰ Couvr. νοεροῦ· οἱ δὲ Κύκλωπες τοῦ θείου καὶ τοῦ πανταχοῦ δηλονότι· καὶ ὑπὲρ τὴν τῶν Κυκλώπων τάξιν ἔστιν ὁ περιουργάριος τόπος.

1 μὲν *(οὖν)* Couvr. 2 ἀχρωμάτον codd. 3 ἀσχηματίστον codd.

4 Κύκλωπας del. Couvr. 5 καλεῖ codd. praeter φησὶν M. 6 εἰς A. 7 τὴν del. Ab.

Herm. VIII vs. 43 p. 468; Lob. I 504; Schoemann Opusc. acad. II 17.

Cf. fr. 178.

Hom. Od. 5 232 ἀνὴρ ἵδρις δὲν Ἡφαιστός δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Hom. Hymn. XX 2 de Vulcano δὲ μετ' Ἀθηναῖς γλαυκώπιδος ἀγλαὰ ἔργα ἀνθρώπουν ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονός. Hesiod. Theogon. 141 de Cyclopidibus οἱ Ζηνὶ βροντήν τε δόσαν τεῦχάν τε κεραυνόν. Ad vs. 3 cf. Hom. II. Ω 544 δόσον Λέσβος ἄρω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἐέργει.

180. (211) Syrian. in Aristot. Metaphys. B 2 p. 997 b 34 (26, 23 ss. Kr.) ὅτι μέρτοι τὰς ἀνάλογον (sc. ἀπασῶν τῶν τεχνῶν αἰτίας) καὶ ἐν θεοῖς ἔστιν ἐπινοεῖν, δηλοῦσι καὶ οἱ θεολόγοι Κύκλωπας καὶ Ἡφαιστον χαλκέας καὶ οἰκοδόμους οὐκ ὀκνοῦντες καλεῖν, οὐδὲ Ἀθηνᾶι καὶ Κόρῃ τὴν ὑφαντικὴν ἀποκληροῦν. Procl. in Plat. Tim. 23 d. e (I 143, 7 Diehl) διὰ ταῦτα γὰρ καὶ ὑπὸ τῶν θεολόγων [sc. ὁ Ἡφαιστος] λέγεται χαλκεύειν, ὡς στερεῶν καὶ ἀντιτέπων ἐργάτης, καὶ διότι χάλ-

κεος ὁ οὐρανὸς ὡς μίμημα ὥν τοῦ νοητοῦ καὶ ὁ τοῦ οὐρανοῦ ποιητὴς χαλκεύεις. Idem paulo antea (I 142, 18 Diehl) ἀντωθεν οὐν ἡμεῖς ἀπὸ τῶν θεολόγων τὰς περὶ αὐτοῦ [sc. Ἡφαίστου] πίστεις ἐπενέγκωμεν ταῖς ἡμετέραις παραδόσεσιν. ὅτι μὲν οὖν τῆς θημιονογικῆς ἔστι σειρᾶς, ἀλλ' οὐχὶ τῆς ζωιογονικῆς ἢ συννοχικῆς ἢ ἄλλης τινός, δηλοῦσιν οἱ θεολόγοι χαλκεύοντά τε αὐτὸν καὶ κινοῦντα τὰς φύσας καὶ δλως ἐργοτεχνίτην παραδιδόντες. Idem in Parmenid. 130 c p. 829, 16. Cous.² αὐτὸς δὲ ὁ μέγας Ἡφαίστος συμβολικῶς ἀν λέγοιτο χαλκεύειν τὸν οὐρανόν, v. in Tim. 36 d (II 281, 20 s. Diehl).

181. Procl. in Plat. Tim. 40 a (III 118, 30 Diehl) διὰ γὰρ τοῦτο καὶ οἱ θεολόγοι τὴν Εὔνομίαν ἐπέστησαν τῇ αἰπλανετ, τὸ ἐν αὐτῇ πλῆθος διακρίνοντας καὶ ἔκαστον ἐπὶ τῆς οἰκείας διατη¹¹¹⁹ Diehl ροῦσαν δεὶ τάξεως. διὰ τοῦτο δὲ ἄρα καὶ τὸν Ἡφαίστον ὑμοῦντες τοῦ οὐρανοῦ ποιητὴν συνάπτονταν αὐτῷ τὴν Ἀγλαίαν ὡς ἀγλαΐζοντι πάντα τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς τῶν ἀστρῶν ποικιλίας. καὶ πάλιν τῷ μὲν πλανητώνων τὴν (μὲν) Δίκην ἐφιστᾶσι τῶν Ὁρῶν ὡς ὀφείλοντας τὴν ἀνωμαλίαν κατὰ λόγον εἰς ὀμαλότητα περιάγειν, τὴν δὲ Θάλειαν τῶν Χαρίτων ὡς τὰς ζωὰς αὐτῶν δειθαλεῖς ἀποτελοῦντας, τῷ δὲ ὑπὸ σελήνητρη τὴρ μὲν Εἰρήνην ὡς τὸν πόλεμον τῶν στοιχείων ἐξιωμένην, τὴν δὲ Εὐφροσύνην (v. fr. 200) τῶν Χαρίτων ὡς ἑκάστοις ἐνδιδοῦσαν ὁμοτάνην τῆς κατὰ φύσιν ἐτεργείας.

Cf. Hesiod. Theogon. 901—909; Orph. Hymn. XLIII (vs. 2 Εὔνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε), LX (vs. 2. 3 θυγατέρες Ζηρός τε καὶ Εὐρομίης (Εὐρυνόμης Schrader) βαθυκόλπον, Ἀγλαΐη Θαλή τε καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε).

182. (140) Procl. in Plat. Tim. 29 a (I 333, 2 Diehl) διὰ δὴ ταῦτα καὶ οἱ θεολόγοι τῷ Ἡφαίστῳ τὴν Ἀφροδίτην (fr. 184) συζεύξαντες οὕτως αὐτὸν χαλκεύειν εἰρήκασι τὸ πᾶν (fr. 180), καὶ αὐτὸς ἐξ Ἡφαίστου καὶ Ἀγλαίας Εὔκλειαν καὶ Εὐθένειαν¹ ἀπογεννῶσι καὶ Εὐφήμην καὶ Φιλοφροσύνην,² αὐτὸς καὶ αὐτὰς τὸ σωματοειδὲς τῷ κάλλει διαπρέπον ἀποτελοῦσι.

1 Εὐθένειαν codi.] Εὐσθένειαν vulgo. 2 Εὐφροσύνη fr. 181 (et 200).

Lob. I 543; Kern *Orpheus* 50.

Ad Εὐθένειαν v. anaglyphum notissimum in Thyreatide repertum, quod Εὐθηνίαν et Ἐπίκτησιν et Τελετήν repreäsentat (Roscher *Lex.* III 2, 2124 fig. 12 = IG IV 676); B. Keil *Ber. Saechs. Ges. Wiss.* 1916, 38 n. 1.

183. (140) Procl. in Plat. Cratyl. 406 c p. 110, 23 Pasqu.
τὴν δὲ δευτέραν Ἀφροδίτην παράγει μὲν ὁ Ζεὺς ἐκ τῶν ἑαυτοῦ
γεννητικῶν δυνάμεων, συμπαράγει δ' αὐτῷ καὶ ἡ Διώρη· πρό-
εισι δ' ἡ θεὸς ἐκ τοῦ ἀφροῦ κατὰ τὸν αὐτὸν τῇ πρεσβυτέραι
τρόπον· λέγει δ' οὕτως καὶ περὶ ταύτης ὁ αὐτὸς θεολόγος
(v. fr. 127).

τὸν δὲ πόθος πλέον εἶλ', ἀπὸ δ' ἔκθορε πατρὶ μεγίστῳ¹
αἰδοῖον ἀφροῖο γονῆ, ὑπέδεκτο δὲ πόντος
σπέρμα Διὸς μεγάλου· περιτελλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
ώραις καλλιφύτοις τέκ' ἐγερσιγέλωτ' Ἀφροδίτην
5 ἀφρογενῆ.

1 μεγίστῳ Werf.; μέγιστοι Α, μεγίστη eett.

Lob. I 542.

184. (139) Procl. in Plat. Tim. 32 c (II 54, 19 Diehl) εἰ δὲ καὶ
πρὸ τούτων τὴν ὑπερκόσμιον αἰτίαν τῆς φιλίας ἐθέλοις σκοπεῖν,
εὑρήσεις καὶ παρὰ τοῖς θεολόγοις αὐτὴν ὑμημένην· τὴν γὰρ
Ἀφροδίτην παρήγαγεν ὁ δημιουργός, ἵνα κάλλος ἐπιλάμπῃ
(καὶ add. Diehl) τάξιν καὶ ἀρμοίαν καὶ κοινωνίαν πᾶσι τοῖς
ἐγκοσμίοις, καὶ τὸν Ἐρωτα δπαδὸν αὐτῆς, ἐνοποιὸν ὅντα τῷ
ὅλῳν. ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τὴν τοῦ Ἐρωτος αἰτίαν·
ἔστι γὰρ καὶ Μῆτις . . . πολυτερπής fr. 168 vs. 9.

185. (134) Procl. in Plat. Cratyl. 406 d p. 112, 14 Pasqu.
νῦν οὖν ὁ Σοκράτης τὴν μὲν φρονητικὴν διὰ τοῦ τῆς Παλλάδος
ἀνυμνεῖ δυόματος, τὴν δὲ τελεσιουργὸν διὰ τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.
τὴν οὖν ἐνρυθμον χορείαν διὰ τῆς κυρήσεως ὑποφαίρει, ἡς καὶ
μεταδέδωκεν πρωτίστη μὲν τῇ Κουρητικῇ τάξει, δευτέρως δὲ
καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς· ἔστιν γὰρ ἡ θεὸς κατὰ ταύτην τὴν δύνα-
μιν ἡγεμὼν τῶν Κουρητῶν, ὡς φησιν Ὁ.

Lob. I 541; Poerner De Curet. et Corybant. 373.

186. (133) Procl. in Plat. Rempubl. I 138, 12 Kr. καὶ
γὰρ οἱ πρώτιστοι Κούρητες τά τε ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηνᾶς,
ἀνεῖνται καὶ περιεστέρθαι λέγονται τῷ θαλλῷ τῆς ἐλάσι,
ὡς φησιν Ὁ. Idem in Tim. 42 d (III 310, 25 Diehl) ἡ καὶ ὅτι
σύνεστιν αὐτοῖς Κουρητικὴ θεότης, τῇ μὲν νοήσει τὸ ἄχραντον
ἐπιλάμπονσα, τῇ δὲ κυρήσει τὸ ἀκαμπές, ἀμελίκιτον δὲ ὅλοις
αὐτοῖς χορηγοῦσα δύναμιν, δι' ἥν ἑαυτῶν ὅντες τὰ ὅλα ποδηγε-
τοῦσιν.

Herm. XXIX ad vs. 5; Lob. I 541; Poerner De Curet. et
Corybant. 373.

187. (137) Procl. in Plat. Cratyl. 404 b p. 106, 10 Pasqu. ἐπεὶ δὴ γε Ἀρτεμισ ἡ ἐν αὐτῇ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ τὴν παρθενίαν δὲ τὴν αὐτὴν διασώζουσι· καὶ γάρ ἡ μὲν κατὰ τὸ μόνιμον αὐτῆς, ἡ δὲ κατὰ τὸ ἐπιστρεπτικὸν χαρακτηρίζεται· τὸ δὲ γεννητικὸν μέσην ἐν αὐτῇ τάξιν ἔλαχεν. ἐπιθυμεῖν δ' αὐτὴν τῆς παρθενίας φασίν, ἐπειδὴ τὸ εἶδος αὐτῆς ἐν τῇ ζωιογόνῳ περιέχεται πηγῆ, καὶ νοεῖ τὴν πηγαίαν ἀρετὴν καὶ ὑφίστησι τὴν ἀρχικὴν καὶ ἀναγωγόν, καὶ τὴν ἔνυλον ἀτιμάζει πᾶσαν μεῖξιν, καίτοι ἐφορῶσα τοὺς καρποὺς τῆς τοιαύτης ἐνύλου μείξεως.

ἀτελής {τε} γάμων καὶ ἀπειρος ἐοῦσα
παιδογόνου λοχίης πάσης ἀνὰ πείρατα λύει,
φησὶν Ὁ·· καὶ ἔοικεν τὰς μὲν γενέσεις καὶ τὰς προόδους τῶν
πραγμάτων ἐπτρέπεσθαι, τὰς δὲ τελειότητας ἐπιφέρειν αὐτοῖς,
καὶ τὰς μὲν ψυχὰς σιὰ τῆς καὶ ἀρετὴν ζωῆς τελεσιονοργεῖν,
τοις δὲ θητοῖς ζώιοις τὴν εἰς τὸ εἶδος ἀποκατάστασιν χορηγεῖν.

Lob. I 545; Holwerda 329.

Ad vs. 2 cf. Hymn. XXXVI 4. 8 et Wernicke RE² II 1347. 1393.

188. (138. 201) Procl. in Plat. Cratyl. 406 b p. 106, 25 Pasqu. ὅτι δὲ πολλὴ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἡ πρὸς τὴν ἐγκόσμιον Ἐκάτην ἔνωσις καὶ ἡ πρὸς τὴν Κόρην, φανερὸν τοῖς καὶ δλίγα τῷ Όρφετ παραβεβληκόσιν, ἐξ ὧν δῆλον, ὅτι καὶ ἡ Λητώ περιέχεται¹ ἐν τῇ Δήμητρι τῇ καὶ τὴν Κόρην ὑποστη- |¹⁰⁷ Pasqu. σάσηι² τῷ Διὶ καὶ τὴν ἐγκόσμιον Ἐκάτην, ἐπεὶ καὶ τὴν Ἀρτεμιν Ἐκάτην Ὁ. κέκληκεν.

ἡ δ' ἄρα δι' Ἐκάτη παιδὸς μέλη³ αὖθι λιποῦσα
Λητοῦς εὐπλοκάμοιο κόρη προσεβήσατ⁴ Ὀλυμπον·

ῶστ' οὐδὲν θαυμαστόρ, εἰ καὶ τὴν ἐρ τῇ Κόρῃ Ἀρτεμιν Ἐκάτην
ἐρ ἄλλοις πεκλήκαμεν.

1 περιέχεται Lob., περιέχονσα codd. 2 συνυποστησάσηι Lob. 3 μέλη codd.; μέλε' Koechly Opusc. philolog. I 237. 4 προσεβήσετ⁷ Herwerd. Herm. V 1871, 145.

Procl. ibidem 404 b p. 94, 24 Pasqu. προσαγορεύεται δὲ καὶ Κόρη σιὰ τὴν καθαρότητα τῆς οὐσίας καὶ τὴν ἀχραντον ἐν ταῖς ἀπογεννήσειν ὑπεροχήν. ἔχει δὲ πρώτην τε καὶ μέσην καὶ τελευταίαν ἡγεμονίαν, καὶ κατὰ μὲν τὴν ἀκρότητα ἔαυτῆς Ἀρτεμις καλεῖται παρ' Όρφετ, κατὰ δὲ τὸ μέσον κέντρον Περσεφόνη, κατὰ δὲ τὸ πέρας τῆς διακοσμήσεως Ἀθηνᾶ. Procl. ibidem 406 b p. 105, 18 Pasqu. ὅτι τῆς δεσποίνης ἡμῶν Ἀρτέμιδος τρεῖς ὁ Πλάτων παραδίδωσιν ἴδιότητας, τὴρ τε ἀχραντον καὶ τὴν

χόσμιοι καὶ τὴν ἀναγωγόν· καὶ διὰ μὲν τὴν πρώτην παρθείας ἐρᾶν λέγεται ἡ θεός, διὰ δὲ τὴν δευτέραν, καθ' ἥν τελεσιονογός, [ως]¹ ἀρετῆς ἔφορος εἶναι λέγεται, διὰ δὲ τὴν τρίτην, καθ' ἥν² μισῆσαι λέγεται τὰς γενεσιονογούς δόμας. καὶ μάλιστα τῷ τριῶν ἡ πρώτη ἐφαρμόζει τῇ τῆς θεοῦ³ προόδου, καθ' ἥν ἐν τῇ ζωιογόνῳ τῷ ἀρχῶν τριάδι τὴν ὑπαρξιν ἔλαχεν, εἴτε Ἐκατική προσιγορευομένη θεότης, ὡς οἱ θεονογοὶ φασιν, εἴτε Ἀρτεμις, ὡς Ὁρφεύς. ἐκεὶ γὰρ ἰδρυμένη πεπλήρωται μὲν ἀρχάρτων δυνάμεων ἀπὸ τῶν ἀμειλίκετων θεῶν, εἰς δὲ τὴν τῆς ἀρετῆς βλέπει πηγὴν | ¹⁰⁶ Pasqu. καὶ τὴν παρθείαν αὐτῆς ἀσπάζεται· καὶ γὰρ ἐκείνη τὸ παρθένον οὐ προτίσιν, ὡς φησι τὸ λόγιον (Kroll De orac. Chald. 28)· γοῦνσα δ' ἐκείνην ὑφίστησιν καὶ τὴν ἀρχικὴν ἀρετὴν, καὶ ἔξηιρηται πάσης κοινωνίας καὶ συγεύξεως καὶ τῆς κατὰ τὴν γένεσιν προόδου. Cf. etiam in Plat. Tim. 40 b (III 131, 18 Diehl) εἰ δὲ καὶ μερικαὶ ψυχαὶ περὶ αὐτοὺς ἐσπάρησαν, ἄλλαι μὲν περὶ ἥλιον, ἄλλαι δὲ περὶ σελήνην, ἄλλαι δὲ περὶ ἔκαστον τῶν λοιπῶν, καὶ πρὸ τῶν ψυχῶν δάιμονες συμπληροῦσι τὰς ἀγέλας ὡν εἰσιν ἡγεμόνες, δῆλον, ὅτι καλῶς εἴρηται κόδιμον ἔκάστην εἶναι τῷ σφαιρῶν, καὶ τῶν θεολόγων ἡμᾶς ταῦτα διδασκόντων, δύστεν περὶ ἔκαστον θεούς ἐν αὐτοῖς εἶναι πρὸ τῶν δαιμόνων ἄλλους ὑπὸ τὴν ἄλλου τελοῦντας ἡγεμονίαν * * *, οἷον καὶ περὶ τῆς δεσποίνης ἡμῶν τῆς σελήνης, ὅτι καὶ ἡ Ἐκάτη θεαὶ τιτρές εἰσιν ἐν αὐτῇ καὶ ἡ Ἀρτεμις, καὶ περὶ τοῦ βασιλέως Ἡλίου καὶ τῶν ἐκεὶ θεῶν, τὸν ἐκεὶ Διόνυσον ὑμρούντες· “Ἡλίοιο πάρεδρος ἐπισκοπέων πόλον ἀγνόρ” (Kroll De orac. chald. 9), τὸν Δία τὸν ἐκεὶ, τὸν Ὅσιον, τὸν Πάρα τὸν ἡλιακόν, τοὺς | ¹³² Diehl ἄλλους, ὡν αἱ βίβλοι πλήρεις εἰσὶ τῶν θεολόγων καὶ τῶν θεονογῶν· ἐξ ὧν ἀπάντων δῆλον, δύστεν ἀληθὲς καὶ τῶν πλινθομένων ἔκαστον ἀγελάρχην εἶναι πολλῶν θεῶν συμπληρούντων αὐτοῦ τὴν ἴδιαν περιφροδάν.

1 ὡς del. Pasqu. 2 post καθ' ἥν lacunam statuit Pasqu., qui (Ἐπιστρεπτική) inserendum suadet; addit autem possis tamen καθ' ἥν delere. 3 τῆς θεοῦ Boisson.] τοῦ 9. codd.

Lob. I 543; Holwerda 329.

189. (107) Procl. in Plat. Cratyl. 404 b p. 92, 14 Pasqu. ἡ δὲ Δημήτηρ πρώτη καὶ τὰς διττὰς τροφὰς διεῖλεν ἐν τοῖς θεοῖς, ὡς φησιν Ὁρφεύς·

μῆσατο γὰρ προπόλους (τε)¹ καὶ ἀμφιπόλους καὶ ὀπαδούς,²
μῆσατο δ' ἀμβροσίην καὶ ἐρυθροῦ νέκταρος ἀρδμόν,³
μῆσατο δ' ἀγλαὰ ἔργα⁴ μελισσάων ἐριθόμβιων.

1 suppl. Duentz. 2 δηδούς Lob. 3 ἀρδμόν Koechly Opusc. phil. I 237, qui dubitanter ἔογον etiam proponit collato fr. 154 (Lob. I 516); ἀρθρον codd., ἄνθος vel εἰδαρ Lob. 4 δῶρα Lob.

Lob. I 538.

190. (185) Procl. in Plat. Tim. 31 b (I 457, 14 Diehl) τὸ μὲν ‘μονογενὲς’ τὴν μοναδικὴν αἵτιαν ἀπεικονίζεται καὶ τὴν (τῶν add. Diehl) δλων ἐπικρατοῦσαν οὐσίαν ἐνδείκνυται· καὶ γὰρ δ ὁ θεολόγος οὗτος τὴν Κόρην μονογένειαν εἴωθε προσ-αγορεύειν, ὡς τῶν ἐγκοσμίων ἀπάντων ἡγεμονικῶς προϊστα-μένην καὶ τῶν μονογενῶν ζώιων αἵτιαν· τὰς γὰρ μη μονογενεῖς ή μετ’ αὐτὴν ὑφίστησιν θεός (sc. Δημήτηρ), ἀλόγους οὖσας. μονογενῆ δ’ οὖν καλεῖ καὶ ἐκεῖνος διὰ ταῦτα τὴν Κόρην, καί-τοι καὶ ἄλλην θεότητα (sc. Δία καὶ Πλούτωνα) παραγαγὼν ἀπὸ τῶν αὐτῶν αἵτιων τῇ Κόρῃ.

Herm. XXXIV p. 492; Lob. I 545.

Hymn. XXIX in Proserpinam vs. 2 μονογένεια; v. etiam Hesiod. Theogon. 426 μονογενῆς de Hecate, quod imitatus est Apollon. Argonaut. III 847. 1035.

191. (210) Procl. Theolog. Platon. VI 13 p. 382, 10 ἐπεὶ καὶ περιεστάναι λέγονται (sc. οἱ Κούρητες) τὸν τῶν δλων δημιουργὸν καὶ περιχορεύειν ἀπὸ τῆς Ρέας ἀραφανέντες. ἐν μὲν οὖν τοῖς νοεροῖς θεοῖς ή Κουρητικὴ τάξις ή πρωτίστη τὴν ὑπόστασιν ἔλαχεν. ἀνάλογον δῆ τοῖς ἐκεῖ Κούρησιν ή τῶν Κορυβάντων προβαίνοντας τῇ Κόρῃ καὶ φρουροῦσα πανταχόθεν αὐτήν, ὡς ηγούμενη ή θεολογία. διὸ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαχον ταύτην.

Iulian. Or. V p. 168 b δορυφοροῦσι γὰρ αὐτὸν (sc. Ἀττιν) παρὰ τῆς Μητρὸς δοθέντες οἱ Κορυβάντες αἱ τοεῖς ἀρχικαὶ τῶν μετὰ θεοὺς κρεισσόνων γερῶν ἐποστάσεις v. Kroll De orac. Chald. 37.

192. (211) Porphyr. De antro nymphar. 14 p. 66, 13 Nauck² καὶ χιτών γε τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ δ ἥμαρτεται, θαῦμα τῷ ὅντι ἰδέσθαι, εἴτε πρὸς τὴν σύντασιν ἀποβλέποις¹ εἴτε πρὸς τὴν πρὸς τοῦτο σύνδεσιν τῆς ψυχῆς.² οὗτον καὶ παρὰ τῷ Όρφεϊ ή Κόρη, ἦπερ ἐστὶ παντὸς τοῦ σπειρομένου ἔφορος, ιστονο-γοῦνσα παραδέδοται,³ τῶν παλαιῶν καὶ τὸν οὐρανὸν πέπλον⁴ εἰρηκότων οἶον θεῶν οὐρανίων περίβλημα.

1 ἀποβλέποις Psell., ἀποβλέπει M, ἀποβλέπει cett. 2 πρὸς τοῦτο σύν-δεσιν τῆς ψυχῆς M, σύνδεσιν τῆς ψυχῆς τὴν πρὸς τοῦτο Psell., σύνδεσιν τοῦτο συνάγει τῆς ψυχῆς cett. 3 παραδέδοται M; παραδίδοται cett. 4 πέπλον codd. v. Lob. I 380, βηλὸν Nauck.

Procl. in Tim. 41 b. c (III 228, 3 Diehl) καὶ διὰ ταῦτα ἄρα
 Ὁ. τὴν τῷ μεριστῶν ζωιοποιὸν αἰτίαν ἀντὶ μέρους καὶ
 ὑφαίνουσαν τὸν διάκοσμον τῷ οὐρανίῳ νύμφῃ τε εἶναι
 φησιν ὡς ἄχραντον καὶ ταῦτα¹ τῷ Διὶ συναφθεῖσαν² καὶ
 μένειν ἐν οἰκείοις ἥθεσι, προελθοῦσαν δὲ ἀπὸ τῶν ἔαντῆς οἰκων
 ἀτελεῖς (v. fr. 193) τε καταλείπειν τὸν ίστον³ καὶ ἀρπά-
 γεσθαι καὶ ἀναρπασθεῖσαν γαμεῖσθαι καὶ γαμηθεῖσαν
 γεννᾶν (fr. 195. 196), ἵνα ψυχώσῃ καὶ τὰ ἐπείσακτον ἔχοντα
 ζωήν· τὸ γὰρ ἀτελές, οἷμαι, τῶν ίστων ἐνδείκνυται κάκετο
 τὸ μέχρι τῶν διδίων ζώων ἀτελές εἶναι τὸ πᾶν. διὸ καὶ ὁ
 Πλάτων παρακελεύεσθαι φησι (41 d) τὸν ἔνα δημιουργὸν τοῖς
 πολλοῖς ‘προσυγράνειν τὰ θητὰ τοῖς ἀθανάτοις’ ἀναμμηνήσκων
 πιστὸς ἡμᾶς, ὅτι τῆς τοῦ παντὸς ὑφαντικῆς ζωῆς τελείωσίς ἐστιν
 ἡ προσθήκη τῶν θητῶν, καὶ τῆς Ὀρφικῆς θεομονθίας καὶ τῶν
 ἀτελῶν ίστων ἐξηγητικὰς ἐννοίας παρεχόμενος. ὁ μὲν οὖν
 θεῖος ἀριθμὸς ὅρον οἰκεῖον ἔσχε καὶ πέρας καὶ ἔστι τέλος.

1 aut ἄχρ. καὶ *(κατὰ)* ταῦτα aut ἄχρ. κ. ταῦτηι cum Krollio scribi iubet Diehl. 2 συνοφθεῖσαν Holwerda 363.

Idem 23 d (I 134, 26 Diehl) μᾶλλον δὲ ἔσχατον μὲν ὁ
 πέπλος, τὸ τῆς ὑφαντικῆς ἔογον, εἴδωλον φέρων τοῦ κοσμικοῦ
 πολέμου καὶ τῆς δημιουργικῆς ἀπὸ τῆς θεοῦ τάξεως τῆς εἰς
 τὸ πᾶν προϊούσης, ὅτι ἡ θεός ὑφαίνει μετὰ τοῦ πατρός. Vide etiam in Cratyl. 387 c, 22, 2 Pasqu. (fr. 178) καὶ γὰρ αὐτῇ
 (sc. Κόρη) καὶ πᾶς αὐτῆς ὁ χορὸς ἄτο μερούσης ὑφαίνει λέγον-
 ται τὸν διάκοσμον τῆς ζωῆς et Syrian. in Aristot. Metaph. B 2
 (26, 25 Kr.) fr. 180. Damasc. De princ. 339 (II 200, 14 Rue.;
 Add. 387) πρὸς μὲν τοῖνν τὸ πρῶτον ἐροῦμεν ὅτι τῶν θεο-
 λόγων οἱ μὲν ἀπὸ τῆς θείας δρμώμενοι παραδόσεως ‘ἀρχικὴν’
 καλοῦσι ταύτην τὴν διακόσμησιν, ὁ δὲ μέγας Ἰάμβλιχος ‘ἥγεμονι-
 κὴν’ αὐτὴν ἀνευφημετ . . . ἥδη δὲ οἱ τεώτεροι (sc. θεολόγοι)
 καὶ ‘ἀφομοιωτικὴν’ αὐτὴν (sc. τὴν διακόσμησιν) πεπλήκασιν,
 ἵσως μὲν ἀπὸ τῆς παρ’ Ὀρφεῖ Κορικῆς ὑπερκοσμίου πεπλο-
 ποιίας δρμηθέντες — ἐν ᾧ τὰ μιμήματα τῶν νοερῶν εἰδῶν ἐνν-
 φαίνεται —, σαφῶς δὲ καὶ ἀπὸ τῶν λογίων v. etiam fr. 196.

Lob. I 380. 550; Kern De Theogon. 96; Diels Sitz.-Ber.
 Akad. Berlin 1897, 147; Marie Gothein Archiv Religionsw.
 IX 1906, 339; Eisler Weltenmantel und Himmelszelt I 117 n. 1.

Pherecyd. Syr. fr. 2 (Diels II³ 202, 23) κάπειδὴ τρίτη ἡμέρη
 γίγνεται τῷ γάμῳ, τότε Ζάς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλὸν
 καὶ ἐτ αὐτῷ ποικίλλει Γῆν καὶ Ὡγηρὸν καὶ τὰ Ὡγηροῦ δώ-

ματα . . . ή δέ μιν ἀμείβεται δεξαμένη εν τῷ φᾶρος . . . Cf. Bacchi-Solis πέπλοι φοιτίκεον πνοὶ εἰκελον infra s. *BAKXIKA*.

193. (211) Tzetz. Exges. in Iliad. 26, 18 Herm. (*Ορφέως*)
ιστὸν ἐποιχομένην ἀτελῆ πόρον ἀνθεμόεσσαν¹

1 ἀνθεμόεντα forsitan recte Mullach et Herward. *Herm.* V 1871, 138 collato II. X 440 ἀλλ' οὐ γ' ιστὸν ὑφανε μυχῶι δόμον ὑψηλοῖο διπλακα πορφυρένην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλη ἔπασσεν.

Herm. p. 511 n. 33; Lob. I 550.

Versus compositus ex Il. A 31 ιστὸν ἐποιχομένην et A 26 (cf. 57) πῶς ἐθέλεις ἀλιον θεῖναι πόρον ηδ' ἀτέλεστον. Ad ἀτελῆ cf. fr. 192.

194. (274) Procl. in Plat. Cratyl. 404 e p. 96, 13 Pasqu. πολλὴ γάρ ἔστιν η κοινωνία τῶν δέοντων σειρῶν, τῆς Κορικῆς λέγω καὶ τῆς Ἀπολλωνιακῆς· η μὲν γὰρ ἐνάερις ἔστιν τῆς μέσης τριάδος τῶν ἀρχῶν καὶ ζωιογονικάς προβέβληται δυνάμεις ἀφ' ἑαυτῆς· διὸ τὰς ἡλιακὰς ἀρχὰς εἰς μίαν ἐνωσιν ἐπιστρέφει, κατέχον τὴν τρίπτερον ἀρχήν, ως τὸ λόγιόν φησι (Kroll De orac. Chald. 36). προσεκῆ δὲ τὴν ὑπόστασιν ἔλαχον αἱ ἡλιακαὶ ἀρχαὶ μετὰ τὰς ζωιογονικάς· διὸ καὶ παρ' Ὁρφεῖ η Δημήτηρ ἐγκειρίζουσα τῇ Κόρῃ τὴν βασιλείαν φησίν.

αὐτὸν Ἀπόλλωνος θαλερὸν λέχος εἰσαραβᾶσα
τέξεαι ἀγλαὰ τέκρα πνοὶ φλεγέθοντα¹ προσώποις.

τοῦτο δὲ πῶς ἀν γένοιτο μὴ πολλῆς οὖσης τῆς κοινωνίας τῶν
δε τῶν θεῶν;

1 πνοὶ φλεγέθοντα ABF, πνοιφλεγέθοντα P.

Ad hos versus explicandos affert R. Foerster (v. Abel p. 261 n. 1) Procl. in Plat. Tim. 40 b. c (III 140, 19 Diehl) πάρτον γάρ τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν πρόσοδοι γεγόνασιν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀποπερατώσεις, καὶ ἔστιν ἐν αὐτῇ πάντα χθονίως, ὅσα ἐν οὐρανῷ οὐρανίως [εἰκότως]¹ καὶ γὰρ η τοερά γῆ πάσας ὑποδέχεται τὰς πατρικὰς τοῦ οὐρανοῦ δυνάμεις καὶ ἔχει πάντα γεννητικῶς. οὖτος οὖρ καὶ Διόνυσον χθόνιον ἐροῦμεν καὶ Ἀπόλλωνα χθόνιον, δις καὶ ὑδατα μαντικὰ πολλαχοῦ τῆς γῆς ἀγαθίδωσι καὶ στόμα προφητεύοντα τὸ μέλλον. ἄλλους δὲ τόπους αὐτῆς καθαρτικοὺς η κριτικοὺς η λατικοὺς² ἀποτελοῦσιν αἱ εἰς αὐτὴν καθήκονται παιώνιαι καὶ κριτικαὶ³ δυνάμεις.

1 εἰκότως del. Diehl. 2 λατρικοὺς D vulgo. 3 κριτικαὶ καθαρτικαὶ dubitanter Diehl. An κλητικαὶ et paulo supra κλητικοὺς? Hiller de Gaetringen.

Lob. I 544; Schuster 72 n. 4; Foerster *Raub u. Rückkehr der Persephone* 43 n. 2; Holwerda 367; Maaß *Orpheus* 187 n. 26.

Ad vs. 1 cf. Hesiod. Theogon. 939 ἵερον λέχος εἰσαγαβᾶσσα, ad vs. 2 Hymn. LXX 6 de Furiis Proserpinae filiabus κναρόχρωτοι ἀνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὅσσων δεινὴν ἀντανγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην.

195. (186. 210) Procl. in Plat. Cratyl. 402 d p. 85, 18 Pasqu. ὅθεν καὶ ὁ θεολόγος τοὺς μὲν ἄκρους (sc. Iovem et Plutonem) μετὰ τῆς Κόρης φησὶ τά τε πρῶτα καὶ τὰ ἔσχατα δημιουργεῖν, τὸν δὲ μέσον (sc. Neptunum) καὶ ἀνεν ἐκείνης, ἀπὸ τοῦ σφετέρου κλήρου τὴν γεννητικὴν αἰτίαν συντάξαντα· διὸ καὶ φασὶν τὴν Κόρην ὑπὸ μὲν τοῦ Διὸς βιάζεσθαι, ὑπὸ δὲ τοῦ Πλούτωνος ἀρπάζεσθαι (v. fr. 192). Procl. Theolog. Platon. VI 11 p. 371, 11 καὶ γὰρ ἡ τῶν θεολόγων φήμη τῶν τὰς ἀγιωτάτας ἥμιν ἐν Ἐλευσῖνι τελετὰς (v. test. nr. 102 et fr. 23) παραδεδωκότων ἄκρῳ μὲν αὐτὴν (sc. τὴν Κόρην) ἐν τοῖς μητρὸς οἴκοις μένειν φησίν, οὖς ἡ μήτηρ αὐτῆς (Platt Journ. Philol. Lond. XXVI 1899, 231; αὕτη ed. Porti) κατεσκενάσεν ἐν ἀβάτοις ἐξηρημένους τοῦ παντός, κάτω δὲ (κατὰ δὲ cod. Gottorp.; em. Portus) μετὰ Πλούτωνος τῶν χθονίων ἐπάρχειν καὶ τοὺς τῆς γῆς μυχοὺς ἐπιτροπεύειν καὶ ζωὴν ἐπορέγειν τοῖς ἔσχάτοις τοῦ παντός καὶ ψυχῆς μεταδιδόναι τοῖς παρ' ἑαυτῶν ἀφύκοις καὶ τεκνοῖς. οὗ δὴ καὶ θαυμάσειε ἀν, ὅπως ἡ Κόρη Διὶ μὲν καὶ Πλούτωνι σύνεστι, τῷ μὲν — ὡς φασὶν οἱ μῆθοι — βιασαμένωι, τῷ δὲ ἀρπάσαντι τὴν θεόν.

Gruppe Griech. Mythol. II 1169 n. 7; 1523 n. 4; Poerner De Curetibus et Corybantibus 371.

Hymn. XXIX Φερεφέρόνης vs. 14 ἀρπαγματα λέχη μετωπιτὰ νυμφευθεῖσα v. fr. 196.

196. Procl. in Rempubl. II 62, 6 Kr. τὴν δὲ μετοπωριὴν (sc. τῶν ὀρῶν) Ἀφροδίτης· ἐν ταίτῃ γὰρ ἡ καταβολὴ γίνεται τῶν σπερμάτων εἰς γῆν, τοῦτο δὲ Ἀφροδίτης ἔργον τὰ γόνιμα μηγνύναι καὶ εἰς κοινωνίαν ἀγειν τὴν τῆς γενέσεως αἰτίαν — καὶ διὰ ταῦτα ἀρα καὶ ὁ μῆθος τὴν Κόρην ἀρπασθῆναι φησιν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ (v. Hymn. XXIX 14 fr. 195), τῆς ζωιογονίας¹ τῶν μερικῶν πάντων προϊσταμένην, προσθεὶς ὅτι² καὶ ἐν τῇ ιστοποιίᾳ (v. frr. 192. 193) τὸν σκορπίον ὑφαίνοντα, τὸν τὰ μέσα τῆς ὥρας εἰληχότα ταύτης, ὑπομείνειν³ τὴν ἀρπαγήν.

1 τῇ ante τῆς ζωιογονίας inser. Schoell. 2 διὰ cod., διότι Usen. ex δὲ a manu tertia inserto. 3 ὑπέμεινεν 'm³ fort. recte' Kr.

197. (218) Procl. in Plat. Cratyl. 406 b p. 106, 5 Pasqu. ὅθεν δὴ καὶ ἡ Κόρη κατὰ μὲν τὴν Ἀρτεμιν τὴν ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρθένος λέγεται μένειν, κατὰ δὲ τὴν τῆς Περσεφόνης γόνιμον δύναμιν καὶ προσιέναι καὶ συνάπτεσθαι τῷ τρίτῳ δημιουργῷ καὶ τίκτειν, ὡς φησιν Ὁρφενός.

ἐννέα θυγατέρας γλαυκώπιδας ἀνθεσιουργούς.

ἐπεὶ ἡ γε Ἀρτεμις ἡ ἐν αὐτῇ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ τὴν παρθενίαν ἀεὶ τὴν αὐτὴν διασώζουσι . . . idem ad 404 d p. 95, 10 Pasqu. διὸ καὶ Περσεφόνη καλεῖται μάλιστα τῷ Πλούτωνι συνοῦσα καὶ μετ' αὐτοῦ διακοσμοῦσα τὰ τελευταῖα τοῦ παντός, καὶ κατὰ μὲν τὰ ἄκρα παρθένος εἶναι λέγεται καὶ ἄχραντος μένειν, κατὰ δὲ τὸ μέσον ζεύγνυσθαι τῷ Αἰδηνὶ καὶ συναπογεννᾶν τὰς ἐν τοῖς ὑποχθονίοις Εὑμενίδας.

Lob. I 544; Schuster 73 n. 4; Holwerda 329; Maaß *Orph.* 187 n. 26; Malten *Arch. Religionsw.* XII 1908, 422.

Hymn. LXIX 8 de Furiis Άιδεω (ἀΐδιοι Platt *Journ. Philol.* Lond. XXVI 1899, 229) χθόνιαι, φοβεραὶ κόραι, αἰολόμορφοι ετ LXX 2. 3 de Eumenidibus ἄγναι θυγατέρες μεγάλου Λιὸς χθονίου Φερσεφόνης τ' ἔρατῆς κούρης καλλιπλοκάμοιο ν. etiam XXIX 6 de Proserpina Εὑμενίδων γενέτειρα.

198. (187) Procl. Theolog. Plat. VI 11 p. 370, διτῆς δὲ οὖσης τῆς Κορικῆς τάξεως, καὶ τῆς μὲν ὑπὲρ |³⁷¹ τὸν κόσμον προφανομένης, δῆτι (ὅτε cod. Gotorp.; em. Port.) δὴ καὶ συντάττεται τῷ Λιῷ, καὶ μετ' ἐκείνου τὸν ἔνα δημιουργὸν ὑφίστησι τῶν μεριστῶν (sc. Λιόννυσον), τῆς δὲ ἐν τῷ κόσμῳ δευτέρας, ἥ δὴ (οὐδὲ δὴ cod. G.) καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἀρπάζεσθαι λέγεται, καὶ ψυχοῦ τὰ ἔσχατα τοῦ παντός, ὃν δὲ Πλούτων ἐπετρόπενεν, ἀμφοτέρας δὲ Πλάτων ἡμῖν τελέως ἐξέφηνε, τοτὲ μὲν τῇ Δήμητρι τὴν Κόρην συνάπτων, τοτὲ δὲ τῷ Πλούτωνι καὶ σέγνυσον αὐτὴν ἀποφαίνων τοῦδε τοῦ θεοῦ.

Lob. I 549.

199. (207) Procl. in Plat. Tim. 34 b (II 105, 28 Diehl) δὲ γε ἡμέτερος καθηγεμοῦν (sc. Iamblichus) προσφνέστερον τοῖς τοῦ Πλάτωνος ὁγμασιν ἐποιεῖτο τὴν ἐξήγησιν· τῆς γὰρ τοῦ παντός ψυχῆς ἔχονσης μέν τι καὶ ὑπερκόσμιον καὶ ἐξηιρημένον τοῦ παντός, καθό συνῆπται πρὸς τὸν νοῦν, δὲ δὴ κεφαλῆν αὐτῆς δὲ Πλάτων ἐν τῷ Φαιδρῷ (248 a) |¹⁰⁸ Diehl καὶ δὲ Ὁ. ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἰπτας (PQ] Ἰπτας vulgo) λόγοις (v. p. 141) προσωνόμασεν . . . Procl. in Plat. Tim. 30 b (I 407, 22 Diehl) δὲ

Ο. τρόπον ἔτερον· ἀλλ' εἴ με δεῖ τούμδον εἰπεῖν, διὰ τούτων καὶ ἡ τοῦ θεολόγου διάνοια γίγνεται καταφανής. ἡ μὲν γὰρ Ἱπτα¹ τοῦ παντὸς οὖσα ψυχὴ καὶ οὗτοι κεκλημένη παρὰ τῷ θεολόγῳ τάχα μὲν δτι καὶ ἐν ἀκμαιοτάταις κινήσεσιν αἱ νοήσεις αὐτῆς οὐσίωνται, τάχα δὲ καὶ διὰ τὴν δῆστατην τοῦ παντὸς φοράν, ἡς ἐστιν αἵτια, λίκνον² ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θεμένη (cf. in Tim. 35 b [Π 198, 9 Diehl] ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσαν τὸν θεόν et Π 222, 20 τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν ἐνιδρύσασα) καὶ δράκοντι αὐτὸν περιστέψασα³ τὸν κραδιαῖον⁴ ὑποδέχεται Διόνυσον· τῷ γὰρ ἑαν |⁴⁰⁸ Diehl τῆς θειοτάτωι γίγνεται τῆς νοερᾶς οὐσίας ἑποδοχῇ καὶ δέχεται τὸν ἐγκόσμιον νοῦν. ὃ δὲ ἀπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς πρόεισιν εἰς αὐτήν — ἣν γὰρ ἔκει συνηρωμένος — καὶ προελθὼν καὶ μεθεκτὸς αὐτῆς γεγονὼς ἐπὶ τὸ νοητὸν αὐτήν ἀνάγει καὶ τὴν ἑαυτοῦ⁵ πηγὴν· ἐπείγεται γὰρ πρὸς τὴν μητέρα τῶν θεῶν καὶ τὴν Ἱδην (cf. fr. 105), ἀρ' ἡς πᾶσαι⁶ τῶν ψυχῶν ἡ σειρά. διὸ καὶ συλλαμβάνειν ἡ Ἱπτα⁷ λέγεται τίκτοντι τῷ Διὶ· ὡς γὰρ εἴρηται πρότερον (30 b), νοῦν ἄνευ ψυχῆς ἀδύνατον παραγενέσθαι τῷ, τοῦτο δὲ ὅμοιον τῷ παρ' Ὁρφεῖ.

γλυκερὸν δὲ⁸ τέκος Διὸς ἔξεκαλεῖτο,

τοῦτο δὲ ἦν ὁ κοσμικὸς νοῦς Δίος ὅν, κατὰ τὸν ἐν τῷ Διὶ μείναντα προελθών.

1 Ἱπτα MP; Ἱπτα vulg. 2 λίκιον M; λύκιον N. 3 περιστρέψασα MP.
4 τὸ κραδιαῖον vulgo, quod Gesner e fuscineis foliis plexum vertit; τὸ κράδιον coni. Lob. eraticulam sive vannum qua recens nati excipiebantur interpretatus cf. Procl. hymn. I 6 de Sole κόσμον κραδιαῖον ἔχων ἐριφεγγέα κύκλον. τὸ ποδιαῖον N. 5 ἑαυτοῦ Lob.] ἑαυτῆς codd. 6 πᾶσαι vulgo; παρὰ MNP. 7 Ἱπτα M. 8 δὲ post γλυκερὸν om. C.

Herm. XXIV. XLIII; Lob. I 582; Luebbert De Pindaro theologiae Orphicae censore Index Bonnens. 1888/1889 p. XX; Holwerda 364; Kern Genethliakon für Robert 90.

Hymn. XLVIII Σαβάζιον (Quandt De Baccho ab Alexandri aetate in Asia minore culto. Diss. Hal. XXI 1912, 257).

κλῦθι, πάτερ, Κρόνον νιέ, Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
δες Βάκχον Διόνυσον, ἐρίθρομον, εἰραφιώτην
μηρῶι ἐγκατέραφας, δπως τετελεσμένος ἐλθη¹
Τυμῷλον ἐς ἥγαθεον παρά θ' Ἱπταν² καλλιπάρητον.
5 ἀλλά, μάκαρ, Φοργίης μεδέων, βασιλεύτατε πάντων,
εύμενέων ἐπαρωγός ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.

1 ἔλθη Laur. 32, 45 et cett. codd.; ἔλθοι Herm. 2 παρ' ἵπτι καλλῆ-
πάροντον Laur. 32, 45 cf. Kern Herm. XLIX 1914, 480; παρ' ἵππαν cett. codd.;
παρά δ' Ἱππαν Herm.

Hymn. XLIX "Ιπτας¹ (Quandt 258)

"Ιπταν² κικλήσκω, Βάκχον τροφόν, ενάδα κούρον,
μυστιπόλον, τελεταισιν³ ἀγαλλομέρην Σάβον ἀγνοῦ
νυκτερίους τε⁴ χοροῖσιν ἐριθρεμέτασον Ιάκχον.⁵
κλῆθι μον εὐχομένον, χθονία μήτηρ,⁶ βασίλεια,
5 εἵτε σύ γ' ἐν Φρονγίῃ κατέχεις Ἰδης ὄρος ἀγνὸν
ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θόασμα.
ἔρχεο πρὸς τελετὰς ἱερῷ γῆθουσα προσώπῳ.

1 "Ιπτας Laur. 32, 45 v. supra ad XLVIII vs. 4; ἵππας vulgo. 2 ἵππαν vulgo. 3 τελετῆσιν Herm. 4 νυκτερίουσι codd., Herm.; corr. Schenkl. 5 χοροῖσι πνοιθρεμέτοις λάχοισι codd.; corr. Herm. 6 μῆτερ Abel.

Nutricis Bacchi nomen genuinum restituit Ios. Keil e duobus titulis dedicatoriis in Matrem Hiptam in Maeonia repertis *Eranos zur Grazer Philologenversammlung* 1909, 102 (Keil et de Premerstein *Denkschr. Akad. Wien Phil.-hist. Kl.* LIV 1911, 85 n. 169) *Με(λ)τίνη Μητρᾶ Μητρὶ* "Ιπτα εὐχήν et 96 n. 188 *Μητρὶ* "Ιπτα καὶ Διεὶ Σα(βαζίω); v. Kern *Genethl.* 90.

200. (184) Procl. in Plat. Rempubl. I 18, 12 Kr. οὔτω καὶ τοῦ Θραικὸς θεολόγου μετὰ τῶν πολλῶν τῆς Σελήνης ὀνομάτων καὶ τὴν Βενδίν εἰς τὴν θεὸν ἀναπέμψαντος.

Πλοντόνη τε καὶ Εὐφροσύνη Βενδίς τε κραταιά.¹

1 κραταιή Lob.

Lob. I 545; Usener *Goetternam.* 36.

Εὐφροσύνη v. etiam fr. 181.

201. Damasc. De princ. 352 (II 214, 4 Rue.) αὐτίκα πρὸς τὸ πρῶτον ἔχωμεν καὶ παρὰ τοῖς θεολόγοις, δτι εἰσὶν θεοὶ ἐν ὑπερτέραι μὲν τάξει τὴν λῆξιν ἰδρυσάμενοι, τοῦ δὲ ἐξῆς διακόσμου προϊστάμενοι κατ' ἴδιότητα· οἷον δὲ Ἀττις ἐν τῇ σεληναῖαι καθήμενος λῆξει δημιουρογεῖ τὸ γενητόν. οὕτως ἔχοντα καὶ τὸν Ἀδωνιν εὑρίσκομεν ἐν ἀπορρήτοις, οὕτω πολλοὺς θεοὺς παρ' Ορφεῖ τε καὶ τοῖς θεουργοῖς.

Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον 40

Μητέρα τ' ἀθανάτων, Ἀττιν καὶ Μῆτρα κικλήσκω
Οὐρανίαν τε θεάν, σὺν δ' ἀμβροτον ἀγνὸν Ἀδωνιν.

Cf. Hymn. ap. Hippolyt. Ref. omn. haeres. V 9, 8 p. 99, 12 Wendl. (Wilamowitz *Herm.* XXXVII 1902, 329; *Griech. Vers-kunst* 371)

χαῖρε ⟨ω̄⟩ τὸ κατ-
ηφές ἀκονόματ¹ Πέιας Ἀττί· σὲ κα-
λοῦσι μὲν Ἀσσύριοι τριπόθητον Ἀ-
δωνιν, ὅλη² δ' Ἀγυπτος Ὀσιριν, ἐπ-
ουράνιον μηνὸς κέρας Ἐλλη-
νὶς³ σοφία κτλ.

1 ἀκρισμα Herm. Opusc. VIII 374. 2 καλεῖ Roeper. 3 Ἐλληνὶς σ. i. e. Orpheus (Reitzenstein *Poimandres* 100 n. 3) Diels; Ἐλληνος σ. Wilamowitz, Ἐλληνες σοφίαν P.

202. (272) Procl. in Plat. Tim. 33 a (II 63, 29 Diehl) διὸ καὶ οἱ θεολόγοι τὴν μὲν εἰς Ἀσκληπιὸν ἀραφέροντιν ὑγείαν, τὴν λατικὴν¹ πᾶσαν τοῦ² παρὰ φύσιν εἴτε ἀεὶ τὸ παρὰ φύσιν ἀναστέλλονταν εἴτε ποτέ, τὴν δὲ πρὸ³ Ἀσκληπιοῦ γεννοῦσι τῇ δημιουργίᾳ συνυφεστῶσαν |⁴ Diehl τῷ πραγμάτων, ἢν παράγοντιν ἀπὸ Πειθοῦς καὶ Ἔρωτος, διότι τὸ πᾶν ἐκ τοῦ καὶ ἀράγκης ἔστιν . . .

1 λατικὴν Q. 2 τοῦ MP, τὴν Q. 3 πρὸς M.

Lob. I 593 n. III; Holwerda 304.

203. (163) Olympiodor. in Plat. Phileb. 39 a ed. Stallb. 267 ὅτι εἰσὶ μηῆμα τοσαίδε· πρώτη μὲν ἡ κατὰ αἰσθησιν· τηρεῖ γάρ πως καὶ ἡ αἰσθησις· δεντέρα δὲ ἡ κατὰ φαντασίαν. τρίτη ἡ κατὰ δόξαν· είτα ἡ κατὰ διάνοιαν· |²⁶⁸ Stallb. είτα ἡ κατὰ τοῦ ἐν τοῖς νοεροῖς ἐν τοῖς θεοῖς· είτα ἡ θεός αὐτή, ἀφ' ἣς πᾶσα ἡ ιδιότης ἐπιγίγνεται· εἴτε ἡ παρὰ τῷ Ὁρφεῖ Μνημό,¹ (cf. fr. 114 vs. 4) εἴτε καὶ ἄλλη τις οὖσα τυγχάνει.

1 Μνημό ex cod. Hermanni, μνήμη Stallb.

Herm. 510 n. 27; Lob. I 733; Kern *Arch. Gesch. Philos.* II 1889, 393; Stoll et Tuempel ap. Rosch. II 3075.

204. (277, 309) Simplic. in Aristotel. Phys. II 4 p. 196 b 5 (I 333, 15 Diels) ἐν Δελφοῖς δὲ καὶ προκατῆρχεν ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ‘ὦ Τύχη καὶ Λοξία, τῶιδέ τινι θεμιστεύεις’; καὶ παρ' Ὁρφεῖ δὲ μηῆμης τετύχηκεν (sc. ἡ Τύχη). Cf. Ioa. Diacon. ad Hesiod. Theog. 411 (Flach p. 330) εὑρίσκω δὲ τὸν αὐτὸν Ὁρφέα καὶ τὴν Τύχην “Ἄρτεμιν προσαγορεύοντα, ἀλλὰ καὶ τὴν Σελήνην Ἐκάτην (sequitur Hymn. I vs. 1) καὶ μηρία παρ' Ὁρφεῖ τὰ μεταληπτικῶς ἔχοντα τῶν δρομάτων εὑρησεις.

Lob. I 595.

Nτικαι ἥδε *Τύχαι* in lamella aurea fr. 47 vs. 3. 4; Hymn. in Fortunam LXXII cf. Dieterich *Nekyia*² X et 87 n. 4; Diels Festschr. Th. Gomperz 1902, 13.

205. (191. 206) Procl. Tim. 41 d (III 241, 5 Diehl) τελευτῶν δὴ καλῶς ἡ δημιουργία τῶν νέων θεῶν κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς βούλησιν εἰς τὴν παλιγγενεσίαν ἐν τοῖς νέοις ἄρα θεοῖς καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς δημιουργίαν τῶν θυητῶν καὶ τὴν τῆς παλιγγενεσίας αἵτιαν ὁ δημιουργὸς ἐπέθηκεν, ὥσπερ ἀπάντων τῶν ἐγκοσμίων ἐν τῇ μονάδι τῶν νέων θεῶν, ἦν καὶ ἀντὴν νέον θεὸν προσηγόρευσεν Ὁ. δρᾶις οὖν, ὅπως καὶ ἐνοποιοὺς αὐτοῖς καὶ (ἐκ)θεωτικὰς δυνάμεις ἐνδέδωκε θεοὺς θεῶν ἀποκαλέσας, καὶ συνεκτικὰς καὶ μονίμους διὰ τῆς τοῦ λυτοῦ καὶ ἀλότου μεσότητος καὶ γρωτικὰς διὰ τῆς μαθήσεως καὶ τελειωτικὰς διὰ τοῦ τελειοῦν τὸν κόσμον ταῖς προσθήκαις τῶν θυητῶν καὶ δημιουργικὰς διὰ τῆς δημιουργικῆς (καὶ) κινητικὰς καὶ ἀφομοιωτικὰς διὰ τῆς μημήσεως τοῦ πατρός, καὶ πάλιν, εἰ βούλει λέγειν, Ἡφαιστικὰς μὲν διὰ τῆς κατὰ φύσιν ἐρεγγείας, Ἀθηναϊκὰς δὲ διὰ τῆς τοῦ προσυφαίρειν τῷ θανάτῳ τὸ θυητὸν παρακελεύσεως, Δημητριακὰς δὲ καὶ Κορικὰς διὰ τοῦ γεννᾶν καὶ τρέφειν, Τιτανικὰς δὲ διὰ τοῦ θυητὰ καὶ ἐπίκηρα παράγειν, Διονυσιακὰς δὲ διὰ τῆς παλιγγενεσίας· ἡ γὰρ γεννῶσι, φθίνοντα δέχονται πάλιν εἰς τὰς διλότητας αὐτῶν ἀναπέμποντες καὶ ἔκαστα τοῖς οἰκείοις διανέμοντες καὶ ἐκ τούτων ἄλλα πάλιν λαμβάνοντες καὶ συντιθέντες εἰς ἄλλον γενέσεις πάντα γάρ | ²⁴² Diehl αὐτοῖς ὑπόκειται τὰ στοιχεῖα πρὸς τὰς γεννήσεις τῶν θυητῶν ζώιων καὶ τὸν κύκλον ἀεὶ πληροῦσιν ἀπαύστως τῶν γενέσεων καὶ φθίσεων. δέχονται οὖν φθίνοντα, ὅσα ἔδοσαν γιγνομένοις καὶ προστιθέασι τοῖς δλοῖς ὅσα ἀφαιροῦσι τῶν δλων, καὶ τοῦτο ἀπέραντον ἔχει τὴν ἀμοιβῆν διὰ τὴν ἀεικινησίαν τῶν δημιουργούντων τὰ θυητὰ θεῶν πάντων, οἷς ἐπέτρεψε τὴν δημιουργίαν δ πατήρ.

206. (188) Clem. Alex. Strom. VII 2, 26, 1 (II 442, 8 Staeh.) εἴροις δ' ἀντὶ καὶ Ὅμηρος τὸν μέγαν ποιητὴν ἔκειτα τὰ ἔπη (Il. P 53).

οἶον δὲ τρέφει ἔρως ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαῖης
καὶ τὰ ἔξῆς κατὰ λέξιν μετενηροχότα παρ' Ὅρφέως ἐκ τοῦ
Διονύσου ἀφανισμοῦ. ἐν τε τῇ Θεογονίᾳ ἐπὶ τοῦ Κρόνου
fr. 149.

Herm. XVIII p. 478; Lob. I 554; Schuster 49; Gruppe Griech. *Culte u. Mythen* 637; Susemihl Ind. XI; Stemplinger *Plagiat in der griech. Lit.* 67. .

Versus Homerici qui P 53 sequuntur: χώρωι ἐν οἰοπόλωι,
δῃ ἄλις ἀραβέθροχεν ὅδωρ, καλὸν τηλεθάνον· τὸ δέ τε πνοιαὶ
δονέονσιν πατοίων ἀνέμοιν, καὶ τε βρούει ἄνθεῖ λευκῶι.

207. (191) Procl. in Plat. Tim. 42d (III 310, 30 Diehl) τὸν
γὰρ Διόνυσον οἱ θεολόγοι ταύτηι τῇι προσηγορίαι κεκλήκασιν,
δὲ δέ ἔστι πάσης τῆς δευτέρας δημιουργίας μοράς· δὲ γὰρ Ζεὺς
βασιλέα (fr. 208) τίθησι αὐτὸν |³¹¹ Diehl ἀπάντων τῶν ἐγκοσμίων
θεῶν καὶ πρωτίστας αὐτῷι νέμει τιμάς.

καίπερ ἔοντι νέοι καὶ νηπίοι εἰλαπίναστη.

διὰ δὴ τοῦτο καὶ τὸν Ἡλιον νέον θεὸν (v. fr. 205) εἰσόθασι
καλεῖν — καὶ ‘νέος ἐφ’ ἡμέρῃ ἥλιος’, φησὶν Ἡράκλειτος (Diels
I³ 78 fr. 6) —, ὡς Διονυσιακῆς μετέχοντα δυνάμεως. Idem in
Parmenid. 127b p. 686, 36 Cous.² καὶ γὰρ αὐτὸν τὸν Δία καὶ
τὸν Διόνυσον παῖδας καὶ νέους ἡ θεολογία καλεῖ. καίπερ
ὅντε νέω φησὶν ὁ Ὁρ|⁶⁸⁷ Cous. φεύξ· καὶ δὲν τὸ νοερὸν παρὰ
τὸ νοητὸν καὶ παρὰ τὸ πατρικὸν παραβάλλοντες οὕτω καλοῦσιν.
De Procli fraude v. Kern *Orpheus* 56 n. 3.

Lob. I 553.

Cf. de Baccho ap. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Theogon. 943
(v. infra s. *KΡΑΤΗΡ Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ*) τανρογενῆς Διόνυσος
ἐνφροσύνην πόρε θητοῖς ἡδίστην πάσησι τ' ἐπ' εἰλαπίνησι
πάρεστι.

208. (190) Procl. in Plat. Cratyl. 396b p. 55, 5 Pasqu. καὶ
δὲ Διόνυσος (δὲ add. Kroll) τελευταῖος θεῶν βασιλεὺς παρὰ τοῦ
Διός· δὲ γὰρ πατήρ ἰδρύει τε αὐτὸν ἐν τῷι βασιλείῳ θρόνῳ
καὶ ἐγχειρίζει τὸ σκῆπτρον καὶ βασιλέα ποιεῖ τῶν ἐγκοσμίων
ἀπάντων θεῶν.

κλῦτε, θεοί· τόνδ' ὑμιν ἐγὼ βασιλῆα τίθημι¹

λέγει πρὸς τοὺς νέους θεοὺς (v. frr. 205, 207) δὲ Ζεὺς. Olympiodor.
Phaedon. B δ' p. 85, 9 Norv. ὅτι τὰ μὲν περὶ μονάδος καὶ τριάδος
ἄληθῶς εἴρηται, Τιτᾶνας δὲ τῷι Διονύσῳ ἐπιβουλεύοντας ἄλλης
εἶναι φήσομεν ἴδιότητος· οὐδέτες γὰρ ἀριθμὸς ἐναντιοῦται τῇι
οἰκείαι μονάδι οὐδὲ ἀναρρεῖ αὐτήν, η̄ οὖτω γε καὶ ἔαντόν. ἀλλὰ
καὶ δὲ Ζεὺς οὐ πρὸς τοὺς Τιτᾶνας λέγει, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους
θεούς· κλῦτε — — βασιλῆα δίδωμι. ἐπει καὶ δὲ Διόνυσος

ἐν μὲν τῷ θρόνῳ τοῦ Διὸς ἀμέριστος
εἰς τὸν Τίτανας μερι φακῶς μεταμορφοῦται.²

1 δίδωμι Olympiodor. 2 Textum laeunosum Norvinii editionem
secutus dedi.

Lob. I 552:

209. (195) Plotin. Ennead. IV 3 (Π 24, 14 Volk.) ἀνθρώπων δὲ ψυχαὶ εἰδωλα αὐτῶν ἰδοῦσαι οἶν τοῦ Διονύσου ἐν κατόπτρῳ εἰκῇ ἐγένοντο ἄνωθεν δρμηθεῖσαι, οὐκ ἀποτημηθεῖσαι οὐδὲ αὗται τῆς ἑαυτῶν ἀρχῆς τε καὶ τοῦ. Olympiodor. Phaedon. Βροχὴ' p. 111, 14 Norv. ὅτι τὰ δόμοια μυθεύεται καὶ ἐν τῷ παραδείγματι. ὁ γὰρ Διόνυσος, ὅτε τὸ εἰδωλον ἐνέθηκε τῷ ἐσόπτρῳ, τούτῳ ἐφέσπετο, καὶ οὕτως εἰς τὸ πᾶν ἐμερίσθη. ὁ δὲ Ἀπόλλων συναγείρει τε αὐτὸν καὶ ἀνάγει καθαρτικὸς ὥν θεὸς καὶ τοῦ Διονύσου σωτήρ ὡς ἀληθῶς, καὶ διὰ τοῦτο Διονυσοδότης (v. Pausan. I 31, 4 de sacris Phlyensibus O. Jessen RE² V 1007) ἀνυμνεῖται (v. fr. 211); Procl. in Plat. Tim. 23 d. e (I 142, 24 Diehl) ὅτι δὲ τῶν αἰσθητῶν δημιουργός, ἀλλ' οὐ τῶν ψυχικῶν ἢ τῶν νοερῶν ἔργων, καὶ τοῦτο οἱ αὐτοὶ (sc. θεολόγοι) δηλοῦσιν· ἢ γὰρ τοῦ ἐσόπτρου κατασκευὴ καὶ ἡ χαλκεία (fr. 180) καὶ ἡ χωλεία καὶ πάντα τὰ τουαῖτα σύμβολα τῆς περὶ τὸ αἰσθητὸν αὐτοῦ ποιήσεώς ἐστι. καὶ μὴν καὶ ὅτι πάντων τῶν αἰσθητῶν ἐστι ποιητής, ἐκ τῶν αὐτῶν φανερόν, οὐ φασιν αὐτὸν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ Ὄλύμπου φέρεσθαι μέχρι γῆς, καὶ οὐ τὰς ὑποδοχὰς | ¹⁴³ Diehl πάσας τῶν ἐγκοσμίων θεῶν Ἡφαιστοτεύκτους ποιοῦσιν, ibidem 33 b (Π 80, 19 Diehl) πάλαι δὲ καὶ τοῖς θεολόγοις τὸ ἐσόπτρον ἐπιτηδειότητος παρείληπται σύμβολον πρὸς τὴν νοερὰν ἀποπλήρωσιν τοῦ παντός· διὸ καὶ τὸν Ἡφαιστον ἐσόπτρόν φασι ποιῆσαι τῷ Διονύσῳ, εἰς δὲ μιβλέψας ὁ θεὸς καὶ εἰδωλον ἑαυτοῦ θεασάμενος προῆλθεν εἰς δλην τὴν μεριστὴν δημιουργίαν, 29 a. b (I 386, 29 Diehl) καθάπερ οὖν Ὁ. εἰδωλα πλάττει τοῦ Διονύσου τὰ τὴν γέρεσιν ἐπιτροπεύοντα καὶ τὸ εἶδος | ³³⁷ Diehl δλον ὑποδεξάμενα τοῦ παραδείγματος, οὕτως καὶ δ φιλόσοφος (sc. Πλάτων) εἰλόνα τὸν κόδμον τοῦ νοητοῦ προσείπειν, ὡς ἐοικότα τῷ σφετέρῳ παραδείγματι, in Rempubl. I 94, 5 Kr. ὥσπερ δὴ καὶ Ὁ. τοῖς Διονυσιακοῖς εἰδώλοις τὰς συνθέσεις καὶ τὰς διαμέσεις καὶ τοὺς θρήνους προσῆψεν ἀπὸ τῶν προορουμένων ἀπαντα ταῦτα ἐκείνοις ἀραθείς. Ad θρήνους cf. eundem ibidem I 125, 20 Kr. ἐπεὶ καὶ Κόρης καὶ Δήμητρος καὶ αὐτῆς τῆς μεγίστης θεᾶς (an Νυκτὸς?)

ιερούς τινας ἐν ἀπορρήτοις θρήνοντος αἱ τελεταὶ παραδεσώκασιν. ἔσοπτρος iam in libello rituali fr. 31 vs. 30 v. etiam fr. 34. Cf. etiam δίοπτραι Kroll De or. chald. 23.

Lob. I 555; Rohde *Psyche* II⁶ 117 n. 1; 415 (de loco Plotini); J. Kroll *Lehren d. Herm. Trismeg.* 116.

Nonnus Dionys. VI 169 (v. fr. 210 p. 231)

οὐδὲ Διὸς θρόνον εἶχεν ἐπὶ χρόνον· ἀλλὰ ἐ γύψῳ
κερδαλέητι χρισθέντες ἐπίκλοπα κύκλα προσώπου
δαίμονος ἀστόργοιο χόλοι βαρυμήνιος Ἡρῆς
Ταρταρίη Τιτῆνες ἐδηλήσαντο μαχαίρῃ
ἀντιτύπωι νόθον εἶδος διπλεύοντα κατόπτρωι.

210. (198. 199) Procl. in Plat. Tim. 35 a (II 145, 18 Diehl) ἀλλὰ τὰ μὲν ἀλλα δημιουργήματα αὐτοῦ πάντα μεμερίσθαι φησὶν (sc. Ὁ.) ὑπὸ τῶν διαιρετικῶν θεῶν, μόνην δὲ τὴν καρδίαν ἀμέριστον εἶναι προνοίαι τῆς Ἀθηνᾶς· ἐπειδὴ γάρ ὑφίστησι μὲν καὶ νοῦς καὶ ψυχὴς καὶ σώματα, ἀλλὰ ψυχὴ μὲν καὶ σώματα δέχονται πολλὴν τὴν πρὸς ἑαυτὰ διαιρεσίν καὶ τὸν μερισμόν, νοῦς δὲ ἡνικαὶ μένει καὶ ἀδιαιρετος ἐν ἐνὶ τὰ πάντα ὅν καὶ μᾶι νοήσει τὰ δλα¹ τὰ νοητὰ περιέχον, μόνην τὴν νοερὰν οὐσίαν καὶ τὸν νοερὸν ἀριθμὸν ἀπολελεῖθαί φησιν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς σεσωσμένον·

a μούρην² γάρ καρδίην νοερὴν λίπον,³

φησίν, ἄντικρονς νοερὰν αὐτὴν προσαγορεύων. εἰ τοίνυν ἡ |¹⁴⁶ Diehl ἀμέριστος καρδία νοερά ἐστι, νοῦς ἀν εἴη δηλαδὴ καὶ νοερὸς ἀριθμός, οὐ μέντοι πᾶς νοῦς, ἀλλ' ὁ ἐγκόσμιος· οὗτος γάρ ἐστιν ἡ καρδία ἡ ἀμέριστος, ἐπειδὴ καὶ τούτον δημιουργὸς ἦν ὁ μεριζόμενος θεός. τὸν μὲν δὴ νοῦν ἀμέριστον οὖσαν τοῦ Διονύσου καλεῖ, τὸ δὲ γόνιμον αὐτοῦ τὴν μεριστὴν αὐτὴν⁴ περὶ τὸ σῶμα ζωὴν φυσικὴν οὖσαν καὶ σπερμάτων οἰστικὴν, ἦν καὶ τὴν Ἀρτεμίν (v. fr. 188) φησι τὴν πάσης προεστῶσαν τῆς ἐν τῇ φύσει γεννήσεως καὶ μαιευομένην τοὺς φυσικοὺς λόγους ἀνωθεν διατείνειν ἄχρι τῶν ὑποχθονίων, δυναμοῦσαν αὐτῆς τὴν γόνιμον δύναμιν, τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ θεοῦ σῶμα πᾶν τὴν ψυχικὴν σύστασιν, εἰς ἔπτὰ καὶ τοῦτο διημητρένον·

b ἔπτὰ δὲ πάντα μέλη κούρου διεμοιρήσαντο,

φησὶν ὁ θεολόγος περὶ τῶν Τιτάνων, καθάπερ καὶ ὁ Τίμαιος εἰς ἔπτὰ διαιρεῖ μοίρας αὐτήν. καὶ τάχα ἀν τὸ διὰ παντὸς τοῦ κόσμου τεταμένην εἶναι τὴν ψυχὴν τοῦ Τιτανικοῦ μερισμοῦ τοὺς Ὀρφικοὺς ἀναμιμήσκοι, δι' ὃν οὐ μόνον ἡ ψυχὴ περι-

καλύπτει τὸ πᾶν, ἀλλὰ καὶ τέταται δι' αὐτοῦ παντός. εἰκότως
δὴ οὖν καὶ ὁ Πλάτων ἀμέριστος οὐσίαν ἀπεκάλεσε τὴν προσ-
εχώς ἐπὲρ ψυχὴν καὶ ὡς συντόμως εἰπεῖν τὸν μεθεκτὸν ἀπὸ
ψυχῆς τοῦν, τοῖς Ὀρφικοῖς ἐπόμενος μύθοις καὶ οἷον ἔξηγητῆς
τῶν ἐν ἀπορρήτοις λεγομένων εἴται βουλόμενος.

1 τὰ ὅλα MQ; πάντα P. 2 μόνην Q. 3 λίπον Lob.; λεπτον codd.
4 αὐτοῦ dubitanter Kroll; αἰτιαν Holwerda.

Idem in 35 b (II 197, 24 Diehl) καὶ γὰρ ὁ ἀριθμὸς κοινὸς
ἐστιν ἀμφοτέροις ἡ ἑβδομάς, ἐπεὶ καὶ τὸν Διόνυσον οἱ θεολόγοι
μεριζόμενον εἰς ἐπτὰ μερισθῆναι λέγονται· ἐπτὰ . . . διεμοιρή-
σαντο καὶ τῷ Ἀπόλλωνι τὴν ἐπτάδα ἀνεῖσαν, ὡς συνέχοντι
πάσας τὰς συμφωνίας· ἐν γὰρ μονάδι καὶ δινάδι καὶ τετράδι
πρᾶτον τὸ δὶς διὰ πασῶν, ἐξ ὧν ἡ ἑβδομάς, in Parmenid. 130 b
p. 808, 25 Cous.² διὸ καὶ οἱ θεολόγοι τὸν μὲν τοῦν ἐν τοῖς
σπαραγμοῖς τοῖς Διονυσιακοῖς ἀμέριστον προοίμιον τῆς Ἀθηνᾶς
σώζεσθαι λέγονται, τὴν δὲ ψυχὴν μεριζεσθαι πρώτως, καὶ ἡ εἰς
ἐπτὰ γοῦν τομὴ ταίτης ἐστὶ πρώτης οἰκεῖον οὖν αὐτῇ καὶ τὸ
εἶδος τῆς διαιρετικῆς καὶ τὸ θεωρεῖν μεταβατικῶς, in Cratyl.
406 b. e p. 109, 19 καὶ ἐν τῇ διασπαράξει τῶν Τιτάνων μόνη ἡ
καρδία ἀδιαιρέτος μεταναι λέγεται, τοντέστιν ἡ ἀμερής (Boiss.)
ἀμερὶς codd., ἀμέριστος dubitanter Pasqu.) τοῦ τοῦ οὐσία, in
I. Alcibiad. 344, 31 Cous.² ἀνάγκη τοίνυν κατὰ τὴν τῶν ἄκρων
ἀναλογίαν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐν ψυχῇ λογικῇ τάττειν, ἡς
ἔξηρηται μὲν ἔτι τὰ πάθη καὶ αἱ ἄλογοι δυνάμεις, οἷον ἐπι-
βούλευόνσαι τῇ λογικῇ ξωῆι καὶ Τιτανικῶς αὐτῇν ἐπιχειροῦσαι
σπαράττειν· ὑπερίδρυται δὲ ὁ τοῦς Ἀθηναϊκῶς ἀνέχων αὐτὶν
ἀπὸ τῆς φοτῆς καὶ τῆς εἰς τὸ ἔνυλον φορᾶς. Ἀθηναϊκὸν γὰρ
τὸ σώζειν ἀμέριστον τὴν ζωὴν, ἐξ οὐπερ Σώτειρα ἐπεκλίθη
Παλλὰς Ἀθήνη· Τιτανικὸν | ³⁴⁵ Cous. δὲ τὸ μερίζειν αὐτῇν καὶ
προκαλεῖσθαι περὶ (πρὸς Lob. I 560) τὴν γέρεσιν, in Tim.
prooem. E (III 169, 3 Diehl) fr. 107 p. 171 infra. Damasc. De
princ. 94 (I 236, 1 Rue.) ὁ γὰρ Ζεὺς, φέρει εἰπεῖν, τοὺς πολλοὺς
ἀφ' ἑαυτοῦ παραγαγὼν κατὰ μέρη θεούς, ἐπὶ τούτῳ τῷ διλο-
τελεῖ μερισμῷ τὴν μεριστὴν διλότητα παρήγαγεν, καὶ τοὺς ὑπὸ³
ταίτῃ πολλοὺς τεταγμένους θεούς; ἢ οὐχὶ καὶ τοὺς Τιτᾶνας ὁ
Ζεὺς ἐγέννησεν ἐν τῷ οἰκείῳ διακόσμῳ κατὰ τὴν Ὀρφικὴν
παράδοσιν; οὕτω δὴ καὶ ὁ Κρόνος ἐπὶ πολλῇ γενεᾷ τῇ πρό-
τερον, ἐπ' ἐσχάτῳ παράγει τὸν ὄλον Δία (διὰ codd.; corr. Kopp)
τῆς ἐτέρας ἐξάρχοντα βασιλείας· τὰ δὲ ὅμοια καὶ τὸν Οὐρανὸν
ὑφιστῶντα παραδίδωσι μετὰ τοὺς ὄλοντας Οὐρανίδας τὸν Κρότον

ἔσχατοι cf. Lob. I 614 n. o (fr. 278 Abel). Cf. etiam Nonn. Abbas in orat. II contra Iulian. 35 (Migne 36, 1053) Περὶ θεῶν διεσπασμένων· Περσεφόη γεννᾷ τὸν Ζαγραῖον Διόνυσον, ἐκ τοῦ Διὸς συλλαβοῦσα αὐτόν. τοῦτον γεννηθέντα οἱ Τιτᾶνες — δαιμονίων (an δαιμόνων?) τάξεις αὐταὶ — φθονήσαντες τῷ Διονύσῳ ὡς ἐκ Διὸς ἔχοντι τὴν γέννησιν, διασπαράσσοντες αὐτόν· ἄλλοι δὲ λέγοντες, ὅτι καθ' ἑπόθεσιν τῆς Ἡρας διεσπάσθη ὑπὸ τῶν Τιτάνων ὁ Διόνυσος.

Herm. VIII vs. 46 p. 469; Lob. I 557. 710 ss.; C. O. Mueller *Prolegomena* 390; Mayer *Gigant. u. Titan.* 236; Gruppe *Griech. Culte u. Mythen* I 638. 651. 660; Rohde *Psyche* II⁶ 116; Holwerda 365; Gruppe *Griech. Mythol.* II 970; Maaß *Orpheus* 92; S. Reinach *Rev. Archéol.* 1899 II 210—217 (= *Cultes, Mythes et Religions* II 58—65); ibidem 1902 II 242—279 (= II 85—122); Diels *Festschr. Th. Gomperz* 12; Weniger *Arch. Religionsw.* X 1907, 61.

Veterrima de Zagreo testimonia sunt haecce: Alcmaeonis fr. 3 p. 77 Ki. πότνια Γῆ Ζαγρεῦ τε θεῶν πανυπέρτατε πάντων (Wilamowitz *Hom. Unters.* 214 n. 13), Aeschyl. Sisyph. TGF fr. 228 p. 74 Nauck² Ζαγρεῖτ τε νῦν με καὶ πολυξέρωι . . . χαίρειν, Euripid. Cret. TGF fr. 472 p. 505 Nauck² vs. 9 ἀγνὸν δὲ βίον τείνοντες εὖσ οὖ. Διὸς Ἰδαίον μύστης γενόμητ, καὶ νυκτιπόλον Ζαγρέως βούτης (βούτας Diels *Deutsche Litt.-Ztg.* 1889, 1081; βούτης Wilamowitz *Berl. Klassikertexte* V 2, 77 n. 1; βροντὰς Porph.) τάς τ' ὀμοφάγους δαίτας τελέσας μητρὶ τ' ὀρείαι δᾶιδας ἀρασχών τὸν καὶ (μετὰ Wilamowitz 1.1.) *Κονρήτων* βάνχος ἐκλήθην ὀσιωθεῖς cf. Wilamowitz, qui Euripidem Eumenide usum esse censem, *Hippolytos* p. 224 n. 1; Kern *Herm.* LI 1916, 563; Latte *De saltationibus Graecor.* = *RVV* XIII 1913, 53; Callimachi fr. 171 de Proserpina νῖα Διόνυσον Ζαγρέα γειραμένη.

Mythi de Baccho a Titanibus perempto nulla extat memoria antiquior quam Onomacriti fr. IV (test. nr. 194), cui accedunt, quae Orphicis vetustioribus (v. frr. 34—36) ascripsi. Exscribo hic Schol. ad Lycophr. 208 p. 98, 5 Scheer ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Διόνυσος ἐν Δελφοῖς σὺν Ἀπόλλωνι οὐτωσί· οἱ Τιτᾶνες τὰ Διόνυσου μέλη σπαράξαντες ἀπόλλωντι (Et. Gen.) ἀδελφῶι ὅντι αὐτοῦ παρέθεντο ἐμβαλόντες λέβητι,¹ ὁ δὲ παρὰ τῶι τρίποδι ἀπέθετο² (Etym. M. 255, 14) ὡς φησι *Καλλίμαχος* (fr. 374) καὶ *Εὐφοριος* (fr. 12 Scheidw.) λέγων· ‘Ἄρ³ πνῷ Δάκχον⁴ δῖον⁵

νπερφίαλοι⁶ ἐβάλοντο'.⁷ Cf. etiam Diodor. V 75, 4 τοῦτον δὲ τὸν θεὸν (sc. Διόνυσον) γεγονέται φασὶν ἐκ Διὸς καὶ Φερσεφόνης κατὰ τὴν Κορήτην (cf. Eurip. l. l.), ὅν Ὁ. κατὰ τὰς τελετὰς παρέδωκε διασπώμενον ὑπὸ τῶν Τιτάνων. Plutarch. De esu carn. I 996 c τὰ γὰρ δὴ περὶ τὸν Διόνυσον μεμυθευμένα πάθη τοῦ διαμελισμοῦ καὶ τὰ Τιτάνων ἐπ' αὐτὸν τολμῆματα, κολάσεις τε τούτων καὶ κεραυνώσεις γενουσαμένων τοῦ φόρου, ἥιντιμένος ἔστι μῆθος εἰς τὴν παλιγγενεσίαν. τὸ γὰρ ἐν ἡμῖν ἀλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον οὐθεῖνον ἀλλὰ δαιμονικὸν οἱ παλαιοὶ Τιτᾶνας ωνόμασαν, καὶ τοῦτ' ἔστι κολαζομένου καὶ δίκην διδόντος. Lucian. Περὶ ὄρχισεως 39 de saltationum mimicarum argumentis Δευκαλίωνα . . ., εἴτα Ιάκχον σπαραγμὸν (cf. Ορφέως σπαραγμόν (test. nr. 256) καὶ Ἡρας δόλον καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς καὶ ὅσα περὶ Ἡραίστον κτλ.

1 εἰσ λέβητα Τ 2 παρέθετο Τ. 3 ἀν α γ 1; ἐν γ 2; ἐμ b.
 4 βάκχαν α γ 1; βάκχους απ βάκχας b; βάκχ γ 2; Βαγχέα Lob. I 558 n. e.;
 Βάκχον Scheidw. 5 δίαν α γ 1; δίαν γ 2; δῖον b. 6 ὑπὲρ φιάλην
 codd.; ὑπὲρ φιάλης Lob.; ὑπερφίαλοι C. O. Mueller. 7 ἐβάλοντο α; ἐβάλ-
 λοντο b γ¹; ἐμβάλλοντες γ 2.

Haec omnia quae ex Etymologicis etc. de Zagreο tradita sunt, Apollodorea esse videntur; cf. Wilamowitz *Hom. Unters.* l. l.

Argon. 24 Ζαγρῆος περίσημον ἀμνῆιν tantum e conjectura Lobeckii legitur v. test. nr. 224 p. 67; sed fabula Zagrei attingitur vs. 429 (fr. 29 p. 100). Etiam in Hymnis Zagrei nomen nusquam appareat; at spectat ad eius ortum XXIX 7 (in Proserpinam) ἦν Ζεὺς ἀρρήτοις γοναῖς τεκνώσατο κούρην. De Hymno XXXVII in Titanes v. fr. 220. Ad Procl. (v. infra) vs. 12 cf. Hymn. XIX 15 σμαραγεῖ δὲ κεραυνὸς αἰθέρος ἐν γνάλοισι. Orphicorum ιεροῖς λόγοις usus est haud dubie Nonnus VI 155—228; X 293—297; XXIV 44—48 (ἀρχεγόνον γὰρ ἐκ κραδίης ἀνέτελλες ἀειδομένον Διονύσου cf. fr. 21 a vs. 9 et 168 vs. 32); XLVIII 25—30. Lob. I 552. Procl. Hymn. VII in Minerv. vs. 11 p. 151 Ludw. (Lob. I 561 cf. Wilamowitz *Sitzungsber. Akad. Berlin* 1907, 273)

ἢ κραδίην ἐσάωσας ἀμιστύλλεντον¹ ἄνακτος

αἰθέρος ἐν γνάλοισι μεριζομένον ποτὲ Βάκχον

Τιτήνων ὑπὸ χερσί—πόρες δέ² πατρὶ φέρουσα,

ὅφρα νέος βονλῆισιν ὑπ'³ ἀρρήτοισι τοκῆσος

15. ἐκ Σεμέλης περὶ⁴ κόσμον ἀνηβήσῃ⁵ Διόνυσος.⁶

1 ἀμυστίλλεντον Wakefield] ἀμυστίλλεντον vel ἀμιστίλλεντον vel ἀμυστίλλεντον codd.; ἀμυστίλλεντον Taylor. 2 δὲ ἐ BDG; δέ οἱ C cf. Herm. *Orph.* 774. 3 ἐπ' codd. praeter ἀπ' H. 4 παρὰ i. e. *praeter ordinem naturae* Wakef. 5 ἀνηβῆσαι idem. 6 διόνυσος DH, pc. B².

De Orphei fabula ε Zagrei mytho orta cf. test. nr. 113 ss.

211. (193. 207) Olympiodor. in Plat. Phaedon. 67c p. 43, 14 Norv. πῶς δὲ ἄρα οὐ τὰ Ὀφικὰ ἔκειτα παρωθεῖ τὴν ὁ Πλάτων, ὅτι ὁ Διόνυσος σπαράττεται μὲν ὑπὸ τῶν Τιτάρων, ἐνοῦται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωρος; διὸ συναγέρεσθαι καὶ ἀθροιζεσθαι, τουτέστιν ἀπὸ τῆς Τιτανικῆς ζωῆς ἐπὶ τὴν ἐνοειδῆ. καὶ ἡ Κόρη δὲ κατάγεται μὲν εἰς Ἀιδουν, ἀναγέται δὲ πάλιν καὶ οὐκεῖ, ἔνθα πάλαι ἦν, ὑπὸ τῆς Δήμητρος. Procl. Tim. 35b (II 198, 2 Diehl) ἥκει μὲν οὖν τῇ ψυχῇ καὶ ἀπὸ τῶν ὑπερεέδων αἰτίων οὗτος ὁ ἀριθμός (sc. ἡ ἐπτάς), ὥσπερ καὶ ἡ τριάς, αὕτη μὲν ἀπὸ τῶν νοητῶν, ἔκεινος δὲ ἀπὸ τῶν νοεοῦν, ἥκει δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τῶν θεῶν, ἵνα τὸν μὲν εἰς ἐπτά μοίρας μερισμὸν ἔχῃ σύνθημα τῆς Διονυσιακῆς σειρᾶς καὶ τοῦ μυθενομένου σπαραγμοῦ — καὶ γὰρ ἔδει τοῦ μετέχονταν αὐτὴν Διονυσιακοῦ καὶ, ὡς Ὁ. φησιν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρονταν (sc. Hiptam fr. 199) τὸν θεὸν διηγήσθαι κατ' ἔκεινον —, τὴν δὲ ἐν ταύταις ταῖς μοίραις ἀρμονίαν ἔχῃ τῆς Ἀπολλωνιακῆς τάξεως σύμβολον· καὶ γὰρ ἐν ἔκεινοις δὲ συνάγονται καὶ ἐνίζονται τὰ μερισθέντα τοῦ Διονύσου μέλη κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ πατρὸς οὗτος ἐστιν ὁ θεός. In Plat. I. Alcib. 103a p. 391, 9 Cous.² καὶ μοι δοκεῖ, καθάπερ Ὁ. ἐφίστησι τῷ βασιλεῖ Διονύσῳ τὴν μοράδα τὴν Ἀπολλωνιακήν, ἀποτρέπονταν αὐτὸν τῆς εἰς τὸ Τιτανικὸν πλῆθος προσόδουν καὶ τῆς ἔξαρστάσεως τοῦ βασιλείου θρόνου, καὶ φρονδοῦσαν αὐτὸν ἀχραντορ ἐν τῇ ἐνώσει.

Herm. 508 n. 17; Lob. I 553.

212. Olympiodor. in Plat. Phaed. B iō' p. 88, 5 Norv. ὅτι τοῦ μὲν μυστικοῦ¹ λόγου μορὰς ἥγεται ἡ τοῦ νέου θεοῦ, τῆς δὲ φιλοσόφου ἀποδείξεως, ἀτε ἀνελιπτούσης τὸν ἀπόρρητον λόγον, τὸ πλῆθος τῶν θεῶν, οὓς² ἀντιστρόφως ὁ Πλάτων νέους καλεῖ, τὸν δὲ βασιλέα αὐτῶν ποιεῖ τὸν Ἡλιον, ὃς πολλὴν ἔχει πρὸς τὸν Διόνυσον κοινωρίαν διὰ μέσου τοῦ Ἀπόλλωρος κατ' Ὀφέα (v. fr. 172). κάλλιορ δὲ τὸν Ἡλιον ὡς μὲν Δία βασιλέα ποιεῖν, ὃς δὲ Διόνυσον περὶ τὸν κόσμον διηγημένον, ὡς δὲ Ἀπόλλωρα μέσον, συνέχοντα μὲν τὴν Διονυσιακήν διάρεσιν, τῷ δὲ Διὶ παριστάμενον. Cf. etiam infra s. **ΒΑΚΧΙΚΑ.**

1 μυστικοῦ M; μυθικοῦ dubitanter Norv. 2 ὅτι M, -i in ras.

213. (206. 208) Serv. in Verg. Georg. I 166 p. 171, 10 cf. Myth. Vat. II 92 (Keseling Diss. Hal. 1908, 23) ‘*mystica*’ autem ‘*Iacchi*’ ideo ait, (sc. Varro) quod *Liberi patris sacra ad purgationem animae pertinebant, et sic homines eius mysteriis purgabantur, sicut vannis frumenta purgantur.* hinc est quod dicitur *Osiridis membra a Typhone dilaniati Isis cribro superposuisse:* nam idem est *Liber pater*¹ — in cuius mysteriis vannus est, quia, ut diximus, *animas purgat, unde et Liber ab eo, quod liberet, dictus est* —, quem O. a *Gigantibus* dicit esse *discerptum*. Mythogr. Vat. III 12, 5 (Raschke De Alberico mythol. 124) ut autem paulo altius ordiri² videamur, habet fabula, *Gigantes Bacchum inebriatum invenisse, et discripto eo per membra, frusta sepelisse,*³ et eum paulo post vivum et integrum resurrexisse. quod *figmentum discipuli Orphei*⁴ interpretati leguntur, nihil aliud *Bacchum quam animam mundi intelligendum*⁵ asserentes; quae ut ferunt philosophi quamvis quasi⁶ membratim per mundi corpora dividatur, semper tamen se redintegrare⁷ videtur, corporibus emergens⁸ et se formans,⁹ dum semper una eademque perseverans nullam¹⁰ simplicitatis suae patitur sectionem. hanc etiam fabulam in sacris¹¹ eius¹² repraesentasse leguntur. Cf. etiam infra s. *BAKKIKA* et *ΙΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ [ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ]*.

1 nam hiacus idem est liber pater P; nam iacchus et liber pater idem est R. 2 evehi M. 3 sepelivisse N. 4 om. M. 5 intelligentes N. 6 om. M. 7 redintegrari LN. 8 emergens e corporibus LN; de corporibus M. 9 se om. L; reformans LN. 10 nullam om. N. 11 in sacris fabulam L. 12 eius om. MN.

Lob. I 584 (cf. etiam II 1133 de Hygini fab. 150); M. Mayer *Gigant. u. Titan.* 150.

214. (200) Fabula de Zagrei morte mutata et amplificata: Himer. Or. IX 4 p. 560 Wernsd. p. 66 Duebn. ἐθέλω δὲ ἔμπτ, ὁ φίλοι, διήγημά τι πρὸς τὸ συμβάν ἄντανιξασθαι.¹ ἦν νέος ἦτι Διόνυσος καὶ κατὰ τοῦ θεοῦ τὸ τῶν Τελχίνων γέρος ἐφύετο· ηνέσάρετο Βάκχος καὶ Τιτᾶνες πάντες διερρήγνυντο φθόνωι· τέλος δέ, μὴ στέγειτο δυνάμενοι, διασπάσαι τοῦτον ἡθέλησαν, τέχνας δ' ἐμελέτων καὶ φάρμακα καὶ κέντρα διαβολῆς καὶ φύσεως μαγγανεύματα. ἐμίσουν δὲ ὡς οἵμαι τὸν Σειληνὸν καὶ τὸν Σάτυρον καὶ γόντας τούτους ἐφθέγξαντο, ὅτι τῷ Βάκχῳ ἡρέσκοντο, τί οὖν ἐπὶ τούτοις Διόνυσος; ἔκειτο μὲν οἵμαι² πληγεῖς³ καὶ τὴν πληγὴν καυτοὺς ἐστέραζεν· ἀμπελος δὲ ἦρ κατηφῆς καὶ σκυθρωπὸς οἶρος καὶ βάτραχος ὥσπερ δακρύειν καὶ

Βάκχος οὐκέτι σφυρὸν εἰς⁴ τὴν κίνησιν εἶχεν εὐάρμοστον. ἀλλ' οὐ διὰ τέλονς τὸ δάκρυνον οὐδὲ⁵ πολεμίων τὸ τρόπαιον. ὁ γὰρ Ζεὺς ἐποπτεύων ἔώρα πάντα καὶ τὸν Διόνυσον ἐγείρας, ὡς λόγος, Τιτᾶνας ἐποίει παρὰ τῶν μύθων ἐλαύνεσθαι.

1 Lob.] αἰνίξασθαι R, ἀπανίξασθαι Wernsd. 2 τι οὖν ἐπὶ τούτοις, Διόνυσος ἔκειτο μὲν οἷμοι πληγεὶς Lob. 3 πλαγεὶς Wernsd. 4 Reiske] εἰσφορὰ R, εἰς σφυρὰ Wernsd. 5 οὐδὲ Dieterich; οὐτε Wernsd.

Iul. Firmic. Matern. De err. profan. relig. 6 p. 15, 2 Ziegler.
 sed adhuc supersunt aliae superstitiones, quarum secreta pandenda sunt: *Liberi et Liberae* quae omnia sacris sensibus vestris speci-aliter intimanda sunt, ut et in istis profanis religionibus sciatis mortes esse hominum consecratas. *Liber* itaque *Iovis* fuit filius, regis scilicet *Cretici* (v. fr. 156). hic cum fuisset adultera matre progenitus, nutriebatur apud patrem studiosius quam decebat. *uxor Iovis* cui *Iunoni* fuit nomen, novercalis animi furore commota ad necem infantis omnifariam parabat insidias. proficiscens peregre pater quia indignationes tacitas sciebat *uxoris*, ne quid ab irata muliere dolo fieret, idoneis sicut sibi videbatur custodibus tutelam credidit filii. tunc *Iuno* opportunum insidiarum nancta tempus, et ex hoc fortius inflammata, quia proficiscens pater et sellam regni puero tradiderat et sceptrum, custodes primum regalibus praemiis muneribusque corrupit, deinde satellites suos qui *Titanes* vocabantur, in interioribus regiae locat partibus, et crepundiis ac speculo ad fabre facto animos ita pueriles inlexit, ut desertis regiis sedibus ad insidiarum locum puerilis animi desiderio duceretur. illuc interceptus trucidatur, et ut nullum possit necis inveniri vestigium, particulatim¹ membra concisa satellitum sibi dividit turba. tunc ut huic facinori aliud facinus adderetur, quia vehementer tyranni crudelitas timebatur, decocta variis generibus pueri membra consumunt, ut humani |¹⁶ Zieg. cadaveris inauditis usque in illum diem epulis vescentur. cor divisum sibi soror servat, — cui *Minerva* fuit nomen —, quia² et ipsa sceleris fuit particeps, et ut manifestum delationis esset indicium, et ut haberet unde furentis patris impetum mitigaret. reverso *Iovi* filia ordinem facinoris exponit. tunc pater funesta calamitate cladis et acerbi luctus atrocitate commotus

Titanas quidem vario genere excruciatos necat, nec praetermissum est in ultione filii aut tormentum aliquod aut poena, sed per omnia poenarum genera baccatus necem qualiscumque filii vindicavit, affectu quidem patris sed tyrannica potestate. tunc quia diutius pater ferre lugentis animi tormenta non poterat, et quia dolor ex orbitate veniens nullis solaciis mitigabatur, imaginem eius ex gypso plastico opere perfecit et cor pueri³ ex quo facinus fuerat sorore deferente detectum, in ea parte plastes⁴ conlocat qua pectoris fuerant liniamenta formata. post haec pro tumulo exstruit templum, et paedagogum pueri constituit sacerdotem. huic Silenus fuit nomen. Cretenses ut furentis tyranni saevitiam mitigarent, festos funeris dies statuunt, et annum sacrum trieterica consecratione conponunt, omnia per ordinem facientes quae puer moriens aut fecit aut passus est. vivum laniant dentibus taurum, crudeles epulas annuis commemorationibus excitantes, et per secreta silvarum clamoribus dissonis eiulantes fingunt animi furentis |¹⁷ Zieg. insaniam, ut illud facinus non per fraudem factum, sed per insaniam crederetur. praeferunt cista in qua cor soror latenter absconderat, tibiarum cantu et cymbalorum tinnitu crepundia, quibus puer deceptus fuerat mentiuntur. sic in honorem tyranni a serviente plebe deus factus est qui habere non potuit sepulturam.

1 particulatum P vulgo; articulatum Wakefield. 2 quae Bursian.
3 cor pueri Bursian; corpori P. 4 plastes vel plastī Bursian; plaste P.

Lob. I 569; ad Himerii locum cf. Dieterich De hymnis
Orph. 8 = Kl. Schr. 74 (cf. test. nr. 210).

215. (205) Procl. in Plat. Tim. 24 e (I 173, 1 Diehl) καὶ γὰρ οἱ θεολόγοι μετὰ τὸν τοῦ Διονύσου διασπασμόν, ὃς δηλοῖ τὴν ἐκ τῆς ἀμερίστου δημιουργίας μεριστὴν πρόσοδον εἰς τὸ πᾶν ὑπό (del. dubitanter Kroll) τοῦ Διός, τοὺς μὲν ἄλλους Τιτᾶνας ἄλλας λήξεις διακεκληρώσθαι φασι, τὸν δὲ Ἀτλαντα ἐν τοῖς πρὸς ἔσπεραν τόποις ἴδρυσθαι ἀνέχοντα τὸν οὐρανόν·

"Ατλας δ' οὐρανὸν εὑρὼν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
πειραστιν ἐν γαλῆς.

Cf. Simplic. in Aristot. De Caelo 284 a 14 p. 375, 12 Heib. εἰ δὲ μῆθος ὅντως ἔστι θεῖον τι κρύπτων ἐν ἑαυτῷ καὶ σοφόν, λεγέσθω ὅτι Ἀτλας εἰς μέν ἔστι καὶ αὐτὸς τῶν περὶ τὸν Διόνυσον Τιτάνων, διὰ δὲ τὸ μὴ τελέως ἔξαμαρτεῖν εἰς αὐτόν, τουτέστι μὴ κατὰ τὴν Τιτανικὴν μόρην διάκρισιν ἐνεργῆσαι περὶ τὴν Διονυσιακὴν δημιουργίαν, ἀλλ’ ἀποκλίνειν πως καὶ πρὸς τὴν Δίονος συνοχὴν κατ’ ἄμφω τὰς ιδιότητας ἐνεργεῖ κτλ.

Herm. XXXV vs. 1; Lob. I 564. 711; Schoemann Opusc. academ. II 17; Mayer *Gigant. u. Titan.* 236.

Hesiod. Theogon. 517, qui eadem verba habet; cf. etiam arcae Cypseli epigramma Ἀτλας οὐρανὸν οῦτος ἔχει, τὰ δὲ μᾶλα μεθῆσει ap. Pausan. V 18, 4 (Robert Herm. XXIII 1888, 440 n. 3; Heldens. II 494 n. 4; Preger n. 186, 4 p. 144).

Aliae ταρταρώσεις supra frr. 121 ss.; Atlantis frater Prometheus fr. 143.

216. (202—204) Procl. in Plat. Cratyl. 406 c p. 108, 13 Pasqu. ὅτι τὸν δεσπότην ἡμῶν Διόνυσον οἱ θεολόγοι πολλάκις καὶ ἀπὸ τῶν τελευταίων αὐτοῦ δώρων Οἴνορ καλοῦσιν, οἶνον Ὁ·

α Οἴνορ δ' ἀντὶ μῆτης τριπλῆν μετὰ ϕίγαν ἔθερτο·
καὶ πάλιν·

b Οἴνορ πάντα μέλη κόσμου λαβὲ καὶ μοι ἔνεικε·
καὶ αὖθις·

c Οἴνωι ἀγαιομένη κούρωι Διός.

Idem in 406 c p. 109, 9 Pasqu. ἐπειδὴ τοίνυν ἡ μεριστὴ δημιουργία πᾶσα τῆς Διονυσιακῆς ἔξήρτηται μονάδος, διαιροῦσα τοὺς μὲν μεθεκτοὺς ἐν τῷ κόσμῳ νόας ἀπὸ τοῦ ὄλον νοῦ, τὰς δὲ πολλὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς μᾶς, τὰ δ' εἰδὴ τὰ αἰσθητὰ πάντα ἀπὸ τῶν οἰκείων ὄλοτήτων, διὰ δὴ τοῦτο καὶ αὐτὸν τὸν θεότον Οἴνορ προσειργήκασιν¹ οἱ θεολόγοι αὐτόρ τε καὶ πάντα τὰ δημιουργήματα αὐτοῦ· πάντα γὰρ ἔχοντα τοῦ νοῦ, καὶ τὰ μὲν πορρώτερον τὰ δὲ ἐγγύτερον μετέχει τῆς μεριστῆς τοῦ νοῦ διαινομῆς. ἀναλόγως οὖν ἐν τοῖς οὖσιν ὁ οἴνος ἐγγινόμενος ἐνεργεῖ, ἐν μὲν τῷ σώματι τίθωλικῶς κατὰ οἴησιν καὶ φαντασίαν φευδῆ, ἐν δὲ τοῖς νοεροῖς τὸ κατὰ νοῦν² ἐνεργεῖν καὶ δημιουργεῖν, ἐπεὶ καὶ ἐν τῇ διασποράζει τῶν Τιτάνων μόρη ἡ καρδία ἀδιαιρετος μετναι λέγεται, τουτέστιν ἡ ἀμερῆς³ τοῦ νοῦ οὐσία.

1 προσειργήκασιν Pasqu., προειρήκασιν codd. 2 τῷ κατὰ νοῦν Croenert. 3 ἀμερῆς Boisson.; ἀμερὶς codd.; an ἀμέριστος? Pasqu.

Lob. I 563; Gruppe Griech. Culte u. Myth. I 647.

Hesych. *Oίνος*. Διόνυσος Usener *Rhein. Mus. N. F.* LIII 1898, 375 = *Kl. Schr.* IV 303; O. Hoefer ap. Rosch. III 799.

217. (p. 216) Procl. Tim. 41 d (III 250, 17 Diehl) ἐπεὶ καὶ ἄλλοι παραδέδονται κρατῆρες ὑπό τε Ὁρφέως καὶ Πλάτωνος· Πλάτων τε γὰρ ἐν Φιλόβῳ (61 b. c) τὸν μὲν Ἡφαίστειον κρατῆρα παραδίδωσι, τὸν δὲ Διονύσιακόν, καὶ Ὁ. οἴδε μὲν καὶ τὸν τοῦ Διονύσου κρατῆρα, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἰδρύει περὶ τὴν Ἡλιακὴν τράπεζαν.

Lob. I 376, 731; Kern *Arch. Gesch. Philos.* II 1889, 393; Gruppe *Suppl.* 698.

De poematibus *Κρατῆρες* v. infra s. *ΚΡΑΤΗΡΕΣ*; de Solis mensa Herod. III 17; Pausan. VI 26, 2 (Gruppe I. I. 700). Cf. etiam Pherecyd. Diels II³ 205 n. 12 (Diog. Laert. I 119) Φ. ἔλεγε τε δτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν.

218. (192, 299) Procl. Tim. 42 e (III 316, 3 Diehl) δὲ γὰρ εἰπε περὶ τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν δὲ Ὁρφεύς·

κρατεῖ μὲν οὖν Ζεὺς πάντα πατήρ, Βάχος δὲ ἐπέκραυτε, τοῦτο καὶ περὶ τῶν νέων θεῶν δητέον, δτι δὴ τὴν δημιουργίαν ἐπιτελοῦσι τοῦ πατρός, ἣν ἐκεῖνος αὐτῶι τῷ νοεῖν ὑπέστησεν, ὥσπερ δὴ φησι καὶ τὸ λόγιον (Kroll De or. chald. 46); ‘ταῦτα πατήρ ἐνόησε, βροτὸς δέ οἱ ἐψύχωτο’. Damasc. De princ. 245 (II 117, 2 Rue., Add. 386) καὶ δὴ καὶ δὲ Διόνυσος ἐπικραίνει τὰ τοῦ Διὸς ἔργα, φησὶν Ὁ., δόλοποιοῦ τοῦ Διὸς ὅντος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος μέρη ἄττα· ἀλλ’ ἡδη ἐστηκεν ἀπ’ ἀλλήλων· τὰ δὲ ἀπλός μέρη συννεύει μάλιστα πρὸς τὸ ὄλον, ibidem 160 (II 44, 3 Rue.) ἐνώσις μὲν δημιουργικὴ δὲ μονοειδῆς εἰς δημιουργός· ὄλότης δέ, δὲ ἡδη μὲν τὰ μέρη προφαίνων, οὕπω δὲ μεριζόμενος, οἷος δὲ Σαβάζιος, δὲ Διόνυσος, τὸ ἀπειρον ἡδη μεριζόμενον πλῆθος. διὸ καὶ δὲ Διόνυσος καὶ δὲ Ζεὺς καὶ οἱ τελετάρχαι ἀναλογοῦσιν τῷ Φάγητι κατὰ τὸ ἀπειρον πλῆθος.

Herm. XXVI; Lob. I 553; Kern De Theogon. 47; Herm. XXIII 1888, 485 n. XIII.

219. (252) Clem. Alex. Strom. V 8, 46, 3 (II 357, 10 Staeh.) ναὶ μὴν ἡ στοιχειωτικὴ τῶν παιδῶν διδασκαλία τὴν τῶν τεττάρων στοιχείων περιείληφεν ἐρμηνείαν. βέδυ μὲν γὰρ τοὺς Φρύγας τὸ ὄνδρο φησὶ καλεῖν, καθά καὶ Ὁρφεύς·

καὶ βέδυ Νυμφάσιν καταλειβεται ἀγλαὸν ὄνδρο.

ἀλλὰ καὶ ὁ θύτης Διῶν δόμοίως φαίνεται γράφων· ‘καὶ βέδν λαβὼν κατὰ χειρῶν καταγέον καὶ ἐπὶ τὴν ἵεροσκοπίην τρέπον’. ἔμπαλιν δὲ ὁ κωμικὸς Φιλύλλιος¹ βέδν τὸν δέρα βιόδωρον ὅντα διὰ τούτων γινώσκει (sequitur Kock CAF I 787 fr. 20).

1 Φιλύλλιος Casaubon.; φιλύδεος L.

Herm. fr. XIX vs. 9; Lob. II 836. 883.

Ad βέδν v. P. de Lagarde *Ges. Abhdlgn.* 1866, 285.

220. (85) Olympiodor. in Plat. Phaedon. 61c p. 2, 21 Norv. παρὰ τῷ Όρφει τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται· πρώτη μὲν ἡ τοῦ Οὐρανοῦ, ἥν ὁ Κρόνος διεδέξατο ἐκτεμὼν τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρός· μετὰ δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσε καταταρταρώσας τὸν πατέρα· είτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὃν φασὶ κατ’ ἐπιβούλην τῆς Ἡρας τὸν περὶ αὐτὸν Τιτᾶνας σπαραγγεῖν καὶ τῷ σαρκῶν αὐτοῦ ἀπογείεσθαι. καὶ τούτους δργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῷ στρατιώτῃ τῷν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν ὄλης γενομένης γενέσθαι τὸν ἀνθρώπους· οὐδὲν οὐδὲν ἐξάγειν ἡμᾶς ἑαυτούς, οὐχ ὅτι, ὡς δοκεῖ λέγειν ἡ λέξις, διότι ἐν τοις δεσμοῖς ἐσμεν τῷ σώματι, τοῦτο γὰρ δῆλόν ἐστι, καὶ οὐκ ἀν τοῦτο ἀπόρρητον ἔλεγεν, ἀλλ’ ὅτι οὐδὲν ἐξάγειν ἡμᾶς ἑαυτούς ὡς τοῦ σώματος ἡμῶν Διονυσιακοῦ ὅντος· μέρος γὰρ αὐτοῦ ἐσμεν, εἴ γε ἐκ τῆς αἰθάλης τῷ Τιτάνῳ συγκείμεθα γενομένων τῷ σαρκῶν τούτου.

Cf. supra fr. 209 ss. et Hymn. XXXVII Τιτάνων vs. 1

Τιτῆνες, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,

ἥμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν

οἶκοις Ταρταρίοισι μνηστὶ χθονὸς ἐνναίοντες,

ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θυητῶν πολυμόχθων

5 εἰναλίων πτηνῶν τε καὶ οἱ χθόνα ναιετάσσουσιν·

ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ¹ κατὰ κόσμον.

ἡμᾶς κικλήσκω μῆνιν χαλεπήν ἀποπέμπειν,

εἴ τις ἀπὸ χθονίων² προγόρων οἶκοις ἐπελάσθη.³

1 γενεὴ Herm. 2 an ὑποχθονίων? 3 οἶκοισι πελάσθη Herm.

Lob. 579 ss.; Luebbert De Pindaro theologiae Orphicae censore. Ind. Bonnens. 1888/9 p. VIII; Rohde *Psyche* II⁶ 117; Dieterich De hymn. Orph. 6 = Kl. Schr. 72; Kroll De orac. Chald. 38 n. 2; Kern Herm. LI 1916, 554; *Orpheus* 43.

221. (221) Procl. in Plat. Rempubl. II 85, 1 Kr. δηλοτ (sc. δ Πλάτων) δὲ ἐν Φαίδωνι (62 b; 69 c; 108 a v. fr. 5 et 7) τό τε¹ ἐν ἀπορήτοις λεγόμενον, ὃς ἐν τινι φροντῖαι ἐσμεν οἱ ἀνθρώποι, σιγῇ τῇ πρεπούσῃ σέβων, καὶ τὰς τελετὰς μαρτυρόμενος τῶν διαφόρων λήξεων τῆς ψυχῆς κεκαθαριμένης τε καὶ ἀκαθάρτου εἰς Ἄιδον ἀπιούσης, καὶ τάς τε σχίσεις² αὐ³ καὶ τάς τριόδους⁴ ἀπὸ τῶν δύοιων⁵ καὶ τῶν πατρίων θεομῶν (i. e. Eleusiniorum) τεκμαιρόμενος, ἢ δὴ τῆς συμβολικῆς ἀπαντα θεωρίας ἔστι μεστά, καὶ τῶν παρὰ τοὺς ποιηταῖς θρυλούμερων ἀνόδων τε καὶ καθόδων, τῶν τε Διονυσιακῶν συνθημάτων⁵ καὶ τῶν Τιτανικῶν ἀμαρτημάτων λεγομένων, καὶ τῶν ἐν Ἄιδον τριόδων καὶ τῆς πλάνης καὶ τῶν τοιούτων ἀπάντων. ὥστ' οὐδέ ἂν αὐτὸς παντελῶς ἀτιμάσσειν τὴν τοιαύτην μυθοποιίαν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν παιδευτικὴν τῶν νέων προσάρτεσιν ἀλλοτρίαν αὐτὴν ὑπεληφεν· καὶ διὰ ταῦτα τοὺς τῆς θεολογίας τύπους συμμετρούς τοὺς τῶν παιδευτικῶν ἥθεσιν παραδίδωσιν.

1 τὸν τε cod. 2 σχίσεις Lob. II 1343 ε Plat. Phaedon. 108a, σχέσεις (ε εξ i) cod. 3 τριόδους etiam Olympiod. p. 192, 19. 23 Norv. cf. Plat. Gorg. 524a; περιόδους Plat. Phaed. 108a BTW Stob. 4 δύοιων Plat. ibidem B et γρ Wt, οντιῶν cod. Procli, θντιῶν Lob. et ita Plat. TW Stob. 5 παθημάτων Abel Gruppe.

Lob. II 1342; Gruppe Suppl. 717; Tannery Rev. Philolog. XXV 1901, 315 v. etiam supra fr. 8.

222. (154) Procl. in Plat. Rempubl. II 340, 11 Kr. ἐπεὶ καὶ τὰ ἄλλα παρ'. Ορφέως (sc. δ Πλάτων) ἐμυθολόγησεν λαβόν, οἷον ὅτι ἐν τῷ Ἀχέροντι καθαίρονται καὶ τυγχάνοντιν εὑμορφίας τινός.

οἱ μέν κ' εὐαγέωσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο,
αὖτις ἀποφθίμενοι μαλακώτερον οἴτον ἔχοντιν
ἐν καλῷ λειμῶνι βαθύρροον ἀμφ' Ἀχέροντα,
καὶ ὅτι κολάζονται ἐν τῷ Ταρτάρῳ.

οἱ δ' ἀδικα¹ ὁρέαντες ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
νβρισταὶ² κατάγονται ὑπὸ πλάκα Κωκυτοῖο³
Τάρταρον ἐς κρυοέντα.

διὰ γὰρ τούτων σαφῶς τὰς Πλατωνικὰς διατάξεις περὶ τῶν ὑπὸ γῆς λήξεων φαίνεται παραλαβόν, ὥσπερ καὶ τὰς περὶ τῶν μετεμψυχώσεων. εἰ δὲ ταῦτα ἐπόμενος Ορφεῖ διατάττει Πλάτων, ἀρ' οὐ γελοῖόν ἐστιν — ἀφίμι γὰρ θεμιτὸν λέγειν — τὸν τῶν τοιούτων ἡγεμόνα δογμάτων, οὓς ή Πλάτωνος φιλοσοφία

διαφέρει τῶν ἀλλον ἀπάσων, εἰς ἄλογα ζῶα κατάγειν καὶ κύκνου ψυχὴν ποιεῖν (X 620 a test. nr. 189); οὐ καὶ τὴν περὶ τῶν θείων ἐφίγησιν αὐτὸς ἐν Τιμαίῳ (40 e) πιστὴν εἶναι φῆσιν καίπερ ἀνεν τε εἰκότων λόγων⁴ καὶ ἀποδείξεων λεγο|³⁴¹ Κρ. μένην, ὡς δ' ἐνθεασμὸν εἰδότος μάλιστα τὰ τῶν θεῶν πατέρων ὄντων, εἴ τις⁵ ἔστιν τῆς θεογονίας τοῖς Ἐλλησιν πατήρ, ἢν αὐτὸς παραδοῦνται προθέμενος ἐπὶ τὸν παραδόντας πρότονς ἀνάγει⁶ τὴν περὶ αὐτῆς ἀλήθειαν.

1 τᾶδε δὲ Preller. 2 ὑβρισταὶ Holsten.; ὑβρι. αἱ cod., ὑβριν θ' αἱ Mai quod nunquam extitit Kr.; ὑβριν θ' οἱ Abel et Vári Wien. Stud. XII 1890, 230. 3 ὑποπτω-κατωκντοῖο cod., corr. Preller cui etiam πτύχα non displicuit. 4 λόγων del. Usen. in Schoellii edit.; εἰκοτολογιῶν Raderm. 5 εἴ τις Schoell.; ἥτις cod. 6 ἀνάγειν cod.

Preller *Rhein. Mus.* IV 1845, 391 = *Ausgew. Aufs. aus der class. Altertumswiss.* 1864, 363; Kern *Aus der Anomia* 87; Dieterich *Nekyia* 134. 194; Norden *Herm.* XXVIII 1893, 398; *P. Vergilius Maro Aeneis Buch VI* p. 25.

Ad vs. 6 cf. Hesiod. *Scut.* 255 Τάρταρον ἐς κρυόερθ'.

223. (224) Procl. in Plat. *Rempubl.* II 339, 17 Kr. ὅτι δὲ καὶ ίδια τῶν ἀλόγων τις ἔστιν ψύχωσις, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ μόνων τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, δηλοῦ λέγων δὲ Ὁρφεὺς·

αἱ μὲν δὴ θηρῶν τε καὶ οἰωνῶν πτεροέντων
ψυχαὶ δτ' ἀίσωσι,¹ λίπη δέ μιν² ἱερὸς αἰών,
τῶν οὖ τις ψυχὴν παράγει³ δόμον εἰς Ἄιδαο,
ἀλλ' αὐτοῦ πεπότηται⁴ ἐτόσιον, εἰς δὲ κεν αὐτὴν⁵
5 ἄλλο⁶ ἀφαρπάζῃ μίγδην ἀνέμοιο πτοησιν·
δππότε δ' ἀνθρωπος προλίπητι φάσις ἡελίοιο,
ψυχὰς ἀθανάτας κατάγει Κυλλήνιος Ἐρμῆς
γαίης ἐς κενθμῶνα πελώριον·

|³⁴⁰ Kr. δι' ὅν τὰς μὲν ἀνθρωπίνας ψυχὰς βούλεται χωρεῖν εἰς τὸν ὑποχθόνιον τόπον καθάρσεως ἔνεκα καὶ κολάσεως καὶ εἰς τὰ δεσμωτήρια τῆς τείσεως, τὰς δὲ τῶν ἀλόγων αὐτοῦ περὶ τὸν ἀέρα πωτασθαι,⁷ μέχρις ἂν εἰς ἄλλα σώματα πάλιν ἐνδεθῶσιν. εἰ δ' ἡσαν καὶ αἱ τῶν ἀλόγων ψυχώσεις ἀπὸ ψυχῶν ἀνθρωπίνων μόνων, πάσας ἔδει φάναι τὸν Ἐρμῆν εἰς Ἄιδουν κατάγειν ἢ καθαρμησομένας ἢ κολασθησομένας· ὥσπερ καὶ Πλάτων (Gorg. 523 b) ποιεῖ καὶ τὰς ἐκ τῶν ἀλόγων, ἀνθρωπίνας δὲ οὖσας ψυχὰς εἰς τὸν ὑπὸ γῆς τόπον ἀπάγων καὶ πάλιν ἐπεῖθεν στέλλων εἰς ἄλλας βίων αἰρέσεις, ἢ δὴ πρότερον ἐπεδείξαμεν.

1 αἰτίωσι cod.; corr. Schoell. 2 τέ μιν Preller. 3 κατάγει Ab.
 4 πεπότηνται cod.; corr. Schoell. 5 εἰσόχ' ἀντημὴν Vári Wien. Stud.
 XII 1890, 230. 6 ἄλλος Schoell, ἄλλοσ' Vári (*debebat* ἀντημὴν *et id. fort.*
verum ita, ut servetur πεπότηνται Kr.). 7 ποτέσθαι Preller.

Preller *Rhein. Mus.* IV 1845, 390 = *Ausgew. Aufs. aus der class. Altertumsw.* 362; Kern *Aus der Anomia* 87; Dieterich *Abraxas* 65, *Nekyia* 135; Zeller *Zeitschr. wiss. Theol.* XLII 1899, 237. 255 = *Kl. Schr.* II 156. 172.

Ad vs. 6 cf. fr. 32 f vs. 1; ad vs. 8 cf. Hesiod. *Theogon.* 158
Γαῖης ἐν κενθμῶνι.

224. (222. 223) Procl. in Plat. *Rempubl.* II 338, 10 Kr.
 ταῦτα καὶ τῆς Ὁρφικῆς ἡμᾶς ἐκδιδασκούσης θεολογίας. ή οὐχὶ
 καὶ Ὁ. τὰ τουαῦτα σαφῶς παραδίδωσιν, ὅταν μετὰ τὴν τῶν
 Τιτάνων μυθικὴν δίκην καὶ τὴν ἐξ ἐκείνων γένεσιν τῶν θυητῶν
 τούτων ξώιων λέγητ¹ πρῶτον μέν, ὅτι τοὺς βίους ἀμειβούσιν
 αἱ ψυχαὶ κατὰ δή τινας περιόδους καὶ εἰσδύονται ἄλλαι εἰς
 ἄλλα σώματα πολλάκις ἀνθρώπων·

α οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες τε καὶ νίέες ἐν μεγάροισιν
 εὔκοσμοι τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες ἡδὲ θύγατρες²
 γίνοντ³ ἄλληλων μεταμειβομένηισι γενέθλαις.

ἐν γὰρ τούτοις τὴν ἀπ' ἀνθρωπίνων σωμάτων εἰς ἀνθρώπινα
 μετοίκισιν⁴ αὐτῶν παραδίδωσιν. . . . | ^{339, 1 Kr.} ἔπειθ' ὅτι καὶ
 εἰς τὰ ἄλλα ξώια μετάβασίς ἐστι τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρωπίνων,⁵
 καὶ τοῦτο διαρρήδην Ὁ. ἀναδιδάσκει,⁶ δπηνίκα ἀν διορίζηται.

β οὖνεκ' ἀμειβομένη ψυχὴ κατὰ κύκλα χρόνοιο⁷
 ἀνθρώπων⁸ ξώιοισι μετέρχεται ἄλλοθεν ἄλλοις.
 ἄλλοτε μέν θ' Ἄππος, τότε⁹ γίνεται — — — —¹⁰
 ἄλλοτε δὲ πρόβατον, τότε δ' ὅρνεον αἰνὸν ἰδέσθαι,
 5 ἄλλοτε δ' αὖ κύνεόν τε δέμας φωνῇ τε βαρεῖα,
 καὶ ψυχῶν ὄφισιν ἐσπει γένος ἐν χθονὶ δίηι.

Olympiodor. in Plat. *Phaedon.* 70 c p. 58, 8 Norv. καὶ ὅτι τὸ
 ξῶν καὶ τὸ τεθνεός ἐξ ἄλληλων, κατασκενάζει ή λέξις ἐκ τῆς
 μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἀπὸ Ὁρφέως, φημί, λέγοντος·

α οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες τε καὶ νίέες ἐν μεγάροισιν
 ηδ'¹¹ ἄλοχοι σεμναὶ κεδναὶ τε θύγατρες.

πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρωιδεῖ τὰ Ὁρφέως. οὕτω γοῦν καὶ
 ἀντέρχω ἔλεγεν· ὁ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις περὶ αὐτῶν λεγό-
 μενος, καὶ πάλιν fr. 235.

1 λέγηι Kr.; λέγει cod. 2 v. Olympiodori lectionem. 3 γίνονται cod. 4 μετοίκησιν Holsten. 5 ἀνθρωπίνων Usen. in R. Schoellii editione p. 116; ἀνθρώπων cod. 6 ἀναδιδάσκων cod.; corr. Preller. 7 χρόνοιο Herward. χρόνοισι (σι in ras.) cod. 8 ἀνθρώπουν Usen.; ἀνθρώπων cod. 9 ὥπος, τότε Usen.; ὥπος ὅδε cod.; ὥποις, δ' δὲ Preller; ὥπωι τότε Vári Wien. Stud. XII 1890, 228. 10 lacunam suppl. Usen. verbis ἀμφικέρως βοῦς. 11 εἰ δ' M.

Preller *Rhein. Mus.* IV 1845, 390 = *Ausgew. Aufs. aus der class. Altertumsw.* 362; Herwerden *Herm.* V 1871, 143; Kern *Arch. Gesch. Philos.* I 1888, 499; Zeller *Zeitschr. wiss. Theol.* XLII 1899, 235 = *Kl. Schr.* II 155.

Ad a vs. 1 ἐν μεγάροισιν cf. Empedocl. fr. 137 vs. 4 (Diels I³ 276, 1) σφάξας ἐν μεγάροισι πακῆν ἀλεγύνατο δαῖτα (pater filium immutatum); ad b vs. 1. 2 Empedocl. fr. 115 vs. 6 (Diels I³ 267, 6) τρίς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλάλησθαι, φνομένους παντοῖα διὰ χρόνου εἴδεα θνητῶν ἀργαλέας βιότοιο μεταλλάσσοντα κελεύθους et vs. 12 ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται, ad b vs. 3 ss. Empedocl. fr. 117 (Diels I³ 268, 9) ἥδη γάρ ποτ' ἔγῳ γενόμην κοῦρος τε κόρη τε θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ ἔξαλος ἔλλοπος ἰχθύς. Orphicus imitari videtur Hesiodi Catalog. fr. 14 vs. 3—6 p. 137 Rz.³ (1913)

ἄλλοτε μὲν γάρ ἐν δονίθεσσι φάνεσκεν
αἰετός, ἄλλοτε δ' αὐτε πελέσκετο, θαῦμα ἵδεσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὐτε μελισσέων ἀγλαὰ φῦλα,
ἄλλοτε δ' αἰνὸς δῆμις καὶ ἀμείλιχος.

Rzach *Wien. Stud.* XVI 1894, 229.

225. (246) Plutarch. Quaest. symposiac. VIII 4, 2 p. 723 ε δὲ φοινιξ μακρόβιον μέν ἐστιν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν φυτῶν, ὡς πον καὶ τὰ Ὀρφικὰ ταῦτα μεμαρτύρηκε.

ζῶιον δ' ἵσον ἀκροκόμοισιν¹

φοινίκων ἔρνεσσιν

1 ἵσον ἀβροκόμοισι vel ἵσα μακροκόμοισι Reiske; ζῶν δ' ἵσον φοινίκων ἔρνεσι ἀκροκόμοισι Wytt.; ἔρνεσι φοινίκων ζῶιον δ' ἵσα μακροκάπων Mullach.

Herm. XL; Lob. I 513; Rohde *Psyche* II⁶ 121 n.

226. (230) Clem. Alex. Strom. VI 2, 17, 1 (II 435, 20 Staeh.)
Ὀρφέως δὲ ποιήσαντος:

ἐστιν ὑδωρ ψυχῆι,¹ θάνατος² δ' ὑδάτεσσοιν³ ἀμοιβή,
ἐκ δὲ ὑδατος (μὲν)⁴ γαῖα, τὸ δ' ἐκ γαίας⁵ πάλιν ὑδωρ.
ἐκ τοῦ δὴ⁶ ψυχῆι δὲν αἰθέρα⁷ ἀλλάσσοντα.

Ἡράκλειτος ἐκ τούτων συνιστάμενος τοὺς λόγους ὥδε πως γράφει (Diels I³ 85 fr. 36): ‘ψυχῆισιν θάνατος ὑδωρ γενέσθαι,

νδατι δὲ θάρατος γῆν γενέσθαι, ἐκ γῆς δὲ νδωρ γίνεται, ἐξ νδατος δὲ ψυχή¹.

1 ψυχῆι Sylb.; ψυχῇ L. 2 ψυχῇ pro θάρατος Hermann Opusc. II 244; ψυχῆι θάρατος, *ψυχῆη* δ' νδάτεσσιν [ἀμοιβῆη] Bywater. 3 νδάτεσιν L. 4 *μὲν* add. Herm. 5 γαῖης idem. 6 δὲ Heinsius. 7 δδὸν αἰθέρος Herm.; δλον αἰθέρ' ἀναίσσονσα Bywater.

Herm. XIX vs. 2; Lob. I 336. II 949; Zeller *Zeitschr. wiss. Theol.* XLII 1899, 237 = *Kl. Schr.* II 157; Diels II³ 163 n. 9; Stemplingher *Plagiat in der griech. Lit.* 63. 73.

Versus Orphicos ad Heracliti exemplum fictos esse (contrarium Clem. Alex. etiam VI 2, 27, 1 [II 443, 10 Staeh.] σιωπῶ δὲ Ἡράκλειτον τὸν Ἐφέσιον, δις παρ' Ὁφέως τὰ πλεῖστα εἴληφεν; Diels *Herakleitos*² 32 v. test. nr. 251) appareat; cf. Onomacriti fr. I (supra p. 55 test. nr. 191).

227. (251) Clem. Alex. Strom. V 8, 45, 4 (II 356, 9 Staeh.) ἀλλὰ καὶ Διογένιος δὲ Θρᾶις δὲ γραμματικὸς ἐν τῷ Περὶ τῆς ἐμφάσεως (fr. 2 M. Schmidt *Phil.* VII 1852, 369 n. 2) περὶ τοῦ τροχίσκων¹ συμβόλου φησὶ κατὰ λέξιν· “ἔσήμαινον γοῦν οὐ διὰ λέξεως μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ συμβόλων ἔνιοι τὰς πράξεις, διὰ λέξεως μὲν ὡς ἔχει τὰ λεγόμενα Δελφικὰ παραγγέλματα, τὸ ‘μηδὲν ἄγαν’ καὶ τὸ ‘γνῶθι σαντόν’ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, διὰ δὲ συμβόλων ὡς δὲ τε τροχὸς δὲ στρεφόμενος ἐν τοῖς τῶν θεῶν τεμένεσιν εἰλκυσμένος παρὲ Αἴγυπτίων καὶ τὸ τῶν θαλλῶν τῶν διδομένων τοῖς προσκυνοῦσι. φησὶ γὰρ Ὁ. δὲ Θράκιος·

τὸ θαλλῶν δὲ δόσαι² βροτοτοῖν ἐπὶ χθονὸς³ ἔργα μέμηλεν,
οὐδὲν ἔχει μίαν αἰσαν ἐπὶ φρεσίν,⁴ ἀλλὰ πυκλεῖται
πάντα πέριξ, στήραι δὲ καθ' ἐν μέρος οὐ θέμις ἐστίν,
ἀλλ' ἔχει, ὡς ἥρξαντο, δρόμου μέρος ἵσον ἔκαστος.

οἱ θαλλοὶ ἥτοι τῆς πρώτης τροφῆς σύμβολον ὑπάρχοντιν, ἥ δπως ἐπιστῶνται οἱ πολλοὶ τοὺς μὲν καρποὺς δι' δλον θάλλειν καὶ αὖξεσθαι διαμένοντας ἐπὶ πλεῖστον, σφᾶς δὲ αὐτοὺς δλίγον εἰληχέναι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, τούτου χάριν δίδοσθαι τοὺς θαλλοὺς βούλον⁵ Staeh. ται, ἵσως δὲ καὶ ἵνα ἐπιστῶνται, δτι, ὡς οὗτοι [αὖ]⁶ καίονται, ⁶ οὔτως καὶ *(αὖ)τοὺς*⁷ δεῖ τοῦτον τὸν βίον⁸ ταχέως ἐκλιπεῖν⁹ καὶ πυρὸς ἔργον γενέσθαι.”

1 περὶ τὸν τροχίσκων Heys., τοῦ περὶ τ. τρ. L., τοῦ [περὶ τὸν τροχίσκων] Diels *Zeitschr. aegypt. Spr.* XXXVIII 1900, 53. 2 θαλλῶν δ' ἵσα Lobeck, θαλλοῖς δ' ἵσα Mullach; φίλλων δ' ὅλα Herwerd. 3 ἐν φρεσὶν Lob. 4 ἐπὶ χθονὸς Lob. 5 αὖ del. Staeh. 6 αναίρονται Schwartz. 7 *(αὖ)τοὺς* Staeh.; τοὺς εἰς L. 8 βίον *(εἰσιόντας)* Sylb.; βίον *(ἥκοντας)* Lob. 9 ἐκλιπεῖν *(δεῖ)* Mayor.

Herm. XIX vs. 5; Lob. II 835 s.; Steudener *Zeitschr. Gymnw.* IX 1855, 626 n. VII; Herwerden *Herm.* V 1871, 142.

Versus Orphici a Clemente in Dionysii Thracis verba illati esse videntur.

228. Vettius Valens Anthologiar. liber IX 1 p. 330, 23 Kr. (v. etiam Catalog. cod. astrolog. Graec. V 2, 49) καθὼς καὶ ὁ θειότατος Ὁ. λέγει.

α ψυχὴ δ' ἀνθρώποισιν ἀπ' αἰθέρος ἐρρίζωται.
καὶ ἄλλως·

β ἀέρα δ' ἔλκοντες ψυχὴν θείαν δρεπόμεσθα.¹
ἄλλως·

γ ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἐκ Διός ἐστιν.
ἄλλως·

δ ψυχὴ δ' ἀθάνατος πάντων, τὰ δὲ σώματα θνητά.

1 δρεπόμεσθα S.

229. Procl. in Plat. Tim. 42 c. d (III 297, 3 Diehl) τὴν οὖν πρώτην ἔξιν κατὰ τὴν σχέσιν ἀφεῖσα τὴν πρὸς πᾶσαν τὴν γένεσιν καὶ τὸ ἄλλογον τὸ ποιοῦν αὐτὴν γενεσιονοργόν, λόγωι μὲν κρατοῦσα τὸ ἄλλογον, νοῦν δὲ κρομμοῦσα τῇι δόξην, πᾶσαν δὲ τὴν ψυχὴν εἰς τὴν εὐδαίμονα περιάγοντα ζωὴν ἀπὸ τῆς περὶ τὴν γένεσιν πλάνης, ἵς καὶ οἱ παρ' Ὁρφεῖ τῷι Διονύσῳ καὶ τῇι Κόρῃ τελούμεροι τυχεῖν εὑχούται·

κύκλου τ' ἀν λήξαι καὶ ἀναπνεύσαι κακότητος.

Praecedunt III 296, 7 verba: μία σωτηρία τῆς ψυχῆς αὐτῇ παρὰ τοῦ δημιουργοῦ προτείνεται τοῦ κύκλου τῆς γενέσεως ἀπαλλάττουσα καὶ τῆς πολλῆς πλάνης καὶ τῆς ἀνηράτου ζωῆς, ἡ πρὸς τὸ νοερὸν εἶδος τῆς ψυχῆς ἀναδρομὴ καὶ ἡ φυγὴ πάντων τῶν ἐκ τῆς γενέσεως ἥμιτρ προσπεφυκότων.

Versus Orpheus sic habebat κύκλου τε λήξαι καὶ ἀναπνεύσαι κακότητος (Rohde); κύκλου τ' αὖ λ. x. ἀναπνενσαι κ. Gale (Lob.).

Lob. II 798. 800; Rohde *Psyche* II⁶ 124 n. 1; 130 n. 3; N. Heidelb. Jahrb. VI 1895, 5 = Kl. Schr. II 298 (ad Maassii *Orpheus* 96).

230. Simplic. in Aristotel. De caelo II 1, 284 a 14 (377, 12 Heib.) ἐνδεθῆναι δὲ ὑπὸ τὸ κατ' ἀξίαν πᾶσιν ἀφορίζοντος δημιουργοῦ θεοῦ ἐν τῷι τῆς είμαρμένης τε καὶ γενέσεως τροχῷ,

οὗπερ ἀδύνατον ἀπαλλαγῆναι κατὰ τὸν Ὁρφέα μὴ τοὺς θεοὺς
ἐκείνους ἱεωσάμενον

οἵς ἐπέταξεν

ὁ Ζεὺς

κύκλου τ' ἀλλῆσαι¹ καὶ ἀναψῦσαι² κακότητος
τὰς ἀνθρωπίνας ψυχάς.

1 ἀλλῆσαι A; ἀλνσαι F; ἀλνσαι c. 2 ἀναψῦσαι Fe, ἀμψῦσαι A.

Cf. fr. 229. Utrumque fragmentum ex eodem Orphei carmine haustum esse verisimile est (v. Rohde *Psyche* II⁶ 124 n. 1). Ad cyclum cf. etiam Hymn. LVII 7 ὁπότ' ἀν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται et Vergil. Aen. VI 745 *perfecto temporis orbe*.

231. Procl. in Plat. Rempubl. II 173, 12 Kr. καὶ ὁ μὲν Πλάτων διὰ τοιαύτας αἵτιας ἀποδίδωσι τὴν χιλιάδα ταῖς ὑπὸ τῶι Πλούτωνι ψυχαῖς, ὁ δὲ Ὁ. διὰ τριακοσίων αὐτὰς ἐτῶν ἀπὸ τῶν τόπων ἄγει τῶν ὑπὸ γῆς καὶ τῶν ἐκεὶ δικαιωτηρίων αὐθις εἰς γένεσιν, σύνθημα καὶ οὐτος ποιούμενος τὰς τρεῖς ἔκατοντάδας τῆς τελείας περιόδου τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν¹ καθαιρούμένων, ἐφ' οἷς ἐβίωσαν ἐπιστρεφόμεναι τὴν γένεσιν.

1 ἀνθρωπίνων ψυχῶν Kr.; ἀνθρ. βίων cod.

Dieterich *Nekyia* 116 ss.

232. (208) Olympiodor. in Plat. Phaedon. B μά' p. 87, 13 Norv. ὅτι ὁ Διόνυσος λύσεώς ἐστιν αἴτιος· διὸ καὶ Λυσεὺς ὁ θεός, καὶ ὁ Ὁ. φησιν·

ἀνθρωποι δὲ τελησσας ἔκατόμβας
πέμψοντιν πάσηισι ἐν ὥραις ἀμφιέτησιν¹
ὅργια τ' ἐκτελέσοντι λύσιν προγόνων ἀθεμίστων
μαιύμενοι· σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, οἵς κ' ἐθέλησθα,
5 λύσεις ἔκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρονος οἴστρον.

1 ἀμφιέτεσσιν Lob.

Herm. 509 n. 23; Lob. I 584; Rohde *Psyche* II⁶ 128 n. 5; Anrich *Das antike Mysterienwesen in seinem Einflusse auf das Christentum* 119 n. 3; Tannery *Rev. philol.* XXIII 1899, 126. XXV 1901, 314; S. Reinach *Rev. philol.* XXIII 1899, 239 = *Cultes, mythes et religions* I 312; Kern *Orpheus* 46; Latte *Arch. Religionsw.* XX 1921, 282.

Hymn. LII Τῷετηρικοῦ vs. 2 ταυρόκερως, Αηρατε, πυροσπόρε, Νύσσε (νύσσει codd.), Λυσεῦ (Schneider] λυσσεῦ codd.). Conferendus est A. Λύσιος quem veteres perperam interpretati

sunt vel captivorum liberatorem (Heraclides Ponticus fr. 101 p. 91 Voss) vel διὰ τὸ λυτρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων ἄμπελον (Aristophanes Thebanus) Wentzel Ἐπικλήσεις VII 42. Vs. 3 λύσις προγόρων ἀθεμίστων ad generis humani vitiositatem insitam, cuius auctores Titanes sunt, referenda est v. frr. 209 ss. 220 ss. Sic etiam παλαιὸν πένθος fragmenti Pindarici in Platonis Menone 81 b (133 Schr.) intelligendum est nec non λύσις παλαιῶν μηνιμάτων apud Iamblichum De mysteriis rec. Parthey 3, 10 p. 121, 11. Ad προγόρων ἀθεμίστων cf. Hymn. XXXVII vs. 2 (fr. 220) de Titanibus ἡμετέρων πατέρων πρόγοροι.

233. (76) Ioann. Malalas Chronogr. IV 91 p. 74 Dind. ~ Georg. Cedren. Histor. compend. I 103 Bekk.; v. etiam Suid. s. Ὁρφεύς. τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων⁷⁵ Dind. πιον γέρος εἰπεν (sc. δὲ Ὁ.) ύπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ πλασθέντα ἐκ γῆς καὶ ψυχῆν ύπ' αὐτοῦ λαβόντα λογικήν, καθὼς Μωσῆς ὁ πάταρος ἐξέθετο ταῦτα. ὁ δὲ αὐτὸς Ὁ. ἐν τῇ αὐτοῦ βίβλῳ συνέταξεν, ὅτι διὰ τῶν αὐτῶν τριῶν ὀνομάτων, μᾶς δὲ θεύτητος, τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ αὐτός ἐστι τὰ πάντα (v. fr. 167 ss.). περὶ δὲ τοῦ ταλαιπώρου γένους τῶν ἀνθρώπων ὁ αὐτὸς Ὁ. ἐξέθετο ποιητικῶς στίχους πολλούς, ὥστε μέρος εἰσὶν οὗτοι.

θῆρές τε οἰωνοί τε βροτῶν τὸν ἀετόσια¹ φῦλα,
ἔρμηνεία· θηρία, ὅρνεά τε, τῶν ἀνθρώπων τὰ καταναλισκόμενα
ἔθνη·

ἄχθεα γῆς, εἰδωλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδὲν²
ἔρμηνεία· τὸ βάρος τῆς γῆς, εἶδος κατεσκευασμέρος, μηδὲ διὰ τί³
ἐγεννήθησαν μηδὲ διὰ τί ἀποθηῆσκουσιν

εἰδότες, οὕτε κακοῦ προσερχομένοι τοῖσι
γινώσκοντες. ἔρμηνεία· οὕτε κακοῦ ἐρχομένου κατ' αὐτῶν
αἰσθανόμενοι

φοάδμονες, οὕτ' ἀποθεεν³ μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος
ἀσφαλίσασθαι, οὕτε ἀπὸ μακρόθεν πολὺ ἀποστρέψαι ἐκ τοῦ
κακοῦ

5 οὕτ' ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέψαι (τε)⁴ καὶ ἔρξαι⁵
|⁷⁶ Dind. οὕτε ἀγαθοῦ ἐρχομένου ύποστρέψαι ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ
κρατῆσαι καλόν·

ἴδμεις,⁶ ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες,⁷ ἀπονόητοι.
ἔμπειροι. ἔρμηνεία· ἀλλ' ὡς ἔτυχεν [άμα del. Dind.] ἀμαθεστάτως
φέρονται, μηδὲν προεγνοούμενοι.. καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς στίχους

ἔξέθετο ὁ αὐτὸς σοφώτατος Ὁρφεύς. ταῦτα δὲ πάντα ἔξέθετο ὁ σοφώτατος Τιμόθεος χρονογράφος (test. nr. 21), λέγων τὸν αὐτὸν Ὁρφέα πρὸ τοσούτων χρόνων εἰπόντα τριάδα δμοούσιον δημιουργῆσαι τὰ πάντα. Cf. III. Μαρτύρ. τῆς Ἀγ. Αλκατερίν. 11 p. 52 Viteau δν δ' ἔφης (sc. δ τῶν δητόρων ἥγονύμενος) Ὁρφέα καὶ μάλα τὴν |⁵³ νιτ τῶν τούτους (sc. τοὺς τῶν Ἑλλήνων μεγάλους θεοὺς) σεβομένων ἐλέγχει παράροιαν. ἐν ἦι γάρ βίβλῳ τὴν αὐτοῦ θεογονίαν, ὡς ἔφης, καὶ κόσμον κτίσιν ἔξέθετο, ἐν αὐτῇ καὶ περὶ τῆς νιτ τῶν οὔτω καθυπεσήμαρεν ματαίτητος· οὕτε κακοῖς προσερχόμενοι νοῆσαι φῶτες οὕτε ποιὸν μάλα προτρέψαι κακότητος ἔχονσιν.

1 τ' ἀετώσια φῦλα Nauck ad Iamblich. Vita Pythagor. 31, 5; τ' ἀλιτήρια φῦλα Bentl.; ταλεῖτε οἵα Malal.; τ' ἀλιτώσια Cedren.; τε Φετώσια Herwerd. Herm. V 1871, 142 collato II. Σ 104 Φετώσιον ἄχθος ἀρούρης. 2 μηδαμὰ μηδὲν Bentl.; μὴ διὰ μηδὲν Malal.; om. Cedren. μήτε τι ἐσθλόν Scalig. in Euseb. 5. 3 οὗτ' ἀποθεν μάλιστα Bentl.; οὕτε ποῖον μάλλα προτρέψαι Malal.; οὐδὲ π. μάλιστα Cedren. v. etiam Μαρτύρ. Αλκατερίν. supra. 4 τε add. Bentl. 5 ἔρξαι idem; εἰρξαι Malal. 6 ἰδριες om. Cedren. 7 ἀδάιμονες Cedr.; ἀδήμονες Malal.

Herm. XXXII vs. 6; Lob. I 580; Bentley Epist. ad Mill. Opusc. philol. Lips. 1781, 457; Zeller Zeitschr. wiss. Theol. XLII 1899, 236 = Kl. Schr. II 156.

Imitatur Orphicus Cereris verba ad Metaniram Hom. Hymn. in Cererem vs. 257

νῆιδες ἀνθρωποι καὶ ἀφράδμονες οὐτ' ἀγαθοῖο
αἰσαν ἐπερχομένον προγνώμεναι, οὕτε κακοῖο.

Ad vs. 1 cf. Empedocl. Περὶ φύσεως fr. 21 vs. 11 (Diels I³ 233, 11) θῆρες τ' οἰωνοί τε καὶ νόστοθρέμμονες ἵκθῦς, et Καθαροὶ fr. 130 vs. 2 (Diels I³ 273, 3) θῆρες τ' οἰωνοί τε, φιλοφροσύνη τε δεδήει, Kern Arch. Gesch. Philos. I 1888, 501. 505; ad vs. 2 s. cf. [Pythagorae] Aureum carm. 55 p. 207 Nauck τλήμονας, οἵτινες ἀγαθῶν πέλας οὗτων οὐτ' ἐσορῶσιν οὕτε κλύνονται, λύσιν δὲ κακῶν παῦσι συνίσασιν.

234. (264) Clem. Alex. VI 2, 5. 3 (II 424, 22 Staeh.) Ὁρφέως τοίνυν ποιήσαντος·

· ὡς οὐ κύντερον ἦν καὶ φίγιον ἄλλο γυναικός
“Ομηρος (Od. λ 427) ἀντικρυνθεὶς λέγει ‘ὦς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός’.

Lob. II 952.

Hesiod. Op. et D. 702

οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀτῆρ ληῖξετ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ φίγιον ἀλλο

ad quem spectat Semonides fr. 6 (Bergk PLG II⁴ 738) γυναικὸς οὐδὲν κορῆμ' ἀτῆρ ληῖξεται ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ φίγιον κακῆς.

235. (227) Olympiodor. in Plat. Phaedon. 68c p. 48, 20 Norv. διὸ καὶ παρωιδεῖ ἔπος Ὁρφικὸν τὸ λέγον, δτι δόστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν Ἀιδουν τελετὴ γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἀρετῶν βακχεία· καὶ φησιν·

πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι παῦροι δέ τε βάκχοι,

ναρθηκοφόρους, οὐδὲ μὴν βάκχους τοὺς πολιτικούς καλῶν, ναρθηκοφόρους δὲ καὶ βάκχους τοὺς καθαρτικούς· καὶ γὰρ ἐρδοί μεθα μὲν τῇ ὑλῃ ὡς Τιτᾶνες διὰ τὸν πολὺν μερισμόν· πολὺ γὰρ τὸ ἐμὸν καὶ σόν· ἀνεγειρόμεθα δὲ ὡς βάκχοι· διὸ καὶ περὶ τὸν θάνατον μαντικώτεροι γινόμεθα, καὶ ἔφορος δὲ τοῦ θανάτου ὁ Διόνυσος, διότι καὶ πάσης βακχείας· καὶ εὖ γε τοῦ λόγου, διότι καὶ ἀπὸ |⁴⁹ Norv. θεοῦ ἥρξατο, ἦνίκα ἔλεγεν 'οὐ μὲν ἐν ἀπορήτοις περὶ αὐτῶν λεγόμενος λόγος, ὡς ἐν τινι φρονρᾷ ἐσμεν' (Phaed. 62b fr. 7)· καὶ εἰς θεὸν κατέληξεν, ἐξ οὗ καὶ ἥρξατο, λέγω δὲ τὸν Διόνυσον. Cf. eundem 67c p. 43, 22; 70c p. 58, 16 et B QΣΗ' p. 122, 23 Norv. nec non Hermiam in Plat. Phaedr. 249c p. 172, 10 Couvreur.

Lob. II 813 qui huius celeberrimi versus imitationes multifarias congregavit; Maaß *Orpheus* 109; Tannery *Rev. philol.* XXV 1901, 316.

Versus iam Platonis haud ignotus v. fr. 5.

5. BAKKIIKA

Herod. II 81 (test. nr. 216) δόμολογέονσι δὲ ταῦτα τοῖσι Ὁρφικοῖσι καλεομένοισι καὶ Βακχικοῖσι, ἐοῦσι δὲ Αἰγυπτίοισι καὶ Πυθαγορείοισι· οὐδὲ γὰρ τούτων τῶν δογίων μετέχοντα ὅσιόν ἐστι ἐν εἰρινέοισι εἵμασι θαφθῆναι. ἐστι δὲ περὶ αὐτῶν ἴδιος λόγος λεγόμενος (Rohde *Psyche* II⁶ 107 n. 1; Kern *Orpheus* 10). Suid. test. nr. 223 d Θρονισμοὶ μητρῶισι καὶ Βακχικά· ταῦτα Νικίον τοῦ Ἐλεάτου (test. nr. 175) φασὶν εἶναι. Cf. infra s. ΘΡΟΝΙΣΜΟΙ ΜΗΤΡΩΙΟΙ, Lob. I 368; Giseke *Rhein. Mus.*

VIII 1853, 111. 117; Schuster 1 n. 5; Abel p. 144; Rohde I. I. 104 n.; Kern I. I. 29 n.

Quem Orphei librum Herodotus significaverit, obscurum est. Ego s. *Βακχικά* composui Macrobi locos ad Bacchum pertinentes Rohdeum secutus, qui etiam cum Schustero fr. 243 (Hippolyt. Ref. omn. haeres. V 20 p. 121 Wendl.) huc traxit, propterea quod Hippolytus ἐν τοῖς *Βακχικοῖς* τοῦ Ὀρφέως diserte dicit. Sed cf. quae de hac re Tannery (v. infra) non sine veritatis specie exposuit. Cum Macrobi versus Orphici omnes haud dubie ad unum Orphei librum senioris aetatis pertineant, cuius notitiam e Cornelio Labeone, qui Porphyrium Neoplatonicum excerptis, cepisse videtur (cf. W. A. Bahrens Cornelius Labeo 1918, 4. 50), etiam fr. 242 hic edere non dubitavi. Cum ad Bacchi mythum Icarium spectet, addidi *Βακχικοῖς* fr. 244, haud ignarus quam incerta sit haec coniectura.

236. (235) Macrob. Saturn. (Cornelius Labeo?) I 23, 21
postremo potentiam solis ad omnium potestatum summitatem referri indicant theologi, qui in sacris hoc brevissima preicatione demonstrant dicentes Ἡλιε παντοκράτορ, κόσμου πνεῦμα, κόσμου δύναμις, κόσμου φῶς. Solem esse omnia et O. testatur his versibus:

κέκλυθι τηλεπόρου δίης ἐλικαύγεα¹ κύκλον
 οὐρανίας στροφάλιξι περιόδουν αἱὲν² ἐλίσσωτ,
 ἀγλαὶ Ζεῦ³ Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης,
 Ἡλιε παγγενέτορ⁴ πανταίολε⁵ χρυσεοφεγγές.

1 ελκαύτεα P, ελκαγγεα B. 2 περιόδου ηλιεν P, περιόδου ηαιεν B.
 3 αιαα ζεν BP. 4 παγγενετωρ BP. 5 Πὰν αιόλε Herm.

Herm. VII vs. 25 p. 464; Lob. I 745 qui dubitanter hymnis attribuit.

237. (167) Macrob. Saturn. (Cornelius Labeo?) I 18, 12
O. quoque, solem volens intellegi, ait inter cetera

τήκων αἰθέρα διον¹ ἀκίνητον πρὸν ἐόντα
 ἐξαρέψηνε² θεοῖσιν ὥραν³ κάλλιστον ἰδέσθαι,
 ὃν δὴ νῦν καλέονται Φάνητά τε καὶ Διόνυσον
 Εὐβουλῆά τ' ἀνακτα καὶ Ἀνταύγην ἀριθηλον.
 5 ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
 πρῶτος δ' ἐς φάος ἥλιθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη,⁴
 οὐνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν Ὀλυμπον.
 ἀλλαχθεὶς δ' ὅνομ' ἔσχε, προσωνυμίας πρὸς ἔκαστον
 παντοδαπὰς⁵ κατὰ καιρὸν ἀμειβομένοιο χρόνοιο.

Φάνητα dixit solem ἀπὸ τοῦ φωτὸς καὶ φανεροῦ id est a lumine atque inluminatione, quia cunctis visitur cuncta conspiciens. Λιόνυσος, ut ipse vates ait, ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι, id est quod circumferatur in ambitum.

1 θεῖον Gesn. 2 εξανεφενε B, ενεφηνε P. 3 ὁρᾶν codd.; ⁷Ωρον vel ὥραν Gesn.; θεοῖς δῶρον Duentz. 4 επεκαην P. 5 προσωνυμίαις τ' ἐκέκαστο παντοδαπαῖς Lob. I 498 n. c.

Vs. 3 ex alio carmine Orphico sumptus traditur ap. Diodor. I 11, 3 (~ Euseb. Praep. ev. I 9, 27 d = I 33, 2 Dind.) τῶν δὲ παρ' Ἑλλήσι παλαιῶν μνθολόγων τινὲς τὸν Ὀσιόν Διόνυσον προσονομάζουσι (ἐπονομάζουσι C) καὶ Σείριον παρωνύμως· ὡς Εὔμολπος μὲν ἐν τοῖς Βακχικοῖς ἔπεσί φησιν ‘ἀστροφαῆ’ (ἀστροφανῆ CD) Διόνυσον ἐν ἀκτίνεσσι πυρωπόν, Ὁ. δὲ (fr. 168 Ab.)

τοῦνεκά μν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον

et ap. Aristocritum Manichaicum in Theosophia Tubing. 8 p. 96, 15 Bur. (v. etiam Bur. p. 54) ὅτι τινὲς ἐδόξασαν, τὸν Ἀπόλλωνα εἶναι καὶ Ἡλιον. Αἰγύπτιοι δὲ τὸν Ὀσιόν Ἡλιον ὠνόμασαν. μεθερμηνεύεται δὲ ἐλληνικῇ διαλέκτῳ Ὀσιόις ὁ πολυ(δι)φθαλμός ἀπὸ τοῦ πάντη ἐπιβάλλοντα τὸν ἥλιον τὰς ἀκτίνας ὥσπερ ὀφθαλμοῖς πολλοῖς πᾶσαν βλέπειν τὴν γῆν. τινὲς δὲ τῶν Ἑλλήτων καὶ Σιριορ αὐτὸν παρωνύμως ὠνόμασαν, ἔτεροι δὲ Διόνυσον, ὡς καὶ Ὄρφεύς τοῦνεκα . . . Διόνυσον. Vide infra s. **ΙΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ [ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ]**.

Herm. VII vs. 1; Lob. I 379. 497; Bentley Epist. ad Millium Opusc. philol. Lips. 1781, 456; Zoëga *Abhdgn.* 217. 219; Schoemann Opusc. academ. II 14; Schuster 28; Zeller I⁸ 134 n. 2, *Zeitschr. wiss. Theol.* XLII 1899, 258 = *Kl. Schr.* II 174; Diels *Festschr. Th. Gomperz* 1902, 13; Beth *Wien. Stud.* XXXIV 1912, 290.

Vide fr. 85 ss. et imprimis hymnum VI in *Protagonum* fr. 87. Ad vs. 4 cf. Empedoclem *Περὶ φύσεως* fr. 44 (Diels I³ 243, 8) ἀντανγεῖ πρὸς Ὀλυμπὸν ἀταρβίτασι προσώπους.

238. (152) Macrob. *Saturn.* (Cornelius Labeo?) I 18, 22 item *O. Liberum atque Solem unum esse deum eundemque demonstrans de ornatu vestituque eius in sacris Liberalibus ita scribit*

ταῦτά τε πάντα τελεῖν ἥρι¹ σκευῆι πυκάσαντα
σῶμα θεοῦ, μίμημα περικλύτον² ἥελίοιο·

πρῶτα μὲν οὖν φλογέας ἐναλίγκιον ἀκτίνεσσιν
πέπλον φοινίκεον πνῷι εἴκελον³ ἀμφιβαλέσθαι·

5 αὐτὰρ⁴ ὑπερθε νεβροῖο παναίολον εὐρὺν καθάψαι⁵ .

δέομα πολύστικτον⁶ θηρὸς κατὰ δεξιὸν ὥμορ,
άστρων δαιμαλέων μίμην⁷ ἵεροῦ τε πόλοιο.⁸
εἴτα δ' ὑπερθε τεβρῆς χρύσεον⁹ ζωστῆρα βαλέσθαι,
παμφανώντα, πέρις στέργων φορέειν, μέγα σῆμα,
10 εὐθὺς δτ' ἐκ περάτων γαῖς Φαθων ἀροφούντων,
χρυσείας ἀκτῖσι βάληι φόρον Ωκεανοῦ,
αὐγὴ⁹ δ' ἀσπετος ἥι,¹⁰ ἀνὰ δὲ δρόσωι ἀμφιμιγεῖσα
μαρμαίρη δίγησιν ἐλισσομέρη κατὰ κύκλον,
πρόσθε θεοῦ· ζωστῆρ δ' ἄρ' ὑπὸ στέργων ἀμετρήτων¹¹
15 φαίνεται Ωκεανοῦ κύκλος, μέγα θαῦμα ἰδέσθαι.

1 ἥρι Geelius, ερι B, ιτερα (τ in rasura) P. 2 περιχανιον P.
3 εἵκελον Zeun., ικελον P, κελον B. 4 τανταν P. 5 ενρι καταψαι BP.
6 νολιστικτον P, πολιστικτον B. 7 τεπολο P, τενολο B. 8 χρυσεων P,
χρισεων B. 9 αντη BP. 10 νι B. 11 αμετριτων B, ἀμετρήτον Gesn.

Herm. VII vs. 10; Lob. I 727; Schuster 29 n. 2; Zeller
Zeitschr. wiss. Theol. XLII 1899, 257 = Kl. Schr. II 174.

Ad vs. 7 cf. Maab Aratea 126, vs. 8 cf. Hymn. LII Τριετηρι-
κοῦ vs. 10 οὐρεσίφοιτα Ἔρως, τεβριδοστόλε, ἀμφιέτηρε, ubi
Ludwich Berl. philol. Wochenschr. 1912, 1340 legere vult οὐρεοί-
φοιτ', ἔρως τεβριδοστόλον, v. etiam R. Keydell Quaest. metr. de
epicor. Graecor. recent. diss. Berol. 1911, 30.

239. (169) Macrob. Saturn. (Cornelius Labeo?) I 18, 17
*idem versus Orphici¹ Εὐβούλης² (v. fr. 237 vs. 4) vocantes boni
consilii hunc deum praestitem monstrant. nam si conceptu mentis
consilia nascuntur, mundi autem mentem solem esse opinantur
auctores, a quo in homines manat intellegendi principium, merito
boni consilii Solem antistitem crediderunt. Solem Liberum esse
manifeste pronuntiat O. hoc versu*

a Ἡλιος, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέονται.

et is quidem versus absolutior, ille vero eiusdem ratis operosior

b εἰς Ζεύς, εἰς Ἀΐδης, εἰς Ἡλιος, εἰς Διόνυσος.

1 Orpheici P. 2 supra Εὐβούληα add. καλι b.

Herm. IV; Lob. I 460; Schuster 43 n. 1.

Cum b cf. Ps.-Iustin. Cohort. ad Gentiles c. 15 (III 62
Otto) καὶ αὖθις ἀλλαχοῦ πον (v. infra s. ΔΙΑΘΗΚΑΙ fr. 245
p. 257) οὗτος λέγει.

εἰς Ζεύς, εἰς Ἀΐδης, εἰς Ἡλιος, εἰς Διόνυσος,
εἰς θεὸς ἐν πάντεσσι. τι σοι δίχα ταῦτ' ἀγορεύω;

et versum a Iuliano Orat. IV 175, 23 Hertl. allatum
εἰς Ζεὺς, εἰς Ἀΐδης, εἰς Ἡλιός ἐστι Σάραπις,
 vide W. Kroll *Rhein. Mus.* LXXI 1916, 315; Geffcken *Ausgang des griech.-röm. Heidentums* 285; Weinreich *Neue Urkunden zur Sarapis-Religion* 24. 28. *εἰς θεός* in aretalogia Christiana E. Peterson *Εἰς Θεός* Diss. Gottingae 1920, 17. *εἰς Διόνυσος* v. quoque in libello rituali fr. 31 vs. 23.

240. (206) Macrob. in Somn. Scipion. I 12, 11 cf. fr. 213
haec est autem hyle, quae omne corpus mundi, quod ubicumque cernimus, ideis impressa formavit. sed altissima et purissima pars eius, qua vel sustentantur divina vel constant, nectar vocatur et creditur esse potus deorum, inferior vero atque turbidior potus animarum. et hoc est quod veteres Lethaeum fluvium vocaverunt. ipsum autem Liberum patrem Orphici νοῦν δικόν suspicantur intellegi qui ab illo individuo natus in singulos ipse dividitur. ideo in illorum sacris traditur Titanio furore in membra disserptus et frustis sepultis rursus unus et integer emersisse quia νοῦς, quem diximus, mentem vocari, ex individuo praebendo se dividendum et rursus ex diviso ad individuum revertendo et mundi inplet officia et naturae suae arcana non deserit.

241. (p. 216) Macrob. in Somn. Scipion. I 12, 7 et *hoc est quod Plato notavit in Phaedone animam in corpus trahi nova ebrietate trepidantem, volens novum potum materialis alluvionis intellegi quo delibuta et gravata deducitur. arcani huius indicium est et Crater Liberi patris ille sidereus in regione quae inter Cancrum est et Leonem locatus, ebrietatem illic primum descensuris animis evenire silva influente significans, unde et comes ebrietatis oblivio illic animis incipit iam latenter obrepere.*

Cf. infra *KPATHPEΣ*. Lob. I 736.

242. (80) Macrob. Saturn. (Cornelius Labeo?) I 17, 42
Apollinem Πατρῶιν cognominaverunt non propria gentis unius aut civitatis religione sed ut auctorem progenerandarum omnium rerum, quod sol umoribus exsiccatis ad progenerandum omnibus praebuit causam, ut ait Orpheus

πατρὸς ἔχοντα νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Herm. VII vs. 29; Lob. I 497; B. Boehm De Cornelii Labeonis aetate diss. Regimont. 1913, 22.

Hesiod. Theogon. 122 de Amore δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

243. (3) Hippolyt. Refut. omn. haeres. V 20, 4 p. 121, 21 Wendl.
 ἔστι δὲ αὐτοῖς ἡ πᾶσα διδασκαλία τοῦ λόγου ἀπὸ¹ τῶν παλαιῶν
 θεολόγων, Μουσαίου καὶ Λίνου καὶ τοῦ τὰς τελετὰς μάλιστα καὶ
 τὰ μυστήρια καταδείξαντος Ὁρφέως. ὁ γὰρ περὶ τῆς μῆτρας
 αὐτῶν καὶ τοῦ ὄφεως² λόγος καὶ ὁ δύμφαλός,³ διπερ ἐστὶν
 ἀνδρεῖα,⁴ διαρρήγδηρος ὄντως ἐστὶν ἐν τοῖς Βακχικοῖς τοῦ Ὁρφέως.
 τετέλεσται δὲ ταῦτα καὶ παραδέδοται ἀνθρώποις πρὸ τῆς
 Κελεοῦ καὶ Τριπτολέμου καὶ Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου
 ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ἐν Φλοιοῦντι⁵ |¹²² Wendl τῆς Ἀττικῆς· πρὸ
 γὰρ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ἔστιν ἐν τῇ Φλοιοῦντι (τῇς)⁶
 λεγομένης Μεγάλης ὅργια.⁷ ἔστι δὲ παστάς ἐν αὐτῇ, ἐπὶ δὲ
 τῆς παστάδος ἐγγέγραπται μέχρι σήμερον ἡ τούτων⁸ πάντων
 τῶν εἰρημένων λόγων ἰδέα. πολλὰ μὲν οὖν ἔστι τὰ ἐπὶ τῆς
 παστάδος ἐκείνης ἐγγέγραμμένα, περὶ ὧν Πλούταρχος ποιεῖται
 λόγους ἐν ταῖς πρὸς Ἐμπεδοκλέα δέκα βίβλοις (M. Treu *Der sog. Lampriaskatalog der Plutarchschriften Waldenburg* 1873, 8, 43).
 ἔστι δὲ⁹ τοῖς πλείοσι¹⁰ καὶ πρεσβύτης τις ἐγγέγραμμένος πολιὸς
 πτερωτὸς¹¹ ἐντεταμένην ἔχων τὴν αἰσχύνην, γυναικαὶ ἀπο-
 φεύγονταν διώκων κυνοειδῆ.¹² ἐπιγέγραπται δὲ ἐπὶ τοῦ πρεσβύ-
 τον· φάσις φύνετης,¹³ ἐπὶ δὲ τῆς γυναικός· ἕπερηφικόλα.¹⁴ ἔοικε
 δὲ εἶναι κατὰ τὸν Σηθιανὸν λόγον ὁ φάσις φύνετης τὸ φῶς,
 τὸ σκοτεινὸν ὄνδρο ὃ δὲ ἡ φικόλα, τὸ δὲ ἐν μέσῳ τούτων διά-
 στημα ἀρμονία πνεύματος μεταξὺ τεταγμένου. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ
 φάσιος φύνετος¹⁵ τὴν ὄντων ἀνωθεν τοῦ φωτός, ὡς λέγουσι, δηλοτ
 κάτω.¹⁶ ὥστε εὐλόγως ἀν τις εἶποι τοὺς Σηθιανοὺς ἐγγύς που
 τελεῖν παρ' αὐτοῖς τὰ τῆς Μεγάλης Φλοιασίων ὅργια.¹⁷

1 ἀπὸ Gott.; ὑπὸ P. 2 ὄφεως Schneidewin Goett. Gel. Nachr. 1852, 95,
 ten Brink Mnemosyne II 1853, 383; Ὁρφέως P. 3 ὁμφαλός P; ὁ add.
 ten Brink; ὁ φαλλός Guigniant apud Cruice Philosophumena etc. rec. Paris
 1860; sed recte contulit Maaß Hippolyt. I. l. 19, 11 p. 118, 12 σχῆμα δὲ
 ἔχονταν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ μῆτραι παραπλήσιον τὸν ὁμφαλὸν ἔχοντα μέσον,
 καὶ εἰ, φρονί, ὅποι ὅψιν ἐγγεῖται θέλει τις τὸ σχῆμα τοῦτο, ἔγχον μῆτραν
 δηποτον βούλεται ζώιον τεχνικῶς ἐφευνησάτω, καὶ εὑρήσει τὸ ἐκτύπωμα τοῦ
 οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν μέσῳ πάντων ἀπαραλλάκτως ὄποκειμενον.
 4 ἀνδρεῖα P; ἀνδρεῖα sine accentu in P inveniri testatur Tannery p. 102, qui
 ἀνδρεῖα proponit Hippolyte a attribué gratuitement aux Sethiens une obscénité
 pour rendre leur doctrine encore plus répugnante. En fait, l' ὁμφαλός de la
 μῆτρα désignait seulement, pour eux, ce que nous appellons le col de la matrice,
 l' appendice saillant que présente un utérus, dont ils prétendaient retrouver
 la forme, même dans celle du monde. Or cette partie, dont le nom technique,
 qu'ils avaient probablement voulu éviter, était κανλός, offre effectivement une
 analogie de forme avec une verge humaine. Hippolyte pouvait donc prétendre
 que les Sethiens avaient voulu, dans la conception de leur empreintes,

accoupler les organes des deux sexes; c'était au moins aussi sérieux que le rapprochement entre leur doctrine et les peintures de Phlya.; ἀρμονία Schneidewin l. l. 95 cf. Hippolyt. l. l. 20 p. 122, 12. 5 Φλοιοῦντι P; v. Meisterhans-Schwyzer Gramm. att. Inschr.³ 58 d. Hippolyti locus spectat haud dubie ad mysteria Phlyensia; scripsit per errorem Φλοιοῦντι et infra Φλυασίων. Cf. Pausan. I 31, 4, unde Diels lectionem Φλοιοῦντι in Φλυέων mutandam censem. Errat igitur Meineke Vindiciar. Strabonian. liber Berolini 1852, 242 (Φλοιοῦντι τῆς Ἀχαιάς). 6 τῆς ins. Gott. 7 λεγομένης Μεγάλης ὁργία Gott.; λεγομένη μεγαληγορία P. 8 τούτων dubitanter Wendland; τὰ τῶν P quod delevit Miller. 9 ἔστι δὲ P; ἔ. δ' ἐν Miller. 10 τοῖς πλειστοῖς P; ταῖς πιστάσι Wendl.; πνεύσισι? Miller; κείσισι? Maaß *Orpheus* 302. 11 πετρωτός P. 12 χνανοειδῆ Gott. 13 φάσις ὁνέντης utroque loco P; Φάνης ὁνείς ten Brink; Φάνης ἐριέντης Maaß l. l. 303. 14 Περσεφόνη Φλυά Brink; an ἐριέντον Κόρη? Maaß l. l.; cf. Rohde *Kl. Schr.* II 312. 15 Φάνητος ὁνέντος Brink. 16 *(πρὸς τὸ)* κάτω Brink; sed cf. p. 88, 14 κάτω ὅρη ὁ Ὦκεανός (Wendl.). 17 Φλοιᾶς λορόγυα P; Φλυασίων ὁργία Scott et Meineke; Φλυασίας ὁργία Bunsen; Φλυῆσιν (*Φλυασίν* Diels) ὁργία Gott.

Schuster 1 n. 5; Ed. Hiller *Herm.* XXI 1886, 365; Rohde *Psyche* II⁶ 104 n.; Maaß *Orpheus* 301; Tannery *Rev. philol.* XXIV 1900, 97 ss., qui Hippolytum certum Orphicorum carmen respicere negavit; neu μήτρα neu ὀμφαλός in Orphicorum fragmenta reponenda, sed Sethianis attribuenda esse censem. Cf. J. Kroll *Lehren d. Herm. Trismeg.* 129.

244. (269) Serv. in Verg. *Georg.* II 389 p. 253, 16 Th. ~ Myth. Vat. I 19; II 61 v. Keseling *De Mythogr.* Vatic. secundi font. diss. Hal. 1908, 20 oscillorum autem variae sunt opiniones; nam alii hanc asserunt fabulam. *Icarus Atheniensis*, pater *Erigonae*, cum acceptum a *Libero* patre vinum mortalibus indicaret, occisus est a rusticis, qui cum plus aequo potassent, debriatis se venenum accepisse crediderant. *huius canis* est reversus ad *Erigonam filiam*, quae, cum eius comitata vestigia pervenisset ad patris cadaver, laqueo vitam finivit. haec deorum voluntate inter astra relata est, quam *Virginem* vocant. *canis* quoque ille est inter sidera collocatus. sed post aliquantum tempus *Atheniensibus* morbus inmissus est talis, ut eorum virgines furore quodam compellerentur ad laqueum; responditque oraculum, sedari posse illam pestilentiam, si *Erigonae* et *Icari* cadavera requirerentur. quae cum diu quaesita nusquam invenirentur, ad ostendendam suam devotionem *Athenienses*, ut etiam in alieno ea quaerere viderentur elemento, suspenderunt de arboribus

funem, ad quem se tenentes homines hac atque illac agitabantur, ut quasi et per aerem² illorum |²⁵⁴ Th. cadavera quaerere videbantur. sed cum inde plerique caderent, inventum est, ut *(formas)*³ ad oris sui similitudinem facerent et eas pro se suspensas moverent. . . . alii dicunt oscilla esse membra virilia de floribus facta, quae suspendebantur per intercolumnia⁴ ita, ut in ea homines, acceptis clavis personis, inpingerent et ea ore cillerent, id est moverent, ad risum populo commovendum. et hoc in *Orpheo* (non Lucani) lectum est.

1 *deebriati* M; *debbriati* vel *clebriati* vel *inebriati* alii codd. 2 *etiam per aerem* V. 3 *formas* vel *personas* add. Fabricius. 4 *id est inter duas columnas* add. M.

Lob. I 585; Dieterich *Nekyia*² 134 n. 1; Heeg Diss. 47.

De Erigonae mytho ab Sophocle in Satyris, ab Eratosthene in carmine elegiaco celeberrimo tractato v. Preller-Robert *Griech. Mythol.* I⁴ 667; Escher *RE*² VI 451 n. 2; Maaß *Philolog.* LXXVII 1921, 1; Rud. Pfeiffer *Kallimachosstudien* 1922, 102. Dixit de Erigona O. etiam in *ΓΕΩΡΓΙΑ*.

6. ΔΙΑΘΗΚΑΙ

In numero librorum Orphicorum a Suida (v. test. 223) allatorum deest hoc carmen a scriptoribus Christianis saepe adhibitum, ut *Orpheus παλινοιδίαν* cecinisse probarent. Praeter ea quae infra ex Ps.-Iustino, Clemente, Eusebio, Aristocrito Manichaeo collecta sunt cf. Ps.-Iustin. Cohort. ad Gentil. c. 36 c. d p. 118 Otto εἰ δέ τις ὄχεος ἥ παλαιὰ τῶν προγόνων ὑμῶν δειπνιδαμονία τέως ἐντυγχάνειν ὑμᾶς ταῖς τῶν ἀγίων ἀνδρῶν προφητείαις κωλύει, δι' ὃν δυνατὸν μαρτάνειν ὑμᾶς ἔνα καὶ μόνον εἶναι (DG; εἰδέναι BCEF) θεόν, ὁ πρῶτόν ἐστι τῆς ἀληθοῦς θεοσεβείας γνώρισμα, τῷ γοῦν πρότερον ὑμᾶς τὴν πολυθεότητα διδάξαντι, ὃ στερον δὲ λυσιτελῆ καὶ ἀναγκαῖαν παλινοιδίαν ἀσαι προελομένῳ πεισθῆτε Ὁρφελ, ταῦτ' (τῷ C) εἰρηκότι ἡ μικρῷ πρόσθεν (c. 15) γέγραφα, καὶ τοῖς λοιποῖς (Sibyllae Homero Sophocli Pythagorae Platonis [c. 16—20]) δὲ τοῖς τὰ αὐτὰ περὶ ἐνὸς θεοῦ γεγραφόσι πεισθῆτε et Theophil. ad Autolyc. III 2 p. 117 c (p. 188 Otto) [Ab. fr. 4] τί γὰρ ὠφέλησεν Ὅμηρον συγγράψαι τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον καὶ πολλοὺς ἐξαπατῆσαι, ἥ Ἡσίοδον δὲ κατάλογος τῆς θεογονίας τῶν παρ' αὐτῷ θεῶν διομαζομένων,

ἢ Ὡρφέα οἱ |¹⁹⁰ Otto τριακόσιοι ἔξικοντα πέντε θεοί, οὓς αὐτὸς ἐπὶ τέλει τοῦ βίου ἀθετεῖ ἐν ταῖς Διαθήκαις αὐτοῦ λέγων Ἐντεῖναι θεόν; Cf. Lactant. Divin. instit. I 7, 6—7 p. 26, 18 Br. *quodsi cultores deorum eos ipsos colere se putant, quos summi dei ministros appellamus, nihil est quod nobis (in quod nobis SHM) faciat invidiam, qui unum deum dicamus, multos negemus. si eos multitudo delectat, non duodecim dicimus aut trecentos sexaginta (trecentis aut sexaginta M) quinque ut O., sed innumerabiles esse. arguimus errores eorum in diversum, qui tam paucos putant.* Lob. I 364. 448; Reitzenstein *Poimandres* 272 n. 3.

Tres Testamenti redactiones extitisse videntur quas brevitas causa Iustinianam (fr. 245) Clementinam vel Hecataei falsarii (fr. 246) Aristobulianam (fr. 247) nomino. Dixit de his rebus doctissime permulta A. Elter in Indicibus Bonnensibus a. 1894 De Iustini monarchia et Aristobulo Iudeo I. II (De Gnomolog. Graec. hist. atque origine commentarys partes V et VI), quae non omnia probabilia sunt; sed multa correxit quae priores peccaverunt. Quorum ex numero afferantur praeter Lobeckium I 364. 448—465 imprimis Schuster 56; Gruppe Suppl. 711. 742; Rohde *Psyche* II⁶ 114 n. 3; Zeller *Zeitschr. wiss. Theol.* XLII 1899, 269 = *Kl. Schr.* II 184; Maaß Aratea (*Phil. Unters.* XII 1892) 131. 253.

I. Redactio Iustiniana

245. (4) Ps.-Iustin. De mon. c. 2 p. 104 e—105 b (III 132 Otto) praemissis his verbis μαρτυρήσει δέ μοι καὶ Ὁ. ὁ παρεισάγων (παρεισαγαγών vel προεισαγαγών Lob. I 364) τὸν τριακόσιονς ἔξικοντα θεὸνς ἐν τῷ Διαθῆκαι (διαθῆκαι C, διαθήκης I. A. Goez.) ἐπιγραφομέρωι βιβλίῳ, δόπτε μετανοῶν ἐπὶ τούτῳ φαίνεται ἐξ ὧν γράφει. Exscripserunt haec praefatus Ps.-Iustin. Coh. ad Gentil. c. 15 p. 15 c—16 a (III 59 Otto) Ὁ. γοῦν, ὁ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν ὡς ἢν εἴποι |⁶⁰ Otto τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγονός, οἷα πρὸς τὸν νίδον αὐτοῦ Μονσαῖον καὶ τὸν λοιπὸν γηγένεαν ἀρροστάς ὑστερον περὶ ἐνὸς καὶ μόνον θεοῦ κηρύγγει λέγων, ἀραγκατὸν ὑπομηῆσαι ὑμᾶς. ἔφη δὲ οὕτως ~ Cyrill. c. Julian. I 25 (p. 25 Aubert; Migne 76, 541) qui vs. 1—13 et μεθ' ἔτερα πάλιν vs. 17—21 affert et introducit verbis Ὁρφέα μὲν οὖν τὸν Οἰάγρου δεισιδαιμονέστατόν φασι

γερέσθαι τῶν ἄλλων καὶ φθάσαι μὲρ τὴν Ὄμηρον ποίησιν, ἀτε
δὴ καὶ ἐρ χρόνοις δύτια πρεσβύτερον, ὡιδὺς δὲ καὶ ὅμιους τοῖς
φευδωνύμοις ἔξυφῆραι θεοῖς καὶ οὐκ ἀθαύμαστον ἐπὶ τούτῳ
τὴν δόξαν ἐλεῖν, εἰτα τῷ ἐαυτοῦ δογμάτων κατεγνωσάται,
συνέρτα τε δύτι μονορονχὸν τὴν ἀμαξιτὸν ἀφεὶς |²⁶ Αὐτ. ἐν ἐκβολῇ
γέγονε τῆς εὐθείας ὅδον, μεταφοιτῆσαι πρὸς τὰ βελτίω καὶ τοῦ
φεύδοντος ἀνθελέσθαι τὴν ἀλήθειαν φάγαι τε οὕτω περὶ θεοῦ
(cf. Herm. Schrader *Archiv Gesch. Philos.* I 1888, 361 et de Cyrilli
lectionibus Elterum 178 bis n. 4).

φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί· Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι
πάντες¹ δύως. σὺ δ' ἀκούε, φαεσφόρον ἔχονε Μήρης,
Μουσαῖ· ἔξερέω γὰρ ἀληθέα· μηδέ σε τὰ πρὸν
ἐν στήθεσσι φανέρτα² φίλης αἰσθορις ἀμέροση.

5 εἰς δὲ λόγον θετον βλέψας τούτωι προσέδρευε³
ἰθύνων⁴ κραδίης νοερὸν⁵ κύτος· εὐ δ'⁶ ἐπίβαινε
ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἀνακτα.
εἰς ἔστ',⁷ αὐτογενῆς,⁸ ἐνὸς ἔχονα πάντα τέτυκται.⁹

ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περγίνεται,¹⁰ οὐδέ τις αὐτὸν

10 εἰσορέσαι θητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας δρᾶται.¹¹
οὗτος¹² δ' ἐξ ἀγαθοῦ κακὸν θητοῖσι δίδωσι¹³

| 62 Otto καὶ πόλεμον κρυπτεῖται καὶ ἀλγεῖται δακρυόνεται.
οὐδέ τις ἔσθ' ἔτερος χωρὶς μεγάλου βασιλῆος.¹⁴

αὐτὸν δ' οὐχ δρώ· περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται.

15 πᾶσιν γὰρ θητοῖς θηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὕσσοις,¹⁵
ἀσθενέες δ' ἰδέειν Δια τὸν¹⁶ πάντων μεδέοντα.

οὗτος γὰρ χάλκειον ἐς οὐρανὸν ἐστήρικται

κρυπτεῖται εἰνὶ θρόνῳ, γάιης δ' ἐπὶ ποσσὶ βέβηκε
χειρά τε δεξιτερὴν ἐπὶ τέρματος Ὡκεανοῦ

20 πάντοθεν ἐκτέτανεν· περὶ γὰρ τρέμει οὐρανος μακρὰ
καὶ ποταμοὶ πολιῆς τε βάθος χαροποῦ θαλάσσης.

sequitur fr. 239 b.

1 Vs. 1—2 om. Iustin. Mon. codd. βέβηλοι πᾶσιν Coh. G, βεβήλοις πᾶσιν Coh. D cf. Elterum 165. 183, βεβήλοις etiam Tatian. Or. ad Graec. c. 8 p. 9, 13 Schw.

2 ὁηθέντα superscripsit alia manus in Mon. C. 3 Vs. 5—7 om. Mon. F. 4 εὐθύνων Clem. Strom. V 14, 123, 1 (II 409, 17 Staeh.). 5 in Coh. F post νοερὸν inter duo verba erasa positum est φέγγος, ut legeretur νοερὸν φέγγος ἐπίβαινε Otto.

6 εὐ δ' Clem., εὐ τ' Mon. Euseb. 7 εἰς δ' ἔστ' Coh. BD Cyril.; εἰς δ' ἔστιν Coh. G. 8 supra γενῆς in Mon. C alia manus ex Eusebio (v. fr. 247 vs. 10) τελής, αὐτοτελῆς etiam Clem. Strom. V, 12, 78, 4 (II 378, 6 Staeh.). 9 τέτεκται Mon. C et ibidem supra ἐνὸς . . . τέτεκται alia manus ex Eusebio (πέφυκε fr. 246 vs. 8 p. 259) scripsit

αὐτοῦ δ' ὑπὸ πάντα τελεῖται. ἐνὸς ἔργον ἀπαντα Μον. F. 10 περι-
νίσσεται Clem. Protr. VII 74, 5 (I 57, 3 Staeh.) v. fr. 245 initium. 11 αὐτὸς
δὲ πάντ' ἔσται Μον. F. 12 αὐτὸς Clem. Strom. V 14, 126, 5 (II 411, 24
Staeh.), Eus. 13 Vs. 11. 12 om. Μον. F pro δίδωσι ap. Clem. Strom.
ibidem φυτεύει. 14 μεγάλον βασιλῆος Clem. Strom. V 14, 133, 1 (II 416, 4
Staeh.) et Coh. codd. praeter CE; βασιλῆος μεγάλου Μον. F; ceteri Μον.
codd. et Coh. CE habent μεγάλου ἀνακτος. 15 antecedit in Μον. F versui
16 versus μικρὰ ἐπει σάρκες [τε καὶ] δότεα πεφύσαν (cf. fr. 246 ad vs. 16).
16 Δια τὸν Coh. DG; τὸν διὰ Coh. ABCF, Μον. G; τὸν ἀει Μον. F.

Herm. I; Lob. I 438; Elter 153. 178 ss.; Wobbermin
Religionsgeschichtl. Stud. zur Frage der Beeinflussung des Ur-
christentums durch das antike Mysterienwesen 1896, 130.

Ad vs. 1 cf. fr. 13 (Plato Sympos. 218 b), infra frr. 246. 247
et quae Kroll De orac. Chald. 59 n. 2 composuit. Omnium primus
versum Orphicum de silentio mystico imitari videtur Empedocles
fr. 4 vs. 4, Diels I³ 225, 1 (ad Musam) ἀντομαι ὡν θέμις ἐστὶν
ἐφημερίοισιν ἀκούειν (cf. Kern *Archiv Gesch. Philos.* I 1888, 504).

Ad vs. 8 ss. cf. Oracul. Sibyll. III 11 p. 47 Geffck.

εἰς θεός ἐστι μόραρχος ὀθέσφατος αἰθέρι ράιων
αὐτοφυῆς ἀράτος δρώμενος αὐτὸς ἄπαντα,

ibidem Prol. 94 p. 5, 1

εἰς θεός, ὃς μόνος ἀρχει, ὑπερμεγέθης, ἀγέρητος·
ἄλλα θεός μόνος εἰς πανυπέρτατος, ὃς πεποίηκεν
οὐρανὸν ἥλιον κτλ.,

IV 12 p. 92

ὅς καθορῶν ἀμα πάντας ὑπ' οὐδερὸς αὐτὸς δρᾶται,
fr. 1, 7 p. 227 s.

εἰς θεός, ὃς μόνος ἀρχει, ὑπερμεγέθης ἀγέρητος
παντοκράτωρ ἀράτος δρώμενος αὐτὸς ἄπαντα,
αὐτὸς δ' οὐ βλέπεται θυητῇ ὑπὸ σαρκὸς ἀπάσῃς.

Ad vs. 12 cf. Hesiod. Theogon. 227 (Ἐρις στυγερὴ τέκε)
Λήθη τε Λιμόν τε καὶ ἄλγεα δακρυόεντα, Oracul. Sibyll. III 603
p. 79 Geffck. καὶ πόλεμον καὶ λοιμὸν ἵδ' ἄλγεα δακρυόεντα v.
etiam ibidem fr. 1, 32 p. 229 εἰς θεός ἐστι βροχὰς ἀνέμους σεισμοὺς
ἐπιπέμπων ἀστεροπὰς λιμοὺς λοιμοὺς καὶ κῆδεα λυγόει καὶ
νιφετοὺς κρύσταλλα et fr. 3, 20 p. 231 Geffck. [Cf. fr. 247 n. 13.]

Ad vs. 13 cf. Clem. Alex. Strom. V 14, 133, 1 (II 416, 5
Staeh.) ὡι (sc. Ὁρφεῖ allato versu 13) πειθόμενος ὁ κωμικὸς
Διφιλος (CFA II fr. 138 p. 580) γνωμικώτατα τὸν ὄντα πά-

των' φησί, πατέρα τοῦτον διὰ τέλους τίμα μόροι, ἀγαθῶν τοσούτων εὑρετὴ καὶ κτίστορα.

Ad vs. 17 cf. Hesiod. Theogon. 778 de Styge ἀμφὶ δὲ πάντη κίοσιν ἀργυρόισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται. Vide infra fr. 247 ad vs. 29 p. 264.

Cum vs. 18 iure confert Clem. (v. fr. 246 p. 260) Is. 66, 1.

II. Redactio Clementina (Hecataei falsarii?)

246. (5) Ex Ps.-Iustin. De mon. etiam fluxisse videntur, quae Clemens Alex. Protr. VII 74, 4 (I 56, 14 Staeh.) praemissis his verbis ὁ δὲ Θράκιος ἱεροφάντης καὶ ποιητὴς ἄμα, ὁ τοῦ Οἰάρχου Ὁ., μετὰ τὴν τῶν ὀργίων ἱεροφαντίαν καὶ τῶν εἰδώλων τὴν θεολογίαν, παλινωιδίαν ἀληθείας εἰσάγει, τὸν ἰερὸν ὄντως ὅμε ποτε, ὅμως δ' οὖν ἀιδων λόγον e Testamento Orphico affert. Sunt vs. 1—10, quibuscum coniungit post vs. 7 vocem ἀθάνατον i. e. initium redactionis Aristobulianae fr. 247 vs. 9 (ἀθάνατον· παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τοῦδε φαίνει). Eodem fonte utitur Clemens Strom. V 12, 78, 4 (II 378, 1 Staeh.), ubi post verba ἡ γραφή ‘εισῆλθεν δὲ Μωϋσῆς εἰς τὸν γνόφον οὗ ἦν ὁ θεός’, τοῦτο δηλοῖ τοῖς συνιέναι δυναμένοις, ὡς ὁ θεός ἀόρατός ἐστι καὶ ἀρρητός, γνόφος δὲ ὡς ἀληθῶς ἡ τῶν πολλῶν ἀπιστία τε καὶ ἀγνοία τῇ αὐγῇ τῆς ἀληθείας ἐπίπροσθε φέρεται. Ὁρφεὺς τε αὐτὸς δὲ θεολόγος ἐντεῦθεν ὠφελημένος εἰπών laudat vs. 8 εἰς ἔστ’ — τέτυκται, cui addit ἡ ‘πέφυκεν’, γράφεται γὰρ καὶ οὕτως v. fr. 245 n. 9 (πέφυκε varia lectio etiam fr. 21 a vs. 2); vs. 9 οὐδέ τις αὐτὸν — 10 ὀρᾶται, vs. 14 αὐτὸν δ' οὐχ ὀρόω — 15 ἐν ὅσσοις addito versu μικροί, ἐπεὶ σάρκες τε καὶ ὀστέα (ἔμπεφντα add. L) ἐμπεφύασιν v. fr. 245 n. 15 (μαῦραι pro μικροῖ legi iubet Platt Journ. philol. Lond. XXVI 1899, 229). Praeter Ps.-Iustinum Testamenti Orphici altera redactione se usum esse testatur Clem. Strom. V 14, 123, 1 (II 409, 15 Staeh.) ὁ δὲ αὐτὸς Ὁ. καὶ ταῦτα λέγει, sequuntur redactionis Iustinianae vs. 5 εἰς δὲ λόγον — 7 ἀνακτα ἀθάνατον (v. supra), tum pergit αὐθίς τε περὶ τοῦ θεοῦ, ἀόρατον αὐτὸν λέγων, μόροι γνωσθῆναι ἐρι τῷ φησι τὸ γένος Χαλδαῖοι, εἴτε τὸν Ἀβραὰμ λέγων τοῦτον εἴτε καὶ τὸν νιὸν τὸν αὐτὸν, διὰ τούτων sequuntur redactionis Aristobulianae vs. 23 εἰ μὴ — 27 περὶ χεῦμα et post verba εἰτα οἶον (παραφράζων add. ex Eus.) τὸ ‘δὲ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ

δὲ γῆ ὑποπόδιον τῷ ποδῶν μον (Is. 66, 1) ἐπιφέρει sequuntur redactionis Aristobulianaes vs. 30 αὐτὸς δὴ — 36 τελευτήν et 39 ἄλλως οὐ — 40 ἐξ ἐπάτον κραίτει, quibus adiungit verba καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. διὰ γὰρ τούτων δεδήλωκεν πάρτα ἐκεῖται τὰ προφητικά (Is. 64, 1) ‘ἐὰν ἀνοίξῃς τὸν οὐρανόν, τρόμος λήψεται ἀπὸ σου ὅρη καὶ ταχίστεται, ὡς ἀπὸ προσώπου πυρὸς τίκεται κηρός’. Sequitur fr. 248. Tum citat Clem. Strom. V 14, 126, 5 (II 411, 24 Staeh.) redactionis Iustinianae vs. 11 αὐτὸς (οὗτος Iustin. et Aristocrit. Manich. [T] cf. fr. 247 n. 11)—12 δικρονόντα κατὰ τὸν Ὄρφεα et post Archilochi fr. 88 (Bergk PLG⁴ II 707) allatum p. 412, 6 Staeh. pergit πάλιν ἡμῖν ἀισάτω δὲ Θράκιος Ὄρφεν redactionis Aristobulianaes vs. 31 χείρα δὲ δεξιτερῷ ἐπὶ τέρματος (v. n. 30) et vs. ex 32 et 30 fictum πάρτοθερ (v. Aristocrit. p. 264) ἐκτέτακεν, γαίη δ' ὑπὸ ποσσὸν βέβηκεν, quibus addit ταῦτα ἐμφανῶς ἐκτεῖθεν εἴληπται ‘ὁ κύριος σώσει πόλεις κατοικουμένας, καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην καταλήψεται τῇ κειρὶ ὡς νεοσσιάν’ (Is. 10, 14). Denique Strom. V 14, 133, 1 (II 416, 4 Staeh.) affert vs. 13 redactionis Iustinianae (οὐδέ τις ἔσθ' ἔτερος χωρὶς μεγάλου βασιλῆος v. fr. 245 n. 14).

Quamquam ex his Testamenti versibus per Clementis libros sparsis carmen componi potest, tamen destiti ab hoc conatu, cum certa restitutio praeberi nequeat. De Abelii tentamine (fr. 5) recte iudicavit Elter 1. l. 154. Clemens Hecataei (sc. Abderitae) falsarii libro *Κατ' Ἀβραμον καὶ τὸν Αἰγυπτίον* (Strom. V 14, 113, 1 [II 402, 17 Staeh.]) usus est (cf. Elterum 152, 178 ss. et Christium *Abhdg. Akademie München* XXI 1901, 485). Ps.-Hecataeus ante Iosephum vixit; nam hic Antiquit. I 7, 2, 159 ‘Ἐκατῶς δὲ καὶ τοῦ μησθῆναι (sc. Ἀβράμου) πλεῖόν τι πεποίηκε· βιβλίον γὰρ περὶ αὐτοῦ συνταξάμενος κατέλιπεν de eodem libro dicit ac Clemens cf. Christium 1. l. 486; Diels II³ 154, 17 n. 15.

Lob. I 443; Elter 153. 178 bis; Wobbermin (v. p. 258) 138.

III. Redactio Aristobuliana

247. (6) Aristobul. ap. Euseb. Praeparat. evangelic. XIII 12 (II 191, 11 Dind.), quem recensio in Theosophia Tubingensi [T] servata sequitur, de qua v. p. 263 s. δεῖ γὰρ λαμβάνειν τὴν θεῖαν φωνὴν οὐ δητὸν λόγον, ἀλλ' ἔργων κατασκευάς, καθὼς καὶ διὰ

τῆς νομοθεσίας ἡμῖν ὅλην τὴν γένεσιν τοῦ κόσμου θεοῦ λόγους εἴρηκεν δὲ Μωσῆς. συνεχῶς γάρ φησιν ἐφ' ἐκάστον 'καὶ εἰπεν δὲ φέος, καὶ ἐγένετο'. δοκοῦσι δέ μοι περιεργασμένοι πάντα κατηκολονθηκέναι τούτῳ Πυθαγόρας τε καὶ Σωκράτης καὶ Πλάτων, λέγοντες ἀκούειν φωνῆς θεοῦ, τὴν κατασκευὴν τῶν δλων συνθεωροῦντες ἀκριβῶς ὑπὸ θεοῦ γεγονυῖαν καὶ συνεχομένην ἀδιαλείπτως. ἔτι δὲ καὶ Ὁ. ἐν ποιήμασι τῶν κατὰ τὸν ἴερὸν λόγον αὐτῷ λεγομένων οὕτως ἐκτίθεται περὶ τοῦ διακρατεῖσθαι θεῖαι συνάμει τὰ πάντα καὶ γενητὰ ὑπάρχειν, καὶ ἐπὶ πάτων εἶναι τὸν θεόν. λέγει δὲ οὕτως.

φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί· θύρας δὲ ἐπίθεσθε βέβηλοι,

φεύγοντες δικαίων θεόμούς, θείου τεθέντος

πᾶσιν ρόμου·¹ σὺ δὲ ἄκουε, φαεσφόρον ἔκγονε² Μήνης,

Μουσαῖ·³ ἐξερέω γάρ ἀλληθέα, μηδὲ σε⁴ τὰ πρὸτι

5 ἐν στήθεσσι φανέντα φίλης αἰώνος ἀμέρσηι,
εἰς δὲ λόγον θείον βλέψας τούτῳ προσέδρευε,
ιθύνων κραδίης νοερὸν κύτος· εὖ δὲ ἐπίβαιε
ἀτραπιτοῦ, μοντον δὲ ἐσόρα κόσμου τυπωτὴν⁵
ἀθάνατον. παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τοῦδε φαείνει,

10 |¹⁹² Dind. εἰς ἐστ' αὐτοτελῆς, αὐτοῦ δὲ ὑπὸ πάντα τελεῖται,⁷
ἐρ δὲ αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται,⁸ οὐδέ⁹ τις αὐτὸν
εἰσοράσαι ψυχῶν θυητῶν, νῦν δὲ εἰσοράσαται.¹⁰

αὐτὸς¹¹ δὲ ἐξ ἀγαθῶν θυητοῖς κακὸν οὐκ ἐπιτέλλει
ἀνθρώποις· αὐτοῖς δὲ καὶ Ἐρις¹² καὶ Μίσος διηδεῖ,

15 καὶ Πόλεμος καὶ Λοιμὸς ἵδι Ἀλγεα δακρυόνετα,¹³
οὐδέ τις ἐσθ' ἐτερος·¹⁴ τῶι κεν ὁέα πάρτ' ἐσορῆται.¹⁵
οὐ κεν Ἰδοις¹⁶ αὐτόν, πρὸν δική ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν,¹⁷
τέκνον ἐμόν, δεῖξω¹⁸ σοι, δημητίκα δέρκομαι αὐτοῦ
ἴχνια καὶ χεῖρα στιβαρῆν¹⁹ κρατεροῦ θεοῦ.

20 αὐτὸν δὲ οὐχ δρόσο· περὶ γάρ τέφρος ἐστήρικται
λοιπὸν ἐμοὶ καὶ πᾶσι δεκάπτυχον²⁰ ἀνθρώποισιν.
οὐ γάρ κεν τις Ἰδοι θυητῶν μερόπων κρείοντα,²¹

εἰ μὴ μουνογενής τις ἀπορρὼξ φύλου ἀνωθεῖ
Χαλδαίων· Ἰδοις γάρ ἐην ἀστροιο πορείης,²²

25 καὶ σφαιρίης ἥτις ἀμφὶς ὀχῆς ἀεὶ περιτέλλει,
κυκλοτεφής ἵση τε κατὰ σφέτερον κνόδακα.²³

πνεύματα²⁴ δὲ ἡνιοχεῖ²⁵ περὶ τὴν ἡέρα καὶ περὶ χεῦμα
νάματος· ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἱριγενήτου.²⁶

αὐτὸς δὴ²⁷ μέγαν αὐθίς ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται

30 χρυσέωι²⁸ εἰνὶ θρόνῳ· γαῖη δὲ ὑπὸ ποσσὶ βέβηκε.²⁹

χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν³⁰ Ὡκεανοῦ
ἐκτέτακεν· δρέων δὲ τρέμει βάσις ἔρδοθι θυμῷ,³¹
οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μέρος. ἔστι δὲ πάντη³²
αὐτὸς ἐπουράριος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾶι,
35 ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μέσην³³ ἡδὲ τελευτήν,
ὡς λόγος ἀρχαῖον, ὡς ὑλογένης διέταξεν,³⁴
ἐκ θεόθεν γνώμαισι λαβὼν κατὰ δίπλακα θεσμόν.³⁵
ἄλλως οὐ θεμιτὸν³⁶ δὲ λέγειν³⁷ τρομέω δέ τε λίην³⁸
ἐν νώσῃ. ἐξ ὑπάτου κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.³⁹
40 ὥς τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόσοισι πελάζεο, γλώσσης
εὖ μάλ' ἐπικρατέον, στέρνοισι δὲ ἐνθεο φίμην.⁴⁰

1 Θεῖόν τε νόμα, πάντες δῦμας T cf. redactionem Iustinianam fr. 245.
2 ἔγγονε T cf. Herwerd. Herm. V 1871, 140. 3 Μωσαῖτε T (Weinr.). 4 μῆ
δέ σε T (Weinr.). 5 ἄνακτα Iust. Clem. 6 δὲ τοῦ Μωσέως καὶ τῶν ἄλλων
προφητῶν T in mg. 7 αὐτογενῆς. ἔχοντα πάντα τέτυκται T (Weinr.);
(ἔνδε) ἔχοντα Bur.; (τοῦ δ') ἔχοντα Kroll Philol. LIII 1894, 420 n. 5 v. fr. 245 n. 9.
8 περιγίνεται Iust. 9 οὐδὲ T (Weinr.). 10 εἰσοράει θρητῶν, αὐτὸς δέ
γε πάντας ὁρᾶται T, εἰσοράαι etc. Iustin. Clem. Sequitur in T vs. 13 inter-
polatus (cf. p. 263). 11 οὗτος T cf. recens. Iustinianam vs. 11 et fr. 246 p. 260.
12 αὐτοῖς δὲ καὶ Ἑρις T; αὐτῷ δὲ χάρις περιπατεῖ Eus.; iam Schenkl δέ
τ' Ἑρις coniecerat. 13 καὶ πόλεμον κρυόεντα καὶ ἄ. δ. Iust. Clem., cum
Orac. Sibyll. III 603 (p. 79 Geffck. v. cf. supra p. 258 ad fr. 245 vs. 12) versi-
onem Aristobulianam sequantur. 14 οὐδεὶς ἔσθ' ἔτερος T. 15 τῶι — ἐσο-
ρῆται T. σὺ δέ κεν δέα πάντ' ἐσορήσαις Eus. σὺ δέ κεν δέα πάντ' ἐσαθρή-
σαις ποὺν κεν ἵδης αὐτόν· πλὴν δή ποτε Lob. I 442 n. h ἡ κεν ἵδης αὐτόν·
πλὴν δήποτε subaudito μᾶλλον ante ἡ Boissonade Philostrati Epistolae p. 162.
Ad ποὺν habet T in mg. ποὺδ τοῦ σαρκωθῆναι καὶ ἐπὶ γῆν ὄφθηναι. 16 οὐ
κεν ἵδης Bur.; οὐκον ἵδης T; αὐλ' κεν ἵδης αὐτόν Eus. 17 ποὺν δήποτε
δ' ἐπὶ γαῖαν T. 18 sc. ἵχνια καὶ χεῖρα κτλ. 19 χεῖρα στιβαρόν (T Weinr.)
cf. Bur. Ad ἵχνια T in mg.: δτε τῶν θυρῶν κεκλιειμένων ἔδειξε τὰς χεῖρας
καὶ τοὺς πόδας. 20 λοιπὸν (λεπτὸν Lob. I 442 n. i) ἔμοι· στᾶσιν (πᾶσιν
Hermann) δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν Eus.; sequor T. Ad λοιπὸν T in mg.
ἀντὶ τοῦ, καὶ ἔμοι καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, ad δεκάπτυχον: ἡ Μωσαῖκὴ
δεκάλογος διδάσκαλος ἔσται. 21 κρείοντα T, κραίνοντα Eus. 22 Clem.
Eus.; ἀστρῶν τε πορείης T. 23 T qui in mg. ad ἡτ' ἀμφὶς ὀχῆς praebet
ἡτις ἐς ἀμφοτέρωθεν τοῦ δοϊζοντος ἡ τοῦ ἀξονος ἀεὶ κινεῖται, cum Clem.
et Eus. habeant καὶ σφαιρὶς κίνημ' ἀμφὶ χθόνα (θ' add. Clem.) ὡς περιτέλλει
κυκλοτερές γ' ἐν ἴσωι, κατὰ δὲ σφέτερον κνώδακα (Eus.; κ. ἐν ἴσωι τε κατὰ
σφ. κτ. Clem.). 24 πνεύματι T; Clem. L, Eus. I; πνεῦμά τ' Eus. O.
25 Ad ἡμιοχεῖ T superser. εντάκτως ἄγει (περὶ add. Bur.) τὸν ἀέρα ἡ (καὶ
Bur.) τὰ τῆς γῆς πέρατα, τὸ θδωρ. 26 ἐκφαίνει δὲ πνρὸς σέλατα, διαφεγγέα
πάντη T, qui ad πνρὸς σέλατα in mg. habet in antigr. πνροσέλεντα (Weinr.)
et super vs. 28 (T vs. 32) τῆς θεότητος ἀπανγάδαματα. 27 αὐτὸς δ' αὐ
Clem. Theodoret. 28 in ant. χρονέων T in mg. 29 γαῖης δ' ἐπὶ ποσοὶ
βέβηκε Iustin. cf. Bur. 30 τέρματος Iustin. Clem., τέρματα Cyrill.

31 Clem. Eus.; παντόθεν ἐκτέτακεν· περὶ γὰρ τῷμει οὐδεα μακρά Iust.; παντόθεν ἐκτέτακεν, ὅρέων δὲ τῷμει βάσις αὐτὸν T. De versu, qui in T hic sequitur, cf. p. 264. 32 πάντη T, πάντων Eus. Clem. 33 ἡμα καὶ μέσον ἡδὲ τελευτήν Clem.; ἦι δ' αὖ μέσον, ἦι δὲ τελευτήν T. 34 Αδ ὁς ὄλ. διέτ. T in mg. ὁ τὴν τῶν ἐνύλων γένεσιν γράμας Μωσῆς. ὑδογενῆς Scaliger Casaubon. alii cf. Lob. I 443 n. n. 35 ἐκ θεόθεν γνώμην τε λαβὼν καὶ δίπλακα θεούν T. Ad δίπλακα superscr. T forte δνοῖ· διὸ γὰρ λαβὼν (Weinr.) τὸν νόμον ἐν πλαξι. 36 Clem. Eus., ἀλλ' ὁς οὐθ. T. 37 δὲ λέγειν Eus. T; σὲ λ. Clem.; με λ. Bur. fortasse recte. 38 δὲ τελίγν T quod recte interpretatus est Kroll 1.1.; δέ γε γνῖα Eus.; δέ τε γ. Clem. Ad τρομέω T in mg. φρίττω τὸ μυστήριον λογιζόμενος. 39 T in mg. in ant. πάντες. 40 T habet:

ὡ τέκνον, σὺ δὲ σοῖς νόοις πέλας λαθι ἐς αὐτόν,
μηδ' ἀπόδος, μάλισται τέκνοις θεοφήμην.

Cf. Euseb. 1.1. III 7 p. 97 d (I 118, 16 Dind.) ἄκουε δ' οὐν καὶ τῆς τούτων φυσιολογίας, μεθ' οἵας ἔξενήρεκται τοι Πορφυρίωι ἀλαζονείας.

φθέγξομαι οἵς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι
σοφίας θεολόγου νοήματα δεικνύεις, οἵς τὸν θεὸν καὶ τοῦ θεοῦ
τὰς δυνάμεις διὰ εἰκόνων συμφύλων αἰσθήσει ἐμήνυσαν ἄγροες
τὰ ἀφανῆ φανεροῖς (v. fr. 109) ὑποτυπώσαντες πλάσμασι, τοῖς
καθάπερ ἐκ βίβλων τῶν ἀγαλμάτων ἀναλέγειν τὰ περὶ θεῶν
μεμαθηκόσι γράμματα et III 13 p. 118 a (I 142, 10 Dind.) οὐ
γάρ με ἡ ἀλαζὼν ἐκπλήσσει φωνῇ· ‘φθέγξομαι — βέβηλοι’
γίσασα.

Aristocritus Manich. in Theos. Tubing. c. 55 p. 112, 5 Bur. ὅτι Ὁ., δ Οἰάγρου τοῦ Θραικός, πρότερον μὲν ὕμινος τιτάς εἰς τοὺς ἔξαγιστους θεοὺς ἔξυφάντας καὶ τὰς μιαρὰς γενέσεις αὐτῶν διηγησάμενος, εἶτα, συνεῖς ὥσπερ τὸ δυσσεβὲς τοῦ πράγματος, μετέθηκεν ἔαντὸν ἐπὶ τὸ μόρον καλὸν καὶ τὸν ὄντως ὕμνων θεὸν καὶ τὴν τῶν πάλαι Χαλδαίων σοφίαν, δηλαδὴ τὴν τοῦ Αβραάμ, ἐπαιτῶν, παρανεῖ τοῖς ιδίωι παισὶ Μονσαίωι τοῖς μὲν φθάσασι μνθενθῆναι μὴ πειθεσθαι, τοῖς δὲ ὁηθῆσεσθαι μέλλοντι προσέχειν τὸν νοῦν. ἔστι δὲ τὰ ἔπη ταῦτα sequuntur recensionis Aristobulianaes vs. 1—20 addito solum vs. 13 αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόωσι· περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται prave ficto e vs. 20 αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω· περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται. Tum adduntur ex recensione Iustiniana vs. 15 ss. valde depravati:

πᾶσι γὰρ θητοῖς (θηταὶ add.; deest T) κόραι εἰσὶν ἐν ὅσσοις
(ὅσσοις T Weinr.)

μικραί, ἐπεὶ σάρκες (τε add.; deest T) καὶ ὀστέα ἐμπεφύασιν
(ἐμφύασιν T Weinr. v. Bur.),
ἀσθετέες τ' ἰδέειν τὸν δὴ πάντα (l. πάντων) μεδέοντα,

quorum alter versus solum in Iustini Mon. cod. F. legitur, tertius deformatus est ex vs. 16 (Iust.) ἀσθετέες δ' ἰδέειν Δία τὸν πάντων μεδέοντα. Sequuntur redactionis Aristobulianaes vss. 21—41 addito solum inter vs. 32, qui hic traditur παντόθεν ἐκτέτακεν, δρέων δὲ τρέμει βάσις αὐτὸν et vs. 33 ultimo versu redactionis Iustinianae καὶ ποταμοὶ πολιῆς τε βάθος χαροποῦ θαλάσσης, qui hic tamen incipit: ἐν θυμῷ πολιῆς. De singulis quae differunt v. supra apparatus criticum, de quo bene meritus est Otto Weinreich qui Bureschii lectiones meum in usum diligentissime examinavit. De codice Tubingensi vide W. Schmid *Verzeichn. griech. Handschr. der kgl. Univ.-Bibl. Tuebingen* 1902, 51 n. M b 27.

Theodoret. Graec. affect. cur. II 30 p. 44, 25 Raed. ὁ δὲ Ὄδροντος Ὁ. καὶ αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον ἀφι[⁴⁵] Raed. κόμερος τὰ περὶ τοῦ ὄντος οὐτω πως μεμάθηκε καὶ βοᾶτι. Sequuntur redactionis Aristobulianaes vs. 10 εἰς ἔστ' αὐτοτελής — 12 εἰσοράα, ubi cum Ps.-Iustino (fr. 245 vs. 10) pergit θυητῶν αὐτὸς δέ γε πάντας δρᾶται. Tum sequuntur redactionis Iustinianae vs. 14 — 15 addito versu μικραί, ἐπεὶ σάρκες τε καὶ ὀστέα ἐμπεφύασιν (v. fr. 246). καὶ πάλιν redactionis Aristobulianaes vs. 29 αὐτὸς δ' αὖ — 35 ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μέσσον. Addit haec ἀλλ' ὅμως καὶ ταῦτα παρ' Αἴγυπτίων μεμαθηκώς, οἵ παρ' Ἐβραίον μαθήματά τινα τῆς ἀληθείας παρέλαβον, παρέμειξε τοῦ πλάνου τὴν θεολογίαν τινὰ καὶ τὸν Διονυσίων καὶ Θεομοφορίων τὰ δύσαγη παραδέδωκεν δργια, καὶ οἶόν τινι μέλιτι περιχρίσας τὴν κύλικα, τὸ δηλητήριον πόμα τοῖς ἔξαπατωμένοις προσφέρει. Affert Testamenti vs. 1 φθέγγομαι οἷς θέμις ἔστι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι l. l. I 86 p. 25, 9 et 115 p. 32, 15 Raed.; cf. Lob. I 439.

Ad vs. 13 cf. M. Heinze *Lehre vom Logos Oldenburg* 1872, 188, qui etiam p. 187 de voce περιτίσσεται vs. 11 loquitur. Cum vs. 22 ss. cf. Evang. Iohannis I 18 θεὸν οὐδεὶς ἔωρακεν πώποτε, ὁ μονογενῆς νίδος ὁ ὕψη εἰς τὸν κόλπον (vox mystica v. Dieterich *Mithrasliturgie* 123. 136) τοῦ πατρὸς ἐκεῖτος ἐσηγήσατο; ad vs. 25 s. v. Μααβ Aratea 131; ad vs. 29 cft. Μααβ Aratea 254 Arat. Phaenom. vs. 10 αὐτὸς (sc. Ζεὺς) γὰρ τά γε σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐστήριξεν ἀστρα σιακρίνας. Orphicam

poesin sapiunt etiam versus allati a Macrobio Saturn. I 20, 16
*nam Sarapis, quem Aegyptii deum maximum prodiderunt, oratus
 a Nicocreonte Cypriorum rege quis deorum haberetur, his versibus
 sollicitam religionem regis instruxit*

εἰμὶ θεὸς τοιόσδε μαθεῖν, οἶόν κ' ἐγὼ εἴπω·
 οὐράνιος κόσμος κεφαλή, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
 γαῖα δέ μοι πόδες εἰσί, τὰ δ' οὖτ' ἐν αἰθέρι κεῖται,
 ὅμμα τε τηλανγής λαμπρὸν φόρος ηελίου

*ex his appareat, Sarapis et solis unam et individuam esse naturam.
 Vide quoque Ἱερῶν λόγων fr. 167—169.*

Herm. II; Lob. I 441; Elter 154. 180; Wobbermin 125. 138.

248. (238. 239) Clem. Alex. V 14. 125, 1 (II 410, 19 Staeh.)
 ~ Euseb. Praep. evang. XIII 401 (II 217, 13 Dind.) καὶ (τὰ)
 διὰ Ἡσαΐου (40, 12) ‘τίς ἐμέτρησεν τὸν οὐρανὸν σπιθαμῆι καὶ
 πᾶσαν τὴν γῆν δρακί’; πάλιν (v. fr. 246) ὅταν εἴπῃ (Ορφεύς)·

αἱθέρος ήδ' Ἀΐδουν, πόντον γαίης τε¹ τύραννε,
 διὸς βρονταῖς² σείεις βριαρόν δόμον Οὐδένυπτοι·

| 411 Staeh. δαίμονες δὲν φρίσσονται[ν], θεῶν δὲ δέδοικεν δυιλος³·
 ὥι Μοῖσαι πείθονται, ἀμείλικτοί⁴ περ ἔονται·

5 ἄφθιτε, μητροπάτωρ,⁵ οὖν θυμῷ πάντα δορεῖται·
 διὸς κινεῖς ἀνέμους, νεφέληισι δὲ⁶ πάντα καλύπτεις,
 πρηστῆροι σχίζων πλατὺν αἰθέρα· σὴ μὲν ἐν ἄστροις
 τάξις, ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι⁷ τρέχονσα·⁸
 σῶι⁹ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεστᾶσιν¹⁰ πολύμοχθοι

10 ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε βροτοῖς διὸς πάντα τελεῖται·
 σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἀνθεσι πορφυρέοισιν·

σὸς χειμὼν ψυχραῖσιν¹¹ ἐπεοχόμενος τερψέλαισιν·¹²

σύς¹³ ποτε βακχευτῆς¹⁴ Βρόμιος¹⁵ διέρειμεν δπώρας.

εἴτα ἐπιφέρει, δητῶς παντοκράτορα δυναμάζων τὸν θεόν·

b ἄφθιτον, ἀθάνατον, δητὸν μόνον ἀθανάτοισιν.

ἐλθέ, μέγιστε θεῶν πάντων, κρατερῆι σὺν ἀνάγκῃ,
 φρικτός, ἀγήτητος, μέγας, ἄφθιτος, δὲ στέφει αἰθήρ.

διὰ μὲν τοῦ ‘μητροπάτωρ’ οὐ μόνον τὴν ἐκ μὴ δύντων γένεσιν
 ἐμήνυσεν, δέδωκεν δὲ ἀφορμὰς τοῖς τὰς προβολὰς εἰσάγονσι
 τάχα καὶ σύνυγον τοῦτον τοῦ θεοῦ· παραφράζει δὲ ἐκείνας τὰς
 προφητικὰς γραφάς, τὴν τε διὰ Ὁσηὲ (Eus.; Ἡσαΐου L) ‘ἐγὼ
 στερεοεν βροντὴν καὶ κτίζων πνεῦμα’ (Amos 4, 13), οὐ αἱ χεῖρες
 τὴν στρατιὰν τοῦ οὐρανοῦ ἐθεμελίωσαν (τῷρ ἀγγέλων ἐποίησαν

Eus. *O* cf. Hos. 13, 4 et ceteros a Staehlinio indicatos locos), καὶ τὴν διὰ Μωϋσέως (Deuteron. 32, 39): ἕδετε, ἕδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστι θεὸς ἔτερος πλὴν ἐμοῦ· ἐγὼ ἀποκτενῶ καὶ ἔην ποιήσω· πατάξω κάχον λάσομαι· καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἔξελεῖται ἐκ τῶν χειρῶν μου². Sequuntur fr. 245 vs. 11. 12 v. ibidem n. 12.

1 τε om. Eus. *O*. 2 τίχαννε, ὃς βρονταῖς (βρονταῖσι codd.) Eus.; τίχαννος, βρονταῖς δὲ Clem. L. 3 θεῶν δεῖδοικεν δύμιλος Platt Journ. philol. Lond. XXVI 1899, 232. 4 ἀμειλικτοὶ Eus., ἀμιλικτοὶ L. 5 μητροπάτορ Eus. *IO*. 6 δὲ om. Eus. *BIO*. 7 ἐφημοσύναισι Eus.; ἐφημοσύναις L; ἐφημοσύνησι Ab. 8 τρεχούσαις Eus. *BIO*; τρέχονσιν Heyse. 9 ωι Eus. 10 πνρόεντι παρεστᾶσιν Eus., πνρόοντι παρεστᾶσι L. 11 ψυχρῆσιν Ab. 12 νεφέλαισιν Eus.; νεφέλεσιν L; νιφάδεσσι Lob. 456 n. d.; νεφέλησιν Ab. 13 σός Fronto ap. Vigerium; ἄς L Eus.; σός Lob. 14 βαχχεντῆς Ios. Scaliger; βαχχεντάς L Eus. 15 βρόμιος Eus.; βρομίοις L.

Herm. III; Lob. I 455.

Ad a 3 cf. Pradel *Griech. und sueditalien. Gebete etc.* 1907 *RVV* III 3, 292 s.; ad vs. 5 μητροπάτωρ Usener *Strena Helbigiana* 316 = *Kl. Schr.* IV 335; ad vs. 10 ἄγγελοι Lob. I 456 n. c; R. Heinze *Xenokrates* 113 n. 1; Achelis *Zeitschr. neutestamentl. Wissensch.* I 1900, 87 et Dieterich ibidem 336 = *Kl. Schr.* 193.

Cf. ceteroquin Oracul. Sibyllin. VIII 429—436 p. 169 Geffck.

αὐτογένητος,¹ ἄχοαντος,² δέρραος δίδιός τε,

430 ἦ οὐρανοῦχος ἰσχύι μετρῶν³ πνρόεσσαν ἀντημὴν⁴
καὶ πατάγον⁵ σκῆπτρον κατέχει⁶ σὺν ἀπηνέι πνρσῶι,
πρηνέει⁷ τε βαρυκτυπέων⁸ δουπήματα βροντῶι,
γῆν κλονέων⁹ κατέχει¹⁰ δοιεζήματα¹¹ — — — — —
καδστεροπῶν μάστιγας ἀπαμβλύνει¹² πνροφεγγεῖς¹³
485 ὅμβρων δ' ἄσπετα χεύματ' ἔχει φίπας τε¹⁴ χαλάζης
κρυμαλέης νεφελῶν τε βολάς καὶ χείματος ὁρμάς.¹⁵

1 αὐτογένητος Opsop.; αὐτογένητος Ψ; ἀγέννητος Φ. 2. ἄναρχος Nauck cf. Aristid. Apol. 1 p. 4 n. Geffck. (*Zwei griech. Apologeten* 1907). 3 οὐρανοῦχος cf. τεμενοῦχος, οὐρανοῦ ἰσχεῖ μετρεῖν Geffck. 4 ἀτμήν ΦΨ. 5 πάταγον Φ. 6 κατέχεις Ewald. 7 πραύνει Φ; πρηνέει Ew. 8 βαρυκτυπέα Φ; βαρυκτηπέων Ψ. 9 γῆν κλονῶν Ψ; γῆν τε κλονῶν Rzach. 10 κατέχεις Ew. 11 post δοιεζήματα add. ἡελίοι Friedlieb (cf. *Hymn.* VIII 6 in Solem: εὐδρομε, δοιεζήτωρ (Sealig. Herm.: δοιεζωτήρ vel διεζωτήρ codd.; δοιεζήτορ Ab.), πνρόεις, φαιδρωπέ, διφρεντά cf. in *Protagonum* VI 5 fr. 87; Kroll De oracul. Chald. 65 n. 1; τ' ἄγρια πόντον suppl. Wilamowitz. 12 ἀπαμβλύνεις Ew. 13 πνροφεγγεῖς Struve Opusc. sel. I 119. 14 χεύματ' ἔχει φίπας τε Wilam.; χεύματα ἐρικινῆς δὲ Ψ; χεύματα ἡρακινῆς δὲ Φ; χεύματα εἰαρινῆς δὲ χ. Struve. 15 νεφελῶν τε βολάς καὶ χ. ὁρμάς em. Wilam.; νεφελέων τε βονλῆς χ. χ. δριμῆς Ψ; νεφελῶν βονλῆς χ. χ. δριμῆς Φ.

7. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΑ

Corpus operum astrologicorum Orpheo, qui in Argonauticis vs. 207 dicit Ἀγκαλός τ' ἔμοιε πλευρώνιος, δις δια πορείας ονδρανίας ἀστρων ἐδάη κύκλους τε πλανήτας (cf. Maaß *Tagesgoetter* p. 269 n. 23), ascriptum extitisse Tzetzes Chiliad. XII 399 vs. 140 p. 444 Kiessl. testis esse videtur (cf. post Gisekium *Rhein. Mus.* VIII 1853, 102 et Abelium in praefatione Lithicorum (edit. a. 1881) p. 2 Heegium *Die angebl. orphischen "Ἐργα καὶ Παιέσαι* Diss. Wuerzburg 1907, 35):

140 δὲ Ἀτλας δὲ παρ' Ἑλλησιν, δὲ Λίβυς ἀστρολόγος,
ἀφ' οὗ δὲ Ἑλλην Ἡρακλῆς παρέλαβε τὴν τέχνην,
οὐκ ἡσαν παλαιότεροι τοῦ Μέτωπος εἰς χρόνον;
οὐκ ἔγραψαν καὶ οὗτοι δὲ περὶ ἀστρολογίας;
καν συγχωρήσωμεν αὐτοὺς μὴ γράψαι περὶ τούτων,
145 Όφρενς δὲ μέγας, σύγχορος ὑπάρχων Ἡρακλεῖ,
γράψας Ἐφημερίδας τε καὶ Δωδεκαετηρίδας
καὶ περὶ ἄλλων ἀκριβῶν, ἐλέγχει τούτους φεύστας.

Cf. Tzetz. Exges. in Iliad. p. 27, 11 Herm. φυσικῶν φημὶ καὶ ἀστροομικῶν, μαγικῶν τε καὶ τῶν τοιούτων, ἐπεὶ καὶ δλίγοις τὰ τουαῖτα ἐπιτερπῆ, ἄλλως τε δὲ καὶ Ὁ. καὶ ἔτεροι περὶ τοιούτων συγγεγραφήκεσαν et Schol. Lycophr. p. 3, 29 Scheer γράφει δὲ δὲ Ὁ. χωρὶς τῶν ἀστρολογικῶν καὶ ἐπισιδικῶν καὶ μαγικῶν καὶ τῶν ἐτέρων καὶ ὅμοιος εἰς Δία καὶ τοὺς λοιποὺς οὕτως. Ζεὺς—τέτυκται (supra fr. 21a vs. 1. 2).

Collegimus igitur hic omnia fragmenta quae ad astrologiam faciunt. Theon (test. nr. 236) commentarium de Orphei Astrologicis composuisse dicitur (Heeg *Festschr. M. v. Schanz* 1912, 164). Num corpori astrologico titulus Περὶ καταρχῶν inscriptus fuerit, ut Heegius Diss. 68 suspicatur, in dubio relinquimus. Spectat ad id forsitan etiam Argonauticorum vs. 37 (test. nr. 224) σημείων τεούτων τε λύσεις ἀστρων τε πορείας. De necessitudine, quae inter haec carmina et Maximi carmen Περὶ καταρχῶν in uno cod. Laurent. 28, 27 servato et a Ludwichio a. 1877 denuo edito intercedit, cf. infra. Hae corporis partes fuisse videntur

I. Δωδεκαετηρίδες
fr. 249—270.

II. Ἐφημερίδες
fr. 271—279.

III. <i>Γεωργία</i>
fr. 280—283.	V. <i>Περὶ σεισμῶν</i>
fr. 285.
IV. <i>(Περὶ δραπετῶν)</i>
fr. 284.	VI. <i>Περὶ ἐπεμβάσεων</i>
fr. 286—287.
VII. <i>Περὶ καταρχῶν</i>
fr. 288.	

De *AΣΤΡΟΝΟΜΙΑ* v. p. 296. *Μεγάλα Ἔργα* (Lob. I 413 s.) et *Ἔργα καὶ Ἡμέραι* (fr. 11—29 Ab.) non extiterunt, ut Heeg in Diss. evicit. Anteire iubemus cum Heegio Diss. 61 Firmic. Matern. Mathes. IV prooem. 5 p. 196, 21 Kroll-Skutsch (Ab. p. 141): *omnia enim, quae Aesculapio Mercurius † einhnus* (et Hanubius Teuffel; emhnus V) *vix tradiderunt, quae Petosiris explicavit et Nechoepso et quae Abram, Orfeus et Critodemus ediderunt* [et del. ed. princ. Venet.] *ceterique omnes huius artis sciī* (Sittl; *antisci vel antiscia* codd.), *perlecta pariter atque collecta et contrariis sententiarum diversitatibus comparata illis perscripsimus libris* etc.

Lob. I 363; Tannery *Revue philol.* XXI 1897, 190; Heeg Diss. 10. 61; Geffcken *Herm.* LV 1920, 282.

I. Δωδεκαετηρίδες

Suid. s. ³O. *Κροτωνιάτης* (test. nr. 177) ³O. *Κροτωνιάτης* ἐποποιός, ὃν *Πεισιστράτου τῷ τυράρρῳ Ἀσκληπιάδης* (sc. Myrleanus, v. etiam Heegium 26) φησὶν ἐν τῷ ἔκτῳ βιβλίῳ τῶν γραμματικῶν· *Δωδεκαετηρίδας* (Diels II³ 164, 7 Tzetzam secutus cf. Lob. I 424 s. et Bollium ap. Heegium 70; *δεκαετηρίδα, δεκαετηρία* codd. *praeter δεκαετηρία* Brux.; *Δωδεκαετηρία* Lamb. cf. Gisekium 102; Heegium 18; F. Bollium *Aus der Offenbarung Johannis Στοιχεῖα I* 79 s.), *Ἀργοναυτικὰ καὶ ἄλλα τινά*. Tzetz. Chiliad. XII 144 p. 445 Kiessl. (v. supra p. 267) κἄν συγχρονίσωμεν αὐτοὺς (sc. Atlantem et Herculem Metone astrologo antiquiores) μὴ γράψαι περὶ τούτων, ³O. δὲ μέγας, σύγχρονος ὑπάρχων Ἰρακλέῃ, γράψας Ἐφημερίδας τε (fr. 271—279) καὶ *Δωδεκαετηρίδας* καὶ περὶ ἄλλων ἀκριβῶς, ἐλέγχει τούτους φεύστας. Cf. Tzetz. ad Hesiod. Op. et Dies 568 (Gaisford II 335, 17) ³O δὲ μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται δρᾶρ· οἶοι sequuntur fr. 282. 263. 266. Carminis de agriculturae

(*Γεωργία*) partem Dodecaeterides fuisse iure negat Heeg 19 cf. fr. 282. Num fr. 281 ad Georgiam pertinuerit, ambiguum cf. Heegium 47. Forsitan spectat ad Dodecaeterides Orphicas Censorin. De die natali 18, 6 p. 53, 5 Jahn (v. fr. 250) *ob hoc in Graecia multae religiones (regiones D) hoc intervallo temporis summa caerimonia coluntur, Delphis quoque ludi qui vocantur Pythia post annum octavum olim conficiebantur. proxima est hanc magnitudinem quae vocatur dodecaeteris ex annis vertentibus duodecim. huic anno Chaldaico nomen est, quem genethliaci non ad solis lunaeque cursus sed ad observationes alias habent accommodatum, quod in eo dicunt tempestates, frugumque proventus ac sterilitates, item morbos salubritatesque circumire.*

249. (21) Tzetz. Chiliad. XII 399 vs. 152 p. 44 K. τῶν Διοδεκάετηρίδων δὲ ή καταρχῇ τοιάδε·

δεῦρον ρυν οὐστά μοι καθαρὰς ἀκοάς τε πετάσσας
κέκλινθι τάξιν ἄπασαν, δοσην τεκμήρατο Δαιμών
Ἐκ τε μῆς ρυντός ηδ' ἐξ ἐνὸς ἥματος αὐτῶς.

Herm. XXXVII 4; Lob. I 416; Giseke 102; Heeg 20. 26 fr. 1.

Δαιμών *Εβδ.* πρὸς Μονσ. 31; Hymn. LXXIII Δαιμονος (cf. XXVII Μητρὸς θεῶν 4 ss.; supra fr. 83, infra fr. 255 ὡρίσθη ἀπ' ἀρχῆς πάμφορον (sive ἐπὸ Δαιμονος sive ὑπὸ παντοχράτορος δημιουροῦ Heeg 20 n. 2). Cf. Parmenid. fr. 1 vs. 3 (Diels I³ 148) et fr. 12 (Diels I³ 161) αἱ γὰρ στεινότεραι πλῆντο πνῷδες ἀκοήτοι, αἱ δ' ἐπὶ ταῖς ρυντός, μετὰ δὲ φλογὸς ἔται αἰσα· ἐν δὲ μέσωι τούτων δαιμών ἡ πάρτα κυβερνᾷ cum Pfeifferi commen-tatione fr. 83 indicata.

250. (249. 250) Censorin. De die natali 18, 11 p. 55, 6 Jahn est *praeterea annus*, quem Aristoteles maximum potius quam magnum appellat, quem solis et lunae vagarumque quinque stellarum orbes conficiunt, cum ad idem signum, ubi quondam simul fuerunt, una referuntur: cuius anni hiemps summa est *cataclysmos*, quam nostri diluvionem vocant, aetas autem *ecpyrosis*, quod est mundi incendium. nam his alternis temporibus mundus tum exignescere tum exaqueescere videtur. *Hunc Aristarchus putavit esse annorum vertentium IIICCLXXXIII, Aretes Dyrrhachinus VDLII, Heraclitus* (Diels I³ 74 n. 13) *et Limus XDCCC, Dion XDCCCLXXXIII, |*⁵⁶ *Jahn O. CXX, Cassandrus tricies sexies centum milium: alii vero infinitum esse nec umquam in se reverti existimarent. Plutarch. De def. oracul. 12 p. 415 f.*

(test. nr. 251) καὶ δὲ Κλεόμβροτος (Gerth RE² XI 679 n. 4) ‘ἀκούω ταῦτ’ ἔφη ‘πολλῶν καὶ δρῶ τὴν Στωικὴν ἐκπύρωσιν ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτον καὶ Ὁρφέως ἐπινεμομένην ἐπη οὗτο καὶ τὰ Ἡσιόδου καὶ συνεξάπτουσαν’.¹

1 συνεξάπτουσαν Wyttensb.; συνεξαπατούσαν codd.; συνεξαπατῶσαν Ab.

Lob. II 792; Boll ap. Heegium 70; Geffcken Herm. XLIX 1914, 336 s.; J. Kroll ibidem L 1915, 143.

251. Dodecaeteris Orphica (V, v. Heegium Diss. 17) Περὶ τῆς φύσεως τῶν ιβ' ζωιδίων καὶ πρὸς τὰ ἐνιαύσια καταστήματα τῶν φυσικῶν ἰδιωμάτων vestigiis dactylicis ornata, εἰ codd. Vatican. gr. 1290 fol. 69^v, Monac. gr. 287 fol. 92^v, Mutin. gr. 85 fol. 23^v edita a Bollio Catalog. cod. astrologorum graecor. V 1, 241. *⟨Διὸς Κριὸν περιπολεύοντος⟩*¹ τὸ [δὲ] ἔτος [ὅπερ αὐτὸς κυριεύσει]² ὑπάρχει πολεμικὸν ἀπ' ἀρχῆς, πάμφορον πάννυ, παντοῖας τροφὰς ἐπιφέρον· πτώσεις δὲ ἀνθρώπων³ καὶ τετράποδα θάλψουσι πάντα.⁴

1 add. Heeg. 2 uncis inclus. idem. Eadem vel similia addidit aut unciis inclusit Heeg etiam in sequentibus fragmentis. 3 πάννυ πάμφορον . . . παντοῖας δὲ τροφὰς ἐπάγει . . . πτώσεις δὲ ἀνθρώπων temptat idem. 4 *⟨οἵνος γηγεντὸς⟩* add. post πάντα idem afferens Gepon. I 12 p. 22, 16 Beckh (Oder Rhein. Mus. LXV 1890, 70 et Diels II³ 128 n. 8) ὁ δὲ Δημόκριτος λέγει τὸν οἶνον γηγεντὸν καὶ παράμονον εἶναι, εὑθετον δὲ εἶναι τὸ ἔτος πρὸς μόνην ἀμπέλων φυτείαν.

Boll Sphaera 330 s.; Heeg 17. 21. 24. 26 fr. 2.

252. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) *⟨Διὸς Ταῦρον περιπολεύοντος⟩* τὸ [δὲ] ἔτος [ὅπερ αὐτὸς κυριεύσει] κατόμβριμόν¹ ἐστιν ἀπ' ἀρχῆς καὶ τὰ ὄψιμα τότε μᾶλλον οἴσονται καρπόν.

1 καθόμβριμον codd.

Heeg 27 fr. 3.

253. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) *⟨Διὸς Διδύμους περιπολεύοντος⟩* τὸ [δὲ] ἔτος [οὖπερ αὐτὸν¹ ἔξει τὴν κυριότητα] μόνος σῖτος γένηται· αὐχμηρὸς δὲ καιρὸς καὶ τὰ σπέρματα κατακαύσει· ἄμπελος καὶ συκῆ ἀνθέξεται καρπῶν.²

1 οὖπερ αὐτὸν i. e. τὸ δωδεκατημόριον Boll; δπερ αὐτὸς codd. 2 καρπῶν Boll; καρπόν codd.

Heeg 27 fr. 4.

254. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) *⟨Διὸς Καρκίρου περιπολεύοντος⟩* τὸ [δὲ] ἔτος [αὐτοῦ] τετράποδα οὔποτε θάλψουσι· πενταμηριαῖος δὲ χειμὼν κρατήσει τὸ μῆκος· πτώσεις δὲ καὶ

λοιμός, τετραπόδων πλῆθος ὅλλυται· καὶ τὸ τῶν Διδύμων¹ ἔτος Καρκίνος² καταπίνεται.

1 ὄληται τοῦ Διδύμου Mon. 2 Καρκίνος καταπίνει Boll citans Geopon. I 12, 16 p. 23, 24 Beckh de anno Geminorum ἀμεινον δὲ καρποὺς ἀποθέσαι διὰ τὴν ἐν τῷ ἐρχομένῳ ἔτει ἐσομένην ἀφορίαν (cf. Archiv Religionsw. XII 1909, 150); καρκίνον καταπίει codd.

Heeg 27 fr. 5.

255. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) *(Διὸς Λέοντα περιπολεύοντος)* τὸ [δὲ] ἔτος [αὐτοῦ, ὅπερ κυριεύσει] ὠρίσθη ἀπ' ἀρχῆς πάμφορον (cf. ad fr. 249). πλουτήσει ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαῖῳ παντὶ, ἀλλὰ τῶν θηρίων τότε ἐπάνοδος ἔσται· βορὰ τετραπόδων· βροτοῖς δὲ μῆνες ἐρίδων·¹ ἐλαῖας δὲ καρπὸς ὀλετταῖ· συκῆ καρποφορεῖ· καὶ ἀμπελος ἐκβλύσει τὸν οἶνον.

1 ἐρίδων Boll; ἐρήδουν codd.; μῆνες δὲ βροτοῖς ἐρίδων (πλέον) tempitat Heeg.

Heeg 27 fr. 6.

256. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) *(Διὸς Παρθένον περιπολεύοντος)* τὸ [δὲ αὐτῆς] ἔτος λοιμοῦ ὑπάρχει ποιητικόν, (βοῶν δὲ μάλιστα)¹ ἀνθρώπων στενώσεις· τετραπόδων βρώματα λήψει· καὶ κεραυνοβόλοι² νεφέλαι τὰ σπέρματα κατακαύσουσι;³ πτώσεις δὲ ἀνθρώπων ἐπικοίνως τρεῖς ἐπὶ δοιάς temptat Heeg.

1 *(βοῶν δὲ μάλιστα)* suppl. Heeg. 2 κεραυνοβόλαι codd. 3 κατακαύσει codd.; ἡδὲ κεραυνοβόλοι νεφέλαι (κατὰ καρπὸν) ἐκανοσαν. πτώσεις δὲ ἀνθρώπων ἐπικοίνως (*ἐπικενετές* codd.) τρεῖς ἐπὶ δοιάς temptat Heeg.

Heeg 28 fr. 7.

257. (14. 189) Tzetz. Exeges. in Iliad. 26, 1 Herm. καὶ μαθητὴν δὲ αὐτόν (sc. τὸν Ὀμηρον) φημι μᾶλλον Ὁρφέως εἶται ἦ Προναπίδον· ενδίσκω γὰρ αὐτὸν ἂ μέν τινα τῶν Ὁρφέως ἐπῶν καθ' δολοκληρίαν πρὸς τὴν αὐτοῦ μετοχετεύσαντα ποίησιν, ἐτερα δὲ πάλιν καθ' ἡμίσειαν παρασπάσαντα, ἔστι δ' ἂ καὶ μεταφράσαντα ἦ καὶ ἀλληγάλλως μεταστρέψαντα ποίησιν ὡς τὸ sequitur fr. 268 καὶ τό·

ἔκτον ἔτος· τὸ μὲν οὖτις ἐπέφρασεν¹ οὐδ' ἐνόησεν

1 ἐπεφράσατ' Mullach.

Herm. p. 511 n. 33; Lob. I 554; Heeg 23. 28 fr. 7.

258. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) *(Διὸς Ζυγὸν περιπολεύοντος* [τὸ δὲ ἔτος, ὅπερ αὐτὸς κυριεύσει] βοῶν τότε ἀνά-

στασις ἔσται· τετράποδα θάλψοντι· βροτοῖς ἐπὶ γῆς κομή-
εντα πάμφορα.

Heeg 28 fr. 8.

259. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) *(Διὸς Σκορπίον περι-
πολεύοντος)* [τὸ δὲ ἔτος, ὅπερ αὐτὸς κυριεύσει] σῖτος καὶ
ἄλαιον γίνεται· τὰ δ' ἄλλα πάντα οὖποτε θάλψοντι· δρόνες
καρποφορήσοντι· τοῖς ἀκάρποις (. . . .)¹ βρώματα
δοῦναι.

1 Lacunam indicavit Heeg.

Heeg 25. 28 fr. 9.

260. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) *(Διὸς Τοξότην περι-
πολεύοντος)* [τὸ δὲ ἔτος, ὅπερ αὐτὸς κυριεύσει] πολεμικόν
ἔστιν ἀπ' ἀρχῆς· καὶ ἐν ἡμέραις θερισμοῦ τὰ ἄρματα πάντα
πεσεῖται· καὶ τῆς εὐθηγίας τὸν καρπὸν λοιμὸς ὑποτάσσει.

Heeg 28 fr. 10.

Cf. Palchi *Περὶ τῶν ιβ' ζωιδίων καὶ τῶν δ' καρῶν* ap. Bollium Catalog. V 1, 177, 24 τὸ δὲ ἔτος τοῦτο (sc. Τοξότου) οὔτε πρὸς φυτέλαν οὔτε πρὸς θερισμοὺς (ἐπιτήδειον inser. Boll). ἐκλείψοντι δὲ ἐν αὐτῷ καὶ πηγαῖ. Vide Bollii adnotationem.

261. (22) Tzetz. Exges. in Iliad. 127, 4 Herm. ὁ παλαιὸς
γέροντος, ἀφ' οὗπερ δὲ ἐμὸς χρυσοῦς Ὁμηρος ὡς ἀνθεμονοργὸς
μέλισσα πολλὰ (Abel; Ὁμηρος πολλὰ ἀνθεμονοργὸν μέλισσαν
Herm.) ἀνθηὴ ἐπῶν ἀπερδέψατο, ἐν ταῖς ἑαυτοῦ Δωδεκαετηρίσιν
οὐ νήδυμον φησιν, ἀλλὰ ἥδυμον (Od. v 79 ἥδυμος ὑπρος) λέγων
οὐτωσί·

ῳδὲ γάρ ἀν μίμνοι καθαρός τε (καὶ)¹ ἔμπεδος² οἶρος
ἥδυμος εὐώδης τε· καλὸν δὲ ἔτος ἔστι φυτείη.³

1 add. Lob. 2 ἔμπεδος Koechly Opusc. phil. I 237; ἔμπλεος codd.
3 φυτεῖη codd.; φυτείης error Hermanni.

Herm. 512 n. 34; Lob. I 424; Boll Sphaera 330 n. 1; Heeg 21.
29 fr. 10.

Cf. fr. 251 n. 4.

262. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) *(Διὸς Αἰγοκέρωτα περι-
πολεύοντος)* [τὸ δὲ ἔτος, ὅπερ κρατήσει] ἡ γῆ οἴνον οἴσει
ώς ἔδωρ· καὶ τὰ πρωτογενῆ τῆς γῆς τότε οἴσουσι καρπόν,
ὄψιμον δὲ καρπόν· γαῖαν μήποτε μετέξηις¹ κεραυνοβόλος²
δὲ διμίχλη τὰ πάντα μαρανεῖ· καὶ τὸ κρύος τῆς πάχης δλέσει
καρπούς.

1 μίξης Heeg; μίξεις codd. 2 κεραυνοβόλος Boll; κεραυνοβόλως codd.

Heeg 29 fr. 11.

263. (12) Tzetz. ad Hesiod. Op. et Dies 568 (Gaisford II 335, 17). Cf. supra p. 268. Ὁ δὲ μαθηματικῶς πάντα παρακελεῖται δοῦλον . . . ν. ad fr. 282, ubi sequitur Διὸς Ὑδροχόον περιπολεύοντος μὴ πλεύσησις· χαλεπή γὰρ τότε λίαν ἐστὶν ἡ θάλασσα.

Lob. I 424; Heeg 29 fr. 12.

264. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) τὸ [δ' αὐτοῦ] ἔτος Ἡλιος κανέων φίψει¹ αὐχμηρὸς γὰρ καιρὸς γένηται· καὶ τὰ ὄπερα ματα πάντα μαρατεῖ· λοιμὸς γὰρ γένηται μέγας εἰς πάντα.

1 an ⟨ἀστάχνας⟩ κανέων φίψει? Heeg.

Heeg 29 fr. 12.

265. Dodecaeteris V (cf. fr. 251) τὸ [δὲ] ἔτος [ὄπερος οἱ Ἱχθύες κυριεύουσιν] εὖ μάλα τὰ πάντα ἀναπληροῦσιν.

Heeg 29 fr. 13.

266. (12) Tzetz. ad Hesiod. Op. et Dies 568 (Gaisford II 335, 21) τοῦ αὐτοῦ Διὸς ἐν Ἱχθύσιν ὄρτος καλὸν γάμους ποιεῖν.

Heeg 29 fr. 13.

267. (23) Schol. Lycophr. 523 p. 189, 10 ss. Sch. κοίρανος γὰρ δικτάτωρ¹ λέγεται, τύραννος δὲ διάτασις μόναρχος, βασιλεὺς δὲ ὁ ἐννόμως καὶ δικαίως κρατῶν. δεῖννοι δὲ καὶ Ὁ. τὴν τούτων διαφορὰν οὐτωσὶ λέγων ἐν ταῖς Δωδεκαετηρίσιτοι.

ἔστι² δ' αὖ τις³ ἀνὴρ ἢ κοίρανος ἢ τύραννος
ἢ βασιλεὺς, δος τῆμος ἐς οὐρανὸν ἴξεται αἰπύν.

1 δικτάτωρ priores. 2 ἔσται II class. codd. Tzetz. 3 αὗτις Lob.; οὐτος Koechly Opusc. philol. I 237.

Lob. I 425; Heeg 22. 30 fr. 14; J. Kroll *Lehren des Herm. Trismeg. 322.*

Ad vs. 2 cf. Empedocl. Καθαροὶ fr. 146 (I³ 278, 4 Diels) εἰς δὲ τέλος μάντεις τε καὶ δύνατόλοι καὶ ἡτοὶ καὶ πρόμοι ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισι πέλονται, ἔνθεν ἀναβλαστοῦσι θεοὶ τιμῆισι φέριστοι.

268. (14) Tzetz. Exeget. in Iliad. 26, 2 Herm. εἰνρίσκω γὰρ αὐτὸν . . . (v. fr. 257) ὡς τό·

σηκάζειν πυρούς¹ τε καὶ ἀστάχνας κατ' ἀλωὰς
ἀνδρῶν λικμώτων, ὅτε τε ἔσαρθη Ἀημήτηρ²
κοίνηι ἐπειγομέρων ἀρέμον τε καὶ ἄχρας.

1 πυρούς codd.; πυρσούς error Herm. in Orph. 2 Ἀημήτηρ Lob.

Herm. Orph. 511 n. 33; Lob. I 423; Heeg 30 fr. 15.

269. (15) Tzetz. Exges. in Iliad. 26, 20 Herm. post fr. 193 (v. fr. 257, ubi Tzetzae verba Orphei sententias introducentia inveniuntur) allatum καὶ τό·

ομήρεις δ' ἐργάζοι¹ μελισσάων ἀδιτάων
1 ἐργάζοι Lob.; ἐργάζεο cod.; εἰργάζοντο Mullach.

Herm. 511 n. 33; Lob. I 423.

270. (16) Tzetz. ad Hesiod. Op. et Dies 502 (Gaisford II 308, 23) τὰ δὲ ἵπη ἐκ τῶν Ὀρφέως μετεβλήθη· φησὶ γὰρ Ὁρφείς·

πολλαὶ δ' οὐρανόθεν καὶ ἐπαρτέες ἐκ τεφελάων
τῆμος ἐπόρυνται φηγοῖς καὶ δένδροσιν ἄλλοις
οὔρεσι τε σκοπέλοις τε καὶ ἀνθρώποις¹ ἐριθύμοις
πηγυλίδες καὶ ἔσονται ἀμειδέες· αἴδε γὰρ² ὅντως
5 τρύζονσιν³ καὶ θῆρας ἐν οὐρεσιν· οὐδέ τις ἀνδρῶν
προβλώσκειν μεγάρων δύνεται κατὰ γυναῖς δαμασθεῖς
ψύχει λευγαλέωι πάχυντι δ' ὑπὸ γαῖα μέμυκε.

1 ἀνθρώποις Heinsius; ἀνθρώπων codd. 2 αἱ δὲ γὰρ codd.
3 τρύζονσιν vel τρύζονται codd.; τρύνονσιν Heinsius.

Herm. XXXI; Lob. I 423; Heeg 22. 30 fr. 16.

Orphicus imitari videtur Hesiodi Op. et Dies 504

μῆνα δὲ Ληραιῶνα, κάκ' ἥματα, βονδόρα πάτα,
505 τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας, αἵ τ' ἐπὶ γαῖαν
πνεύσαστος Βορέας δυσηλεγέες τελέθονσιν,
ὅς τε διὰ Θρήικης ἱπποτρόφου εὑρεῖ πόντωι
εμπνεύσας ὥριτε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὑλη
κτλ.

II. Ἔφημερίδες

Huius carminis astrologici titulus solum traditus est ter a Tzetza Chiliad. XII 399 vs. 146 (cf. supra p. 268), in Prolegomenis ad Hesiodi Op. et Dies 18 (II 21 Gaisf.) fr. 271, ad Aristophan. Nub. 1178 (fr. 279). Argumentum leviter indicat Procl. ad Hesiod. Op. et Dies 763 (Gaisf. II 414, 29): αἱ περὶ τῆς τῶν ἡμερῶν ἐκλογῆς καὶ ἀπεκλογῆς παραιτέσεις ἔχοντι μὲν τὰς ἀρχὰς ἐκ τῶν παρατηρήσεων, ἄλλαι δὲ παρ' ἄλλοις ἐκράτησαν, ἐπεὶ καὶ παρ' Ὁρφεῖς τινες αὐτῶν διακρίσεις καὶ ἐν τοῖς Ἀθηναίων πατρίοις (sc. Philochori et Amphoteri

cf. ad vs. 808 Gaisf. II 441, 17) διωρίσθησαν, καὶ εἰ μὲν ἀγαθαι τινες, εἰ δὲ φαῦλαι, μέσαι δέ τινες εἶναι. καὶ οὐχ ὅλαις ἡμέρας πούροι ὑπέλαβότι τινες εὐκαιρίαν ἔχειν πρὸς καταρχής τινων πράξεων, ἀλλὰ καὶ μόνια τῆς ἡμέρας, ὅτε μὲν τὰ ἐνθιτὰ ἐπαιροῦται, ὅτε δὲ τὰ |⁴¹⁵ Gaisf περὶ δεῖλην δψίαν, ὅπου δὲ καὶ τοῖς μὲν θεοῖς οὐκεῖται τὰ πρὸς μεσημβρίαν εἰρήκασαι, ὥρωσι δὲ τὰ μετὰ μεσημβρίαν (Lob. I 411; fr. 24 Ab.). Similiter Procl. ad vs. 822 αὖτε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίους μέγ' ὄτειαρ, εἰ δ' ἄλλαι μετάδονποι, ἀκήροι, οὐ τι φέρουσαι. ἄλλος δ' ἄλλοιν αἰνεῖ, παῖδοι δὲ ἴσαισιν. ἄλλοτε μητρινὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ (Gaisf. II 445, 18) καὶ γὰρ Ὁ. εἰπε περὶ τῶν ἡμερῶν τούτων, ἄλλας ἐπαιρῶν καὶ ἄλλας ἐκβάλλοντα. καὶ Ἀθηναῖοι κατὰ τὴν παρατήρησιν ἦδια περὶ αὐτῶν ἐδόξασαν. Cf. Moschopoul. ad vs. 822 (Gaisf. II 446, 20; Lob. I 413). Tzetzes ad eundem versum (Gaisf. II 445, 27) συμπεράγας τὴν τῶν ἡμερῶν διδασκαλίαν νῦν ἐπιλογικῶν κεφαλαίων ἐπαναληπτικῶς λέγει (sc. Ἡσίοδος)· αὖτε μὲν ἡμέραι ἀνύσιμοι, εἰ δὲ λοιπαὶ ἀποφράδες· ἄλλος δ' ἄλλην αἰνεῖ. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι Ὁ. ἄλλας παραδίδωσιν, ἐτέροις δὲ δ Μελάμπους. δὲ γινώσκουσι τὸ ἀληθές· ή γὰρ ἡμέρα ὅτε μὲν συνεργεῖ καὶ ἐστι μήτηρ, ὅτε δὲ ἐναρτιοῦται καὶ δοκεῖ μητριά (Lob. I 429; fr. 24 Ab.). Melampodis Μέθοδος περὶ τῶν τῆς Σελήνης προγράσεων invenitur in Catalogo cod. astrolog. IV 110; cf. Heegium 33 n. 5. Proclus Plutarchum sequi videtur: Reitzenstein Nachr. Goett. Ges. Wiss. 1906, 40. Cf. Vatic. gr. 1056 Ἐκλογαὶ τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῶν τῆς Σελήνης μορῶν et Αἱ ἀπὸ τῶν ζωιδίων ἐκλογαὶ et Αἱ ἐκλογαὶ τῶν ἡμερῶν ἐκ τοῦ εἶναι τὴν Σελήνην εἰς ἔκαστον τῶν δώδεκα ζωιδίων, ἥτις ἐκλογή ἐστι παὶ πλατυτέρα (Catalog. cod. astrolog. graecor. V 3 p. 90 ss.; Heeg Diss. 33. 71). Aetatem Alexandrinam sapere hanc poesin Orphicam censuit idem 39. 45. Cf. etiam Iuvenal. II Sat. VI 569 *hae tamen ignorant quid sidus triste minetur Saturni, quo laeta Venus se proferat astro, quis mensis damnis, quae dentur tempora lucro: illius occursus etiam vitare memento, in cuius manibus ceu pinguia sucina tritas cernis Ephemeridas, quae nullum consulit et iam consulitur, quae castra viro patriamque petente non ibit pariter numeris revocata Thrasylli.* ad primum lapidem vectari cum placet, hora sumitur ex libro; si prurit frictus ocelli angulus, inspecta genesi collyria poscit et Annian. Marcellin. XXVIII 4, 24 (II 472, 6 Clark) multi . . . nec lavari arbitrantur se cautius

posse, antequam Ephemericide scrupulose siscitata didicerint, ubi sit verbi gratia signum Mercurii, vel quotam canceri sideris partem polum discurrens obtineat luna.

271. (25) Ioann. Tzetz. Prol. ad Hesiod. 18 (Gaisf. II 21, 6) καὶ τῶν μὲν Ἐργων Ὀρφέως οὐτως (v. fr. 280) ἐστὶν ἡ ἀρχή· αἱ δὲ Ἡμέραι, ἥτοι αἱ Ἐφημερίδες αὐτοῦ ἀρχονται οὐτως·

πάντ' ἐδάης, Μονοσαῖε θεοφραστές. εἰ δέ σ' ἀτρόγει
θυμὸς ἐπωνυμίας Μήνης κατὰ μοῖραν ἀκοῦσαι,¹
δεῖτά τοι ἔξερέω. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆμαν,
οἶην τάξιν ἔχοντα κυρεῖ. μάλα γὰρ χρέος ἐστὶν
5 ἴδμεναι, ὡς αὕτη παρέχει πλέον ἄντυγι μηρός.

Tres priores versus habet Tzetzes etiam Chiliad. XII 399 vs. 149 p. 445 K. 1 ἀκοῦσαι Prol. Hesiod.; ἀεῖσαι Chiliad.

Lob. I 414; Heeg 36.

Ad Musaei allocutionem cf. test. nr. 168.

272. Cod. Monacensis gr. 287 fol. 19^v (Boll Catalogus cod. astrolog. VII 101). Cf. VII 12 n. 7. Περὶ τῶν τῆς Σελήνης ἡμερῶν. Ἡσιόδου· (fol. 20) εὐχρησται τῆς Σελήνης ἡμέραι αὗται· σ' ζ' η' θ' ια' ιβ' [ις'] ιξ' [ιη'] ιθ' ξ' κξ' λ'. Ὀρφέως· πεφωτισμέραι καὶ εὐχρησται τῆς Σελήνης αὗται· [α'] β' γ' ζ' θ' ια'
ιγ' ιδ' ιε' [ις'] ιθ' ξ' κγ' κξ' κη'. ἐν ταύταις, ὡς φησιν Ὀρφεὺς καὶ Ἡσιόδος, ἅπασα ἀρχὴ εὐθετεῖ· καὶ χρὴ ἀφορᾶν καὶ πρὸς τὰ σχῆματα τῆς Σελήνης καὶ τοὺς τύπους αὐτῆς καὶ τὰς συναφείας καὶ τὰς ἀπορροίας¹ καὶ τοὺς καλοποιοὺς τῶν ἀστέρων καὶ τοὺς συλληπτικούς.

Unci Heegii sunt. 1 ἀπορροίας Boll; ἀπορίας cod.

Heeg 44. 71.

Cf. Hesiodi Op. et Dies 765 ss. Ad πεφωτισμέραι cf. quae Heeg Diss. 71 edidit e cod. Vatic. gr. 952 fol. 168^v Αὐγῆς Πυθαγόρου περὶ πεφωτισμέρων ἡμερῶν τῆς Σελήνης καὶ ἀφωτίστων.

273. (29) Procl. ad Hesiod. Op. et Dies 767 (Gaisf. II 419, 16), quem exscripsit Eustathius v. Lob. I 412, ἡ μὲν οὖν πρώτη, ἥ καὶ ἐγη ὁηθεῖσα ὡς ἀρχὴ θετόν ἐστι· καὶ γὰρ πᾶσαν ἀρχὴν φησι Πλάτων (Phaedr. 245 d) εἶναι θελαρ, καὶ γενέθλιος αὕτη· καλεῖται τοῦ μηρός· καὶ ὁ μὴν ἐν αὐτῇ παρ' Ὀρφεῖ προσαγορεύεται μονόκερως μόσχος· ἀπλῶς μὲν γὰρ ὁ μὴν ὡς γενέσεως ἐργάτης λέγεται βοῦς, ὡς δὲ πρώτην ἔχων τότε τῆς οἰκείας οὔσιας τὴν ἔκφυσιν² μόσχος, καὶ διὰ τὸ μοναδικὸν

μονόκερως. Idem testatur Ioann. Protospathar. ad eundem versum (Gaisf. II 451, 27) ὁ δὲ μὴν παρ' Ὁρφεῖ μόσχος μονόκερως ὀρομάζεται καὶ μόσχος μὲν ὡς πρώτην ἔχων τῇ νέας τὴν ἔκφυσιν, μονόκερως δὲ σιὰ τὸ μοναδικὸν αὐτοῦ.

1 αὐτοῦ Gaisford; αὕτη Ab., Heeg. 2 Cf. *Protospatharium*. ἔκφυσιν etiam cod. Rhedig., Herm. Schultz *Abhdlyg. Goett. Ges. Wiss.* XII 1910 nr. 4 p. 6; ἔκφυσιν vulgo.

Lob. I 412; Heeg 37, qui iure papyrus *Mimaut* affert (cf. Reitzenstein *Poimandres* 147. 257).

Hymn. IX Σελήνης vs. 2 τανδόκερως *Μήνη*, vs. 9 κερασφόρε, Maxim. *Περὶ καταρχῶν* 50 κεραῆς τανδόπιδος ἀργέτιν αἰγλην, 587 κερασφόρος ἀργέτα *Μήνη*. Forsitan hoc pertinent etiam, quae de Lunae nominibus ex Epigenis *Περὶ τῆς Ὁρφέως πουῆσεως* libro Clemens Alex. Strom. V 8, 49, 3 (fr. 33) exposuit; cf. Heegium 38. Ad μοναδικόν vide Dieterichii *Abraxas* 47.

274. (26) Tzetz. ad Hesiod. Op. et Dies 763 (Gaisf. II 416, 13) κατάρχεται γοῦν (sc. Ἡσίοδος) καὶ φησιν δύοια τούτων ποίων τῶν ἔργων καθέστηκε χοήσιμος, καὶ δεινῶς (θειλῶς?) καὶ συγκεκυμένως καὶ κακοῦγέλως, ἐτι δὲ καὶ φευδῶς καὶ οὐχ, ὥσπερ δὲ μέγας Ὁ. διδασκαλικῶς τε καὶ τεταγμένως καὶ κατ' εὐκρίνειαν καὶ τὸ πλέον τεχνικωτέρως καὶ ἀληθῶς. ἐκεῖνος μὲν γάρ οὖτοι φησί·

πρῶτον¹ μὲν πρώτωι ἐνὶ ἥματι φαίνεται Ἀρης,
Μήνη τ' εἰς Ἀρην² ἐπιτέλλεται· ἵσχεο δ' ἔργων.

τίγρες γὲρ ἐξανύσσασα φύσιν δίκερων ἀναφαίνει.

5
αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἥμαρ ἀπόπροθεν ἡελίου,
πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρουν αἰτήν ἀλκῆς.
τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τείνει.

καὶ καθεξῆς πέντε ἔξ ἐπτὰ μέχρι τῆς τριακοστῆς· οὗτος δὲ (sc. Ἡσίοδος) τριακοστὴν λέγει ἔννην.

1 πρῶτη EFH. 2 *Μήνη* τ' εἰς Ἀρην Heeg; *Μήνη* δ' εἰς τ' Ἀρην E; ὥστ' ἀρην FH; φαίνεται ἀραιη (ἀωρος Heeg 41) μήνη, δέ τ' εἰς Ἀρην Lob.

Herm. XLI; Lob. I 419. 428 (J. Scaligeri *tentamina*); Heeg 40.

De Martis die natali vs. 1 indicato Heeg 43. Ad vs. 6 cf. Cleostrati Tenedii poetae astrologici fr. 1 ap. Dielesium II³ 197 ἀλλ' ὀπόταν τρίτον ἥμαρ ἐπ' ὀγδόκορτα μέρησι, Breithaupt De

Parmenisco Grammatico (*Στοιχεῖα* IV) 31. Ex Selenodromiis Catalog astrol. III 32 et IV 142 affert quasdam similitudines Heeg 41.

275. Tzetz. Exeget. in Iliad. 26, 16 Herm. Praeuenit verba initio fr. 257 exscripta; tum post fr. 48 allatum sequitur

Ἐκτηὶ ἐν ἡριγετεῖ ὁδοδακτύλωι ἀργυροπέζη¹

1 ἔκτη ἐνήργειν εἰροδακτύλῳ ἀργυροπέζῃ codd.; em. Lob.

Herm. 511 n. 33; Lob. I 597.

276. (148) Ioa. Lyd. De mens. II 12 p. 33, 8 W. cf. Fr. Boertzler *Philolog.* LXXVII (N. F. XXXI) 1921, 370 οἵ γε μὴν Πυθαγόρειοι τῶι ὥγεμόνι τοῦ παντὸς τὴν ἐβδόμην ἀνατίθενται, τοντέστι τῶι ἐτί, καὶ μάρτυς¹ Ὁ.² λέγων οὗτος·

ἐβδόμη, ἣν ἐφίλησεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.

Cf. Procl. in Tim. 34 a (II 95, 4 Diehl) διὰ τοῦτο καὶ ὁ περικόσμιος νοῦς μοραδικός τε καὶ ἐβδομαδικός ἐστιν, ὡς φησιν Ὁρφεύς.

1 μάρτυς om. codd. rec. Barber. et Planud. 2 ὁ ὁρφεὺς S.

Lob. I 428; Diels *Festschr. Gomperz* 12; Heeg 43; Roscher *Die hippokrat. Schrift von der Siebenzahl.* Ber. Saechs. Akad. 1919 n. 5 p. 57.

Hesiod. Catalog. fr. 116 Rz.³ (1913) Ἰλέα, τόρ δ' ἐφίλησε ἄναξ Διὸς νιὸς Ἀπόλλων.

277. (27) Procl. ad Hesiod. Op. et Dies 804 (Gaisf. II 440, 8) εἰ δέ, ὡς φησιν Ὁρφεύς, τῇ τι Ἀτηὶ ἀνεῖται ἡ ἐπτακαιδεκάτη καὶ διὰ τοῦτο τῇ τε τομῆι τῆς ὅλης ἐστὶν οἰκεία καὶ τῇ τοῦ καιροῦ γυμνώσει τῶν περικαρπίων, δ (Heeg) καὶ Gaisf.) Ἡσίοδος (vs. 805) οὐκ ἀμούσως τούτοις τοῖς ἔργοις ἀνῆκε τὴν ἡμέραν.

Lob. I 413; Heeg 42.

In Selenodromio Catalog. astr. III 36, 12 ss. dies septimus et decimus ita significatur: ἡμέρα μὲν (τῇ) σελήνῃς. "Υπνος καὶ Θάνατος (ὕπνοι καὶ θάνατοι cod. Mediol.) ἐγεννήθησαν. Σόδομα καὶ Γόμορρα κατεστράφησαν. αὕτη ἡμέρα χαλεπὴ καὶ ἐπικίρδυνός ἐστιν· εἰς ὄδὸν μὴ ἐξέλθηται, εἰς πρᾶγμα μὴ ἐπιχειρήσῃς (ἐπιχειρήσεις cod.). ταύτη τῇ ἡμέραι φυλάττουν ἀπὸ παντὸς πράγματος. ὁ φυγὼν καὶ τὸ ἀπολλύμενον χρατηθήσεται. τὰ γεννώμενα ἐπίνοσα καὶ δύστυχα καὶ ἐπικίρδυνα καὶ διλογοχόροια ἔσονται. ὁ ἀρξάμενος νοσεῖται ταχέως τελεντήσει. εἳστι δέ τις ὅρειρος ἴδητι, γίνεται τῇ αὐτῇ ἡμέραι καὶ ἄφθονος τηρηθή-

σεται, μέντοι γε χαλεπόν ἐστι καὶ εἰς ἄλλον ἀποβήσεται. Ad Procli verba cf. etiam Verg. Georg. I 284 *septima post decimam felix et ponere vitem et prenso domitare boves et licia telae addere.*

278. (28) Tzetz. ad Hesiod. Op. et Dies 765 (Gaisf. II 418, 8) καὶ τὴν τριακοστὴν δὲ ἡμέραν οὗτος ἀγαθὴν λέγει, ἦν Ὁ. φαύλην πᾶσιν ἔργοις φησί, δυσοληψίας δὲ μόνας ἐσθλήν.¹

1 δυσοληψίας μόνον ἐστιν αἰσθλή Trinc.; δυσοληψίας Heins.; δυσοληψίας Lob.

Lob. I 419; Heeg 43.

Catalog. astrol. III 39, 18 ss. ἡμέρα λ' *τῆς σελήνης.* Πλοῦτος καὶ Τύχη ἐγεννήθη. . . αὕτη ἡμέρα ἀποπληροφορημένη ἐστὶν εἰς πάντα· ἀγοράσαι, πωλῆσαι, σπείρειν, φυτεύειν, κλαδεύειν, δούλους καὶ ζώα καὶ βόας κτίσασθαι, πατέας εἰς μαθησίαν παραδιδεῖν κτλ. et IV 145, 4 ss. τὸ ἥμισυ καὶ γ', ἣτις λέγεται λ' ἡμέρα, παρὰ τριῶν ώρῶν κοινωνεῖ τῷ Ήλίῳ, ἣτις λέγεται σύνοδος· καὶ αὕτη καλὴ σπείρειν, θεριζεῖν, διδεύειν, πωλεῖν, ἀγοράζειν, γάμους ποιεῖν· ὁ γεννηθεὶς εντυχής, ἢ δὲ γυνὴ πονηρά, θυμώδης, ἀστοργος τῷ ἀνδρὶ.

279. Tzetz. in Aristophan. Nub. 1178 ed. ab H. Keilio Rhein. Mus. VI 1848, 617; Nauck Lexicon Vindobonense (Petropoli 1867) 249, 9 ἔνην (ἔνη cod.), ὡς πάλιν πρώτην μονάδα, τέαν ὡς ἀρχηγὸν ἐτέρου κύκλου οὖσαν.

οὔνεκεν ὀλλυμένη περ ἀέλπτως γίνεται αὕτις,
ὡς Ὁ. ἐν Ἐφημερίσι φησίν.

III. Γεωργία

Carmen Orphicum, cui nomen *Γεωργία* inscriptum erat, extitisse excepto Lascare Proleg. in Orph. in Marm. Taurin. I 98, qui *Γεωργικά* habet (test. nr. 225; cf. A. Baumstark *Philol.* I III (N. F. VII) 1894, 687; Heegium Diss. 50) unus Tzetzes pluribus locis testis est. Maximi momenti sunt, quae initio commentarii ad Hesiodum 17 (Gaisf. II 19, 19) profitetur *'Ησιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέραι τὸ βιβλίον ἐπιγέραπται, ἣτοι διδασκαλία γεωργίας καὶ ἡμερῶν, καθ' ἃς δεῖ τόδε καὶ τόδε ποιεῖν. οὗτος δὲ ἐπιγέραπται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐτέρων |²⁰ Gaisf. αὐτοῦ πεντεκαίδεκα βίβλων Ἀσπίδος Θεογορίας Ἡρωγορίας, Γυναικῶν κατα-*

λόγου καὶ λοιπῶν ἀπασῶν· ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν τοῦ μεγάλου Ὀρφέως Ἔργων καὶ Ἡμερῶν, ὡς Ἐργων Ὀρφέως ἦτοι τοῦ Περὶ Γεωργίας ὄντως ἐστὶν ἡ ἀρχή· fr. 280; Lob. I 414, qui seclusit cum Gaisfordio Ἔργων Ὀρφέως ἦτοι τοῦ περὶ Γεωργίας, Heeg 49. Totus Tzetzae locus depravatus esse videtur. An τῷ ἔτερῳ—ἀντιδιαστολὴν glossema?

Orpheus μαθηματικῶς res agrarias exposuisse (οἶον Σελήνης τρεχούσης περὶ Παρθένον πάρτα φυτεύειν πλὴν μόνων ἀμπέλων) Tzetzes ad vs. 568 dicit (cf. supra p. 268); v. Heegium 46. Hoc quoque carmen Musaeo dedicatum fuisse (cf. supra fr. 271) evinci non potest, quod contra C. G. Lenzium (De fragmentis Orphicis ad astronomiam et agrorum culturam spectantibus commentatio Diss. Goetting. 1789, 15) iure monuit Heeg 48.

280. (11) Tzetz. Prol. ad Hesiodum 17 cf. supra p. 279 s.

εἰ δὲ γεωπορίης¹ σε φιλομβρότον ἴμερος αἴρετ
καὶ τ' ἐπὶ χρυσείης γενεῆς ἐντύνειτο ἔργα,
γαῖαν ἐπὶ ζείδωρον ἄγων εὐκαμπτὲς ἀροτρον,
ἢ γυροῖς ἐπὶ κλῆμα Μεθυμυραίον λελίησαι
· 5 κατέθεμεναι, καὶ λαρὸν ὀπώρης εἶδαο ἐλέσθαι
| 21 Gaisf. ἴμειρεις² σκαπανῆι τε λαχήμεναι³ ἀμβροτον αἰαν·
αντίκα δή τοι⁴ πᾶσαν ἐτητυμίην καταλέξω,
ὅππως ἀν παρδα Σελήνη πεπίθοιτο,⁵
δύπτιά σοι Δήμητρος ἀερσιγόνοιο τε Βάκχον
δῶρ' ἀναπεμπέμεναι καὶ ἐπητεατὸν⁶ ὅλθον ὀπάζειτο.
καὶ τῶν μὲν Ἔργων Ὀρφέως οὖτως ἐστὶν ἡ ἀρχή.

1 γεωργίης E; γεωργίας H. 2 ἴμειρεις Ab., Heeg; ἴμειρη Gaisf.; ἴμειρεις EG. 3 λαχήναι Tzetz. codd.; λαχαίνεμεν v. Maxim. infra. 4 τοι καὶ Maxim. 5 Scaliger; σελήνη πεπίθοιτο prius. 6 ἐπητατὸν Maxim.; cf. Hom. Hymn. in Mercur. 113 οὐλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπητανά.

Lob. I 414; Heeg 46.

Ad initium εἰ δὲ γεωπορίης cf. exordium carminis Περὶ σεισμῶν (fr. 285) φράζεο δή καὶ τόνδε λόγον, τέκος. Heeg 49. 68. Plane isdem versibus utitur Maxim. 456—465, quos ex Orphei carmine mutuatus esse videtur (cf. frr. 281—284 et Heegium 51. Vs. 6 legitur ap. Maximum vs. 461 λαχαίνεμεν et vs. 7 Maxim. 462 τοι καὶ pro Tzetzae δή τοι.

281. (19) Tzetz. Exeges. in Iliad. 33, 14 Herm. καὶ ὁ Ὁ. (de Luna)

εἰ μὲν γὰρ στείχησιτο ἐπ' Ἀργειοῦ¹ θοοῖο²

1 ἀρνίοιο Maxim. L; ἀρνεῖοιο Fabric. ad. Maxim.; ἄρνειοῖο Tzetz.
2 θεοῖο Herm.

Herm. 512 n. 35; Lob. I 422; Heeg 47.

Exscripsit Maxim. 466. Cf. supra p. 269.

282. (12) Tzetz. Chiliad. IV 128 vs. 172 p. 126 Kiessl.
(cf. Schol. in Crameri Aneclot. Oxon. III 357) μέμνηται ταύτης
καὶ Ὁ. ἐν Γεωργίαι τράφων·

Ἄστραιή κούρη δὲ πέλει πρὸς ἀπαντα φερίστη
σπέρματα, καὶ δὲ φυτοῖσιν ἐραίσμιος, ἐν τε βόθροισι
βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρῦς ἄκρα λέγονται,
οἵτας δ' ἔξαλεισθαι, ἐπεὶ στυγέει περίαλλα

5 Ἰκάριον κούρη ληροὺς καὶ ἀδενκέας οἴνας,
μυωμένη, δσα λυγρὰ Διτονύσιοι ἔκητι
Ἄκταιοι μήσαντο, μέθηι δεδμημέροι αἰνῆι,
Ἰκάριον, καὶ μιν στυφελαῖς κορύνησι δᾶξεν,
σφαλλόμενοι δέροισι, χοροιματέος¹ Βάχοιο.

1 χοροιμανέος Lob.; χοροιμανέου codd. Cetera v. infra.

Lob. I 415; Heeg 19. 47; J. Kroll *Lehren d. Herm. Trismeg.* 128.

Vs. 3 vindicat Δωδεκαετηρίοις Tzetz. ad Lyco. vs. 83 p. 46, 26 Scheer. Eosdem versus habet Maxim. 488—496; pro Orphei ληροὺς vs. 5 legitur ap. Maxim. 492 ἐλίνοις (ελινοὺς L, ἐλίνοῖς corr. man. rec., ἐλινοῖς ed. Fabricii, ἐλίνοις Koechly, ἐλίνοις J. G. Schneider), vs. 9 ap. Maxim. vs. 495 κορύναις. Tzetz. ad Op. et Dies 568 (Gaisf. II 335, 17) Ὁ. δὲ μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται δρᾶν· οἷον Σελήνης τρεχούσης περὶ Παρθένον πάντα φυτεύειν πλὴν μόνον ἀμπέλων· μισεῖ γάρ η Παρθένος τὴν ἄμπελον διὰ τὸν πατέρα Ἰκάριον. Cf. BAKHICA fr. 244.

283. (13) Tzetz. ad Hesiodi Op. et Dies 778 (Gaisf. II 429, 10 ss.) Ὁ. δὲ ἐκεῖτος δὲ Θρακίοις¹ ἐν τῇ περὶ Γεωργίας οὐ τὴν ἀπλῶς ἡμέραν τῆς Σελήνης τὴν τοιάρδε λέγει λυσιτελῆ² η καὶ ἀνόνητον,³ ἀλλ' ὅταν τοιᾶσδε σχηματισθῆι καὶ συντρέχῃ ζωιδίοις τε καὶ τοῖς ἀστράσιν.⁴

1 ὁ Θρακήσιος EGH; Θρακίσιος ed. Bas. 2 λυσιτελεῖν Heins.

3 ἀνήνυτον F. 4 ἀστροῖς EH.

Lob. I 418; Heeg 48.

Cf. Maxim. 530—547.

IV. *(Περὶ δραπετῶν)*

Carmen Orphicum *Περὶ δραπετῶν* extitisse non sine veritatis specie coniecit Heeg 56. Quod imitatus est Maximus in carmine *Περὶ καταρχῶν* v. p. 280 fr. 280, cuius pars VIII *Περὶ δραπετῶν* vs. 320 incipit verbis εἰ δ' ἄρα καὶ δυών δλοφών
ἔργα πίθοιο οὐ τε γ' (γ' add. Ludwich) ἔοντες λείποντες ἐν
μεγάροισιν ἀρακτας γαῖαν ἐς δθνεῖην ποσὶ καρπαλίμοις ἀλά-
ληται δρῆσται ἀταρτηροὶ . . . ἀλλὰ σὺ καὶ τοῖων μερόπων
ἐπιφράζεο μοῖραν. ἦν μὲν ἔη πανδία μετ' εὐπόκου Ἀρειοῦ,
ῶνά μιν εἰσενάγοιο πτλ.

284. (18) Tzetz. Chiliad. II 42 vs. 609 p. 64 K. (Exeges. in Iliad. 26, 24 Herm.) *τῆς ἴστορίας μέμνηται ταῦτης Ὁ. πον λέγων.*

οὐδ' ἦν¹ Ἰφίκλοιο θούτερος τὸ αὐθάδυοιο,²
ὅς τε καὶ ἀνθερίκεσσιν ἐπέτρεχεν, οὐδέ τι³ καρπὸν
σίνεται ἀνύνδα⁴ γυναι φέρων ἐπὶ λήιον αὖον.⁵

1 οὐδ' ἦν Tzetz.; οὐδ' ἦν Maxim. L; οὐδ' εἴ τι Ludw. 2 αὐγάδυοιο Maxim. L; αἰξοῖο Kiessling nisi versus initium est depravatum; αἴγα γένηται Mullach. 3 οὐδέ τι Tzetae Chiliad. B et Maxim.; οὐδέ ἔτι Kiessl. 4 adiectivo αἵσονται superscriptum ἐλαφρὰ (v. etiam in Iliad. 26, 26) in cod. B Kiessling; κοῦφα, ἐξ τοῦ ἀείρω Maxim. L in marg.; cf. Hes., Etym. M., Phot. Berol., Suid. s. ἀἵσονται. 5 ἄκρον Wakefield Ludw. Homerum seuti (v. infra).

Herm. 512 n. 33; Lob. I 422; Heeg 56.

Iphiclus iam e Hesiodi Catalogis notus fr. 117 Rz.³ ed. 1913
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα,
ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας φοίτασκε πόθεσοι
καὶ οὐ (κού O. Roßbach) σινέσκετο καρπόν,

qui Iliadis Y 227 ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέ-
κλων imitantur. In Orph. Argon. commemoratur vs. 139. 160. Exscripsit Orpheus Maxim. 422—424. Hesiode usus esse videtur Nonnus XXVIII 284 de Ocythoo εἰς δρόμον Ἰφίκλωι παρομοίος,
ὅστις ἐπείγων ταρσὰ ποδῶν ἀβέτοιο κατέγραψεν ἄκρα γαλήνης,
καὶ σταχύων ἐφέπερθε μετάρσιον εἰχε πορείην, ἀνθερίκων
στρατὸν ἄκρον ἀκαμπέα ποσσὸν διδεύων. Ad Hesiodi vs. 1 spec-
tat etiam Lucianus Pro imaginibus 20 p. 500.

V. Περὶ σεισμῶν

Carmen, quod in plerisque codicibus Ἐρμοῦ τοῦ τρισμεγίστου περὶ σεισμῶν, ἐν ἄλλωι Ὀρφέως inscribitur, in nonnullis aut Ὀρφέως aut Ἐρμοῦ τοῦ τρισμεγίστου, primum editum est ab Aldo in Florilegio diversorum epigrammatum in septem libris a. 1503. Codices, qui carmen servaverunt, in Catalogo codicum astrolog. Graec. diligenter descripti sunt, quos omnes hic enumereare incommodum esse videtur, cf. Heegium Diss. 57. Recentiorum edd. potiores hae sunt: in Analectis veterum poetarum Graecorum ed. Rich. Phil. Brunck III 1776, 1 cf. 237; Anthologia Graeca ed. F. Jacobs III 1794, 222 cum Animadversionibus XI 1802, 5; E. Abelii Orphica 1885 p. 141; B. Pitra Analecta sacra et classica spicilegio Solesmensi parata V 1888, 275; Epigrammatum anthologia Palatina ed. Ed. Cougny Parisiis 1890, 400 n. 47 cf. 431.

285. (2)

φράζεο δὴ καὶ τόνδε λόγον, τέκος, δππότε κεν δὴ
γαῖαν κυήσῃ Σεισίχθων κυανοχαίτης,
ὅττι βροτοῖς ἐπὶ τ' εὐτυχίην κακότητά τε φράζει.

δππόταν εἰαριην ἐπ' ἵσημερίην ἀφίκηται
5 ήλιος Κριόν τε διεκτέχητι, ἐν δ' ἄρα τῶιδε
γαῖαν ρυκτεριώδης Γαιόχος ἀμφελελίξητι,
σῆμα τόδ' ἐστὶ πόλης ἀπόστασις οὐκ ἀλαπαθνῆς.
εὶ δέ κεν ἡμερινός, φράζει τόδε λυγρὰ καὶ ἄτας
πήματος δρμήσαντος ἐπ' ἄλλοδαποὺς ἀνθρώπους
10 ἔσσεσθαι, σφετέραις ἐπὶ πημοσύναις ἰδε λύπαις.

εὶ δ' ἀνὰ Ταῦρον λόντος ἐφορμήσει διὰ νύκτα
σεισμός, πήματα μέν τε καταφτινθόντουσιν δπίσσω,
εὐφροσύνη δ' ἀνὰ ἀστὴν καὶ εἰρήνη τεθαλντα·
ἡμερινὸς δὲ φέρει πολέμου μεγάλοιο πόληι
15 ἔργον ἐπερχομένου τοῖς κρείττονι· ἄλλὰ φυλάσσον.

εὶ δέ κεν, ἐν Διδύμοις στρωφωμένου ηελίοιο,
ρυκτεριή μῆνις ἐλελίξηται κατὰ γαῖαν,
(σημαίνει ὅτι;) δυσμενέες βροτοὶ ἐγχειρεῖσες
νμετέρην πελάσονται ἐπ' ἄλγεσι γαῖαν ἀπασαρ·

20 εἰ δέ κεν ἡμεριή, τότε κεν βασιλῆς ἄτιμοι
ἔσσορθ' ἡγεμότες τε θεῶν διομητίῃ ἔχθρων.

εἰ δ', ἀρὰ τὴν μοίρην τοῦ Καρκίνου ἡελίου
στείχοτος, ὅθι δὴ θεριή τροπή, ἔντυχος ἔσται
γῆς ἔνοσις, τοῦτο φράζει κακότητα βαρεῖαν
25 ἀργαλέην πενήντα ἀλλαξέμεν· ἡμερινὸς δὲ
φράζει πῆμ' αὐτοῖς καὶ ἀνάστασιν ὠλεσίουκοτ.

εἰ δέ κεν, ἡελίου Λέοντος μοίραν ἴόντος,
νύκτερος δόμηθῆι γαῖης σάλος, αντίκα πένθη
κλαυθμοὶ τε στυραχαὶ τε πόλιν καὶ λαὸν ἀπαντα
30 ἔξοντο· ἡμερινὸς δὲ φανεῖς καὶ ταῦτα πιφαίσκει.

εἰ δέ κεν, ἡελίου σὸν Παρθένων ἐρχομένοιο,
ἔσπερινδος σεισμός, λαοῖς τότε λοιμὸς ἀπασιτ
ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φανεῖς καρποὺς καταβλάψει.

εἰ δ' ἄρε πθινόπωρον ἰσημερίνην ἀφίκηται
35 ἡέλιος, χηλαῖς διαφαίνων, νυκτερινὸς δὲ
κυρήσι, καρπὸν δηλοῖ φθόρον ἔξαναράντων
γαῖης· ὥραις δ' ἡμεριναῖς, χαλεπῆς τόδε φράζει
ἔργα μάχης· πολλοὶς δ' αὐτῷ κατὰ γαῖα καλύψει.

εἰ δέ κεν, ἡελίου τὸν Σκορπίον ἀμφιθέοντος,
40 νύκτερος δόμηθῆι γαῖης σάλος, ἔργα μάταια
ἀνδράσιν ἔσσοται κακοφραδμοσύνησι τόσοιο·
ἡμερινὸς δὲ φανεῖς τότε δὴ τότε ἄλγεα φράζει
ἔσσεσθαι πολέεσσιν ἀπὸ πτολέμου κρυελοῦ,
ἔργα ματαιότατα Ζηνὸς μεγάλον διὰ βουλάς.

45 εἰ δέ κεν ἐν μοίρῃ τοῦ Τοξότου ἡελίου
στρωφῶντος γαῖαν κυρήσι Κεανοχαίτης
νυκτερινός, σημεῖον ὀλέθριον ἔσσεται ἀρδοῦτο
πολλῶν· ἡμερινὸς δὲ φανεῖς πόλεων βασιλῆι
σημαίνει μεγάλην τιμὴν καὶ σκῆπτρα λιπόντι
50 ἄλλῃ ἐποίχεσθαι φεύγοντ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.

εἰ δὲ κ' ἐν Αἰγαίοντι, δῆτι τροπαὶ ἡελίου
χειμεριαί, στείχοτος, ἔδος χθορὸς ἔντυχος ἐλθὼν

Σεισίχθωτ γαῖας κυρήσηι πνεύματι λάβοι,
φράξεο δὴ πόλεμον καὶ δάκνα τοῖσι γενέσθαι
55 καὶ στάσιν· ἡμερινὸς δὲ φανεῖς καρποφθόρος ἔσται.

εἰ δέ κ' ἐν Ὑδροχόῳ διανίσσεται ἡελίοιο
φέγγος, νυκτερινὴ δ' ἐλελιχθῆι γαῖα περιχθόρ,
ἀρπαγὰν ὥλεσίουιοι ἀρὰ πτόλιν εὐρνάγνιαν
ἔσσορται δήμουν τε κακοφροσύναι τε καὶ ὑβρεις.
60 εἰ δέ κεν ἡμερινή, δήμουν κράτος ἔμπεδον ἔσται.

εἰ δ' ἀνὰ τοὺς Ἰχθῦς στρωφωμένου ἡελίοιο,
γῆς ἔνοσις γίνοιτο θοὴν διὰ νύκτα, τότ' ἔσται
πάσαις ἐν πολίεσσι περιστασις· εἰ δέ κεν ἦτο
γῆς κυρηθείη πέδον ἱερόν, αὐτίκα πάσαις
65 εὐφόροβοισι βοῶν ἀγέλαις, οἰῶν τε καὶ ἄλλων
τετραπόδων φθόρος ἔσται ἀν' ἀστεα καὶ κατὰ χώρας.

Textum constitui horum codicium ope adiutus: sunt Vaticanus gr. 1379 fr. 32 saec. XV ex bibliotheca Fulvii Ursini (Catalog. astrol. V 3 1910, 71 n. 24) e collatione J. Heegii, quam misit Bollius = U; Palatinus 102 = P (Pitra p. 275 n. 1); Vossianus D 18, quem exscripsit ignota manus, cuius collationem in Hymnorum apparatu a Dieterichio congesto inveni = V; Laurentianus XXXI, 37 f. 367^v saec. XIV, cuius lectiones e Jacobsii editione cognovi = M(ediceus), quas non omnes notavi, quia multa corrupta et interpolata sunt. Nova carminis recensio, quam Heeg Diss. 57 n. 2 pollicitus erat, valde desideratur; collationes, de quibus l. l. dicit, praeter illam a me supra indicatam teste Bollio in Heegii scriniis non inventae sunt. Vs. 1 φίλον ante τέκος add. M. 2 σεισίχθων Κνανοζ. Ab. κυνήσει M. 3 δττι Br(unck); δττε codd.; τόφρα Ab. ἐπὶ τ' ἀτυχίῃ κακότητα φράξει M. τε om U. φράξει V. 4 δππόταν UV; δππότ' ἀν M Ab. ἰσημερινήν M. In marg. ἥλιος ἐν κριῷ. μὴν Ἀπρίλλιος add. M. 5 τε Jacobs; δὲ codd. διειτρέχει codd. ἐν δ' ἄρα τῶιδε vulgo; ἐνθ' ἄρα τῷ γε M; ἐν δ' ἄρα τῷγε Ab. 6 νυκτερίη Γ. ἀμφισελίζη M. 7 πόλιος MU; χόλκος V. ἀλαπαδνῆς Br.; ἀλαπαδνή codd. praeter P, qui habet ἀποστάσεις οὐκ ἀλαπαδνῆ. 8 init. Ἀδέκεν V. φράξει idem. 10 ἔσσεσθαι codd. πημοσίναις τε ὑβρεις M. 11 λόντες V. ἐφορμήση M. In marg. Ἡλιος ἐν Ταύρῳ. μηνὶ Μαΐῳ M. 12 σεισμοι V. 13 ἀφροσύνη V. ἀστη M Ald. 14. 15 ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φ. π. μέγα ἔργον. ἐρχομένον, τοῖς ἡρέσσοσιν ἀλλὰ φυλάσσον M, unde Jacobsius elicuit Abelio consentiente (εἰρήνη τεθαλνῖα) ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φέρει πολέμον μεγάλοιο ἔργον ἐπεργομένον τοῖς κρείσσοσιν· ἀλλὰ φυλάσσον. μεγάλοι U. κρείττοσιν U; κρείτ τοσιν V. 16 In marg. Ἡλιος ἐν Διδύμοις. μηνὶ Ιοντίωι add. M. 17 μηνι σέ λελίζηται V. 18 In cod. M omissus: in ceteris initio lacuna; σημαίνει δτι add. Ἡνετίου, quem Br. Jacobsius Abelius alii secuti sunt; ὀνομανέες (πίσσνοι μένει) βροτοὶ ἐγκεσίχειρες Ludw. 19 ὑμετέρην Br.; ἡμετέρην codd. (et Tannery) praeter M, qui habet ἡμέρην παλὰ οωσὴν ὑπαλγέα. ἐπ'

ἀλγεσι Br.; ὑπ' ἀλγεα codd. 20 ἡμεριός M. τότε κω V. 21 διομηνή V; διομενή U; διὰ μῆνας M; διὰ μῆνος Ab. 22 In marg. Ἡλιος ἐν Καιρίῳ φ. μηνὶ Ιουνίῳ add. M. μοίρην codd. praeter M (ἡστὸν τε κ.); μοῖραν Ab. τοῦ codd. praeter τοῦ V. 23 ὥθι Br. (cf. vs. 51): τότε codd.; τόθι Ab. θεοινὴ τροπὴ codd. praeter M, qui habet θεοιναὶ τροπαὶ, quod Br. Jac. Ab. receperunt (cf. vs. 51. 52 τῷ ἡλιοιο χειμεριαῖ). 24 ἡ κίνησις τοῦτο φέρει M. 25 ἀλλεξέμεν P. ἀργαλέης πενίης? Ab. 26 ἀνάστασιν Br.; πόστασιν codd. 27 μοῖρὴ λόντος M; μοῖραν ἀνιόντος P. In marg. Ἡλιος ἐν Λέοτι. μηνὶ Αὐγούστῳ add. M. 30 ἔξονσιν M. ταῦτα vulgo: ταῦτα Cougny. πιφάσπει V; πιφάσκει U. 31 ἡλιοιο M. In marg. Ἡλιος ἐν Ηλαρθένῳ. μηνὶ Σεπτεμβρίῳ add. M. 32 λοιμὸς Br.; λιμὸς codd. praeter M, qui servavit λοιμὸς. 33 καρπὸν M. κατακλάγει U. 34 ἐπὶ φθινόπωρον ισημερινὴ ἀφίκεται codd.; ἐ. φ. ισημερινὴ τ' ἀφ. Br.; ἐ. φθινοπωρίδ' ισημερινὴ ἀφ. Ab.; ὄπωρινὴ ἐ. ισημερινὴ ἀφ. Cougny; ἐ. φθινοπωρῶν ίσ. ἀφ. Ludw. Cf. Tannery 1.1. 57. In marg. Ἡλιος ἐν Ζυγῷ. μηνὶ Ὁκτωβρίῳ add. M. 35 ζηλᾶς M. 36 φθ. ἐξ ὅν ἀφύντων U; φθορὰν ἐξαναφάντων M. 37 ὕδατις δ' ἡμεριναῖς codd.; ἡμεριναῖς δ' ὕδατις Ludw. χαλεπὸν τόδε φράζον M. 38 ἔργα μάχην V. πολλὴν δ' αὐτὸν κατὰ γαῖαν κλέψει M. Ad vs. 39 cf. contraria in paraphrasi Cat. astrol. VII 170, 4 ss.; Boll Aus der Offenbar. Joh. Στοιχεῖα I 88. In marg. Ἡλιος ἐν Σκορπίῳ. μηνὶ Νοεμβρίῳ add. M. 41 ἔσονται P. 42 τότε δὴ τότε non mutandum; cf. Jacobs. p. 8; τότε δὴ τόδε ἐπ' ἀλγεα φράζει collatis vers. 7. 8. 37 Ludw. 43 ἔσθεται VP. 44 om. M, cui adstipulatur Jacobs. ματαιότητα UV. 45 In marg. Ἡλιος ἐν Τοξότῃ. Δεκέμβριος M. τοῦ τόξου idem. 46 κινήσει M. 47 ἔσονται Br.; ἔμεναι codd. 49 λιπόντι Hiller de Gaertringen cf. paraphrasin 1.1. 170, 13; λιπόντα codd. 50 ἀλλην ἐ. Br.; ἀλλην ἐ. codd.; ἀλλην οἴχεσθαι Ab. 51 τόθι Ab. εἰ δέ κεν αἴγ. codd.; corr. Jacobs; εἰ δ' ἀν ἐν Br. In marg. Ἡλιος ἐν αἰγοκέρωτι. μηνὶ Ιανουαρίῳ add. M. 52 χειμερίον . . . εῦνυχος ἔλθῃ M. 53 γαῖη M. 54 πόλεμον δακρυτόν τε γ. M, unde Jac. suspicatur fuisse π. πολνδακρυτόν τε γ. 55 εἰ δέ κεν 'Υδροχόῳ διανείσσεται UV; ὑδροχόῳ δ' εὗτ' ἀν διατείσσεται M; 'Υδροχόον δ' εὗτ' ἀν διανίσσητ' inde Ab.; εἰ δ' ἀν, δθ' ὑδροχόον διανίσσεται Br. Cougny; εἰ δέ κ' ἐν 'Υδροχόῳ διενέσῃ ἡλιοιο Jac. In marg. Ἡλιος ἐν 'Υδροχόῳ. μηνὶ Φεβρουαρίῳ add. M. 57 φεύγος U; νυκτερινὴ δὲ UV; νυκτερινῆ δὲ M; νυκτερίη δὲ nonnulli codd. sec. Ab. γαῖα περιχθών codd.; πᾶσα περὶ κηφῶν Ab. 59 δήμον τι U; δήμον τε V. κακοφροσύνα V. 61 In marg. Ἡλιος ἐν ἱγθεῖ. μηνὶ Μαρτίῳ add. M; τῶν ἱγθίων idem. 62 γίνοντο UV; προγένοντο M Jac. Ab. θοὴ διὰ νίκτης omissis verbis τότ' ἔσται M. 63 πολέσσοι U; πολέσαι V. περίστασις UV quod commendat Jac. afferens Hesych. περίστασις· θλῖψις, ἀνάγκη, μέριμνα. διάστασις M. ἡστὸν Jac.; ἡῶ vel ἡώ vel ἡω codd.; εἰ δέ κ' ἀν' ἡῶ (cf. vs. 11. 22. 61) vel εἰ δέ κ' ἐν ἡστῷ (cf. vs. 16. 45. 51) Ludw. 64 γῆς κινηθεῖη UV; γαῖης κινηθῆ M quod commendant Jac. et Ab. 65 οἰῶν τε UV; ὀἴων M. 66 φθορά M.

Of. Έρμοῦ τοῦ Τοισμερίστου περὶ σεισμοῦ tractatum in cod. 25 (Berolin. Phill. 1574) f. 15^v (Catalog. cod. astrol. graecor. VII 167), ad quem Boll nonnullis a me praetermissis haec adnotat: *Hoc*

capitulum cum carmine Hermetico sive Orphico de terrae motibus saepius impresso artissime cohaerere eiusque partim paraphrasin esse elucet; quae tamen adeo passim uberior est ut nesciam utrum ex alio fonte suppleta an ad pleniorum carminis formam facta sit. Vestigia sermonis biblici occurrere memoratu dignum. Fere idem capitulum sed Septembri initium faciente inveni in cod. 28 (= Berolin. gr. qu. 16), f. 277^r sub nomine Leonis Sapientis. Hunc codicem saec. XVII non contuli. Iterum invenitur eadem paraphrasis in cod. 26 (Berolin. Phill. 1577) f. 147; inscribitur Σεισμολόγιον Ὁρφέως; incipit a mense Septembri. Varias lectiones non nisi graviores exscripti. Locum in paraphrasi a carmine dissentientem supra ad vs. 39 notavi. Cf. etiam cod. Bonon. gr. 3632 f. 277^r (Catalog. IV 41) Σεισμολόγιον τοῦ Ὁρφέως (Μήτρ Σεπτέμβριος· τοῦ Ἀρεως (!) ὄρτος ἐν Παρθένῳ — κατὰ ἔσται ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ) et quae Heeg Diss. 57 congressit.

Fabricius Bibl. Graec. I 159 (ed. Harlesiana); Lob. I 382; Ludwich *Krit. Beitr. zu den poetischen Erzeugnissen griech. Magie u. Theosophie. Verzeichn. der Vorlesungen* Koenigsberg 1899, 11 n. III; Tannery *Rev. philol.* XXIV 1900, 54; Heeg Diss. 8. 10 11. 57.

Quamvis Orphicorum foetum hoc carmen esse haud affirmaverim, tamen *hoc tenue poemation* (Lob.) aetate demum Byzantina conditum esse, ut Tannery voluit, negaverim. Ea, quae Tannery exposuit, iam paraphrasibus inventis refutari Heeg 58 recte monuit. Aetas hodie accuratius definiri nequit.

VI. Περὶ ἐπεμβάσεων

Hoc carmen, quod Heeg Diss. 60 aetati Alexandrinae vel imperatoriae ascribit, testatur paraphrasis fr. 286 exscripta. Versus heroicos, qui in paraphrasi inveniuntur, falso Dorothei carmini *Περὶ ἐπεμβάσεων* attribuit Kroll Catalog. astrolog. VI 91 n. IV. Cf. eundem retractantem *Philol.* LVII 1898, 132, qui locum Firmici p. 268 allatum ad hoc carmen Orphicum spectare arbitratur.

286. Codd. Ven. Marc. 334 (6) f. 168 s. μξ'. μη' (A, ab Krollio descriptus) et Ven. Marc. 335 (7) f. 137 οξβ' (B, ab Olivierio descriptus) = Catalog. codic. astrol. II 1900, 198, 24 (cf. ibidem p. 35). καὶ ταῦτα μὲν ὁ Δωρόθεος· λέγει δὲ καὶ Ὁ. περὶ ἐπεμβάσεων ταῦτα· ὁ Κόρος ἐπεμβάς Διὺς σφάλματα βίου ποιεῖ καὶ

κτημάτων ἐστὶ φθορεὺς καὶ γάμον σκεδάζει γυναικὸς καὶ εἰς πᾶν ἔργον βλάπτεται.¹ ὁ Κρότος εἰς Ἀρην αἴτιος συνοχῶν δεσμῶν τόσων, λυπεῖ² δὲ ἔνεκεν τέκνων, ὀλεθροφ σημαίνει κτημάτων, τιτάς φυγοπάτριδας ποιεῖ ἥ θητεύοντας καὶ πενητεύοντας. ὁ Κρότος εἰς Ἡλιον³ μετὰ κόπου τὰς πρᾶξεις τελεῖ· φευκτέον δὲ τὸν πλοῦν καὶ τὰς ὁδοιπορίας διὰ φύσον ληιστῶν. ὁ Κρότος εἰς Ἀφροδίτην ἐχθροίνει τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς⁴ φίλους, ἀπάτας καὶ ταραχᾶς καὶ ζημίας ἐπάγει, ὁ δὲ ἔχων γυναῖκα αἰσχυνθήσεται διὰ τὴν αὐτῆς μαχλοσύνην. ὁ Κρότος εἰς Ἐρμῆν φιλονεικίας καὶ κοίσεις σημαίνει καὶ ζημίας καὶ ταραχᾶς καὶ θαράτους⁵ ἀδίκους⁶ συγγενῶν· φευκτέον δὲ τάς τε ἀγορὰς καὶ τὸ ἀνακοινοῦσθαι ἑτέροις τὰς πρᾶξεις.⁷ δολοπλοκίας⁸ γὰρ ποιεῖ καὶ ἀπάτας. ὁ Κρότος εἰς Σελήνην ἐπαναστάσεις τόπων ποιεῖ ἥ χρονίας τόσους ἥ κτημάτων ὀλεθροφ καὶ ζημίαν. ὁ Κρότος εἰς ἑαυτὸν μεταραστάσεις, ἐπὶ ξένων τόπων |¹⁹⁹ τε πλάνας⁹ σημαίνει, ταραχᾶς τε καὶ εἰρητὴν καὶ δεσμά, γονέων θαράτους, οἴκουν καὶ χρημάτων ἀφανισμόν. ὁ Κρότος εἰς τὸν ὁροσκόπον εἰς ἄλλην χώραν μεθιστᾶς, ποιεῖ δὲ καὶ ἀπάτας, ζημίας, κινδύνους. ὁ Κρότος εἰς τὸ μεσουράμηνα εἰς ξένην γῆν ἀπάγει καὶ δόξαν δίδωσιν¹⁰ ἀλλ᾽ ἔνεκα χρέους λυπεῖ. ὁ Κρότος εἰς τὸ δῦνον καὶ τὸ ὑπόγειον ἥ τῶν οἰκείων οἴκων καὶ κτημάτων ἀπελαύνει ἥ εἰς ἄλλοδαπήν¹¹ ἀπάγει ἥ δορυαλώτους ποιεῖ ἥ τοὺς δούλους θαρατοῦ.¹²

‘Ο Ζεὺς εἰς Κρότον ἀρώμαλον τὴν πρᾶξιν τοῦ βίου, ποτὲ μὲν ἀγρῶν καὶ¹³ θεμελίων κτῆσιν διδοὺς καὶ οἴκων ἥ ἄλλοτριον βίον διέπειν, ποτὲ δὲ τῶν προτέρων ἔργων καὶ πρᾶξεων ἀποσφαλλομένους ποιῶν,¹⁴ ἄλλοις δαπάνας καὶ ζημίας *(καὶ)*¹⁵ μακροοροσίας ἐπάγων. ὁ Ζεὺς εἰς ἑαυτὸν ὅσας θλίψεις εῦροι¹⁶ τούτων λυτροῖ καὶ κέρδη παρέχει, φήμας τε κεράς καὶ θρύλλους¹⁷ ἐπάγει, εἰ μὴ τύχῃ ἐν ίδιαι¹⁸ οἴκῳ κατὰ πῆσιν. ὁ Ζεὺς εἰς Ἡλιον¹⁹ ἀργίαν ταῖς πρᾶξεις δίδωσι καὶ φθείρει τοὺς οἴκους ἥ τόσουν ἥ κτημάτων ἀπώλειαν καὶ μάταιον τέλος τῶν πόρων καὶ ἐρατίον τελεῖ.²⁰ ὁ Ζεὺς εἰς Ἀρην ἀγαθός· εἰ γὰρ εῦροι ἐν κακότητι καὶ συνοχῇ καὶ θλίψει, πάντον ἀπολέει, εἰ δὲ ἐν καρδιᾷ²¹ εὑρῷ διάγοτα, μείζονα τὴν εὐφροσύνην δίδωσιν, καὶ μειζόνων προσώπων φίλους ποιεῖ καὶ κτήσεις παρέχει καὶ τοὺς ἐχθροὺς λυπεῖ καὶ κέρδη καὶ δόξαν δίδωσι. ὁ Ζεὺς εἰς Ἀρροδίτην πλοῦτον σημαίνει ἀπροσδόκητον καὶ τὸν ἐχθρῶν ὑπέρτερον δείκνυσι καὶ τοῖς μὲν ἀγάμοις γάμον, τοῖς δὲ γεγαμηκόσι τέκνα παρέχει καὶ ταῖς πρᾶξεσι τέλος ἐπιτίθησιν. ὁ Ζεὺς

εἰς Ἐρμῆν φίλους μεγάλων ἀγδῷ τοιεῖ, ὃν καὶ τὴν παρουσίαν²² οἶκονομεῖται πιστεύονται, καὶ αὐξάνονται τὸν ἰδιον οἶκον· καὶ δῦνα ἐκ φίλων παρέχει· καὶ οὗτοι²³ μὲν εὐφραίνονται, λυποῦσι δὲ τοὺς ἔχθρούς, εἰ δὲ σίκην ἔχουσι, νικῶσι· δεῖ μέρτοι τὸν τοῦ²⁴ Ἐρμοῦ ἀγαθόνεσθαι. ὁ Ζεὺς εἰς Σελήνην τοῖς μὲν γεγαμηκόσι τεκνογονίαν, τοῖς δὲ δικαζομέροις εὐτυχίαν καὶ νέρδος· πλὴν δὲ λίγον πρότερον βλάψας ὑστερον τίκην καὶ εὐπραγίαν παρέχει· ἐνίστε δὲ καὶ τινας χρυσείας κοσμεῖ δειραῖς. ὁ Ζεὺς εἰς τὸν ὠροσκόπον καὶ τὸ δύνον κοινός²⁵ ἐστιν εἰς τε ἀγαθὰ καὶ κακά, ποτὲ μὲν κρίσεις ἐπιφέρων καὶ μάχας καὶ ξημίας²⁶ καὶ ἔχθρας, ποτὲ δὲ τοίτοις λυτροῦ καὶ νέρδη καὶ κτῆσιν²⁷ δίδωσιν, ἄλλοτε γιλίαν ἄλλοτε χρησίαν σημαίνει καὶ μᾶσχαν²⁸ φήμην γάμων καὶ ταραχὴν διὰ ταῦτα, πολλάκις δὲ καὶ συγγενικὸν φόρον ποιεῖται καὶ κληρογομίαν ἐκ τούτων παρέχει, καὶ τὸν πλανῆτην²⁹ ἐπαγάγει εἰς τὴν³⁰ πατρίδα· εἰς δὲ τὸ μεσουράνημα καὶ τὸ ἓπόγειον θαράτους γονέων καὶ τόσους καὶ κόπους καὶ θλίψεις· ἄλλοις γάμον παρέχει· |²⁰⁰ ἐτέροις τῆς πατρίδος μετατιστᾶν· τὸ δὲ τέλος τῷ πράξεων ἐσται ἐπίμοχθος.

ὁ Ἀρης εἰς Κρότον, ὃς ὁ Κρότος εἴωθε βλάπτειν, σώιζει οὗτος ταῦτα· πάσας γὰρ τόσους καὶ λύπας καταπαύει καὶ πλοῦτον καὶ τίκην καὶ εὐφροσύνην διδοῖ· ὁ Ἀρης εἰς Δία³¹ διλέθριος καὶ ἀπηρής, κρημάτων δαπάνης εἰς μάτην ἐσονται· καὶ ἐν δίκαιαις βλάπτει καὶ ἔχθρούς ἀγιστᾶν. ταῖς δ' ἐγκύοις³² τὰ ἔμβρυα φθείρεται ἢ τεχθέντα τάχιστον³³ τελευτᾶν· βλάβας καὶ ὕβρεις σημαίνει καὶ τόπον μεταναστάσεις ποιεῖται· τάς τε πράξεις ἀρχειοῦ καὶ χάριν τέκνων ἢ γυναικὸς λυπεῖ καὶ ἔχθρας ἀφ' ἡγεμόνων διδοῖ καὶ ἐκ τοῦ δήμου χόλοιν.³⁴ ὁ Ἀρης εἰς ἑαυτόν, ἐκ τόπου μετατιστᾶν ἢ τόσους ποιεῖ ἢ σιδήρῳ³⁵ αἷμάσσει ἢ πυρὶ φλογίζει, εἰς μέρτοι τὸν βίον πρῆξιν³⁶ καὶ κῦδος διπάζει. ὁ Ἀρης εἰς Ἡλιον ἐλαττοῦ τὰ κτήματα κάν ταῖς πράξεις κακός, λύπας ποιεῖ καὶ βλάπτει τὸν νοῦν, τινὰς χάριν κρυψίων ἔργων λυπεῖ· εἰ δὲ καὶ στηρίζῃ, χαλεπωτέρους θορύβους τε καὶ³⁷ μάχας διὰ πράγματα κινεῖ καὶ ἀρχαίων ἔνεκεν πατρώιον ἔχθρος διδοῖ, προδοσίας τε ἐκ τῶν φίλων καὶ ἔχθρας³⁸ ἐπάγει. ὁ Ἀρης εἰς Ἀφροδίτην· μάχην ἐκ γυναικὸς καὶ χόλον ἓπόπτενε· ποιεῖ γὰρ χωρισμὸν ἐπιπολὸν καὶ ὑποφίας μοιχικάς· ἐνίστε καὶ τὰ τῷ ἀγδῷ πάντα συλῶσιν. ὁ Ἀρης εἰς Ἐρμῆν ξημίας καὶ δίκας τὰς πλείους φευδεῖς καὶ δολίους³⁹ καὶ ἀποκρύφων ἔργων αἰσχύνας καὶ ἀπέτας καὶ ἐπιορκίας, προ-

δόσεις, φυγάδας τε καὶ δεσμοὺς⁴⁰ ποιεῖ. ὁ Ἀρης εἰς Σελήνην· εἰ μὲν θῆλυν τὸ ζώιδιόν ἐστι, περὶ νόσου μόνης φοβοῦ καὶ μάλιστα τῶν ὀφθαλμῶν, εἰ δ' ἄρσεν, τὴν πρᾶξιν τοῦ βίου ταράσσει, εἰ δὲ καὶ στηρίζῃ, ἔτι μᾶλλον· τέκνων γὰρ ἀποστερεῖ⁴¹ καὶ ἀδελφοὺς θανατοῖ, κινδύνους καὶ θορύβους ἐπάγει καὶ εἰς ἀλλοδαπήν ἀπάγει ἢ τὴν οἰκίαν⁴² μετήμειψε καὶ ἀπὸ ἄλλου ἔργου ἄλλο⁴³ ἔργον ἔσωσεν, εἰ μὴ τοῦ Κρόνου τὸ ζώιδιον τύχην καὶ ταῦτα κωλύσῃ· ἐν δὲ τοῖς κέντροις πᾶσι χαλεπός, ἀστασίας ἐπάγων καὶ ταραχὰς ἐν τοῖς οἴκοις καὶ τοῖς βίοι⁴⁴ λίπας καὶ μάλιστα διὰ γάμου ἐν τῷ δύνοντι· καὶ γὰρ καὶ ὡμοτοξίας ποιεῖ· εἰς δὲ τὸ μεσονοράνημα τὴν κοίτην τῶν συζύγων αἰσχύρουσιν ἢ καὶ νόσους ἐν τούτῳ τῷ κέντρῳ παρέχει.

ὁ Ἡλιος εἰς Κρότον ἀρχαίων μυήμας ἐπάγει καὶ τῷ βίῳ τε πλοῦτον καὶ χαράν· ὁ Ἡλιος εἰς Δία μέγα κῦδος ὀπάζει καὶ φήμας καλᾶς καὶ εὐφροσύνας καὶ ἐξ ἀφανῶν ἐμφανεῖς ποιεῖ.⁴⁵ ὁ Ἡλιος εἰς Ἀρην νόσου κατακλίνει ἢ τῆς πατρίδος μεταριστᾶ, χορήματα φθείρει⁴⁶ καὶ ἀκονσίους ἤημίας ποιεῖ καὶ τοῖς φίλοις ἐχθρὸν καὶ ἐξ ἴδιων ταραχός ἐπεγείρει,⁴⁷ εἰ μὴ καὶ ὁ Ζεὺς κατ' ἐπέμβασιν ἐκεῖ γέρηται. ὁ Ἡλιος εἰς ἑαυτὸν ἢ τὴν |²⁰¹ Σελήνην, νόσους καὶ ἀχρημοσύνας ποιεῖ καὶ ἐκ τῶν ἴδιων τόπων κινεῖ· πολλάκις δὲ καὶ ἐκ τῶν θλίψεων πλοῦτον φέρει. ὁ Ἡλιος εἰς Ἀφροδίτην ἀκαταστασίας αἴτιος, ταράσσει τὸν οἶκον χάριν γυναικῶν, εἰς δὲ τὰς δόσεις κέρδη παρέχει. ὁ Ἡλιος εἰς τὸν⁴⁸ Ἐρυην πλανᾶται τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν λυπεῖ ἀπατῶν καὶ δαπάνας ματαίας ποιῶν· ὁ Ἡλιος εἰς τὰ κέντρα ἀπὸ τῶν οἴκων εἰς ἄλλους τόπους μεταριστᾶ καὶ νόσους ποιεῖ καὶ τὸ σῶμα χαλεπαίνει, ἐν δὲ μεσονοράνηματι πρῆξιν καὶ κῦδος ὀπάζει.

ἡ Ἀφροδίτη εἰς Κρότον ἐπίκτησιν δηλοῖ καὶ δόξαν ἐν τῷ δῆμῳ καὶ ἐκ κονφίων⁴⁹ βοηθεῖ, ἀλλ' εἰς τὸν γάμον κακοεργός· ἀναστατοῖ γὰρ ἢ ἄλλως

λέχος ἀντήλλαξ⁵⁰ καὶ ἥττοι φωτὶ συνῆψεν.

ἡ Ἀφροδίτη εἰς Δία,⁵¹ πέψεις, κινδύνους, νόσους, ἐχθρας, κρίσεις διὰ τοὺς οἰκείους⁵² καὶ ἐν τοῖς οἴκοις καὶ τοῖς οἰκείοις φιλονεικίας· εἰ δὲ ἡ τούτου γυνὴ ἔγκυος⁵³ ἐστιν, ἐκτιτρώσκει. ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν Ἀρην στάσεις καὶ δαπάνας ἐκ γυναικῶν καὶ τόπου μεταράστασιν καὶ ταραχὰς⁵⁴ εἰς τὸν βίον. ἡ Ἀφροδίτη εἰς Ἡλιον ἀκαταστασίαν⁵⁵ ποιεῖ καὶ τὸν νοῦν πλανᾶται καὶ τὰς πρᾶξεις καὶ φαθμίας ποιεῖ καὶ ψύγους καὶ στάσεις ἐν τοῖς

οίκείους. ἡ Ἀφροδίτη εἰς ἑαυτήν· κοινή ἐστι καὶ ἐπίμοχθος, πῆ μὲν ἀγαθή, πῆ δὲ φαύλη.⁵⁶ ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν Ἐρμῆν κληρονομίας δηλοῖ⁵⁷ καὶ κτήματα αὐξάνει καὶ τέλος ἐν ταῖς πρᾶξεσιν ἐπιτίθησιν· καὶ ἐν δίκαιαις νίκαις παρέχει. ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν⁵⁸ Σελήνην εὑφροσύνην δηλοῖ⁵⁹ καὶ ἐν πρᾶξεσι τέρπει, κέρδος ἀμοχθον διδοῖ καὶ γάμους συζεύγωνσι,⁶⁰ καὶ τεκνογονίαν ἐν θηλυκῶι ζωιδίῳ οὖσα ποιεῖ. ἡ Ἀφροδίτη εἰς ὁροσκόπον καὶ μεσονοράνημα ἐλαφρὰ καὶ φαιδρὰ καὶ εὐπρακτος καὶ πλείστα τὴν κτῆσιν καὶ τὰ κέρδη ποιεῖ, εἰ δὲ καὶ στηρίζει,⁶¹ ἔτι πλέον. ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸ ὑπόγειον κρυπτὰ πάθη καὶ λύπας ἐξ ἀλόχων, εἰ δὲ καὶ στηρίζει, καὶ μορίων (καὶ)⁶² ἔδρας πάθη ποιεῖ καὶ τῶν κοσμίων ἀπώλειαν καὶ δάκρυα ἐπιφέρει τοῖς οἴκοις.

ὁ Ἐρμῆς εἰς τὸν Κρότον αὐξεῖ τὰς πρᾶξεις καὶ τὴν κτῆσιν, τοὺς δὲ ἔχθρον διδοῖς βλάπτει. ὁ Ἐρμῆς εἰς Δία πάντῃ ἀγαθός, ἐξ ἐμπορίας⁶³ κέρδη διδοὺς καὶ φίλους ποιῶν ἐμφανῶν⁶⁴ καὶ δόξαν ἐν οἴκοις παρέχων καὶ κράτος. ὁ Ἐρμῆς εἰς Ἀρην ἐμπράκτους δηλοῖ καὶ τῶν φόβων ἀπολύει καὶ τέλος τοῖς πόνοις ἐπιτίθησιν. ὁ Ἐρμῆς εἰς Ἡλιον ἀστατος εἰς τέχνην καὶ πρᾶξιν, ἵστις διέλθοι τὰς μοίρας⁶⁵ τοῦ Ἡλίου, μετὰ τοῦτο |²⁰² γὰρ εὐπρακτος.⁶⁶ ὁ Ἐρμῆς εἰς Ἀφροδίτην πλοῦτον καὶ ἀλλότρια χρήματα δωρείται καὶ πλῆρον ἐκ τεθνεώτων,

ἐκ δ' ἀλόχων πηῶν⁶⁷ τε φιλοφροσύνην κατὰ δῦμα,
ποιεῖ δὲ φίλους παίδων καὶ δούλων. ὁ Ἐρμῆς εἰς Σελήνην·
τοῖς μὲν οἰκείοις στάσεις καὶ τὸν δῆμον ταράσσει καὶ ἐν ἀγοραῖς
ψεύδη καὶ φιλονεικίας καὶ διαβολᾶς⁶⁸ ἐγείρει, ἐκτὸς εἰ μὴ ἀγα-
θὸς ἔστι.⁶⁹ πολλάκις γὰρ οὕτως⁷⁰ ἐπιθεωρήσας ἀγαθὸς⁷¹ ἐπι-
κερδῆ τὴν τούτον τέχνην πεποίηται. ὁ Ἐρμῆς εἰς τὸν ὁρο-
σκόπον καὶ τὸ μεσονοράνημα φίλιαν μεγιστάνων καὶ πίστιν ἐκ
λόγων καὶ ἐν δήμοις τιμάς.⁷² εἰς δὲ τὸ δῦνον λύπας καὶ ἔχθρας,
φροντίδας, κρίσεις, διὰ δάνειας οἰκτρά, εἰς δὲ τὸ ὑπόγειον χείρον
κινδύνους καὶ βλάβας ἐκ κρυφίων καὶ παλαιῶν.

ἡ Σελήνη εἰς μὲν τὸν Κρότον καὶ Ἀρην ἀργίαν ὅκνον⁷³
καὶ ζημίας καὶ κινδύνους ἀφ' ὑφους· ἡ ἀφ' αἵματος· τὸ μὲν ἐκ
τοῦ Κρότον, τὸ δὲ ἐκ τοῦ Ἀρεως· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀστράσι
καλή. ἡ Σελήνη εἰς τὸν⁷⁴ Ἡλιον ἡ εἰς ἑαυτὴν

τωχελίην⁷⁵ θυμοῦ καὶ ἀεργείην ἀμ' δπάξει,
ἐν δὲ τοῖς κέντροις ἐνίστε μετοικίας ποιεῖ.

οὐ χοη δὲ μόνας ταύτας τὰς ἐπεμβάσεις σκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ
τὰς κατὰ τρίγωνον καὶ τετράγωνον καὶ⁷⁶ διάμετρον καὶ ἴξε-

γωνον· οīα γὰρ ἐν τῇ γενέσει κατὰ πῆξιν σημαίνει, τοιαῦτα καὶ
ἐν τοῖς ἐπεμβάσεσιν· οīον

Zῆτρα τρίγωνον⁷⁷ Φαινον μάλα γ' ἐσθλὸς ὑπάρχει⁷⁸
καὶ

Πυρόεντι τρίγωνος ἐὼν Φαινον⁷⁹ μέγ' ἄριστος.

1 βλαπτικὸς B. 2 λύπης B. 3 εἰς ἥλιον B; εἰς τὸν Ἄρεα (ἥλιον
m.²?) A. 4 τοὺς ante φίλους om. B. 5 δυνάτους B. 6 ἀδίκους καὶ A.
7 ἔτέρας πράξεις B. 8 δολοπλοκίαν B. 9 πλάνον ut videtur A.
10 δίδωσιν Kroll-Olivieri; διδ A; διὰ cum spatio 5 litt. B. 11 ἀλλοδαπὰ (?) B.
12 θανατεῖ codd. 13 ἀγρῶν καὶ corr. edd.; ἀγρῶν ἡ codd. 14 ποιεῖ A.
15 καὶ suppl. edd. 16 εὖθη A. 17 θρίλλον A. 18 τῷ ἰδίῳ B.
19 ὁ Ζεὺς εἰς Ἡλιον — τελεῖ post δόξαν δίδωσι transp. B. 20 τελεῖ corr.
edd.; τέλος codd. 21 εὑροι ἐν κακ.—χαρᾶς om. A. 22 παρονοίαν A;
περιεργίαν B. 23 οὐτοι codd.; αν αὐτοὶ? edd. 24 om. A. 25 κοινὸν A.
26 καὶ ζημίας corr. edd.; ἡ ζημίας codd. 27 κτίσιν A. 28 αἰχθρὰν A.
29 πρανήτην A. 30 om. A. 31 τὸν Δία B. 32 δὲ ἐγκίνας B; δεγ-
γύνοις A. 33 τάχιον B. 34 χολὴν B. 35 σιδήρων A. 36 πνῆξιν B.
37 τε καὶ μ. A; καὶ μ. B. 38 ἄχθος A. 39 δολίας B. 40 φυγάδ...
A; αν φυγαδεῖας vel φυγάδας καὶ δεσμίονες? edd. 41 ἀποστεροῦ A.
42 οἰκείαν A. 43 εἰς ἄλλο B. 44 τῶν βίων A. 45 ὁ Ἡλιος — ποιεῖ
om. A. 46 φειδη A. 47 ἐγείρει A. 48 εἰς τὸν B; εἰς δὲ τὸν A.
49 ἐκτροφίαν A. 50 λέχος ἀντήλαιξ A; λέχη ἀντήλαιξ B. 51 τὸν ante
Δία add. A. 52 οἴκους A; αν οἴκους καὶ οἰκείους? edd. 53 ἔγγνος codd.
54 ταραχὴν A. 55 ἀκαταστασίας A. 56 ἀγαθά... φαῦλα A.
57 δηλοῦ A; διδοῦ B. 58 τὴν om. A. 59 διλοῦ A; διδοῦ B, corr. edd.
60 συζεύγνυσιν A; συζευγγένει (Kroll) vel συνεγγένει (Olivieri) B. 61 στηρίζῃ B.
62 καὶ suppl. edd. 63 ἐμπηρεῖας A. 64 ἐμφανῶν edd.; ἐμφανεῖς codd.
65 μ' μ' A; μ' μοίρας B. 66 ἐμπρακτος A. 67 ποιῶν B. 68 καὶ
διαβολάς καὶ φίλον A. 69 ἵδη A. 70 οὐτος A. 71 ἀγαθὸν A.
72 τιμίας A. 73 ἀργίαν οἴκου A. 74 om. A. 75 νοχελίην B; νωρε-
λίων A. 76 καὶ om. A. 77 signum trigoni cum ων superscr. codd. edd.
78 ὑπάρχεται codd.; corr. edd. 79 ὁν φαέτων codd.; corr. edd. (nisi fuit
Φαέθων).

287. In Cod. Vatican. gr. 1056; Boll Sphaera 34; Heeg
Catalog. cod. astrolog. V 3 p. 43 f. 155^v—156^v (παρεξεβλήθησαν
κεφάλαια διάφορα σοφῶν πολλῶν ἀπὸ διαφόρων βιβλίων ἀπο-
δεικνύοντα τὸ εἶραι καλὴν καὶ μὴ ἐναρτίαν τὴν σύνοδον τοῦ
Δίος [Ἄρεως Heeg in Diss.] καὶ τοῦ Κρόνου) versus τοῦ
Ορφέως editi ab Heegio Diss. 59.

εἰς δὲ Κρότον¹ Πυρόεις τόπον αἰσιός ἐστιν ἀμείβων.

ἐνθα γὰρ ημαύρωσε Κρότον θυμαλγέα πάντα.

καὶ κακὸς εἰς ἀγαθὸν τρέπεται· πάσας γὰρ ἀνίας

καὶ νούσους² κατέπανσεν· ἀγει δ' ὅλβον τε δόμοισι³

5 ρίκηρ τ' εὐφροσύνηρ τε φέρει *(καὶ)*⁴ κῆδος ἀρέξει.

1 Pro Κρόνον bis (v. vs. 2) signum astronomicum in codice sicuti etiam infra in paraphrasi. 2 νούσους Heeg; νόσους cod. 3 τε ex δὲ et δόμοισι εξ δομοιῶν ab eadem manu correcta. 4 καὶ add. Heeg.

Sequitur in codice haec paraphrasis: νοῦται δὲ ταῦτα οὕτως. ὁ Ἀρης ἀγαθὸς εἰς Κρόνον ἐρχόμενος· πάρτα γὰρ τὰ ὑπὸ Κρόνου λυπρὰ ἔξηλειψε· καὶ τὰς νόσους ἔπανσε, πλοῦτον δὲ καὶ τίκην εὐφροσύνην τε καὶ δόξαν αἴξει. Cf. fr. 286 p. 289.

Heeg Diss. 59.

VII. Περὶ καταρχῶν

Neque in operum Orphicorum catalogo neque in laterculis librorum apotelesmaticorum Masalae (770—820 p. Chr. n.? Cat. cod. astrol. I 81) et Palchi (scr. saec. V exeunte v. ibidem 80) Orphei carmen *Περὶ καταρχῶν* commemoratur; desideratur in Tzetzae quoque versibus (supra p. 267). Attamen carmen Orphicum huius tituli extitisse ex paraphrasi aetatem Byzantinam redolente codicis Bononiensis gr. 3632 f. 321^r (Cat. cod. astrol. IV 43 n. 18 v. Heeg Diss. 61) elucet, qui haec habet: *(Θεοφίλου v. infra) ἐπ τῆς ιβ' τρόπου Ὄρφεος (sic). περὶ καταρχῶν (sic). περὶ τροπικὸν (sic) ζῳδιον (sic), περὶ δησόμον (sic, l. δισώμων), περὶ στερεῶν ζῳδίων (sic).* Idem tractatus invenitur etiam in Cod. Parisino gr. 2831 (Cat. cod. astrol. VIII 3, 55 n. 45); periiit autem in Cod. Vat. gr. 212 n. 7 (Catal. V 1, 68), ubi in indice traditum *Θεοφίλου περὶ καταρχῶν διαφόρων τὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς δωδεκατρόπουν Ὄρφεως.* περὶ καταρχῶν τῶν ζῳδίων. α' περὶ τροπικῶν ζῳδίων. β' περὶ δισώμων. γ' περὶ στερεῶν. Theophilus Edessenus † anno 785 cf. Heeg Diss. 62.

288. Catalog. cod. astrol. gr. IV 43 a F. Cumontio indicatum (v. supra) et a Heegio Diss. 63 editum et emendatum. *Ἐκ τῆς δωδεκατρόπουν¹ Ὄρφεως περὶ καταρχῶν.*

a) Περὶ τροπικῶν ζῳδίων.²

τῶν τροπικῶν ζῳδίων ὀροσκοπούντων μὴ ἄψη³ ὀδοῦ· χαλεπὴ γὰρ καὶ βραδεῖα καὶ οὐ μετὰ καλοῦ· φίλοι δὲ ἔχθραν ποιήσονται.⁴ πάλιν φίλοι γενήσονται· χρὴ σπείρειν φυτεύειν.⁵ θεμέλια μὴ τιθῆσθαι⁶ ἀρραβονία⁷ δίδον· οἱ ἐννοσοῦντες⁸ τοῖς τροπικοῖς ζῳδίοις ἐγερθήσονται ἥν⁹ ἐβδομαδαῖοι διαλυθήσονται τὸ πάθος· εἰ δὲ ἡ τῆς κατακλίσεως⁹ ἡμέρα μετέλθῃ ἀπὸ τῶν

τροπικῶν εἰς τὰ στερεά,¹⁰ θάνατοι ἐπάγει· οὐδὲ ἔξελθεῖτο ἢ στρατεύειν.¹¹ εἰ φύγοι τις, ἡ σύνησις γένηται.¹² ὁμοίως οὐδὲ τῷ αὐτῷ ζωιδίῳ ἦτι Σελήνῃ,¹³ ταχὺ ἀνευρήσεις.¹⁴ εἰ δὲ παρέλθητι τῶν τροπικῶν, καὶ ἀπόλλυται,¹⁵ εἰ μέθ' ἐτέρου εὑρεθῆσεται· ἐάν τις ὑπόσχεσις γένηται, οὐ πληροῦται· οἱ δὲ νειροὶ |¹⁶ Heeg ψευδεῖς· οὐδὲ λατρεῖει λατρός.¹⁶ ὑγρὸς οὐκ ὀφελεῖ· ἢ ἄλλος¹⁷ πληροῖ τὸ ἔργον· οὐδὲ γυναικεῖς ἵστον κατάρχεσθαι ὀφελεῖ·¹⁸ ἀποφυγώτις τις τὴν πατρίδαν¹⁹ πάλιν ἐπιστρέψει·²⁰ βεβαίου γάρ πράγματος μὴ κατάρχου τοῖς τροπικοῖς ζωιδίοις.

De cod. mira orthographia cf. Heegium p. 61. 1 ιβ' τρόπον εοδ.; in marg. ξβ'. 2 post ζωιδίων in titulo add. signa astronomica Arietis Caneri Librae Capricorni; in marg. τροπικὰ ζόδια. 3 ἀψη cod. 4 πικοσηη. 5 σπέρη φιτεύ. 6 θέτης. 7 ἀραβῶνα. 8 ενοσούντε. 9 ἡ δὲ Η τῆς κατακλήσεως ἡμέρα (sign. astronomicum). 10 ησταστερέα. 11 διεξέλθη ἡ στρατεύ. 12 ἡ φυγὴ τῆς ἡσηλήσης γένηται. 13 ἔος οὐδὲ αὐτῷ τὸ ζόδιον ἡ Σελήνη (sign. astronomicum). 14 ταχύενη ενδέσεις. 15 καπόλητε. 16 οὐ δὲ λατρείβη λατρός. 17 ἄλλος εοδ. 18 οὐδὲ γηνέκαις ἱστον κατάρχεσται ὁ φύλει. 19 ἀπὸ φηγῆν τῆς τὴν πατρίδαν. 20 post ἐπιστρέψει quaedam excidisse opinatur Heegius.

b) Περὶ δισώμων *(ζωιδίων)*.¹

τῶν δισώμων ζωιδίων ὠροσκοπούντων μηδέποτε ἀγοράζητος· δόλον² γάρ ἔχει ἡ πρᾶσις· ἢ νόσος³ ἢ ἔτερα πρόκειται. οἱ ἐν δισώμοις γενούμενοι γάμοι εἰς μοιχείαν τρέπονται·⁴ καὶ πολλαὶ μάχαι⁵ καὶ δύναι τρέφονται⁶ τοῖς τοιούτοις γάμοις· εἴ τις φυγὼν τοῖς δισώμοις πιασθῆται, καὶ πάλιν φυγὰς γίνεται· εἴ τις ὑπεσχέθη⁷ ἵνα δώσῃ μισθόν, οὐδὲ δώσει δόσον εἶπεν·⁸ αἱ δὲ χάριτες⁹ καὶ αἱ δωρεαὶ καλαὶ ἔσονται. φυτεύειν καὶ δορισμὸν ἐπιτιθέναι ὡιά. ἡ δὲ κατάκλισις πάλιν πυρετὸν φέρει· καὶ ὑποστραφῆται τὸ νόσημα· ἢ ἐν καλοῖς ἢ ἐν κακῶι πείσεις διπλασιάζει.¹⁰ καλὸν¹¹ καὶ δόδον κατάρχεσθαι·¹² εἰ δέ τις |¹³ Heeg ἀποθάνηται ἐν δισώμοις, μέλλει καὶ ἄλλος¹⁴ ἀποθανεῖν καὶ *(εἰ)*¹⁴ ἐν δισώμοις τις νοσήσει, νοσήσουσι καὶ ἔτεροι *(ἐν)*¹⁵ τῷ οἷκῳ ἐκείνωι· νίκη¹⁶ ἐν δισώμοις, εἴτα δὲ κακὰ¹⁷ *(. . . .)*¹⁸ διπλασιάζονται γάρ. παιδεύτατες καὶ λατροῖς μαρτάνειν¹⁹ καλὸν *(εἰς)*²⁰ τὰ δίσωμα.

1 ζωιδίων add. Heeg. Post δησόμον (v. supra p. 293) in codice add. signa astronomica Geminorum Virginis Arcitenentis Piscium. In marg. ζόδια δισώμων. 2 δόλο εοδ. 3 νόσον. 4 ἡ ἐν δισώμοις γενομένη γάμη ἡς μιχείαν τρέπονται. 5 πολεμά. 6 τρέπονται, corr. Heeg. 7 ἑπεσχέθη, corr. Heeg. 8 ὑπεν. 9 χαρῆταις. 10 post φέρει καὶ habet εοδ.: ἐπὸ

στραφή το νόσημα· ἡ ἐν καλῷ, ἡ ἐν κακῷ πήσης· διπλασιάζει. 11 καλοῦ.
12 καὶ τέχεσαι. 13 μέλι καὶ ἄλος. 14 εἰ add. Heeg. 15 ἐν add. idem.
16 νίκην. Απ. νίκη ἐν δίκαιῳ? Heeg. 17 ἡτα δὲ κακή. 18 ante διπλ.
lacunam indicavit Heeg. 19 μανθάνη. 20 εἰς add. Heeg.

ε) Περὶ στερεῶν ζωιδίων.¹

τῶν στερεῶν ζωιδίων ὀροσκοπούντων αἱ κτήσεις² καὶ
ἀγορασίαι βέβαιοι εἰσιν.³ ἐν στερεοῖς δεῖ⁴ γυναικαὶ λαμβάνειν
καὶ τὰ πράγματα αὐτῆς, τέχνην καὶ ἔργον, ἀρχεσθαι [οὐ]⁵ συμ-
φέρει· πληροῦνται γάρ αἱ βουλαί. ὁ κλέπτης εὐχερῶς εὐρή-
σεται· ἀποδημεῖν δὲ⁶ βέβαιόν ἐστιν· ὁ δὲ ἐκθρὸς γενόμενος οὐ
φιλιοῦται·⁷ αἱ δὲ κρίσεις βέβαιοι εἰσιν.⁸ ἡ γάρ θάνατον φέρει
ἡ μῆκος ρόσου⁹ ἡ δὲ ἔβδομάδος λυθήσεται ἡ νόσος· δεσμοὶ ἐν
στερεοῖς κακοί·¹⁰ ὁ γάρ δργισθεὶς¹¹ οὐ μεταβάλλεται·¹² ἐάν τις
αἰτήσῃ χρήματα, οὐ δίδοται αὐτῷ.¹³ λόγων¹⁴ καὶ μονοικῆς
δεῖ ἀρχεσθαι ἐν τοῖς στερεοῖς· ὁ δὲ δανειζόμενος μόλις ἀπο-
δίδωσι· διδάσκεσθαι δὲ γράμματα¹⁵ καλὸν *(καὶ)* φιλίας ποιεῖν·
μεταβάλλει¹⁶ δὲ τὰ τροπικὰ καὶ ποιεῖ¹⁷ μάχας ἐν αὐτοῖς.
|¹⁸ Heeg ὥσαύτως¹⁸ καὶ ἡ Σελήνη τὰ προειρημένα¹⁹ ζώιδια
διερχομένη ταῦτα δηλοῖ ἅπερ²⁰ καὶ δὲ ὁ ὀροσκοπῶν ἐσήμανεν.

1 ζόδια στερεά in marg. Sub titulo signa astronomica Lunae Tauri
Leonis Scorpionis Aquarii. 2 κτήσης. 3 ἡσῆν. 4 δῆ. 5 οὐ uncis
inclusit Heeg. 6 ἀποδίμην δὲ. 7 ἡ δὲ ἐκθρὸς γενόμενος οὐ φιλιοῦτε.
8 ἡ δὲ κρίσης βέβαιον ἡσύ. 9 αἱ νόσοι? Heeg. 10 δεσμὸν ἐν στερεόν
κακή. 11 δργηστής. 12 μεταβάλλεται. 13 αὐτῶν. 14 λόγον.
15 γράμματα. 16 μεταβλῆ. 17 ποιή. 18 ὥσαύτος. 19 προειρημένα.
20 διληπέρ.

Heeg Diss. 63—67.

Fragmentum Ἐκ τῶν Ἀμμωτος καταρχῶν a Ludwichio
a. 1877 cum Maximo Περὶ καταρχῶν p. 53 editum hic legen-
dum curavi, quia multa cum Orphicis conspirant. De singulis
v. Heegium in notis.

- I. ἐν τροπικοῖς οὖτ' ἀρ¹ γαμέειν καλὸν οὔτε γάμοιο
μνηστείην² ἔρατὴν τελέειν, οὐ κτήσιος³ ὡνήν·
μηδὲ⁴ δαημοσύνην τέχνης τινὸς ἀρχεο τῆμος.
εἰ δὲ καὶ ἄλλο τι πρᾶγμα θέλεις μίμωειν ἐπὶ δηρόν,
5 μὴ σύγε τοῦτ' ἔρξηις τροπικοῖς Μήτης ἐνεούσης·
πάντα γάρ ἐν τροπικοῖς παλίντροπα⁵ ἐκτελέθουσι,⁶
καὶ χρησμοὶ καὶ ὄντειροι φεύδοντ' ἐν τροπικοῖσι.
ὅηδίως δ'⁷ ὁ λαβὼν⁸ καὶ ἀσπασίως ἀποτείσει.⁹

πλώειρ δ' εἰς ξείρην¹⁰ καὶ ὀδεύειρ ἦν ἐθέλησθα,¹¹
 10 ἐν τροπικοῖς κέλομαι· νόστος¹² δέ τοι ἔσεται ωκεῖ,
 καὶ εἰς οἶκον ἥθι¹³ τῆμος ξείρης¹⁴ ἀπὸ γάλης.
 ἦν δὲ φύγηι θεράπων κακομήχανος ἐν τροπι-
 κοῖσιν,
 ἅψεις οἶκον ἄρακτος ἐλεύσεται οὐδ' ὑπαλέξει.
 αλέψας δ' ἐν τροπικοῖσιν ἀλίσκεται¹⁵ οὐδέ τε λήσει.

II. 15 ἐν στερεοῖς ζώοις ξείνην εἰς γαῖαν ἐπεικθεὶς
 δηρδὸν ἐκεῖ μενέεις, καὶ τοι νόστος βραδὺς ἐστιν.¹⁶
 ἀρξαμένη δὲ νόσος στερεοῖς κακῇ· οὐδὲ γὰρ ωκα
 παύεται, ἀλλὰ μένει τε νόσος καὶ πολλάκις
 ἄρδρας
 ὕλεσεν, εἰ μή τις Μήνην¹⁷ θεδὸς εἴσιδεν ἐσθλός.

Versus 1—14 servati in ABC, 15—19 in D (Tzetz. Exges. in Iliad. 33, 7 Herm.). 1 ἂρ Nauck; αῦ ABC. 2 μηησθείην AB; ὕσαν μηησθείην Boissonade. 3 al. οὐχ ἐτήσιος Matranga. 4 μηδὲ Nauck; μήτε ABC. 5 παλίνηροπα Nauck; παλίνηρα ABC. 6 ἐκτελέθουσι Nauck; ἐκτελέονσι ABC. 7 δ' om. ABC, ins. Nauck. 8 λαβών τι καὶ idem. 9 ἀποδώσει idem. 10 εἰ δὲ ξένην πλώην Α, εἰ δὲ ξένην πλοῖην Β, εἰ δὲ ξένην πλώειν Κ, εἰς ξείνην δὲ πλέειν Nauck, πλωειν δ' εἰς ξείνην Ludw. 11 ἦν ἐθέλησθα ABC, γῆν ἐθέλησθα Boissonade, em. Nauck. 12 νοῦσος ABC, corr. Duebn.; vide Ludw. 13 καὶ εἰς οἶκον ἥθη Β, ἦν εἰς οἶκον ἥης Nauck. 14 ξένης AB. 15 ἄλωσεται Nauck. 16 βραδὺς ἐσται Nauck. 17 μήνιν D, μήνην Nauck.

8. ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Orphei librum *A.* testatur unus Suid. test. nr. 223 d. Num extiterit dubium; nam Abelii fragmenta 1 (supra fr. 22) et 2 (supra fr. 285) huc non pertinere verisimillimum est. Immo probabilius est Servium in Verg. Georg. II 389 (fr. 244 supra s. *BAKKIKA* ubi adde Schol. German. p. 67, 5 et 169, 12 Breysig) tale carmen respicere; v. Heegium Diss. 48. Tannery Rev. philol. XXI 1897, 190; XXIV 1900, 54. Heeg Diss. 11. 70. Theonem Gratiani aequalem commentarium de Αστρονομικοῖς Hermae Trismegisti et Orphei scripsisse testatur Io. Malalas (test. nr. 236). Vide etiam supra s. *ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΑ*.

9. ΑΜΜΟΣΚΟΠΙΑ

Suid. test. nr. 223 d (*ἀμοκοπίαι vel ἀμοκοπίαις* codd.) *Sandschau* Diels II³ 164 collata *ἀλφιτομαρτεία* (*ἀλφιτομάρτεις* Poll. VII 188; Bekk. Anecd. I 52, Lob. II 815 n. c); *Ἀνεμοσκοπία* Fabricius; *Ἄυροκοπία* Eschenbach *Epigenes* 178 allato Hesychio s. *ἀυροκόπος· ποιμήν*, quocum Lob. (I 361) Pausaniam VI 2, 5 μαντικὴν *{δι}* ἐρίφων καὶ ἀρῶν τε καὶ μόσχων confert; *ἀστροσκοπία* (cf. *ἀστεροσκοπία* [*ἀστροσκοπία* M] Hermias in Plat. *Phaed.* 244 a p. 95, 10 Couvr., Lob. I 362).

10. ΛΙΚΤΥΟΝ

Suid. (test. nr. 223 d) *Πέπλον καὶ λίκτυον· καὶ ταῦτα ζωπύρου τοῦ Ἡρακλεώτου* (test. nr. 179), *οἱ δὲ βροτίον* (test. nr. 173) Lob. I 366 n. IX; 379 n. XXVIII v. **ΠΕΠΛΟΣ**. Cf. etiam *δικτύον* *πλοκή* fr. 26.

289. (9) Suid. s. *ἴππος Νισαῖος· μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τῆς Βαστριανῆς τόπος ἔστι Καταστιγώνα, ὅπερ Ἐλλάδι γλώσσηι Νίσος καλεῖται· ἐνταῦθα ἴπποι διάφοροι γίρονται. οἱ δὲ ἀπὸ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης εἰραι δὲ σανθάς πάσας. ὁ δὲ Ἡρόδοτος (III 106. VII 40) τῆς Μηδίας εἰραι τὸν τόπον Νισαιον. ὁ δὲ Πολέμων (fr. 98 FHG III 147) κακῶς φησι λευκὸν ἴππον Νισαιον· ἐν δὲ Δικτύοι ¹ ο. λέγει,² ὅτι ἡ Νισα³ τόπος ἔστιν ἐν Ἐρυθρᾷ κείμενος.*

1 *Δικτύοι* Kuester collato Suida nr. 223 d; *δικτύοι* codd. 2 post *λέγει* lacunam indicat Gaisford; v. Bernhardyi Suid. I 2 p. 1064. 3 Hand scio an pro *Νίσα* restituenda sit *Νίσαι*, quae regio Orpheo melius convenire videatur; Indianam autem *Ἐρυθράν* audire testatur Babrii fab. 115, 7, nisi Arabiam intelligere mavis. De Nysa in Arabia vel India sita v. Malten *Arch. Religionsw.* XII 1909, 286.

Herm. LIV; Lob. I 465; Giseke 117; Diels II³ 164 n. 1a.

11. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Suid. (test. nr. 197) s. *Ο. Κιζορατος· ἔγραψε δὲ μνθοποιῶν, ἐπιγράμματα, ὕμνους* Lob. I 366 n. XII (465 n. IV).

290. (10) [Favorini] or. Corinthiaca inter oratt. Dionis Prus. XXXVII 15 (II 20, 14 Arn.) *ἐγένετο δὲ καὶ τεῶν ἄμιλλα,*

καὶ Ἀργὸς ἐνίκα, καὶ μετὰ ταῦτα οὐκ ἔπλευσεν, ἀλλὰ αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα (sc. ἐν Κορίνθῳ) τῷ Ποσειδῶνι, καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἐπέγραψεν, ὃ λέγοντος Ὁρφέως (δόρφεος Μ) εἶραι.

Ἀργὸς¹ τὸ σκάφος εἰμί, θεῶι δ' ἀνέθηκεν² Ἰάσων,³
"Ισθμία καλλικόμοις στεψάμενον πίτνουν.⁴

1 Ἀργοῖς Bergk. 2 δ' ἐμὲ θῆκεν M. 3 Ἰάσων Ab. 4 "Ισθμία καλλικόμοις στεψάμενον πίτνουν P. Gardner *Journ. Hell. stud.* II 1881, 91; "Ισθμία καὶ Νεμέοις στεψάμενον πίτνουν (ἐπητύσιν M) codd.; "Ισθμιακῶι (sc. θεῶι) Νεμέοις στεψάμενος πίτνουν perperam Hecker; "Ισθμία καινύμενος στεψάμενον πίτνουν Stadtmuell.; "Ισθμιακᾶς δι' ἐμὲ στεψάμενος πίτνουν olim Preger, qui deinde iure Gardnerum secutus est.

Herm. XV; Lob. I 366; Bergk PLG II⁴ 357; Cougny Anthol. Pal. III 1 n. 1; Preger Inscr. graec. metr. 57 n. 69, qui epigramma primo fere p. Chr. n. saeculo attribuit. Aliud in navem celeberrimam confictum epigramma in papyro Friburg. 10 c detexit W. Aly *Sitzungsber. Heidelb. Akad.* 1914, 2 p. 58 n. 4 II.

12. ΘΡΟΝΙΣΜΟΙ ΜΗΤΡΩΙΟΙ

Suid. (test. nr. 223 d) Θ. μ. καὶ Βασιλιά· ταῦτα Νικίον τοῦ Ἐλεάτου φασὶν εἶναι. Plat. Euthydem. 277 d ποιεῖτον (sc. τὸ ξένω) δὲ ταῦτὸν ὅπερ οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῷ Κορυβάντῳ, ὅταν τὴν θρόνωσιν ποιῶσιν περὶ τοῦτον ὅν ἂν μέλλωσι τελεῖν cf. Procl. Plat. Theol. VI 13 p. 382, 6 Port. et Dionem Prus. XII 33 (I 163, 26 Arn.) καθάπερ εἰώθασιν ἐν τῷ καλονυμέρῳ Θρονισμῷ καθίσατες τοὺς μνονυμίους οἱ τελοῦντες κίκλοι περιχορεύειν, v. etiam infra s. *KOPYBANTIKON*. Lob. I 368; Giseke *Rhein. Mus.* VIII 1853, 117; Tannery *Rev. philol.* XXIV 1900, 101; Hock *Griech. Weihegebraeuche Wuerzburg* 1905, 63. 130 n. 1; Kern *Herm.* LI 1916, 562, qui attulit Hymn. XXVII Μητρὸς θεῶν vs. 4

σκηπτοῦχε κλεινοῖ πόλον, πολνώνυμε, σεμνή,
ἡ κατέχεις κόσμοι μέσον θρόνον, οὐρεκεν αὐτῇ
γαῖαν ἔχεις θυητοῖσι τροφὰς παρέχονσα προσηνεῖς.

In Pindari vita ap. Suid. afferuntur etiam Ἐρθροισμοὶ et *Βασιλιά* cf. Ed. Hillerum *Herm.* XXI 1886, 365; O. Schroederum *Pindari carmina* 388. Fragmenta non servantur.

13. ΘΥΝΠΟΛΙΚΟΝ

Hymnorum corpus hoc titulo ab uno Suida tradito significatum esse Kern *Herm.* LII 1917, 150 censuit, postquam ad Θυνπολικὸν Argonauticorum poetam vs. 34 καὶ ἡ σπλάγχνον θέσις ἐστίν spectare Giseke *Rhein. Mus.* VIII 1853, 92 iam opinatus est. In Hymnorum codice Laurentiano 32, 45 ad primum hymnum (*Ἐρχὴ πρὸς Μονσαῖον*) vs. 45 (= Hymn. I 1 Ab.) in margine *ΘΥΝΠΑ* additum esse haud parvi momenti est cf. vs. 44 τήνδε θυνηπολίην ιερῆν σπονδήν τ' ἐπὶ σεμρήν et Plat. Rempubl. II 364 e (fr. 3) βιβλων δὲ ὅμαδον (όμαθὸν Lob. et Diels) παρέχονται (sc. ἀγόραται καὶ μάντεις) Μονσαῖον καὶ Ὁρφέως Σελήνης τε καὶ Μονσῶν ἐχύρων, ὡς φασι, καθ' ᾧ θυνηπολοῦσιν et Ovidii Metamorphos. IV 11; Kern *Berlin. Philol. Wochenschr.* XXXII 1912, 1440:

*turaque dant Bacchumque vocant Bromiumque Lyaeumque
ignigenamque satumque iterum solumque bimatrem;
additur hic Nyseus indetonsusque Thyoneus
et cum Lenaeo genialis consitor uvae
Nycteliusque Eleleusque parens et Iacchus et Euhan,
et quae praeterea per Graias plurima gentes
nomina, Liber, habes etc.*

14. ΙΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ [ΑΙΓΑΥΓΤΙΟΣ]

Argonaut. 43—45 test. nr. 224

ἡδ' ὅτ' ἐν Αἰγύπτῳ ιερὸν λόγον ἔξελόχενσα,
Μέμφιτ ἐς ἥγαθέην πελάσας ιεράς τε πόληας
Ἄπιδος, ἃς πέρι Νεῖλος ἀγάρροος ἐστεφάνωται.

et 32

θρήνοντας τ' Αἰγυπτίων καὶ Ὄσιριδος ιερὰ χύτλα.

Cf. Hymn. XXXIV 2 in Apollinem: *Μεμφῖτ'*, ἀγλαότιμος, ἵήιος δλβιοδῶτα, XLII 9 in Misen

σὺν σῇ μητρὶ θεᾶι μελανηφόρῳ "Ισιδι σεμνῆι
Αἰγύπτου παρὰ κεῦμα σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις,

LV 19 in Venerem

Αἰγύπτου κατέχεις ιερῆς γονιμώδεα λοντρά..

V. etiam s. *KATAΒΑΣΙΣ ΕΙΣ ΑΙΔΟΥ* p. 305 et Hecataeum Abderitam test. nr. 95—98, ubi per incuriam de Hecataeo Milesio scripsi. Maaß *Orpheus* 114. 196; Kern *Genethliakon f. Robert* 1910, 90; Wilcken *Archaeol. Jahrb.* XXXII 1917, 195 ss.

Forsitan spectat ad hoc carmen versus τοῦνεά μιν (sc. "Οσιριν) παλέοντι Φάνητά τε παὶ Διόνυσον a Diodoro I 11, 3 et Aristocrito Manichaeo in Theosoph. Tubing. 8 (v. fr. 237 p. 250) allatus.

ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΝ ΡΑΨΩΙΛΙΑΙΣ ΚΛ' v. p. 140—248.

15. ΙΕΡΟΣΤΟΛΙΚΑ

Suid. (test. nr. 223 d) Ὁ. ἔγραψε Τριαγμούς (τριασμούς codd. v. s. *ΤΡΙΑΓΜΟΙ*), λέγονται δὲ εἶναι Ἱωνος τοῦ τραγικοῦ· ἐν δὲ τούτοις τὰ Ἱεροστολικὰ παλούμενα, κλήσεις πορειαί. κλήσεις πορειαί Christiani cuiuslibet scholion esse Diels II³ 163, 10 conicit, qui vertit 'heidnische Litaneien'. Ι. cum *Καταζωστικῶι* (v. infra p. 307) ab eodem Suida tradito componit Lob. I 371. 727 (Ab. p. 213), Schuster 29 n. 2, qui fr. 238 huc trahunt. Vide *Orphea ipsum in Argonauticis* 448 αὐτὰρ ἐμοὶ Κέρτανδος ἔῃ γέρας ὥπασε χειρὶ τεβρῆν παρδαλέην, ξεινήιον ὅφρα φέρουμι, quocum cf. fr. 238 vs. 5 s. Ἱεραφόροι καὶ Ἱεροστόλοι Isidis ap. Plut. De Iside et Osir. 3 p. 352 b οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ τὸν ἱερὸν λόγον περὶ θεῶν πάσης καθαρεύοντα δεισιδαιμονίας καὶ περιεργίας ἐν τῇ ψυχῇ φέροντες ὥσπερ ἐν κιστῇ καὶ περιστέλλοντες, τὰ μὲν μέλατα καὶ σκιώδη τὰ δὲ φαρερὰ καὶ λαμπρὰ τῆς περὶ θεῶν ὑποδηλοῦντα οἰήσεως (νοήσεως Wytt.), οἷα καὶ περὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἱερὰν ἀποφαίνεται.

16. ΚΑΘΑΡΜΟΙ

Sub hoc titulo posui duo fragmenta, quae ad Ὁρφικὸν βίον (Plato Leg. VI 782 c test. nr. 212) spectantia ad id carmen pertinere videntur, quod testatur Hieronymus adv. Iovinum II 14 ed. Vallars. II 1, 344 b. c: *Xenocrates* (v. R. Heinze *Xenokrates* 194 fr. 98) *philosophus de Triptolemi legibus apud Athenienses tria tantum praecepta in templo Eleusinae (Eleusine Bernays) residere scribit: honorandos parentes, venerandos deos, carnibus non vescen-*

dum. O. in carmine suo esum carnium penitus detestatur (Lob. I 246; Ab. fr. 270), quae ex Porphyrii operis *De abstinentia* l. IV nunc mutilo sumpta esse evicit J. Bernays *Theophrastos' Schrift ueber Froemigkeit* 1866, 159; cf. Porphyrii *Opusc.* ed. Nauck² 269. Vide etiam Plat. Resp. II 364 e fr. 3 καθαροὶ ἀδικημάτων, Herod. II 81 test. nr. 216 ἵρδες λόγος λεγόμενος, Eur. Hippolyt. 952 test. nr. 213, Marinum in vita Procli 18 p. 160, 33 Boisson. test. nr. 239 νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἀποτροπαῖς καὶ περιφραντηρίοις καὶ τοῖς ἄλλοις καθαροῖς χρώμενος, ὅτε μὲν Ὁρφικοῖς, ὅτε δὲ Χαλδαιοῖς (v. Lob. I 237, Heeg Diss. 8 n.); Euseb. Praep. ev. V 31, 226 c (I 260, 11 Dind.) ὡς μὴ μᾶλλον τῆς Κορήτης σὺν καθαροῦ προσδέητι, Ὁρφικούς τινας ἢ Ἐπιμειριδίους καθαροὺς φανταζόμενος, Argonaut. 38 ἀγνοούλοις τε καθαρούν (test. nr. 224) et 904 τελετὰς . . . καὶ θύσιθλα καθαρῶν, ὅσσα περ ἀριήτειρα καθάρματα μόστις ἔχενθεν. Lisa Hamburg RE² X 2516; Kern *Orpheus* 35. Vide etiam s. ΣΩΤΗΡΙΑ et quae de vita Orphica supra p. 61—63 congesti.

291. (262. 263) Heraclid. Ponticus? (v. Diels *Doxogr.* 150 n. 2; 557, 23) ap. Io. Lyd. De mens. IV 42 p. 99, 17 W. ὁ δὲ Ποντικὸς¹ Ἡρακλείδης (Περὶ τῶν Πυθαγορείων? fr. 94 p. 88 Voss) φησὶν, ὡς εἴ τις τὸν κύαμον ἐν καιρῷ² θήκῃ ἐμβαλὼν³ ἀποκρύψει τῇ τοπῷ ἐπὶ τεσσαράκοντα⁴ πάσας ἡμέρας, εἰς ὅψιν ἀνθρώπου σεσαρκωμένου μεταβαλόντα τὸν κύαμον εὐρῷσει, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ποιητὴν φάναι.

· ἵσόν τοι⁵ κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκίων.⁶

1 Ποντικὸς om. codd. rec. Barberinae. 2 κενῆ eidem codd. 3 θυνα βαλλων S. 4 ad τετταράκοντα (sic) B in marg. Lucianus in Titarmi vindicatione. 5 τοι om. S. 6 φαγεῖν καὶ κεφαλὰς τοκίων Α; ἔσθειν κεφαλάς τε τοκίων Plut., τρώγειν Athen. Clem. v. infra. De φαγεῖν (φαγέμεν Hom. praeter φαγέειν Od. π 429) cf. Herwerden Herm. V 1871, 143.

Plut. Quaest. sympos. II 3, 1 p. 635 e. f ὑπόνοιαν μέντοι παρέσχον . . . ἐρέχεσθαι δόγμασιν Ὁρφικοῖς ἢ Πυθαγορικοῖς, καὶ τὸ ὡιόρ, ὥσπερ ἔτιοι καρδίαν καὶ ἐγκέφαλον, ἀρχὴν ἡγούμενος γενέσεως ἀφοσιοῦσθαι· καὶ προσφερεν Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπικούρειος ἐπὶ γέλωτι τό· ‘ἵσόν τοι κυάμους ἔσθειν (ἔσθίειν codd. praeter ἔστιειν E; τρώγειν Athen. Clem. v. infra) κεφαλάς τε τοκίων’ ὡς δὴ κυάμους τὰ ὡιά διὰ τὴν κύησιν αἰνιττομένων τῶν ἀνδρῶν, διαφέρειν δὲ μηδὲν οἰομένων τὸ ἔσθίειν ὡιά τοῦ χοῦσθαι τοῖς τίκτουσι τὰ ὡιά ζώιοις, Didymus [Fehrle

Στοιχεῖα III 42] in Geoponicis II 35, 8 (Cassianii Bassi De re rustica eclog. ed. Beckh p. 73, 14 πρῶτος δὲ ἀπέσχετο κνάμων Ἀμφιάραος, διὰ τὴν δὲ διείδων μαντείαν. φέρεται δὲ καὶ Ὁρφέως τοιάδε ἔπη· ‘Δειλοὶ (πάρδειλοι), κνάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι’ καὶ· ‘ἰσόν τοι κνάμους φαγέειν κεφαλάς τε τοκήσον’. Prior versus Empedocleus (v. infra) est, vide Clem. Alex. Strom. III 3, 24, 2 (II 206, 22 Staeh.) de Pythagoreis ταύτηι μυστικῶς ἀπαγορεύονσι κνάμους χρῆσθαι, οὐχ ὅτι πτενυματοποιὸν καὶ δύσπεπτον καὶ τοὺς διείδους τεταραγμένους ποιεῖ τὸ δσπριον, οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπον κεφαλῆι ἀπείκασται κνάμος κατὰ τὸ ἐπύλλιον ἔκεινο· ‘ἰσόν τοι κνάμους τρώγειν (v. infra Athen.) κεφαλάς τε τοκήσον’. Cf. de usu verborum ἐσθίειν et τρώγειν in Novo Testamento Haußleiterum Arch. latein. Lexikogr. IX 1896, 300. Athen. Deipn. II 65 f ἐγκέφαλοι χοιρεῖοι· τούτων ἡμᾶς ἐσθίειν οὐκ εἴσων οἱ φιλόσοφοι φάσκοντες [τοὺς αὐτῶν μεταλαμβάροντας del. Wilamowitz ap. Kaibelium] ‘ἰσον καὶ κνάμων τρώγειν κεφαλῶν τε’ οὐ ‘τοκήσων’ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἄλλων βεβίλων (ἀβεβήλων coniec. Kaibel), Sext. Empir. Pyrrh. hypoth. III 224 (I 193, 32 Mutschm.) ἔτιοι δὲ θᾶττον ἀν ταῖς κεφαλάς φαγεῖν φασι τῶν πατέρων ἢ κνάμους. Cf. Lucian. in Gallo 4 τὸν σοφιστὴν λέγεις, τὸν ἀλλαζόνα, δες ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι μήτε κνάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἔμοι γοῦν ὅφορ ἐκτρόπεξον ἀποφαίνων, ἔτι δὲ πειθῶν τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέρτε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι; et ibidem extr. τὸ ἵσον ἡσεβηκένται κνάμους φαγόντα ὡς ἀν εἰ τὴν κεφαλῆν τοῦ πατρὸς βεβράκεις. Gregor. Nazianz. Or. XXIII 535 c βάλλε μοι Πνθαγόρον τὴν σιωπὴν καὶ κνάμους τοὺς Ὁρφικούς.

Herm. XXX vs. 5; Lob. I 251; S. Reinach Arch. Religionsw. IX 1906, 318 s.; v. etiam test. nr. 219.

Empedocli. Καθαρμοί fr. 141 (Diels I³ 277, 6) δειλοί, πάρδειλοι, κνάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι, Crates Θηρία fr. 17 (Kock FCA I 135), Callimach. fr. 128 Schn. v. p. 786 (Diels I³ 31, 9) καὶ κνάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν, ἀνιῶτος ἐδεστοῦ, κάγῳ, Πνθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω.

292. (247) Sext. Empir. Adv. mathem. II 31 p. 681 Bekk. cf. IX 15 (II 216, 5 Mutschm.) καὶ μὴν οὐδὲ ταῖς πόλεσίν ἔστιν ὠφέλιμος (ἢ ὁρτορική). οἱ γὰρ νόμοι πόλεσών εἰσι σύνδεσμοι, καὶ ὡς ψυχὴ σώματος ἐκφθαρέντος φθείρεται, οὕτω νόμοιν ἀναιρεθέντων καὶ αἱ πόλεις διόλλυνται. παρὸ δὲ καὶ ὁ θεολόγος Ὁ. τὸ ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐποφαίνων φησί·

ἢν χρόος, ἥτικα φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον
σαρκοδακῆ, κρείσσων δὲ τὸν ἥττονα φῶτα δάΐζειν.

μηδενὸς γὰρ ἐπιστατοῦντος νόμου ἔκαστος ἐν χερσὶ τὸ δίκαιον
εἶχε, καὶ ὡς ‘ἴχθύσις (μὲν) καὶ θηρός καὶ οἰωνοῖς πετεηροῖς’
ἐπιτέτραπται ‘ἔσθειν (ἔσθέμεν Clem.) ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη
ἔστι μετ' αὐτοῖς’ (Hesiod. Op. et D. 277).

Herm. XII; Lob. I 246; Graf *Leipz. Stud.* VIII 1885, 14;
Rohde *Psyche* I⁶ 125 n. 3; Maaß *Orpheus* 77 n. 104.

Ad hanc Orphicorum doctrinam spectare videntur Critias
in Sisypho Σατυρικῷ fr. 1, 1—4 p. 771 Nauck² (Diels II³ 320, 14)

ἢν χρόνος, δτ' ἢν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος
καὶ θηριώδης ἴσχύος θ' ὑπηρέτης,
δτ' οὐδὲν ἄθλον οὔτε τοῖς ἔσθλοισιν ἢν
οὔτ' αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίνετο,

et Moschion (in Phereis coniec. sine causa Maaß l.l.) fr. 6, 3—17
p. 813 Nauck²

ἢν γάρ ποτ' αἰών κεῖτος, ἢν ποθ', ἥτικα¹
θηροῖν διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοί,
5 δρειγενῆ σπήλαια καὶ δυσηλίοντος²
φάραγγας ἐνναίοντες· οὐδέποτε γὰρ ἢν
οὔτε στεγήρης οἰκος, οὔτε λαίροις³
εὑρεῖται πύργοις ὠχυρωμένη πόλις·
οὐ μὴν ἀρότροις ἀγκύλοις⁴ ἐτέμετο
10 μέλαινα καρποῦ βῶλος δύμηνίου τροφός,
οὐδὲν ἐργάτης σίδηρος εὐιώτιδος⁵
θάλλοντας οὔρης ὀρχάτους ἐτημέλει,⁶
ἀλλ' ἢν ἀκύμων ἡ χωφεύοντα δέουσα⁷ γῆ.
βοραὶ δὲ σαρκοβρῶτες⁸ ἀλληλοκτόνοντος
15 παρεῖχον αὐτοῖς⁹ διάταξ· ἢν δ' οὐ μὲν Νόμος
ταπεινός, η̄ Βία δὲ σύνθρονος¹⁰ Διύ,
οὐ δ' ἀσθενῆς ἢν τῶν ἀμεινόνων¹¹ βορά.

Trad. ap. Stob. Eclog. I 8, 38 (I 100 Wachsm.) 1 ἢν ὀπητίκα Stob.
FP; corr. Nauck. 2 δυσανλίοντος vel δυσχειμέροντος Nauck. 3 λαίροις P²,
λαγγήνοις F, λαγήνοις P¹. 4 καμπύλοις Nauck. 5 εὐγωτίδος FP;
εὐιώτιδος corr. Grotius. 6 ὀρχατοῦς τημέλει F, ὀρχάτους . . . μένει P;
corr. Salmasius. 7 χωφεύοντα δέουσα FP; multarum conjecturarum a viris
doctissimis prolatarum nulla mihi placet. 8 βροτοὶ δὲ σαρκοβρῶτες Bern-
hard. 9 αὐτοῖς idem. 10 σύνθακος Nauck. 11 ἀρειόνων idem. Vs. 17
totum pro spurio habet Wachsmuth.

Eodem spectat Horatii Epistul. ad Pisones 391 (test. nr. 111)

*silvestris homines sacer interpresque deorum
caedibus et victu foedo deterruit Orpheus,
dictus ob hoc lenire tigris rabidosque leones.*

Ad initium ἦρ χρόνος cf. Plat. Protagor. 320 c ἦρ γάρ ποτε χρόνος, ὅτε θεοὶ μὲν ἥσαρ, θητὰ δὲ γένη οὐκ ἦρ cum Sauppii adnotatione, ‘Lini’ exordium (Diog. Laert. Prooem. I 4) ἦρ ποτέ τοι χρόνος οὗτος, ἐν ᾧ ἄμα πάντ' ἐπεγύζει, alia quae concessit Lob. I 246 n. c. Vide quoque Cic. De invent. I 2 (ex Posidonio) *nam fuit quoddam tempus, cum in agris homines passim bestiarum more vagabantur et sibi victu fero vitam propagabant nec ratione animi quidquam, sed pleraque viribus corporis administrabant.* R. Philippson *Neue Jahrb.* CXXXIII 1886, 417 n. 1.

17. ΚΑΤΑΒΑΣΙΣ ΕΙΣ ΑΙΔΟΥ

Clem. Alex. test. nr. 222 τὴρ τε Εἰς Ἀιδον κατάβασιν Προδίκου τοῦ Σαμίου (εἶναι λέγονται) . . . Ἐπιγέρης δὲ ἐν τοῖς Περὶ τῆς εἰς Ὄρφέα πουήσεως Κέρωπος (test. nr. 174) εἶναι λέγει τὴν εἰς Ἀιδον κατάβασιν. Suid. test. nr. 176 Ὁ Καμαριναῖος ἐποποιός, οὗ φασιν εἶναι τὴν Εἰς Ἀιδον κατάβασιν; cf. Lascar. test. nr. 225. Suid. test. nr. 223 δὲ Εἰς Ἀιδον κατάβασιν· ταῦτα Προδίκου τοῦ Περιθίου (test. nr. 199). Iulian. Or. VII 216 (I 281, 2 Hertl.) Πλάτωνι πολλὰ μεμυθολόγηται περὶ τῶν ἐν Ἀιδον πραγμάτων θεολογοῦντι καὶ πρό γε τούτον τοῦ τῆς Καλλιόπης, cf. Argonaut. 40—42 (test. nr. 224). In marmore Pario ep. 14 (test. nr. 221) de Καταβάσει εἰς Ἀιδον nil dictum fuisse videtur; cf. Jacobyum *Marmor Parium* 7. Aliter Dieterich *Nekyia* 128 n. 1: Ad hoc poeseos Orphicae genus spectare videntur Sophoclis Electrae versus 62 ss.

ἥδη γὰρ εἰδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτηρ θρήσκοντας· εἰδ', ὅταν δόμονες
ζλθωσιν αὐθις, ἐκτετίμηνται πλέον,

cf. Dieterichium *Nekyia* 133, cui Wilamowitzius in litteris ad Diet. datus (v. *Nekyia*² XII) oblocutus est Sophoclis verba ad Ulixen (cf. schol. qui Pythagoram et Ulixen nominat) referens, cum Kaibelius in commentario 79 cum Eustathio de Zalmoxi

(Ζάλευκος Eust.; Ζάλμοξις Wolff) cogitaverit. Orphei *Katáβασιν εἰς Ἀιδον* idem carmen ac Minyadēm esse primus C. O. Mueller *Orchomenos*² 12 opinatus est, cui cum multi v. d. tum Wilamowitzius *Hom. Unters.* 223 s. et C. Robert *Die Nekyia des Polygnot.* XVI. Hall. *Winckelmannsprogr.* 1892, 84 (Duemmler *Delphika* 20 = *Kl. Schr.* II 145) adstipulati sunt. Optimo iure contradixerunt Rohde *Psyche* I⁶ 302 n. 2, Dieterich 1. l. 128 n. 1, Gruppe in Roscheri lex. myth. III 1, 1130 (Kern *Orpheus* 25 n. 1).

Lob. I 373 s., II 810—818; Ab. p. 213—215 (frr. 153—158); Dieterich 1. l. 72 ss. 128 et passim; Maaß *Orpheus* 112 ss. et passim; Gruppe 1. l. 1130—1132; Norden *Vergil Aeneis* VI p. 5. 168 ss.; Neckel *Ueberlieferungen vom Gotte Balder* 188.

Pertinet ad carmen huiusmodi generis Diodor. I 92, 3 διὸ καὶ φασιν ὄρφέα τὸ παλαιὸν εἰς Ἀΐγυπτον παραβαλόντα καὶ θεασάμενον τοῦτο τὸ νόμιμον, μυθοποιῆσαι (μυθολογῆσαι D) τὰ καθ' Ἀιδον, τὰ μὲν μηδσάμενον τὰ δ' αὐτὸν ίδιαι πλασάμενον. Cf. supra s. *ΙΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ [ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ]*. Orphicorum de Inferis doctrina praeterea in multis aliis scriptis tractata erat v. vetustiorum fragmentorum nr. 4—6 et *Ιερῶν λόγων* frr. 121—125. 222. Vestigia eius occurunt imprimis etiam in Petri Apocalypsi Akhmimiana, de qua egregie egit A. Dieterich in libro *Nekyia. Beitraege zur Erklaerung der neuentdeckten Petrus-apokalypse* Lipsiae 1893 et 1913². Unde affero ex E. Preuschenii recensione in *Antilegomena. Die Reste der außerkanonischen Evangelien* etc. 2. ed. Gissae 1905 p. 84 ss. § 23 καὶ λίμνη τις ἦν μεγάλη πεπληρωμένη βορβόρου (v. fr. 5) φλεγομένου, ἐν ᾧ ἡσαν ἀνθρωποί τινες ἀποστρέφοντες τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπέκειντο αὐτοῖς ἄγγελοι βασανισταί, § 24 ἀνωτέρῳ τοῦ βορβόρου ἐκείνον τοῦ ἀναπαφλάζοντος, § 31 ἐν δὲ ἐτέραι λίμνῃ μεγάλῃ καὶ πεπληρωμένῃ πύον καὶ αἴματος καὶ βορβόρου ἀναζέοντος εἰστήκεσαν ἀνδρες καὶ γυναῖκες μέχοι γοράτον, § 33 καὶ παρὰ τῷ κορμῳ ἐκείνῳ τόπος ἦν πυρὸς πλείστου γέμων κάκει εἰστήκεισαν ἀνδρες οἵτινες ταῖς ίδιαις χερσὶ σώσαν ἔαντοις ἐποίησαν ἀττὶ θεοῦ. At cavendum est ne omnia, quae in Apocalypsi leguntur, sicut e. g. quae de ἀγάμοις συλλαβούσαις καὶ ἐκτρωσάσαις § 26 inveniuntur, ad Orphicos trahas, de qua re contra S. Reinachium *Arch. Religionsw.* IX 1906, 314 recte iudicavit S. Wide ibidem XII 1909, 227.

293. (153) Diodor. I 96, 2 (ex Hecataeo Abderita Schwartz *RE²* V 671 cf. Maaß *Orpheus* 114 n. 151) οἱ γὰρ ιερεῖς τῶν

Ἄλγυπτίων ἴστοροῦσιν ἐκ τῶν ἀναγραφῶν τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς βίβλοις παραβαλεῖν πρὸς ἔαντοὺς¹ τὸ παλαιὸν² Ὁρφέα τε καὶ Μουσαῖον καὶ Μελάμποδα καὶ Δαιδαλον, πρὸς δὲ τούτοις Ὅμηρόν τε τὸν ποιητὴν . . . (3) πάντων δὲ τούτων σημεῖα δεικνύοντι τῷ μὲν εἰκότας, τῷ δὲ τόπων ἥ κατασκενασμάτων δύμωνύμους³ προσηγορίας, ἐκ τε τῆς ἑκάστῳ ζηλωθείσης παιδείας ἀποδείξεις φέροντοι, συνιστάρτες ἐξ Ἀλγύπτου μετενηρέζθαι⁴ πάντα δι' ὃν παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐθαυμάσθησαν. Ὁρφέα μὲν γὰρ τῶν μυστικῶν τελετῶν τὰ πλεῖστα καὶ τὰ περὶ τὴν ἑαυτοῦ πλάνην δργιαζόμενα καὶ τὴν τῶν ἐν Ἄιδου μυθοποίαν ἀπενέγκασθαι. τὴν μὲν γὰρ Ὀσιόδος τελετὴν τῇ Διονύσου⁵ τὴν αὐτὴν εἶναι, τὴν δὲ τῆς Ἰαίδος τῇ τῆς Δίμητρος δύμοιοτάτην ἐπάρχειν, τῶν ὄνομάτων μόροιν ἐνηλλαγμένων. τὰς δὲ τῶν ἀσεβῶν ἐν Ἄιδου τιμωρίας καὶ τοὺς τῶν εὐσεβῶν λειμῶνας καὶ τὰς παρὰ τοῖς πολλοῖς εἰδωλοποιίας ἀναπεπλασμένας παρεισαγαγεῖν μιμησάμενον τὰ γινόμενα⁶ περὶ τὰς ταφὰς τὰς κατ' Ἀλγύπτον. τὸν μὲν γὰρ ψυχοπομπὸν Ἐρμῆν κατὰ τὸ παλαιὸν νόμιμον παρ' Ἀλγύπτιος ἀναγαγόντα τὸ τοῦ Ἀπιδος σῶμα μέχρι τινὸς παραδιδόνται τῷ περικειμένῳ τὴν τοῦ Κερβέρου προτομήν. τοῦ δ' Ὁρφέως τοῦτο καταδείξαντος παρὰ τοῖς Ἑλλησιν τὸν Ὅμηρον ἀκολούθως τούτωι θεῖται κατὰ τὴν ποίησιν (Od. ο 1) Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο ἀνδρῶν μητρήρων,⁷ ἐχε δὲ ὁάβδον μετὰ κερσίν'. Cf. Hippolyt. Ref. omn. haeres. V 7, 30 p. 86, 1 Wendl. eosdem Homeri versus afferentem οὐδὲ τοὺς ποιητὰς τῷριν ἐθροῦ λαρθάνει λέγοντας οὐτως.

1 Vogel; πρὸς αὐτοὺς vulgo. 2 τὸ παλαιὸν om. codd. class. II.
3 δύμωνύμων D. 4 Vogel; μετενηροζέναι vulgo. 5 καὶ τὴν A. D.
6 γινόμενα om. cl. II. 7 ἡρώων CF.

Lob. I 240; II 811; U. Wilcken *Archaeol. Jahrb.* XXXII 1917, 196.

294. Plut. De sera num. vindict. 22 p. 566 c ἔλεγεν οὖν δι τοῦ Θεοπεσίου ψυχοπομπὸς ἄχρι τούτου τὸν Ὁρφέα προελθεῖν,¹ ὅτε τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς μετήιει, καὶ μὴ καλῶς διαμημορεύσαντα λόγον εἰς ἀνθρώπους κίβδηλον ἐξενεγκεῖν, ὃς κοιτὸν εἴη μαντεῖον ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος καὶ Νυκτός· οὐδερὸς γὰρ Ἀπόλλωνι Νύκτα κοιτωνεῖν.

1 προελθεῖν Wyttensb.; προσελθεῖν codd.

Lob. I 374; Norden² ad Aeneid. VI p. 276. Cf. Wuenschium *Arch. Religionsw.* XII 1909, 19.

295. (157) Serv. ad Verg. Aen. VI 565 (*deum poenas decuit fertur¹ namque ab Orpheo quod dii peierantes per Stygem paludem novem annorum spatio² puniuntur³ in Tartaro: unde ait Statius (Thebais VIII 30) ‘et Styx periuria divum arguit’.*

1 refertur Barthius ad Statii locum. 2 novem annorum spatio RM; VIII milibus annorum ASFC; VIII annorum H. 3 puniantur M.

Lob. II 812; Ettig Acheruntica *Leipz. Stud.* XIII 1891, 287 n. 1; Duemmler *Delphika* 11 = *Kl. Schr.* II 134; R. Heinze *Xenokrates* 87 n. 1; Dieterich *Nekyia* 134 n. 1; Maaß *Orpheus* 188 n. 27; R. Hirzel *Der Eid* 180.

Hesiod. *Theogon.* 793

ὅς κεν τὴν ἐπίορχον ἀπολλείψας ἐπομόσσηι
ἀθανάτων, οὐ ἔχονσι κάρην τυφόεντος Ὄλύμπου,
κεῖται τῆγντιμὸς τετελεσμένον εἰς ἐριαντόν·

.....
αὐτὰρ ἐπεὶ τοῦσον τελέσηι μέγατ εἰς ἐριαντόν,
800 ἄλλος γ' ἔξ ἄλλον δέχεται χαλεπώτερος ἀεθλος.
εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπαμέλεται αὖτεν ἐόντων,
οὐδέ ποτ' ἐς βουλήν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαττας
ἐρνέα πάντα ἔτεα· δεκάτου δ' ἐπιμίσγεται αὗτις
εἴρης ἐς ἀθανάτουν, οὐ Ὄλύμπια δούμετ' ἔχονσιν.

Cf. Empedocl. *Kaθαροι* fr. 115, 4 Diels (I³ 267).

296. (158) Serv. ad Verg. Aen. VI 392 s. (*nec vero Alciden me sum laetus eum tem accepisse lacu lectum est et¹ in Orpheo quod, quando Hercules ad inferos descendit, Charon territus eum statim² suscepit: ob quam rem anno integro in compedibus fuit.*

1 et om. AS; et in *Orpheo* om. FCM. 2 statim om. R.

Lob. II 812; cf. Haupt Opuscul. II 219, qui Lucani *Orpheum* hic significatum esse non recte existumavit v. Ettigii Acheruntica *Leipz. Stud.* XIII 1891, 287. 376 n. 1; Rohdei *Psyche* II⁶ 179 n. 2; Norden.² in commentario Vergilii libr. VI p. 237. Dieterich *Nekyia* 134 n. 1 hoc fragmentum *καταβάσει* *Orphicae* attribuendum esse negavit.

18. KATAZΩΣTIKON

Suid. test. nr. 223 d p. 65. *K. fortasse a cinguli sacri traditione nomen habet, quo recens initiati tum in Samothraciis mysteriis tum in aliis ornari solebant Lob. I 372. Schol. Apollon.*

Ι 917 καὶ Ὁδυσσέα δέ φασι μεμνημένορ ἐν Σαμοθράκῃ χρήσασθαι τῷ κοηδέμωρι ἀρτὶ ταινίας. περὶ γὰρ τὴν κοιλίαν οἱ μεμνημένοι ταινίας ἀπτονοὶ πορφυρᾶς. καὶ Ἀγαμένονα δέ φασι μεμνημένορ, ἐν ταραχῇ ὅντα πολλῆν κατὰ Τροίαν, ἀκαταστασίαν τῷ Ἑλλήρων παῦσαι πορφυρίδα ἔχοντα v. Kernium RE² X 1429 et Radermacherum Sitzungsber. Wien. Akad. CLXXXVII 3, 135 n. 2. Cf. supra s. IEPOΣΤΟΛΙΚΑ p. 300.

19. [ΚΛΗΣΕΙΣ ΚΟΣΜΙΚΑΙ]

Suid. test. nr. 223 d; v. Dielesii opinionem supra s. IEPOΣΤΟΛΙΚΑ p. 300. κτίσιν κόσμου Eschenbach Epigenes 199. Lob. I 374; Giseke Rhein. Mus. VIII 1853, 111.

20. KOPYBANTIKON

Suid. test. nr. 223 d p. 65 cf. Argonaut. 25 (test. nr. 224) ὅργια τ' Ἰδαίων Κορνβάντων τ' ἄπλετον ἰσχύρ. Plat. Euthydem. 277 d v. supra s. ΘΡΟΝΙΣΜΟΙ ΜΗΤΡΩΙΟΙ p. 298.

21. KRATHIR

Clem. Alex. Strom. I 21, 131, 3 (II 81, 8 Staeh.) test. nr. 222 Κρατῆρα δὲ τὸν Ὄρφέως Ζωπύρου τοῦ Ἡρακλεώτον (test. nr. 179) (εἰλαι λέγονοι). Serv. Verg. Aen. VI 667 (*Musaeum ante omnes*) test. nr. 167 *theologus* *suit iste post Orpheum et sunt variae de hoc opiniones: nam eum alii Lunae (endymionis add. F.; Lini Fabricius) alii Orphei (orphi H; orfeum FC) volunt, cuius eum constat fuisse discipulum: nam ad ipsum (i. e. *Musaeum*) primum carmen scripsit, quod appellatur Crater (quod cratera appellauit M).* Falso me Arch. Gesch. Philos. II 1889, 388 cum Passowio *Musaeos* 1810, 51 iudicavisse docet Diels II³ 180 n. 7. Κρατῆρες· ταῦτα Ζωπύρου φασί Suid. test. nr. 179. 223 d; v. Κρατῆρ ὁ μικρότερος. Cf. Procl. in Plat. Tim. 41 d (III 250, 17 Diehl) ἐπεὶ καὶ ἄλλοι παραδέδονται κρατῆρες ὑπό τε Ὄρφέως καὶ Πλάτωνος· Πλάτων τε γὰρ ἐν Φιλήβῳ (61 b. c) τὸν μὲν Ἡφαίστειον κρατῆρα παραδίδωσι, τὸν δὲ Διονυσιακόν, καὶ Ὁ. οἴδε

μὲν καὶ τὸν τοῦ Διονύσου κρατῆρα, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ιδρύει περὶ τὴν Ἡλιακὴν τράπεζαν, quem locum Neoplatoniconum Ἱεροὺς λόγους respicere verisimile est; v. fr. 217 et *BAKXIKA* fr. 241. Kern l.l. 392. Ad Orphicam doctrinam spectat etiam Aridaei narratio de cratere inferorum ap. Plutarchum De sera num. vind. 22 p. 566 b (Dieterich *Nekyia* 147), cf. de hac Inferorum descriptione quoque supra fr. 294. De Hermeticorum capitilis IV (V) titulo Ἐρμοῦ πρὸς Τάτ, ὁ Κρατῆρ ἦ *Morás* Reitzenstein *Poimandres* 194. 214 n. 1; v. etiam Pap. Berol. I Parthey vs. 308 δοκίζω κρατῆρα θεοῦ πλοῦτον κατέχοντα infra s. *OPKOI* p. 312 et Reitzensteinium l.l. 100.

Lob. I 375. 731; Ab. frr. 159—169; Giseke *Rhein. Mus.* VIII 1853, 118; Kern l.l. 387—393; Gruppe *Suppl.* 698. 720 n. 1. 735; Rohde *Psyche* II⁶ 112 n. 1; Dieterich l.l.; Norden² in commentario Verg. Aen. VI p. 47.

Fragmenta non extant. Num Platonis mythus celeberrimus de psychogonia in Timaeo 35. 41 d (Lob. I 736) Orphicorum doctrinam sapiat, valde dubium est, v. etiam Wilamowitzii *Platon* II¹ 264 n. 1.

22. Ο *ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΚΡΑΤΗΡ*

Testatur solum Ioann. Diacon. Galenus v. fr. 297. Kern *Arch. Gesch. Philos.* II 1889, 388; Gruppe *Suppl.* 735 n. 1; Rohde *Psyche* II⁶ 114 n. 3.

297. (160—162) Ioann. Diacon. Galenus [Krumbacher *Byzantin. Lit.*² 557] ad Hesiod. Theogon. 943 (Gaisford II 604, 3; Natalis Comes Mytholog. Ven. 1568, 47; Flach *Glossen und Scholien* 360) ὅτι δὲ καλῶς ἡμεῖς ἐξελαβόμεθα τὸν μὲν Ἀρην εἰς τὸν πόλεμον, τὸν δὲ Διόνυσον εἰς τὸν οἶνον, τὸν δὲ Ποσειδῶνα εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν δ' Ἡφαιστον εἰς τὸ πῦρ καὶ ἄλλα ἄλλως, μαρτυρεῖ καὶ ἐν τῷ μικροτέρῳ Κρατῆρι ὁ Ὁ. τάδε λέγων·

a 'Ἐρμῆς δ' ἐρμηνεὺς τῶν πάντων ἀγγελός ἐστι,
Νύμφαι ὕδωρ, πῦρ Ἡφαιστος, στος Δημήτηρ,
ἡ δὲ θάλασσα Ποσειδάων μέγας ἥδ' Ἔνοσίχθων·
καὶ πόλεμος μὲν Ἀρης, εἰρήνη δ' ἔστι' Ἄφροδίτη.
5 οἶνος, τὸν φιλέοντοι θεοὶ θνητοί τ' ἀνθρώποι,

ὅρ τε βροτοῖς εὖρεν λυπῶν κηλήτορα πασῶν¹
 ταυρογενῆς Διόνυσος ἐϋφροσύνην πόρε θιητοῖς²
 ἥδιστην πάσησι τ'³ ἐπ' εἰλαπίνησι⁴ πάρεστι,
 καὶ Θέμις ἡπερ ἀπασι θεμιστεύει τὰ δίκαια,
 10 Ἡλιος δὲ καλέουσιν Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
 Φοίβον ἐκηβελέτην μάντιν πάντων ἐκάεργον,
 ἱητῆρα τόσων Ἀσπληνιότην. Ἐν τάδε⁵ πάρτα.
 ὅτι δὲ καὶ ἐκ τῆς Μημοσύνης αἱ Μοῦσαι γεννῶνται καὶ ὅτι ὁ
 Ζεὺς καὶ αὐθὴρ λέγεται, ἀκονε τοῦ εἰρημένου Ὁρφέως·
 b Ζεὺς δέ τε πάντων ἔστι θεὸς πάντων τε κεραστής,⁶
 πνεύμασι συριζών φωναῖσι τε ἀερομίκτοις.⁷
 ἢ γὰρ οὐχὶ δῆλός ἔστι τὸν αἰθέρα καλῶν οὕτω·
 c ταντὸν καὶ⁸ ἀρμονία Μονσῶν τά τε ὄργανα πάντων⁹
 Μημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν οὔτ'¹⁰ ἀνεφάνη·
 ἀλλὰ χρόνος λήθη¹¹ κατεχοήσατο καὶ κατέκοψε.
 νῦν δὲ τέχναι τε λόγοι τε νόμοι⁹ ὅσα τ' ἔργα τέτυκται,
 πάντα διὰ μνήμην διασώζεται ἀνθρώποισιν.

ἔχεις ταύτας τὰς χρήσεις τῶν ὀνομάτων τῆς μεταλήψεως οὐκ
 ἐκ ποιητοῦ τοῦ τυχόντος ἀλλ' ἐκ σοφοῦ καὶ χρόνῳ προήκοντος,
 ὅστε μὴ τερατολογεῖν ήμας οἶον, ὃ τέκνον.

1 λυπέων ετ πανέων Herm. ὃς τε—καλλήτορα B; ὃς τε—καλλήτορα
 ed. Trincavell. 2 θανονσιν B Trinc. 3 τ' om. B Trinc. 4 ἐν εἰλ. Ab.
 5 ἐν τάδε B Trinc.; ἐνθαδε. 6 κεραστής Gesn.; κεράστης Trinc. et Heins.
 7 φωνῆσιν τ' ἡερομίκτοις Herm.; καὶ φωναῖς η. Ab.; v. Pasquali ad Proel. in
 Cratyl. p. 91, 3. 8 οὕτως Mullach. 9 ἀρμονίη Μονσέων, ταῖς τ' ὄργανα
 πάντα Herm.; πασῶν Gesn. 10 οὐκ Mull. 11 χρόνον λήθη Gesn.

Herm. XXVIII; Lob. I 537. 731; Kern 1.1. 389; Gruppe
 Suppl. 735.

a 1 cf. Hymn. XXVIII 'Ἐρμοῦ vs. 6 ἐρμηνεῦ πάντων.
 Vs. 2 ss. Empedoclem redolent v. Kernium 389. Νίμφαι ὕδωρ
 Antigon. Caryst. Anthol. Palat. IX 406, 3 (cf. Wilamowitzii *Antigonus von Karystos* 169); Bloch in Roscheri lexico III 504.
 Vs. 7. 8 cf. fr. 207 de Baccho καίπερ ἔόρτι νέων καὶ νηπίων εἰλαπί-
 πιαστῆ. Vs. 12 ἐν τάδε πάντα v. frr. 167 a 4. 239 et locos a
 Lobeckio congestos I 462; O. Weinreich *Neue Urkund. zur Sarapis-Religion* 17. 24. b 1 cf. Hymn. XI Πατρός vs. 12 ἀληθῆς
 Ζεὺς ὁ κεραστής. c 2 v. Μημού fr. 203.

298. (164) Ioann. Diacon. Galen. ad Hesiod. Theogon. 482
 (Gaisford II 588, 24; Flach *Glossen und Scholien* 343) ὁ Ζεὺς

τοῦ Διὸς κλίνεται, δηλονμένου πάντως ἡμῖν, ὡς οὗτός τε ξωή
ἐστι, καὶ δὲ αὐτοῦ ζῶσι τὰ ζῶντα καὶ τὰ ὅντα ἀπλῶς δὲ αὐτοῦ
τὸ εἶναι εἰλληχεν· ἔκουε γὰρ τοῦ Ὄρφέως ἐν τῷ λεγομένῳ Κρα-
τῆρι τάδε σοι λέγοντος·

Ἐστιν δὴ πάντων¹ ἀρχὴ Ζεύς. Ζεὺς γὰρ ἔδωκε²
ζῶντα τὸ ἔγεννησεν καὶ Ζῆν³ αὐτὸν καλέοντι
καὶ Δία τῆιδ⁴, διτὶ δὴ διὰ τοῦτον ἀπαντά τέτυκται.
εἰς δὲ πατὴρ οὗτος πάντων θηρῶν⁵ τε βροτῶν τε.

1 ἔστι δὲ τῶν ἀπάντων B Trinc.; ἔστι δὲ συμπάντων dubit. Lob.
2 ζῆν γὰρ ἔδωκε Struve. 3 καὶ Δία τῆιδ Platt Journ. philol. Lond.
XXVI 1899, 230; καὶ Δία τὸ ηδ vulg.; καὶ δ' αὐτὸν Lob. 4 δὴ om. B.
5 θεῶν B; θνητῶν τε θεῶν τε Lob.

Herm. XXXIX; Lob. I 735; Kern Arch. 391; Gruppe
Suppl. 735; Zeller Zeitschr. wiss. Theol. XLII 1899, 260 = Kl. Schr.
II 177.

Stoicorum doctrina aperta, v. Chrysippum in Stob. Eclog.
I 26 p. 31, 11 Wachsm. Ζεὺς μὲν οὖν φαίνεται ὁρομάσθαι ἀπὸ⁶
τοῦ πᾶσι δεδωκέναι τὸ ζῆν. Δία δὲ αὐτὸν λέγοντιν, διτὶ πάν-
των ἔστιν αἵτιος καὶ δὲ αὐτὸν πάντα (II 312, 1062 Arnim).
Anteit Plato Cratyl. 396 a. b (cf. Procl. ad hunc locum p. 52, 4
Pasqu. εἰκότος ἄρα καὶ τὸ οὐρομα διττόν ἔστιν αὐτοῦ, ὡν τὸ
μὲν Δία τὴν δι' οὐδὲν αἴτιαν δηλοτ, ἥτις ἔστιν ἡ πατρικὴ ἀγαθότης,
τὸ δὲ Ζῆνα τὴν ζωιογονίαν, ὡν πρώτας ἐν τῷ παντὶ αἴτιας δὲ
δημιουργὸς ἐνιαίως προείληφεν).

23. NEΩΤΕΥΚΤΙΚΑ

Suid. test. nr. 223 d Νεοτευκτικά codd.; em. Fabricius);
Νεοτευκτικά Lob. I 375, qui affert Poll. X 188 ἐν τῇ τοῦ νεω
ποιήσει, ἦν ἡ Φίλων ἡ Θεόδωρος συνέθηκε. Cf. epigr. de Argo
fr. 290.

24. ONOMΑΣΤΙΚΟΝ

Ἐπη, ασ' Suid. test. nr. 223 d. ‘Ονομαστικῶν liber a Suida
nominatus solo, nomina deorum eorumque interpretationes, quales
illae sunt in Cratere (fr. 297 a) propositae complexus videtur’. Lob.
I 378. Hymnos hoc titulo significari Giseke Rhein. Mus. VIII
1853, 92. 119 hariolatus est. Ed. Hiller ibidem XXXIII 1878, 523.

25. OPKOI

Ps.-Iustin. Coh. ad Gentil. 15 p. 16 b (III 62 Otto) ἐρ τοῖς "Ορκοῖς, Theon Smyrn. Expos. rer. math. ad leg. Plat. util. 105, 1 Hiller ἐρ τοῖς Ὀρφικοῖς "Ορκοῖς fr. 300; Syrian. in Aristot. Metaphys. B 4 p. 1000 a 19 (43, 23 Kr.) Χρόνοι (cf. fr. 68) δὲ καὶ Ὁ. τὸ πρῶτον ἐκάλει· δὲ δὲ 'ὅρκον μὲν τὸ πρῶτον' ὡς ὅρκος καὶ φρονοῦσαν τῶν ἄλλων, τὴν δὲ ἀπ' αὐτοῦ προϊοῦσαν εἰς τὰς δύο τῶν δλῶν ἀρχὰς τελειότητα τὴν μετροῦσαν αὐτῶν τὰς δυνάμεις καὶ τὰς ἐπικρατείας τελείωσιν ὠνόμασε χρόνον, ὡς εἰ ἔλεγε τὴν ἀπὸ τοῦ χρόνου τελείωσιν. Lob. I 594. II 959. Cf. Firmicum Matern. mathes. VII praef. (II 208, 3 Kroll-Skutsch) *cum incognitis hominibus O. sacrorum caerimonias* (intimaret add. Kroll-Ziegler; ostenderet D², aperiret a), nihil aliud ab his quos initiabat in primo vestibulo nisi iurisiurandi necessitatem [et] cum terribili auctoritate religionis exegit, ne profanis auribus inventae ac compositae religiones proderentur (Lob. I 187); Vettium Valen. Anthol. VII prooem. p. 263, 4 Kroll οὐκέτι μὲν οὖν πρὸ πάντων καὶ περὶ ταύτης τῆς βίβλου ὅρκον προτάξαι τοῖς ἐντυγχάνονσιν, ὅπως πεφυλαγμένως καὶ μυστικῶς ἔχωσι τὰ λεγόμενα. V. etiam Pap. Berol. I Parthey (*Abhdlgn. Berl. Akad.* 1865, 111 ss.) vs. 305 (tertii p. Chr. saeculi Schubart)

δοκίζω κεφαλήν τε¹ θεοῦ ὅπερ ἐστὶν "Ολυμπος·

δοκίζω σφρακῆδα² θεοῦ ὅπερ ἐστὶν δρασις·

δοκίζω κέρα δεξιτέρην ἢν κόσμῳ ἐπέσχες³

δοκίζω κρητῆρα θεοῦ πλοῦτον κατέχοντα·

δοκίζω θεὸν αἰώνιον αἰσθνά τε πάντων·

310 δοκίζω φύσιν αἰτοφυῆ, κράτιστον Ἀδωναῖ[ον].⁴

δοκίζω δίνοντα καὶ ἀντέλλοντα Ἐλωαῖ[ον]·

δοκίζω τὰ ἄγια καὶ θεῖα ὀρόματα ταῦτα,

ὅπως ἀν πέμψωσί μοι τὸ θεῖον πνεῦμα, καὶ τελέσῃ ἂν ἔχω κατὰ φρέα καὶ κατὰ θυμόρ.

1 τε Schubart (per litteras comiter mihi missas); οε vel νν Parthey.

2 σφρακῆδα Pap.; cf. Kuehner-Blass *Ausf. Gramm.* I 1, 148. 3 ἢν κόσμῳ ἐπέσχες ego; ἢν κόσμος ἐπέσχες Pap.; ἵνι κόσμον ἐπέσχες vel η(?) κόσμον ἐπέσχεν Parthey. 4 leg. Ἀδώναι et vs. 11 Ἐλώαι. ον Graecorum a scriba falso bis additum.

Hymnorum locos ad vs. 307 ss. pertinentes congregavit Parthey 149. Carmen recentioris aevi esse patet; sed iam de

Orphicorum iuramento Diana loqui videtur in Hippolyto Euripideo (cf. test. nr. 213) vs. 1308 οὐδέ τι πρὸς σέθεν κακούμενος δρκων ἀφείλε πίστιν, εὔσεβης γεγώς. Cf. quoque γέρος τοῦ ὄστον καὶ εὐόρκου ap. Platonem fr. 4 et ibidem Pindar. Ol. III 73.

Lob. I 379. 737; Ab. p. 220; R. Hirzel *Der Eid* 111 n. 4.

299. (170) Iustin. l. l. (Cyrill. c. Iulian. I 33 a Aub. [Migne 76, 552]) καὶ ἐν τοῖς Ὁροῖς (sc. Ὁ.) δὲ οὕτως·

οὐρανὸν δρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφὸν¹ λόγον,
αὐδὴν δρκίζω² σε πατρός, τὴν φθέγξατο³ πρῶτον,
ἡνίκα κόσμον ἀπαντά ἔτες στηρίξατο βουλαῖς.

τί βούλεται τὸ λέγειν αὐτὸν ‘αὐδὴν . . . πρῶτον’;⁴ αὐδὴν ἐνταῦθα τὸν τοῦ θεοῦ ὀνομάζει λόγον, δι' οὗ οὐρανὸς καὶ γῆ καὶ ἡ πᾶσα⁵ ἐγένετο κτίσις, ὡς διδάσκουσιν ἡμᾶς αἱ θεῖαι τῶν ἀγίων ἀνθρώπων προφητεῖαι, αἷς ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἐν τῇ Αἰγύπτῳ προσχόν ἔγνω διτι τῷ λόγῳ τοῦ⁶ θεοῦ πᾶσα ἐγένετο κτίσις.⁷ διὸ καὶ μετὰ τὸ φῆσαι αὐδὴν . . . πρῶτον, | ⁸ Otto παραντὰ συνάπτει λέγον· ἡνίκα . . . βουλαῖς. ἐνταῦθα τὸν λόγον αὐδὴν διὰ τὸ ποιητικὸν ὀνομάζει μέτρον. διτι δὲ τοῦδε οὕτως ἔχει, δῆλον ἀπὸ τοῦ μικροῦ πρόσθεν τοῦ μέτρου⁸ συγχωροῦντος αὐτῷ λόγοι αὐτὸν ὀνομάζειν· ἔφη γάρ· εἰς δὲ λόγον . . . προσέδρευε (fr. 245 vs. 5).

1 σοφὸν F Cyrill. Bentley Epist. ad Mill. (Op. phil. Lips. 1781, 457); σοφοῦ ceteri codd. et edd. 2 δρκίσω D. 3 ἐφθέγξατο ABCF; δρκίζω σ' αὐδὴν πατρός, ἦν (Cyrill.) ἐφθέγξατο πρῶτον Bentl. 4 ἡνίκα—πρῶτον desunt in DG; ἡνίκα . . . ἔη στ. βουλῆι Bentl. 5 καὶ ἀπασα C. 6 τοῦ deest F. 7 ἡ κτίσις C. 8 μικρὸν . . . τὸ μέτρον G.

Eosdem versus attribuunt Hermae Trismegisto Malalas Chronogr. II 27, 7 Dind. ~ Georg. Cedren. Histor. compend. I 37, 6 Bekk. ~ Chronic. paschale 47 d (I 86, 5 Dind.) ~ Suid. s. Ἐρμῆς.

Lob. I 737; J. Kroll *Lehren d. Herm. Trismegistos* 56. 98. 148. 407.

300. (171) Theon Smyrn. l. l. (v. p. 312) ἡ δὲ ὄγδοάς, ἥτις ἔστι πρῶτος κύβος, συντίθεται ἐκ τε μονάδος (καὶ ἐπτάδος).¹ ἔνιοι δέ φασιν ὅκτω τοὺς | ¹⁰⁵ Hiller πάντων κρατοῦντας εἶναι θεούς, ὡς καὶ ἐν τοῖς Ὁρφικοῖς Ὁροῖς ἔστιν εὑρεῖν.

ναὶ μὴν ἀθανάτων γεννήτορας αἱὲν ἐόντων²
Πῦρ καὶ Ὑδωρ Γαῖάν³ τε καὶ Οὐρανὸν ἡδὲ⁴ Σελήνην
Ἡλιόν τε Φαγῆ τε⁵ μίγαρ καὶ Νόντα μέλαιναρ.

ἐν δὲ Αἰγυπτιακῇ στήλῃ φησὶν Ἔναρδος εὐρίσκεθαι γραφὴν βασιλέως Κόρου καὶ βασιλίσσης Ῥέας.

1 καὶ ἐπτάδος add. Bullialdus. 2 αἱὲννεόντων Α¹; αἱὲν ἔόντας priores ante Hillerum. 3 γέαν Α¹. 4 ηδὲ Bull.; ἡ δὲ A. 5 φανῆ τε Α¹; φάνητα Α² 'recte (v. Zeller I⁶ 134 n. 2); sed is quem Theo exscripsit aut pravam lectionem Φανῆ τε vel Φάνη τε secutus est aut Φάνητα μέγαν a sole diversum esse falso putavit: nam octo deos his versibus enumerari aperte indicat' Ed. Hiller. Cf. fr. 168 vs. 8. 9 et Zenobium V 78 (Paroem. I 151) Ἔναρδος ἔφη ὅπτῳ τοὺς πάνταν εἶναι κρατοῦντας θεούς, Πέρη, Ἡδωφ, Ἰγῆν, Οὐρανόν, Σελήνην, Ἡλιον, Μίθραν, Νύχτα. Quinam Euander ille fuerit, nescimus. "Ἐναρδός Pythagoreus in Iamblichī catalogo Diels I⁸ 344, 19, ubi Nauck Μέναρδος posuit, attamen ego "Ἐναρδός (v. Bechtel *Histor. Personennamen* 49) praetulerim. Euandri historia ad Euhemerī exemplum ficta esse videtur. Deest huius scriptoris nomen *RE*² VI et in Gutschmidii scriptorum rerum Aegyptiacarum serie *Kl. Schr.* I 150. Cum eis, quae Euander de Saturno et Rhea e columna Aegyptiaca rettulit, cf. titulum Ieticum Dittenberger Sylloge I⁸ 1267. De historia sacra columnis inscripta cf. Diels II³ 123 ad Ps.-Democriti fr. 299.

Herm. V p. 456; Lob. I 742; Zoëga *Abhdlg.* 220; Schoemann Opusc. acad. II 15; Schuster 29; Zeller *Zeitschr. wiss. Theol.* XLII 1899, 224. 259 n. 1 = *Kl. Schr.* II 145. 175 n. 1; J. Kroll *Lehren d. Herm. Trismegist.* 184.

26. ΠΕΠΛΟΣ

Clem. Alex. test. nr. 222 τὸν δὲ Ηέπλον καὶ τὰ Φυσικὰ Βροτίρον (test. nr. 173); Suid. test. nr. 223 d Ηέπλον καὶ Δίκτυον· καὶ ταῦτα Ζωπύρον τοῦ Ἡρακλεώτου (test. nr. 179), οἱ δὲ Βροτίρον (Diels I⁸ 36 n. 7, 4). Diels *Sitzungsber. Akad. Berlin* 1897, 147; Marie Gothein *Archiv Religionsw.* IX 1906, 339; Eisler *Weltenmantel und Himmelszelt* I 115 n. 1. De Minervae et Proserpinae peplis in Rhapsodiis commemoratis v. frr. 178. 192. 193.

27. ΣΦΑΙΡΑ

Schol. Townl. Σ 570 (II 279, 5 Μααβ) ἡ τε καλουμένη Σφαιρα ποίημά ἔστιν εἰς τὸν Λίρον, ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὁρφέα, Eustath. 1163, 56 Λίρος δὲ εἴδος ὠιδῆς κατὰ Ἀρίσταρχον ἡ ὅμιρον, ὡς καὶ ὁ παιάν καὶ ὁ διθύραμβος. ὠνόμασται δὲ λίρος τὸ τοιοῦτον ὠιδικὸν εἴδος ἡ ὡς μετὰ λίρου ἥτοι χορδῆς ἀιδό-

μερος, ἥτις ἀπό τηρος Λίρου, ἀνδρὸς ἡρωος. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ποιημάτιον τι ἐπὶ τῷ Λίρῳ εἴραι, ὃ Σφαῖρα μὲν καλεῖται, εἰς Ὁρέα δὲ ἀγαφέοται. Valde dubium est, num hoc spectet Schol. Hephaest. enh. Σχόλ. A 31, 5 p. 140, 16 Consbr. σύγγραμμα ὁ Πλέκενς, ἐπειδὴ κατὰ μίμησιν πελέκεος συντέθειε (sc. Hephaestion; συντέθειται I, de quo cetera vide ap. Consbr.), μακρὰν ἐκατέρωθεν θεῖς καὶ ἐν τῷ μέσῳ. ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα καὶ Θρόνος σύγγραμμα καλούμενον.

Herm. LVI; Lob. I 382; fr. 182 Ab.; Bergk PLG III⁴ 655 fr. 2; Maas Herm. XXIII 1888, 303.

Musaeum Θεογονίας καὶ Σφαῖρας condidisse Diog. Laert. prooem. I 3 testatur (Diels II³ 179 n. 4). De Lino v. test. nr. 163—165. Δημοκρίτου Σφαῖρα in Pap. magic. Lugdun. n. 384 IV. saec. p. Chr. Diels II³ 132, 29 n. 20; Reitzenstein *Poimandres* 272.

28. ΣΩΤΗΡΙΑ

Suid. test. nr. 223 d ταῦτα Τιμοκλέους τοῦ Συρακονοίου (test. nr. 178) λέγεται ἡ Περσίου τοῦ Μιλησίου (test. nr. 201). Lob. I 383; Giseke *Rhein. Mus.* VIII 1853, 119; Ab. p. 224; Kern *Herm.* LI 1916, 564. Καθαροί fuisse videntur; v. s. *ΚΑΘΑΡΜΟΙ*, quibus (p. 301) adde Duemmler *Prolegomena zu Platons Staat* Basel 1891, 49 n. = *Kl. Schr.* I 210 n. 1.

29. ΤΕΛΕΤΑΙ

Suid. test. nr. 223 d Τελετάς· δόμοίως δέ φασι καὶ ταύτας Ὀρομακρίτου (test. nr. 186). Antiquissimus testis Orphei τελετῶν Aristophanes est Ran. 1032 (test. nr. 90) Ὁ. μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόρων τ' ἀπέχεσθαι, Μονσαῖος δ' ἐξακέσεις τε ρόσων καὶ χοησμούς. At num Orphei liber, cui T. titulus erat, unquam extiterit, dubium est, quamquam Διονύσου παθήματα non solum in *Theogonia* (fr. 209 ss.), sed etiam in libris, quos Plato *Respubl.* II 364 e (fr. 3) sub Orphei nomine venditatos esse dicit, fusius ad homines expiandos exposita esse verisimillimum est, cf. Rohdeum *Psyche* II⁶ 112 n. 3. Τελεταὶ πρὸς (εἰς) Μονσαῖον Hymnorum liber in aliquot codd. inscribitur *Herm. Orphica* 251; Gruppe

Culte und Mythen I 640. Posteriorum locos, qui *Τελετωρ* voce utuntur, alibi (e. g. Clementis Alex. Protr. II 17 fr. 34 ὁ τῆς *τελετῆς ποιητὴς Οὐ...* ὁ Θράικιος, Procl. Plat. Theol. V 33 fr. 151 p. 191 ἐν τε ταῖς ἀρρήτοις αὐτῶν *τελεταῖς καὶ ταῖς ἀλλαις περὶ τῶν θεῶν πραγματείαις*, in Tim. 42 c. d fr. 229 οἱ παρ' Ὁρφεῖ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ *τελονύμενοι* cf. Gruppe *Griech. Culte u. Mythen I* 639 n. 37) invenis, quia ex iis peculiare Orphei carmen *Τελεταί extitisse non elucet. Dubitare etiam potes, num Diodori loci infra congesti ad tale carmen pertinuerint; nam facile contradicas etiam Diodori verba κατὰ τὰς τελετὰς* (fr. 301, 303) non sic premenda esse. Cf. Plutarch. ἐκ τοῦ περὶ τῶν ἐν *Πλαταιαῖς Δαιδάλων* fr. 1 (17, 47 Duebn.) ex Euseb. Praep. evangel. III 1 p. 83 (I 101, 16 Dind.) δτι μὲν οὖν ἡ παλαιὰ φυσιολογία καὶ παρ' Ἑλλησι καὶ βαρβάροις λόγος ἦν φυσικὸς ἐγκεκρυμένος μέθοις, τὰ πολλὰ καὶ δι' αἰνιγμάτων καὶ ὑπονοιῶν ἀπόχρυντος καὶ μνημονιώδης θεολογία, τά τε λαλούμενα τῶν σιγωμέρων ἀσαφέστερα (Reitzenstein *Poimandres* 164; σαφέστερα cod.) τοῖς πολλοῖς ἔχοντα (codd.; ἔχοντα Wytt.), καὶ τὰ σιγώμενα τῶν λαλούμερων ἐποπτότερα, κατάδηλόν ἐστιν ἐν τοῖς Ὁρφικοῖς ἔπεσι καὶ τοῖς Αἰγυπτιακοῖς καὶ Φονγίοις λόγοις· μάλιστα δ' οἱ περὶ τὰς τελετὰς δογμασμοὶ καὶ τὰ δρώμενα συμβολικῶς ἐν ταῖς ἱερονοργίαις τὴν τῶν παλαιῶν ἐμφαίνει διάροιαν. Casel De philosoph. graecor. silentio mystico 88 (*RVV XVI* 2) et supra s. *ΔΙΑΘΗΚΑΙ.*

301. (166) Diodor. III 62, 2—8 τῶρ δὲ παλαιῶν μυθογράφων καὶ ποιητῶν περὶ Διονύσου γεγραφότων ἀλλήλοις ἀσύμφωνα καὶ πολλοὺς καὶ τερατώδεις λόγους καταβεβλημένων, δυσχερές ἐστιν ὑπὲρ τῆς γενέσεως τοῦ θεοῦ τούτου καὶ τῶν πράξεων καθαρῶς εἰπεῖν. οἱ μὲν γὰρ ἐν Διόνυσον, οἱ δὲ τρεῖς γεγονέραι (v. Ciceronem test. nr. 94 et fr. 303) παραδεδώκασιν, (6) παραδεδωκότων δὲ τῶν μυθογράφων καὶ τρίτην γένεσιν, καθ' ᾧ φασι τὸν θεὸν ἐκ Διὸς καὶ Δήμητρος τεκνωθέντα διασπασθῆναι μὲν ὑπὸ τῶν γηγενῶν καὶ καθεφηθῆναι, πάλιν δ' ὑπὸ τῆς Δήμητρος τῶν μελῶν συναρμοσθέντων ἐξ ἀρχῆς νέον γεννηθῆναι, εἰς φυσικάς τινας αἵτιας μετάγονοι τοὺς τοιούτους λόγους. (7) Διὸς μὲν γὰρ καὶ Δήμητρος αὐτὸν λέγεσθαι διὰ τὸ τὴν ἀμπελον ἐκ τε γῆς καὶ ὅμβρων λαμβάνονταν τὴν αὐξήσιν καρποφορεῖν τὸν ἐκ τοῦ βότρυνος ἀποθλιβόμενον οἶλον· τὸ δ' ὑπὸ τῶν γηγενῶν νέον ὃντα διασπασθῆναι δηλοῦν τὴν ὑπὸ τοῦ γεωργῶν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν, [διὰ τὸ

τὸν ἀνθρώπους τὴν γῆν Δήμητραν νομίζειν.¹ τὴν δὲ καθέψησιν τῶν μελῶν μεμυθοποιῆσθαι διὰ τὸ τοὺς πλείστους ἔφειτον οἶνον καὶ μίσγοντας εὐωδεστέραν αὐτοῦ καὶ βελτίονα τὴν φύσιν κατασκενάζειν. τὸ δὲ τὰ ὑπὸ τῶν² γηγενῶν λυμανθέντα τῶν μελῶν ἀρμοσθέντα πάλιν³ ἐπὶ τὴν προγεγενημένην φέσιν ἀποκαθίστασθαι παρεμφαίνειν, ὅτι πάλιν ἡ γῆ τὴν τρυγηθεῖσαν ἄμπελον καὶ τμηθεῖσαν ταῖς κατ' ἔτος ὥραις εἰς τὴν προϋπάρχασαν ἐν τῷ καρποφορεῖν ἀκμὴν ἀποκαθίστησι. καθόλου γὰρ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ μνημονίφων τὴν Δήμητραν γῆν μητέρα προσαγορεύεσθαι. (8) σύμφωνα δὲ τούτοις εἴραι τά τε δηλούμενα διὰ τῶν Ὀρφικῶν ποιημάτων καὶ τὰ παρεισαγόμενα κατὰ τὰς τελετάς, περὶ ὧν οὐθέμις τοῖς ἀμυνήτοις ἴστορειν τὰ κατὰ μέρος (v. frr. 13. 245 ss.).

1 διὰ—νομίζειν del. Reiske. 2 τὸ δὲ τὰ ὑπὸ τῶν Dind.; τὰ δ' ὑπὸ τῶν libri. 3 πάλιν del. Dind.

302. (165) Diodor. I 12, 4 ~ Euseb. Praep. evang. III 3, 5 (I 108, 6 Dind.) ~ Theodoret. Graecar. affect. cur. III 44 p. 80; 54 p. 83 Raeder τὴν δὲ γῆν ὥσπερ ἀγγετόν τι τῶν φυομένων ὑπολαμβάνοντας μητέρα προσαγορεῦσαι· καὶ τοὺς Ἑλληνας δὲ ταύτην παραπλησίως Δήμητραν καλεῖν, βραχὺ μετατεθεῖσης διὰ τὸν χρόνον τῆς λέξεως· τὸ γὰρ παλαιὸν δρομάζεσθαι γῆν μητέρα, καθάπερ καὶ τὸν Ὀρφέα προσμαρτυρεῖν λέγοντα.

Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλούτοδότειρα.

Herm. LI; Lob. I 537; Diels Festschr. Th. Gomperz 1902, 5.

'Qui versus cum iis quae in Cratere minusculo (fr. 297 a) leguntur magnam similitudinem habet neque ad Theogoniae antiquitatem ascendere videtur' Lob.; at multo rectius Dieterich Nekyia 100; Mutter Erde 42.

303. Diodor. V 75, 4 τοῦτον δὲ τὸν θεὸν (sc. Διόνυσον) γεγονέναι φασὶν ἐκ Διὸς καὶ Φερσεφόνης κατὰ τὴν Κρήτην, ὃν Ὁ. κατὰ τὰς τελετὰς παρέδωκε διασπώμενον ὑπὸ τῶν Τιτάνων πλείονας γὰρ Διονύσους συμβαίνει γεγονέναι (v. fr. 301), περὶ ὧν ἡμεῖς σαφέστερον τὰ κατὰ μέρος ἐν οἰκειότεροις καιροῖς ἀναγεγράφαμεν.

An ex Ἱεροῖς λόγοις? V. frr. 156. 210 p. 230.

30. ΤΡΙΑΓΜΟΙ

Hunc Orphei librum solus Suid. (test. nr. 223 d ἔγραψε Τριαγμούς [Kuester; τριασμούς codd.], λέγοται δὲ εἶραι Ἰωρὸς τοῦ τραγικοῦ· ἐν δὲ τούτοις τὰ Ἱεροστολικὰ καλούμενα, κλήσεις κοσμικαὶ) tradit, cuius errores detexit Lob. I 384; v. Gisekium *Rhein. Mus.* VIII 1853, 107. Extitit tantum Ionis Chii ΤΡΙΑΓΜΟΣ (test. nr. 248), cuius unicum fragmentum apud Harpocrationem s. Ἰωρ (Diels I³ 286, 23 n. 1) servatur. Abelii fr. 229 Onomacriti est (test. nr. 191) nec pertinet ad Τριαγμούς. Num Ἱεροστολικά eundem significant librum ac *Καταζωστικόν* (Suid.), ambiguum est: Lob. I 371. 727 (Abel p. 213), qui Macrobii *Saturn.* I 18, 22 (fr. 238) iniuria huc rettulisse videtur; Schuster 29 n. 2; Rohde *Psyche* I⁶ 104 n.; Tannery *Rev. philol.* XXI 1897, 195. Vide etiam IEPO-ΣΤΟΛΙΚΑ ΚΑΤΑΖΩΣΤΙΚΟΝ ΚΛΗΣΕΙΣ ΚΟΣΜΙΚΑΙ.

31. YMNOI

Suid. test. nr. 223 d; v. etiam Plat. Leg. VIII 829 d. ε μηδέ τινα τολμᾶν ἀιδεῖν ἀδόκιμον μοῦσαν μὴ κοιτάντων τῶν νομοφυλάκων, μηδ' ἐν ἡδίσον ἢ τῶν Θαμύρου τε καὶ Ὁρφείων ὑμνων fr. 12, Cyrillum c. Iulian. I 25 e Aubert (Migne 76, 542 v. fr. 245) Ὁρφέα μὲν οὖν τὸν Οἰάγρου δεισιδαιμονέστατόν φασι γενέσθαι τῶν ἀλλων καὶ φθάσαι μὲν τὴν Ομήρου ποίησιν, ἀτε δὴ καὶ ἐν χρόνοις ὅντα πρεσβύτερον, ὀιδάς δὲ καὶ ὑμνους τοῖς ψευδωνύμοις ἐξυφῆναι θεοῖς. Atque extant quidem octoginta septem hymni Ὁρφέως in codicibus servati, quorum optimus haud dubie Laur. 32, 45 est, de quo v. Herm. XLIX 1914, 480, quos Suidas haud scio an titulo Θυηπολικόν (supra p. 299) comprehendenterit. Huc congessti, quae extra illud hymnorum corpus tradita sunt. Lob. I 389; Giseke l.l. 85; Ab. p. 248. ΕΙΣ ΤΟΝ APIΘΟΜΟΝ YMNOΣ v. infra p. 320. Hymnorum in modum quoque versus fr. 248 a. b. qui forsitan iniuria Testamento attribuuntur, facti sunt. Vide etiam fr. 49 vs. 4.

304. (231) Pausan. IX 30, 12 ὅστις δὲ περὶ ποιήσεως ἐπολυτραγμόνησεν ἥδη, τοὺς Ὁρφέως ὑμένους οἴδεν ὅτας ἔκαστόν τε¹ αὐτῶν ἐπὶ βραχύτατον καὶ τὸ σύμπτων οὐκ ἐς ἀριθμὸν πολὺν πεποιημένους. Λυκομίδαι δὲ ἵσσοι τε καὶ ἐπάιδονσι τοῖς δρω-

μέροις. κόσμῳ μὲρ δὴ τῷρ ἐπῶρ (v. Paus. IX 30, 4) δευτερεῖα φέρουστο ἀτὶ μετά γε Ὄμηρον τὸν ὄμρον, τιμῆς δὲ ἐκ τοῦ θεοῦ καὶ ἐς πλέον ἐκείνων ὄμρον² v. fr. 305.

1 fort. scribendum τὸν Ὄρφεως ὄμρον οἶδε, ἔκαστον τε etc. omnes singulos hand recte Lob. 2 ὄμρον Imperius; ὄμρον codd.

Lob. I 390; Schuster 36; Toepffer *Att. Genealog.* 209.

Lycomidae sacrorum Phlyensium antistites v. fr. 243 p. 254 n. 5.

305. (232) Pausan. IX 27, 2 Ὡλῆρος δὲ ὑστεροὶ Πάμφως τε ἔπη καὶ Ὁ. ἐποίησαν· καὶ σφιστὶ ἀμφοτέροις πεποιημένα ἔστιν ἐς Ἱερωτὰ, ἵνα ἐπὶ τοῖς δρωμέοις Λυκομίδαι καὶ ταῦτα ἄιδωσιν· ἐγὼ δὲ ἐπελεξάμην ἀρδὶ ἐς λόγους (ἢ θῶρ suppl. Sylb.) δαιδουζοῦντι. καὶ τῷρ μὲρ οὐ πρόσω ποιήσομαι μηγμῆ v. fr. 304.

306. (233) Menander (immo Genethlius v. W. Schmid RE² VII 1134) Περὶ τῷρ ὄμρον τῷρ εἰς τὸν θεόν I 2, 2 (III 333, 12 Speng. cf. Bursian. *Abhdlyn. Akad. Muenchen* XVI 3, 32) φυσικὸς δὲ (sc. ὄμροι) δ' ὀποίοντοι οἱ περὶ Παρμενίδην² καὶ Ἑμπεδοκλέα ἐποίησαν,³ τίς ή τοῦ Ἀπόλλωνος φύσις, τίς ή τοῦ Λιός, παρατηθέμενοι. καὶ οἱ πολλοὶ τῷρ Ὄρφεως τούτον τοῦ τρόπον. Δε hymnis physicis l. l. 337, 26 ἐπιτηρεῖν δὲ ζηὴ καὶ μὴ εἰς τὸρ πολὺν ὅχλον καὶ δῆμον ἐφέρειν τὸν θεόν τοιούτον ὄμρον· ἀπιθανότεροι γὰρ καὶ καταγελαστικώτεροι (καταγελαστότεροι Lob.) τοῖς πολλοῖς γαίροται.

1 τοὶ δοσι codd.; correxerunt multi; οὖς οἱ περὶ Bernhardy; οὖν Heeren. 2 Παρμενίδην Heeren; παρὰ πᾶν μέρος codd. 3 Bernhardy, Bursian; ἐπίμησαν codd.

Lob. I 390; Schuster 36. 65 n. 4; Diels I³ 203 n. 23.

307. (234) Aristid. Or. IV (*Διόνυσος*), I 47, 14 Dind. τὸν μὲρ οὐρ τελέοντος ὄμρον τε καὶ λόγους περὶ Διονύσου Ὄρφεῖ καὶ Μονούσῳ παρθμεν καὶ τοῖς ἀρχαῖοις τῷρ νομοθετῶν¹ αὐτοὶ δὲ ὁσπερεὶ συμβόλον χάριν ὡς οὐ τῷρ ἀμνήτων ἥρ' ἦμεν,² συμμέτρῳ τῇ φωνῇ προσείπωμεν τὸν θεόν· πάγτως δὲ καὶ μήκη καὶ βραχέτητες καὶ διτοῦν τῷρ ἐρ τῇ φίσει γίλορ αὐτῶι.

1 ὄμροθετῶν Ab. 2 αρ' ἦμεν ΓΘ; ἥρ' εἴημεν Cant.; ἀρείημεν Iuntina.

Lob. I 391; Schuster 65 n. 4.

308. Pap. W 21 a 16 mus. antiqu. publ. Lugduni-Batavi apud Leemans Papyri Graeci II 1885, 153 = Dieterich *Abraxas*

202, 1 in summi nominis significatione (*ἐπικαλοῦμαι σου τὸ δρομα τὸ μέγιστον ἐν θεοῖς Abraxas 200, 3)* κύριε, δέ μέγας ἀρχάγγελος τοῦ ιεοῦ¹ αη̄ αιω̄ εναῑ τη̄ τη̄ ιω̄ τη̄ τη̄ αιω̄νη̄ αιω̄. διδ̄ συνίσταμαι, δέ μέγας, καὶ ἔχω σε ἐν τῇ καρδίαι μον̄ αω̄ εη̄ εω̄ ηῑ αιαη̄ ωη̄ ιω̄ αω̄ εοη̄ ωη̄ ααῑ ωη̄, ὡς δέ θεολόγος Ὁ. παρέδωκεν διὰ τῆς παραστιχίδος τῆς ιδίας.

1 ιεοῦ, τοῦ θεοῦ dubitanter Dieter. 202, 2; cf. de Ἱεοῦ ζωγράφωι Reitzensteinii *Poimandres* 184.

Leemans p. 194; Dieterich *Jahrb. class. Phil. Suppl.* XVI 1888, 754 = *Kl. Schr.* 6; *Abraxas* 165; *Rhein. Mus.* LVI 1901, 94 = *Kl. Schr.* 217.

Ad idem hymnorūm genus (*παραστιχίδος*) spectant hymni in Bacchum et Apollinem Anthol. Pal. IX 524 et 525, ad quos Stadtmuelleri adnotationes conferendae sunt.

32. ΕΙΣ ΤΟΝ APIΘΟΜΟΝ YMΝΟΣ

Procl. in Plat. Remp. II 169, 25 (fr. 315) εἰς τὸν ἀριθμὸν Ὀρφικὸς ὅμιος. Hunc hymnum etiam Pythagorae ascriptum fuisse e fr. 309. 311 ss. elucet. Lob. I 715; Nauck in Iamblichi De vita Pythagorica liber 1884, 228 n. III; Rohde *Psyche* II⁶ 108 n. 2; Bertermann De Iamblichi vitae Pythagoricae fontibus diss. Regimont. 1913, 29; W. H. Roscher *Die hippokratische Schrift von der Siebenzahl und ihr Verhaeltnis zum Altpythagoreismus* Ber. Saechs. Akad. d. Wiss. 1919, 43. Cf. imprimis Androcydem ap. Iamblich. 146. 147 test. nr. 249.

309. (144) Ioa. Lyd. De mens. II 6 p. 22, 21 Wue. Ὁ.
|²³ Wue. δὲ τὸν ἔνα ἀριθμὸν Ἀγνιέα¹ καλεῖ, τοντέστιν ἀμερῆ, οὐδὲν γὰρ τῶν μερῶν τοῦ ἀριθμοῦ περὶ αὐτόν, οὐχ ἡμιόλιον, οὐκ ἐπίτριτον· τέλειος ἐπεὶ δῆλος.

1 ἀγνέντα B.

Roscher l.l. 43.

Ioa. Lyd. ibidem paulo ante p. 22, 5 δέ Πυθαγόρας τὴν μονάδα Ὑπεριορίδα καλεῖ διὰ τὸ πάντων ὑπερείται τῇ οὐδίαι, ὥσπερ (ώς Y) καὶ δέ τοντὸς Ἡλιος ὑπὲρ τὰ δύτα ἔχων τὸ εἶται Ὑπεριορίδης κέκληται. Cf. Plutarch. ap. Stob. Anthol. II 10 (I 21, 27 Wachsm.) Πυθαγόρας πλείστηι σπουδῆι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐχρήσατο, τάς τε τῶν ξώιων γερέσεις ἀρῆγεν εἰς

ἀριθμοὺς καὶ |²² Wachsm. τῶν ἀστέρων τὰς περιόδους. ἔτι δὲ τοῖς θεοῖς ἀπεικάζων ἐπωρόμαζεν, ὡς Ἀπόλλωρα μὲν τὴν μονάδα οὖσαν, Ἀρτεμίην δὲ τὴν δυάδα . . . (lacunam indicateavit Meineke) τὴν δὲ ἑξάδα Γάμον καὶ Ἀρροδίτην, τὴν δὲ ἑβδομάδα Καιρὸν καὶ Ἀθηνᾶν, Ἀσφάλειον (Ἀσφάλιον FP) δὲ Ποσειδῶνα τὴν ὅγδοάδα καὶ τὴν δεκάδα Πεντέλειαν v. Diels Doxogr. 96. Porphyry. De abstinentia II 36 p. 165, 3 Nauck² οἱ γοῦν Ηεθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμὰς σπουδάζοντες ἀπὸ τούτων τὸ πλέον τοὺς θεοῖς ἀπήχοντο, τὸν μέρη τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτεμίην, ὥσπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωρα, καὶ πάλιν ἄλλον μὲν Δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ Σωστρούνην· καὶ ἐπὶ τῷ διαχρεμάτῳ δυοῖς. καὶ οὕτως ἡρέσκοντο τοὺς θεοὺς (Nauck; τοὺς θεοὺς codd.) ταῖς τοιεύταις ἀπαρχαῖς, ὡς καὶ τυγχάνειται αὐτῷ καλοῦντας Ἑκατόν τοὺς ἀραθίμασιν καὶ κεχρῆσθαι (καὶ χρῆσθαι Nauck) πολλάκις πρὸς μαρτεῖαν καὶ εἴ τις πρὸς ἔξετασι δέοντο.

310. (145) Ioa. Lyd. De mens. II 8 p. 25, 21 Wue. ὅτι πάντων ἀρχει τῶν ἀριθμῶν η τριάς, ὡς ἀρχὴ τυγχάνοντα τῷ περιττῷ πάντων, πληρούντων καὶ μηδέποτε λειπομένων. καὶ τρεῖς πρῶται κατ' Ὁρφέα ἔξεβλάστησαν ἀρχὰν τῆς γερέσεως, τὸν¹ καὶ γῆν καὶ οὐρανός, θεῶν δὲ τῷν ἐρ γερέσει² τρία γέρη, οὐράνιον καὶ³ ἐπίγειον καὶ τὸ μετεῖχν τούτων.

1 νοῦς pro τὸν S. 2 ἐπὶ γενέσει idem. 3 καὶ ante ἐπίγειον om. codd. rec. Barb. et Plan.; καὶ ἐπίγειον S.

Quae Lydus refert magis illis consona, quae Eudemus excerpit Lob. I 494 (cf. Schoemann Opusc. academ. II 12), unde Schuster 16 Eudemī fragmentum latere iniuria conclusit. Cf. etiam Zeller I⁶ 124 n. 2; Zeitschr. wiss. Theol. XLII 1899, 233 = Kl. Schr. II 153, qui Lydi fontem Nigidium Figulum esse suspicatur; Kern De Theogon. 54 v. etiam supra fr. 29 a. De Pythagoreorum triade v. etiam Roscher 1.1. 44, qui hunc Lydi locum praeteriit. Num Hermias in Plat. Phaedr. 248 a p. 157, 16 Couvr. καὶ γὰρ πᾶν ἀπλῆς ὁ ἦν ἀπαρχὴ ἀπὸ τοῦ πρώτου προέλθη, τριαδικὸν ὀφείλει εἶναι τέλειον γὰρ ὁρ πρῶτα καὶ μέσα καὶ τέλη ἔχει κατὰ τὸ λόγιον.

. . . τριάς κατὰ πάντα μετροῦσα.

Orphicos respiciat, ut Couvreur arbitratur, nescio; v. Kroll De orac. Chald. 15.

311. (146) (Iamblichus) Theologumena Arithmeticae VI 37. 38 ed. F. Ast (Lipsiae 1817) 36 ὅτι τὴν ἔξαδα δὲ λομέλειαν¹ προσηγόρευον οἱ Πυθαγορικοὶ κατακολουθοῦντες Ὁρφεῖ, ἢτοι παρόσον ὅλη τοῖς μέλεσιν ἡ μέρεσιν ἵση ἐστί | ³⁷ Ast μόνη τῶν ἐντὸς δεκάδος, ἡ, ἐπειδὴ ὅλον, καὶ τὸ πᾶν κατ' αὐτὴν διαιμεμέρισται καὶ ἐμμελὲς ὑπάρχει· ἐπτὰ γὰρ κυρημάτων ἀστερικῶν ὑπαρχόντων παρέξ τοῦ τῶν ἀπλανῶν ὅγδοον μέν, οὐχ ἀπλοῦ δέ, καὶ φθόγγους ἀποτελούντων ἴσαριθμονς διὰ τῆς φοιζόσεως, ἀράγη τὰ διαστήματα αὐτῶν καὶ οἶον μεσότητας ἐξ ὑπάρχειν.

1 Οὐλομέλεια Nicomachus Gerasenus ap. Photium cod. 187 p. 144 b 4 Bekk. Lob. I 717; Roscher l. l. 49.

312. (147) Ioa. Lyd. De mens. II 11 p. 32, 20 Wue. ὅθεν καὶ Ὁ. περὶ ἔξαδος¹ ταῦτα φησι· | ³³ Wue.

Ιλαθι κύδιμ' ἀριθμέ, πάτερ μακάρων,² πάτερ ἀρδρῶν.

1 δεκάδος Roscher l. l. 49. 54. 2 μακαρίων codd. rec. Planudeae; μακάρων Schowius.

Idem versus a Simplicio in Aristot. Phys. III 4 [202 b 36] (I 453, 12 Diels); VII 5 [249 b 19] (II 1102, 20 Diels) Pythagoreis tribuitur (cf. Nauck Iamblich. Vita Pythagor. 234 n. IX), sed pro Ιλαθι praebet κέκλυθι, quod forsitan praeferendum est.

Lob. I 715; Roscher l. l. 49. 54.

313. (148) Procl. in Plat. Tim. 34 a (II 95, 1 Diehl) καὶ γὰρ η̄ μορᾶς (v. fr. 309) καὶ η̄ ἐπτὰς ἀριθμοὶ τοεροὶ τίτες, η̄ μέν γε μορᾶς (δ add. Diehl) αὐτόθεν τοῦς, η̄ δὲ ἐπτὰς τὸ κατὰ τοῦν φῶς. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ περικόσμος τοῦς μοραδικός τε καὶ ἐβδομαδικός ἐστιν, ὡς φησιν Ὁ. Cf. in Tim. 24 a (I 151, 13 Diehl) καὶ ἔστι καὶ τοῦτο τῶν τεθρυλημένων, καὶ τὸ ἀθήνηντο τῆς ἐπτάδος ὑμηται καὶ τὸ ἐκ μόνης εἰραι μοράδος, καὶ ὅτι μάλιστα τῆς Ἀθηνᾶς εἰκὼν η̄ μορᾶς η̄ τοίτη καὶ (η̄ ins. Kroll) ἐπτάς· η̄ μὲν ὡς τοερᾶς καὶ πρὸς ἑαυτὴν καὶ τὴν μοράδα ἐπεστραμμένης, η̄ δὲ ὡς ἀπὸ μόνου τοῦ πατρὸς προελθούσης. Cf. in Tim. 36 b (II 236, 17 Diehl); in Rempubl. II 192, 18 Kr.; Plat. Theol. V 2 p. 250; Damasc. De princ. 265 (II 131, 16 Rue.).

Lob. I 716; Diels Festschr. Th. Gomperz 12; Roscher l. l. 56 s.

Orphicos multa de numero septenario dixisse notum est (v. quoque fr. 210 b de Zagrei morte). Itaque in compluribus Orphicorum carminibus de eo dictum fuisse verisimillimum est. Cf. supra fr. 276 s. ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

314. (149) *(Iamblichus) Theologumena Arithmeticæ IX* 59 ed. F. Ast (Lipsiae 1817) p. 58 *Κονρήτιδα δὲ ίδιως καὶ Ὁ. καὶ Πυθαγόρας αὐτὴν τὴν ἐννεάδα ἐκάλουν ἀτε Κονρήτων¹ ιερὰν ἑπάρχονσαν τριῶν τριμερῆ ἢ Κόρην γε, ἀπερ ἀμφότερα τριάδι ἐφηρμόσθη τρὶς τοῦτο ἔχονση.²*

1 Κονρήτων Lob.; *κνορήτιν* Parisin.; *κονρήτιδα* Phot.; *κύρητην* (sic) Bullialdus cf. Astium 198. *2 ἔχονσαν* Parisin.

Lob. I 716; Roscher l. l. 52.

315. (143) *Syrian. in Aristotel. Metaphys. M* 4, 1078 b 12 (106, 14 ss. Kroll); Nauck Iamblichi De vita Pythagorica liber 228 n. III πῶς οὖν κατ' αὐτὸνς ὑφέστηκε τὰ εἰδη τοὺς (τῆς)¹ ἀληθείας φιλοθεάμορας; τοητῶς μὲν καὶ τετραδικῶς ἐν τῷι αὐτοցώιι, νοερῶς δὲ καὶ δεκαδικῶς ἐν *{τῷ}*² δημιουργικῶι τᾶι· πρόεισι γάρ ὁ θεῖος ἀριθμὸς³

μοννάδος ἐκ κενθμῶνος ἀκηράτουν, ἔστιν ἀν ἵκηται τετράδ' ἐπὶ ζαθέην, ἢ δὴ τέκε⁴ μητέρα πάντων πανδεχέα, πρέσβειραν, δρον περὶ πᾶσι⁵ τιθεῖσαν, ἄτροπον ἀκαμάτην· δεκάδα κλείονσι μιν ἀγνήν
5 ἀθάνατοι τε θεοὶ καὶ γηγενέες ἄτροποι.

λέλεκται μὲν οὖν πᾶν τὸ ἀληθὲς Πυθαγορείως τε καὶ Ὀρφικῶς· εἰ δὲ χρὴ συνηθέστερον εἰπεῖν, νοῦς αὐτάρκης καὶ παντελῆς αἴτιος τῶν ὅλων προτετάχθω. Cf. ibidem M 8, 1083 a 11 (140, 10 Kr.) et 1084 a 12 (147, 29 Kr.). Procl. in Plat. Remp. II 169, 20 Kr. πρὸ δὲ τούτων (ἢ μορὰς τῆς δημιουργικῆς αἵτίας τοῦ κόσμου), δι' ἣν καὶ ὁ κόσμος δεκάς, τὴν ἐν τῇ μονάδι περιοχὴν τῶν εἰδῶν πάντων ἐξαπλ(ώ)σασα καὶ περατώσασα τὸ πλῆθος τὸ κοδικόν· μοννάδος ἐκ κενθμῶνος ἀκηράτουν, φησὶν δὲ εἰς τὸν ἀριθμὸν Ὀρφικὸς ὑμνος, ἔστιν ἀν ἵκηται τετράδ' ἐπὶ ζαθέην. — ἔστιν δὲ τετράδας ἡ Διονυσιακὴ θεότης, τετραγένεα τετρακέρατον (fr. 77) μυριάκις τῆς Ὀρφικῆς θεολογίας τὸν θεὸν ὑμρούσης — |¹⁷⁰ Kr. ἢ δ' ἔτεκε μητέρα πάντων πανδεχέα πρέσβειραν — ὡς πάντων χωρητικὴν τῶν ἐν τοῖς κόσμοι καὶ περιεκτικήν — δρον περὶ πᾶσι τιθεῖσαν ἄτροπον, ἀκαμάτην — ἀτίδιος γάρ καὶ ἀλυτος ἡ συνέχονσα τὸν κόσμον φύσις — δεκάδα κλείονσι μιν ἀγνήν — ὡς ἀγενήτως⁶ τὸ πᾶν δοίζονσαν, idem citat hymnum Pythagoreis addicens in Plat. Tim. 28 c (I 316, 19 Diehl) vs. 2—5, 32 c (II 53, 3 Diehl) vs. 2 μοννάδος — vs. 3 ἐπὶ ζαθέην et μητέρα πάντων, 36 b (II 233, 23 Diehl) vs. 2 init. μοννάδος ἐκ κενθμῶ-

νος et vs. 3 *τετράδ'* ἐπὶ — vs. 5 *ἀγρήν* omisso vs. 4, 39 e (III 107, 14 Diehl) vs. 2 *μουνάδος* — vs. 5 *ἀγρήν*, 42 d (III 302, 1) vs. 4 *παρδεχέα* — vs. 5 *ἀγρήν*.

1 *τῆς* add. AH. 2 *τῶι* add. Kroll. 3 πρόσισιν δὲ θεῖος ἀριθμός fragmenti Orphici initium esse opinantur Mullach et Nauck, cum Lob. I 720 προϊὸν πᾶς θεῖος ἀριθμός scripserit. Utrumque improbabile esse videtur. 4 η δ' ἔτεκε Procl. 5 πᾶσιν C. 6 ἀν γενητῶσιν cod.

Lob. I 719; Roscher 1.1. 55.

Cf. Philol. fr. 11 (Diels I³ 313, 5) θεωρεῖν δεῖ τὰ ἔογα καὶ τὰν οὐδίαν τῷ ἀριθμῷ (τῶν ἀριθμῶν Stob. F; corr. Boeckh) καττὰν (κατὰ F; corr. Boeckh) δύναμιν ἄτις ἐστὶν ἐν ταῖς δεκάδι· μεγάλα γὰρ καὶ παρτελῆς καὶ παντοεογός καὶ θείως καὶ οὐρανίῳ βίῳ καὶ ἀρθρωπίνῳ ἀρχὰ καὶ ἀγεμῷνοι κοιτωροῦσα (lacuna 12 litterar. in F) δύναμις καὶ ταῖς δεκάδος. Ἀρευ δὲ τούτας πάντας καὶ ἀδηλα καὶ ἀφανῆ. (Iamblich.) Theologum. Arithmet. ed. F. Ast (Lips. 1817) IX 60 p. 59 διόπερ καὶ ἐπωνύμαζον αὐτὴν (sc. τὴν δεκάδα) θεολογοῦντες οἱ Πυθαγορικοί ποτε μὲν Κόσμον, ποτὲ δὲ Οὐρανόν, ποτὲ δὲ Ήλιον, ποτὲ δὲ Εἶμαρμένην καὶ Αἰώνα, Κράτος τε καὶ Πλοτίνον καὶ Αἰράγχην, Ἀτλαντά τε καὶ Αἰάμαντα, καὶ θεὸν ψιλῶς, καὶ Φάρνητα καὶ Πλιον. Cf. Zeller I⁶ 134 n. 2; Zeitschr. wiss. Theol. XLII 1899, 258 = Kl. Schr. II 175.

316. (151) Procl. in Plat. Rempubl. 614 d (II 121, 8 Kr.) τὴν μεγίστην θεὸν Ἐπάτην τὰ πέρατα τῶν ἐγκοσμίων συγκλείονταν καὶ διὰ τοῦτο κληιδοῦχον ἀποκαλούμενην τὰ δωδέκατά φησιν δὲ θεολόγος τοῦ κόσμου κληρώσασθαι. Ioa. Lyd. I 15 p. 9, 4 Wue. δρθῶς οὖν αὐτὴν δὲ Φιλόλαος (cf. fr. 315) δεκάδα προσηγόρευσεν ὡς δεκτικὴν τοῦ ἀπειρον, Ὁ. δὲ κλαδοῦχον (κλειδοῦχον B), ἐξ η̄ς ὡσεὶ κλάδοι τινὲς πάντες οἱ ἀριθμοὶ φύονται. Cf. Georg. Cedren. Hist. comp. I p. 297, 7 ss. Bekk. ὅτι η δεκάς δεχάτης προσαγορεύεται ὡς δεκτικὴ τοῦ ἀπειρον, η αὐτὴ καὶ κλαδοῦχος, διότι ἐξ αὐτῆς οἱ ἀριθμοὶ πάντες ὡς κλάδοι τινὲς φύονται. Byzantini errare videntur de decade loquentes.

Lob. I 716; Rohde Psyche II⁶ 108 n. 2; Roscher 1.1. 55.

Hymn. I 7 κληιδοῦχον ἀνασσαρ, II Προθνοαίας vs. 5 κληιδοῦχ' εὐάντητε cf. Kohlium RE² XI 597.

Cf. Marsilius Ficinum De vita coelitus comparanda 22 (I 552 edit. Parisinae 1641) fr. 311 Ab. consideratu dignum est illud Iamblichī, coelestia mundana numina vires quasdam in se superiores, nonnullas inferiores habere. per has quidem effectibus nos fatalibus devincire, per illas autem vicissim solvere nos a

fato, quasi claves, ut inquit O., ad aperiendum habeant et claudendum.

317. (142) Syrian. in Aristot. Metaphys. M 6 p. 1080 b 16 (122, 29 Kr.) τὸ δὲ μόρων αὐτοῖς (sc. Πνθαγορείοις) ἀνατιθέται τῷν αἰσθητῶν ἀριθμῷν τὴν κατανόησιν, μὴ πρὸς τῷν καταγελάστῳ καὶ λίαν ἀσεβὲς ἦι· τοὺς γὰρ ὑποδεξαμένους μὲν παρ' Ὁρφέως τὰς θεολογικὰς ἀρχὰς τῶν νοητῶν καὶ νοερῶν ἀριθμῷν, ἐπὶ πλεῖστον δὲ αὐτὰς προαγαγόντας καὶ τὴν ἄχρι τῶν αἰσθητῶν ἐπικράτειαν αὐτῶν ἀναφήναντας καὶ πρόχειρον ἔχοντας ἐπίφθεγμα τό·

ἀριθμῷ δέ τε πάντ' ἐπέοικε

πῶς οὐκ ἄτοπον περὶ τὰ σώματα μόνον καὶ τοὺς |¹²³ Kr. συνόντας τοὺς σώμασιν ἀριθμοὺς διατετριψέναι λέγειν; Cf. eundem ibidem M 4 p. 1078 b 9 (103, 20 Kr.) οὐ γὰρ κατ' ἄλλο μὲν ἰδεῖα κατ' ἄλλο δὲ ἀριθμὸς εἰδητικὸς κατονομάζεται, ἀλλ' εἰπερ ὅγμες τὸ ‘ἀριθμῷ δέ τε πάντ’ ἐπέοικεν’, οὐκ ἀδηλον ὅτι κατὰ τὸ παραδειγματικὸν ἰδίωμα καὶ δ ἀριθμὸς κέκληται καὶ μάλιστα πάντων ὁ εἰδητικός. Simplic. in Aristot. Phys. VII 5 [249 b 19] (II 1102, 22 Diels). Cf. Iamblich. Vita Pythagor. 162 p. 118, 13 ss. Nauck βραχυλογίαι (sc. Πνθαγόρας) τινὶ ἐναποθησαντίζων ἀπερίβλεπτον (ἀπερίληπτον Obrecht) καὶ παμπληθῆ θεωρίας ἔκτασιν, οἰόνπερ καὶ ἐν τῷ ‘ἀριθμῷ δέ τε πάντ’ ἐπέοικεν’, δ ὅτι πυκνότατα πρὸς ἀπαντας ἀπεφθέγγετο, ἢ πάλιν ἐν τῷ [φιλότης secl. Nauck, apud quem v. aliorum tentamina] ‘ἰσότης φιλότης’, ἢ ἐν τῷ ‘κόσμος’ ὄντοματι, ἢ τῇ Δίᾳ ἐν τῷ |¹¹⁹ Nauck ‘φιλοσοφίαι’ ἢ καὶ ἐν τῷ ‘ἐστω’ καὶ ‘ἀειεστώ’ ἢ τὸ διαβοώμενον ἐν τῷ ‘τετρακτύς’.

Lob. I 715; Bertermann Diss. l. l. 29.

33. ΦΥΣΙΚΑ

Suid. test. nr. 223 d p. 65 Φυσικά ἀ Βροτίνον φασίν (cf. Croenert Χάριτες 127) Lob. I 753, Ab. p. 251, Kern Herm. XXV 1890, 10 (falso).

318. (240) Suid. s. Τριτοπάτορες· Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησίν (FHG I 378 fr. 2) ἀνέμους εἶναι τοὺς Τριτοπάτορες, Φιλόχορος (FHG I 384 fr. 2) δὲ τοὺς Τριτοπάτορες πάντων γεγονέναι πρώτους· τὴν μὲν γὰρ Γῆν καὶ τὸν Ἡλιον, φησίν, διτ-

καὶ Ἀπόλλωρα τότε καλεῖται, γορεῖς αὐτῶν ὑπίστατο οἱ τότε ἄνθρωποι, τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φαρόδημος δὲ ἐν ἔκτῳ φησίν (FHG I 367 fr. 4), ὅτι μόροι Ἀθηναῖοι θένοντι τε καὶ εὐχονται αὐτοῖς ἐπέργετεσ τοις παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν. ἐν δὲ τῷ Ὁρφέως Φυσικῶι¹ ὀρομάζεσθαι τὸν Τριτοπάτορας² Ἀμαλκείδην³ καὶ Πρωτοκλέα⁴ καὶ Πρωτοκρέοντα,⁵ θυρωροὺς καὶ φύλακας ὅτας τῷ ἀνέμῳ. ὁ δὲ τὸ Ἐξηγητικὸν ποιῆσας Οὐρανοῦ καὶ Γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι, ὀνόματα δὲ αὐτῶν Κόττοι Βραύρεων καὶ Γύγηρ. Cf. Photium II 226 Naber, Etymol. Magn. 768, 1, Tzetz. Schol. Lycophr. 738 (237, 13 Scheer), Schol. P Od. κ 2 καὶ τούτου ἐνεκα ἐμνθεύσαντο αὐτὸν (sc. Αἴολον) εἶναι δεσπότην ἀνέμων· δόμοις δὲ καὶ τὸν Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλῆ καὶ Πρωτοκρέοντα ὡς φησιν Ὁρφεύς.

1 ἐν δὲ τοῖς Ὁρφέως Φυσικοῖς Etym. M. 2 τὸν τρίτους πατέρας Etym. M. 3 Ἀμαλκείδην Suid. Etym. M. Phot.; Ἀμαλκείδην Schol. Lycophr.; Schol. Od.; Ἀμαλκείδην ap. Lob. I 773; Ἀνακλείδην Crusius; Ἀλαλκείδην Radermacher. 4 Πρωτοκλεῖαν Etym. M.; Πρωτοκλῆ Schol. Od. et Lycophr. 5 Πρωτοκρέοντα Etym. M. etc.; Πρωτοκλέοντα Suid.

Herm. LIII; Lob. I 754 ss. 773; O. Crusius ap. Roscherum I 261; Luebbert De Pindaro dogmatis de migratione animarum cultore Ind. schol. Bonn. 1887/88 p. IX; Rohde *Psyche* I⁶ 248 n. 1. Hiller de Gaertringen *RE*² I 1720; Lippold *Athen. Mitt.* XXXVI 1911, 105; Kretschmer *Glotta* X 1920, 38; Bernh. Schweitzer *Herakles* 73; L. Radermacher *Philol. Wochenschr.* XLII 1922, 199.

Cf. de ventis frr. 27. 223.

34. ΠΕΡΙ ΦΥΤΩΝ ΒΟΤΑΝΩΝ (ΙΑΤΡΙΚΗΣ)

Orphei carmen *Περὶ φυτῶν βοταρῶν φαρμάκων*, de quo egit Lobeck I 748, extitisse nusquam traditum est; habemus solum Constantini Lascaris testimonium in Marmoribus Taurinensis I 1743, 98 (cf. test. nr. 225), qui post alia Orphei scripta enumerat *Περὶ τῶν Φυτῶν, Βοταρῶν, Χωρογραφίας, Ιατρικῆς, Νόμων*. At talia sub Orphei nomine vendita esse carmina docent ab Abelio post Lobeckium collata frr. 172—181 cf. Dieterichium *Neue Jahrb. Philol. Suppl.* XVI 1888, 754 = *Kl. Schr.* 6). Carmina fuisse e Galeno (fr. 322 v. etiam fr. 330) sequitur. Aetas

definiri nequit; nam nihil ad hanc rem valent, quae Max. Wellmann e similitudine utriusque Aëtii loci (frr. 325. 326) cum Hermae Trismegisti libello *Περὶ βοταρῶν χυλώσεως* edito in Roetheri editione Ioa. Lydi De mensibus 1827 p. 313 ss. haud dubie perspicua sagaciter sed nimis audacter in nuntiis academiae Borussicae 1911, 838 ss. conclusit. Cf. Heegium *Festgabe M.v.Schanz Wuerzburg* 1912, 159. Ad haec Orphei scripta vide test. nr. 82—86 et Plin. Nat. Hist. XXX 7 *Orphea putarem e propinquō primum pertulisse ad vicina usque superstitionem a medicina provectum, si non expers sedes eius tota Thrace magices fuisset* (Lob. I 752); Schol. ad Tzetz. Allegor. Hom. Iliad. in Cramerι Anecdota. Oxoniens. III 379, 11 ἀποτροπιασμοῖς καὶ ἐπωιδαῖς ηδέναντο οἱ μάγοι καὶ λοιπικὰ καὶ ἔτερα μετατρέπειν νοσήματα· ὡς Ὁ. γράφων παραδεικνύει· *Πυθαγόρας τε καὶ Ἐμπεδοκλῆς πολλὰ τοιάντα μετατρέψαντες καὶ αὐτοὶ (αὐτῇ cod.).*

319. (178) Plin. Nat. Hist. XXV 12 *primus autem omnium, quos memoria novit, O. de herbis curiosius aliqua prodidit, post eum Musaeus et Hesiodus* (fr. 230 Rzach ed. min.³) *polium herbam in quantum mirati sint,¹ diximus, O. et Hesiodus suffictiones commendavere.*

1 sint Sillig; sunt NC.

Lob. I 750; Heeg 160 n. 1.

320. (179) Plin. Nat. Hist. XX 32 *O. amatorium inesse staphylinο dixit, fortassis quoniam venerem stimulari hoc cibo certum est.*

Lob. I 751; Heeg 161 n. 2.

321. (177) Plin. Nat. Hist. in indice l. XXVIII (de medicinis ex animalibus) *Orpheo qui Ἰδιοφυῆ scripsit, Archelao qui item* (cf. Reitzensteinium RE² II 453 n. 34).

Lob. I 748; Heeg 161 n. 3.

O. Plinii auctor etiam in indicibus ll. XX—XXVII. XXIX. XXX.

322. (174) Galen. De Antidot. II 7, 908. 909 (XIV 144 Kuehn) *περὶ μὲν τῶν ἀπλῶν θαρασίμων ἐπὶ τοσοῦτον εἰοήσθω. περὶ δὲ τῶν συνθέτων (sc. φαρμάκων θαρασίμων) λεχθήσεται. ἐκτίθεσθαι δὲ τὰς τούτων σκεναδίας μοχθηρόν μοι δοκεῖ καίπερ πολλῶν ἐπιχειρησάμτων ταῦτα τούτων¹ συγγραφαῖς, ὅτι ἐστιν² Ὁ. δὲ ἐπικληθεὶς θεολόγος καὶ Βοῦλος³ δὲ Μερδήσιος δὲ τεάτερος καὶ Ἡλιόδωρος δὲ Αθηναῖος τραγουιδιῶν (909) ποιητὴς καὶ Ἀρατος*

(Ιατρικά fr. II Μααβ) καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν τοιούτων συγγραφεῖς. τούτους μὲν οὖν ἀρ τις θαυμάσειερ ἐμμέτρως ἐπιχειρήσαν^[145] Kuehn τας ταῖς περὶ τούτων πραγματείαις,⁴ μέμψατο δ' ἀν εὐλόγως διὰ τὰ πράγματα.

1 τοιούτων Heeg. 2 ὁν εἰσιν Lob.; ὡς ἔστιν Kuehn. 3 Ὠρος Kuehn; Βᾶθος Anonym. apud Maabium Aratea 226. 4 σκενασίαις Lob.

Lob. I 751; Giseke *Rhein. Mus.* VIII 1853, 119; Heeg 161 n. 4.

323. (172) Apuleius *Apologia* 30 p. 35, 16 Helm *at tu piscium insimulator longe diversa instrumenta magis attribuis, non frontibus teneris detergenda, sed dorsis squalentibus excidenda, nec fundo revellenda, sed profundo extrahenda, nec falcibus metenda, sed hamis inuncanda. postremo in maleficio ille venenum nominat, tu pulmentum, ille herbas et surculos, tu squamas et ossa, ille pratum decerpit,*¹ *tu fluctum scrutaris. memorasse tibi etiam Theocriti (II 18) paria et alia Homeri et Orphei plurima, et ex comoediis et tragediis Graecis et ex historiis multa repetissem, ni te dudum animadvertissem Graecam Pudentillae epistulam legere nequivisse.*

1 decerpit Heeg.

Lob. I 751; Heeg 161 n. 5.

Cf. Medeae φάρμακα *Argonautica* 955 ss. et *Lithica* 177 ss.

324. (173) Alexander Trallian. *Περὶ Πυρετῶν* I 15 (*Περὶ Ἐπιληφίας*) I 565 Puschmann ἐκ τῶν παρακειμένων ἐν τοῖς Στράτωνος,¹ λέγει δ' Ὁρφέως εἶται· στρούχρου φίζαν ἀνελόμενος φθινούσης σελήνης πόνον καὶ δίδον πιεῖν ἐξ αὐτῆς, τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν² μίαν δόσιν, εἴτα β', εἴτα γ', εἴτα δ',³ καὶ οὕτως ἐφεξῆς, μέχρις⁴ ἂν πεντεκαίδεκα ἀναλώσης δόσεις. μυστηριώδες δέ ἔστι καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζεται.

1 ἐκ τῶν Στράτωνος Mf; ἐκ τοῦ Στρ. Parisin. 2203; Marc. IX 5. 2 ἡμέρα Mf. 3 τῇ δευτέρᾳ . . . τῇ τρίτῃ . . . τῇ τεσσάρτῃ Mf.; εἴτα δὲ Heeg. 4 ante μέχρις habent περὶ τὰς διπλασίους Parisin. 2203; Marc. IX 5 et versio Latina.

Lob. I 748; Heeg 161 n. 6.

325. (181) Aëtius Libror. medicinal. I 10 f. 12 b 2 ss. ed. Aldinae Venetiis 1534. Edo ex recensione Maxim. Wellmanni *Sitzber. Akad. Berlin* 1911, 838 Ὁ. δέ φησιν, ὅτι δὲ χυλὸς αὐτῆς (sc. τῆς καλαμίθης) σὺν ἵσωι δοσίνωι μετὰ ψυαθόν¹ λειωθεῖς ὡς γλοιοῦ ἔχειν² πάχος καὶ ἐπιχριόμενος τὰ πυρίκανστα³ θεραπεύει. τὸ δὲ παράδοξον,⁴ ὅτι οὐδὲ οὐλὴ φαίγεται καὶ τριχο-

φνεῖ ὁ τόπος. σὸν κιμωλίαι δὲ καὶ ἀλόηι ἵσοις λειώσας τὸν χυλὸν καὶ ἐπιχρίσας μέτωπον καὶ κροτάφους παύσεις παραχρῆμα κεφαλῆς ὀδύνας.

1 ψυμμυθίω AM; corr. Abel. 2 ἔχει idem. 3 πνρίκαντι Abel.
4 fortassis παράδοξόν ἐστιν Wellm.

Lob. I 748; Heeg 162.

Cf. Harpocrationem Cat. cod. astrol. graec. VIII 3 p. 144, 19, qui cum Orpheo paene verbo tenuis consentit. De Herma Trismegisto, cuius textum optime restituit Wellmann l.l., v. supra p. 327.

326. (180) Aëtius Libror. medicinal. I 6 f. 10 b 12 ss. ed. Aldinae Venetiis 1534. Edo ex recensione Maxim. Wellmanni Sitzber. Akad. Berlin 1911, 838 (v. fr. 325) Ὁ. δέ φρσι· δίδον τοῖς αἱμοπτνικοῖς¹ τοῦ χυλοῦ τῆς ἐλεισθάκον κνάθονς² β' μετὰ μέλιτος Γο α' νήστει³ πιεῖν, καὶ εὐθέως σταθήσεται. τοῖς δὲ φθισικοῖς, φησίν, κατασκεύαζε καταπότια οὔτως· ταρδοστάχνος ⟨·β', ξιγγιβέρεως ⟨·β'⁴, σπέρματος ἐλεισθάκον πεφωσμένον ⟨καὶ⁵ κεκομμένον καὶ σεσημένον ⟨·ιδ', πεπέρεως μακροῦ⁶ ⟨·ιβ', ἀναλάμβανε τῷ χυλῷ καὶ ποίει καταπότια καὶ δίδον ⟨·α' προὶ νήστει καὶ⁷ εἰς κοίτην δμοίως, καὶ ἐπιρροφείτω⁸ ὕδατος καθαροῦ.

1 αἱμοπτνικοῖς Wellm.; αἱμοπτοικοῖς AM. 2 κνάθονς MC; κοκκίς A.
3 νήστει Wellm.; νήστις AM; ieinun in potu C. 4 ξιγγιβέρεως ⟨·β' deest C.
5 καὶ add. Wellm. 6 μακροῦ deest AC. 7 προὶ καὶ AM; deest C.
8 ἐπιρροφείτω Abel.

Lob. I 748; Heeg 162.

Cf. Harpocrationem Cat. cod. astrol. graec. VIII 3 p. 140, 2. De Herma Trismegisto cf. fr. 325.

327. Procl. in Plat. Remp. II 33, 14 Kr. οἱ δὲ Ηυθαγόρειοι προσίενται, ὡς καὶ Ὁ., καὶ τὰ ἐπτάμηνα, καὶ φασίν ἐν μὲν λέ' ἥμέραις τὸ καταβληθὲν σπέρμα τύπον καὶ μορφὴν λαμβάνειν ἐπὶ τ(ῶ)v¹ ἐ (desunt 125 litterae) καὶ (desunt 28 litterae) ⟨ὅτι δὲ (desunt 25 litterae) ⟨κνήσεως χρόνον, δῆλον καὶ ἐπὶ τῶν . . . ⟨αἱ μὲν γὰρ καθ' ἑκάστην τίκτουσιν, αἱ δὲ διὰ μᾶς, αἱ δὲ καὶ δις ἐν μᾶι ἥμέραι.

1 fort. ἐπὶ τ(ῶ)v ⟨ὅτι δὲ (desunt 25 litterae) Kr.

Censorin. De die natali 8. 9; Galen. ὅροι ἴατρικ. νr' XIX 454 K.; Macrob. in Somn. Scipion. I 6, 14; M. Wellmann

Pneumat. Schule, Phil. Unters. XIV 152 n. 4; C. Fredrich Hippokrat. Untersuch. I. I. XV 128.

328. (176) Plin. Nat. Hist. XXVIII 43 *sanguine ipsius hominis ex quacumque parte emissso efficacissime anginam inlini tradunt O. et Archelaus, item ora comitiali morbo conlapsorum, exurgere enim protinus.*

Lob. I 750.

329. (175) Plin. Nat. Hist. XXVIII 34 *sic et sagittas corpori eductas, si terram non attigerint, subiectas cubantibus amatorium esse O. et Archelaus scribunt, quin et comitiales morbos sanari cibo e carne ferae occisae eodem ferro quo homo interfectus sit.*

Lob. I 750.

330. (266) Pollux Onomastic. II 39 *τὸ δ' ἔγχοιλον αὐτοῦ (τοῦ σκαφίου vel ρωρίου) κορυφή, δπερ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς μέτροις ὀνομάζεται μεσόζωανον.*

Herm. fr. XXXVI p. 494; Lob. II 959.

331. (271) Fulgentius Mitologiar. III 7 p. 71, 9 Helm ~ Myth. Vat. III 11, 24 (Raschke De Alberico myth. 120). *denique Achillem natum velut hominem perfectum mater in aquas intinguit Stigias, id est: durum contra omnes labores munit; solum ei talum non tinguit, nihilominus illut fisicum significare volentes, quod venae quae in talo sunt ad renum et femorum atque virilium rationem pertineant, unde et aliquae venae usque ad pollicem tendunt; quod tractantes et fisici et mulieres ad optimendos partus et sciadicos eodem flebotomant loco; nam et inplastrum entaticum quem stisidem Africanus hiatrosifistes vocavit pollici et talo imponendum praecepit. Nam et Orfeus illum esse principalem libidinis indicat locum; nam denique et enterocelis in isdem locis cauteria ponenda praecipiunt.*

Lob. II 951 n. IX.

35. XΡΗΣΜΟΙ

Suid. test. nr. 223 d *Χοησμοί, οἱ ἀναφέρονται εἰς Ὀρομάζοιτον*, cf. Clem. Alex. Strom. I 21, 131, 3 (II 81, 7 Staeh.) *καὶ τοὺς μὲν ἀναφερομέρους εἰς Μονσαῖτον χοησμοὺς Ὀρομάζοιτον εἴραι λέγονται, qui Herodoti test. nr. 182 vestigia incaute premit.*

Plato Protagor. 316 d (test. nr. 92) πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τὸν μὲν ποίησιν, οἶον Ὁμηρόν τε καὶ Ησίοδον καὶ Σιμωνίδην, τὸν δὲ αὖτε τελετάς τε καὶ χρησμούσιας τὸν ἀμφὶ τε Ὁρφέα καὶ Μονσαῖον. O. oraculo Apollinis Hyperborei fonte usus supra fr. 4. Cf. Bergkii *Griech. Literaturgesch.* II 90 n. 46; Rohdei *Psyche* II⁶ 112 n. 1.

332. (242) Schol. Eurip. Alcest. 968 (II 239, 3 Schw.) καὶ ποιήτης καὶ μάντις ἦν ὁ Ὁρφεύς. Φιλόχορος ἐρ ā Περὶ μαντικῆς (FHG I 415 fr. 191; cf. Clem. Alex. Strom. I 21, 134, 4; II 83, 22 Staeh. ἥδη δὲ καὶ Ὁρφέα Φιλόχορος μάντιν ἴστορει γενέσθαι ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ μαντικῆς test. nr. 87) ἐκτίθησιν αὐτοῦ ποιήματα ἔχοντα οὕτως·

οὕτοι ἀριστερός εἴμι θεοπροπίας ἀποειπεῖν,
ἀλλά μοι ἐν στήθεσσιν ἀληθεύουσι μενονται.¹

ὁ δὲ φυσικὸς Ἡρακλείδης² (O. Voss De Heracl. Pont. vita et scriptis. Rostochii 1896, 91 n. 100) εἶναι οὗτος φησὶ σαρίδας τινὰς Ὁρφέως, γράφων οὕτως· ‘τὸ δὲ τοῦ Διορύσου κατεσκεύασται [ἐπὶ]³ τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ καλούμένου Αἴμου, ὅπου δή τινας ἐν σανίσιν ἀραγραφὰς εἰραί φασιν Ὁρφέως’.⁴ Cf. test. nr. 82.

1 μενονται Wilamowitz apud Schwartzium; μέλαιναι A; μέριμναι Abel.
 2 Ποντικὸς Ἡρακλείδης Bernays *Ges. Abhandl.* I 45 n. 2. Ἡράκλειτος Cobet; cf. Kernium *Herm.* XXV 1890, 6 n. 1. 3 ἐπὶ del. Wilamowitz. 4 Ὁρφέως add. idem.

Lob. I 237. 410; Schustero 48 n. 1 ποιήματα potius illa *Orphica* Ἐργα καὶ Ἡμέραι (de his cf. supra p. 268) vel aliud carmen de diebus faustis, atris, religiosis videntur fuisse. Cf. Bergkium l. l.; Zeller *Sitzungsber. Akad. Berlin* 1889, 988 s. = *Kl. Schr.* I 462 s.

333. Agathodaemonis *Eἰς τὸν χρησμὸν Ὁρφέως συναγωγὴ* καὶ ὑπόμνημα trad. in cod. Parisino 2327 (A) et Laurent. 38 f. 245^v, edit. a Berthelot et Ruelle *Collection des anciens alchimistes grecques* II (*Texte*) 1888, 268 s. (versio Gallica III 257). Ἀγαθοδαίμων Ὅσιοί δει χαίρειν. ἥδη σοι τοῦτο τέταρτον βιβλίον γράφω ἐκ τοῦ ἀρχαίου χρησμοῦ. . . . Ισθι δὲ, “Οσιοί, ὅτι ὁ χρησμὸς ἀπὸ τῆς¹ ἔσωθλεως ἥρξατο· παρὰ λοιπὸν² τὴν λεύκωσιν, τὴν ἔστρωσιν οὐκ ἀλειπτορ³ εἴρηκεν· διὰ τί; ὅτι ὁ ἔρωτὸν περὶ οὐ ἐνεθύμητον⁴ ἥκουσεν. πρὸς γὰρ τὰς διαθέσεις τοῦ

τοῦ τὸν χρησμὸν ὑποκρίονται. ὁ γοῦν Ὁρφεὺς ἡγροὶ ποιῆσιν τὴν λεύκωσιν· οἰδεῖ πάντα τὰ παρ' ἔαντῳ ἐτοίματα⁶ ὅργάρων ὕδατα καὶ κηροτακίδα, καὶ τὰ μέρη τῆς ἵστρου πάσης, λέγω δὴ ὕδατος θείου ἀθίκτον, καὶ τὰ ἄλλα ἐτοιμα· καὶ μόρον μίξει ζητεῖ τοῦ ὑστέρου σκωριδίου. | ²⁶⁹ Berth. ὅπερ οὖν ἔζητει, τοῦτο ὁ χρησμὸς ἔδωκεν. ἐνδεής⁷ οὖν ὁ χρησμὸς τῶν μετὰ τῶν σοφῶν πρὸς σιμπλήρωσιν ἀπεπλήρωσαν αὐτοῦ τὰ λείποντα.⁸ ἀρσενοεῖτε⁹ εἰς τὸν ἵστρον, καὶ ἄλλοι ἄλλως.¹⁰ τῆς μέντοι λευκώσεως οὐδεὶς κατηξίωσεν μημονεύσας,¹¹ εἰ μὴ ἐγώ· ἦν καὶ ἔχοντα πολλαχῶς, καὶ πάλιν γράφω, ἀρχόμενος πάλιν ἀπὸ τοῦ χρησμοῦ κατ' ἐπερώτησιν· ἔχει δὲ ὥδε.

προσέχειν τὸ δοκεῖν· καλὴν δύναμιν· ζητημάτων

1 ἐπὶ μὲν δοκὲς· ἐν σθένεσιν· δεήσεσιν.

λιαν πρέπει θάλψιν τὸν ίδης

2 ζακορέ, λιτάη. πρὸς τροφοῦ· ίδίον
δύναμιν τῆς βίβλου. κρατεῖν

3 χρυσοῦ σθένος. δέλτησιν. ἐγκείρωσε¹² τοὺς ἐμοὺς λόγους.

χαλκὸν κεκαυμένον, τούτου καὶ σφρόδρα λιαν πλυνθέντος καὶ ἀνακαυθέντος, καὶ πάλιν ἔστω, κάθετες καλλίστωι ἀργύρῳ φῆγμα, μόριν ἐκάστην πρὸς δύνην, καὶ δον, καὶ γῇ Σιρώπης, καὶ ὅστρακον κάθμις,¹³ καὶ χρυσὸν τῷν Μακεδόνων γαῖης,¹⁴ καὶ μύδεως λέγω δοι ἀσιατικοῦ· ἔντειχοντεις· καὶ ἀσπάσω τὸν χρυσόν. καὶ οὕτως μὲν ὁ ἀρχαίστατος χρησμός· κατένεγκαι¹⁵ προσέχον βίβλοις ἐδαφιστικὴν μεγάλην. Καὶ ή βίβλος ὑπομηγήματα παραδίδωσιν¹⁶ ἀξόσιες¹⁷ φωνῆς, καὶ ή παράδοσις δείξει· καὶ ή δεῖξης¹⁸ ἐμπειρίαν εὐθύναν εὐεργεσίαν ἐνεπιβολήν, εἴδησιν μυστικήν, διὰ τοὺς φθόνους, καιρὸν καὶ καιρούς, καὶ σύμπατα τὰ τῆς τέχνης. τὸ γοῦν πρῶτον ἔπος¹⁹ τοῦ χρησμοῦ, τὴν τοῦ χαλκοῦ λεύκωσιν τῷν κατασταθέντων καὶ λειωθέντων, καὶ φρυγκέντα ἔως μεταβάλῃ²⁰ εἰς τὸν κηρόν· σύγκειται δὲ ὅστοῦν χαλκὸν ἐκ τῷν δ' σωμάτων, χαλκοῦ, | ²⁷⁰ Berth. σιδήρου, κασσιτέρου, μολύβδου, καὶ τῷν οὐδιαστικῶν μετάλλων, καὶ θείου λευκοῦ· τάδε χρήζουσιν μὲν προταριχεῖας ἀπὸ μηνὸς Μεχίλ ἔως μηνὸς Φαρμονθὶ λέγοις μά', εἴτα πλύσεως, ζέσεως, γλυκασμοῦ, ὑλισμοῦ, συσταθμίας, καθάρσεως, καθαιρούτα δὲ τὰ δ' σώματα ἔως ἔχησι πανταχοῦ, εἴτα μίγνυται σταθμῶι. ἔστι δὲ η σταθμία· ἐκ χαλκοῦ λίτραι δ', σιδήρου λίτρα α', κασσιτέρου λίτραι β', μολύβδου λίτραι β', δὲ μὲν τοῦ²¹ χαλκοῦ, λάμβανε ἀργύρου λίτραν α'. ἔστι αὐτοῦ κάτοχος. Cetera ad Orphei quod dicitur oraculum pertinere non videntur.

1 ἀπό τε Α; corr. Rue. 2 παραλιπών Rue. 3 ἄλειπτον idem. 4 δτι ὁ ἐρωτῶν περὶ οὐ ἐνεθυμεῖτο idem. 5 ἵδε Α; corr. idem. 6 ἔτοιματο idem. Αν ἔτοιμα τὰ; 7 ἐν δὲ εἰς Α; corr. Rue.; ἐνδεῆ οὖν ὁ χρησμὸς . . . ἀπελήρωσεν Berthelot. 8 λοίποντα Α. 9 ἀφενοῦται Rue.; rectius Ἀφενοῖται Rieß RE² I 1351. 10 ἄλλας Α; corr Rue. 11 μημονεῦσαι idem. 12 ἐγχειρωσε A; ἐγχάρασσε Berth. 13 καθμίας Rue. 14 γαῖης versum indicare iure opinatur Berth. 15 κατένεγγε A. 16 παραδίδωσιν Rue.; παράδωσιν A. 17 ἀξούσης i. e. venerantis Berth. 18 δεῖξιν Α; καὶ δεῖξει ἡ ἐμπειρία εὐθεῖαν εὐεργ. ἐν ἐπιβολῇ Rue. 19 ἔτος Α; corr. Rue. 20 τοῦ κατασταθέντος, καὶ λειωθέντος, καὶ φρυγθέντος μεταβάλλει Rue. 21 ὁ μὲν τοῦ Α; ἀπὸ μὲν τ. Rue.

Ex hac barbarie, quam corrigere nolo, elicuit H. Dielesius hoc alchymiae praeceptum scholiis (*Les lignes superposées . . . ont été écrites à l'encre rouge, vers le même temps [anno 1478] Ruelle*) ornatum, quod mihi comiter per litteras misit:

ἐπεὶ δοκεῖς ἔμ' εῦ σθένειν διζήσεσιν,
ζάκορε, λίταξε πρὸς τροφοῦ [ίδιου] χρυσοῦ σθένος,
δέλτοισι δ' ἐγχάρασσε τοὺς ἐμοὺς λόγους.

Schol.: προσέχειν τὸ δοκεῖν καλὴν δύναμιν ζητημάτων, λίταν πρέπει θάλψιν, τοὺς (l. ὅπως) εἰδῆς δύναμιν τῆς βίβλου χρατεῖν.

Kern *Orpheus* 31 n. 6.

Hoc ‘ἀρχαῖον χρησμοῦ’ fragmentum non ad Orphei vaticinia sed ad artes magicas pertinere per se patet.

36. ΩΙΟΘΥΤΙΚΑ Η ΩΙΟΣΚΟΠΙΚΑ

Suid. test. nr. 223 d p. 65 'Ω. ἦ Ω. ἐπικῶς; Lob. I 355 n. f, 410, qui affert Schol. Pers. Sat. V 185 (ovoque pericula rupto), 339 Jahn sacerdotes, qui explorandis periculis sacra faciebant, observare solebant ovum igni impositum, utrum in capite, id est in summitate, an in latere insudaret. si autem ruptum effluxerat, periculum ei portendebat, pro quo factum fuerat, vel rei familiari eius. Hermagoras Amphipolites Persaei Stoici discipulus scripsit 'Ἐχυτον'. ἔστι δὲ ωιοσκοπία Suid. s. Ἐρμαγόρας, v. Arnim RE² VIII 692 n. 4.

37. INCERTAE SEDIS

334. (42)

ἀείσω συνετοῖσι· θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι

vera versus conciamatissimi lectio est, v. praeter Plutarch. Quaest. Sympos. II 3 p. 636 d supra p. 143 imprimis Schol. Oed. Col. vs. 10 (Suid. s. βέβηλοι); de *ἀείσω* cf. Wilamowitzii Comment. gramm. III (Ind. Gotting. 1889) p. 4.

Lob. I 451; Zoëga *Abhdlg.* 230; Nauck Iamblichi *De vita Pythagorica* 238 fr. XVIII (Aurei carminis); Christ *Abhdlg. Akad. Muenchen* XXI 1901, 486.

Cuius carminis Orphici initium hic versus fuerit, ignoramus. Vide fr. 13 et p. 143. Idem versus Pythagorae ascriptus ap. Stob. Flor. III 41, 9 (III 759, 4 Hense; v. Bertermannum *De Iamblichi vitae Pythagoricae fontibus* diss. Regimont. 1913, 28); cf. Stob. Eclog. III 1, 199 (III 150, 16 Hense) *Πυθαγορικά· καὶ μὴν οὐδέν ἔστιν οὕτω τῆς Πυθαγορικῆς φιλο-*¹⁵¹ *Hens.* *σοφίας ἰδιοῦ ὡς τὸ συμβολικόν, οἶος ἐν τελετῇ μεμειγμένον φωνῇ καὶ σιωπῇ διδασκαλίας γένος, ὥστε μὴ λέγειν· ἀείσω—βέβηλοι, ἀλλ’ αὐτόθεν ἔχειν φῶς καὶ χαρακτῆρα τοῖς συνήθεσι τὸ φραζόμενον, τυφλὸν δὲ καὶ ἄσημον εἶναι τοῖς ἀπέλοις.* Gaudent. Isag. Harmon. init. 327, 3 de Jan *ἀείσω* (cf. Hensium l. l. p. 759 ad vs. 4) — *βέβηλοι τῶν ἀρμονικῶν λόγων ἀπτόμενος δικαίως ἐν τις προομιάσαυτο.* Olympiodor. Prol. in Categ. p. 12, 11 Busse *ὅθεν ἔφησέν τις· ἀείδω συνετοῖσιν, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.* Versus persimilis est Testamenti (fr. 245) primo versui.

335. (255) Schol. Pindar. Isthm. VIII 91 (II 503 Ab.) *ἢ ὅτι ἐφιλοείκησαν Ποσειδῶν τε καὶ Ζεὺς περὶ Αἰγίνης,*¹ *ὅτε καὶ μεταβαλεῖν δοκεῖ τὴν νῆσον Ποσειδῶν, καθὰ ἄλλοι τέ φασι καὶ Πυθαίνετος* (add. FHG IV 487) *προσαγόμενος Ὄρφεα.*

¹ *αἰγίνας* quod praeferit T. Mommsen.

Forsitan inter fragmenta vetustiora ponendum; sed Pythaenatum incertae aetatis esse moneo.

336. Aristot. *Νόμοι ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς* in translatione vetere medii aevi latina ex codd. Par. Sorb. 841 f. 191—94 et Guelpherbyt. Helmstad. 488 f. 90—92 (Rose Aristotel. Frigm.³ p. 142 fr. 184) *propter que (sic) omnia decet multo magis honorare virum et in verecundia non habere, si sacra pudicicia et opes*

animositatis filius secundum Herculem non sequantur ad quae verba cf. glossam cod. Sorb. nec pudere sui ipsius viri si non comitetur secundum orfeum ac divicie filie euthi nocine et Ferrandi commentarium et hic habetur alia translatio sic: oportet multo magis honorare nec pudere sui ipsius mariti, si non comitetur secundum orpheum pudicicia sacra ac divicie filie euthymosine (^{ne}-mo), unde eliciuisse sibi videbatur E. Rohde Philolog. LIV N. F. VIII 1885, 374 = Kl. Schr. I p. XII n. 1 hoc Orphei fragmentum:

ἀγρὴ

Αἰδώς τε Πλοῦτός τ' Εὐθημοσύνης καλὸς νίος.

Kern *Orpheus* 50 n. 6.

337. (281) Stob. Eclog. IV 25, 28 (IV 624, 9 Hense) Ὁρφέως.

*Ζεὺς δ' ἐφορᾶι γορέων ὄπόσοι τίουσι θέμιστας,
ἡδ' ὅσοι οὐκ ἀλέγοντιν ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες.
καὶ τοῖς μὲν πρόφρων τε καὶ ἥπιος ἐσθλὰ δίδωσι,
τοῖς δὲ κακὰ φρογέοντιν νεμεσίζεται ἐμμενὲς αἰεὶ·
5 δεινὰ γὰρ κατὰ γαῖαν Ἐρινέες² εἰσὶ τοκήων.*

1 ἐμμενὲς ἀνεὶ Elsm.; ἐν μὲν ἔσδει S; ἐν μὲν ἐσ δεῖ MA; εὐμενίδεσσι Tr.
2 ἐρινές SM; ἐρινέες Tr. et ut videtur A.

Herm. XI; Lob. II 950.

338. (237) Clem. Alex. Strom. V 14, 116, 1 (II 404, 15 Staeh.)
ἡδη δὲ καὶ Ὅμηρος φαίνεται πατέρα καὶ νίὸν διὰ τούτων, ὡς
ἔτυχεν μαντείας εὐστόχουν, λέγων· sequuntur Od. i 410 s. et 275
καὶ πρὸ τούτου Ὁ. κατὰ τοῦ προκειμένου φερόμενος εἴρηκεν·

νῦν Διὸς μεγάλοιο, πάτερ Διὸς αἰγιόχοιο).¹

1 αἰγιόχοι L.

Herm. XVIII vs. 8; Lob. I 455.

Versum ex *Διαθήκαις* (supra p. 255 v. Lob.) fluxisse non constat.

339. (284) Tzetz. Exeges. in Iliad. 26, 22 Herm. Post verba initio fr. 257 exscripta et fr. 269 allatum ὄμοιώς δὲ καὶ τό·

Ζεὺς Κρονίδης βασιλεὺς ὑψίγυγος αἰθέρι ταῖον.

Herm. 511 n. 33; Lob. I 597.

340. (265) Didym. Alexandrin. De trinitate II 27 p. 300
(Migne 39, 756, 4) Ὁρφέως τοῦ παρ' Ἑλλησι πρώτου θεολόγου·

πάντα γὰρ ἀθανάτοιο θεοῦ μεγάληι ὑπ' ἀρωγῆι
ἀνθρωποι τελέουσι, σοφῆι ὑπὸ πνεύματος δῷμῃ.

753, 1 praeeunt verba: ἀκονστέον δὲ — χαλεπὸν γὰρ οὐδὲν ἐκ
τούτου, ἀλλὰ καὶ ἐπωφελές — καὶ στίχων τῶν παρ' Ἐλλησι
μετρίαν περὶ τῆς πόδας τὸν θεὸν πατέρα συντάξεως τοῦ νιοῦ
λόγου καὶ τοῦ πνεύματος συναίσθησιν δεξαμέτωρ, καὶ πρόσσφορα
καὶ ἀληθῆ θεωρησάντων εἴραι τὰ ὄντα παῖτα . . .

Lob. II 959; v. H. Schrader *Archiv Gesch. Philos.* I 1888, 362 §.

341. (282) Lactant. Placid. qui fertur in Statii Thebaida IV 516 p. 228, 20 Jahnke *huiusne dei nomen sciri* |²²⁹ Jahnke po-test, qui nutu tantum regit et continet cuncta, cuius arbitrio deserviunt, cuius nec aestimari potest mundus nec finibus claudi? sed cum magi vellent virtutis eius, ut putabant, sese comprehen-dere singulas appellationes, quasi per naturarum potestates abu-sive modo designarunt et quasi plurimorum numinum¹ nobilitate² Deum appellare conati sunt, quasi ab effectu cuiusque rei ductis vocabulis. sicut O. fecit et Moyses, Dei summi antistes, et Esaias et his similes.

1 numerum Pb. 2 an nobilitatem? Jahnke.

Lob. I 597.

Spectat vel ad hymnum de Iove (fr. 168) vel ad Διαθήκας (p. 255) vel ad similia.

342. (17) Tzetz. schol. Lycophr. 409 p. 152, 5 Scheer = Exeges. in Iliad. 30, 12 Herm. Λειβηθρᾶς δὲ πόλις Μακεδονίας, δθειν ἦν Ὁ., ὡς φησι

νῦν δ' ἄγε μοι, κούρη Λειβηθρᾶς, ἔννεπε Μοῦσα.

Chil. VI 91, 945 K. test. nr. 41: νῦν . . . Λειβηθρᾶς . . . Μοῦσα, schol. Lycophr. 275 p. 118, 22 Scheer Πίμπλεια δὲ καὶ πόλις καὶ δρός καὶ κοίην Μακεδονίας, ἥς καὶ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν Ύμνοις (IV 7) . . . καὶ Ὁ. ‘νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Πίμπλειας ἔννεπε Μοῦσα’, in fine eiusdem scholii 119, 20 ἐπείπερ Ὁ. ἀργῇ καὶ πατιῷ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν κατώκει περὶ τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὸ Λειβηθρῖον, ἐμυθολογήθη ὡς αἱ Μοῦσαι περὶ τοὺς ἐκεῖσε τόπους οἰκοῦσιν. Exeges. in Iliad. 50, 8 ἐλεῶ δὲ τοὺς ἀνδρας τῆς τε ἀγνοίας καὶ ἀροτας καὶ ἀποροίας, δτι θεάς τινας Μούσας ἐδέξαντο, καὶ οὐ προστατικῶς τοῦτο λαμβάνοντων, ὡς τοῦ ποιητοῦ τῇ ίδιαι γράσσει προστάτοτος, καίτοι γε καὶ Ὄρφεως περιδεικνύντος αὐτοῖς, τῇ ίδιαι γράσσιν ἐρός

ἐκάστον Μοῦσαν τυγχάνειν· φησὶ γὰρ ἐκεῖνος Λειβήθροις ὥν·
νῦν δ' ἄγε μοι, κούρῃ Κωνσταντίας, ἔννεπε Μοῦσα.

Herm. XLVI; Lob. I 422; Heeg Diss. 54.

Maximus habet 1a εἰ δ' ἄγε μοι, κούρῃ Πιμπληδίας, ἔννεπε,
Μοῦσα et (Περὶ νόσων) 141 νῦν δ' ἄγε μοι, κούρῃ Λιβηθρίας,
ἔννεπε Μοῦσα.

343. (286) Schol. Lycophr. 143 p. 67, 15 Scheer ad *Πλευρίας*: τοπικῶς ἀντὶ τοῦ τῆς Ἀργείας· *Πλευρών* γὰρ πόλις
Πελοπονήσου (add. Tzetz.) καὶ Θεράπνη ὅμοιως, δῆτεν Ὁ. καὶ
Τρηφιόδωρος Θεραπναίαν (Θεραπναίη vs. 520) καλοῦσι τὴν Ἐλέ-
την, οὗτος δὲ ὁ Λυκόφρων *Πλευρίαρ*, Ὄμηρος δὲ Ἀργείαν
(Π. B 161).

344. (268) Serv. in Verg. Georg. I 8 p. 131, 19 Th. sane
'Achelobia' (*Vergilius*) non praeter rationem dixit: nam, sicut O.
docet, generaliter aquam veteres *Acheloum* vocabant.

Lob. II 952.

345. (280) Herm. Trismeg. ἐξ τῆς ἱερᾶς βίβλου (τῆς) ἐπι-
καλούμενης Κόρης κόσμου ap. Ioann. Stobaeum Eclog. phys. I
c. XLIX 44 (I 396, 7 Wachsm.) καὶ πατελῶς μικρὸν τῷ ἐν
τούτοις ὑγρῷ [καὶ] κύκλῳ¹ τὸν ἑαυτῶν πρόγονον οὐρανὸν
ὅρωσαι² στενάζομεν³ ἀεί,⁴ ἔστι δ' ὅτε καὶ οὐ βλέψομεν [ἔνθεν
'Ορφεύς'].

τῷ λαμπρῷ βλέπομεν, τοῖς δ' ὅμμασιν οὐδὲν ὅρῶμεν]⁵
ἀθλιαι γὰρ πατερίθημεν καὶ τὸ βλέπειν ἡμῖν οὐκ ἀντικρὺς
ἐχαρίσθη, ὅτι χωρὶς τοῦ φωτὸς ἡμῖν τὸ ὅραν οὐκ ἐδόθη· πόροι
τοίνυν καὶ οὐκέτι εἰσὶν ὀφθαλμοί.

1 τῷ . . . ὑγρῷ . . . κύκλῳ Usen.; τῷ . . . ὑγρῷ . . . κύκλων codd.;
[τῷ] ἐν τούτοις ὑγρῷν καὶ (ἀμυνδρῷν ὅμματων) κύκλοις Meineke; τοῖς τοιού-
τοις ὑγροῖς κύκλοις Heeren; καὶ ante κύκλῳ seclus. Wachsm. 2 ὅρῶντες
Heeren. 3 στενάζωμεν F; στενάζομεν Patr. 4 ἀεὶ del. Heer. 5 ἔνθεν
—ὅρῶμεν seclus. Heer.; ἐνθ' FP, ἔνθα Patr., ἔνθεν Meineke; Ορφεὺς FP,
ὅρφον Patr., φᾶς P² marg.

Herm. 504 n. 10; Lob. II 950; Heinrici *Hermes-Mystik* 11.

Ad versum Orphicum v. Plotin. Ennead. I 6, 9 (I 96, 10
Volkm.) οὐ γὰρ ἀν πώποτε εἰδεν ὀφθαλμὸς ἥλιον ἥλιοειδῆς μὴ
γεγενημένος, οὐδὲ τὸ καλὸν ἀν ἵδοι ψυχὴ μὴ καλὴ γενομένη et
Manil. Astronom. II 115 quis caelum posset (G] possit ML) nisi
caeli munere nosse (Gronov.] munera nosset O), et reperire deum
nisi qui pars ipse deorum? unde finxit Goethe (v. etiam F. Bollium
Orphic. coll. Kern.

Sterngläubere und Sterndeutung 1918, 100) celeberrimum illud (*Zahme Xenien* III 724):

Waer' nicht das Auge sonnenhaft,
Die Sonne koennt' es nie erblicken;
Laeg' nicht in uns des Gottes eigne Kraft,
Wie koennt' uns Goettliches entzuecken?

Praeierunt poetam Orphicum Plato Resp. VI 508 a. b et Posidoniūs, de quibus v. Bernays *Ges. Abhdlg.* II 286; F. Boll *N. Jahrb. Suppl.* XXI 1894, 228; Dieterich *Abraxas* 58; *Mithrasliturgie*² 56 s. et ibidem *Nachtraege* 10.

346. (285) Tzetz. Exeges. in Iliad. 127, 11 Herm. post fr. 261 καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν φησίν (sc. Ὁ.)

οὐδέ μ' ἔστι λιγὸν ὄπιον¹ ἐπὶ βλεφάροισιν λαύειν,
ἰστάμενος ἀπαλοῖς ⟨ἐν⟩² ὀρείσασι πᾶσαν ἂν³ ὅρφην.

τὸ δὲ λιγὺς⁴ ταῦτόν ἔστιν τῶι ἥδυμος. εἰ καὶ τὸν Ὄμηρον δὲ ἔξετάσεις, ἥδυμορ (Od. v 79 v. fr. 261) εὖρης γράφοτα, καὶ οὐ νήδυμορ.

1 Lob.; ὄπιον δὲ οὐκ ἔστι με λιγὸν cod.; οὐδὲ ὁδὲ με γλυκὺς ὄπιος ἔστι Mullach. 2 add. Lob. 3 Lob.; ἂν πᾶσαν cod. 4 γλυκύς Mullach, Abel.

Herm. 512 n. 34; Lob. I 597.

347. (279) Orion Etymol. 163, 23 Sturz *Xεῖρες*. ἀπὸ τῆς χρήσεως, ὡσανεὶ χρήσιες οὖσαι ἡ χρεῖται. οὐδεμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὁ.:

χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρει¹ πολυεργὸς² Ἀθήνη.

Georg. Syncell. Chronogr. I 282, 21 Dind. ~ Georg. Cedren. Histor. comp. I 144, 16 Bekk. ἔρρεινεύοντι δὲ οἱ Ἀραξαγόρειοι (Diels I³ 397 n. 102) τὸν μυθώδεις θεοὺς νοῦν μὲν τὸν Δία, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν τέχνην, διθεν καὶ τό· ‘χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη’.

1 ἔρρει Sync. Cedren. 2 πολυεργὸς Ἅ. i. e. Ἐργάνη (v. O. Jessen RE² VI 428) solum hic invenitur, cum πολύμητις Ἅ. (Sync., πολύμητιν Cedren.) ap. posteriores saepius occurrat (Bruchmann Epitheta deor. 14); praefero igitur Etymologici lectionem utique aptiorem.

Herm. 510 n. 29; Lob. II 951.

348. (307) Auctor ignotus cod. Parisini, qui chemicorum graecorum collectionem continet, in Fabricii Bibliotheca Graeca Hamburgi XII 1724, 762, 6 ἡ μυστικὴ ἡ τῶν Αἴγυπτίων καὶ ἵερογραμματέων Αἴγυπτου θεῖα καὶ ἀληθῆς ἡ τῶν φύσεων

συγγένεια τέρπει τὰς δύμοουσίας φύσεις· τοῦτό ἐστιν τὸ Ὀρφαι-
κὸν δύμοούσιον καὶ ἡ Ἐρμακὴ λύρα, ἐν ᾧ τῷ οὐσιῶν ποθητή²
τε καὶ ἐναρμόνιος ἀποτελεῖται συμπλοκή.

1 Ὀρφαικόν etiam Diacon. Galen. ad Hes. Theogon. Allegor. II 574, 24
Gaisf. 2 ποθητή ego; ποθητή cod.; ποθεινή Ab.

H. Kopp *Beitr. zur Gesch. d. Chemie* 1869, 387 n. 66.

349. (287) Mich. Psell. (vel Nicetas) in Gregorii Nazianzeni Or. XLII p. 670 d (Iacobo Billio interprete) ed. Ioa. Levvenklaius Op. Gregorii Nazianzeni ed. Basileensis 1571 *at si Orpheo credimus et Platonicis et Lycio philosopho de natura pertractanti et eo antiquiori Chalcedonio Iamblico Pythagorico, natura Dei ars quaedam est.*

Lob. II 960.

38. SPVRIA VEL DVRIA

350. (292) *Μεγάλα Ἔργα.* Carmen Orphicum *Μεγάλα Ἔργα* nunquam extitisse Lobeckio I 413 s. oblocutus Heeg in Dissertatione 34 evicit. Procl. ad Hesiodi Op. et Dies vs. 126 (Gaisf. II 122, 4 s.) τὸ δ' ἀργύρεον ἔνιοι τῆι Γῆι ἀκούοντι (fort. οἰκειοῦσι Lob. I 414) λέγοντες, ὅτι ἐν τοῖς *Μεγάλοις Ἔργοις* τὸ ἀργύριον (ἀργύρεον sc. γένος corr. Lenz De fragmentis Orphicis ad astronom. et agrorum culturam spectant. Goettingae 1789, 18) τῆις Γῆς γενεαλογεῖ spectat non ad Orpheum, sed ad Pseudo-Hesiodi *Μεγάλα Ἔργα* (fr. 175 Rzach); cf. Leo Hesiodea Ind. Gotting. 1894, 9.

351. Plotin. Ennead. III 5, 8 (I 278, 17 Volk.) καὶ γὰρ εἰ κατὰ μὲν τὸν νοῦν τοὺς ἄρρενας τάττομεν τῷν θεῶν, κατὰ δὲ τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὰς θηλείας λέγομεν, ὡς τῷν ἑκάστῳ ψυχῆς συνούσῃς, εἴη δὲν καὶ ταύτηι ἡ ψυχὴ τοῦ Διὸς ἡ Ἀφροδίτη πάλιν μαρτυρούντων τούτῳ τῷν λόγῳι ἱερέων τε καὶ θεολόγων, οἵ εἰς ταύτὸν Ἡραν καὶ Ἀφροδίτην ἄγοντι καὶ τὸν τῆις Ἀφροδίτης ἀστέρα ἐν οὐρανῷ Ἡρας λέγοντιν.

Ἡρα Ἀφροδίτη Spartae culta Pausan. III 13, 9 v. S. Wide Lakon. Kulte 24. 27.

352. Hippolytus Refut. omn. haer. V 8, 43 p. 97, 2 Wendl. μικρά,¹ φησιν (Naassenus quidam, de quo vide Reitzensteinii Poimandres 82), ἐστὶ τὰ μυστήρια τὰ τῆις Περσεφόνης κάτω,²

περὶ ὧν μυστηρίων καὶ τῆς ὄδοῦ τῆς ἀγούσης ἐκεῖ, οὖσης πλατείας καὶ εὐρυχώρου καὶ φερούσης τοὺς ἀπολλυμένους ἐπὶ τὴν Περσεφόνην, . . .³ καὶ δὲ ποιητὴς δέ⁴ φησιν.

αὐτὰρ ὥπ' αὐτήν ἔστιν ἀταρπιτὸς ὀχριόεσσα,⁵
κοίλη, πηλώδης· οὐδὲ ἡγήσασθαι ἀρίστη
ἄλσος ἐξ ἴμερόν εἰ πολυτιμήτον Ἀφροδίτης.

1 μικρὰ <δὲ> Gott. 2 <τῆς> κάτω Μaaß *Orpheus* 79 n. 105. 3 <δ>
σωτῆρος εἴσηγκεν καὶ δὲ π.) Gott. 4 δὲ del. Miller, Reitzenstein l. l. 96 n. 5,
qui lacunam a Gott. indicatam neglexerunt. 5 ὀχριόεσσα Gott.

Versus Orphicos esse Preller *Griech. Myth.* I⁴ 828 n. et Dieterich *Nekyia* 193 suspicantur (contradixit Rohde in secunda Necyiae editione p. XIII), cum Meineke *Zeitschr. Altertumswiss.* X 1852, 375 eos attribuerit Parmenidi (Diels I³ 164 n. 20). Cf. ad πηλώδης supra fr. 4; ad vs. 3 lamellas aureas fr. 32.

353. (306) Olympiodor. in Plat. I. Alcibiad. p. 19 Creuzer ἀλλὰ μὴν καὶ ὑλῶις λέγονται οἱ τίμες τὴν ὕλην ἔξαπτοντες τῆς τῶν οὐρανίων καὶ διὰ τοῦτο¹ φρουροῦντες αὐτήν καὶ μὴ συγχωροῦντες ὁενστήν οὖσαν πάντη φθείρεσθαι. φησὶ γὰρ καὶ Ὁ.²

ὑλῆς οὐρανίης <τε> καὶ ἀστερίης καὶ ἀβύσσου.

· ως τῆς ὕλης τριτῆς οὖσης, καὶ τῆς μὲν οὐρανίας, ἥτις ταῖς ἔπτα σφαιραῖς ὑπόκειται, τῆς δὲ ἀστρώιας, ἥτις τοῖς ἀστροῖς, τῆς δὲ χθονίας, ἥν ἀβύσσον ἐκάλεσε, διὰ τὸ ἐσχάτην εἶναι καὶ ὁενστήν. Idem versus occurrit ap. Ioa. Lydum *De mens.* III 8 p. 41, 7 Wue. ὅτι δὲ σελήνη προσεχῶς ἐπιβέβηκε τῷ γεννητῶι³ παντὶ καὶ πάντα κυβερᾶται τὰ τῆιδε ἐναργῶς ὥπ' αὐτής, ως τὰ λόγια φασι.

Nέμφαι πηγαῖαι καὶ ἐνύδρια πνεύματα πάντα⁴
καὶ χθόνιοι κόλποι <τε>⁴ καὶ ἡριοι καὶ ὑπανγοι
μηναῖοι πάσης ἐπιβήτορες ηδὲ⁵ ἐπιβῆται
ὑλῆς οὐρανίας τε καὶ ἀστερίας καὶ ἀβύσσων.⁵

1 διὰ τούτου Gesn. 2 καὶ δὲ Ὁρφεὺς Gesn. 3 τῶν γεννητῶν Y;
τῶι γεννητῶι Kroll *De orac.* Chald. 10. 4 κόλποι καὶ Y; τε add. Schowius.
5 ἀβύσσον propos. Kroll; cf. *Olympiodorum.*

Lob. II 954.

Vs. 1 non rāμata corrigendum esse recte animadvertisit Kroll nos mittens ad fr. 37; Hymn. LVIII 6 πνεύματα παντο-

γέρεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρπος, oraculum in Aristocriti Manichaei Theosophia 104, 19 Bur. μηδ' ἐπὶ γάιης πτεύμασι μικροτέροισιν ὅμιλει et lamminam plumbeam IG XIV 872, 4 s. (IG III 3 p. XV). Cf. etiam papyr. magicam Lugdun. (I. 384) VIII 14 s. (Dieterich N. Jahrb. Suppl. XVI 809) ταῦ κύριε, σοὶ γὰρ πάντα νηποτέτακται τῷ εὐ οὐρανῷ θεῶι καὶ μηδεὶς δαιμόνων ἢ πτευμάτων ἐναρτιωθῆσεται μοι. Ad vs. 4 cf. Lyd. p. 32, 1 Wue. Άφροδίτην δὲ ἄν τις εἶποι τὴν τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ φύσιν, τοντέστι τὴν πρωτογενῆ ὑλητ, ἦν καὶ Ἀστερίαν καὶ Οὐρανίαν καλεῖ τὰ λόγια.

354. (236) Procl. in Plat. Remp. I 127, 29 Kr. δακρύειν μὲν γὰρ οὐκ ἀεὶ φασιν οἱ μῆδοι τοὺς θεούς, γελᾶν δὲ ἀσχέτως, ἐπειδὴ τὰ μὲν δάκρυα τῆς εἰς τὰ |¹²⁸ Kr. θνητὰ προροίας αὐτῶν καὶ ἐπίκηρα πράγματα καὶ ποτὲ μὲν ὅντα, ποτὲ δὲ οὐκ ὅντα συνθήματά ἔστιν, ὁ δὲ γέλως τῆς εἰς τὰ ὅλα καὶ ἀεὶ ὠσαύτως κινούμενα πληρώματα τοῦ παντὸς ἐνεργείας. διόπερ οἶμαι καὶ ὅταν μὲν εἰς θεούς καὶ ἀνθρώπους διαιροῦμεν *(τὰ)*¹ δημιουργήματα, τὸν μὲν γέλωτα τῇ γενέσει τῶν θείων, τὰ δὲ δάκρυα τῆς συστάσει τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώιων ἀπονέμομεν.

δάκρυα μὲν σέθεν ἔστι πολυτλήτων² γέρος ἀνδρῶν,
μειδήσας³ δὲ θεῶν ιερὸν γέρος ἐβλάστησας.

ὅταν δὲ εἰς τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπὸν σελήνην, πάλιν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς μὲν οὐρανίοις τὸν γέλωτα, τοῖς δὲ ὑπὸ σελήνην τὰ δάκρυα συνδιαιρούμενα· ὅταν δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ὑπὸ σελήνην τάς τε γενέσεις καὶ τὰς φθορὰς συλλογιζόμενα, ⁴ τὰς μὲν εἰς τὸν γέλωτα τῶν θεῶν, τὰς δὲ εἰς τὸν θρήνονς ἀναπέμπομεν. καὶ διὰ ταῦτα κἀντα τοῖς μυστηρίοις κατὰ χρόνους τεταγμένους ἀμφότερα ταῦτα δοῦν οἱ τῶν ιερῶν θεούροις τὸν ἡγεμόνες παρακελεύονται, καὶ⁵ εἴρηται ἐν ἀλλοις. καὶ ὁ αὐτὸς τρόπος μήτε τῶν ἐν ἀπορρήτοις δρωμένων⁶ παρὰ τοῖς θεουργοῖς τὸν ἀνοήτους ἐπαΐειν μήτε τῶν τοιούτων πλασμάτων. ή γὰρ ἄνευ ἐπιστήμης τούτων ἀμφοτέρων ἀκρόασις δεινὴν καὶ ἀποτονήσεται σύγχυσιν ἐν ταῖς τῶν πολλῶν ζωαῖς τῆς περὶ τὸ θεῖον εὐλαβείας. Cf. etiam ibidem I 124, 28 Kr. φύσει γάρ τὸ προνοούμενον τοῦτο δακρύων ἄξιον ὃν πρόφασιν παρέσκε τοῖς μυθοποιοῖς καὶ τὴν πρόνοιαν αὐτὴν διὰ τούτων αἰνίττεσθαι. |¹²⁹ Kr. δάκρυα . . . ἀνδρῶν φησίν τις τὸν ὥλιον ἔμρων et in Plat. Tim. 22 c (I 114, 1 Diehl) καὶ οἱ θεολόγοι δὲ τὴν Ἡλιακὴν πρόνοιαν τὴν (Kroll; καὶ codd.) εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν δακρύουν σημαίτερουσι· δάκρυα . . . ἀνδρῶν. ὥστε καὶ τὴν τῶν Ἡλια-

καὶ πρότοις ψυχῶν εἰς τὸν Φαέθοντα εἰκότως ὁ περὶ αὐτῶν μῆθος συμβολικῶς διὰ τῶν δακρύων ἐδήλωσε.

1 add. Kroll. 2 πολυτλήτων cod.; πολυτλήμον priores. 3 μειδῆσαν et ἐβλάσπησεν ed. Basil., quam Lob. Ab. alii secuti sunt. 4 συλλογιζόμεθα cod. 5 fort. ὡς καὶ Kroll. 6 χρωμένων cod. 7 ἀτοπον corr. ed. Basil.; ἀτονον cod.

Herm. XXXVI; Lob. II 889 s. 926; C. O. Mueller *Griech. Literaturgesch.* I⁴ 394; Kroll *Philolog.* LIII 1894, 420; Dieterich *Abraxas* 28; S. Reinach *Cultes, Mythes et Religions* IV 1912, 112.

Similia inveniuntur in papyro Lugdunensi W (I. 395) Dieterich *Abraxas* p. 17, 29 ss.

καὶ ἐγέλασεν ὁ θεὸς ἐπτάκις· καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ

30 γελάσαντος δὲ τοῦ θεοῦ ἐγενήθησαν θεοὶ ἐπτά,
οἵτινες τὸν κόσμον περιέχουσιν· οὗτοι γάρ εἰσιν
οἱ προφανέστες.

κακχάσαντος πρῶτον αὐτοῦ ἐφάρη

φῶς καὶ αὐγὴ διηγήσεν τὰ πάντα. ἐγένετο δὲ θεὸς

35 ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πυρὸς βεσσεν βεριθεν βεριο.
ἐκάκχασε δὲ δεύτερον· ἦν πάντα ὄδωρ καὶ ἡ γῆ
ἀκούσασα ἥχοντος καὶ ἰδοῦσα αὐγὴν ἐθαυμάζηθη καὶ
ἐκύρτατε καὶ τὸ ὑγρὸν τριμερὲς ἐγένετο καὶ ἐφάρη
θεὸς καὶ ἐτάγη ἐπὶ τῆς ἀβύσσου· χωρὶς γάρ αὐτοῦ
40 οὕτε αὔξει τὸ ὑγρὸν οὕτε ἀπολίγει. ἔστιν δὲ αὐτοῦ
τὸ ὄρομα· ἐσχαλεω. σὺ γάρ εἰς ὠημαειων βεθελλε.

βουλευομένου δὲ τὸ τρίτον κακχάσαι ἐφάρη διὰ τῆς
πικρίας

τοῦ θεοῦ Νοῦς — ἦ Φρένες — κατέχων καρδίαν καὶ ἐκλήθη
Ἐρμῆς, δι' οὗ τὰ πάντα μεθερμήνευσται. ἔστιν δὲ ἐπὶ
45 τῶν φρεγῶν, δι' οὗ οἰκονομήθη τὸ πᾶν. ἐκλήθη δὲ σε-
μεσιλαμψ.

ἐκάκχασε τὸ τέταρτον ὁ θεὸς καὶ ἐφάρη Γέρρα πάν-
των κρατοῦσα
σποράν, δι' ἣς τὰ πάντα ἐσπάρη, ἐκλήθη δὲ βαστητοφωθ
ζωθαξαθως.

ἐγέλασε τὸ πέμπτον καὶ γελῶν

50 ἔστργνασε καὶ ἐφάρη Μοῖρα κατέχουσα ζυγόν, μηνύοντα
ἐν ἔαντῃ τὸ δίκαιον εἶναι· ὁ δὲ Ἐρμῆς συνηρίσθη αὐτῇ
λέγων·

.....

ἐκάκχασε τὸ ἔκτον καὶ ἵλαρύθη πολὺ καὶ ἐφάρη
 Κρόνος κατέχων σκῆπτρον μηνύον βασιλείαν
 60 καὶ ἐπέδωκεν τῷ θεῷ τῷ πρωτοκτίστῳ τὸ
 σκῆπτρον καὶ λαβὼν ἔφη·

 ἐκάκχασε τὸ ἔβδομον ἀσθμησάμενος
 75 καὶ κακάζων ἐδάκρυσε καὶ ἐγένετο Ψυχή.

Cf. etiam Orphicum illud ‘δάκρυντα Διός’ ὅμβρον δηλοῦν et Pythagoreos ‘Κρόνου’ σὲ ‘δάκρυνταν’ τὴν θάλασσαν ἀλληγοροῦντας fr. 33 et Diels I³ 357 n. 2. Cf. M. Mayer ap. Rosch. II 1475.

355. Damasc. De princ. 198 (II 79, 9 Rue.) ἡ γὰρ μεσότης καὶ συνάγει καὶ διακρίνει· διὸ καὶ ἡ θεότης ἥδε συναγωγὸς ἄμα ἐστὶ καὶ διακριτική, ὃς καὶ τὰ λόγια λέγει καὶ Ὁ. ἐποίησεν.

356. Longini Prolegom. in Hephæstionem 5 p. 85, 5 Consbruch, ὅτι δὲ τοῦτο οὔτως ἔχει, παραδειγμα τεθῆσται, δ τινες μὲν Ὁρφέως,¹ τινὲς δὲ τῆς Πυθίας ὑπολαμβάνουσι·² περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων³ ἦ⁴ λέγοντα·

ὅρθιον ἔξαμερὲς τετόρων⁵ καὶ εἰκοσι μέτρων.⁶

1 ὁ — Ὁρφέως om. C. 2 ὑπολαμβάνουσι Kroll; παραλαμβάνουσι
 codd. 3 λέγει C. 4 ἦ A. 5 τεττάρων C. 6 μέτρων C.

Lob. I 233.

Alcidamas Ulix. 25 (in Blassii Antiphonte p. 191) μονστήκην (sc. ἑξήγεγκε) δὲ Λίρος ὁ Καλλιόπης, ὁν Ἡρακλῆς φορεύει, ἀριθμούς γε μὴν Μονσαῖος ὁ τῶν Εὑμολπιδῶν, Ἀθηναῖος, ὃς καὶ τὰ ποιήματα αὐτοῦ δηλοῖ· ὅρθιον — μέτρων. Orpheus hexametri inventor test. nr. 106.

357. (288) Etymologic. Gudian. rec. Stefani 209, 13 (Cramer Anecdota Oxon. I 39, 13) ἀρχός (Il. A 144). ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγωντος, δ ἥγεμον, καὶ δ θεολόγος εἰς τὰ ἔπη·

καὶ γὰρ ἀγοῦ πίπτοντος ὅλος στρατὸς ἐς χθόνα πίπτει.

δ θεολόγος non Orpheus, sed Gregorius Nazianzenus.

358. (20) Tzetz. Exeges. in Iliad. 28, 22 Herm. καὶ οἱ ἐν Διός ἀστέροις μοίραι τεχθέντες βασιλικὰς ἦ ἥγεμονικὰς κληροῦνται γενέσεις, εἰ μὴ κακοποιὸς ἀστήρ (ἀνήρ Ab.) μαρτυρεῖ.

ἦ Φαίτων δύστλητος ἦ Ἄρης ἐγρεκύδοιμος.

Lob. I 424 n. m; Heeg 55.

Sine auctore a Tzetzam affertur, non Orpheo datur, ut Herm. dicit. Est Maximi (*Περὶ ρόσων*) vs. 268, qui saepius carmina Orphica exscripsit (p. 267). Tzetzam breviante nonnullos Orhei versus (fr. 257) citare monendum est.

359. (52) Ps.-Apuleius (i. e. Caelius Rhodiginus professor Ferrarensis 1508—1512) De orthographia 44 p. 11 Osann. *quamquam Orpheus, Linus et Hesiodus deos ex Chao ab initio erupisse dixerint, quos et plerique ex nostris sequuntur.*

Schuster 24.

360. (218) Ps.-Apuleius (i. e. Caelius Rhodiginus v. fr. 359) De orthographia 11 p. 5 s. Osann. *Eumenides in latino nos Furias dicimus . . . quas Aeschylus primus finxit implicitos serpentibus crines habere. Filiae, secundum Eude⁶ Osann mum, Acheruntis et Noctis fuerunt . . . Orpheus Plutonis et Proserpinae.*

Lob. I 547.

Cf. Hymn. LXX *Ἐψευρίδων.*

361. (316) Marsilius Ficinus in Plat. Conviv. Or. II 8 (II 290 ed. Parisinae 1641) *Amorem Plato rem amaram vocat . . . hunc et O. γλυκύπικρον i. e. dulce-amarum nominat.*

Lob. II 957.

362. (315) Marsilius Ficinus Comm. in Plat. Conviv. Or. VI c. 17 (II 313 ed. Parisinae 1641) *anima inquam sola ita corporalis formae blanditiis delimitur, ut propriam posthabeat speciem, corporis vero formam, quae suae umbra est, sui ipsius oblita sectetur. hinc crudelissimum illud apud Orpheum Narcissi fatum.*

Lob. II 957; Rohde *Psyche* I⁶ 117 n. 1.

363. (317) Marsilius Ficinus Append. Comm. in Plat. Tim. 24 (II 425 ed. Parisinae 1641) *numina quaedam aquatica O. et poetae canunt.*

Lob. II 957. Cfr. fr. 344.

Alia e Marsilio Ficino a Lobeckio II 956 ss. excerpta et ab Abelio iterata scite praetereo, et ut scias, quid de Rosselio in Poemandr. (Lob. II 958; fr. 323 Ab.) iudicandum sit, legas velim Reitzensteinii *Poimandres* 322.

LATERCVLVS POTIORVM DE ORPHEO ET ORPHICIS LIBRORVM

1. R. Bentley Epistola ad Millium Oxonii 1691 (*Opusc. philol.* Lipsiae 1781), 453—457.
2. Andr. Chr. Eschenbach Epigenes de poesi Orphica, in priscas Orphicorum carminum memorias liber commentarius. Norbergae 1702.
3. Ὀρφέως ἀπαντά. Orphei Argonautica Hymni Libellus de lapidibus et Fragmenta cum notis H. Stephani et Andr. Christ. Eschenbachii textum ad codd. mss. et edd. vet. rec. notas suas et indicem graecum adiecit Io. Matthias Gesnerus curante Ge. Christo. Hambergero. Lipsiae 1764.
4. Diet. Tiedemann *Griechenlands erste Philosophen oder Leben und Systeme des Orpheus, Pherecydes, Thales und Pythagoras.* Lipsiae 1780, 1—100.
5. Car. Gotthold. Lenz De fragmentis Orphicis ad astronomiam et agrorum culturam spectantibus. Diss. Goetting. 1789.
6. Ioa. Alb. Fabricii Bibliotheca Graeca ed. IV curante G. Chr. Harlesio I 1790, 140—181 (Fragmenta Orphei p. 158; v. p. 160 de editionibus promissis).
7. Io. Christ. Guil. Gerlach De Hymnis Orphicis. Diss. Goett. 1797.
8. Georg Zoëga Ueber den uranfaenglichen Gott der Orphiker (1799). *Abhandl. her. von F. G. Welcker.* Goettingen 1817, 211.
9. Orphei quae vulgo dicuntur Argonautica interpret. est Joh. Gottl. Schneider, Saxo. Jenae 1803.
10. Orphica cum notis H. Stephani A. Chr. Eschenbachii I. M. Gesneri Th. Tyrwhitti rec. Godofr. Hermannus. Lipsiae 1805. Cf. nr. 12.
11. Immanuel G. Huschke Commentatio de Orphei Argonauticis. Rostochii 1806.
12. Bernh. Ludw. Koenigsmann De aetate carminis epicis, quod sub Orphei nomine circumfertur. Prolusio Athenaei Flenopolitani. Slesvici 1810; cf. God. Hermanni De argumentis pro antiquitate Orphei Argonauticorum maxime a Koenigsmanno allatis dissertationem Lipsiae 1811 = Opuscula II 1827, 1—17. Cf. nr. 10.
13. F. Creuzer *Symbolik und Mythologie der alten Voelker bes. der Griechen* I—IV 1810—1812; praecipue III; ed. altera 1819

- 1821; ed. tertia = *Kl. deutsche Schr.* I—III 1840. 1841; v. Gruppe *Gesch. d. klass. Mythol. u. Religionsgesch.* (Roscheri lexici mythologici supplementum 1921) 126.
14. Georgii Henrici Bode *Commentatio de Orpheo poetarum Graecorum antiquissimo.* Gottingae 1824.
 15. Karl Otfried Mueller *Prolegomena zu einer wissenschaftl. Mythologie.* Goettingen 1825, 379—396. Cf. nr. 16.
 16. Aglaophamus sive de Theologiae mysticae Graecorum causis libri tres scripsit Chr. Aug. Lobeck idemque poetarum Orphicorum dispersas reliquias collegit. I. II. Regimontii Prussorum 1829. Iudicium fecit C. O. Mueller *Goett. Gel. Anz.* 1830 n. 13 = *Kl. deutsche Schr.* II 1848, 54; v. etiam Ad. Schoellum *Hall. Jahrb.* 1838 n. 219, 1746; de titulo Kernium *Orpheus* 32; cf. O. Gruppe *Geschichte der klass. Mythologie* etc. 1921, 150. De Aglaophami ratione et arte C. Lehns *Populaere Aufsaetze aus dem Altertum*² 1875, 479 et L. Friedlaender *Mitth. aus Lobecks Briefwechsel* 1861, 9.
 17. R. H. Klausen *Orpheus* in Ersch und Gruber *Encyclopaedie* III 6 Leipzig 1835, 9—42.
 18. Heinr. Duentzer *Die Fragmente der epischen Poesie der Griechen bis zur Zeit Alexander's des Großen.* Köln 1840, 74—86 et *Nachtrag* ibidem 1841, 33.
 19. Georg. Frid. Schoemann *De poesi theogonica Graecorum Ind. lect.* Gryphisw. 1849/50 = Op. ac. II 1857, 9; *De Cupidine cosmogonica* I. I. 1852 = II 60.
 20. Bern. Buechsenschuetz *De hymnis Orphicis* diss. Berolin. 1851.
 21. B. Giseke *Das Verzeichnis der Werke des Orpheus bei Suidas.* *Rhein. Mus.* VIII 1853, 70.
 22. Guilem. Wiel *Observations in Orphei Argonautica.* Diss. Bonnens. 1853; Pars II *Progr. Bedburg* 1861; Pars III ibidem 1862; Pars IV ibidem 1866; *De Lithicorum carmine* ibidem 1868; *Bemerkungen zu den orphischen Hymnen* ibidem 1878.
 23. G. Bernhardy *Grundriß der griech. Literatur.* Zweite Bearbeitung. II 1 (1856), 346—376; praetereo multorum librorum titulos, quos B. congessit.
 24. Eduard Zeller *Die Philosophie der Griechen in ihrer geschichtlichen Entwicklung.* Zweite voellig umgearbeitete Auflage. Tuebingen I 1856, 68—74; ed. ultima a Zellero curata I 1892, 88—101. Cf. Zellerum *Zur Vorgesch. des Christentums. Essener und Orphiker.* *Zeitschr. wissensch. Theologie* XLII 1899, 195—269 = *Kl. Schr.* II 1910, 120—184. Cf. nr. 76.
 25. Willibald Freymueller *Orpheus und sein Verhaeltnis zu Moses.* *Jahresbericht des Benediktiner-Stiftes Metten* 1857/58.
 26. C. G. Goettling *De Ericapaeo Orphicorum numine* = Opusc. academ. 1869, 206.
 27. F. G. A. Mullach *Fragmenta philosoph. Graecor.* (I) 1860, 162—190, de cuius opere severe at recte iudicavit Schuster (nr. 31) 8 n. 2.

28. Eduard Gerhard *Ueber Orpheus und die Orphiker. Abhandl. preuß. Akademie Berlin* 1861 n. 2.
 29. Rud. Merkel *Philolog.* XVII 1861, 136—148 (de Hesiodi et Orphei theogoniis).
 30. J. J. Bachofen *Die Unsterblichkeitslehre der orphischen Theologie auf den Grabdenkmälern des Altertums. Basel* 1867.
 31. Paul Rob. Schuster *De veteris Orphicae theogoniae indole atque origine. Diss. Lips.* 1869. Diudicavit Giseke *Philol. Anz.* V 1873, 21.
 32. H. van Herwerden *Ad veterum Orphicorum fragmenta Hermes* V 1871, 138—145.
 33. Theod. Bergk *Griech. Literaturgesch.* I 1872, 390—401.
 34. F. Susemihl *Die orphische Theogonie. Neue Jahrb.* 109, 1874, 666; *De theogoniae Orphicae forma antiquissima Ind. schol. Gryphisw.* 1890; *Neue Jahrb.* 141, 1890, 820.
 35. Orphei Lithica. Accedit Damigeron de lapidibus rec. Eugenius Abel. Berolini 1881 (v. etiam Epistula ad Aem. Thewrewk de Ponor Budapestini 1879).
 36. U. von Wilamowitz-Moellendorff *Die orphische Interpolation (Odysseae) in Homerische Untersuchungen* 1884, 199. Contradicte Rohde *Rhein. Mus.* L 1896, 628 = *Kl. Schr.* II 284.
 37. Orphica rec. Eugenius Abel. *Lipsiae et Pragae* 1885.
 38. Eduard Luebbert *De Pindaro dogmatis de migratione animalium cultore. Ind. schol. Bonn.* 1887/88. *Commentatio de Pindaro theologiae Orphicae censore ibid.* 1888/89.
 39. O. Gruppe *Die griech. Culte und Mythen in ihren Beziehungen zu den orientalischen Religionen* I 1887, 612—675 (Diels *Archiv Gesch. Philos.* II 1889, 88, cui respondit Gr. in fasciculo peculiari Fleckeiseni annalium tomo CXXXVII a. 1888 addito, cui iterum Diels *Arch. I. I.* 658); Vide nr. 41. 53. 65. 70. 75. 77.
 40. O. Kern *De Orphei Epimenidis Pherecydis theogoniis quaestiones criticæ* Berolini 1888 (Th. Gomperz *Deutsche Literaturzeitg.* 1888, 974 = *Hellenika* II 1912, 367; Diels *Archiv Gesch. Philos.* I. I. 656). *Empedokles und die Orphiker Archiv Philos.* I 1888, 498; *Theogoniae Orphicae fragmenta nova Herm.* XXIII 1888, 481; *Zu den orph. Hymnen* I. I. XXIV 1889, 498; *Die Pharmakeutriae am Kypseloskasten Archaeol. Jahrb.* III 1889, 234; *Kοατηρες des O. Archiv* II 1889, 387; *Zu Parmenides* III 1890, 173; *Die boiot. Kabiren Herm.* XXV 1890, 1; *Orphischer Totenkult in Aus der Anomia. Archaeolog. Beitr.* Carl Robert dargebracht 1890, 86 (v. E. Petersen *Roem. Mitteil.* V 1890, 69).
- Die Herkunft des orph. Hymnenbuchs in Genethliakon Carl Robert zum 8. Maerz 1910, 89; Das Demeterheiligtum von Pergamon und die orphischen Hymnen Herm. XLVI 1911, 431; Hipta I. I. XXXXIX 1914, 480; Orphiker auf Kreta I. I. LI 1916, 554 [v. LII 1917, 475]; Hymnologicum LII 1917, 149; v. nr. 70. 77.*

41. O. Gruppe *Die rhapsodische Theogonic und ihre Bedeutung innerhalb der orph. Litteratur.* XVII. Supplementbd. d. Jahrb. f. class. Philol. 1890, 689—747; v. nr. 39.
42. Cecil Smith *Orphic myths on Attic Vases Journ. of Hell. Stud.* XI 1890, 343 ss. v. Rohde *Psyche* II⁶ 118 n.
43. A. Furtwaengler *Orpheus. Attische Vase aus Gela* 50. Progr. zum Winckelmannsfeste Berlin 1890, 154 = Kl. Schr. II 522.
44. Albrecht Dieterich *De hymnis Orphicis capitula quinque* Marpurgi 1891 = Kl. Schr. 69—110; *Abraxas Studien zur Religionsgeschichte des spaetern Altertums* 1891. Cf. nr. 45. 58.
45. Albrecht Dieterich *Nekyia. Beitraege zur Erklaerung der neuuentdeckten Petrusapokalypse* 1893; editio secunda cum R. Wuenschii notis 1913; v. etiam ab eodem edita Dieterichii Kl. Schr. 1911 passim. Cf. nr. 44. 58.
46. Eduard Meyer *Geschichte des Altertums* II 1893, 734—749.
47. Ferd. Duemmler *Zur orph. Kosmologie Archiv Gesch. Philos.* VII 1894, 147 = Kl. Schr. II 1901, 155 v. etiam nr. 55.
48. Erwin Rohde *Psyche. Seelencult und Unsterblichkeitsglaube der Griechen* 1894, 395—428. II^{5. 6} 1910, 103—136 (II^{7. 8} 1920); *Orphisch. Philolog.* LIV 1895, 374 = Kl. Schr. I p. XII. Iudicium libri Maaßii (nr. 55) N. Heidelb. Jahrb. VI 1895, 1—18 = Kl. Schr. II 293—313; v. nr. 36. 42. 55.
49. A. E. J. Holwerda *De theogonia Orphica. Mnemosyne N. S.* XXII 1894, 286—329; 361—385.
50. Al. Rzach *Wien. Stud.* XVI 1894, 226 (de imitatione Hesiodea).
51. Wilh. Kroll *De oraculis Chaldaicis. Bresl. philol. Abhdly.* VII 1, 1894; *Philolog.* LIII 1894, 416. 561; *Rhein. Mus.* LII 1897, 289.
52. Theodor Gomperz *Griechische Denker* I 1895, 74, I³ 1911, 99—111. 433; v. nr. 40.
53. O. Gruppe in Roscheri lexico s. *Orpheus* III 1, 1058—1207; s. *Phanes* III 2, 2249—2271. (Cf. *Jahresber. klass. Altertumsw.* Suppl. CLXXXVI 1921, 283—291.)
54. Paul Knapp *Ueber Orpheusdarstellungen. Jahresber. Gymnas.* in Tuebingen 1895.
55. Ernst Maaß *Orpheus. Untersuchungen zur griechischen roemischen altchristlichen Jenseitsdichtung und Religion* 1895; v. nr. 48 (E. Rohde) et F. Duemmler *Theol. Literaturz.* 1895, 457 = Kl. Schr. II 273.
56. Paul Tannery *Rev. de philol.* XXI 1897, 190; XXIII 1899, 126; XXIV 1900, 54. 97; XXV 1901, 313; *Sur la première theogonie orphique* *Archiv Gesch. Philos.* XI N. F. IV 1898, 13.
57. Walter Amelung *Orphisches in der unteritalischen Vasenmalerei. Roem. Mitteil.* XIII 1898, 97—107. Cetera de vasculis Italiae inferioris v. supra p. 21 test. nr. 69.
58. Friedrich Weber *Platon. Notizen ueber Orpheus. Eine litterarhistor. Untersuchung. Progr. Muenchen* 1899. Cf. Dieterich *Deutsche Literaturzeitg.* 1900, 864.

59. Arthur Platt *Orphica I—IV Journal of philology London XXVI*
1899, 69—80; 224—232.
60. Hermann Diels *Die Fragmente der Vorsokratiker* 1903, 489—496.
II³ 1912, 163—178 v. etiam *Ein orphischer Demeterhymnus*.
Festschr. f. Th. Gomperz 1902, 1; *Arcana Cerealia in Miscellanea di Archeologia di Storia e di Filologia dedicata al Prof. A. Salinas* 1907, 3; *Ein orphischer Totenpaß* in *Philotesia für Paul Kleinert* 1907, 3 v. nrr. 39. 40. 81.
61. Karl Joël *Der Ursprung der Naturphilosophie aus dem Geiste der Mystik. Programm zur Rektoratsfeier der Universitaet Basel* 1903. Editio secunda Ienae 1906 ap. Diederichsium.
62. Robert Herman Woltjer *De Platone Prae-Socraticorum philosophorum existimatore et iudice. Disputatio litteraria Lugduni Bat.* 1904, 129—211; 214—217.
63. Jos. Heeg *Die angeblichen orphischen Ἔργα καὶ Ἡμέραι*. Diss. *Heribopolit.* 1907; *Ueber ein astrologisch-medizin. Orphicum. Festgabe für Martin von Schanz.* *Wuerzb.* 1912, 159.
64. Auguste Diès *Le cycle mystique. La divinité origine et fin des existences individuelles dans la philosophie antésocratique. Thèse prés. à la fac. de Rennes. Paris* 1909.
65. Domenico Comparetti *Laminette Orfiche edite ed illustrate*. *Firenze* 1910; iudicium fecit Gruppe *Berl. Philol. Wochenschr.* 1912, 103.
66. Karl Beth *Die Herkunft des orphischen Erikepaios. Wiener Studien XXXIV* 1912 (*Gomperz-Heft*) 288—300.
67. Robert Eisler *Weltenmantel und Himmelszelt. Religionsgesch. Unters. zur Urgesch. d. antiken Weltbildes Muenchen* I. II 1910.
68. Salomon Reinach *Cultes, Mythes et Religions* continet I 1908, 312—315 *Ἄνσις προγόρων δρεπίστων* (*Rev. philol.* XXIII 1899); II 1909, 58—65 *Zagreus le serpent cornu* (*Rev. arch.* 1899 II); 66—48 *L'orphisme dans la IVe éclogue de Virgile* (*Rev. de l'Histoire des Religions* 1900); 85—122 *La mort d'Orphée* (*Rev. arch.* 1902 II); 123—134 *Une formule orphique* (*Rev. arch.* 1901 II); III 1913, 272—282 *Morale orphique et morale chrétienne* (*Archiv Religionswiss.* IX 1906, 312 "Αἴσου βιασθάντοι, cf. S. Wide ibidem XII 1909, 224); 283—292 *L'apocalypse de Saint Pierre*; 343—363 *L'idée du péché original*.
69. Jos. Doerfler *Die Eleaten und die Orphiker. Progr. Freistadt in Oberoesterreich* 1911; *Die Orphik in Platons Gorgias. Wien. Stud. XXXIII* 1911, 177; (*Vom Mythos zum Logos. Krit. Bem. ueber das Verhaeltnis der griech. Weltbildungslehren zur ionischen Naturphilosophie. Progr. Freist.* 1914).
70. Maxim. Hauck *De hymnorum Orphicorum aetate* (*Breslauer philol. Abhdlgn. Heft 43*) *Vratislaviae* 1911 v. Kern *Berl. philol. Wochenschr.* 1912, 1438; Gruppe *Jahresber. klass. Altertumsw.* CLXXXVI 1921, 287.

71. A. M. Pizzagalli *Esiodo e l' orfismo in Mito e poesia nella Grecia antica.* Catania 1913, 219—245.
72. Martin Bock *De Aeschylo poeta Orphico et Orpheopythagoreo.* Diss. Ienens. 1914.
73. Jan. Herm. Wieten *De tribus laminis aureis quae in sepulcris Thuriniis sunt inventae.* Diss. Amstelodami 1915.
74. Lamellae aureae Orphicae ed. comm. instr. Alexand. Olivieri (*Kleine Texte fuer Vorlesungen und Uebungen* 'n. 133) Bonn 1915.
75. Vittorio Macchioro *Orphica (Quesiti di ermeneutica vascolare)* *Rivista indo-greco-italica* II. III Napoli 1918, 1; *Dionysos Mystes Atti della Real. Accad. d. Scienze di Torino* LIV 1918, 126; *Dionysiaca Atti R. Accad. Arch. Lett. Bell. Arti (Napolit.) N. S.* VI 1917, 3; *Zagreus. Studi dell' Orfismo.* Bari 1920 [non vidi] (O. Gruppe *Philol. Wochenschr.* 1921, 245). Cf. F. v. Duhn *Archaeol. Anzeig.* 1921, 137.
76. Eduard Zeller *Philosophie der Griechen.* Sechste Aufl. mit Unterstuettzung von F. Lortzing, her. von Wilh. Nestle. I 1919, 61—88; 122—148. Cf. nr. 24.
77. O. Kern *Orpheus. Eine religionsgesch. Untersuchung mit einem Beitrag von Josef Strzygowski.* Berlin 1920 (Joh. Geffcken *Deutsche Literaturzeit.* 1920, 788; O. Gruppe *Berl. Philol. Wochenschr.* 1920, 868); v. nr. 40. 70.
78. Carl Robert *Griechische Heldensage* I 1. Berlin 1920, 398—411.
79. Gustav Neckel *Die Ueberlieferungen vom Gotte Balder.* Dortmund 1920, 152 ss. 161 ss. Cf. C. Clemen *Neue Jahrb.* XXV 1922, 126.
80. Fritz Weege *Etruskische Malerei.* III. Abschnitt: *Der Jenseitsglaube der Etrusker und seine Darstellung in der Malerei.* Halle 1921, 22.
81. Herm. Diels *Der antike Pessimismus (Schule und Leben Heft 1)* Berlin 1921.
82. Michael Tierney *A new ritual of the Orphic Mysteries in The Classical Quarterly* London XVI 1922, 77—87; *The Origins of Orphism in The Irish Theological Quarterly* Dublin XVII 1922, 112—127.

COMPARATIO NVMERORVM

Abel	Kern	Abel	Kern	Abel	Kern
1	22	35	29	69	83
2	285	36	54	70	83
3	243	37	55	71	170
4	245	38	55. 56	72	104
5	246	39	57	73	98
6	247	40	75	74	96
7	239 b	41	58	75	89
8	26	42	334	76	233
9	289	43	168 vs. 6—8	77	94
10	290	44	63	78	108
11	280	45	149	79	96
12	263. 266. 282	46	21 a	80	242
13	283	47	59	81	91. 93
14	257. 268	48	60	82	92
15	269	49	62	83	95
16	270	50	68	84	97
17	342	51	p. 142 m.	85	107. 111. 220
18	284	52	66. 67. 359	86	101
19	281	53	70	87	102
20	358	54	71 a	88	103
21	249	55	71 b	89	109
22	261	56	65	90	113
23	267	57	73	91	112
24	p. 274 squ.	58	74. 86 vs. 3. 4	92	179
25	271	59	86	93	110
26	274	60	99	94	114 vs. 1. 2
27	277	61	85	95	114 vs. 3—6
28	278	62	81	96	111
29	273	63	79	97	121
30	28	64	76	98	131
31	16	65	78	99	129
32	15	66	80	100	135
33	21	67	37	101	127
34	14	68	82	102	119

Abel	Kern	Abel	Kern	Abel	Kern
103	120. 136	147	312	192	218
104	117	148	276. 313	193	211
105	144	149	314	194	151 p. 191
106	145	150	315	195	209
107	189	151	316	196	34
108	147	152	238	197	107 p. 171 i.
109	105 a	153	293	198	210 a
110	105 b. 162	154	222	199	210 b
111	152	155	123	200	35. 214 p. 234
112	151	156	125	201	188
113	107 p. 171 s.	157	295	202	216 a
114	137. 154	158	296	203	216 b
115	148	159	p. 308 nr. 21	204	216 c
116	90. 157	160	297 a	205	122. 215
117	164	161	297 b	206	205. 213. 240
118	155. 165	162	297 c	207	199. 211
119	82	163	203	208	213. 232
120	167 a	164	298	209	48
121	167 b	165	302	210	151. 191. 195
122	165. 166	166	301	211	180. 192. 193
123	168	167	237	212	43
124	169 vs. 7. 8 et	168	237 p. 250 m.	213	p. 116
	167 b vs. 6	169	239	214	44
125	158	170	299	215	52
126	160	171	300	216	53
127	85 vs. 3	172	323	217	51
128	145	173	324	218	197. 360
129	144	174	322	219	42
130	163	175	329	220	115
131	176	176	328	221	7. 8. 221
132	174	177	321	222	224 a
133	177. 186	178	319	223	224 b
134	185	179	320	224	223
135	178	180	326	225	224 a
136	175	181	325	226	229. 230
137	187	182	p. 314 i.	227	4. 235
138	188	183	156 p. 315	228	5
139	168 vs. 9. 184	184	200	229	test. 191 et
140	182. 183	185	190		p. 318 nr. 30
141	test. 249	186	195	230	226
142	317	187	198	231	304
143	315	188	206	232	305
144	309	189	257	233	306
145	310	190	208	234	307
146	311	191	205. 207	235	236

Abel	Kern	Abel	Kern	Abel	
236	354	265	340	295	Kroll Or. Chald. 47
237	338	266	330	296	Kroll Or. Chald. 29
238	248 a	267	4 p. 83 m.	297	Kroll Or. Chald. 36
239	248 b	268	344	298	Kroll Or. Chald. 36
240	318	269	244	299	Kroll Or. Chald. 46
241	27	270	p. 300 i.	300	Kroll Or. Chald. 53
242	332	271	331	301	Kroll Or. Chald. 56
243	139	272	202	302	Kroll Or. Chald. 25
244	141	273	172	303	Kroll Or. Chald. 25
245	130. 142	274	194	304	Kroll Or. Chald. 25
246	225	275	test. 171	305	Kroll Or. Chald. 30
247	292	276	p. 312 s.	306	353
248	29 a	277	204	307	348
249	250	278	210 p. 229 i.	308	153
250	250	279	347	309	Orph. Hymn. I 1
251	227	280	345	310	173
252	219	281	337	311	316 p. 324 i.
253	33	282	341	312	—
254	11	283	275	313	—
255	335	284	339	314	—
256	40	285	346	315	362
257	45	286	343	316	361
258	39	287	349	317	363
259	38	288	357	318	—
260	41	289	test. 245	319	—
261	46	290	52 p. 129 s.	320	—
262	Empedocles	291	Kroll Or. Chald. 20	321	—
	fr. 141 Diels	292	350	322	—
263	291	293	Kroll Or. Chald. 57	323	—
264	234	294	Kroll Or. Chald. 28		

CORRIGENDA ET ADDENDA

Cf. p. 79 test. nr. 258—262.

test. 8 p. 3 adde 8a. Plutarch. Quaest. Graecae 11 p. 293 *κατασχόντες χωρίον*, ἐν οἷι πρότεροι οἰκήσαι Μέθωνα τὸν Ὄρφεως πρόγορον (ἀπόγορον Wytteneb.) ἴστοροντι, τὴν μὲν πόλιν ὀρόμασαν Μεθώνην, ὑπὸ δὲ τῶν προσοίκων Ἀποσφενδόντοι προσωνομάσθησαν. Cf. Maabii *Orpheus* 65 n. 78; 154 n. 48. Μεθώνη Οεαγρι μάτη in Certam. Hom. et Hes. test. 8.

test. 14 p. 5 m. legendum: Christio.

test. 54 p. 15 addendum 54a. Philostrat. Apollon. Tyan. VIII 7 p. 162 (I 321, 28 Kays.) *καίτοι πολλὰς ἀν ηὔξαμην ἵνγας ὑπὲρ τῆς ἐκείνου ψυχῆς γενέσθαι μοι, καὶ, νὴ Δί', εἴ τινες Ὄρφεως εἰσὶν ὑπὲρ τῶν ἀποθανότων μελοιδίαι, μηδὲ ἐκείνας ἀγνοῆσαι, καὶ γὰρ ἀν μοι δοκᾶ καὶ ὑπὸ τὴν γῆν πορευεν*³²² Kays. Θῆναι δὲ αὐτόν, εἴ ἐφικτὰ ἦν ταῦτα· οὕτω με ἀνήρτητο πᾶσιν οἵς φιλοσόφως τε καὶ κατὰ τὸν ἔμδρον ἔποιτε.

test. 95. 96 p. 27 s. corrigas velim peccatum meum foedissimum Aeliani (Hist. anim. XI 1) verbis ‘Ἐκαταῖος οὐχ δὲ Μιλήσιος, ἀλλ’ δὲ Ἀβδηρίτης. Vide p. 300.

test. 122 p. 37. Cf. F. Atenstaedt *Herm.* LVII 1922, 236.

test. 136 p. 41. Adde F. Bollii animadversionem ap. E. Fehrle *Studien zu den Griech. Geponikern Στοιχεῖα* III 1920, 23.

test. 147 p. 45 m. deest post *opinatur* uncus.

test. 148 p. 45 i. ἐγράψῃ vitiosum; corrigendum ἐγράψε. Adde Ciceronis servum Orphea Ad fam. XIV 4, 4 et Hortensii ap. Varron. Rer. rustic. III 13, 3 *ibi erat locus excelsus, ubi triclinio posito cenabamus, quo Orphea vocari iussit. qui cum eo venisset cum stola et cithara cantare esset iussus, bucina inflavit, ut tanta circumfluxerit nos cervorum aprorum*

et ceterarum quadripedum multitudo, ut non minus formosum mihi visum sit spectaculum, quam in circu maximo aedilium sine Africanis bestiis cum fiunt venationes.

- test. 160 a p. 48 i. Interpunctio ante *Orphei auditor* delenda.
- test. 174 p. 52. Cf. test. nr. 13 et W. Krollium *RE²* XI 314.
- test. 189 p. 55. Post Ὀμηρικὰ inserendum: (sc. βίβλους).
- test. 208 p. 60 bis corrigendum ἐ(σ)παθημέν(ας). Post φίπτ(ει) supplet Hermannus Diels οἰ(όρ) τε.
- test. 213 p. 61. Versus Euripideos Otto Lagercrantz *Skrifter utgisna af K. Humanistika Vetenskaps—Samfundet i Uppsala* 21: 2 (1922), 55 ss. nunc sine verisimilitatis specie legi iubet ἥδη νῦν αὐχει καὶ δύ' ἀφύουν βορᾶς σοὶ τ' οἰς καπήλεν' Ὁρφέα τ' ἄρακτ' ἔχων βάκχενε πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπτούς. ἐπεὶ γ' ἐλήφθης.
- test. 214 p. 61. Cf. Alfred Schroeder *De Ethnographiae antiquae locis quibusdam communibus observationes.* Diss. Hal. 1921, 38.
- test. 225 p. 67. De Constantini Lascaris tractatu in *Marmor. Taurinens.* I 98 cf. Émile Legrand *Bibliographie Hellénique I Paris* 1885 p. LXXXVI.
- test. 240 extr. p. 73 *non* delendum est.
- test. 256 p. 78. Vide etiam test. nr. 209 et adde 256 a Philostrat. Apollon. *Tyan.* IV 21 p. 73 (I 140, 18 Kays.) ἐπιπλῆξαι δὲ λέγεται περὶ Διονυσίων Ἀθηναίων, ἂν ποιεῖται σφιστιν ἐν ὅραι τοῦ Ἀρθεστηριῶτος· διὸ μὲν γὰρ μορφιδίας ἀκροασομέρους καὶ μελοποίας παραβάσεών τε καὶ ὁνθμοῦ, διπόσοι κομισιδίας τε καὶ τραγωδίας εἰσὶν, ἐς τὸ θέατρον ἔνυμφοι τὰν ὕμετο, ἐπεὶ δὲ ἥκουνσεν, διτι αὐλοῦ ὑποσημήνατος λυγισμοὺς δροῦνται καὶ μεταξὺ τῆς Ὁρφέως ἐποποίας τε καὶ θεολογίας τὰ μὲν ώς Ὡραι, τὰ δὲ ώς Νύμφαι, τὰ δὲ ώς Βάκχαι πρόστονσιν, ἐς ἐπίπληξιν τούτου κατέστη καὶ ‘πανύσασθε’ εἶπεν ‘ἔξορχούμενοι τοὺς Σαλαμινίους καὶ πολλοὺς ἔτέρους κεψέρους ἀγαθοὺς ἄρδας, εἰ μὲν γὰρ Λακωνικὴ ταῦτα δραχμαῖς, εἴγε οἱ στρατιῶται, γυμνάζεσθε γὰρ πολέμῳ καὶ ἔνυρορχήσομαι, εἰ δὲ ἀπαλῇ καὶ ἐς τὸ θῆλυ σπεύδονσα, τί φῶ περὶ τῶν τροπαίων;’ Cf. Lucian. *Περὶ δραχήσεως* 15 ἐστι λέγειν, διτι τελετὴν οὐδὲ μίαν ἀρχαῖαν ἔστιν εὑρεῖν ἄμεν δραχήσεως, Ὁρφέως δηλαδή καὶ Μονσαίου τῶν τότε ἀρίστων δραχμῶν, καταστησαμένων αὐτάς, ὡς τε κάλλιστον καὶ τοῦτο τομοθετησάντων σὺν ὁνθμῷ καὶ

- δοχήσει μνεῖσθαι, Lob. I 467; Giseke *Rhein. Mus.* VIII 1853, 81.
- fr. 2 p. 81 legendum: *Verisimilius autem vs. 4* ⟨αἰολόχρως.
- fr. 3 p. 82 i. in Phaedri loco corrigendum: τελετῶν τυχοῦσα ἔξαρτη.
- fr. 21 p. 90 i. lege: (*v. frr. 21a. 23*) et p. 91 m.: *Cetera v. fr. 21a.*
- fr. 21a p. 91 initio corrigas velim *Platonem.* Vs. 1. 2 laudat etiam Ioann. Philoponus *De aeternitate mundi* VI 18 p. 178, 25 ss. Rabe.
- fr. 23 legendum Ps.-Demosth. XXV 11 η πάσας καὶ πόλεις καὶ χώρας σώζει.
- fr. 31 p. 101 ss. De hac papyro nunc fusius egit Michael Tierney in *The Classical Quarterly* XVI (London 1922) No. 2 p. 77 ss. "A new Ritual of the Orphic Mysteries", quem libellum auctor mihi benigne misit. In textum meum duo vitia irrepsisse moneo: I vs. 10 legendum est τράγος τε et II vs. 11 εὐχεσθαι vel εὐχέσθω. I vs. 14 H. Diels mihi proposuit λείπαντα Stuecke, denen die Extremitäten fehlen. Ad II vs. 10, ubi U. Wilcken δάκος praeferat, cf. δάκος Kenyon *Greek Papyri in the British Museum* I 1893, 92 vs. 231; 119, 86; βίσσιμοι δάκος 91, 208; δ. λιροῦ 96, 359; μέλαινι δάκκι (δάκει?) ισιακῷ 118, 66.
- fr. 32 p. 104. Adde libris libellisque a me laudatis Norden *Aeneis Buch* VI p. 169 n. 3; Furtwaengler *Antike Gemmen* III 264 (cf. II 122 n. 59, III 203. 292). b IV vs. 2 p. 106 praeferat H. Diels Ernesti Maaßii explicationem prolatam *Athen. Mitt.* XVIII 1893, 275. Ad f vs. 2 p. 108 m. cf. F. Weege *Etrusk. Malerei* 166 n. 134.
- fr. 37 p. 112 m. Adde nunc S. Eitrem *Ein christliches Amulett auf Papyrus* in *Videnskapselsk. Forhandl. for 1921 no. 1 Kristiania* 1921, ubi vs. 4. 5 βασκοσύνη πάσης ἀερίων πνευμάτων καὶ ἀρθρωπίτων ὀρθαλμοῦ commemoratur. Cf. Eitrem p. 13 ss.
- fr. 54 p. 131 n. 1. De notione vocis ὥλη cf. *Bac. Φάβης Ἀράλεκτα φιλολογικά* in *Ἀθηνᾶ XXVII Ἀρχεῖον* 145—148, cuius libelli notitiam habeo ex Pauli Kretschmeri relatione *Glotta* XI 1921, 249. Ibidem p. 132 m. de Necessitate et Amore cf. Joël *Ursprung der Naturphilosophie aus dem Geiste der Mystik*² p. 148 et Wilamowitzii *Platon* I¹ 371 n. 1.

p. 141 m. legendum *Athenagoras πρεσβ. περὶ Χριστιανῶν* p. 18, 12
Schw.

p. 143 su. Adde Neoplatonicorum farragini etiam Damasc. De principiis 182 (II 60, 3 Rue.) πολλοὶ μὲν δὴ ἔκαστοι οἱ πηγαῖοι θεοί, καὶ πρὸ πάντων ἡ πηγὴ τῶν πηγῶν. ἀλλὰ ἡ ἔρωσις ἐπικρατοῦσα, καὶ οὐκ ἔδοιτο ἔξω τὸ πλῆθος προσελθεῖν, μοροειδεῖς εἶναι τοὺς περιέχοντας τὸ τοιοῦτον πλῆθος θεοὺς ἀποφαίνει. ὁ δὲ Ὁ. καὶ τὸ ὄπωσοῦν τούτων διωρισμένον δόσων, πολλὰ γένη θεῶν ἐν ἔκαστοι διακόσμῳ παραδίδωσιν τοὺς μὲν εἰσω, τοὺς δὲ ἔξω ποιῶν. καὶ γὰρ πᾶς ὁ ἔξω γεννῶν πάντως καὶ εἰσω πρὸ τῶν ἔξω γεννῶν. διαφέρει δὲ ἡ ἔρωσις καὶ ἡ διάκρισις, εἰσω μὲν ἡ ἔρωσις ἐπικρατοῦσα, ἔξω δὲ ἡ διάκρισις et ibidem 173 (II 51, 18 Rue.) ἔνατορ, πῶς νοητέον τὸν τρίτον θεόν· πότερον ὡς ἔτα ἢ ὡς πολλούς, καὶ εἰ πολλούς, ἐν ᾧ ζητήσομεν καὶ ὅπως οἱ μὲν θεοὶ μοροειδεῖς ποιοῦσι τοὺς πηγαίους θεούς, καὶ μάλιστα τοὺς πρώτους. ὁ δὲ Ὁ. καὶ ἐν τούτοις μέοη καὶ γένη παράγει θεῶν. Cf. Kernium Herm. XXIII 1888, 482 nr. II. III et Krollium Philolog. LIII (N. F. VII) 1894, 419 n. 4.

fr. 62 p. 145 cf. ad vs. 1 Herm. in Plat. Phaedr. p. 88, 25 Couvr. (test. nr. 171).

fr. 65 p. 147 m. adde P. Tannery Rev. philol. XXI 1897, 191.

fr. 85 p. 157 adde etiam numerum Abelianum 127.

fr. 97 p. 163 i. inserendum post Procl. in Plat. Tim.: 28 c.

fr. 98 p. 164. ‘In 98 haben Sie in der Diss. (p. 43) wohl richtiger interpungiert: αὐτός, γάρ, ἐῆς. Denn die Umstellung gegen beide Zeugen ist nicht ratsam, auch von der Stellung selbst abgesehen. Der Vers wird nur teilweise beibehalten. Er koennte z. B. lauten αὐτὸς ἐῆς ὁ γε παιδός oder desgleichen.’ H. Diels.

fr. 107 p. 170 m. leg. περικλυτὸς Ἡρικεπαῖος.

fr. 111 p. 175 adde etiam numerum Abelianum 96.

fr. 113 p. 176. ‘Ich sehe jetzt aus dem von mir neulich ueberschienen Aufsatz Herm. XXIII, daß ich ἀπάντωρ nicht wegen fr. 79 Abel [supra fr. 96], das sich auf die Sonne bezieht und οὐδος nicht enthaelt, sondern wegen der Lesart οὐδος καὶ πάντωρ geschrieben habe. Dieses καὶ, das gewiß im Marc. steht, laeft Ruelle ... aus. Wenn also die beiden

*Fragmente verschieden sind, hindert nichts an einen Vers
οὐδος ἀπάντων | ηδὲ φύλαξ zu denken.'* H. Diels.

- fr. 114 p. 176 adde etiam numerum Abelianum 94.
 fr. 127 p. 182 i. leg. *Procl. in Tim.* 39 d (III 89, 29 Diehl).
 fr. 131 p. 183. 98 (non 99) num. Abelianus.
 fr. 153 p. 193 defendit H. Diels optimo iure tradita verba ήν
 καὶ αὐτὴν contra Lobeckii conjecturam ήν καὶ αὐτός.
 fr. 159 p. 196. Cf. *Procl. Plat. Theolog.* IV 16 p. 203 ενθὲν μὲν
 οὖν κατὰ τὴν πρώτην ἐπιβολὴν καὶ ὁ Πλάτων ἐμφαίνει
 τὸ τριαδικὸν αὐτῆς, τοίᾳ μὲν ἀποφατικὰ παραλαβώρ, τὸ
 ἀχρώματον, τὸ ἀσχημάτιστον, τὸ ἀναφές. τρεῖς δὲ ἐν
 αὐτῇ θεότητας ἴδρυσας, τὴν ἐπιστήμην, τὴν σωφροσύνην,
 τὴν δικαιοσύνην, καὶ ὅ γε ἡμέτερος καθηγεμὼν διαιρεῖ
 ἀξιοῖ τὴν τριάδα ταύτην εἰς τὰς τρεῖς μονάδας, καὶ δεί-
 κνουσι καὶ τοῦτο ταῖς Ὀρφικαῖς θεολογίαις ἐπομέρως.
 fr. 160 p. 196 i. Cf. O. Schroederum *Philolog.* LXXIV 1917 (N. F.
 XXVIII), 195 ss., qui de Pindari celeberrimo fr. 169 Schr.
 Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθάρατον
 ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάται κειοί accurate
 agit, quod cum aliis (v. iam Lobeckium I 533) ad Orphicos
 refert.
 fr. 163 p. 197 adde num. Abelianum 130.
 fr. 167 p. 201 su. adde ad b vs. 4 etiam fr. 165 vs. 3.
 fr. 187 p. 215 leg. *Cratyl.* 406 b p. 106, 10 Pasqu.
 fr. 192 p. 218 m. leg. *Cratyl.* 389 c p. 22, 2 Pasqu.
 fr. 194 p. 219 i. servat H. Diels εἰκότως contra Diehlum.
 fr. 198 init. p. 221 m. legendum *Procl. Plat. Theol.* VI 11 p. 370, 43.
 fr. 201 p. 223 i. ἔχομεν (apogr. B) legendum esse H. Diels recte
 monet conferens indicativos sequentium partium p. 215 Rue.
 fr. 204 p. 224 i. Omissam esse Wilamowitzii (*Griech. Verskunst*
 1921, 290 n. 4) egregiam emendationem τῶιδε τίνα (τίνι
 codd.) H. Diels me monuit.
 fr. 229 et 230 p. 244 adde num. Abelianum 226.
 fr. 248 p. 266 i. n. 11 (Oracul. Sibyllin.) accipias velim uncos hoc
 modo correctos: (cf. *Hymn. VIII* 6 . . . [Scalig. . . . Ab.]
 ... 65 n. 1).
 fr. 249 p. 269 leg. *Tzetz. Chiliad.* XII 399 vs. 152 p. 445 K.
 p. 275 m. (Catalog. cod. astrolog. graecor. V 3 p. 90 ss.) pro παὶ
 legendum est *καὶ*.
 fr. 275 p. 278 adde num. Abelianum 283.

- fr. 282 p. 281 vs. 9 interpunctio post *δώροισι* delenda.
- fr. 283 p. 281 i. *τοιοτοσδε* (pro *τοιωσδε*) Heeg in editionis Abelianae exemplari suo, codicibus ut videtur nisus.
- p. 305 su. adde Ganschinietz RE² X 2359 ss.
- p. 316 su. legendum Procl. Plat. Theol. V 35.
- fr. 308 p. 320. Cf. Herm. Guentert *Von der Sprache der Goetter und Geister. Halle* 1921, 10 n. 2; 65.
- fr. 315 p. 323 adde etiam num. Abelianum 150.
- fr. 321 p. 327. De Archelao cf. F. Atenstaedt *Herm. LVII* 1922, 238.
- fr. 333 p. 331. De Agathodaemonis tractatu Edm. de Lippmann vir de alchymiae historia unice meritus mihi comiter scripsit, daß der sehr verwirrte und verderbte Text weder vom chemischen noch vom alchemistischen Standpunkte aus eine irgend bestimmte und verstuendliche Deutung zulaßt.
- p. 350 adde: nr. 83 Herm. Diels (j. 4. VI. 1922) *Himmels- und Hoellenfahrten von Homer bis Dante* in *Neue Jahrb. XXV* 1922, 239—253.

INDICES

t. significat partis prioris testimonium. p. = pagina; su. = supra;
m. = media; i. = infra. Numerus typis pinguioribus expressus fragmentum
indicat.

I. ORPHEI LIBRI ET SIMILIA

<p><i>Αμμοσοκοία?</i> t. 223 d; p. 297 nr. 9
 <i>ἀναγραφαὶ</i> (<i>Ορφέως</i>) ἐν σανίσιν ἐπὶ
 <i>Άλμον</i> 332
 <i>ἀναρεφόμενα</i>, τὰ τε εἰς Ὀρφέα καὶ
 <i>Μονσάτον</i> 30 v. 37
 <i>Ἀνθρωπογονία?</i> p. 67; <i>ἀνθρώπων</i>
 <i>πλαστονυγία</i> 62
 <i>ἀπόρρητοι θρῆνοι</i> 209 p. 228 su. δὲ ἐν
 <i>ἀπορρήτοις λεγόμενος λόγος</i> 7
 <i>Ἄργολικά?</i> t. 225
 <i>Ἄργοραντικά</i> t. 224. 225
 <i>Ἀστρολογικά</i> t. 225 (?); p. 267 nr. 7;
 <i>σημείων τεράτων τε λύσεις ἀστρων</i>
 <i>τε πορείας</i> t. 224_{ii}; p. 267 i.
 <i>Ἀστρονομία</i> t. 223 d; p. 67 i.; p. 296
 nr. 8
 <i>Ἀστρονομικά</i> p. 267 m. nr. 7
 <i>Ἀστροσοκοία</i> p. 297 nr. 9</p> <p><i>Βακχικά</i> t. 216. 223 d; p. 67 m.;?
 p. 248 nr. 5; f. 236—244; p. 298 m.
 nr. 12; <i>O. in sacris Liberalibus</i> 238;
 <i>sacra Liberi Orphica</i> t. 99; ἐξ τοῦ
 <i>Διονύσου ἀφανισμοῦ</i> 206
 <i>βιβλῶν διαδος</i> 3; <i>βιβλίον</i> t. 220;
 <i>libri</i> t. 226
 <i>Περὶ Βοτανῶν</i> v. <i>περὶ Φυτῶν</i></p> <p><i>γενεαλογίαι</i> t. 250
 <i>Γεωργία</i> p. 269 su.; p. 279 nr. III; 280
 — 283. <i>Γεωργικά</i> t. 225</p> | <p><i>γῆρως Ὄρφεια</i> t. 82
 <i>Gigantomachia</i>(=Titanomachia) t. 226
 <i>γράμματα Ὄρφικά</i> t. 250</p> <p>[<i>Δεκαετηρία</i> t. 225 v. t. 177]
 (δέλτοι 333₃ p. 333)
 <i>Δίμητρος ζῆτησις</i> t. 221 v. <i>Κόρης</i>
 <i>ἄρπαγή</i> et <i>Δίμητρος πλάνη</i> καὶ
 <i>Φερσεφόνης</i> μέγα πένθος p. 115 su.
 <i>Διαθῆκαι</i> p. 255 nr. 6 245—248; τὸ
 <i>Διαθῆκαι</i> ἐπιγραφόμενον <i>βιβλίον</i>
 245
 <i>Δικτυον</i> t. 223 d; (26); p. 297 nr. 10 289;
 p. 314 m. nr. 26
 ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἡρας 115 v.
 p. 141 m.
 <i>δόγματα</i> p. 301 i. v. t. 250
 <i>περὶ Δραπετῶν</i> p. 282 nr. IV 284
 <i>Διωδεκαετηρίδες</i> p. 267 ss. nr. I 249
 — 270
 ἐκ τῆς Διωδεκαετηρίδος Ὄρφεως περὶ
 <i>καταρχῶν</i> 288 p. 293
 <i>διωδεκάτη διμήνη</i> 62₄</p> <p><i>Ἐλληνὶς σοφία</i> 201 p. 224 su.
 <i>περὶ Ἐπεμβάσεων</i> p. 287 nr. VI 286
 — 287
 <i>Ἐπιγράμματα</i> t. 197. 225; p. 297 nr. 11
 290
 <i>Ἐποποία</i> t. 225; 256 a Add. p. 355;
 <i>Ἐπος</i> 235; <i>Ἐπη</i> t. 239; 27 p. 96 su.;</p> |
|---|--|

- 49₂₁. 53.** 169 p. 208 su.; p. 316 m.
ἐπικῶς t. 223 d p. 65 su.; p. 333 i.
ἐπωιδιά p. 267 m.
- "Εργα** 271. 280; **Μεγάλα** "Εργα 350;
p. 268 su.; "Εργα καὶ Ἡμέραι p. 268;
p. 280 su.
- "Ἐρημερίδες** p. 267; p. 274 nr. II 271
— 279
- Ἡμέραι** 271 v. **"Εργα**
- Θεογονία** t. 223 d; t. 246; p. 67; 62;
O. in teogonia 173; αἱ Ὁρφικαὶ
θεογονίαι 128 v. p. 141 m.; περὶ Θεῶν
καὶ Κοσμογενεῖς t. 225
- Θεολογία** t. 238; 28. 99. 175. 224;
Add. 256 a p. 355; ἡ κατὰ τὸν
Ἰερώνυμον φερομένη καὶ Ἐλλά-
νικὸν 54; ἡ ἐν ταῖς διαφωτίαις
θεολογία 54 p. 131 su. 60; ἡ συνή-
θης Ὁρφικὴ θεολογία 60 p. 144 su.;
θεολογίαι 159 Add. p. 358
- Θεομαθία** t. 239 p. 73
- Θρῆνοι** *Αἰγυπτίων* p. 299 i. v. t. 224₃₂.
ἀπόρρητοι θρῆνοι 209 p. 228 su.
- Θρονισμοὶ** μητρῶις p. 67; t. 223 d;
p. 248 nr. 5; 298 nr. 12
- Θυηπολικόν** t. 223 d; p. 299 nr. 13;
p. 318 i.
- Ιατρική** t. 225; p. 326 ss. nr. 34
- Ιδιοφυή** 321
- "Ιεροὶ λόγοι** p. 67. 130. 143; 54 p. 132;
ἐν διαφωτίαις καὶ t. 223 d; p. 140
nr. 4; 60 — 235; *O.* ἐν τῷ Ν?
ιεροῦ λόγου 63; ἐν ποιήμασι τῶν
κατὰ τὸν ιερὸν λόγον αὐτῶν λεγο-
μένων 247; ιερὸς λόγος t. 222. 249;
246; ιερὸς λόγος p. 143. 248 nr. 5;
ιερὸς λόγος [Αἰγύπτιος] p. 67. 143.
299 nr. 14. Cf. s. *"Ιπτας λόγοι et
λόγοι*
- τὰ "Ιεροστολικὰ καλούμενα t. 223 d.
248; p. 300 nr. 15; 308; 318
- ἐν τοῖς περὶ τῆς *"Ιπτας λόγοις* 199
- Cabiriaca? p. 67 m. v. t. 105
- Καθαροὶ** t. 239; p. 67. 300 nr. 16;
p. 315 nr. 28
- Κάθοδος** (sc. τῆς Κόρης) 49₁₂₀
εἰς Ἀιδον Κατάβασις t. 222. 223 d.
225; p. 67 m.; p. 304 nr. 17 293 — 296
- Καταζωστικόν** t. 223 d; p. 300 nr. 15;
307 nr. 18; 318 nr. 30
- περὶ Καταρχῆν** p. 267; 293 nr. VII
288
- Κλήσεις κοσμικαὶ?** t. 223 d; p. 300
nr. 15; 308 nr. 19; 318 nr. 30
- Κόρης τε ἀρναγὴ καὶ Δῆμητρος ζήτη-
σις** t. 221; p. 115 su. Carmina de
raptu Proserpinæ v. p. 115 — 130 (et
p. 67?). **Φερεφάτης ἀνθολόγια κτλ.**
50 v. **Κάθοδος**
- Κορυβαντικόν** p. 67; t. 223 d; p. 308
nr. 20
- κοσμικὴ (κόσμον) κτίσις** 62 v. **Θεογονία**
- Κρατήρες** t. 223 d; p. 308 nr. 21; **Κρα-
τήριο** t. 222; *Crater Liberi patris*
241?; δι μικρότερος **Κρατήρ** p. 309
nr. 22 297 — 298
- Λιθικά** t. 223 d; 225 v. **Ογδοηκοντά-
λιθος**
- λόγοι** 333₃ p. 333; **Ορφικὸς λόγος**
t. 204; 6. δὲ ἐν ἀπορρήτοις λεγό-
μενος λόγος 7. Vide **Ιεροὶ λόγοι**
- μαγικά** p. 267 m.
- ἐκ τῆς μαντείας** 65; v. *libros vati-
cinos* p. 67 m.
- μελωδίαι** ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων
t. 54 a Add. p. 354
- Μετέωρα** t. 225
- Ορφικὰ μέτρα** 330
- Μνηθοποία** t. 197. 225; **Ορφικὸν μῆθοι**
210
- Ορφικὴ μνησταγωγία** t. 250; 168
p. 204 m.
- Μνηστήρια** τὰ διάφορα t. 225
- Νεωτευκτικά** t. 223 d; p. 311 nr. 23
- Νόμοι** t. 225
- Ογδοηκοντάλιθος** t. 223 d v. **Λιθικά**
δύμοονσιον, τὸ Ορφαικόν 348
- δύμφη v. δωδεκάτη
- Ονομαστικόν** t. 223 d; p. 311 nr. 24

- Ορκοι* p. 312 nr. 25 299—300
Ορφικά t. 160. 216; 21 a. 22. 38. 39.
 41. 45. 68. 69. 110. 211. 225; τὰ
 καλούμενα t. 219; 27; καλεόμενα
 καὶ *Βακχικά* t. 216; p. 248 nr. 5;
 ἐκ τῶν Όρφέως 69; *versus Orphici*
 239; *sacra Orphica* t. 99; v. ἀνα-
 φερόμενα; *Ορφικά Erotyli* t. 235;
Onomacriti t. 187; τὸ *Ορφαικὸν*
 δμοούσιον 348
Οσίριδος ἰερὰ χύτλα t. 224₃₂; p. 299
 nr. 14
παλινωιδία i. e. *Διαθῆκαι* p. 255 nr. 6;
 246
παράδοσις 104 p. 168. 123. 210 p. 229 i.;
παραδόσεις t. 250; 107 p. 171 m., 168
 p. 205 m.
παραστιχής ἡ *ἰδία* 308
Πέπλος t. 222. 223 d; p. 297 nr. 10; 314
 nr. 26
ποιήματα Ορφικά 80. 301; *carmina* 34
Ραψωιδίαι t. 239 p. 73; ἡ ἐν ταῖς
 ὁμοιώσιαις θεολογίᾳ 54 p. 131 su.;
 ἐν ταῖς φερομέναις ὁμοιώσιαις
 Όρφικαις ἡ θεολογία ἥδε 60; ἐν
 τῇ τετάρτῃ ὁμοιώσιαι 61. V.
Τεροὶ λόγοι
σανίδες Θρῆσσαι t. 82; 332
Περὶ Σεισμῶν (p. 67) p. 268. 283 nr. V
 285; *Σεισμολόγιον τοῦ Όρφέως* p. 287
σοφία v. *Ἐλληνὶς σοφία*
στίχοι πολλοὶ 62. 233. V. *παραστιχής*
σύνταγμα 62
Σφαῖρα p. 314 nr. 27
Σωτήρια t. 223 d; p. 315 nr. 28
- Τελεται* (p. 67 m.); t. 223 d (O. et
Onomacriti v. t. 186); 209 p. 228 su.;
 p. 315 nr. 29 301—303; p. 331 su.;
Ο. τελετὰς καταδεῖξας 23. 243; ὅ
 της τελετῆς ποιητής 34; p. 316 su.;
 οἱ τὰς τελετὰς λέγοντες 8 p. 85 m.;
 ἀγιώταται 23
Titanomachia t. 226 v. *Gigantomachia*
Τριαγμοὶ (t. 222). 223 d. (229). 248.
 300 m. nr. 15; p. 318 nr. 30
- Τυμοὶ* (p. 67 m.?); t. 197. 223 d. 225
 (διάφοροι εἰς Θεούς) 12. (49₄). 245
 p. 257 su., 247 p. 263 m.; cf. p. 299
 nr. 13; p. 315 i., 318 nr. 31 304—308;
 εἰς τὸν ἀριθμὸν ὑμνος p. 320 nr. 32
 309—317; ὑμνοὶ εἰς Δία καὶ τὸν
 λοιπούς p. 267 m.; ὑμνοὶ τε καὶ
 λόγοι περὶ Διονύσου 307; in *Iuno-*
nem t. 226. V. etiam *παραστιχής*
 p. 320 su.
- ὑφῆγησις* Όρφέως 168 p. 204 m.
- Φυσικά* t. 222. 223 d. 225; p. 267 m.;
 314 nr. 26; 325 nr. 33; ἐν τῷ
Όρφέως Φυσικῶι 318
Περὶ τῶν Φυτῶν Βοτανῶν (*Ιατρικῆς*)
 t. 225; p. 326 nr. 34 319—331
- Χρησμοὶ* t. 223 d; p. 330 nr. 35 332
 —333. Όρφέως ἀρχαῖος vel ἀρχαι-
 ὀταῖος χρ. 333. *Onomacriti* t. 184.
 222. 223 d
χρησμωιδίαι p. 331 su.
Χωρογραφία t. 225
- ῳδαὶ* 245 p. 257 su.; p. 318 m.
Ωιοθντικά vel *Ωιοσκοπικά* t. 223 d
 p. 65; 333 nr. 36

II. FONTES FRAGMENTORUM

<p>Achilles Isag. in Arati Phaen. ed. Maass
 I 4 p. 33, 17; 6 p. 37, 8 70
 fr. 81, 29 168 p. 206</p> <p>Aëtius librор. medicin. (ed. Aldina 1534)
 rec. Wellmann in <i>Sitzber. Akad.</i>
 <i>Berlin</i> 1911, 838</p> | <p>I 6 f. 10 b 12 ss. 326
 I 10 f. 12 b 2 ss. 325
 <i>de plac. phil.</i>
 II 13, 15 (Diels Doxogr. 343)
 22</p> <p>Agathodaemonis <i>Εἰς τὸν χρησμὸν</i></p> |
|--|--|

'Ορφέως συναγωγὴ κτλ. Coll. des alchimistes grecques	(de caelo
II 268 333; Add. p. 359	I 1, 298 b 28 p. 142)
Alexander Aphrodis. Comm. in Aristotelis	de gener. anim.
Metaphys. ed. Hayduck	B 1, 734 a 16 26
N 1091 b 4 (821, 5) 107	Metaphys.
N 1091 b 4 (821, 18) 108	A 3, 983 b 27 25
N 1091 b 4 (821, 19) 102. 111	A 6, 1071 b 26 24
Meteor. ed. Hayduck	N 4, 1091 b 4 24
B 353 a 32 (66, 12) p. 142	Nόμοι ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς=fr.184
Alexander Trallian. Περὶ πνοετῶν ed. Puschmann	(Rose ^a p. 142) 336
I 15 (I 565) 324	[Aristoteles] περὶ χόσμου
Androcycles v. s. Iamblichus	7, 401 a 25 21 a
Anecdota Oxon. ed. Cramer. Schol. ad Tzetzam	Arnobius ed. Reifferscheid
III 357 282	adv. nation.
Apion v. Clem. Roman.	V 19 (191, 3) 34
Apollodorus. Biblioth.	V 25 (196, 3) 52 p. 127
III 121 40	V 27 (198, 22) 52 p. 128
Apollonius Rhodius	V 29 (201, 1) 52 p. 128
Argonautica	V 35 (206, 2) 52 p. 128
I 494 ss. 29	V 39 (209, 7) 52 p. 129
Apuleius Apolog. ed. Helm	Athenagoras pro Christ. ed. Schwartz.
30 (p. 35, 16) 323	17 (18, 12) p. 141
De mundo ed. Thom.	18 (20, 12) 57
37 (p. 173) 21 a p. 92	20 (22, 10) 58
Ps.-Apuleius (Caelius Rhodiginus) de orthographia ed. Osann.	32 (42, 18) 59
11 (p. 5) 360	Athenaeus Deipnosoph.
44 (p. 11) 359	II 65 F 291
Aristides ed. Dind.	Augustinus de civ. Dei (Varro)
IV (I 47, 14) 307	VII 9 21 a p. 93
Aristobulus v. Euseb. Praep. ev. XIII	Berliner Klassikertexte V 1 v. Pap.
Aristocritus Manichaeus Theosophia	Berol. 44
Tubingensis ed. Buresch.	Catalogus codic. astrol. graec.
8 (p. 96, 15) 237; p. 300 n. 14	II 198, 24 286
50 (p. 109, 23) 169	III 32 274
55 (p. 112, 5) 247 p. 263	III 36, 12 277
61 (p. 116, 15) 61	III 39, 18 278
Aristophanes	IV 41 285 p. 287
Aves 690 ss. 1. 78	IV 43, 39 288
Nubes 250 ss. 1 p. 81	IV 142 274
Cf. Ind. VI	IV 145, 4 278
Aristotes ed. acad. Berol.	V 1, 68 p. 293
de anima	V 1, 241, 3 251—256.
A 5, 410 b 19 27	258—260.
	262. 264. 265
	V 3, 43, 31 287
	VII 101, 20 272

- VII 167, 24 285 p. 286 i.
 VIII 3, 55 n. 45 p. 293 m.
 VIII 3, 140, 2 326
 VIII 3, 144, 19 325
- Cedrenus histor. compend. ed. Bekker
 I 37, 6 299
 I 101, 11 62
 I 102, 8 65
 I 103, 2 233
 I 144, 16 347
 I 148, 7 65
 I 297, 7 316
- Censorinus de die natali ed. Iahn
 18, 11 (55, 6) 250
- Chalcidius in Timaeum ed. Wrobel
 127 (192, 3) 114
- Chronicon Paschale ed. Dind.
 47 d (I 86, 5) 299
- Chrysippus (ed. Ioa. ab Arnim in Stoic.
 vet. frg.)
 [n. 636 (II 192) 28 a]
 [n. 1062 (II 312) 298]
 n. 1078. 1081 (II 316) 30
- Cicero Hortensius 88 (Bait.) = 85
 (Orelli) 8 p. 85
- Clemens Alexandrinus
 Protr. ed. Staehlin
 II 17, 1 (I 14, 1) 50
 II 17, 2 (I 14, 7) 34 p. 316
 n. 29
 II 18, 1 (I 14, 16) 35
 II 20, 1 (I 15, 20) 52
 VII 74, 4 (I 56, 14) 246
- Strom. ed. Staehlin
 I 21, 131, 3 (II 81, 7) [Epigenes]
 t. 222; p. 304 nr. 17
 p. 314 nr. 26
 p. 330 nr. 35
 I 21, 131, 3 (II 81, 8) p. 308 nr. 21
 I 21, 131, 3 (II 81, 10) t. 248;
 p. 318 nr. 30
 I 21, 134, 4 (II 83, 22) 332
 III 3, 24, 2 (II 206, 22) 291
 V 8, 45, 4 (II 356, 9) 227
 V 8, 46, 3 (II 357, 10) 219
 V 8, 49, 3 (II 360, 10) [Epigenes]
 33. 273 p. 277
 V 12, 78, 4 (II 378, 1) 246
- V 14, 116, 1 (II 404, 15) 338
 V 14, 123, 1 (II 409, 15) 246
 V 14, 125, 1 (II 410, 19) 248
 V 14, 126, 5 (II 411, 24) 246
 V 14, 133, 1 (II 416, 4) 246
 V 14, 133, 1 (II 416, 5) 245
 p. 258 i.
 VI 2, 5, 3 (II 424, 22) 234
 VI 2, 17, 1 (II 435, 20) 226
 VI 2, 26, 1 (II 442, 8) 206
 p. 141 i.
 VI 2, 26, 2 (II 442, 12) 149
 VI 2, 27, 1 (II 443, 10) 226
 p. 243
 [Quis dives salvetur (ed. Staehlin)
 37, 2 (III 184, 1) 168]
- Clemens Romanus ed. Migne Patrol.
 homil. [Apion] VI 3. 4 (2, 198) 55
 VI 5—12 (2, 200) 56
- Comparetti *Laminette Orfiche*
 10 47
 37 32 b
 43 32 g
- Ceteras lamellas aureas v. s. Inscript.
 Graec.
- Cornelius Labeo v. s. Macrobius
- Cyrillus c. Iulian. (ed. Migne)
 I 25 (76, 541; p. 25 Aubert) 245
 I 25 (76, 542; 25 e ,)
 p. 318 ur. 31
 I 33 (76, 552; 33 a ,) 299
- Damascius De princ. ed. Ruelle
 50 (I 100, 19) 66 p. 148 i.
 53 (I 107, 13) 85
 53 (I 107, 23) 14
 55 (I 111, 17) 70
 67 (I 146, 12) 131
 67 (I 146, 17) 129
 89 (I 217, 27) 85
 94 (I 236, 1) 210
 98 (I 251, 20) 85
 98 (I 253, 12) 60 adn. 6
 111 (I 285, 7) 64
 111 (I 286, 15) 85
 113 (I 291, 18) 86
 123 (I 316, 18) 60
 123 bis (I 317, 15) 54

124 (I 319, 8)		III 62, 2—8	301
[Eudemus]	28	V 2—5	47
133 (II 12, 13)	86	V 75, 4	210 p. 231. 303
160 (II 44, 3)	218	Dion Prus. (ed. Ioa. ab Arnim)	
173 (II 51, 18) Add. p. 357		XXXVI 56 (II 15, 24)	163
182 (II 60, 3) Add. p. 357		XXXVII 15 (II 20, 14)	
189 (II 65, 14)	84	[Favorin.]	290
190 (II 67, 8)	108		
192 (II 69, 20)	99		
198 (II 79, 9)	355		
199 (II 80, 15)	14	Epigenes v. s. Clem. Alex.	
202 (II 84, 28)	98		
205 (II 87, 2)	166	Epiphanius	
205 (II 88, 11)	122	Cathol. Eccl. fid. expos. ed. Oehl.	
209 (II 92, 22)	98	10 (506)	34. 52 p. 129
213 (II 95, 6)	100		
244 (II 115, 24)	98	Etymol. Genuin.	
245 (II 117, 2)	218	s. <i>Γίγας</i>	63
253 (II 123, 5)	14	— Gudian. rec. Stefani	
256 (II 125, 5)	179 adn. 1	209, 13	357
257 (II 125, 24)	113; Add. p. 357	— — ed. Sturz	
265 (II 131, 11)	114	395, 1	44
265 (II 131, 16)	313	— Magnum	
267 (II 134, 17)	146	s. <i>Γίγας</i> (231, 21)	63
267 (II 134, 24)	114	s. <i>Τριτοπάτορες</i> (768, 1)	318
270 (II 136, 27)	155	s. <i>Φάνης</i> (787, 29)	75
278 (II 150, 6)	14	Eudemus Rhodius (ed. Spengel ²)	
278 (II 150, 22)	150	fr. CXVII (p. 169)	28
283 (II 156, 17)	161		
284 (II 157, 12)	133	Eusebius	
311 (II 177, 10)	168	Praeparatio evangelica ed. Dindorf	
339 (II 200, 14)	192	I 9, 27 d (I 33, 2)	237
352 (II 214, 4)	201	II 3, 23 (I 80, 26)	34
381 (II 231, 26)	14	II 3, 25 (I 81, 6)	35
400 (II 254, 11)	122	II 3, 30 (I 82, 12)	52
422 (II 277, 5)	132	III 1, 83 (I 101, 16)	p. 316
[Demosthenes]			nr. 29
XXV 8	21 a	III 3, 5 (I 108, 6)	302
11. (37. 52)	23	III 7, 97 d (I 118, 16)	247
			p. 263
<i>Dialektinschriften</i>	ed. Collitz-Bechtel	III 9, 100 a (I 121, 12)	168
III 2, 360 n. 5112	32 b IV	III 10, 107 c (I 129, 29)	168
Didymus in Geoponic.	ed. Beckh	III 11, 4 (I 130, 28)	168
II 35, 8 (73, 14)	291 p. 302	III 13, 118 a (I 142, 10)	247
Diodori Bibliotheca			p. 263
I 11, 3	237; p. 300 nr. 14	V 31, 226 c (I 260, 11)	301
I 12, 4	302	XIII 12, 3 (II 191, 11)	247
I 92, 3	p. 305	XIII 13, 49 (II 216, 1)	168
I 96, 2	293	XIII 13, 52 (II 217, 13)	248
		Eustathius	
		ad Dionys. Perieget.	
		1 (GG II 217, 15)	115

- Fabricii Bibliotheca Graeca
XII (1724) 762, 6 348
- Favorinus v. Dion. Prus. XXXVII
- Ficinus, Marsilius ed. Paris. 1641
de vita coelitus comparanda
22 (I 552) 316
in Plat. Conviv.
or. II 8 (II 290) 361
or. VI 17 (II 313) 362
Append. comm. in Plat. Tim.
24 (II 425) 363
- Firmicus Maternus, Iulius
Mathes. ed. Kroll-Skutsch
IV prooem. 5 (I 196, 21) p. 268
VII prooem. 1 (II 208, 3) p. 312
n. 25
de err. profan. relig. ed. Ziegler
6 (15, 2) 214 p. 234
- Fulgentius Mitolog. ed. Helm
III 7 (71, 9) 331
III 9 (74, 8) p. 141; 173 p. 209
- Galenus de Antidot. ed. Kuehn
II 7, 908 (XIV 144) 322
[Galenus i. e. Porphyr.] ad Gaurum ed.
Kalbfleisch (*Abhdlg. Berl. Akad.* 1895)
34, 26 124
[Galenus]
histor. philos. (ed. Diels in Doxogr.)
56 (624, 15) 22
- Gaudentius
Isag. Harmon. ed. de Ian
327, 3 334
- Genethlius [Menander] ed. Spengel
Rhet. Gr.
Περὶ τῶν ὑμνῶν τῶν εἰς τὸν θεόν
I 2, 2 (III 338, 12) 306
de encom.
VI 144 (III 338, 5) p. 141 m.
- Georgius Cedrenus
v. s. Cedrenus
- Georgius Syncellus
v. s. Syncellus
- Gregorius Nazianz. ed. Migne
or. II in Julian. 168 (35, 704) p. 142
XXIII 535 c 291
p. 302 m.
XXXI 16 (36, 149) 171
- Hermes Trismegist. v. Stob. I 396
Wachsm.
- Hermias in Plat. Phaedr. ed. Couvreu
244 a (91, 5) 76
246 a (122, 19) 78
246 e (138, 11) 76
246 e (142, 13) 78
247 c (146, 28) 90
247 c (147, 20) 103
247 c (148, 10) 167
247 c (148, 17) 109
247 c (148, 25) 86
247 c (149, 9) 179
247 c (150, 2) 110
247 c (150, 9) 103
247 c (151, 5) 103
247 c (152, 15) 107
247 d (154, 14) 159
247 d (154, 15) 99
247 d (154, 23) 109
248 a (157, 16) 310
248 c (161, 15) 105
247 d (162, 9) 159
249 c (172, 10) 5. 235
- Herodotus II 81
t. 216; p. 143; p. 248 nr. 5; p. 301
- Hieronymus adv. Iovin. II 14 ed.
Vallars. II 1, 344 b. c p. 300 nr. 16
- Himerius ed. Wernsdorf
or. IX 4 (560; 66 Duebn.) 214
- Hippolytus
Refutat. omn. haeres. ed. Wendland
V 8, 43 (97, 2) 352
V 9, 8 (99, 12) 201 p. 224
(V 19, 11 [118, 12] 243 adn. 3)
V 20, 4 (121, 21) 243
- Iamblichus
de mysteriis ed. Parthey
3, 10 (121, 11) 232
- Protrept. ed. Pistelli
23, 3 21 a
47, 21 8
- Theologumena Arithmeticae ed. Ast
VI 37. 38 (36, 34) 311
IX 59 (58, 12) 314
IX 60 (59, 20) 315
- Vita Pythag. ed. Nauck

- 28, 146 (106, 1) [Androcydes]
t. 249; p. 320 nr. 32
- 29, 162 (118, 13) 317
- Inscriptiones Graecae
XIV 638 32 a
641, 1 32 c
641, 2 32 d
641, 3 32 e
642 32 f
- Ioannes Diaconus Galenus
ad Hesiodi Theogon. ed. Gaisford
473 (II 576, 27) 204
482 (II 588, 24) 298
943 (II 604, 3) 207. 297
- Ioannes Laurentius Lydus
v. s. Lydus
- Ioannes Malalas
v. s. Malalas
- Ioannes Philoponus
v. s. Philoponus
- Ioannes Protospathar. ad Hesiodi Op.
et Dies ed. Gaisford
767 (II 451, 27) 273
- Ioannes Stobaeus
v. s. Stobaeus
- Ioannes Tzetzes
v. s. Tzetzes
- Isocrates
XI (IX Drer.) 38. 39 17
- Iulianus ed. Hertlein
or. VII 216 (I 281, 2) p. 304 nr. 17
- [Iustinus] Cohort. ad Gent. ed. Otto
15, 15 c—16 a (III 59) 245
15, 16 b (III 62) p. 312 nr. 25. 299
15 (III 62) 239
17, 17 b (III 66) 48
38, 36 c. d (III 118) p. 255
- De monarchia
2, 104 e—105 b (III 132) 245
- Lactantius
Divin. Instit. ed. Brandt.
I 5, 4 (13, 13) 73
I 5, 6 (14, 4) 89
I 5, 13 (15, 18) 88
I 7, 6 (26, 18) p. 256 su.
I 13, 11 (52, 3) 139
IV 8, 4 (296, 2) 81
- Epitome
3 (678, 14) 88
- Lactant. Placid. ad Statii Thebaida
IV 516 (p. 228, 20 Jahnke) 341
- Lascaris Prol. in Orph.
Marmor Taurin. (1743)
I 98 t. 225; p. 279 nr. III
p. 304 nr. 17
p. 326 nr. 34
- Longinus
Proleg. in Hephaest. ed. Cons-
bruch
5 (85, 5) 356
- Lydus (Ioa. Laurentius)
de mens. ed. Wuensch.
I 15 (9, 4) 316
II 6 (22, 21) 309
II 8 (25, 21) 310
II 8 (26, 1) 28 a
II 11 (32, 20) 312
II 12 (33, 8) 276
III 8 (41, 7) 353
IV 42 (99, 17) 291
- Macrobius
Saturn. (Cornelius Labeo?)
I 17, 42 242
I 18, 12 237
I 18, 17 239
I 18, 22 238
I 23, 21 236
(I 20, 16 247 p. 265)
V 3, 8 4
in Somn. Scipion.
I 2, 9 p. 141 i.
(I 6, 14 327)
I 12, 7 241
I 12, 11 240
- Malalas Chronogr. ed. Dind.
II 30 (27, 7) 299
IV 88 (72, 16) 62
IV 89 (74, 1) 65
IV 91 (74, 20) 233
- Marmor Parium ed. Iacoby
A 25 ep. 14 (7. 68) t. 221; p. 115.
304 n. 17
- Marsilius Ficinus
v. s. Ficinus

- Μαρτύρ. τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης* ed. Viteau
 III 11 (51) 62
 III 11 (52) 233 p. 247
- Martyr. Theodoti Aneyrani ed. Boll.
 Acta S. S. 18 Maii c. 24 d. e
 (IV 160) 153
- Menander v. Genethlius
- Michael Psellus
 v. s. Psellus
- Michael Syncellus
 v. s. Syncellus
- Moschopulus ad Hesiodi Op. et Dies
 ed. Gaisford
 822 (II 446, 20) p. 275 m.
- Mythographi Vaticani
I 19	244
II 61	244
II 92	213
III 10, 7	173
III 11, 24	331
III 12, 5	213
- Nonnus Abbas ad Gregor. Nazianz.
 or. in Iulianum ed. Migne
 I 141 (36, 1028) 52. 80
 II 35 (36, 1053) 210 p. 230 su.
- Olympiodorus
 in I. Alcibiad. ed. Creuzer
 I 3, 15 155
 I 3, 19 353
 in Plat. Phaedon. ed. Norvin.
 61 c (2, 21) 220
 61 c (3, 9) 107 p. 172
 67 c (43, 14) 211
 67 c (43, 21) 5 p. 84
 67 c (43, 22) 235
 68 c (48, 20) 235
 (68 c (48, 25) 140)
 70 c (58, 8) 224 a
 70 c (58, 14) 5 p. 84
 70 c (58, 16) 235
 70 c (60, 9) 6
 78 b (75, 15) 82 p. 156
 B δ' (85, 9) 208
 B ρα' (87, 13) 3. 232
 B ρδ' (88, 5) 212
 B φκε' (110, 24) 151
- B φκη' (111, 14) 209
 (B φξη' (122, 13) 143)
 B φξη' (122, 23) 235
 C II οζ' (162, 30) 165
 C III λβ' (192, 21) 123
 C III οζ' (202, 12) 123
 D φμε' (241, 5) 125
 in Plat. Phileb. ed. Stallbaum
 39 a (267) 203
 Proleg. in Aristot. Categ. ed. Busse
 12, 11 334
 in Aristot. Meteor. ed. Stueve
 II 2, 355 b 20 (141, 26) 123
- Orion
- Etymologicum ed. Sturz
 163, 23 347
- Pap. Berol. I ed. Parthey
 vs. 305 p. 312 nr. 25
 Berol. 44 (*Berliner Klassikertexte*
 V 1 p. 7 n. 2) 49
- Greek Papyri from Gurob ed. J. Smyly
 n. 1 31; Add. p. 356
- Pap. Lugdun. W 21 a 16 (ed. Leemans
 in Pap. graec. II 1885, 153) 308.
 354 p. 242
- Pap. magic. Paris. Suppl.
 574 154
- Pausanias
I 14, 3	51
IX 27, 2	p. 115 su. 305
IX 30, 12	304
Onomacriti fragmenta a Pausania tradita v. t. 192—195	
- Philodemus
- de pietat. ed. Gomperz
 44, 16 36
 52, 131 40
 80, 16 30
 (81, 18 [Chrysippus] 28 a)
- Philoponus ed. Hayduck
 186, 24 27 p. 96
 202, 1 27 p. 96
 de aet. mundi ed. Rabe [p. 356
 VI 18 (178, 25) 21 a Add.
 VI 27 (212, 16) p. 142
 IX 4 (332, 19) 69
 XVIII 7 (631, 25) 69

- Photius ed. Naber
II 226 318
- Platon
- Convivium
 - 189 d 1
 - 218 b 13. 245
 - Cratylus
 - 400 c 8
 - 402 b 15
 - Epist. VII 335 a 10; p. 143
 - Euthyphron
 - 5 e 17
 - Leges
 - II 669 d 11
 - III 677 d 12
 - III 701 b. c 9
 - IV 715 e. 716 a 21. 160
 - VI 782 c p. 300 nr. 16
 - VII 796 b. c 19. 151 p. 191
 - VIII 829 d. e 12
 - (XII 945 e 172)
 - Phaedon
 - 62 b 7
 - 69 c 5
 - 70 c 6
 - Phaedrus
 - 244 d 3
 - 248 c. d 20
 - Philebus
 - 66 c 14; p. 141 m.
 - (Politicus
 - 270 d. e 130. 142)
 - Protagoras
 - 316 d p. 331 nr. 35
 - (321 d 151)
 - Respublica
 - II 363 c. d 4; p. 313 nr. 25
 - II 364 b. c 3
 - II 364 e 3; p. 299 nr. 13;
 - p. 301 su.; 315 nr. 29
 - II 366 a. b 3
 - (V 451 a 20)
 - (X 616 c 54)
 - Sophistes
 - 242 c. d 18
 - Timaeus
 - (35 p. 309 nr. 21)
 - 40 d. e 16
 - Orphic. coll. Kern.
- (41 d p. 309 nr. 21)
(69 b 21)
- Plinius
- Naturalis historia
 - XX 32 320
 - XXV 12 319
 - ind. ll. XX—XXIX 321
 - XXVIII 34 329
 - XXVIII 43 328
- Plotinus
- Ennead. ed. R. Volkmann.
 - (I 6, 9 (I 96, 10) 345)
 - III 5, 8 (I 278, 17) 351
 - IV 3 (II 24, 14) 209
 - V 8, 4 (II 236, 24) 158
- Plutarchus
- De esu carn.
 - I 996 c 210
 - Quaest. conv.
 - II 3, 1 (p. 635 e. f) 71. 291
 - II 3, 1 (p. 636 d) p. 143. 334
 - VIII 4, 2 (p. 723 e) 225
 - De def. oracul.
 - 12 p. 415 f 250
 - 48 p. 436 d 168 p. 206 m.
 - De E ap. Delph.
 - 391 d 14
 - De sera num. vindic.
 - 566 b p. 309 nr. 21
 - 566 c 294
 - De plac. philos.
 - II 13 22
 - 'Εξ τοῦ περὶ τῶν ἐν Πλαταιαῖς Δαιδάλων*
fr. 1 (17, 47 Duebn.) p. 316 nr. 29
- Pollux
- Onomasticum
 - II 39 330
- Porphyrius
- De antro nympharum ed. Nanck²
 - 14 (66, 13) 192
 - 16 (67, 21) 154
 - ap. Mich. Psell. (Leo Allatius De Graecor. opinat. 1645, 140) 53
 - v. s. [Galenus]
- Proclus
- in Euclidis Elementa (ed. Basil.)
 - II 43, 34 71 a

(Proclus)

- in Hesiodi Op. et Dies ed. Gaisf.
 113 (II 115, 9) 130
 126 (II 121, 18) 141
 126 (II 122, 4) 350
 763 (II 414, 29) p. 274 nr. II
 767 (II 419, 16) 273
 804 (II 440, 8) 277
 822 (II 445, 18) p. 275

- in Platonis Alcibiad. I ed. Cousin²
 103 a (344, 31) 210 p. 229
 103 a (373, 9) 82
 103 a (376, 10) 83
 103 a (376, 19) 168 p. 203
 103 a (384, 3) 155
 103 a (391, 9) 211
 109 c (499, 2) 160
 109 e (509, 9) 170

- in Platonis Cratylum ed. Pasqu.
 389 b. c (21, 13) 178
 387 c (22, 2) 192 p. 218m.
 391 a (27, 21) 155
 391 d. e (32, 29) 85
 391 d. e (33, 20) 85
 395 a (48, 16) 85

- 395 a (48, 22) 168 p. 204 i.
 395 e (50, 26) 166
 396 b (52, 26) 157
 396 b (54, 21) 101
 396 b (55, 5) 208
 396 b (55, 11) 137
 396 b (58, 1) 151
 396 b. c (59, 11) 107 p. 172
 396 b. c (59, 14) 68
 396 b. c (60, 26) 90
 396 b. c (62, 3) 129
 396 c (66, 28) 68
 397 d (74, 29) 71

- 401 c (80, 10) 145 p. 189
 402 b (83, 1) 112
 402 d (85, 18) 195
 403 e (90, 28) 145
 404 b (92, 9) 106
 404 b (92, 14) 189
 404 b (94, 24) 188
 404 d (95, 10) 197
 404 e (96, 18) 194
 406 b (105, 18) 188

(Proclus in Plat. Crat.)

- 406 b (106, 5) 197
 404 b (106, 10) 187
 406 b (106, 25) 188
 406 c (108, 13) 216
 406 c (109, 9) 216
 406 b. c (109, 19) 210 p. 229 m.
 406 c (110, 15) 127
 406 c (110, 23) 188
 406 d (112, 14) 185

in Platonis Parmenidem ed. Cous.²

- Proleg. (647, 9) 110
 127 b (686, 36) 207 [p. 204 su.
 130 b (799, 27) 167. 168
 130 b (801, 14) p. 142 i.
 130 b (808, 25) 210 p. 229 su.
 130 c (829, 9) 178
 130 c (829, 16) 180
 134 c (959, 21) 169
 134 c (965, 10) 104
 137 d (1120, 28) 66 p. 148
 137 d (1121, 27) 66 p. 148 i.
 138 c (1161, 24) 71
 139 b (1175, 7) 67
 141 a (1224, 33) 68

in Platonis Rempublicam ed. Kroll.

- I 18, 12 200
 I 93, 22 122
 I 94, 5 209
 I 102, 11 177
 I 124, 28 354
 I 125, 20 209
 I 127, 29 354
 I 138, 12 186
 I 138, 23 148
 II 33, 14 327
 II 53, 2 143
 II 58, 10 92
 II 61, 22 146
 II 62, 6 196
 II 74, 26 140
 II 85, 1 221
 II 94, 18 114 p. 177 i.
 II 100, 23 14
 II 121, 8 316
 II 138, 8 66
 II 138, 18 72
 II 144, 29 158

(Proclus in Plat. Remp.)

- II 169, 20 315
 II 169, 25 p. 320 nr. 32
 II 169, 28 77
 II 173, 12 231
 II 192, 18 313
 II 207, 14 126
 II 297, 9 138
 II 338, 10 224
 II 339, 17 223
 II 340, 11 222
 II 345, 4 114

in Platonis Timaeum ed. Diehl

- 18 c (I 46, 27) 132. 163
 18 c. d (I 49, 12) 163
 20 a (I 69, 29) 157
 21 d (I 94, 13) 95
 22 c (I 107, 29) 92
 22 c (I 114, 1) 354
 22 d. e (I 118, 21) 156
 22 e (I 123, 2) 94
 23 d (I 133, 7) 118
 23 d (I 134, 26) 192
 23 d. e (I 142, 18) 180
 23 d. e (I 142, 24) 209
 23 d. e (I 143, 7) 180
 24 a (I 151, 13) 313
 24 d (I 166, 21) 174
 24 d (I 169, 1) 176
 24 d (I 169, 18) 168 p. 203su.
 24 d (I 170, 3) 175
 24 e (I 173, 1) 215
 24 e (I 174, 12) 122
 24 e (I 175, 9) 119
 24 e (I 176, 13) 66 p. 148 i.
 25 b (I 18³, 10) 118
 25 b (I 185, 3) 175
 25 b (I 187, 4) 120
 25 c. d (I 188, 24) 122
 B prooem. (I 206, 26) 164
 B prooem. (I 207, 9) 165
 B prooem. (I 207, 11) 155
 B prooem. (I 207, 20) 168 p. 203 m.
 28 b (I 280, 22) 68
 28 c (I 306, 10) 107 p. 172 m.
 28 c (I 306, 10) 96
 28 c (I 307, 30) 168 p. 203 m.
 28 c (I 303, 2) 167

(Proclus in Plat. Tim.)

- 28 c (I 310, 7) 168
 p. 203 m.
 28 c (I 312, 5) 97
 28 c (I 312, 26) 167
 28 c (I 313, 17) 168
 p. 202 i.
 28 c (I 313, 31) 165
 28 c (I 314, 12) 166
 28 c (I 314, 17) 166
 28 c (I 314, 22) 167
 p. 200 i.
 28 c (I 315, 8) 160
 28 c (I 316, 19) 315
 28 c (I 317, 11) 151
 p. 191 su.
 28 c (I 317, 17) 168
 p. 203 i.
 28 c (I 318, 20) 168
 p. 203 i.
 29 a (I 324, 14) 167
 28 c (I 325, 9) 168
 p. 203 m.
 29 a (I 327, 23) 179
 29 a (I 333, 2) 182
 29 a. b (I 336, 6) 170
 29 a. b (I 336, 15) 85
 p. 158 su.
 29 a. b (I 336, 29) 209
 30 a (I 385, 20) 66
 30 a (I 385, 29) 66
 30 a (I 390, 6) 96
 30 a (I 396, 29) 144
 30 b (I 407, 22) 199
 p. 221 i.
 30 c. d (I 427, 20) 79
 30 c. d (I 428, 4) 66
 p. 148 m.
 30 c. d (I 428, 8) 70
 30 c. d (I 428, 9) 86
 p. 159 m.
 30 c. d (I 429, 26) 81
 30 c. d (I 430, 11) 109
 31 a (I 433, 31) 74
 30 d (I 435, 3) 86
 31 a (I 450, 11) 85
 31 a (I 450, 20) 168
 31 a (I 450, 22) 98 Add. p. 357

(Proclus in Plat. Tim.)		(Proclus in Plat. Tim.)	
31 a (I 450, 24)	81	38 c (III 56, 4)	92
31 a (I 451, 2)	157	39 b (III 82, 31)	86
31 a (I 451, 6)	85	39 b — d (III 88, 18)	99
31 a (I 451, 15)	168	39 d (III 89, 29)	127
	p. 203 su.	39 e (III 101, 9)	82
31 b (I 457, 14)	190	39 e (III 107, 14)	315
31 c (II 24, 23)	166		p. 324 su.
32 b (II 45, 7)	168	40 a (III 118, 30)	181
	p. 203 m.	40 b (III 131, 18)	188
32 b (II 48, 15)	91		p. 216 m.
32 b (II 49, 9)	123	(40 b. c (III 140, 19)	194
32 c (II 53, 3)	315	40 b. c (III 143, 33)	p. 142 i.
32 c (II 53, 24)	166	prooem. E (III 168, 15)	107
32 c (II 54, 19)	184		p. 171 m.
32 c (II 54, 24)	168	prooem. E (III 169, 3)	210
	p. 203 su.		p. 229 i.
33 a (II 63, 29)	202	prooem. E (III 169, 15)	104
33 b (II 70, 3)	71	40 e (III 172, 20)	91
33 b (II 80, 19)	209	40 e (III 172, 20)	93
33 c (II 82, 13)	168	40 e (III 176, 10)	112
	p. 203 m.	40 e (III 178, 16)	115
33 c (II 85, 23)	82	40 e (III 179, 10)	164
34 a (II 93, 18)	167	40 e (III 180, 8)	116
	p. 200 i.	40 e (III 184, 1)	114
34 a (II 95, 1)	313	40 e (III 185, 20)	121
34 a (II 95, 4)	276	40 e (III 185, 28)	135
34 b (II 105, 28)	199	40 e (III 186, 7)	117
34 b (II 112, 3)	166	40 e (III 189, 2)	114
34 b (II 112, 12)	168	41 a (III 192, 17)	109
	p. 203 su.	41 a (III 208, 29)	86
35 a (II 145, 4)	168	41 a (III 209, 1)	85
	p. 205 m.		p. 157 i.
35 a (II 145, 18)	210	41 a (III 209, 8)	168
35 b (II 197, 24)	210		p. 204 m.
	p. 229 su.	41 b. c (III 223, 3)	192
35 b (II 198, 2)	211		p. 218 su.
35 b (II 198, 9)	199	41 c (III 227, 31)	96
35 b (II 208, 30)	154	41 c (III 228, 12)	164
36 b (II 231, 27)	168	41 c (III 232, 31)	158
	p. 203 m.	41 d (III 241, 5)	205
36 b (II 233, 23)	315	41 d (III 248, 5)	112
	p. 323 i.		p. 176 m.
36 b (II 236, 17)	313	41 d (III 248, 30)	168
36 c (II 256, 21)	165	41 d (III 249, 16)	161
36 d (II 281, 20)	180	41 d (III 250, 17)	p. 308
36 d (II 282, 11)	91		nr. 21
37 e (III 40, 31)	127	41 d (III 250, 17)	217

- (Proclus in Plat. Tim.)
41 e (III 274, 17)	162
42 c. d. (III 296, 7)	229
p. 316 su. nr. 29	
42 c. d. (III 297, 3)	229
42 d. (III 302, 1)	315
p. 324 su.	
42 d. (III 310, 25)	186
42 d. (III 310, 30)	207
42 e. (III 316, 3)	218
- Theolog. Plat. ed. Portus
I 4 (p. 9, 38)	p. 142 i.
I 28 (68, 2)	68
III 21 (161, 46)	86
IV 5 (188, 22)	128
IV 16 (203, 39)	159 Add. p. 358
IV 162 (206, 4)	152
V 2 (250, 28)	313
V 3 (253, 36)	151 p. 191 m.
V 10 (264, 20)	142
V 11 (265, 25)	134
V 11 (267, 38)	145
V 35 (322, 23)	151 p. 191 m.;
p. 316 nr. 29
VI 8 (363, 15)	158
VI 8 (363, 23)	168 p. 204 m.
VI 11 (370, 43)	198
VI 11 (371, 11)	195
VI 12 (376, 21)	172
VI 13 (382, 6)	p. 298 nr. 12
VI 13 (382, 10)	191
VI 13 (382, 11)	151
- Rufinus
Recognit. ed. Migne	
X 17—20 (1, 1429)	56
X 30 (1, 1436)	55
- Scholia
in Apollon. Rhod.	
I 496 (329, 20)	29 p. 99 su.
II 946 (436, 16)	45
III 1 (450, 2)	39
III 1 (450, 7)	38
III 26 (451, 3)	37
III 467 (463, 9)	41
in Aristophanis	
Aves 693	1 p. 81 su.
Plut. 431	p. 116 su,
- in Euripidis (ed. Schwartz)
Alcest.	
1 (II 216)	40
968 (II 239, 3)	332
Hecub.	
3 (I 11, 19)	46
- in Germanicum ed. Breysig
p. 67, 5. 169, 12	p. 296 nr. 8
- in Gregor. Nazianz.
Or. 31, 16	57 adn. 3
Or. 42, 670 d (ed. Basil. 1571)	349
- in Hephaest. enhirid. ed. Consbruch
Σχόλ. A 31, 5 (140, 16)	p. 315
nr. 27 |
|-------------------------|------------------|
- in Hesiodi Theogoniam ed. Gaisf.
209 (II 491, 5)	136
914 (II 537, 18)	43
- schol. Townl. in Homer. Iliad. ed.
Maaß	
Σ 570 (II 279, 5)	p. 314 nr. 27
- schol. P in Homer. Odyss.
ζ 2	318
- schol. G in Ovidii Ib. ed. Ellis
273 (p. 51)	137
- in Pindari Isthm.
VIII 91	335
- in Pindari Pyth. ed. Drachmann
III 96 (II 75, 17)	40 p. 113
- in Platonem ed. Bekker
p. 379	7
p. 451	21 p. 91 m.
- in Proclum in Platonis Timaeum ed. Diehl
28 c, I 314, 28 (I 474)	107
	p. 172 su.
- in Sophoclis Oedip. Colon.
10	334
- in Theocritum ed. Wendel
II 12 (272, 18)	42
- in Tzetz. Chil. (ed. in Cramer. Anecd. Oxon.)
IV 128, 172 (III 357)	282
- in Tzetz. Allegor. Hom. Iliad. (ed. in Cramer. Anecd. Oxon.)
III 379, 11	p. 327 nr. 34
- Dan. in Vergil. Bucol. IV 10 p. 46, 3
[Nigidius Figulus]	29 a
Cf. s. Servius	

Servius

- in Vergil. Aeneid. ed. Thilo
 III 98 (I 358, 29) 4
 VI 392 (II 61, 28) 296
 VI 565 (II 79, 14) 295
 VI 667 (II 93, 18) p. 308 nr. 21
 in Vergil. Georg. ed. Thilo
 I 8 (131, 19) 344
 I 166 (171, 10) 213
 II 389 (253, 16) 244; p. 296

Sextus Empiricus

- Pyrrhon. Hypoth. ed. Mutschmann
 III 30 (I 141) t. 191; p. 318
 nr. 30
 III 224 (I 198, 32) 291 p. 302 m.
 IX 15 (II 216, 5) 292
 adversus mathemat. ed. Bekk.
 I 260 (p. 658) 40
 II 31 (p. 681) 292
 adversus physicos ed. Mutschmann
 I 361 (II 287) t. 191; p. 318 nr. 30

Simplicius

- in Aristot. de anima ed. Hayduck
 72, 12 (A 5, 410 b 24) 27 p. 96 i.
 in Aristot. de caelo ed. Heiberg
 I 3, 270 a 12 (93, 11) 168
 p. 205 m.; p. 141 i.
 I 10, 279 b 12 (293, 11) p. 142 m.
 II 1, 284 a 14 (375, 12) 215
 p. 236
 II 1, 284 a 14 (377, 12) 230
 III 1, 298 b 24 (560, 19) p. 142 m.
 in Aristot. Phys. ed. Diels
 I 3, 187 a 1 (I 147, 1) 70
 II 4, 196 b 5 (I 333, 15) 204
 III 4, 202 b 36 (I 453, 12) 312
 IV 1, 208 b 29 (I 28, 12) 66
 Corollar. de Loco (I 641, 28) 108
 Corollar. de Loco (I 643, 27) 165
 VII 249 b 19 (II 1102, 20) 312

Ioannes Stobaeus

- Eclog. edd. Wachsmuth et Hense
 I 1, 23 (I 29, 10) 168
 I 24, 1° (I 204, 21) 22
 I 49, 32 (I 366, 17)
 [Iamblichus περὶ ψυχῆς] 27
 I 49, 38 (I 376, 2) 27
 p. 97 su.

I 49, 44 (I 396, 7)

- [Herm. Trismeg.] 345
 III 1, 199 (III 150, 16) 334
 III 41, 9 (III 759, 4) 334
 IV 25, 28 (IV 624, 9) 337

Suidas

- s. v. βάραθρον p. 116 m.
 βέβηλοι 334
 Ἐρμῆς 299
 Ἰππος Νισαῖος 289
 μητραιγύρτης p. 116 su.
 Τριτοπάτορες [Demon?] 318
 Φάνης 80

Georgius Syncellus

- Chronogr. ed. Dindorf
 I 282, 19 347

Michael Syncellus

- in vit. Dionys. Areop.
 p. 362 (4, 622 Migne) p. 141 i.

Syrianus

- in Aristot. Metaphys. ed. Kroll
 B 1, 996 a 1 (10, 12) 66
 B 1, 996 a 4 (11, 35) 29
 B 2, 997 b 34 (26, 23) 180.
 192
 B 4, 1000 a 19 (43, 6) 29
 B 4, 1000 a 19 (43, 12) 66
 B 4, 1000 a 19 (43, 23) 68
 p. 312 nr. 25
 B 4, 1000 b 14 (43, 30) 66
 M 4, 1078 b 9 (103, 20) 317
 M 4, 1078 b 12 (106, 14) 315
 M 6, 1080 b 16 (122, 29) 317
 M 8, 1083 a 11 (140, 10) 315
 M 8, 1084 a 12 (147, 29) 315
 N 4, 1091 b 4 (182, 9) 107
 p. 170 i.; 108
 N 4, 1091 b 4 (182, 15) 102
 N 4, 1091 b 4 (182, 18) 66

Tatianus

- Or. ad Graec. ed. Schwartz
 8 (9, 10) 59

Themistius ed. R Heinze
 35, 17 27 p. 96 m.

Theodoretus

- Graec. affect. cur. ed. Raeder
 II 30 (44, 25) 247 p. 264 m.

		Exeges. in Iliad. ed. Hermann
III 44 (80, 10)	302	26, 1 257
III 54 (83, 14)	302	26, 2 268
Theon Smyrn. expos. rer. math.		26, 16 275
ad leg. Plat. util. ed. Ed. Hiller		26, 18 193
105, 1 p. 312 su. nr. 25;	300	26, 20 269
Theophilus ad Autolycum ed. Otto		26, 22 339
III 2, 117 c (188) p. 255 i. nr. 6		26, 24 284
III 17, 128 b (230) 62 p. 146 su.		27, 11 p. 267 m.
Tzetzes in Aristoph. Nubes		28, 22 358
1178 279 ; p. 274 nr. II		30, 12 342
Tzetzes Chiliad. ed. Kiessling		33, 14 281
II 42, 609 (p. 64) 284		50, 8 342 p. 336 i.
IV 128, 172 (p. 126) 282		53, 17 62
VI 91, 945 (p. 235) 342		127, 4 261
XII 399, 140 (p. 444) p. 267 su.		127, 11 346
XII 399, 144 (p. 445) p. 268 nr. I		in Lycophronem ed. Scheer
XII 399, 146 (p. 445) p. 274 nr. II		Prol. (3, 29) 168 p. 206 m.
XII 399, 152 (p. 44) 249		83 (46, 26) 282
Tzetzes		143 (67, 15) 343
Prol. ad Hesiod. ed. Gaisford		207 (98, 8) 35
17 (II 19, 19) 280 ; p. 279 nr. III		208 (98, 5) 210 p. 230 i.
18 (II 21, 6) 271 ; p. 274 nr. II		275 (118, 22) 342
in Hesiodi Op. et. Dies ed. Gaisford		399 (149, 11) 147
502 (II 308, 23) 270		409 (152, 5) 342
568 (II 335, 17) 263 ; p. 268 i.;		523 (189, 10) 267
280 su.; 282		738 (237, 13) 318
568 (II 335, 21) 266		
763 (II 416, 13) 274		
765 (II 418, 8) 278		
778 (II 429, 10) 283		
822 (II 445, 27) p. 275 m.		
Varro v. Augustinus		
Vettius Valens Anthol. liber ed. Kroll		
		IX 1 p. 330, 23 228

III. NOMINA FRAGMENTIS INSERTA

Ἄγγελοι 248 a ₁₀	214 p. 234 i. Ἀθηναῖκή τις δαιμονίς
Ἄγλαῖα 181 . 182	178. Ἀθηναῖκα δυνάμεις 205
Ἄγνεινός (εἰς ἀριθμός) 309	Ἄγνωτα 45 . 335
Ἄδμήτη 49 ₂₄	Ἀλύκειρως (262). 285 ₅₁
Ἄδραστεια 20 . 23 . 54 p. 132 (ἀσώ-	Ἄιδης t. 224 ₄₁ (σκοτίη ὁδὸς Ἄιδος εἰσω). 56 p. 134 i. 197 . 239 b. 248 a ₁ .
ματος). 105 . 105 a. b. 152 . 162	Ἄιδαο δόμοι 32 a ₁ . εἰς Ἄιδον 5 .
Ἄδωνις 201	211. 221 . 223 ₃ . ἐν Ἄιδον 4 . 23 . 36 .
Ἄθηλᾶ 58	235. 293 . Ἄιδωρεύς 49 ₃₆ . 50
Ἄθηνᾶ 35 . 49 ₁ . 58 . 174 . 175 (Ἄρετή).	Ἄιδωξ? 336
176 – 178 . 179 ₂ . 180 . 185 (ἡγεμῶν	Ἄθηνῆς t. 224 ₁₄ . 30 . 37 . 54 . 60 . 65 .
τῶν Κονδήτων). 187 . 197 . 210 . 347	66 a ₁ . 70 ₁ (δῖος). 73 (περιμήκης).
(πολυεργός vel πολύμητις). <i>Minerva</i>	

- 74 (περικαλλής). 76. 79. 90. 107
p. 172 su. (τέταρτος βασιλεύς?).
Αλθέως πατήρ Χρόνος 54. νίδος
Φάνης 73. 74
- Ακάστη* 49₂₄
- Ακταιοι* 282₇
- "*Αλγεα δαχρούσσεντα* 247₁₅
- "*Αλιος πανόπτας* 47₁₁ v. "*Ηλιος*"
- Αμέλθεια* 105
- Αμαλκειδης* 318
- Ανάγκη* t. 82. 224₁₂ (ἀμέγαρτος). 54
p. 132 (ἀμέγαρτος et πότνια). 126
(στυγερώπις). 162
- Ανταύγης ἀριθηλος* 237₄
- Απάτη* 127₅
- Απόλλων* 35. 62₁ (ἐκατηβόλος, ἐκη-
βόλος, κραταιός, πανδερκής). 172
("*Ηλιος*"). 173. 194₁. 194 (χθόνιος).
209 (*Διονυσοδότης*). 210 p. 229 su.
211. 212. 242. 276 (ἄναξ ἐκάεργος).
294. 297 a₁₀. 11 (κλυντοτόξος, ἐκη-
βελέτης, ἐκάεργος, μάντις). *Apol-*
linis Hyperborei oraculum 4 p. 331 su.
Vide Ind. VII
- Ἀρά* 23
- Ἀργης* 57
- Ἀργώ* 290₁
- Ἀρετή* v. *Ἄθηνα*
- Ἀρης* 45. 274₁. 2. 286. 287. 297 a₄.
358 (Ἐγρεκύδοιμος)
- Ἀρνειός θοός* 281
- "*Ἀρτεμις* 42. 187. 188. 197. 204 (*Τύχη*).
210. *Ἀρτέμιδος τοξεία* 49₄₀. Vide
"Εκάτη"
- Ἀσκληπιός* 40. 202. 297 a₁₂ (ἴητήρ
νόσων)
- Ἀστραιή* 282₁
- Ἀτη* 277
- Ἀτλας* 215₁
- Ἀτροπος* 57
- Ἀττις* 201
- Ἀφροδίτη* 127₄ (παρθένος αἰδοῖη).
137. 182. 183 (δευτέρα). 183₄ (ἐγερ-
σιγέλως). 184. 196. 286. 297 a₄.
351. *Ἀφροδίτης πολυτυμήτου ἄλσος*
ἱμερόεν 352₃. Vide Ind. VII
- Achelous* 344
- Ἄχέρων* 123. 125. 222₃. *Ἄχερονοσία*
λίμνη ἀερία 125
- Βαβώ* 53 v. *Βανβώ*
- Βάκχος* 29₄₂₉ p. 100. 214. 218. 280₉
(ἀεροίνοος). 282₉ (χοροιμανής). *Βρό-*
μιος βακχενής 248 a₁₃. *βάκχος* 5.
235. 210 p. 230 m. (*Κονρήτων*) *βακ-*
χενέιν t. 213. *βεβαχχενμένος* t. 180
v. *Διόνυσος* et Ind. VII s. *Βάκχος*
- Βανβώ* 49₅₉. 52 (*Βανβοῦς* ὑπὸ κόλ-
ποις). *Baubo* 52 p. 128 su. v. *Βαβώ*
- Βενδής κραταιά* 200
- Βίας* 118
- Βλασφημία* 23
- Βριάζεως* 57
- Βριμώ* t. 224₁₇ (εὐδύνατος). 29₄₂₉
p. 100. 31₅
- Βρόμιος* 14₀ (μέγας). 248 a₁₃ (*βακ-*
χενής) v. *Βάκχος*
- Βρόντης* 57
- Γαῖα* 29₄₀₆. 49₆₁. 57₁ (πότνια). 109₁.
300₂. *Γῆ* 1. 28. 28 a. 47₁ (πρατό-
γονος μάτηη). 57. 65. 98. 104.
112 (πρώτη νύμφη). 112. 114. 117.
132. 154. 302 (μήτηρ πάντων). 310.
Γῆς τε καὶ Οὐρανοῦ πατέας 16.
Γῆς παῖς καὶ Οὐρανοῦ 32 a₆. *Γᾶς*
νίδος καὶ Ωρανω ἀστερόεντος 32 b₃.
Γῆς καὶ αἵματος Οὐρανίοιο 63₂
- Γαιήρχος* 285₆
- Γαλαξαίρη ἔρατεινή* 49₂₆
- Γίγαντες* 29₄₂₉ p. 100. 63₁. 213
(= Titanes)
- Γοργόνιον* 33 (σελήνη)
- Γοργώ?* 133
- Γύγης (Γύνης?)* 57
- Δαιδονχος* ("Εκάτη) 42
- Δαιμων* 47₅ ("*Ηλιος κλυντός*). 83 (μέγας,
Μῆτις). 85 (σεμνός, Μῆτις). 249₂.
Δαιμονες ἄλλοι 32 d₂, e₂ v. Ind. IV
- Δάκτυλοι Ἰδαῖοι* v. Ind. VII
- Δαμώνασσα* 49₅₄
- Δελφοι* 294
- Δεσποινας* ὑπὸ κόλπον 31 p. 104.
32 c₈

Δημήτηρος 31₈, 21 p. 115 (θεσμοφόρος). 47₂. 48 (ἀγλαόχαρπος). 49 passim (49₁₅). Διός ἀδελφή, 49₁₋₂ ἀγλαόδωρος, ὠρηφόρος). 58. 145₂. 188. 189. 190. 194. 198. 209 p. 227 i. 211. 268₂ (ξενθῆ). 280₉. 293. 297 a₂. 301. 302 (Γῆ μήτηρ, πλοντοδότειρα). Δημητριακά δυνάμεις 205. *Ceres* 52 p. 128 i. v. Δηώ

Δημοφόρων 49₉₂

Δηώ 41. 52

Δῖα γεγώσα 32 g 4

Δίδυμοι 285₁₆

Δικαιοσύνη 99. 159 v. Δίκη

Δίκη 21. 23. 105. 158 (πολύποινος). 159. 160. 181

Δικταῖον σπέός 29₅₀₉

Διόνυσος 31₂₃ (εἰς). 34. 35. 36. 58. 61. 101. 107 p. 171 i. (δ ἔκτος βασιλεύς). 151 p. 191 i. 170. 198. 199 (χραδιαῖς, Διός τέκος). 205 (νέος θεός). 207. 208 (βασιλεὺς). 209. 210 p. 230 su. (Ζαγραῖς). 211. 212. 214. 216 a—e (Οἶνος). 216 c (Διός κονδρος). 188 p. 216 m. 215. 218. 232 (Λυσεύς v. 3 p. 82). 235. 236_{3. 4} (ἀγλαὸς Ζεύς, πατὴρ πόντου, πατὴρ αἴης, Ἡλιος, παγγενέτωρ, πανταίολος, χρονοεφεγγής). 237_{3. 6} (Διώνυσος). 239 a (Ἡλιος). 239 b (εἰς). 282₆ (Διωνύσιοι) p. 300 su. 293. 297 a₇ (ταυρογενής). 301 (Διόνυσοι τρεῖς). 303. 307. Διονυσοδότης (sc. Ἀπόλλων) 209. Διονυσιακή δημιουργία 107 p. 172 su. Διονυσιακά δυνάμεις 205. 207. Διονυσιακή μονάς 216. Διονύσου εἰδῶλα 209. κάτοπτρον 209. χρατήρος 217; p. 309 su. crater *Liberi* 241. σπαραγμός (διασπασμός) 35. 36. 107 p. 172 i. 173 su. 210 ss. 215. 216. 220. 240. 301. 303. Διονυσιακά συνθήματα 221. *Liber* 214 p. 234. *Liber pater* 240. 244 v. Βάκχος, Βρόμιος, Ἡρικεπαῖς, Ἰακχος, Φάνης

Διώνη 183. 114₅

Δινασάλης p. 115. 49₄₂ n.? 51. 52

Είμαρμένη 162

Εἰρήνη 181

Ἐκάτη 41 (εὐπατέρεια). 42 (Ἄρτεμις, Διαδούχος, Φύλαξ, Φωσφόρος, Χθονία). 49₇₆? 188₁ (δῖα). 204 (Σελήνη). 316 (κληδούχος)

Ἐκατόγχειρες 57. 58. 109. 110

Ἐλένη v. Θεραπναία

Ἐνιαυτός 127₃

Ἐνοσίχθων 297 a₃

Ἐρατώ 39 (εὐρέτις ὁρκήσεως)

Ἐρεβίσ 1 (μέλαν, Ἐρέβους ἐν ἀπειροῖς κόλποις). 54 (διμιχλῶδες)

Ἐρινίες τοκήνων 337₅

Ἐρις 247₁₄

Ἐρμῆς 58. 223₁ (Κυλλήνιος). 286. 293. 297 a₁ (ξεμηνεύς)

ἐν Ἐρυθρᾷ 289

Ἐρως t. 224_{11. 15} (διφυής περιωπής κυνδρός) 1 (ποθεινός). 2. 28. 29₂₄ p. 100 (πρεσβύτατός τε καὶ αὐτοτελής πολύμυτης). 37. 74 (ἀβρός sc. Φάνης). 82 (ἀνόμματος ὡκὺς Φάνης). 83 (ἀβρός). 168₉ (πολυτεροπής). 169₄ (πολυτεροπής). 170 (πολυτεροπής, ἀβρός). 184 (πολυτεροπής). 184 (όπαδός Αφροδίτης). 202. 305. *Amor* γλυκύπικρον i. e. *dulce-amaram* 361. Vide Φάνης

Ἐσπερίδες λιγνύφωνοι 34

Ἐστία 161

Ἐνβούλειός (31₁₈). 32 c₂. d₂. e₂. g₂. 50. 51. 52. 237₁ (ἄναξ)

Ἐνθένεια 182

Ἐνθημοσύνη 336

Ἐνκλος 32 e₂. d₂. g₂ (*Ἐνκλεεῖς*)

Ἐνκλεια 182

Ἐνμενίδες 197 (ὑποχθόνιοι). *Eumenides* 360

Ἐνμολπος 52

Ἐννομία 181

Ἐνόνβητα 114

Ἐνόννόμη 29₅₀₃

Ἐνόέβεια 105. 159

Ἐνφήμη 182

Ἐνφροσύνη 181. 200

Ἐχιδνα 58₂

- Zagoreús* 210 p. 230. *Zagorhōs* ἄμνης 210 p. 231 m. cf. 17. *νυκτιπόλον* *Zagréaw* βούτης 210 p. 230 m. *Zagorostos* Διόνυσος 210 p. 230 su. *Zēlos* 127₅
- Zēvēs* 16. 17. 21 p. 91 (ἀρχή, μέσσα etc.). 21 a₁–7 (ἀρχὸς ἀπάντων, βασιλεὺς, ἀργικέραυνος). 23. 29_{508.} 51₁. 29₁₂₆ p. 100 (τερπικέραυνος). 30. 32 g₂ (τέκος). 33 (δάκρυνα). 35. 47₂ (πανόπτιας). 47₁₀ (Οἰλύμπιος). 49_{38.} 64. 54. 56. 59. (82). 98. 101. 105. 107 (ἀθανάτων βασιλεὺς θεῶν). 107 p. 171 su. (πέμπτος βασιλεὺς). 109. 110. 112. 114₃ (ἄνταξ). 115. 128. 129. 137. 139 (ἄνταξ μέγας εὐρύνοπα). 140. 142₁ (Κρονίων). 145₁. 147. 150. 151. 153–157. 158. 160. 162 –167. 167 a₄ (Διὸς ἐντός). b₇ (ἐνὶ γαστέρι). 168₁ ss. (πρώτος ὕστατος etc.). 168₁₀ (ἐν Ζηνὸς σώματι). 168₂₀ (Διὸς οὐαξ). 168 p. 204 m. (πατὴρ ἔργων). 169₅ (Ζηνὸς μεγάλωι ἐν σώματι). 169₇ (Ζηνὸς ἐν ὅμμασι πατρὸς ἄνακτος). 170 (πανόπτης). 174. 178. 179. 183 (πατὴρ μέγιστος). 183₃ (μέγας). 188 p. 216 m. 190. 192 p. 218. 195. 198. 199 p. 222 m. (τέκος). 207. 208. 210 p. 229 i. 210 p. 230 su. 212. 214. 216 c (Διὸς κονδορος). 218 (πατὴρ). 220. 228 c. 230. 236_{3.} 4 (Διόνυσος "Ηλιος etc.). 239 b (εἰς). 245₁₆ (ὁ πάντων μεδέων). (251–260. 262. 263. 266 in signis). 285₄₄ (μέγας). 286. 297 b₁ (πάντων κεραστῆς). 298 (ἀρχὴ πάντων). 303. 335. 337₁. 338 (μέγας, αἴγιοχος). 339 (Κρονίδης βασιλεὺς). 341. 354 p. 343 su. (δάκρυνα). *Iuppiter rex Creticus* 214 p. 234 su. *Iovis regnum* 29 a
- "Ηλέκτρη 49₂₂
- "Ηλιος 47_{3.} 62₃ (Ἑλιε). 96. 188 p. 216 m. 207. 212. 236_{3.} 4 (Ζεύς, Διόνυσος etc.). 239 a (Διόνυσος). 239 b (εἰς). 264. 286. 297 a_{10.} 300₃ (Ἡλίον). "Ηλιακὴ τράπεζα 217 p. 309 su.
- "Ηρα 16. 98. 107 p. 173 su. 109. 112. 115. 132. 153. 161. 163. 210 p. 230 su. 220. 351. *Iuno* 214 p. 234 m.
- "Ηρακλῆς t. 224₂₄. 54 (Χρόνος ἀγήραος δ' αὐτός). 57. 58. 296
- Erigona* 244 v. 282₅ (Ικαροῖν κονόρη)
- "Ηρικεπαῖος 31 p. 104 su. (Διόνυσος).
60. 65. 80. 81 (θῆλυς καὶ γενέτωρ, κρατερὸς θεός). 102. 107 (πρῶτος βασιλευσε). 107 (περικλυντός). 108₂ (περικλυντός). 167₁ (πρωτόγονος). 170 v. Διόνυσος, Ιρικεπαῖος, Φάνης ἥρωες 32 a₁₁
- "Ηραιστος 35. 178. 179_{2.} 180–182. 209. 297 a₂. "Ηραιστικαὶ οννάμεις 205. "Ηραιστότευκτοι 209
- Θάλασσα 29₄₉₆
- Θάλεια 181
- Θαίμας 114. 117. 118
- Θεία 56 p. 136 su. 114₁ (μάκαιρα)
- Θέμις 56 p. 136 su. 114_{3.} 144. 297 a₉
- θεός 31₂₄ (διά κόλπου). θεός 32 c_{10.} 32 f_{4.} 49₁₀₃ (οἰδάνιος). θεοί, ἀθάνατοι ἄλλοι 32 c_{2.} 4. θεοί δύοι δαιμονες ἄλλοι d_{2.} e_{2.} ἀθάνατοι θεοί 49₆₆. *Deus* 341. *natura Dei* ars 349. V. Ind. IV s. θεός
- Θεραπναία, Ἐλένη 343
- Θυέστης? 59
- "Ιακχος 52_{2.} σπαραγμός 210 p. 231 su. Vide Διόνυσος
- "Ιάνειρα 49₂₄
- "Ιάνθη 49₂₂
- "Ιαπετός 114₈
- "Ιάσων 290₁
- "Ιδη 105 a (εὐειδῆς). 199 p. 222 m.
- "Ικάριος 282_{5.} 8. *Icarus* 244 v. *Erigona*
- "Ιπτα ("Ιπτα?) 199. 211
- "Ιρικεπαῖος (Ηρικεπαῖος) 31₂₂
- "Ισθμία 290₂
- "Ιοις 293 v. Ind. VII
- "Ιφικλος 284₁
- "Ιχθύες 265. 285₆₁
- Καλλιόπη (sc. Κελεον θυγάτηρ) 49₅₃
- Καλυψώ 49₂₅ (ιμερόεσσα)
- Καρκίνος 285₂₂

- Κελεός 49₁₀₅ (?). 51
 Κίρκη? 178
 Κλεισιδίκη 49₅₃
 Κλωθώ 57
 Κοῖος 56 p. 136 su. 114,
 Κόρη 49_{33. 38.} 58. 59. 145 p. 189 m.
 151. 178 (*Κόρης σειρά*). 180. 188.
 190 (*μοννογένεια*). 191. 192 (*ιστονο-*
γονοςα). 194. 195. 196 (*ιστοποιά*).
 197. 198. 209 p. 227. 211. 314.
 Κόρρα *Κυβελήτα* 47₁. *Κορική ὑπερ-*
χόσμιος πεπλοποιία 192 p. 218 i.
Κορικαλ δυνάμεις 205
 Κορύβαντες 56 p. 136 m. 191
 Κότος 57
 Κονόρητες 19 (*ἐνόπλια παιγνια*). 31₇
 (*ἐνοπλοι*). 34. 150. 151. 185. 186.
 191. 314. *Κονορήτων βάχχος* 210
 p. 230 m. *Κονορήτις, ἐννεάς* 314
 Κοράτεια? 33 i.
 Κορήτη 151 p. 192 su. 156. 210 p. 231 su.
Iuppiter rex Creticus 214 p. 234. 303
 Κοῖος 56 p. 136 su. 114₇ (*μέγας*)
 Κριός 285₅
 Κρονίδης 177. 339. *Κρονίων* (*ὑπερ-*
μενής) 168₂₀. 142₁
 Κρόνος 16. 17. 29₁₂₈ p. 100 (*αἰνο-*
λέτης). 29₅₅. 33. 49₇₀. 56 p. 135 su.
 (*χρόνος*). 58. 68. 80 (*δὲ πάντας*
καταπίνων θεούς). 96. 98. 101. 107
 p. 171 i. (*ὸ τέταρτος βασιλεύς*). 109.
 110. 114₈. 117. 128 – 130. 131
 (*ἀγκυλομήτης*). 134. 135₄. 137 – 139.
 140 (*ἀρξας ἀργυροῦ γένους, ἀγκυλο-*
μήτης). 141 (*ἀργυροῦ γένους βασι-*
λενής). 144 – 149. 151. 154. 155
 (*δαιμων*). 2. 0 p. 229 i. 220. 286.
 287_{1. 2.} *Saturni regnum* 29 a
 Κυανοχειτης 285₁₆
 Κυβελήτα *Κόρρα* 47₁
 Κύκλωπες 29₅₁₀ (*γηγενέες*). 57. 109.
 110. 178 – 180
 Κυλλήνιος ‘Ερμῆς 223₇
 Κωκυτός 123. 125. 222₅
 Κωνσταντιάς, κούρη 342
 Λάχεσις 57
 Λειβηθριάς, κούρη 342
 Λέων 285₂₇
 Λευκίππη 49₂₁
 Λητοῦς εὐπλοχάμου ο κόρη 188. *Λητοῦς*
 νίε 62₁
 Λοιμός 247₁₅
 Λυσεύς ν. *Διόνυσος*
 Λύσιοι 9εοί 3 p. 82 m.
 Marsyas 173
 Μάτηρ πάντων 32 b IV₁, *Μεγάλας*
Ματρός ἔνθεον ἐς ναόν ibidem 5
 Μεθυμναῖον κλῆμα 280₄
 Μέλισσος 105
 Μηλοβοΐς 49₂₁
 Μήνη 271₂ 274₂. *Μονσατε φαιεσφόρου*
ἔχονε Μήνης 245₂, 247₈
 Μητιέτης 97
 Μῆτις (33.) 56 p. 135 su. 60. 65. (75).
 97. 168₉ (*πρώτος γενέτωρ*). 170.
 184. *πρώτη γένετις* 169₄. *ἀτάσθα-*
λος 83. *δαιμων κλητός, σεμνός,*
πάντων σπέρμα φέρων θεῶν 83.
 Cf. Φάνης
 Μίθρας 300 adn. 5 v. t. 149
 Μίνθη 44
 Μίσος 247₁₄
 Μίτος 33. (75)
 Μηημοσύνη 114₄ (*βαθυπλόκαμος*).
 δῶρον 32 g₈. λίμνη 32 a_{4. 9}
 Μηημώ 203
 Μοῖρα 32 c₄. d₅. e₅. 47_{4. 7} adn. 14 (*παμ-*
μήτωρ, συμμήτωρ). *Μοῖραι* 33
 (*λευκοστόλοι*). p. 115. 126. 248 a₄
 (*ἀμείλικτοι*)
 Μοῦσα 342. *Μοῦσαι* 38₁. 297 c₁.
 Σελήνης καὶ *Μονσῶν* ἔγγονοι ὅς
 φασι (sc. *Μονσαῖος* καὶ *Ὀρφείς*) 3
 Μονσαῖος 271₁ (*θεοφραστής*) ν. *Μήνη*
 τέκνον ἐμόν = *Μονσαῖε* 247₁₈.
 τέκος 285₁. Cf. Ind. VII
 (*Μωνσῆς* = *ὑλογενῆς* [*ἐδογενῆς?*] 247₃₈)
 Narcissus 362
 Νεῖκος? 23
 Νηρεύς 114. 117
 Νίκαι 47₃
 Νίσα? 289 vel *Nīσα*
 Νόμος 105. 159. 160

- Nύμφαι** 297 a₂. (353 πηγαῖαι). **Nυμ-**
φάων ὑδωρ 219
- Nύξ** 1₆₉₅ (μελανόπτερος). <2>. 24. 28.
28 a. 33 (ἀργίς). 37 (ἀειγνήτη =
t. 224₁₅). 65 (ζοφερά). 86₂ (ἰερή).
99 (αλδοῖα). 100 101. 103—112.
106 (θεῶν τροφὸς ἀμβροσίη). 129.
131. 154. 155. 164 (θεῶν ὑπάτη,
ἀμβροτος). 167. (209 p. 227 i)..
300₃ (μέλαινα). 310. **Nύκτες** 98. 99.
107 p. 173 m. 109. 179 p. 212 su.
Nυκτὸς καὶ Ἀπόλλωνος μαντείον
294 cf. 99. 105 b. 155. **Nυκτὸς**
ὑποθῆκαι 160. 166. χρησμοὶ 144.
165. 168 p. 2·2 i. χρηστήριον 164.
Nυκτὸς πατὴρ κλυτός (Φάνης)
t. 224₁₅. 37. Δικαιοσύνης mater 99
- Nύσσα** v. **Nύσσα**
- Nύσιον** πεδίον 49₆₉
- Οἴνος** v. **Διόνυσος**
- Οὐλύμπος** (Οὐλύμπιος) 29₅₀₄. 85₃
(μακρός). 117. 188₂. 237₇ (ἀπειδὼν,
μακρός). Οὐλύμπιοι βριταρὸς δόμος
248 a₂. Οὐλύμπιος (Ζεύς) 47₁₀
- Οσιοὶς** 188 p. 216 m. 293
- Οὐρανός** t. 224₁₈. 1₇₀₁. 24. 28 a. 29₄₉₆.
56 (σφαιροειδής). 57₃ (μέγας ἀστε-
ρόεις v. etiam infra). 58. 68. 96.
98. 101. 104. 107—114. 111 (πρω-
τος θεῶν βασιλευσε). 117. 121.
127. 128. 132. 137. 154. 179
p. 212 su. 210 p. 229 i. 220. 300₂. 310.
Γῆς τε καὶ Οὐρανοῦ παῖδες 16.
Γῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖς 32 a₆. Ωρανῶ
ἀστερόεντος καὶ Γῆς νιός 32 b₃.
Οὐρανίδαι 122. 210 p. 229 i. Οὐρά-
νιον αἷμα 63₂. Οὐράνιον γένος
32 a₇. Οὐράνιος θεός 49₁₀₈. Οὐρά-
νιη Στύξ 49₂₆. κονδροὶ Οὐρανίωνες
57₁. 168₁₅
- Οὐρανῶν** 29₅₀₃
- Πάν** 54. 188 p. 216 m.
- Παλλάς** 31₂₁. 35. 56 p. 135 su. 210
p. 229 i. Vide **Ἄρηνά**
- Παρθένος** 244 (*Virgo*). 285₈₁
- Παρνασσός** 35
- Πειθώ** 202
- Περσεφόνη** 43. 153. 188. 197. 210
p. 230 su. (352). Φερεφέρόνη (Φερε-
φόνεια) 49₁₀₄. 58. 32 d₆ et e₆ (ἀγανή).
t. 224₂₃. Φερσεφόνης μέγα πένθος
t. 224₂₆. Φερσεφοτείας ἄλσεις 32 f₆.
Proserpinae raptus et redditus 42
—44. p. 115 nr. 2. 192. 195. 196.
198
- Πιμπλείας** (Πιμπλειάς?) κούρη 342
- Πλοντεύς** p. 116 su. v. **Πλούτων**
- Πλούτος** 336
- Πλουτώ** 49₆₅
- Πλούτων** 49₆₄. 69. 70 (Κρόνου πολυώνυ-
μος νίδιος, ἄναξ Πολυδέγμων) 56
p. 134 i. 190. 195. 197. 198. *Plutonis*
regnum 29 a. Vide **Πλουτεύς**
- Πλουτώνη** 200
- Πνεύματα** πάντα 37. (ἐννέδραι πνεύ-
ματα πάντα 353)
- Πόλεμος** 247₁₅
- Πολυδέγμων** v. **Πλούτων**
- Πολυδέκτης** 49₆₄ v. **Πλούτων**
- Πόντος** 117
- Ποσειδῶν** 56 p. 134 i. 297 a₃ (Ποσει-
δάων μέγας). 335. *Neptuni regnum*
29 a
- Προμηθεύς** 143
- Πρωτόγονος** <31₁₈>. 54. 64. 86₁. 87₁.
Πρ. Ἡρικεπαῖος 167 a₁. Φαέθων 73.
Vide **Φάνης**
- Πρωτοκλῆς** 318
- Πρωτοκρέων** 318
- Πύρ** 47₃. 8. 300₂
- Πυριφλεγέθων** 123. 125
- Πυρόεις** 286 p. 292 su. 287₁
- 'Ραδαμί(ἄνθυν) 47 adn. 14
- 'Ρέα (Ρέη, 'Ρείη) 16. 29₅₀₆. 30. 31₆.
36. 58. 59. 98. 109. 114₆ (Λιδε
γενέτειρα). 133. 134. 144. 145₁ (πρὶν
ἔονσα). 147. 150. 151. 153. 191.
ἐν τοῖς κόλποις τῆς 'Ρέας 132
- 'Ροδόπη 49₂₅
- (Σάτυρος 214)
(Σειληνός 214. *Silenus* p. 235 m.)
Σεισίχθων 285₂ (χνανοχαίτης). 285₅₃

- Σελήνη 200 (*Βενδīς*). 204 (*Ἐκάτη*).
286. 288 a. c. 300₂. Σεληναῖη παν-
δία 280₃. Σελήνης καὶ Μουσῶν
ἔγγονοι ὡς φασι 3. Σελήνης πεφω-
τισμέναι καὶ εὐχρησται ἡμέραι 272.
Σελήνης ἡμέρα 283
- Σικελία 49₄₇
- Σινώπη filia Ἀρεως καὶ Αλγίνης 45
- Σχορπίος 285₃₉
- Στάσις? 23
- Στερόπης 57
- Στύξ 25. 49₂₈ (*Οὐρανίη*). 124. 295
(*Styx palus*). Στύγιος γῆ 125
- Τάρταρος 1₆₉₃ (εὐρύς). 28. 121₃ (βαθὺς
γαῖης). 125. 167 b₃ (Τάρταρα νείσαται
γαῖης). 168₃₀ (Ταρταρα εἰρώνεται).
222₇ (χρυσεις). 295 (Tartarus).
καταταρταρώσεις 122
- Ταῦρος 285₁₁
- Τηθύνες 15. 16. 25. 109. 112. 114₃
(ἐνέργων). 117. 121. 171 (Τηθύνες)
- Τιτάν 146 (Κρόνος). Τιτᾶνες (Τιτῆ-
νες) 29₅₀₇. 34. 35. 36. 57₂, 58. 107
p. 172 su. 114. 117. 119 (κακομῆται).
120. 135. 140. 158. 208. 210. 211.
213 (= Gigantes). 214—216. 224.
303. Τιτανίδες 114. αἰθάλη τῶν
Τιτάνων 220. Τιτανικὰ ἄμαρτή-
ματα 221. γένος Τιτανικόν 140.
Τιτανικοὶ διάκοσμοι 168 p. 205 su.
Τιτανικαὶ δυνάμεις 205. Τιτανικὸς
μερισμός 210. ἡ λεγομένη παλαιὰ
Τιτανικὴ φύσις 9. *Titanius furor*
240
- (Τελχῖνες 214)
- Τοξότης 285₄₅
- Τριπτόλεμος 49₁₁₉. 51. 52
- Τριτοπάτορες 318
- Τύχη 49₂₈ (*Oceani filia*). 204 (*Ἄρτεμις*).
Τύχαι 47₄
- Ὑδροχόος 285₅₈
- Ὑδωρ 300₂. (353 ἐνύδρια πνεύματα
πάντα). *numinis quaedam aqua-
tica* 363
- Ὑπερολων 114₈
- Ὑμέναιος 40
- Φαέθων 73 (*Πρωτόγονος*). 238₁₀. Vide
Φάνης
- Φαινων 286 p. 292 su. 358 (δύσιλητος)
(Φαλής 75)
- Φανερή 49₂₂
- Φάνης t. 224₁₅. (2). 〈31₂₈〉. 56. (*Phane-
ta[m]* 56 p. 135 i.) 58₁. 60. 61. 65.
72—76. 78—82. 84—87. 89. 90.
94. 96. 98. 101. 104—109. 112.
129. 150. 157. 167. 170. 171. 218.
237₃. p. 300 su. περιμήκεος *Αἰθέρος*
νίος 73. περικαλλέος *Αἰθέρος* νίος
74. Βρόμιος, Ζεὺς πανόπτης 170.
Ἐρως, Μῆτις, δαιμῶν μέγας 83.
Ἐρως 167 p. 200 i. ἀβρός Ἐρως 74.
- Φανῆ μέγαν 300₃. Πρωτόγονος
(ubi v.). Φ. 64. *principalis deus*
88. τετρανηγῆς τετρακέρατος 77.
αἰδοῖον ἔχων ὅπισω περὶ τὴν πυγῆν.
80. ἵπποι 78. κληῆς νόον 82. παλα-
φατα ἀπὸ Φάνητος 61₂. χρυσοῦν
γένος ὑποστήσας 140. κατάποσις
167. 168 p. 204 su. Vide Φαέθων
- Φθόνος? 23
- Φιλοφροσύνη 182
- Φοίβη 114₈
- Φοίβος 62₁. 297 a₁₁ (ἐκηθελέτης)
- Φόρκυς 16. 109 p. 175 su. 114₇ (κρα-
ταιός). 117
- Φύλαξ (Ἐκάτη) 42
- Φωσφόρος (Ἐκάτη) 42
- Χαλδαίων φύλον 247₂₄
- Charon 296
- Χάος (ἀρχαῖον) Χάονς ἀμέγαρτον Ἀνάγ-
κην t. 224₁₂). 1₆₉₃. 698 (πτερόεν,
νύχιον). 24. 28. 29₄₂₁ p. 100 (ἀρχαῖον).
54 (Χάονς πατήρ sc. Κρόνος). 55.
56 p. 135 i. (*Chaos*). 60. 65. 66. 76.
79. 107. 359 (*Chaos*). χάσμα (μέγα,
πελώριον) 66 a₂
- Χάριτες? 30 p. 115. 181
- Χθονία (Ἐκάτη) 42
- Χρόνος t. 224₁₈. 37. 54 (*Αἰθέρος* καὶ
Χάονς πατήρ). 57. 60. 64. 65. 68 a₁
(ἀγήρας, ἀφθιτόμητις). 68. 70₁
(μέγας)
- Χρονητής 49₂₄

- Ωιόν 54. 55. 56. 70₂ (*ἀργύφεον*). 76.
79. 291
Ωκεανίς (*Εὐρυνόμη*) 29₅₀₈
Ωκεανός 1_{τοι.} 15. 16. 24. 25. 29₅₀₈.
107. 109. 112. 114₅. 115 (*ἀκάματος*,
καλλιρροος) 116. 117. 121. 123. 125.
135₁. 167 b₃ (*μέγας*). 171. Ωκεανοῦ
θυγατέρες 49₂₀. κύκλος 238₁₅. δόρος
ibidem 11. ἐπὶ τέρματος 245₁₉. ἐπὶ
- τέρμασιν 247₃₁. οἱ περὶ τὸν Ωκεα-
νὸν τόποι 43
Ωκυρόη 49₂₃
Ωραι 181 Add. p. 355 t. 256
- ητα 31₂₃ cf. Φάνης
-λεν (*βασιλεῦ*, *Εὐβουλεῦ?*) 31₂₂ cf.
Εὐβουλεὺς

IV. VERBORUM DELECTUS

- ἀβρός, "Ἐρως 74. 83. 170
ἀβυσσος 353
ἀγαθός 49₉₆. 233₅. 245₁₁. 247₁₃. 287₃.
ἀμείνων 120₁. ἀριστος 286 p. 292 su.
ἀγαιομένη 216 c
ἀγανή (*Φερσεφόνεια*) 32 d₆. e₆
ἀγγελος 248 a₁₀. 297 a₁
ἄγγος 52₅
ἀγήραος 54. 66 a₁. ἀγήρως 228 c.
ἀγηρ- 49₉₈
ἀγκυλομήτης (*Κρόνος*) 131
ἀγλαός 32 g₂. 167 b₁. 189₃. 194₂. 219.
236₃. ἀγλαὰ δῶρα *Καβελῶν* t. 224₂₇
ἀγλαόχαρος (*Δημήτηρ*) 48
ἀγνός 32 b IV₄. 315₄
ἀγριοι θῆρες 169₁₂
ἀδαήμονες 233₆
ἀδελφοι 135₄
ἀδενκής 282₅
ἀδικος 4. 169₁₁. 222₁
ἀδιναὶ μέλισσαι 269
ἀδυτον 104
ἀειγνήτη *Nύξ* t. 224₁₅. 37
ἀειδω 48. 334
ἀειθαλεῖς 181
ἀειρόσ (κράνα) 32 b₂
ἀειρόμενε 62₈
ἀέλιος 32 f₁. Vide ἄλιος
ἀελπτος 86₃. 279
ἀεργείη 286 p. 291 i.
ἀερία λίμνη 125
ἀερόμικτος 297 b₂
ἀεροίροος (*Βάκχος*) 280₉
ἀετώσια φῦλα 238₁
- ἀζηκὲς σκότος 66 b
ἀήρ 168 s. 228 b. ἡέρα 247₂₇
ἀήσνα 284₃
ἀήτητος 248 b₃
ἀθάνατος 32 b IV₆. c₂. . 49₆₆. 7.. 62₂.
86₄. 89. 91₂. 94₂. 107. 142₂. 164₂.
167 b₅. 168₂₁. 169₈. 178₁. 223₇. 228 c. d.
247₉. 248 b₁. 300₁. 315₆. 340₁
ἀθέμιστος 232₃
ἀθέσφατος 71 b. 84
αἴα 236₃. 280₆
† αἴγηκες τίτανον 152₂
αἰγιοχος (*Ζεύς*) 338
αἰγλήτεις 168₁₂
αἰδοῖος 99. 127₄. 183₂
αἰὲν ἔσντες ἀθάνατοι 300₁
αἰθάλη 220
αἰθήρ *{2}*. 72₁. 75. 86₃. 165₂. 166₁.
167 b₁. 168₈. 17.. 169₃. 226₃. 228 a.
237₁. 248 a₁. 7.. b₃. 339. V. Ind. III
s. *Αἰθήρ*
αἴμα Οὐράνιον 63₂
αἴνολετης (*Κρόνος*) 29₄₂₆ p. 100
αἴνος 224 b₄. 282₇
αἴλολος 52₅
αἴπεινὰ κάρηνα 168₂₁
αἴτις 267₂
αἴσα 227₂
αἴλιος 287₁
αἴτιη 274₇
αἴών 95. 142₂. 223₂. 245₄. 247₅
αἴώνιος μεθη 4
ἀκαλλίδες 49₆₁
ἀκάματος 21 a₅. 115₁. 315₄

- ἄκαρπος 259
 ἀκήρατος 315₁
 ἀκίνητος 237₁
 ἀκοιλ καθαραι 249₁
 ἀκρόκομα ἔρνεα 225₁
 ἀκρος 58₅. 282₃. (284 adn. 5?)
 ἀκτίνες 238_{3..11}
 ἄλγεα δακρυόνεντα 245₁₂ v. Ind. III
 s. Ἄλγεα
 ἄληθεύω 332₂
 ἄληθης 245_{3..} 247₄
 ἄλκη 167 a_{3..} 274₇
 ἄλλασσω 226_{3..} 237₈
 ἄλληςαι 230
 ἄλλοι θεοι 32 c_{2..4..} d_{2..} e_{2..} ἄλλοι ἥρωες
 32 a₁₁ v. Ind. III s. θεός
 ἄλλοτριον 286 p. 288 m.
 ἄλοχοι 224 a_{2..} 286 p. 291 m.
 ἄλσεα Φερσεφονείας 32 f₈
 ἄλνησαι 49₁₀₀
 ἄλωαι 268₁
 ἄμβροσία (substant.) 49_{84..} 189₂
 ἄμβροση Νύξ 106
 ἄμβροτος 21 a_{4..} 164_{1..} 168_{3..} 280₆
 ἄμειψω 224 b_{1..} 237_{3..} 287₁
 ἄμειδέες 270_{4..}
 ἄμειλικτος 248 a_{4..}
 ἄμειλιχον ἡτορ 121₁
 ἄμέροση 245_{4..} 247₅
 ἄμετροτος 238₁₄
 ἄμοιρή 226₁
 ἄμπελος 255
 ἄμνητος 5. 301 p. 317 su.
 ἄμφιελίξας 115₂
 ἄμφιέτησιν, ὕραις 232₂
 ἄμφικαλύψας 32 a₁₄
 ἄμφιμιγεῖσα 238₁₂
 ἄμφίπολοι 189₁
 ἄνάγκης, ὑπὸ χρατερῆς 215_{1..} χρατερῆι
 ὑπ' ἄνάγκηι 248 b_{2..} v. Ind. III s.
 Ἄνάγκη
 ἄναδης θυμός 337₂
 ἄναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι 248 a₈
 ἄναξ 62_{1..} 276 (Ἀπόλλων). t. 224₂₈
 (Βάκχος). 237_{4..} (Εὐθονεῖς). 114_{8..}
 139_{4..} 169_{7..} (Ζεὺς). 245_{7..} (χόσμοιο).
 49_{69..} (Πολυδέγμων). ἄνακτες 114_{2..}
 ἄναπτενσαι κακότητος 229
- ἀνάσσω 32 a_{11..} 62_{2..} 96. 139₁
 ἀνάστασις βοῶν 258
 ἀνέθηκεν 290₁
 ἀνεσίρετο 52₁
 ἀναφαίνειν 274_{4..} 297 c₂
 ἀνενέγκατο 21 a₉
 ἀναψῆσαι 230
 angina 328
 ἀνδρεῖα 243
 ἀνεμοι 27. 223_{5..} 248 a_{6..} 268_{3..} 318
 ἀνεμώκεσι δίναις 1₆₉₇
 ἀνέξει, κῦδος 287₅
 ἀνηλίσσαι vel ἀνηλωσαι 31₂₇
 ἀνήρ 206. 267_{1..} 268_{2..} 270_{5..} 312
 ἀνθεμόεις 193
 ἀνθέρικες 284₁
 ἀνθεσιουργαλ θυγατέρες 197
 ἀνθιτον ἔαρ 33
 ἀνθος 98. 142_{..} 174. 248 a_{11..} 284₁
 ἀνθρωπος 32 f_{4..} 223_{6..} ἀνθρωποι 23.
 29₄₃₀ p. 100. 32 b IV_{1..} 32 g_{8..} 49_{67..}
 95. 103. 94_{1..} 140. 169_{8..1..} 220 – 221.
 223. 224 b_{2..} 228 a. 232_{1..} 233. 237_{5..}
 247_{14..21..} 251. 256. 270_{3..} 297 a_{5..} c_{5..}
 315_{3..} 340_{2..}
 ἀρίαι 287_{3..}
 ἀνοδοι καὶ κάθοδοι 221
 ἀνόμματος 82
 ἀνόσιοι 4
 ἀντηλλαξε 286 p. 290 i.
 ἀνταπέτεισα, ποινάν 32 d_{4..} e_{4..}
 ἀνθέξεται καρπῶν 253
 ἀντία πράττει 32 b IV_{3..}
 ἀντιόωσα σελήνη 168_{16..}
 ἀντολή 168_{15..}
 ἀντρον τῆς Νυκτός 105 p. 169 su.
 ἀντνγι μηνός 271_{5..}
 ἀνω κάτω 31_{28..}
 ἄξια 32 b IV_{6..}
 ἄξων μέσος 94_{2..}
 αἰοδῆς κόσμος vel θυμός 14
 αἰοδίμων δῶρον 32 g_{8..}
 ἀπαλοῖς ἐν ὄνειρασιν 346_{2..}
 ἀπανάνας 31_{20..}
 ἀπειριτος αἰών 95. γαῖα t. 224_{20..} 91_{1..}
 165_{3..} ἀπειριτος πόντος 167 b_{4..} ἀπειριτον σῶμα 168_{22..}
 ἀπειρος λοχίης 187_{1..}

- ἀπειρων 1₆₉₄. 232₅. 237₇
 ἀπερίσια δῶρα 31₁₁, ἀπειρέσιον κατὰ
 κύκλον 71 a, ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλ-
 ποις t. 224₁₃
 ἀπέβαν 32 c₉
 ἀποδιδράσκω 7
 ἀπόδος 247 adn. 40 p. 263
 ἀποδοχμώσας 149₁
 ἀποειπεῖν 332₁
 ἀποκρύψας 168₃₁
 ἀπόλλυμαι 32 a₆. b₁
 ἀπορρώξ 247₂₃
 ἀπέστιλβε vel ἀπέστραπτε 86₄
 ἀποστρέψαι 233₄
 ἀποφθίμενοι 222₂
 ἀπρονόητοι 233₈
 ἀργαλέος κύκλος 32 c₆
 ἀργῆς χιτών 60
 ἀργυικέραννος 21 a₁. 168₁
 ἀργής 33
 ἀργυροπέζη 275
 ἀργύφεος 70₂
 ἀρδμὸς νέκταρος 189₂
 ἀριδείκετος 101₁. 155
 ἀρίδηλος 237₄
 ἀριθμός t. 249. 312. 317
 ἀριτρεπής 102. 107. 114₅
 ἀριστερός 332₁, ἐπ' ἀριστερά 32 a₁
 ἀρματα 260
 ἀρμονία 297 c₁
 ἀροτρον 280₃
 ἀρρενόθηλνς 56
 ἀρρητοι χορσοι t. 224₂₈
 ἀρσην 21 a₄. 168₃
 ἀρτήσαντα 166₂
 ἀρχαῖος t. 224₁₂. 247₃₆
 ἀρχή 21. 164₂. 247₃₅. 298₁. ἀρχαι
 τρεῖς 310
 ἀρχιγένεθλος 168₅
 ἀρχός 168₆. 169₁
 (ἀρχω) ἥρξε πρῶτος γάμοιο 15
 ἀρωγή 340₁
 ἀρωγός 158
 ἀσεβεῖς 23. 293
 ἀσθενέες 245₁₈. 247 p. 264 su.
 ἀσκοπον φάος 2
 ἀσπετος αὐγή 238₁₂
 ἀστακα 47 adn. 14
- ἀστάχνες 268₁
 ἀστεα 91₃, ἀστη 47₃
 ἀστέρες 22
 ἀστερίη ὑλη 353
 ἀσ[τ]εροβλῆτα κεραυνόν 32 e₅ v. ἀστε-
 ροπῆτη
 ἀστερόεις 21 a₃. 32 a₆, b₃. 49₇₂. 57₃.
 168₄
 ἀστεροπῆτη κεραυνῶι? 32 d₅. e₅ v.
 ἀσ[τ]εροβλῆτα
 ἀστράγαλος 31₂₉. 34
 ἀστραπαις 49₃₉
 ἀστρον 247₂₁. ἀστροα t. 224₃₇. 168₁₅.
 238₇. 248 a₇
 ἀστυφέλικτον σῶμα 168₂₂
 ἀσώματος Ἀδράστεια 54
 ἀτασθαλη 120₂
 ἀτάσθαλος 83. 135₃
 ἀτέλεστος 5. 235
 ἀτελής 187₁. 192 p. 218. 193
 ἀτίταλλεν 129
 ἀτραπιτός 245₇. 247₈
 ἀτρομον σῶμα 168₂₈
 ἀτροπον 315₄
 ἀτρόγετος πόντος 167 b₂
 ἀτρόντως 71 a₂
 ανγή 238₁₂. ανγαι 222₁. 4
 τ αἰδάζοι 284₁
 ανδή 168₁₉. 299₂
 ανξομένη 274₈
 ανδος 31 p. 104. 32 b₁. ανη 32 a₈.
 ανὸν ληϊον 284₃
 αντογενής 245₈
 αντοτελής 29₂₄ p. 100. 245₈ n. 247₁₀
 αὐχήν 58₅. 149₁
 ἀφανής 109₂
 ἀφειτος 165₂
 ἀφθιτος 89. 168₁₇. 248 a₅. b₁. 3
 ἀφραδίη 49₇
 ἀφρογενής 183₅
 ἀφρούς 127₂. 183₂
 ἀφρων 49₉₅
 ἀγθεα γῆς 233₂
 ἄχρα 268₃
 ἀφενδής 103. 168₁₇
 βάθος θαλάσσης 245₂₁
 βαθυπλόχαμος 114₄

- βαθύρροος Ἀχέρων 222₃
 βαθὺς Τάρταρος 121₃
 βαρυηχῆς θάλασσα 168₂₈
 βαρυπενθῆς κίκλος 32 c₃
 βαρεῖα φωνὴ 224 b₅
 βασίλεια χθονίων 32 c₁. d₁. e₁. g₁.
 χθονία βασίλεια 32 c₈
 βασίλειον δέμας 168₇. 169₂. βασιλῆιος
 νοῦς 168₁₇
 βασιλεύς 21 a₇. 107. 168₅. 208. 245₁₃
 267₂. 339
 βασιλεύσε 107. 108₂
 βασιλῆις τιμή 101₂
 βάσις 168₂₉. 247₃₂
 βέβηλος 13. 59. 245₁. 247₁. 334
 βέδυ 2. 9
 βίη 135₃
 βίος σαρκοδακής 292₁
 βλάπτειν 286 p. 289 su.
 βλέπειν 31 II₁₇. 245₅. 247₆. 345
 βλέφαρος 346₁
 βόθροι 282₂
 βόρβορος 5. 235. p. 305 m.
 βουκόλος 31₂₅. 52. V. Ind. VII
 βουλή 242. βουλαι 49₆₄. 299₃
 βοῶν ἀνάστασις 258
 βούτης Ζαγρέως 210 p. 230 m.
 βραβευτής 49₄₂
 βριαρὸς δόμος 248 a₂
 βρίμας ταντείονς 79
 βροντή 179₁. βρονται 49₃₈. 248 a₂
 βροτός 32 c₁₀. 38₁. 227₁. 233₁. 248 a₁₀.
 255. 258. 297 a₆. 298₄
 βρώματα 256. 259
 βνθὸς ἀεὶ φέων 55
 γαῖα t. 224₂₀. 21 a₃. 91₁. 115₂. 121₃.
 165₃. 167 b₂. 3. 168₄. 8. 27. 30. 169₃.
 215₂. 223₈. 226₂. 238₁₀. 245₁₈.
 247₁₇. 30. 248 a₁. 262. 270₇. 280₃.
 337₅ v. γῆ
 ἐς γάλα (ἐπετον) 32 c₁₁. f₄
 γάμος 15. 112. 187₁
 γάννυνα 47₅
 γανόνωντα θαυμαστόν 49₆₅
 γαστήρ 167 a₂. b₇
 γελῶν 52₃
- γενεά (γενεὴ) 14. 58₁ (δεινὴ). 155.
 280₂ (χρονείη) v. γονεά
 γενέθλη 109₂. γενέθλαι 224 a₃
 γενείου καθαροῖο 142₂
 γένεσις 29₄₂₈ p. 100
 γενέτειρα 114₆
 γενέτης 169₁
 γενέτις 169₄
 γενέτωρ 81. 98. 168₉. 170
 γεννήτορες 300₁
 γένος t. 224₁₉. 20 (θνητῶν). 4 (τοῦ
 δούλου καὶ εὐόρκου). 32 a₁ (οὐρά-
 νιον). 32 c₃. d₃. e₃ (ὅλβιον). 32 b IV₃
 (θιῶν γένος). 224 b₆ (օφίων). γένη
 τρία ὄνθρωπων 140
 γεωπονίης φιλομβούτον 280₁
 γῆ 54. 93 (οὐραία). 233₂. 258. 301
 p. 317 su. (μήτηρ). 310
 γηγενέες 315₅
 (γηγνώσκω) γνωσῆ⁹ 32 b IV₆
 γλαυκώπιδες θυγατέρες 197
 γλυκερὸν τέκος 199
 γλυκύπικρον 361
 γλώσση 247₄₀
 γνῶμαι 247₃₇
 γονεά 32 b IV₂ v. γενεά
 γονέων θέμιστες 337₁
 γονὴ ἀφροῖο 183₂. γονῆς σπέρμα
 t. 224₁₉
 ἔγραψα 32 a₁₃
 γνῖα 270₆. 284₃
 γν(ι)ώσηι 135₃
 γυνή 234
 γυροῖς ἔνι 280₄
- δαιδαλα 179₃. δαιδαλέων ἄστρων 238₇
 δαιζω 282₈. 292₂
 δαιμων 47₅ (χλυτός). 83 (μέγας). 85₁
 (σεμνός). 155 (ἀριδείκετος). 168₆
 (εἰς). 169₁. 249₂. δαιμονες 32 d₂. e₂.
 248 a₈
 δάκρυνα Διός 33. 354 p. 343 su.
 δακρυόνετα ἄλγεα 245₁₂. 247₁₅
 (δαμάω) ἐδάμασσε 32 c₄. e₅. ἐδα-
 μάσσατο 32 d₅. δαμασθείς 270₆.
 δαμαστά 47₆
 (δάμνημι) δεδμημένοι μέθηι 282₇
 δεινός 9. 58₁. 177. 337₅

- δεκάς ἀγνή 315_a
 δεκάπτυχος 247₂₁
 δέλτοι 333₃ p. 333
 δέμας 167 a₂. 168₇. 169₂. 224 b₅
 δένδρον 44. 270₂
 δεξιός 238₆. δεξιάν 32 f₅. δεξιόν 32 f₂.
 ἐπὶ δεξιά 32 b₂
 δεξιτερὴ χειρ 245₁₉. 247₃₁
 δέρμα τεβροῦ 238₆
 δεσμὸς κρατερός 166₁
 δεσμωτήριον 8
 δεσποτεῖαι 47₆
 δῆσον 154₃
 διαμοιράομαι 210 b
 (διανέμω) διένειμεν 107. 108. 248 a₁₃
 διασώζεται 297 c₅
 διατάκτω 54
 διέπειν ἀλλότριον βίον 286 p. 288 m.
 διερατ λαῖται εὐώδεις 142₃
 διζήσεσιν 333₁ p. 333
 δίκαιος 4. 32 d₄. e₄. 247₂. 297 a₉
 δίκαιοσύνη 4
 δίκερως 274₄
 δίκη 8
 δίκτυον 26 v. Ind. I s. Δίκτυον
 δινεῖται 237₇
 δίνη 236₁. δῖναι 1_{ε97} (ἀνεμώκεις). 115₂.
 238₁₃
 (διορίζω) διώρισε 94₁
 (δίος) δῖα γεγώσα 32 g₄. δῖ· Ἐκάτη 188₁. ἐν χθονὶ δίην 224 b₆. δῖος αἰθήρ 70₁. 237₁
 δίπλακα θεομόν 247₃₇
 δισώματος θεός 57
 διφυής Ἔρως t. 224₁₄
 δίψα 32 a₈. b₁
 δολόεσσα ἐδωδή 148₁
 δόμος 89. 223₃. 248 a₂. δόμοι 287₄
 δονεῖται 248 a₅
 δοσοληψία 278
 δράκαινα 58
 δράκων 54. 57 (Ἡρακλῆς καὶ Χρόνος). 59
 58₄ (Ζεὺς, Ἡρακλῆς, φοβερός). 59
 (μυστικός). 199 p. 222 su.
 δρεπόμεσθαι 228 b
 δρόμον μέρος 227₄
 δρόσος 238₁₂
 δρῆς 282₃. δρῆες ὑψίκομοι 154₁
- δύναμις 167 a₃
 ἔδυν ὑπὸ κόλπου 31 p. 104. 32 c₈
 δύσις 168₁₅
 δυσσεβεῖς 47 adn. 14
 δυστλήμονες 49₉₅
 δωδεκάτη ὁμφή 62₄. τὰ δωδέκατα
 τὸν κόσμον 316
 δῶμα 286 p. 291 m.
 δῶρον ἀοίδιμον 32 g₃. δῶρα t. 224₂₇
 (ἄγλα). t. 224₃₉ (Ἐπινήχυτα). 31₁₁
 (ἀπερίσια). 282₉
- ἔαρ 248 a₁₁
 ἔβδομη 276. ἔβδομαδικὸς νοῦς 318
 (ἐγγίγνομαι) ἐνγένετο 167 b₇
 ἔγερσιγέλωτ' Ἀφροδίτην 183₄
 ἔγχάρασσε 333₂ p. 333
 ἔδος 94₂
 ἔδρα 66 b. ἔδρη γαῖης 167 b₂. ἔδραι
 εὐαγέων 32 d₇. e₇
 ἐδωδή, δολόεσσα 148₁
 ἐθειραι χρύσεαι 168₁₂
 ἐθέλησθαι 232₄
 εἰδαρ λαρόν 280₅
 εἰδος ἀριπρεπές 114₅
 εἰδῶλον 209. εἰδῶλα τετυγμένα 233₂
 εἴκοσι (καὶ πίσυρες) 157
 εἱλαπιναστής 207
 εἱλαπινησι 297 a₈
 (εἱμι) ἐστί 32 b₃
 εἰρήνη 297 a₄
 εἰς 31₂₃ (Διόνυσος). 168₆. t. 239 (Ζεύς).
 245₅. 247₁₁ (Θεία). 298₁ (πατήρ). ἐν
 τε τὰ πάντα 165₁. ἐν τάδε πάντα
 297 a₁₂
 (εἰσοράω) εἰσοράαι 245₁₀. 247₁₂. ἐσόρα
 245₇. 247₈. εἰσοράαι 247₁₂. ἐσο-
 ρῆται 247₁₆. ἦν ἐσιδεῖν 58₄. ἐσέ-
 δρακεν 86₁
 ἐκάβαι (χοῖροι) 46
 ἐκάεργος 276. 297 a₁₁
 ἐκατηβόλος 62₁
 ἐκατόμβαι τελήσσαι 232₁
 ἐκατὸν κάρα 49₆
 ἐκβλύσσει (τὸν οἶνον) 255
 ἐκγονος Μήνης 245₂. 247₃. ἐκγονοι
 θεῶν 16. ἐκγονα 245₈
 ἐκηβελέτης 297 a₁₁

- ἐκηβόλος 62₅
 ἐκηλος 135₅
 ἐκθρώσκει 60. ἐκθορε 183₁
 ἐκνομή φύσις 121₂
 ἐκτεμεῖν 17
 ἐκτηη (ἐν γενεῇ) 14. (ἐν ἡριγενεῖ) 275
 (ἐκφύω) ἐξεφύνοντο 168₂₅.
 ἐλάσας θαλλός 186. ἐλαιής ἔρνος 206
 ἐλικανγής κύκλος 236₁
 ἐλινέν 47₉
 ἐλίσσω 127₂. 236₂. 238₁₃
 ἐμβαλτην εἰς τὸν κάλαθον 31₂₈
 ἐμβρόντητη πάντα 47₁
 ἐμπεδος οἶνος 261₁
 ἐμπυρος ἄξων 94₄
 ἐναισιμος 282₂
 ἐνη 279
 ἐνθα καὶ ἐνθα 66 a₂. 76 (δρώμενος).
 78 (φορεύμενος)
 ἐνθεος 32 b IV₅
 ἐνιαντός 92. 183₃. V. Ind. III s.
 Ἐνιαντός
 ἐννέα θυγατέρες 197. novem anno-
 rum spatio 295
 ἐννεάς Κονόητις 314
 ἐνοπλοι Κονόητες 31₇
 ἐντὸς ἐέργει 179₃. ἐντὸς Διός 167 a₄
 ἐξαλέσθαι οἴνας 282₄
 ἐξανέφηνε 237₂
 ἐξανύσσασα 274₄
 ἐξάς 311
 ἐπαρτέες 270₁
 ἐπειγομένων ἀνέμων 268₃
 ἐπητανὸς δλβος 280₁₀
 ἐπιβαίνω 32 c₇. 245₃. 247₇
 ἐπίκλησιν καλέονσιν 57₂. 239 a
 ἐπινήχυτα δῶρα t. 224₃₉
 ἐπιπηδάω 82
 ἐπιπλώσοι (τοῖς μίδεσι) 127₂
 (ἐπιτίθημι) ἐπίθεσθε θύρας (πύλας)
 59. 245₁. 246₁. 247₁. 334
 ἐπιφρων βουλή 242
 ἐπιγρόνιοι t. 224₃₈. 91₂. 139. 237₅. 274₇
 ἐποιχεσθαι ιστόν 178₂. 193
 ἐποράνιος 247₃₄
 ἐπτά 47₉ (ννξι). 114_{1.2} (κοῦραι καὶ
 παῖδες). 210 b (μελη)
 ἐπτακαιδεκάτη 277
- τὰ ἐπιτάμηνα 327
 ἐπτάς 313
 ἐπτῆμαρ 47₁₀
 ἐπωνυμιαι Μήνης 271₂
 ἐπώνυμον καλέονσι 63₁
 ἐρατεινός 49₂₇ (Γαλαξανόη). 38₂
 (θαλασσα)
 ἐργάζοι 269
 ἐργον t. 224₁₇. 29₄₂₉ p. 100. 32 b IV₅.
 d₄. e₄. 95. 154₂. 168₂₀₄ m. 176₁. 178₂.
 189₃. 274₂. 280₂. 297 c₄. 299₁
 ἐριθομβοι μέλισσαι 154₂. 189₃
 ἐριδων μῆνες 255
 ἐριθηλῆς λάχην 142₅. ἐριθηλὲς ἔρνος
 206
 ἐριθυμοι 270₃
 ἐρικυδῆς γαῖα 167 b₂
 ἐριφος 32 c₁₁. f₄
 ἐρημηνίς 297 a₁
 ἐρνος 206 (ἐλαιης, ἐριθηλές). ἔρνεα
 πάντα 282₃. ἔρνεα φοινίκων 225₂
 ἐρνθρὸν νέκταρ 189₂
 ἐσθειν 291 p. 301 i. ἐσθιέτω 31₁₄
 ἐσθλός 175₁. 278. 286 p. 292 su. 337₃
 ἐσοπτον 34. 209. ἐσοπτος 31₃₀ v.
 κάτοπτρον
 ἐσχατα πείρατα γαῖης 168₃₀
 ἐτητυμή 280₇
 ἐτος 261₂ (καλόν). διὰ τριακοσίων
 ἐτῶν 231. anni vertentes CXX 250
 ἐτώσιον 223₄
 ἐναγέων ἔδραι 32 d₇. e₇
 ἐναγέωσιν 222₁
 ἐνγλωθοι 32 b IV₄
 εὐδυνάτη θεά Αγνή t. 24. 224₁₆ (Βοιμά)
 εὐειδῆς "Ιδη 105 a. εὐειδεῖς κοῦραι 114₁
 εὐκαμπὲς ἄροτρον 280₃
 εὔκοσμοι ἄλοχοι 224 a₂
 εὔορκος 4
 εὐπατέρεια 'Εκάτη 41
 εὐπλόκαμος Λητώ 188₂
 εἰρηας? 31 I₁₉. εἰρηη? 31 I₁
 (εὐέισκω) εὐρήσσεις (εὐρήσεις) 32 a_{1.4}
 εὐρύοντα Ζεύς 139₂
 εὐρόντη 167 b₁ (εὐρείης αἰθέρος). 168₂₄.
 215₁. 238₅
 εὐρυβίης ἀήρ 168₂₅
 εὐρώντα Τάρταρα 168₃₀

- εὐσεβίες 32 b IV₄. εὐσεβεῖς 293
 εὐτεκνείας ναῦν? 49_{οι}
 εὐφροσύνη 287_ο. 297 a₇
 εὐχή 31_{οι}
 εὐχομαι 32 c_ο. d_ο. e_ο. εὐχεοθ—) 31 Π₁₁.
 Vide Add. p. 356
 εὐώδης (114₁?). 142_ο (εὐώδεις διεραλ
 χαῖται). 261_ο (οἶνος)
 ἐφίμερα φυλ' ἀνθρώπων 169_ο
 ἐφημουσύναισιν ἀναλάκτοισι 248 a_ο
 ἐφορά 31_{οι}. 337_ο
- ζαθέη τετράς 315_ο
 ζάκορε 333_ο p. 333
 ζείδωρος γαῖα 280_ο
 ζωιστήρ 65
 ζώνη μέσση 168_{οι}
 ζῶιν 225_ο. ζῶια 224 b_ο. 298_ο
- ἥδυμος οἶνος 261_ο
 ἥδιστη εὐφροσύνη 297 a_ο
 ἥριον χάσμα 72_ο
 ἥροειδες σπέσιος 97
 ἥλιος (ἥλιος) 21 a_ο. 92. 94_ο. 168_{οι}.
 172. 222_ο. 223_ο. 238_ο. 274_ο. V.
 Ind. III s. Ἡλιος
 ἥμαρ 168_ο. 169_ο. 249_ο. 274_ο
 μεθ' ἥμέραν 47_ο
 ἥνιοχεῖ 247_{οι}
 ἥπεδανός 142_ο
 ἥπιος 337_ο
 ἥρι 238_ο
 ἐν ἥριγγενετ ἔκτη 275
 ἥτορ 119 (ὑπέρθιτον). 121_ο (ἀμετίλιχον)
 ἥττων φώς 286 p. 290 i. 292_ο
- θάλασσα 165_ο. 168_{οι} (βαρυηχής). 245_{οι}
 (πολιή). 297 a_ο
 θαλερὸν λέχος 194_ο
 θαλίαι ἐφατειναι 38_ο
 θαλλὸς ἐλάας 186. θαλλοί 227_ο
 θάνατος 49_{οο}. 226_ο
 θαῦμα μέγα 32 b IV₁. 238_{οι}
 θαυμάζω 86_ο
 θαυμαστὸν γανόωντα 49_{οι}
 θεά 101_ο. 209 p. 227 i.
 θέαιναι 167 b_ο
 θεῖος 21 (νόμος). 32 a_ο (κρήνη). 56
- (πνεῦμα). 228 b (ψυχή). 245_ο. 247_ο
 (λόγος). 247_ο (νόμος)
 θέμις 227_ο. 245_ο. 246_ο. 247_ο. 301 p. 317 su.
 θεμιστεύει 297 a_ο
 θέμιστες γονέων 837_ο
 θεμιτόν 247_{οι}
 θεοποντία 332_ο
 θεός 54. 57. 69. 81. 168_{οι}. 205 (νέος).
 238_{οι}. 239 b_ο. p. 256 su. 247_{οι}. 290_ο.
 297 b_ο. 299_ο. 340_ο. ἐκ θεόντεν 247_{οι}.
 θεοί 5 16. 25. 32 e_ο. c_ο. d_ο. 85_ο.
 106. 107. 108_ο. 111. 164_ο. 167 b_ο.
 168_{οι}. 169_ο. 205 (θεοί θεῶν). 208
 (νέοι). 237_ο. p. 256 su. v. 245 (τρια-
 κόσοι εξήκοντα πέντε). 248 a_ο. b_ο.
 297 a_ο. 315_ο. θιῶν γένος 32 b IV₃
 θεοφήμη 247_{οι} p. 263 su.
 θεοφραστὲς Μονοσαῖτε 271_ο
 θεονδῶς 169_ο
 θέσις σπλάγχνων t. 224_{οι}
 θέσκελα ἔλεων 168_{οι}
 θεομός 105 p. 169. 152 (Ἀδραστείας).
 247_{οι} (δίπλαξ). θεσμοὶ δικαίων 247_ο
 θεσπεσίοις ἡειθροῖς 117
 θῆλυς 81. 98
 θῆρ 238_ο. θῆρες 270_ο. ἄγροι 169_{οι}.
 θηρῶν τε βροτῶν τε 298_ο. θῆρες
 τ' οὐλοντεί τε t. 224_{οι}. 169_ο. 223_ο. 233_ο
 θητεῖα t. 224_{οι}
 θητός t. 224_ο. 49_{οο}. 103. 62_ο. 107. 108_ο.
 169_ο. 228 d. 245_{οι}. 11. 15. 247_{οι}. 18. 22.
 297 a_ο. 7
 θοός 281. θοώτερος 284_ο
 θρῆνοι ἱεροὶ (Νυκτὸς?) 209 p. 227 i.
 θ. Αἰγυπτίων t. 224_{οι}
 (θρῖξ) τρίχεις 31 Π₁₆. 130
 θρόνος 23 (Διός). 245_{οι}. 247_ο (χρύ-
 σειος). 248 a_ο (πνρόεις)
 θρύλλοι 286 p. 288 i.
 θνγάτηρ 114_ο. 197. 224 a_ο
 θυμαλγής 287_ο
 θυμός 52_ο. 247_{οι}. 248 a_ο. 271_ο. 286
 p. 291 i. 337_ο
 θύρας (πύλας) ἐπιθεσθε 59. 245_ο.
 246_ο. 247_ο. 334
- ιανέιν 346_ο
 ίδρις 238_ο. 247_ο

- ιερός 10. 21 a₉ (ἐξ ιερῆς κρατίης). 31₉.
 32 f₆. 58₂ (νηδύος ἐξ ιερῆς). 86₂.
 163 (γάμος). 168₂₆. 209 p. 228 su.
 223₂. 238₇
- ἱητήρ νόσων 297 a₁₂
 λεύνω 245₆. 247₇.
 ἱκέτις 32 d₆. e₆
 Ἰλαθι 312
 Ιλύς 57
 ἴμειλω 280₃
 ἴμεροςσα Καλυψώ 49₂₅
 ἴμερος 280₁
 ἴμερτὸς στέφανος 32 c₇.₉
 ἵππος 49₇₀. 78. 224 b₃
 ἵσος 225₁. 247₂₆. 291
 λοστελής 132. 163
 ιστός 178₂. 193. ιστοί ἀτελεῖς 192
 p. 218 su.
 ιστονργοσσα 192
 ἵσχεο ἔργων 274₂
 ἵφιγένητον πῦρ 247₂₈
 ἵχνια 247₁₉
 ἵχην 83
- καθαιρώ 5
 καθάψαι 238₅
 καθαρμός t. 224₃₈. (49₉). καθαροὶ ἀδικημάτων 3
 καθαρός 261₁ (οἶνος). καθαραὶ ἀκοαι 249₁. καθαρὸν γένειον 142₂. κα-
 θαρά 32 d₁. e₁. g₁. κοθαρά 32 c₁.
 ἐκ καθαρῶν 32 d₁. e₁. g₁. ἐκ κοθα-
 ρῶν 32 c₁
 τὰ καθάρια 156
 κάθοδοι καὶ ἄνοδοι 221
 καιρός 237₉
 κακός 287₃. κακίν 49₉₆. 233₃. 245₁₁.
 247₁₃. κακά 3. 337₄
 κακότης 229. 230 233₄
 κάλλαθος 31 I₂₈. 34. 50
 καλαμίνθη 325
 καλέω 63₁ (ἐπώνυμον). 75. 85₃. 237_{3.5}.
 239 a (ἐπίκλησιν). 297 a₁₀. 298₂.
 ἐπεκλήθη 237₆
 καλλικόμοις πίτυσιν 290₂
 καλλίρροος Ὡκεανός 15. 115₁
 καλλιφύτοις ὥραις 183₄
 καλός 222₃ (λειμών). καλά 31 I₉ (ἰερά).
- 34 (μῆλα). 168₁₁ (πρόσωπα). κάλ-
 λιστον ἰδέσθαι 237₂
 καλυκώπις 49_{23. ss}
 καμπεοίγνια παίγνια 34
 καμπύλοχοι κερκίδες 33
 κάρφηνα αλπεινά 168₂₇
 καρπαλίμοισι ποσί 32 c_{7. 9}
 καρπός 253. 255. 262. 268₃. 284₂
 καρποφορεῖ 255. καρποφορησονσιν
 259
 κασιγγήτη 15
 κασιγγητοι 135₇
 κατακαύσονσι 256
 καταλείβεται 219
 καταπαύσατε κόσμον ἀοιδῆς 14
 (καταπίνω) 17. 58. 82. 129. 146. 167.
 171. 254
 καταπαρταρόω 57. 58. 220 v. Ind. III
 s. Τάρταρος
 καταχεῦναι ὅμβρον 84
 κάτοπτρον 209 v. ἔσοπτρον
 κάτω, ἀνω 31 I₂₈
 κεδναι θύγατρες 224 a₂
 κεναι φῆμαι 286 p. 288 i.
 κέρατα ταύρεα 168₁₄
 κεραστῆς πάντων 297 b₁
 κερανοβόλος ὅμικλη 262. κεραννο-
 βόλοι νεφέλαι 256
 κερανός 32 c₅. 179₁. κερανοί 32 d₅. e₅
 κέρδη 286 p. 288 i.
 κερκίδες καμπύλοχοι 33
 κενθμών 223₈ (γαιης). 315₁ (μονυάδος)
 κεφαλή 21 a₂. 54. 94₁. 168_{2. 11. 21.} 199
 p. 222 su. κεφαλαὶ τοκήων 291
 κηλήτῳ λυπῶν 297 a₆
 κῆρες 49₁₀₀
 κίγκοητι 32 b IV₂
 κικλήσκω 31₁₉
 κλαδονχος (Ἐκάτη) 316 v. κληιδονχος
 κλείονσι 315₄
 κλέος (32 a₁₄ n.). 271₅
 κληιδονχος 316 (Ἐκάτη) v. κλαδονχος
 κλήιζω 91₂. 175₂
 κληῆς νόν 82
 κλῆμα 280₄
 κλητής t. 224₁₅. 47₅
 κλητοτοξος 297 a₁₀
 κλύω 62₄. 168₁₈. 208. 236₁. 249₂. 312

- κνωδαεξ 247₂₆
 κοιλη, γαστηρ 167 a₂
 κοιρανος 267₁, κοιρανοι (*Μονοσαι*) 38₂
 κόλπος 31 I₂₄, 32 c₈, 52₃, κόλποι t. 224₁₃,
 169₄. 132
 κομήντα πάμφορα 258
 κόρη (κούρη) 49₆₃. 188₂. 282_{1, 5}. 342.
 κόραι (κούραι) 114₁. 245₁₅. 247
 p. 263 i.
 κορύνησι, στυφελαῖς 282₈
 κόσκινος 4
 κόσμος 14 (ἀοιδῆς). 69. 107. 108₁.
 299₃ (ἄπας). 216 b. 245₇ (κόσμοιο
 ἄναξ). 247₈ (κόσμοιο τυπωτῆς).
 mundus 250
 κούριον ἄνθος 98
 κούρος 57₁, 210 b. 216 c
 κραδιαῖος 199 p. 222 su.
 κραδίη 21 a₉ (ιερή). 168₃₂. 210 a (νοερή).
 245₈. 247₇ (κραδίης νοερὸν κύτος)
 κραίνω 218. 247₃₉. ἐπέκραινε 218
 ῥ κραναίον ὠιον 56
 κράντειρα 176₁. 177
 ἀπὸ κρατός 58₃
 κραταιός 62₁. 114₇. κραταιά 200
 κρατερός 81 (θεός). 120 (κρατεροὶ
 Τιτᾶνες). 166₁ (δεσμός). 247₁₉ (θεός).
 κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης 215₁. κρα-
 τερηὶ σὺν ἀνάγκῃ 248 b₂. κρατε-
 ρὸν μένος 247₃₃
 κρατερόφρων ἀρχή 164₂
 κρατήρ 104. 106. 217. p. 308 ss.
 nrr. 21. 22
 κράτος 168₈. 169₁. 232₁
 κρατυντὰ πάντα 47₆
 κρέα 31 I₁₄
 κρείσων 292₂
 κρείων θητῶν 247₂₂
 κρήνη 32 a₁. 3. 10 (θεῖη). κράνας ἀειρόω
 32 b₂
 κριός 31 I₁₀
 κρίσις 29₄₂₈ p. 100
 κρόκος 49₆₁
 κρυόεις 222₆ (Τάρταρος). 245₁₂
 (πόλεμος)
 κρύψας 21 a₈
 ἔκτισεν 89
 κτύπος 168₁₀
- κύαμοι 291
 κυαροχαίτης 285₂
 κύδιμ' ἀριθμέ 312
 κύδος 287₅
 κυδρός t. 224₁₄
 κυκεών 52₅
 κυκλεῖται 168₇. 227₂. κυκλοῦται 169₂
 κύκλος 32 c₈ (βαρυπενθής). 71 a
 (ἀπειρόσιος). 71 b (ἀθέσφατος). 115₁
 (Ωκεανοῖο). 224 b₁ (κατὰ κύκλα
 χρόνοιο). 229. 230. 236₁ (ἐλικαν-
 γής). 238_{13, 15} (Ωκεανοῦ)
 κυκλοτερῆς 247₂₆
 κύνεον δέμας 224 b₅
 κύντερον 234
 κυπάρισσος 32 a₂. κυφάρισσος 32 b₂
 κύτος 245₆. 247₇
 κύω 60
 κῶνος 31 I₂₉. 34
- λαγόσι, ἐν ταῖς 54
 λαζήμεναι 280₈
 λαμπάς, πολυφεγγής 274₈
 λαμπρός 345
 λάμπει 248 a₁₁. λαμπομένη (ὅπλοις)
 174
 λαρόν εἶδαρ 280₅
 λασιότοιχες, θῆρες 169₁₂
 λάχνη, ἐριθηλής 142₅
 λέγονται 282₃
 λειμών 222₃ (καλός). λειμῶνες 32 f₆
 (ιεροί). 293
 λευγαλέον ψῆχος 270₇
 λευκός 32 a₂ (κυπάρισσος). 127₂ (ἀφρός).
 ἄνθος λευκόν 142₄
 λευκοστόλοι Μοῖραι 33
 λέχος 286 p. 290 i. 194₁ (θαλερόν)
 λέων 54. 57. 79 (χαροπός)
 λήξαι κύκλου 229
 λήθη 297 c₃
 λήθει 168₁₀. λήθονσιν 169₁₀. λήθον-
 ται 38₁
 λήϊον ἀνὸν 284₃
 ληνοί 282₆
 λιγὸς ὕπνος 346₁
 λιγίφωνοι Ἐσπερίδες 34
 λικμῶντες ἄιδης 268₂
 λικνον 199 p. 222 su.

- (λιλαίομαι) λελίησαι 280₄
 λίμνη 32 a₉ (τῆς Μνημοσύνης). 125
 (ἀρεῖα)
 λίταζε 333₂ p. 333
 λόγος t. 224₁₃ (ἰερός). 245₅, 247₆ (θεῖος).
 247₉ (παιλιός). 247₃₈ (ἀρχαίων).
 λόγοι 297 c₄. Cf. 235 p. 248 m.
 λοιμός 260
 λοιπά (χρέα) 31 I₁₄. (μέρη) 58₄
 ἐλόχευσεν t. 224₁₃
 λοχιή παιδογόνος 187₂
 λυγρός 282₅
 λυπῶν κηλήτωρ 297 a₆
 λύσις προγόνων 232₃. λύσεις t. 224₃₇
 (σημείων τερατῶν τε). 3 (ἀδικήματων). 232₅
 λύω 7. 187₂
- μαῖα 164₁
 μαιόμενοι 232₄
 μάκαρ 29₁₂₈ p. 100. 63₁, 114₄, 167 b₅, 312
 μακαριστός 32 c₁₀
 μακρός 237₇, 245₂₀
 μαλακώτερος οίτος 222₂
 μανία τε καὶ βακχεῖα 13
 μαντείη t. 224₃₃. μαντεῖα 49₉
 μαντεύω 99
 μάντις 297 a₁₁
 μαντοσύνη 103
 μαρμαλητή 238₁₃
 μαρμάρεα, ἄστρα 168₁₃
 μαρμαρυγή 100
 μάρτυρα θείην 62₅
 μέγαρα 135_{1, 6}, 224 a₁, 270₆
 μέγας 32 b IV₁, 44. 57₃ (Οὐρανός).
 83 (δαιμων). 114₇ (Κρῖος). 139₂
 (Ζεύς). 167 b₃ (Ωκεανός). 169₁
 (γενέτης). 168₄ (ἀρχὸς ἀπάντων).
 168₁₀, 169₅ (μέγα σῶμα Ζεύς).
 170 (Βρόμοις). 176, 247₂₂ (οὐρανός).
 238_{9, 15}, 245₁₃ (βασιλεὺς). 248 b₃.
 299₁ (θεῖς). 300₃ (Φάνης). 338
 (Ζεύς). 340₁. μέγα δέγχων 148₂.
 μεγ' ἄριστος 286 p. 292 su.. μέγιστος
 θεῶν πάντων 248 b₂. πατήρ 183₁.
 μεγίστη θεά 209 p. 227 i.
 μεδέων πάντων (Ζεύς) 245₁₀, 247
 p. 264 su.
- μέθη 4 (αἰώνιος). 282₇ (αἰνή)
 μεθύοντες 4
 (μείγνυμι) μεῖξε 167 a₃. μεῖξης 262.
 μιγήσεται t. 210. μιγεῖσα 117. μιγή-
 μεναι 142₄
 μείδησε 52₄
 μελανήφατος ὕμνος 29₄₂₁ p. 100
 μελανόπτερος Νύξ 1₆₉₅
 μέλαινα Νύξ 300₃. μέλαιναι ὡς 49₃₉.
 <115>. τρίχες 130
 μέλεθρος 91₃
 μέλι 154
 μέλισσαι 154₂, 189₃ (ἐριβομβοι). 269
 (ἀδινα)
- μέλεια (μέλη) 167 a₃, 188₁ (παιδός).
 210 b (ἐπτά). 216 b (πάντα)
 (μέλω) μέμηλε 38₂, 227₁, 248 a₁₀
 μενοναι 332₂
 μένος 167 a₁, 247₃₈
 μέρμερα δέξιων 21 a₉
 μέρος 227₃. μέρη λοιπὰ δράκοντος
 58₄
 μέροπες θνητοί 247₂₂
 μεσηγός 94₄
 μεσόχρονον 330
 μέσος δέξιων 94₂. μέσσα 21 a₂, 168₂.
 μέσση ζώνη 168₂₈, 247₃₅
 μεταμειβομένηι γενέθλαις 224 a₃
 μέτρα 157
 μηδαμὰ μηδέν 233₂
 μήδεια 127₁
 (μήδομαι) μήσατο 91₁, 189₁₋₃. μή-
 σαντο 282₇
 μῆλα χρύσεα 34
 μῆν 92. 271₅, 255
 μῆνη 91₂
 μῆνις 48
 μήτηρ (μάτηρ) t. 224₃₁ (Ἄρειη Ἀρήνη).
 32 b IV_{1, 5} (πάντων Μάτηρ). 47₁
 (πρωτόγονος). 47₈, 107, 111 (Νύξ).
 135₅ (φίλη). 135₇, 195, 302, 315₂
 (πάντων). μητέρες 224 a₂ v. Ind. III
 s. Μάτηρ
 μητίσατο t. 224₂₂
 μήτρα 243
 μητροπάτωρ 248 a₅
 μιγδην 223₅
 μικραῖ, κόραι 247 p. 263 i.

- μίμημα 238₂ (*περικλυντοῦ ἡλεῖοιο*).
 238₇ (*ἱεροῦ πόλοιο*)
- μίτος 33
 (*μιάσμα*) μνωμόμενη 282₆
- μνήμη 297 c₅
 κατὰ μοῖραν 271₂
 μονόκερως μόσχος 273
 μόσχος μονόκερως 273
 μουνάς 315₁
 μουνογενῆς 247₂₃
 μούνος 86₁. 210 a. 245₇
 μνάκανθος 49₆₁
 μνστήριον 49₈. <117 adn.>
 μέμυκε 270₇
- ναιώ 94₂. 169₈. 339
- νᾶμα 247₂₃
- ναός 32 b IV₅ (*ἐνθεος*). 32 b IV₆
 ναρθηκοφόροι 5. 235
- νάρκισσος 49₈₈
- ναῦς, εὐτεκνείας? 49₈₂
- νεβρῷ 238₈
- νεφροῖο δέρμα 238₅
- νείατα Τάρταρα γαῖης 167 b₃
- νέκταρος ἐρυθρόν 189₂
- νεμεσίζεται 337₄
- νέος 207. 248 a₁₁ (*νέον λαρ.*). 208 (*νέοι θεοί*)
- νεφέλη 60. 248 a₆. 12₂. 256. 270₁
- νέφος 245₁₄. 247₂₀
- νηδὺς ἱερή 58₂. 168₂₆
- νήνεμος αἴθρη 72₁
- νήπιος εἰλαπιναστής 207
- νῆστις 47_{8—10}
- νίκη 287₅ v. Ind. III s. *Nīkai*
- νίσεια 47₈
- νοερή, κραδίη 210 a. νοερὸν κύτος κραδίης 245₅. 247₇
- νοέω 121. 233₃. 257
- νόγμα 168₂₁
- νόμος 21. 247₃ (*θεῖος*). 31 I₁₂ (vel νομός). 32 g₄. νόμοι 297 c₄. V. Ind. III s. *Nōmos*
- νομός v. νόμος
- νόσος (νοῦσος) 287₄. 297 a₁₂
- νοῦς 135₂. 168₁₇ (*ἀψευδῆς βασιλῆς*). 177. 240. 242. 247₁₂. 39. 40. 313 (*ἐβδομαδικός*)
- νύμφη 21 a₄ (*ἄμβροτος*). 112 (*πρώτη*). 168₃ (*ἄμβροτος*)
- νύξ 168₈. 169₃. 249₃. 310. Νύκτες 98.
 τρεῖς Νύκτες 99. ἑπτὰ νύκτες 47₉.
 Vide etiam Ind. III s. *Nūx*
- νύχιον (*Xάος*) 1₈₉₈
- νύτον 1₆₉₇. νῦτα εὐρέα 168₂₄
 νωχελή 286 p. 291 i.
- ζανθὴ Δημήτηρ 268₂
- ζυντετοῖσι 334
- δέρματον, σῶμα 168₂₃
- δόδοιπορδν 32 f₅
- δόδοι, θεῶν 168₁₅
- (οἶλα) εἰδότες μηδαμὰ μηδέν 233₃
- οίδμα θαλάσσης 168₂₈
- οίκοι, μητρός 195
- οίνας ἔξαλέασθαι 282₄. 5
- οίνος 255. 261₁. 297 a₅. V. Ind. III s. *Διόννος*
- οίστρος ἀπέιρων 232₅
- οίτος μαλακώτερος 222₂
- οιωνοὶ 169₈. 223₁. 233₁
- δλβιος 32 c₈. 10₁. d₃. e₃
- δλβος 280₁₀ (*ἐπιετανός*). 287₄
- δλιγοδρανές ἀνθρωποι 29₄₃₀ p. 100
- δλλυμι 254. 255. 262. 279. 347
- δλοιή, ὑβρις 120₂
- δλομέλεια 311
- δμβνιμόθνμοι, θῆρες 169₁₂
- δμβρος ἀθέσφατος 84
- δμιλος, θεῶν 248 a₃
- δμίχλη 67. 262
- δμιχλδες, Ἐρεβος 54
- δμма 168₁₆. 169₇. 345
- δμомήτωρ 15
- δμόσπορος 105 a
- δμтниа δσρа 280₉
- δμφалός 243
- δνеиа мέγа т. 224₈₈
- δνеірата, ἀπαλά 346₂
- δнеіропольи ἀταρποι т. 224₃₅
- δνома 175₁. 237₈
- δνоs 31 I₂₅
- δпадол 189₁
- δпдзω 280₁₀. 286 p. 291 i.
- δппдei 247₁₄

- ὅπλα 174
 ὅπλότεροι μάχαρες 29₄₈ p. 100
 δπνιεν 15
 ὅπώρα 248 a₁₃. 280₅
 ὕργανα 297 c₁
 ὕργια t. 224₁₁. 25. 31. 232₃
 ὕρεσσιδρόμος μήτηρ t. 224₂₁
 ὕρθόμαι 155
 ὕρθῶς 1₆₉₀. 8
 ὕρκιζω 299_{1, 2}
 ὕρκος 25 v. Ind. I s. "Ορκοι"
 ὕρμαίνω 135₂
 (ὅρμάμαι) ὕρμήθη 71 b
 ὕρμή 21 a₅ (πνρός). 340₂ (πνεύματος)
 ὕρνεον 224 b₄
 ὕρνυμένοιο Φάνητος 72₂
 (ὅράω) ὕρπται 245₁₀. ὕρψμεν 345.
 ὕρόω 245₁₄. 247₂₀
 ὕρη 168₂₇. 247₃₂. οὕρεα 91₃. 169₁₁.
 245₂₀. 270_{3, 5}
 ὕρος 315₃
 ὕρφνη 346₂
 ὕρχησις 39
 ὕσιος 4. 32 b IV₂
 ὕσσαι, ἡ 168₁₉
 ὕσσαι, τώ 245₁₅. 247 p. 263 i. (ἐν ὕσσαις)
 ὕστεα 246₁₅. 247 p. 264 su.
 οὐαῖς Διός 168₂₀. οὐατα 249₁
 οὐρανία γῆ 93. οὐρανή ὥλη 353.
 οὐράνιαι στροφάλιγγες 236₂. οὐράνιον γένος 310 v. Ind. III s. Οὐρανός
 οὐρανός 21 a₃. 107. 165_{3, 4}. 167 b₁.
 168_{4, 12}. 179₃. 180. 215₁. 245₁₇. 247₂₉.
 267₂. 299₁. 310. οὐρανόθεν 270₁.
 Vide Ind. III s. Οὐρανός
 οὐρος 113
 ὕρθαλμοι 76. 86₁
 ὕφις 224 b₆. 243
 ὕχηος 247₂₅
- παγγενέτωρ 236₄
 πάθημα, παθών τὸ 32 f₃
 παλγνια καμπεσίγνια 34
 παιδιά 3
 παιδογόνος λοχή 187₂
 παῖς 32 a₆ (*Τῆς καὶ Οἰρανοῦ*). 52₄.
 144. 188₁ (παιδὸς μέλη). παιδίτες 4
 (παλδων). 114₂ ἐπτὰ παιδίας ἄνακτας)
- παλαιὸς λόγος 21. 247₉
 παλαιότατα 61₂
 παλάμαι 105 b. 127₄
 παλιγγενεσία 205
 πάλιν (πάλι) 6. 167 a₄. 168₃₂
 παμμήστωρ 47₄ (*Μοῖρα*). 168₂₇ (*γαῖα*)
 παμφανόων, ζωστήρ 238₉
 πάμφορος 251. 255. 258
 παναίδολον, δέρμα 238₅
 πανδαμάτωρ, ὑπνος 149₂
 πανδερχές 62₂
 πανδεχέα 315₃
 πανδῖτα Σεληναίη 280₈
 πανόπτης 47₂. 170 (*Ζεύς*). 47₁₀ (*Αλιε*)
 πανταλολε 236₄
 παντοδαπαλ, προσωνυμίαι 237₉
 παρεοβαλνονσι, τοῖς 32 b IV₃
 παρθένος αἰδοῖη 127₄ v. Ind. III s.
 Παρθένος
 (πᾶς) πάντα σώματος 52₁. ἐν τε τὰ
 πάντα 165₁. εἰς ἐν πάντεσσι θεός
 239 b
 (πάσχω) ἐπεπόνθεις 32 f₃. παθὼν
 τὸ πάθημα ibidem
 πατήρ t. 224_{15, 28}. 30 (*καὶ νίός, ὁ αὐτός*).
 97. 168 p. 204 m. 169₇. 171. 183₁.
 218. 236₃. 242. 298₄ (*εἰς*). 299₂.
 312. 338. πατέρες 224 a₁
 παῖδοι 5. 235
 πάχηη 270₇
 παχὺν αἰχένα 149₁
 πεδὸν 47 adn. 14 49₆₉ (*Νίσιον*)
 πείραρ (πεῖρας) 49₉₇. 66 b. 79. πείρατα
 168₃₀. 187₂. 215₂
 πέλαγος 127₁
 πελάζεο 247₄₀
 πέλας, σοῖσι νόοις ἵσθι 247₄₀ p. 263
 πελώριος δράκων 54. κενθυμών 223₈
 πέμπτος 107 p. 171 su.
 πέπλος 192 (οὐρανός). 238₄ (φοινί-
 κεος). πέπλοι 52₁
 πέρατα γαῖης 238₁₀ v. πείρατα
 περίαλλα 282₄
 περίδρουμος 236₂
 περικαλλής 74 (*Αιθήρ*). περικαλλέες
 ἔθειραι 168₁₈
 περικλυτός 107. 108₂. 238₂
 περιμήκης (*Αιθήρ*) 73

- περιπλομέναις ὥραις 127₃
 περιτέλλει 247₂₅
 περιτέλλομέναις ὥραις 1₆₉₆. περιτελλομένουν ἐνιαυτοῦ 183₃
 περιφεγγές, σώμα 168₂₂
 περιωπής (*"Ἐρως"*) t. 224₁₄
 πηγιλίδες 270₄
 πηλός t. 205. 4
 πησοὶ 286 p. 291 m.
 πιανεῖς 47₅
 πινύσσειν ταλασῆα ἔργα 178₂
 (πίνω) πιεῖν 32 a₁₀. πιέ μοι 32 b₁. ἔπιον 31 I₂₅
 (πίπτω) ἔπειτον 32 c₁₁. ἔπειτες 32 f₄
 πισύρων καὶ εἴκοσι 157
 πίτνεις καλλικομοὶ 290₂
 ὑπὸ πλάκα Κωκντοῦ 222₅
 πλατὺς αἰθήρ 248 a₇
 πνείει καὶ ἔρπει 169₉
 πνεῦμα 56 p. 134 m. 340₂. πνεύματα 37 (Add. p. 356). 247₂₇. 297 b₂
 πνοιὴ πάντων 21 a₅. ἀνέμοιο πνοῆτισιν 223₅
 πόθος 188₁
 ποιμαίνων ἔρωτα 82
 ποιμήν (*Ἑ' μολπος*) 52
 ποινά 32 d₄. e₄. ποιναὶ πατέ· 31 I₄
 πόκος 34
 πόλεμος 245₁₂ (*χρυδεῖς*). 297 a₄
 πολιὴ θάλασσα 245₂₁
 polium 319
 pollex 331
 πόλος, ἱερός 238₇
 πολυγνθέεις, φάος 21 a₈. 168₃₁
 πολυεθνῆς φύτλη 29₃₀ p. 100
 πολυεργής, Ἀθήνη 347
 πολύμητις, *"Ἐρως"* 29₂₄ p. 100. Ἀθήνη 347
 πολύμορφος θεός 60
 πολύμορθοι 248 a₉
 πολύποινος, *Δικη* 158
 πολύστικτον, δέρμα 238₆
 πολυτεροπής, *"Ἐρως"* 168₉. 169₄. 170. 184
 πολυφεγγής, λαμπάς 274₃
 πολυχανθές ωίόν 56
 πολυώνυμος, *Πλούτων* 49₇₀
 πόνος 193. πόνοι χαλεποὶ 232₅
- πόντος 21 a₆. 167 b₂ (*ἀτρόγετος*). 167 b₄ (*ἀπείριτος*). 168₂₉. 183₂. 236₃. 248 a₁
 πορφύρα ἄστρων t. 224₃₇. ἄστροι 247₂₄
 πορφύρεα, ἄνθεα 248 a₁₁
 πορφύρων 135₆
 ποταμός 31 I₁₂. ποταμοὶ 167 b₄. 245₂₁
 ποτάτο 168₂₆. πεπότηται 223₄
 ποτινεύμενος 94₃
 πότνια 2 (*Θεῶν*). 57₁ (*Γαῖα*)
 (ποῦς) ποσὶ (*ποσοὶ*) 32 c₇. 9. 245₁₈. 247₃₀
 πραπίδες 61₁. 82
 πρατόγονος μάτηρ 47₁
 πρέποντα τύπον 52₂
 πρέσβειρα 315₃
 πρεσβύτατος, *"Ἐρως"* 29₂₄ p. 100
 πρηστῆραι 248 a₇
 πρόβατον 224 b₁
 προβλώσκω 270₆
 προγνώμονες 49₉₆
 πρόγονοι ἀθέμιστοι 232₃
 προδίκνυτι 32 b IV₁
 προλίπη φάος ἀελιοῦ 32 f₁. 223₆
 προνοεῖ 169₆
 πρόπολοι 189₁
 προσ- vide ποτι-
 προσέδρευε 245₅. 247₆
 προσωνυμίαι παντοδαπαὶ 237₃
 πρόσωπον 54. πρόσωπα 194₂
 προφερεστάτη 178₁
 πρόφρων 32 d₇. e₇. 337₃
 πρώτιστος 139
 πρωτογενής, καρπός 262
 πρωτόγονος 2. 58. 85₃ v. πρατόγονος μάτηρ et Ind. III s. Πρωτόγονος πρώτος t. 224₁₆. 15. 21 a₁. 75. 107. 108₂. 111. 168₁. 9. 169₄. 170. 274₁. πρώτοι τεκτονόχειρες 179₂
 πτερά 54
 πτερόεν, Χάος 1₆₉₈. πτερόεντες οἰωνοὶ 223₁
 πτέρυγες 1₆₉₇. 54. 62₃. 78. 168₂₅
 πτώσεις ἀνθρώπων 251. 256
 πυθμήν 21 a₉. 66 b. 168₄
 πυκασαντα 238₁
 πύλας ἐπιθεσθε 13
 πυμάτη 168₂₉

- πινος 21 a₅. 47 adn. 14. 168_s. 169_s. 194₂.
 238₄. 247₂₈. 297 a₂
 πυρόεις θρόνος 248 a₉
 πυροί 268₁
 πω 32 b₃
- φάκος vel φάκος 31 II₁₀. Add. p. 356
 φέγχων, μέγα 148₂
 φέζω 21 a₉. 168₃₂. 169₁₁. 222₄
 φεῖθρα, θεσπέσια 117
 φητόν 248 b₁
 φίγιον 234
 φίξα 21 a₆. 168₂₉ (*πόντου*). 49₆₇. 216 a
 (τριπλῆ). 324 (*στρύχνον*)
 ἔρριζωται 228 a
 φίπτάσκω 52₃
 φόδοδάκτυλος 275
 φόμβος 31 I₂₉. 34
 φόρος Ὀκεανοῦ 238₁₁ v. 115 Dionys.
 Perieget.
 φόπτρα χάλκεα 105 b. 152₁
- sagittae 329
 σάρκες 246₁₅. 247 p. 264 su.
 σαρκοδακής, βίος 292₂
 σέβας 49₅
 σειρά (*σειρή*) 166₂ (*χρυσείη*). 178
 (Κόρης). 180 p. 213 su. σειραὶ
 194
 σειρεις 248 a₂
 σέλας πυρός 247₂₈
 σελήνη 21 a₆. 91₁. 92. 93. 107 p. 172 su.
 168₁₆. 324
 σεμνός 85₁ (*δαίμων*). 224 a₂ (*ἄλοχοι*)
 σηκάζειν 268₁
 σήμα 8. 238₉
 σημειων λύσεις t. 224₈₇
 σηένος χρυσοῦ 333₃ p. 333
 σηένειν, εὖ 333₁ p. 333
 σίνεται 284₃
 σῖτος 297 a₂
 σκαπάνη 280₆
 σκάφος 290₁
 σκευή 238₁
 σκῆπτρον 101₁. 102. 107. 157
 σκοτηλ ὀδὸς "Αἰδος εἶσα t. 224₄₁
 σκοτόεσσα ὅμηλη 67
 σκότος 32 a₁₄. 65. 66 b
- σκυζόμενος 135₇
 σμήνεα 269
 σοφός 340₂. 299₁
 σπέός ἡεροειδές 97
 σπέρμα t. 224₁₉. 85₂. 183₃. 327. σπέρ-
 ματα 256. 264. 282₂
 σπλάγχνων θέσις t. 224₃₁
 staphylinum. 320
 στέρωνα 168₂₄. 238_{9 14}. 247₄₁ p. 263
 στέφανος ἴμερτός 32 c_{7. 9}
 ἐστεφάνωται 165₄
 στέφει 248 b₃. στεψάμενος 290₂
 στήθεα 245₄. 247₅. 332₂
 στήμουσι 33
 στηρίζομαι 245_{14. 17}. 247_{20. 29}. 299₃
 στιβαρή, κείρ 247₁₉
 στιλβων νάτον πτερύγοιν χρυσαῖν 1₆₉₇
 στρόβιλος 34
 στροφάλιξι οὐρανίαις 236₂
 στρίχνον ὁίζα 324
 στυγέει 282₄
 στυγερῶπα, Ἀνάγκην 126
 στυφελαῖς κορύνησι 282₈
 συβώτης (Εὐβούλευς) 52
 συκῆ 255
 σύμβολα 31 I₂₃
 συμμήστωρ Μοῖρα 47 adn. 14
 συμπόσιον τῶν δσιων 4
 σύνθεμα 31 I₂₆. συνθήματα Διονυ-
 σιακά 221
 συρίζων 297 b₂
 σύρρα 167 b₇
 suffitiones 319
 σφαιρα 34. 247₂₅
 σφαιροειδής, οἱρανός 56
 σφαλλόμενοι δώροισι 282₉
 σχίζω 56. 248 a₇
 σῶισομ με 31 I_{5. 22}
 σώμα 8. 52₂. 168₁₀ (*Ζηνός*). 168₂₂.
 169₅. 238₂. σώματα 228 d
- ταλασήια ἔργα 178₂
 talus 331
 τανύσσω 166₁
 τάξις 247₃₉. 248 a₈. 249₂
 ταύρεα κέφατα 168₁₄. ταύρειοι
 βούλμαι 79
 τανρογενής 297 a₇

- ταῦρος 54
 τελέα πάρτα 165.₁
 τέκνον 49₉₂. 247_{18. 40.} τέκνα 194₂
 τεκνώ 37. τεκνόμαι 58₁
 τέκος 32 g₂. 199
 τεκτονόχειρες 179₂
 τελετάρχαι 218
 τελετή 31 I₃. τελεται 3. 5. 23. 49₈
 v. p. 315 ss. nr. 29
 τελευτή 247₃₅
 τελέω 21 a₂. 238₁. 247₁₀. 248 a₁₀. 340₂.
 τετελεσμένος 5
 τελήεσσαι ἐκατόμβαι 232₁
 τέμνω 31 I₄ (ποινάς). τέμνων καὶ
 τεμνόμενος 137
 τεράτων λίσεις t. 224₃₇
 τέρμα Ὀκεανοῖο 245₁₉. 247₃₁
 τεροπικέρανυος 29₄₂₆ p. 100
 τέρψιος ὥρα 11
 τέσσαρες βασιλεῖαι 107 p. 172 m. 220.
 τετράσιν διφθαλμοῖσιν 76
 τετραγενῆς? (ὕλη) 55
 τετρακέδατος 77
 τετράποδες θῆρες 169₁₂
 (τετράς) τετράδι 274₈. τετράδ' ἐπὶ
 ζαθένην 315₂
 τετρανγής 77
 (τεύχω) τετυγμένα εἴδωλα 233₂
 τέχναι 297 c₄
 τήκων 237₁
 τηλεπόρος δινη 236₁
 τίκτω 41. 144. 183₄. 197. 315₂. τέξεαι
 194₂
 τιμή 101₂
 τιμωθία 8. 10
 τιμωθός 21
 (τίνω) τεισάσθην 57₃
 τίς δ' ἐστ 32 b₃
 τοκῆς 291. 337₅
 τόπος 287₁
 τράγος 31 I_{10. 13}
 τράπεζα Ἡλιακή 217
 τρεῖς ἀρχαι 310. τρια γένη 140
 τρέμει 245₂₀
 τρέψω 129. 206
 τρέχουσα 248 a₈
 τριακόσια ἔτη 231
 ἡ τριακοστή (ἡμέρα) 278
- τρίγωνος 286 p. 292 su.
 τρίμορφος θεός 60
 τριόδοι ἐν Αἰδον 221
 τριπλῆ δίζα 216 a
 τρίτον ἡμέρα 274₆
 τρομέω 247₃₈
 τροφός 106 (θεῶν). 333₂ p. 333
 τροφαὶ παντοῖαι 251
 τρύξονσιν 270₅
 τρώγω 291 p. 301 i. 302 m.
 τύπανον (αἴγηκες?) 152₂
 τύπος πρέπων 52₂
 τυπωτής, κόσμοιο 247₈
 τύραννος 248 a₁. 267₁
- ὕβρις 120₂ (όλοιή)
 ὕβρισται 222₅
 ὕδωρ 25 (θεῶν). 32 a_{5. 9} (ψυχούν).
 54. 57. 168₈. 169₈. 219. 226_{1. 2.}
 297 a₁. ὕδατα 226₁
 νίός 30. 338. νίέες 224 a₁
 ὕλη 54. 55. 353. Add. p. 356
 ὕλογενής 247₃₆
 ὕμνος μελανήφατος 29₄₂₁ p. 100
 ὕπατος 247₃₉. θεῶν ὑπάτη 164₁
 ὕπέρβιον ἡτορ 119
 ὕπειρεχον Ἡφαλτοιο 35
 ὕπερμέγεθες, ωιόν 57
 ὕπερμενής, Κρονιῶν 168₂₀. ὕπερ-
 μενής σῶμα 168₂₃
 ὕπέροπλος, ἀτασθαλίη 120₂
 ὕπέρχονται, γονεάν 32 b IV₂
 ὕπηνέμιον, ωιόν 1₆₉₅
 ὕπνος 149₁ (πανδαμάτωρ). 346₁ (λιγύς)
 ὕποθήκαι τῆς Νυκτός 160. 166
 ὕποκόλπιε 31 p. 104
 ὕς 49₃₉. <115>. 50
 ὕστατος 21 a₁. 168₁
 ὕφαντική 178. 180
 ὕψιζυγος (Ζεύς) 339
 ὕψιχομοι, δρύες 154₁
 ὕψοθεν 127₁
- φαγεῖν 148₁. 291
 φαείνει 247₉
 φαεσφόρος 245₂
 φαινομαι 47₄. 238₁₅. 245₄. 247₅. 274₁.
 φαντός 75

- φανερός 109₂
 φάσις 2 (ἀσκοπον). 21 a₈, 168₃₁ (*πολυγηθεῖς*). 32 f₁ (*ἀελίοιο*). 223₆
 (ἡελίοιο). 237₆
 φάρμακα θανάσιμα 322
 φαύλη 278
 φέγγος ἄελπτον 86₃
 φερέκαιρος 44
 φεύγοντες 247₂
 φηγοί 270₂
 φῆμη 247₄₁. φῆμαι κεναι 286
 p. 288 i.
 φθένξομαι 245₁. 246₁. 247₁ φθέγξατο
 299₂
 φθιμένων ἐπινήχντα δῶρα t. 224₃₉
 φιλέω 276. 297 a₅
 φίλος 61₁. 135₅. 245₄. 247₅
 φιλότης 117. 144
 φιλοφροσύνη 286 p. 291 m.
 φιλεγέθοντα, πνεψ 194₂
 φιλογένιας ἀκτίνεσσι 238₃
 φιοβερὸς δράκων 58₄
 φιοβερωπόν (προσιδεῖν) 58₂
 φιονίκεος πέπλος 238₄
 φιονίκων ἔφοε 225₂
 φιορεύμενος ἔνθα καὶ ἔνθα 78
 φράδμονες 233₄
 ἐπὶ φρεσοὶ 271₃. ἐπὶ φρεσοῖν 227₂
 φρεσσω 248 a₃. φρικτός 248 b₃
 φρονδά 7
 φύλαξ 32 a₅. 96. 113
 πεφύλαξο 61₁. πεφυλαγμένος 32 f₂
 φῦλον 247₂₃. φῦλα 169₁₀. 233₁
 φύσις 95. 121₂. 274₃
 φυτεΐη 261₂
 φύτη, πολυεθνής 29₄₃₀ p. 100
 (φυτόν) φυτά 282₂
 φυτοσπόρος ἀλκή 274₇
 φωνή 224 b₅ (*βαρεῖα*). φωναῖς ἀερό-
 μικτοῖς 297 b₂
 φώς (ἵππων) 286 p. 290 i. 292_{1. 2}
 (χανθάνω) χαδῶν 167 a₁
 χαῖρε 32 f_{3. 5}
 χαῖται 58₃. 142₃
 χαλεποί, πόνοι 232₅
- χάλκειος 105 b. 152₁. 245₁₇. χαλκῆιος
 174
 χαλκεύειν τὸν οὐρανόν 180. 182
 χαριζομένα 49₆₄
 χαροποῦ λέοντος 79. χαροποῖο θαλάσ-
 σης 245₂₁
 χάσμα 66 a₂ (*πελώριον*). 72₁ (ἡέριον)
 χειμών 248 a₁₂
 χείρ 52₈. 101₁. 102. 107. 245₁₉. 247₃₁
 (δεξιερή). 247₁₉ (*στιβαρή*). χεῖρες
 347
 χεῦμα 247₂₇
 χθόνιος 32 c_{1. 8}. d₁. e₁. g₁
 χθών 44. 168₂₉. 224 b₆. 227₁. 247₃₄
 χοῖροι 49_{41. 117}
 χοῖροι 46
 χροιμανής, Βάχχος 282₉
 χορός 38₂
 χρέος 271₄
 χρησμοὶ Νυκτός t. 224₂₈
 χρόνος 224 b₁. 237₉. 292₁. 297 c₃.
 Vide Ind. III s. *Χρόνος*
 χρυσέος (χρυσεῖος). 1₆₉₇. 34. 54. 62₈.
 78. 166₂. 168_{12. 14}. 178. 238_{8. 11}. 245₁₈.
 247₃₀. 280₂. 286 p. 289 su.
 χρυσεοφεγγές 236₄
 χρυσός 333₂ p. 333
 (χρώς) χροδὸς ἀθανάτοιο 86₄
 χυλὸς καλαμίνθης 325
 χωρὶς 94₂ (*ἀπ' ἀθανάτων*). 165₁ (*Ἐκα-
 στον*). 245₁₃
- ψιμύθιον 325
 ψυχή t. 224₂₆. 6. 27. 32 f₁. 223_{2. 7}.
 224 b₁. 226_{1. 3}. 228 a. c. d. 231.
 247₁₂
 ψυχος λενγαλέον 270₇
 ψυχρός 32 a_{5. 9}. 94₄. 224 b₆. 248 a₁₂
- ῳόν t. 214. 218. 1₆₉₅ (*ὑπηρέμον*). 54
 —58. 60. 291
 ὠκύς, Ἔρως 82
 ὠμος 54. 168₂₄. 238₆ (*χατὰ δεξιόν*)
 ὥρα 1₆₉₆. 11. 127₃. 183₄. 232₂. 237₂
 . . . ιτοφίλονς 31₂₀

V. EPICI AB ORPHICIS ADHIBITI

Hesiodi		793	295
Opera et Dies		868	121
259	23 p. 94 i.	878	167
504	270	901	126, 181
702	234 p. 248 su.	939	194
765 ss.	272	Scutum Herculis	
Theogon.	79	178 ₁	225
105	63		222 ₆
109	165 ₃ , 167 b ₄	Aegimius fr. 188 ₂	Rzach ³ 76
122	242	Catalog. fr. 14	" 224 b
133	114 p. 178		p. 242 m.
139	119		116 " 276
141	179		117 " 284
157	21 a ₈	Homeri	
158	223 ₈	Ilias A 1	48
188	127	A 31	178 ₂ , 193
202	127	B 426	35
207	57 ₁₋₃ p. 138	D 26	193
215	34	Θ 19	166
224	127	[N 433]	98 p. 165 su.]
227	245 p. 258 i.	P 53 ss.	206
295	58 p. 140	Σ 485	165 ₄
384	127	Σ 487	57 ₂
386	66 b	(Y 227	284)
426	190	Y 308	4
453	144	Ω 544	179 ₃
460	58 ₂	Odyssea ζ 232	179 _{2, 3}
461	101	ι 372	149
485	147	κ 222	178 ₂
516	120	(κ 195	165 ₈ , 167 b ₄)
517	215	λ 427	234
518	34	Hymn. V passim	49 p. 124
778	245 ₇ p. 259 su.		257 233
		XX 2	179

VI. POETAE ET PHILOSOPHI ORPHICIS VSU

Aeschyli Prometheus 936 **20**
 (Euphorionis?) fr. 70 Nauck² **21a**
 p. 92 m.
 Sisyphus fr. 228 **210** p. 230 m.
 Ammonis Περὶ καταρκῶν ed. Ludw.
 p. 53 **288** p. 295 i.
 Anaximandri fr. 9 Diels **23** p. 94 i.

[Anonym. Anthol. Pal. XII 99
 82 p. 156 m.]

Anthol. Lat. v. Tiberianus

[Antigoni Caryst. Anthol. Pal. IX
 406,3 **297** a₂ p. 310 i.]

[Apollinaris Sidon. VI 7 **29** p. 100 m.]

Apollonii Rhodii Argonaut. I 494 ss. 29

- Arati Phaenomena 10 247 p. 264 i.
 Aristophanis Aves 690 ss. 1. 78
 Asii elegia vs. 4 Bgk.⁴ 5 p. 84 su.
 Callimachi fr. 128 Schn. 291 p. 302 i.
 171 Schn. 35. 210
 p. 230 i.
 374 Schn. 35
 556 Schn. 42 v. 41
- Claudian. De raptu Proserpinæ I 229;
 II 18. 204. 223; III 48. 209 p. 116 m.
 De consulatu Stilich. II 426 105
 p. 169 i.
 De Claudio cf. etiam t. 226
- Cleostri Tenedii (Diels II³ 197)
 fr. 1 274
- Cratetis Θητεῖα fr. 17 (FCA. I 135
 Kock) 291 p. 302 i.
- Critiae Sisyphus fr. 1-4 p. 771 Nauck²
 292 p. 303 m.
- Poeta ap. Didym. Alexand. De Trinit.
 ed Migne
 II 5, 140 (39, 494) 168
 p. 206 i.
 II 27, 300 (39, 753, 1) 340
 II 27, 300 (39, 756, 4) 340
 III 2, 322 (39, 788) 168
 p. 206 i.
 III 2, 323 (39, 789) 168
 p. 207 su.
 III 21, 402 (39, 913) 168
- Diphili fr. 138 (FCA. II 580 Kock)
 245₁₃ p. 258 i.
- Empedocles 29 p. 99 i. 297₂ p. 310 i.
 Empedoclis
 fr. 4 Diels 245₁ p. 258 su.
 fr. 21 233₁
 fr. 57 26
 fr. 115₄ 295
 fr. 115₆₋₁₂ 224 b_{1, 2}
 fr. 117 224 b₃
 fr. 130₂ 233₁
 fr. 137₄ 224 a₁
 fr. 141 291
 (fr. 146 267)
- Euphorionis Chalc. fr. 12 Scheidw. 35
 Euphorion tragicus v. Aeschyl.
 Euripidis Helena 513 20
 1301 ss. p. 116 i.
- Hippolytus 952 t. 213. p. 301 su.
 Add. p. 355
 1308 p. 313 su.
 Hypsipyle fr. LVII Arn. 2. 86
 p. 159 i.
 Cret. fr. 472₉ Nauck² 210 p. 230 m.
 Cf. t. 30. 38. 49. 50. 78. 79. 82.
 83. 213
- Gregorii Nazianz. Or. I in Julian. 141
 (Migne 36, 653) 52 p. 129 su.
 [in Etymol. Gudian. rec. Stefani
 209, 13 357]
 Cf. Ind. II s. Gregor. Nazianz.
 [Heracliti fr. 36 Diels t. 191. 226]
 De Heraclito cf. t. 251. 250 et
 adde ad 207 Heracliti fr. 52
 Diels (Kern *Orpheus* 56)
- Horatii Epist. ad Pisones 391 292
 p. 304
- Ioannis Gazaei Descr. tab. mundi ed.
 Friedlaender I 49 (138) 21 a₉ p. 92 m.
- Maximi Περὶ καταρχῶν ed. Ludw.
 1 a 342
 50 273
 141 342
 320 p. 282
 268 358
 422 ss. 284
 456 ss. 280
 466 281
 488 ss. 282
 530—547 283
 587 273
- Moschionis fr. 6 p. 813 Nauck² 292
 p. 303 m.
- Nonni Dionysiaca [p. 231 i.
 VI 155 ss. p. 116. 209. 210
 X 293 ss. 210 p. 231 i.
 XXIV 44 ss. 210 p. 231 i.
 XXVII 285 p. 116
 XLVII 50 p. 116
 XLVIII 25 ss. 210 p. 231 i.
- Onomacriti fr. IV (t. 194) 210 p. 230 i.
 Oracula Chaldaica p. 30 Kroll 132
 p. 184
 p. 46 Kroll 97
 p. 164 su.
- Cf. Comparatio numerorum p. 353

Oracula Sibyllina rec. Geffcken		(Orphei Hymni)
Proleg. 94 p. 5, 1	245 p. 258	12 297
III 11. 603	245 p. 258	XIII 2 146. 154
IV 12	245 p. 258	5 97 p. 164 su.
VIII 429	248 p. 266	XVIII 12 p. 115
fr. 1, 7. 32; 3, 20	245 p. 258	XIX 15 210 p. 231 m.
Orphei		XXVII 4 ss. 249. p. 298 nr. 12
Argonautica		XXVIII 6 297 a _t
1	p. 143 su.	XXIX 2 190
12	54 p. 132 su.	6 197
13	37	7 210 p. 231 m.
15	75	8 31
17	29 p. 100 i. 31	9 p. 115
	p. 103 m.	14 195. 196
[24]	210 p. 231 m.]	XXX 6 31
25	p. 308 nr. 20	XXXIV 2 p. 299 nr. 14
26	p. 115 su.	XXXVII 63. 220. 232 p. 246 su.
32	p. 299 nr. 14	XLI 3 p. 115
34	p. 299 nr. 13	5 32 d
37	p. 267	8 31
40 ss.	p. 304 nr. 17	XLII 2 31
43 ss.	p. 299 nr. 14	9 p. 299 nr. 14
207	p. 267	XLIII 2 181
419—432	29 p. 100	7 p. 115
429	31. 210 p. 231 m.	XLIV 6 32 d
521	67 p. 149 su.	XLVI 6 32 d
879	54 p. 132 su.	XLVIII 199
1191 ss.	p. 115 i.	XLIX 199
1339	98	LII 2 232 p. 245 i.
Eὐχὴ πρὸς Μονσαῖον		4 31
2	178 p. 211 i.	6 87
18	127 p. 182 i.	10 83. 238 _s
20	31 p. 103 m.	11 31 p. 104 su.
31	249	LV 19 p. 299 nr. 14
36	54 p. 132 su.	LVI 3 31
40	201	LVII 7 230
Hymni		LVIII 4 82
I 7	316	LX 2. 3 181
II 5	316	LXII 1 23
IV 5	113	LXIV 1 160
VI	54 p. 132. 67. 87. 237	LXIX 8 197
2	78	LXX 2. 3 197
3	79	6 194
6	67	LXXII 3 31
VII 10	100	LXXXIII 1 83. 249
IX 2. 9	273	LXXXII 2 78
XI 11	54 p. 132 m.	LXXXIII 3 115

Ovidii Metamorphos. IV 11	p. 299	Pyth. IV 291	142
	nr. 13	fr. 133	232
[X 145]	29	169	160 Add. p. 358
	p. 100 m.]		
Parmenidis fr. 1 vs. 3 Diels	249	Plato v. Ind. II	
12	249	Procli Hymn. VII in Minervam rec.	
14	158	Ludw.	
Petri Apocalypsis in <i>Antilegomena</i> ed.		2 166	
Preuschen § 23 ss.	p. 305 m.	11 210 p. 231 i.	
Pherecydis Syrii		Cetera de Proclo v. Ind. II	
Pentemychus	97	[Pythagorae] Aureum carm. 55 233	
fr. 1 Diels	145	Sophoclis Electra 62 p. 304 nr. 17	
2	192 p. 218 i.	Oedip. Colon. 1881 158	
3	168 p. 203 su.	Synesii Hymn. II 63; III 180 168	
5	121		p. 206 i.
8	37	[Theocrit. XI 80 82 p. 156 m.]	
12	217	Tiberianus Anthol. Latin. II 46 p. 490	
Philolai fr. 11 Diels	315 p. 324 su.	Riese 168 p. 207 m.	
14	8	Valerius Soranus ap. Baehrens	
Pindari (rec. Otto Schroeder)		FPR. 273 n. 4 21 a p. 93 m. 30	
Olymp. II 68	142	Vergillii Aeneis VI 745 230 p. 245 su.	
III 73	4. p. 313 nr. 25	Georgica I 284 277	

VII. NOTABILIA POTISSIMVM TESTIMONIORVM

Ἄγλαῖα t. 192	amatorium 329
Ἄγλαδφαμος τελεστάς t. 249. 250	Ἀμμοῦς ὁ Ἀλγίπτιος t. 227
ἀγνεία t. 214. ἀγνοπόλος καθαρός	Ἀντισσα (Ἀντισσαῖα) t. 130. 163
t. 224 _{ss}	Antiphanis Ὁρφείς t. 254
Ἄγνη t. 24	Ἀορνον τὸ- ἐν τῇ Θεσπρωτίδι t. 120
Ἄγριοπη t. 61	Ἀπις t. 224 _{ss}
Adonis t. 121. Ἄδωνατη Ἀφροδίτη	Ἀπόλλων t. 22. 46. 57. 58. 77. 88. 113.
t. 224 _{ss}	114. 117. 118. 134. 136. 141. 164.
Ἄθήνη μῆτηρ Ἀρείη t. 224 _{ss}	171. 224 _{ss} . 49. V. Ind. III
Ἀλγυπτος t. 95 ss. 99 a.s. 103. 163. 165.	Ἀπολλώνιος Ἀφροδισιείς Περὶ Ὁρφέως
216. 224 _{ss} (<i>Αλγυπτιων θρῆνοι</i>). 48.	καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ t. 232
225. 247 p. 264 m. 299 nr. 14. 305 s.	ὅ ἐν ἀπορήτοις λεγόμενος λόγος 7
290	Ἄργονανται t. 225
ἄλμα t. 210	Ἄρης pater Oeagri t. 23
Ἄλμος t. 82. 332	Ἄρισταῖος t. 64 s. 68
Aenea, Aenius? t. 67	Ἄριστον Ὁρφείς t. 253
Alcibiātēs t. 205	Aristophanes t. 205. 1
Aeschylī Βασσάραι (<i>Βασσαροβδες</i>) t. 253	Archelaus auctor ap. Plinium 321. 328.
Alexander Severus t. 147	329. Add. p. 359
Alexidis Λίνος t. 220. 8	Asclepiades Myrleanus p. 268
Ἀμαζόνες t. 225	Asclepiades Neoplatonicus t. 240

- Asclepiodotus t. 240
 ἄττης ἥης t. 205
 Αφροδίτη t. 224_{so} (*Ἀδωραλη*). *Venus*
 t. 76. 121. V. Ind. III
 ἄψυχα t. 212. 213
- Βακχικός Ὀρφεύς t. 4. 150. *Βακχικά*
 t. 216. *Βακχικὴ ὁργησις* t. 209.
 βεβαχχευμένος t. 180
- Βάκχαι Add. t. 256 p. 355
- Βακχεῖον (*ἐν Λέσβῳ*) t. 118
- Βάκχος t. 126. 210. 224_{so}. V. Ind. III
 et infra *Liber pater*
- Βασσάραι (*Βασσαρίδες*) t. 45. 113.
 136. 253
- Bion Smyrnaeus t. 62. 255
- Βισαλτία t. 225
- βονκόλος t. 209. ἀρχιβονκόλος t. 210
 v. Ind. IV s. βονκόλος et βούτης
- Βριμώ v. Ind. III
- Βροτῖνος (*Βροντῖνος*) t. 173. 222.
 223 d. p. 297 m. 314. 325 i.
- βρώματα θαλάττια t. 218. βρωτά
 t. 214
- βύστρα t. 214
- γαλεός t. 218
- Γεδεών t. 21. 62
- Γηγενεῖς t. 224_{so}
- γόης t. 40. 84. 197. γοητεία t. 151
- γύψος t. 205
- Δαίμονα ap. Parmenidem 83 p. 157 v.
 Ind. III. IV
- Δάκτυλοι Ἰδαῖοι t. 42. 193
- Δαμάστης t. 7
- Δῆλος t. 249 a
- Δημήτηρ t. 219. 224_{so}. 108 (*Xθονία*).
 233. V. Ind. III
- Διαγόρας t. 204
- Διόνυσος t. 31. 33. 63. 94 ss. 99. 101.
 103. 113. 119. 129. 143. 186. 194.
 205. 206. 233. V. Ind. III
- Διονύσια t. 103. 122
- δράκοντες μυστικοί p. 142 ss.
- Δῃῆς filius Orphei t. 8. 9. 29
- Δωρικὴ διάλεκτος t. 247
- Δώριος Ὀρφεύς t. 28
- Δωρολων filius Orphei t. 7. 29
- Dorotheus p. 287
- Ἐβρος t. 118. 122. 131. 132
 εἰρίνεα εἰματα t. 216 v. *lana*
 εἰτέα t. 202
- Ἐκάτη t. 110 v. Ind. III
- Ἐλενονία t. 103
- Ἐλενοῖς t. 97. 102. 161. 169. 204. 219.
 249 a. 243
- Ἐλικών t. 142
- Ἐλλάνικος (V. a. Chr. saec.) t. 7.
 242. (ignota aetatis) 54
- Empedocles philosophi avus t. 181
- Empedocles t. 227. 233 p. 71. p. 327 m.
 v. Ind. VI
- ἔμψυχα t. 212
- Engonasin signum t. 137
- ἔνθρωπτα t. 205
- ἔξαρχος t. 205
- Epigenes p. 52. t. 222. 223 d. p. 65.
 t. 229. p. 191 s. 33. 273. p. 304 m.
 nr. 17
- Ἐρμῆς t. 57. 96. 163 v. Ind. III.
 ὁ Τρισμέγιστος t. 236. 173. 299. 325.
 348 (*Ἐρμαικὴ λύρα*). p. 283. 309.
 327
- ἔργοθίνος t. 218
- Ἐρωτίλος ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς t. 235
- Εῦανδρος 300
- Εὐήθις v. Σπέλλιος
- Εὐμενίδες t. 70 v. Ind. III
- Εὔμολπος t. 18. 31. 161—162. 166. (4)
- Εὔνομίη t. 192 v. Ind. III
- ενὸς σαβοῖ t. 205
- Euripides 2. Add. p. 355. V. Ind. VI
- εὑρον ἄμεινον t. 205
- Εὐρυδίκη t. 4. 62 ss. 72. 77 p. 23 i.
 117. 120. 131. 257. 260
- Εἰρυνόμη t. 192
- Εὐφροσύνη t. 192 v. Ind. III
- Ζεύς (*Iuppiter*) t. 117. 121. 123. 125.
 136. 192. 224_{so} v. Ind. III
- Ζώνη t. 51
- Ζόπινος Ἡρακλεώτης t. 179. 189.
 222. 223 d. p. 297 m. 308
- Ζωροάστρης Πέρσης t. 225 a. 227

- Ηλιος* t. 113 v. Ind. III
Ημαθος (*Ημαθιων?*) t. 27
Ηρακλείδης Αλεξανδρος (vel *τοῦ* Αλεξάνδρου) ἀρχιμυστῶν t. 210
Heraclitus Ephesius t. 251. v. Ind. VI
Ηρακλῆς t. 15. 16. 18. 21. 81. 97. 123. 148. 160 a. 163. 183. 190. 193. 204. p. 267. *Hercules* t. 226. V. Ind. III
Ηοόδικος Περίνθιος t. 199. 222 adn. 223 d. p. 304 m.
Herodorus (an *Heracleota?*) t. 230
Herodotus t. 216. p. 143
Hesiodus t. 7 ss. 19. 92. 138. 154 a. 233. 245. 246. 252. I. 28. 49 p. 125. 55 p. 132 v. Ind. V
- Θαλάττια βρώματα* t. 218
Θαλήτας t. 12
Θαλλα t. 192 v. Ind. III
Θάμνοις (*Θαμύρας*) p. 2. t. 15. 26. 31. 43. 56. 137. 163. 197. 12. p. 318 nr. 31
Θεόγνητος Θεσσαλός t. 196. 223 d. p. 141 su.
Θεολόγοι οἱ πάλαι t. 233. *οἱ ἐκ νυκτὸς γεννῶντες* 24. V. Ind. I et infra s. *Ορφεὺς*
Θεον, Gratiani aequalis, de Orpheo t. 236. p. 267. 296 i.
Theophilus Edessenus p. 293
Θεσμοφόρια t. 103
Θιασοι t. 205
Θηνησίδια t. 214
Θράκιοι λόγοι t. 243
Θρησκεία, Θρησκείειν t. 37. 155
Θρῆσκαι σανίδες t. 82
Θυηπολεῖν 3. *Θυηπολη* p. 299 nr. 13. Vide Ind. I s. *Θυηπολικόν*
Θυμοίτης t. 43
διὰ θυσιῶν 3
Thyotes t. 105
- Ιάκχον σπαραγμός* t. 256
Ιάλεμος t. 22. 27
Ιβηρία t. 249 a
Ιδαῖοι Δάκτυλοι v. *Δάκτυλοι. δρυια*
Ιδαῖων t. 224₂₅
- Idomena* t. 29
ἰδρὼς ξοάνον t. 144
Ιεροκλῆς de Orpheo t. 237
ἰερὸς (ἰερὸς) λόγος t. 216. 224₂₅. *Ιερολόγοι* v. Ind. I. *ἰερὰ χύτλα Οστριδος* t. 224₂₅
Ιεροσόλυμα t. 101
Ιεροφάντης t. 211
Ιερώνυμος de Orphei theogonia t. 242. p. 130. 54
Ιλασμοὶ θεῶν t. 224₂₉
Ιιαθρος t. 249 a
Ιππαρχος Πεισιστράτου t. 182
Hippias Ηλεῖος t. 252
Ισις t. 96. 103 v. Ind. III
Ion Chius t. 222. 223 d. 248. p. 300 m. 318
Ιωνία t. 209
- Καβετρων ἀγλαὰ δῶρα* t. 224₂₇ cf. t. 105
κηφαλῶν τοὺς τελονμένους t. 205
καθαρεύειν ἀπὸ κήδους t. 214
καθαρομοί t. 205. 214. 249 a. Vide Ind. I s. *Καθαρομοί*
Καικιίλα Σ(ε)χοντρεῖνα 32 g₄
Κέλαις t. 77
Callimachus t. 229 v. Ind. VI
Καλλιοπη t. 22–24. 36. 49₁
κάραβος t. 218
Κελτοί t. 249 a
Cercon t. 13 p. 52
Κέρκωψ t. 13. 174. 222. 223 d. p. 141 su. 304 m.
Cithaeron t. 99
Κιθάρα βοτάνη t. 122
κιττοφόρος (κιττοφόρος) t. 205
Κλειώ t. 25 a
Κλυμένοιο νόμια t. 126
Κλώδωνες t. 206
τὰ κοινά (τελετα) t. 249 a
κόνις t. 210
Κόρη Σώτειρα t. 109 v. Ind. III
Κορύβαντες t. 209. 224₂₅ v. Ind. III
Κράτεια fabula Alexidis t. 220
κρατηρέζων t. 205. *κρατήρ* vide Ind. I. III (s. *Διόνυσος*). IV
Κναυτης t. 219

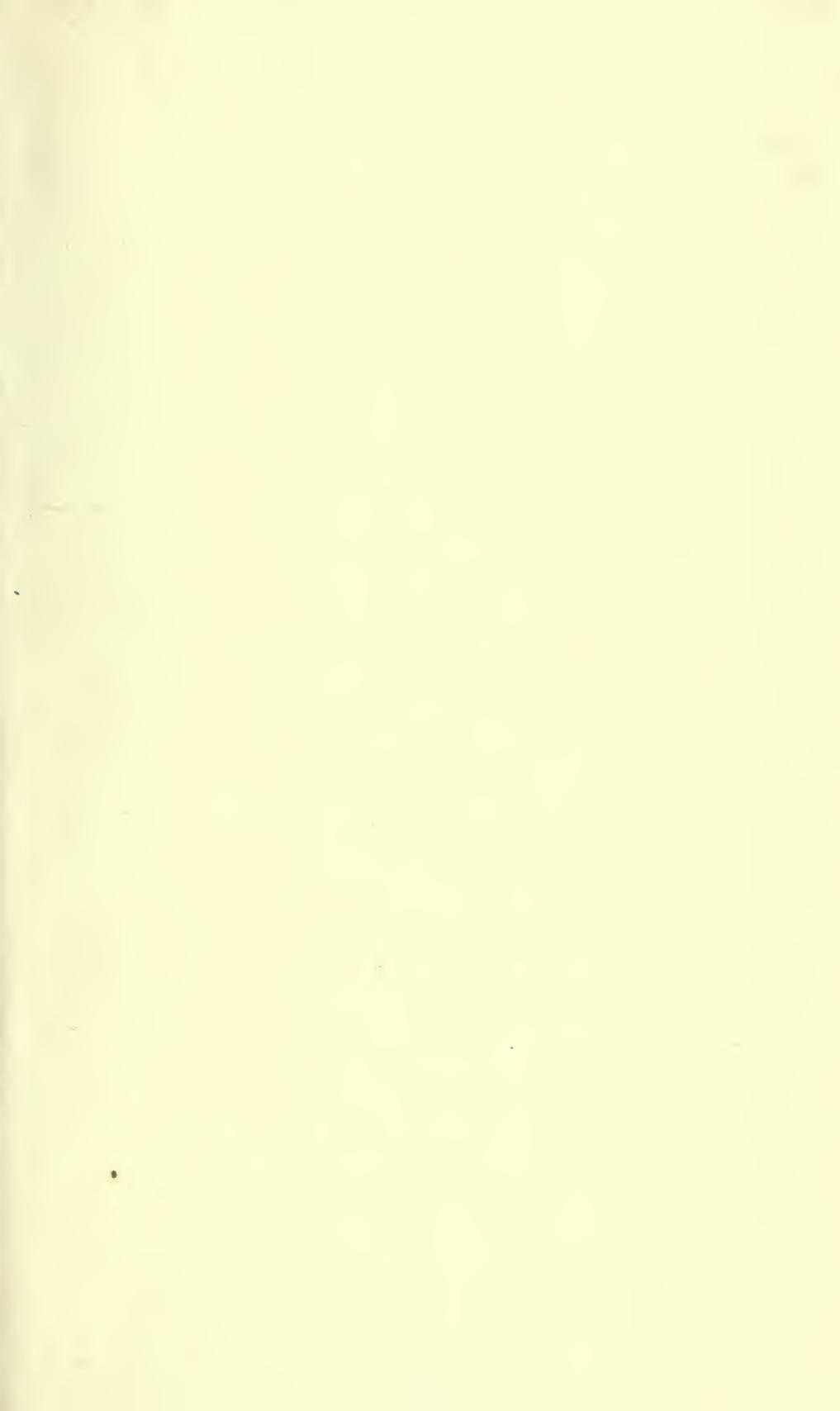
- κύαμοι t. 214. 219 v. Ind. IV
 (Κυβέλη) μήτηρ ὀρεσσιδρόμος t. 224₂₁
 v. Ind. III
 Κύβελα ὥρη t. 224₂₂
 Κυμόθων? t. 27
 κύνες t. 118
 Κύπρος t. 224₃₀
 Cyrena t. 68
- lana* t. 217
 Laomedon t. 99
 Λαρισαῖος ξένος t. 129
 Λᾶσσος ὁ Ἐρμιονεύς t. 182
 Λειβηθρά (Λιβηθρά) t. 223 d. 225.
 249. 250. 342
 Λέσβος t. 77. 118. 119. (130). 132
 —134. (140). 163. ἄνδρες Λέσβιοι
 135. Λέσβιος ἀιδός t. 119
 λεύκη t. 205
 Λεώς filius Orphei t. 29
 Λήμνος ζαθένη t. 224₂₉
 Liber pater t. 117. 137
 λικνοφόρος t. 205
 Λίνος t. 8. 11. 14—18. 20. 22. 27. 43.
 56. 63. 99 a. 106. 163. 164. 201.
 223 d. 225 a. 259. 114 p. 177 i. 243.
 250. 356. 359. p. 314 nr. 27
 Linus Alexidis fabula t. 220. 3
- λιχανός t. 261
 λοντρά t. 214
 Lucani Orpheus t. 255
 Λυκομίδαι 304. 305
 Λυρησσός t. 134
 μάραθον t. 205
 Marica? t. 29
 Μαρσίας filius Oeagri t. 27
 Masala p 293
 S. Mauritius t. 131
 Μεγάλη λεγομένη ἐν Φλοιοῦντι 243
 Μέθων Ὁρφέως πρόγονος Add.
 p. 354
 Μεθώνη Oeagri mater Add. p. 354
 Μελάμπονς p. 275. 293
 μελάνονδροι t. 214. 218
 Μέλας κόλπος t. 118
 Μέλης ποταμός t. 115
 Μέμφις t. 224₄₄
- Μενίππη Orphei mater t. 26
 μῆλον t. 218
 Μήλου? t. 224₂₄
 Μήνη t. 168 v. Ind. III
 Μίδας t. 160
 Mithras t. 149
 Μίχνθος Ῥγῆνος t. 30. 143
 Μιμαλλόνες t. 206
 Μονσάων πρόπολος t. 123. V. Ind. III
 s. Μοῦσαι
 Μονσαῖος t. 11. 15—18. 20. 23. 29.
 31. 44. 90—92. 97. 99 a. 106. 136.
 138. 147. 161. 165. 172. 182. 183.
 195. 197. 222. 224. 225 a. 244. 245.
 252. 256 a. Add. p. 355. 3. 4. 30.
 49. 57. 51. 61. 90. 114 p. 177 i. 243.
 245. 247. 293. 307. 319. 356.
 p. 115. 142 m. 143. 280. 299 su. 308
 nr. 21. 315. 330. 331. V. Ind. III
 et infra s. Μώνος
 μνεῖσθαι t. 258
 μνθοποιία t. 197
 μύσται t. 224₁₁. ἀρχμυνστῶν t. 210
 μυστήρια t. 37. 90 ss. 102 s. 123. 225.
 Διονύσον μυστήρια 63. 94 ss. 119.
 Διονύσον δργια t. 103. 186. 194.
 orgia Bacchi t. 113. sacra Liberi
 t. 33. 99. Mysteria Orphica ab
 Aristophane irriga 1. τὰ ἐν Ἑλευ-
 σίνι μυστήρια t. 97. 102. 161. 169.
 Vide τελεται et Ind. IV
 τὸ Μυστικόν t. 218. μυστικὰ ιερά
 t. 233. μυστικοὶ δράκοντες p. 142 su.
 Μωῆσης t. 98. 172. Μωσῆς 247
 p. 261 su.
 Μώνος = Μονσαῖος t. 44
- Νέανθος τοῦ Πιττακοῦ t. 118
 νεβρίζων t. 205 v. Ind. IV s. νεβρῆ
 Νεῦλος t. 224₄₅
 Νικλας Ἐλεάτης t. 175. 223 d. p. 248.
 298 m.
 Νικομήδης Περὶ Ὁρφέως t. 231
 Νίμφαι Add. p. 355. t. 256 a v.
 Ind. III
- Xenocrates t. 233
 Xenophanes 18

- Οασις νῆσος t. 230
 Ὄδρύσαι t. 198. Ὄδρυσαιος v. Ὄρφεις
 Ολαγρίδης t. 23. 51. Oeagrius t. 164
 Ολαγρίδες, κοῦραι t. 28
 Ολαγρός Orphei pater t. 23 ss. 223 d.
 49. 245. 246. 247 p. 263.
 p. 318 m.
 Ολαγρός flumen Thraciae t. 23
 Ολαγρός nomen humanum p. 9
 Ολυμπίας Alexandri Magni mater
t. 206
 Ὄμηρος t. 7 ss. 19. 86. 92. 96. 98.
 106. 138. 189. 233. 244. 245. 252.
 4. 28. 30. 48. 49 p. 125. 245
 p. 257 su. 257. 293. p. 318 m. Vide
 Ind. V s. Ὄμηρος
 ὀνειροπόλοι ἀταρποὶ t. 224ss
 Onomacritus t. 182—195. 223 d. p. 315i.
 330. 27. 226
 oreafone t. 4
 ὅρνιθες κατοικεῖοι t. 218
 Ορτης filius Orphei t. 8. 29
 Ὄρφας t. 1. 78
 Ὄρφειός, ὃς διὰ στίχων ἔγραψε τὰ
 κατὰ Ἡρακλέα t. 148
 [Ὀρφειος mensis non extat t. 140]
 Ὄρφεος v. Ὄρφεις
 Ὄρφεύς. Ὄρφεῦ χαῖρε t. 55. Ὄρφεῖς
 δύο t. 5. τρεῖς t. 6. ἔξ t. 225.
 Ὄρφενς Ἀρχάς t. 223 b. Καμαρι-
 ναῖος t. 176. 223 a. 225. p. 304 m.
 Κίκων (Κικωνᾶς) t. 197. 223 b.
 225. p. 297 i. Κροτωνιάτης t. 177.
 189. 223 c. 225. p. 268. Δειβήθρων
 τῶν ἐν Θράκῃ t. 223 d. Ὄδρυσαιος
 (Ὀδρύσης) t. 198. 223 e. 225. 62. 247
 p. 264 m. ἔπεις t. 213. Ὄρφεος Βακ-
 χικός t. 4. 150. χρονσάρῳ t. 56. θεο-
 λόγος 66. 246. 340 (ὅ πωτος).
 θεομυθία t. 239 p. 73. πολυθεότητος
 πρώτης διδύσκαλος 245. ιεροφάντης
 καὶ ποιητής 246. λυρικός 62. μάν-
 τις 332. ὀρχηστής Add. p. 355. in
 amphitheatro t. 257. Pantomimus
 t. 256. ὄσλαι πνεύματι χρησάμενος
 49 p. 125. ἐνθεος γενίμυτος 49.
 ἐνθεος ποιητής 49 p. 125 su. ἐκ τῆς
 ἰδιας αὐτοῦ ἐνθυμησεως 62. ἀπὸ
- θειας προορολας μεμαθηκώς 62.
 ἐνθέωι στόματι 129. δεισιδαι-
 μονέστατος 245. μέγας 274. p. 267₁₄₅.
 ὁ σοφώτατος καὶ περιβόητος ποιη-
 τής 62. περίβλεπτος 62. μαθη-
 ματικῶς p. 268 i. 280su. 282. Ὄμη-
 ρος μαθητής Ὄρφέως 257. *Orphei*
discipuli 213. οἱ περὶ τὸν Ὄρφέα 4.
 p. 142 m. οἱ ἀμφὶ Ὁ. 8. οἱ τὰ Ὄρφικὰ
 μυστήρια τελοῦντες p. 150 m. οἱ
 παρ’ Ὄρφει τῶι Διονύσῳ καὶ τῇ
 Κόρῃ τελούμενοι p. 316 s. Ὄρφεο-
 τελεστα t. 203 ss. 207. 208. Ὄρφι-
 κοι t. 249 a. 4. 40. 90. 110. 122.
 168 p. 204 m. 150 m. 210 p. 228 i.
 Ὄρφικοι βλοι t. 212. p. 300i. nr. 16.
 Ὄρφικά t. 206. Ὄρφειοι ὕμνοι 12.
 Ὄρφικαὶ συνονοσται t. 238. τὰ
 Ὀρφέως ὅργα 49_b (v. s. μυστήρια
 et τελετα). Συμφωνία Ὄρφέως
 Πνημαγόδου καὶ Πλάτωνος t. 238.
 Συμιανὸς εἰς τὴν Ὄρφέως θεολο-
 γίαν t. 238. Procli σχόλια εἰς
 Ὀρφέα t. 239 p. 73. Ὑποθέσεις εἰς
 Ὀρφέα t. 241. φιλόσοφοι διερμη-
 νεύοντες τὴν Ὄρφικὴν θεολο-
 γίαν 60
- Orpheus mons Cyrenis appellatus
t. 68
 Orpheus nomen humanum t. 148. Add.
p. 354
 Ὄρφη p. 1
 Ὄρφην. Ὄρφήν, Ὄρφης t. 2. 3
 ὄρφοι p. 1
 Ὄρφωντας p. 1
 Osiris t. 95 s. 103. 333 p. 299 i. 293
 Valerius Soranus 21 a p. 93
 ὄφεις t. 205.
- Πάγγαιον t. 113. 117. 122. 136. 198.
 249
 Palchus p. 293
 [Pamphilus Alexandrinus t. 242]
 Πάμφως t. 245. 305
 Παναθήναια t. 103. *Pallados festum*
 t. 104
 Papryi magicae p. 312 nr. 25. 353
 p. 341. 354

- παραλύσεις? t. 90
Parcae t. 70
 Πειστρατος t. 177. 182. 189. 225 a.
 Πειστρατίδαι t. 182
 Πελασγον t. 145. γράμματα Πελασγικά t. 43
 περιφραντήρια t. 214
 Περσῖνος Μιλῆσιος t. 201. 223 d. p. 315
 nr. 28
 πηλός t. 205. 4
 Πιέρες t. 114
 Πλεορες t. 8. 9. 23. 93
 Πίμπλεια 342 v. Ind. III
 τὰ πίνυρα t. 205
 πλάναι Δήμητρος t. 233
 Plato t. 212. 233. 12 v. Ind. II
 Pleiades t. 136
 Polygnotus Thasius t. 202
 Polymnia t. 25 v. Ind. III
 Πραιτέξτατος ὁ ιεροφάντης t. 211
 Πραξιδίκης ὄργια t. 224₃₁
 Πρόδικος Σάμιος t. 200. 222. p. 304
 nr. 17
 προηγεμών t. 205
 Proclus t. 239. V. Indd. II. VI
 Ηρομέδων t. 69. 202
 Pythagoras t. 217. 222. 225 a. 233.
 248. 249. 249 a. 250. 107 p. 171 su.
 272. 309. 334. p. 320. 327 m. ιερὸς λόγος t. 249. 250. λόγος Πυθαγόρειος 6. Τὰ Πυθαγόρεια t. 216.
 Πυθαγορικὰ δόγματα 291 p. 301 i.
 Πυθαγορικὴ κατ' ἀριθμὸν θεολογία t. 249
 Pythagorei t. 214. 222. 223 d. 8 p. 85.
 22. 33. 91. 276. 309. 311. 327
 Πυθία 356
 πῦρ t. 191. 210
 ϕοιά t. 218
 Rhythmonius filius Orphei? t. 29
 Σαμοθράκη t. 42. 105. 224₂₉. 249 a
 Σάνδων Hellanici filius t. 241
 σανίδες Θρῆσσαι t. 82
 Σαραπίων t. 240
 σαρκῶν ἔδωδή t. 215
 Σάτυροι t. 209
- Σαχωνιάθων ὁ Βηρύττιος p. 130
 Σεκουνδεῖνα ν. Καικιλλα
 Στλήνη t. 166. 167 v. Ind. III
 Σηθιανοὶ 243
 Σιβυλλα t. 16. 210
 Subura t. 146
 σπαραγμός (Ιάχχον, Ὁρφέως) t. 256.
 210 p. 231 m.
 Σπέλλιος Εὐήθις ἀρχιβουκόλος t. 210
 στρεπτοι t. 205
 Σῆς ποταμός t. 129
 σφραγῖδες t. 152
 Σώτειρα ν. Κέρη
- Ταιναρον t. 224₄₁
 τελεστής (τελεστάς) t. 211. 249. 250.
 Vide Ὁρφετελεσταλ s. Ὁρφεύς
 Τελετή simulacrum in Helicone t. 142
 τελεταλ t. 90 ss. 102 (ἄγιωταται). 103.
 214. 249 a. (παρὰ τοῖς κοινοῖς).
 τ. μυστηρίδες Βάχχον t. 126. *Liberi patris initia* t. 137. τελετὴ Ἐλευσῖνι t. 219. 243. 249 a. Τελεταί Onomaeriti t. 186. 194. οἱ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ τελοίμενοι 229. οἱ τελούμενοι t. 205
 Τέρπανδρος t. 12. 163
 Τηλανύης t. 249
 Τιμόθεος ὁ χρονογράφος t. 21. 233
 Τιμοκλῆς Συρακούσιος t. 178. 223 d.
 p. 315 nr. 28
 Τιτᾶνες t. 186. 194. 205. 209. Vide Ind. III
 S. Titus t. 131
 Τρῆς filius Orphei t. 8 cf. Δρῆς
 τρίγλαι t. 214. 218
 tripodes t. 191
 Τριπτόλεμος t. 138
 Τρισμέγιστος ν. Ἑρμῆς
 τύμπανον t. 208 v. Ind. IV s.
 τύπανον
- Hydra t. 260
 ὕδωρ t. 191
 ὕης ἄττης t. 205
 Ὑμέναιος t. 22. 27

<i>Φαιακίς</i> t. 230	<i>Phlya</i> 304. ἐν Φλοιοῦντι τῇς Ἀττικῇς 243
<i>Faunus</i> t. 99	<i>Phrygia</i> t. 160
<i>Φερεκίδης Ἀθηναῖος</i> t. 228	<i>Charax</i> t. 9. 234
<i>Φερεκίδης Σύριος</i> t. 225 a v. Ind. VI	<i>Xάριτες</i> t. 192 v. Ind. III
ἔφυγον κακόν t. 205	<i>Xάρωψ</i> t. 23
<i>Φιλάμμων</i> t. 5. 15. 78. 170	<i>Xιλων</i> (<i>Xιλων</i>) t. 5. 38. 80
<i>Φίλιππος ὁ Ὁρφεοτελεστής</i> t. 203	χρυσάρωψ Ὁρφεὺς t. 56
<i>Philitas</i> t. 255	<i>Chrysippus</i> t. 233
<i>Philolaus</i> 8 p. 85 v. Ind. VI	Ὤλην 305
φιλόσοφοι διερμηνεύοντες Ὁρφικὴν θεολογίαν 60	ῳοτόκα ζωια t. 214

Typis impresserunt Halis Saxonum Karras, Kroeber et Nietschmann.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA Orpheus
4258 *Orphicorum fragmenta*
07
1922
cop.2

(71)

